ΘΗΣΑΥΡΟΣ

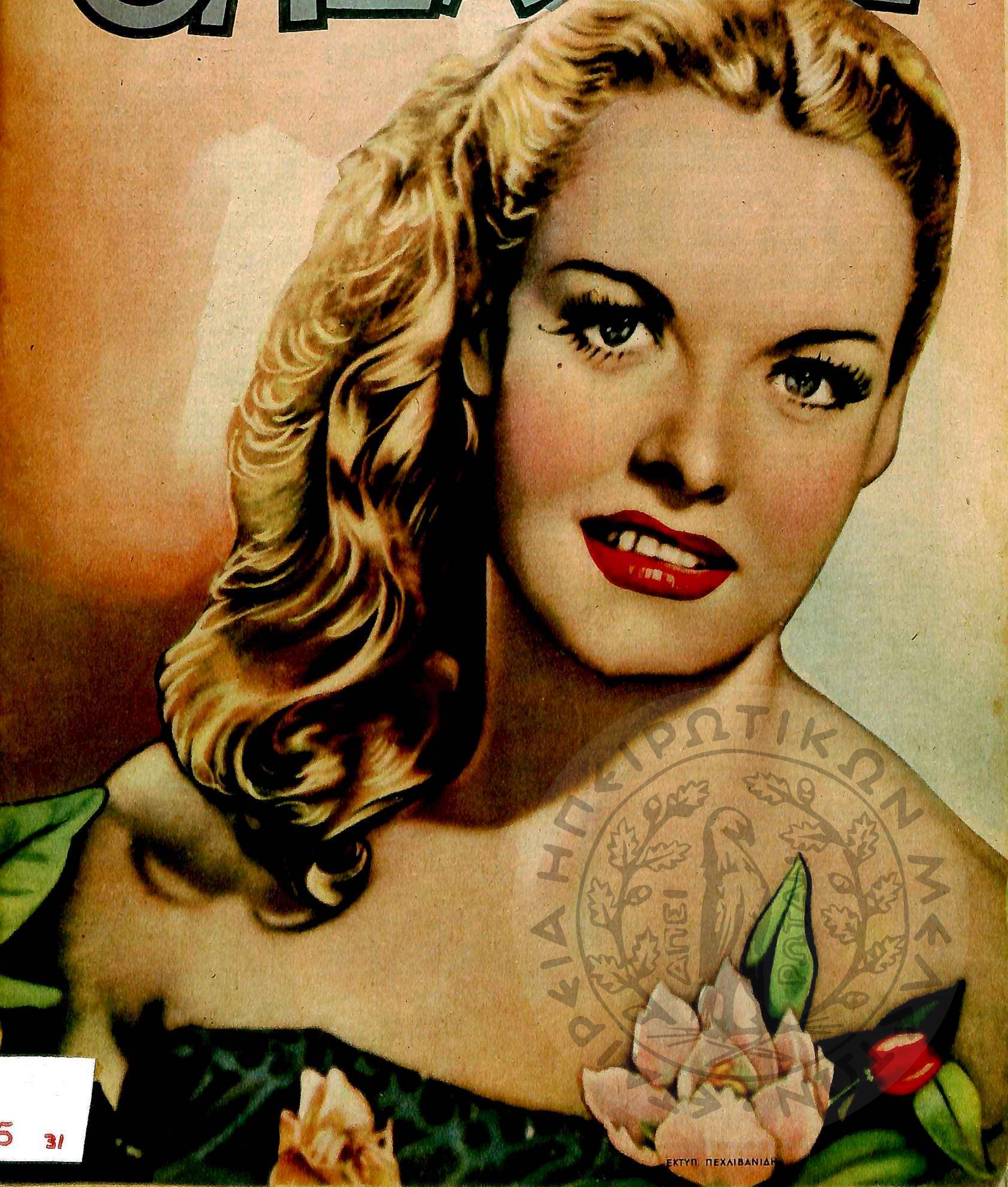

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
5 31

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ μαργαριτάρι τοῦ κόσμου

Ἡ συγκινητικὴ ἱστορία του

Στὸ μουσεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης βρίσκεται σήμερα τὸ μεγαλύτερο μαργαριτάρι ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ζυγίζει 6 κιλὰ καὶ 300 γραμμάρια, ἔχει μιὰ ὡραία γαλάζια λάμψι καὶ ἡ ἁγνότης του εἶνε μοναδική. Ἡ συντήρησίς του ἀπαιτεῖ ἀναρίθμητες φροντίδες καὶ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἀσχολοῦνται μ' αὐτή.

Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ μαργαριταριοῦ εἶνε πολὺ περίεργη καὶ συγκινητική.

Μιὰ μέρα, ἕνας φτωχὸς ἁλιεὺς μαργαριταριῶν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς βουτιές του μέσα στὴ θάλασσα, ἀνακάλυψε στὸ βυθὸ ἕνα πελώριο κογχύλι. Θέλησε τότε νὰ τὸ ξεκολλήση ἀπὸ τὸ βυθό, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Ἀφοῦ ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια καὶ ξεκουράσθηκε λίγο, βούτηξε καὶ πάλι. Ἀλλ' οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ κατώρθωσε νὰ ξεκολλήση τὸ κογχύλι.

Ὁ ψαρᾶς ἀποφάσισε τότε νὰ ψάξη στὸ ἐσωτερικό του, γιατὶ ἤξερε πὼς τὰ μαργαριτάρια ἀναπτύσσονται σὰν παράσιτα μέσα στὰ κογχύλια.

Ἡ χειρονομία του αὐτὴ τὸν κατέστρεψε.

Κατώρθωσε πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, ν' ἀνοίξη τὸ ὄστρακο τοῦ κογχυλίου καὶ νὰ χώση τὸ χέρι του στὸ ἐσωτερικό του. Ἀλλ' ὅταν θέλησε νὰ τὸ βγάλη, εἶδε πὼς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο. Οἱ δύο κόγχες τοῦ ὀστράκου εἶχαν σφιχτῆ γύρω ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ τὸ εἶχαν ἀκινητήσει.

Μιὰ καινούργια προσπάθεια θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ τὸν ἀπαλλάξη ἀπ' αὐτὸ τὸ σφίξιμο. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαζε τὸ μαχαίρι του ἔνοιωσε τὶς δυνάμεις του νὰ παραλύουν. Ἕνας σπασμὸς τάραξε ὁλόκληρο τὸ σῶμα του καὶ σὲ λίγο σωριάσθηκε πλάϊ στὸ κογχύλι.

Εἶχε πεθάνει ἀπὸ ἀσφυξία.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, τὸ σῶμα του, ποὺ εἶχε φουσκώσει ὅπως ἕνα ἀσκὶ ἀπὸ τὸ νερό, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη στὴν ἐπιφάνεια. Καὶ στὴν ἄνοδό του αὐτὴ παρέσυρε μαζὶ καὶ τὸ κογχύλι.

Τέσσερες ἢ πέντε ἡμέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ δύτου, μερικοὶ ψαράδες βρῆκαν τὸ περίεργο αὐτὸ σύμπλεγμα νὰ πλέη ἀνάμεσα στὰ βράχια.

Ἔβγαλαν τότε τὸν ψαρᾶ καὶ τὸ κογχύλι στὴν ξηρά. Ὅταν τὸ ἄνοιξαν εἶδαν πὼς στὸ ἐσωτερικό του βρισκόταν ἕνα μαργαριτάρι τεραστίων διαστάσεων, ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχαν ἰδῆ ὅμοιο μ' αὐτὸ στὸ μέγεθος καὶ τὴ λάμψι.

Οἱ ἰθαγενεῖς ἁλιεῖς, ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι εἶχε πληρωθῆ μὲ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, δὲν θέλησαν νὰ τὸ πουλήσουν, ἀλλὰ τὸ πρόσφεραν στὸν ἀρχηγό τους, ποὺ τ' ὄνομά του ἦταν Τόρρα-Τιζᾶ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόταν στὶς φιλιππίνες νήσους μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀποστολή, μὲ ἀρχηγὸ τὸ διάσημο Ἀμερικανὸ ἀρχαιολόγο Βίλμπουρν Ντόουελ Κόμπ.

Μόλις ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ἔμαθε πὼς ὁ Τόρρα-Τιζᾶ εἶχε στὴν κατοχή του ἕνα τόσο μεγάλο μαργαριτάρι ἔτρεξε κοντά του καὶ τοῦ ἔκαμε δελεαστικὲς προτάσεις γιὰ νὰ τοῦ τὸ πουλήση.

— Δὲν θὰ στὸ πουλήσω, ἀπάντησε ὁ ἰθαγενὴς φύλαρχος, κι' ἂν ἀκόμη μοῦ προσφέρης ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου. Γιατὶ αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι ἀξίζει μιὰ ἀνθρώπινη ζωή.

Καὶ τοῦ ἀφηγήθηκε πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ εἶχε ἀνακαλύψει πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του τὴν ἀνακάλυψί του.

— Μόνο μὲ μιὰ ἄλλη ζωὴ θὰ μποροῦσε νὰ πληρωθῆ ἡ ἀξία τοῦ μαργαριταριοῦ, κατέληξε ὁ φύλαρχος.

Πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε.

Μιὰ μέρα, ὁ μοναχογυιὸς τοῦ Τόρρα-Τιζᾶ ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς γιατροὺς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν γιατρέψη.

Ἡ κατάστασί του χειροτέρευε διαρκῶς.

Ὁ κίνδυνος ἦταν ἄμεσος, τρομερός, κίνδυνος θανάτου.

Ὁ πατέρας του ζήτησε τότε τὴ συνδρομὴ τοῦ δόκτορος Κόμπ, ποὺ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀσθενοῦς, μαζὶ μὲ τὸ γιατρὸ τῆς ἀποστολῆς.

Τὸ παιδάκι αὐτὸ ὑπέφερε ἀπὸ κακοήθη ἑλονοσία καὶ ἡ ἔγκαιρη ἐπέμβασις τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐπιστήμονος τὸ ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο.

Ὁ Τόρρα-Τιζᾶ γεμᾶτος εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ παιδιοῦ του, χάρισε τότε στὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησι τὸ πελώριο αὐτὸ μαργαριτάρι.

Σύμφωνα μὲ μιὰ περγαμηνὴ ποὺ βρίσκεται στὸ μουσεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης τὰ λόγια του πρὸς τὸν δόκτορα Κόμπ, τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ παρέδιδε τὸ μαργαριτάρι, ἦσαν τὰ ἑξῆς:

«Τὸ μαργαριτάρι αὐτὸ πληρώθηκε μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸ βρῆκε. Τώρα εἶνε δικό σας. Τὸ πληρώσατε, σώζοντας τὴ ζωὴ τοῦ γυιοῦ μου. Γιὰ τὴ σωτηρία του, εἶνε σωστὸ νὰ σᾶς πληρώσω μὲ ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχω».

Ἄννα-Μαρία

Πρωτότυπο διήγημα

— Καλησπέρα, Ἄννα-Μαρία.

— Καλησπέρα, Πιέτρο.

— Πόσο εἶσαι ὠχρή! Εἶνε ἀλήθεια πὼς κάνει πολὺ κρύο...

— Ναί, Πιέτρο. Κάνει πολὺ κρύο... Κι' ὅπως εἶμαι κουρασμένη ἀπὸ τὴ δουλειά...

— Δυστυχισμένη, Ἄννα-Μαρία!

— Δὲν εἶμαι δυστυχισμένη, Πιέτρο..

— Γιατί προσπαθεῖς νὰ τὸ κρύψης; Τὰ ξέρω ὅλα... Ξέρω πὼς ὁ ἄνδρας σου σὲ κακομεταχειρίζεται καὶ πὼς σὲ δέρνει μάλιστα κάθε φορὰ ποὺ γυρίζει μεθυσμένος στὸ σπίτι...

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Πιέτρο!

— Τί καλὴ ποὺ εἶσαι, Ἄννα-Μαρία! Ὅ,τι σοῦ εἶπα δὲν τὸ ξέρω ἐγὼ μονάχα, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐδῶ..

— Κι' ἂν ἀκόμη ἦταν ἀλήθεια, δὲν θἄθελα ν' ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα σου αὐτὰ τὰ λόγια, Πιέτρο!

— Γιατί ὄχι, Ἄννα-Μαρία; Ἐπειδὴ σ' ἀγαπάω;

— Πιέτρο!

— Μήπως δὲν μ' ἀγαπᾶς καὶ σύ, Ἄννα-Μαρία;

— Ὄχι, Πιέτρο! Δὲν σ' ἀγαπάω.

— Γιατί, λοιπόν, τρέμει ἡ φωνή σου;... Καὶ γιατί κατέβασες τὸ κεφάλι;... Μ' ἀγαπᾶς Ἄννα-Μαρία!... Δὲν τὸ ἔχω ἀκούσει ποτὲ ἀπὸ τὰ χείλη σου... Κι' ὅμως τὸ ξέρω πὼς ἔτσι εἶνε... Δὲν θέλεις, λοιπόν, νὰ φύγης ἀπὸ τὸν ἄνδρα σου;... Σὲ δυὸ μῆνες τὸ πολὺ θὰ ἔχω ἀπολυθῆ ἀπὸ τὸ στρατὸ καὶ τότε...

— Μὴν πῆς τίποτε ἄλλο, Πιέτρο, παρακάλεσε ἡ νεαρὴ γυναίκα.

— Ἄ! Μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν, Ἄννα-Μαρία. Ὁμολόγησέ το... Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

Εἶνε σηκώσει τώρα τὸ κεφάλι της καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ποὺ εἶχεν ἀρχίσει ν' ἁπλώνεται ὁλόγυρα.

— Ναί, Πιέτρο, εἶπε μὲ ἤρεμη καὶ γλυκειὰ φωνή. Σ' ἀγαπάω... Σ' ἀγαποῦσα ἀπὸ καιρό... Μὰ ἡ μοῖρα μου μ' ἔχει δέσει μ' ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο. Δὲν θὰ τὸν προδώσω, οὔτε θὰ τὸν ἐγκαταλείψω ποτέ... Ὥς τώρα σταματοῦσα στὸ δρόμο, ὅταν σ' ἔβλεπα, ὅπως κάνει κανεὶς γιὰ ἕνα φίλο, γιατὶ δὲν εὕρισκα τίποτε κακὸ σ' αὐτό. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ μ' ἀνάγκασες νὰ σοῦ πῶ, δὲν πρέπει νὰ ξαναϊδωθοῦμε πιά...

Ξαφνικά, ἀνατρίχιασε.

— Δὲν σοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσες βήματα ἐδῶ κοντά; Πιέτρο; ρώτησε.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ στρατιώτης. Εἶνε ὁ ἄνεμος ποὺ ἀναδεύει τὰ ξερὰ φύλλα ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὰ δέντρα.

— Ἴσως ἔχεις δίκηο... Ὅμως εἶνε ἀργὰ τώρα καὶ πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπίτι... Ἀντίο, Πιέτρο... Μὴν ξεχνᾶς πὼς εἴμαστε πιὰ ξένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον

— Ἀντίο Ἄννα-Μαρία.

★

Τὸ ἄλλο βράδυ, ὁ Πιέτρο, τυλιγμένος μέσα στὸ μανδύα του, φρουροῦσε στὴ βόρεια πλευρὰ τῶν στρατώνων.

Ξαφνικά, ἕνας ἄνθρωπος πρόβαλε μέσα στὸ σκοτάδι.

— Τίς εἶ; φώναξε ὁ στρατιώτης.

— Δὲν μὲ ἀναγνώρισες; ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Εἶμαι ὁ Φραντζέσκο, ὁ ἄνδρας τῆς καλῆς σου φίλης, τῆς Ἄννας-Μαρίας.

— Σταμάτησε, γιατί ἀλλοιῶς θὰ πυροβολήσω!

— Θὰ πυροβολήσης; Ἐμπρός, λοιπόν!... Ἀλλ' ἂν μὲ σκοτώσης, δὲν θὰ μπορέσης νὰ παντρευτῆς τὴν Ἄννα-Μαρία.

— Ἄθλιε!

— Ἢ νομίζεις πὼς δὲν ξέρω πὼς ἀγαπιώσαστε; Ἤμουνα χθὲς τὸ βράδυ κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὶς λεῦκες καὶ ἄκουσα ὅλα τὰ λόγια σας...

— Φῦγε! Τὸ καθῆκον μου εἶνε νὰ πυροβολήσω!

— Τὸ καθῆκον σου;... Ἀλλὰ ποιός θὰ πιστέψη ὅτι ἐπυροβόλησες γιὰ νὰ κάμης τὸ καθῆκον σου κι' ὄχι γιὰ νὰ μὲ βγάλης ἀπὸ τὴ μέση καὶ νὰ παντρευτῆς τὴν Ἄννα Μαρία;... Χά! χά! χά!... Γιατὶ δὲν πυροβολεῖς, λοιπόν;... Βλέπω πὼς τὸ καθῆκον σου δὲν σὲ πολυνοιάζει τώρα... Γιατὶ προτιμᾶς τὴ ζωή σου... καὶ τὴν Ἄννα-Μαρία. ... Δὲν ἀπαντᾶς;... Τί θὰ μποροῦσες, στ' ἀλήθεια, νὰ πῆς;... Ἕνας στρατιώτης χωρὶς τιμὴ δὲν ἔχει τίποτε νὰ πῆ... Πῶς;... Οὔτε καὶ τώρα δὲν θυμώνεις;... Χά! χά! χά!... Καληνύχτα, φίλε μου Πιέτρο... Πάω νὰ πιῶ κανένα ποτηράκι γιὰ νὰ ζεσταθῶ... Ἂν μοῦ κάμη κέφι, θὰ ξαναγυρίσω γιὰ νὰ σοῦ κρατήσω συντροφιά... καὶ νὰ τὰ ξαναποῦμε.

Ὁ Φραντζέσκο, φεύγοντας ἀπὸ τοὺς στρατῶνες, πῆγε σ' ἕνα γειτονικὸ καπηλιό, ὅπου ἄρχισε ν' ἀδειάζη τὴ μιὰ μποτίλλια ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη πῶς περνοῦσε ἡ ὥρα.

Ὅταν σηκώθηκε, τέλος γιὰ νὰ φύγη, θὰ κόντευαν μεσάνυχτα.

Τρικλίζοντας, διευθύνθηκε τότε πρὸς τὸ μέρος τῶν στρατώνων.

— Φίλε μου Πιέτρο, ὅπως βλέπεις ξαναγύρισα! φώναξε, ὅταν ἔφτασε κοντά.

— Ἄλτ! Τίς εἶ; ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σκοπιᾶς.

Ἀλλ' ὁ Φραντζέσκο δὲν ἔδωκε καμμιὰ ἀπάντησι κι' ἐξακολούθησε νὰ προχωρῆ.

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε τότε μέσα στὴ νύχτα. Κι' ὁ Φραντζέσκο ποὺ εἶχε χτυπηθῆ στὸ στῆθος, σωριάστηκε ἀμέσως νεκρός. Γιατὶ στὴ σκοπιὰ δὲν ἦταν πιὰ ὁ Πιέτρο. Ἕνας ἄλλος στρατιώτης τὸν εἶχεν ἀντικαταστήσει. Κι' ὅταν εἶδε ἕναν ἄνθρωπο νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος του, δὲν δίστασε νὰ πυροβολήση...

Ἡ τύχη εἶχεν ἐξυπηρετήσει μ' ἕναν τρόπο ἀπροσδόκητο τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἀφοῦ πέρασε ἡ καθιερωμένη περίοδος τοῦ πένθους, ἡ Ἄννα-Μαρία γινόταν σύζυγος τοῦ Πιέτρο. Τὸ ὄνειρό τους πραγματοποιήθηκε. Κι' ἄρχισε γι' αὐτοὺς μιὰ νέα ζωή, μιὰ ζωὴ εὐτυχίας, τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἀγάπης ποὺ τόσο τὴν εἶχαν ποθήσει...

ΑΝΤΡΙΑΝΟ ΒΕΛΥ

●●

Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα...

Ἕνας Ἀμερικανὸς ράπτης ὑπολόγισε, ὅτι ἕνας ἄνδρας γιὰ νὰ ντυθῆ χρειάζεται:

10 δευτερόλεπτα γιὰ νὰ φορέση τὸ πουκάμισό του, 30 δευτερόλεπτα γιὰ νὰ δέση τὴ γραβάτα του, 18 δευτερόλεπτα γιὰ νὰ φορέση τὸ ἐσώβρακό του, 22 δευτερόλεπτα γιὰ νὰ φορέση τὶς κάλτσες του. Σύνολο 1 λεπτὸ καὶ 20 δευτερόλεπτα.

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ράπτη, ὅμως, αὐτὸ εἶνε πολύ. Γι' αὐτὸ ἐπενόησε μιὰ μονοκόμματη φόρμα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ πουκάμισο, κολλάρο, γραββάτα, ἐσώβρακο καὶ κάλτσες. Γιὰ νὰ φορέση κανεὶς αὐτὴ τὴ φόρμα χρειάζεται μόνον 32 δευτερόλεπτα. Κερδίζει, δηλαδὴ 48 δευτερόλεπτα, πρᾶγμα ποὺ εἶνε πολὺ γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς.

ΕΤΟΣ Ι' ● ΑΘΗΝΑΙ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1947 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 462

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ 27-135 — 29-967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κάτω ἀπὸ τὴν ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ

Ἔ, κύριε, κι' ἐσὺ κι' ὅσοι σὰν κι' ἐσένα δὲν ξέρετε ὥς ποῦ μπορεῖ νὰ φθάση ἡ ἀγάπη καὶ κρίνετε ἀπὸ τὰ φαινόμενα... Σοῦ εἶπε: «Δὲ σ' ἀγαπῶ» καὶ τὸ πίστεψες. Σοῦ εἶπε: «Ἀγαπῶ κάποιον ἄλλον» καὶ τὸ πίστεψες. Ἐπιπόλαιε ἄνθρωπε! Μηδὲν στὴν ψυχολογία. Μὰ τόσο ἀφελὴς λοιπὸν εἶσαι γιὰ νὰ ξεγελασθῆς ἀπὸ μιὰ κοπελίτσα νεώτερη ἀπὸ σένα, καὶ νὰ μὴν ὑποπτευθῆς τὸ δρᾶμα της; Τόσο κακὸς παρατηρητὴς εἶσαι γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῆς τὴ θυσία της; Τόσο ἔχουν ἀμβλυνθῆ οἱ ἐρωτικές σου κεραῖες γιὰ νὰ μὴ συλλάβουν τὸ ἐρωτικὸ πάθος ποὺ τὴ φλογίζει καὶ τὴν καίει ὁλόκληρη; Πάθος γιὰ σένα, κουτὲ ἄνθρωπε...

Ἱστορία ἀπὸ τὶς πιὸ ἁπλὲς καὶ τὶς πιὸ σύντομες. Προϋπῆρχε γιὰ τὴν κόρη ἕνας σύνδεσμος, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν εἶνε ὁ μεγάλος ἔρωτας γιὰ νὰ τοὺς πῆτε ἐρωτικούς, δὲν εἶνε ὅμως καὶ ἡ ἁπλῆ φιλία γιὰ νὰ τοὺς πῆτε φιλικούς. Κάτι ἀνάμεσα στὰ δυό. Ἡ ζυγαριὰ ποὺ πότε κλίνει ἀριστερὰ — ἐννοῶ πρὸς τὸν ἔρωτα — καὶ πότε δεξιά, πρὸς τὴ φιλία. Ρευστή, ἀσταθὴς καὶ ἀβέβαιη κατάστασι. Περιωρισμένη ὅμως ἡ ἀντοχὴ τέτοιων καταστάσεων. Ἕνα ἀεράκι εἶνε ἱκανὸ νὰ τὶς ἀνατρέψη.

Μὴ ζητᾶτε ἐξηγήσεις καὶ μὴ μοῦ κάνετε τοὺς αὐστηρούς. Δὲν μποροῦμε νὰ ζητοῦμε πάντα τ' ἀπόλυτα. Εἶνε καὶ τὰ ἔτσι κι' ἀλλοιῶς. Ἰδίως στὶς πόλεις, ὅπου ζοῦμε μὲ συμβιβασμοὺς καὶ προχειρότητες. Συμπάθειες, ἐλαφρὰ φλέρτ, μέσες λύσεις, σχέσεις χωρὶς θεμέλια.

Κάτι τέτοιο ἦταν καὶ ὁ δικός της σύνδεσμος. Κάτι τέτοιο εἶνε τὶς περισσότερες φορές, ὥς ποὺ νἄρθη κάποτε ὁ σίφουνας καὶ ν' ἀνατρέψη τὶς μεσότητες καὶ τὶς σχετικότητες: ὁ μεγάλος ἔρωτας. Αὐτὸς ποὺ τὴν ἔχει παραζαλίσει. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ποὺ ἀγάπησε παράφορα δὲν εἶνε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε τὶς πρόχειρες σχέσεις. Εἶνε ὁ φίλος του. Νὰ τὸ μεγάλο της δρᾶμα. Ὅταν παρουσιάσθηκε αὐτός, ἔλειψε καὶ ἡ ἐλάχιστη ἐρωτικὴ κλίσις ποὺ εἶχε γιὰ τὸν πρῶτο. Δὲν ἀπόμεινε παρὰ ἡ φιλία. Τὸ κακὸ θὰ ἦταν μικρό, δὲ θὰ ὑπῆρχε κὰν κακό, ἂν καὶ ὁ πρῶτος στὴ φιλία περιώριζε τὸ δικό του αἴσθημα. Ἐκεῖνος ὅμως τὴν ἀγαποῦσε. Μιὰ ἀγάπη ὀδυνηρή. Δὲν καταλάβαινε ἄρα γε ὅτι ἡ ἀγάπη αὐτὴ δὲν εὕρισκε στὴν ψυχὴ τῆς κόρης ἀνταπόκρισι; Ποιὸς ξέρει; Καμμιὰ φορὰ στὸν ἔρωτα δὲν ἔχουμε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύζουμε γυμνὴ τὴν ἀλήθεια. Προτιμοῦμε νὰ κλείσουμε μπροστά της τὰ μάτια. Νὰ κάνουμε πὼς δὲν τὰ βλέπουμε. Ἴσως κι' αὐτὸς νὰ μὴν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀντιμετωπίση στὴ γυμνότητά της. Ἄφινε τὸν ἑαυτό του νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐρωτικὸ αἴσθημα ἦταν ἡ φιλία τῆς κόρης. Καὶ ἐπὶ τέλους, εἴτε μὲ τὸν ἔρωτα εἴτε μὲ τὴ φιλία της τὸν περιέβαλλε, φτάνει ποὺ δὲν ὑπῆρχε τρίτος ἀνάμεσα τους. Τὴν ἤξερε κοντά του σχεδὸν δική του. Καὶ ἦταν εὐτυχής.

Νὰ τοῦ γκρεμίση τὴν εὐτυχία; Νὰ τοῦ πῆ ὅτι γι' αὐτὸν δὲν περισσεύει παρὰ ἡ φιλία καὶ ὅτι ὅλος της ὁ ἔρωτας ἀνήκει στὸν ἄλλον; Ἦταν δὲ ὁ ἄλλος αὐτὸς ὁ στενός του φίλος, ὁ τακτικός τους σύντροφος.

Σκληρότατη πάλη. Ὄχι δὲ μόνο μὲ τὸν ἑαυτό της. Πάλη καὶ μὲ τὸν ἄλλον, ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ τῆς κάμψη τὴν ἀντίστασι.

Ἀντιστεκόταν μὲ σθένος. Αἰσθανόταν ὅμως ὅτι κάποτε θὰ κατέθετε τὰ ὅπλα της. Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι. Παρουσιάσθηκε μὲ τὴ μάσκα τῆς ψυχρότητος καὶ τῆς ἀδιαφορίας καὶ — ἐκείνη ξέρει πῶς — τοῦ εἶπε: «Γιατί ἐπιμένεις τόσο; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι δὲ σ' ἀγαπῶ καὶ ὅτι ἕνας ἄλλος ἔχει κατακτήσει τὴν καρδιά μου;»

Δὲν ἐξετάζουμε τώρα ἂν ἔκαμε καλὰ ἢ κακὰ ποὺ τὸ εἶπε. Μιὰ φορὰ ὅμως τὸ εἶπε. Καὶ τὴν πίστεψε. Ὁ — πῶς ἀλλοιῶς νὰ τὸν πῶ; — ὁ βλάκας!

Δὲν κατάλαβε τὴν προσποίησι. Δὲν εἶδε πίσω ἀπὸ τὴ μάσκα τὴν ταραχή. Δὲν τοῦ σπάραξε τὴν ἀκοὴ ἡ ραγισμένη φωνή της. Ἴσως γιατὶ δὲν τὴν ἀγαποῦσε ἀρκετά.

Τὴν πίστεψε. Θέλησε ὅμως νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ βλέπωνται. Τοῦ τὸ ἀρνήθηκε. Κι' ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ ἐμπρός του. «Τὸ παιχνίδι μου εἶχε πετύχει» γράφει. Ὡραῖο παιχνίδι ποὺ τῆς ἐστοίχισε τὸ θάνατο μιᾶς ἀγάπης. Ἐπλήρωσε μὲ τὴν ἀρρώστεια αὐτὸ ποὺ ὀνομάζει θυσία καὶ προσθέτει στὸ γράμμα της: «Σὲ κάθε δρᾶμα θυσιάζεται κάποιος». Θυσιάσθηκε αὐτή. Ἐπὶ μακρότατους μῆνες ἄρρωστη. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ — ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο — παντρεύτηκε ὁ ἄλλος.

Σύζυγος καὶ πατέρας τώρα ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἦταν δικός της ἄντρας καὶ πατέρας τοῦ παιδιοῦ τοῦ δικοῦ της. Τὸ περίμενε πὼς κάποτε θὰ γινόταν. Ὅσο ὅμως κι' ἂν ἦταν προετοιμασμένη, βαθύτατος εἶνε ὁ πόνος της τώρα ποὺ ὁ γάμος σβύνει καὶ τὴν τελευταία σκιὰ κάποιας ὑποσυνείδητης ἐλπίδας. Ἂς εἶνε, τουλάχιστον, εὐτυχισμένος. Τοῦ τὸ εὔχεται μὲ ὅλη τὴν καρδιά της.

Αὐτὴ ἕνα μόνο θὰ ἤθελε γιὰ φτωχὴ ἀμοιβὴ τῆς θυσίας της: Νὰ τὸ μάθαινε... Ν' ἀνακάλυπτε κάποτε τὸ ψέμμα της. Νὰ καταλάβαινε ὅτι ἀγαπήθηκε ἀπὸ τὴν κόρη ποὺ ὑποκρίθηκε τὴν παγερὴ καὶ τὴν ἀδιάφορη γιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ μπροστά του ὅταν ἐκεῖνος τὴν καλοῦσε.

Νὰ τὸ μάθη αὐτός κι' ὅλοι ὅσοι ὅπως αὐτὸς εἶνε ἀνίκανοι νὰ προχωρήσουν πέρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ καταλάβουν τί γίνεται μέσα σὲ μιὰ γυναικεία ψυχή. Πόσα παγερὰ «ὄχι» ποὺ ἀπὸ κάτω τους κρύβεται ἕνα θερμότατο «ναί»! Πόσες Ἰφιγένειες ποὺ ὁδηγοῦν στὸ θυσιαστήριο τὸν ἔρωτα τους καὶ τὸν προσφέρουν θυσία γιὰ κάποιαν Ἀνάγκη, γιὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀναρίθμητους λόγους ποὺ δημιουργοῦν κάποτε οἱ τραχειὲς συνθῆκες μιᾶς σκληρῆς ζωῆς! Πόσες φορὲς ἡ ἄρνησις, ὅταν αἰσθήματα καὶ αἰσθήσεις τὶς ὠθοῦν ν' ἁπλώσουν τὰ μπράτσα καὶ νὰ συνθλίψουν μέσα στὴν ἀγκαλιά τους ἐκεῖνον ποὺ ἀποπέμπουν!

Καὶ νὰ μὴ τὸ ὑποπτεύωνται! Τόσο ἐπιπόλαιο λοιπὸν εἶνε τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν; Τόσο ξώπετσα κρίνει; Τόσο εὔκολα πιστεύει; Δὲν κατάλαβε λοιπὸν ἀκόμα ὁ Ἀδὰμ ὅτι ἂν ἡ Εὔα τὸν ἀπατᾶ καὶ παριστάνει τὴν ἐρωτευμένη ὅταν τῆς εἶνε ἀδιάφορος, τὸν ἀπατᾶ καὶ γιὰ νὰ καλύψη τὴν ἀγάπη ποὺ αἰσθάνεται γι' αὐτόν; Ἱστορία, λογοτεχνία, ποίησι, τὰ πάντα σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες λιθοβόλησαν μὲ λύσσα τὴν Εὔα στὸν πρῶτο της ρόλο. Δὲν τῆς ἔπλεξαν ὅμως τοὺς ὕμνους ποὺ τῆς πρέπουν καὶ δὲν τῆς ἀπέδωσαν τὶς τιμὲς ποὺ τῆς ὀφείλονται γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ κρύβει κάτω ἀπὸ στρώματα πάγου, γιὰ τὶς θυσίες — σκόπιμες ἢ ἀσκόπιες, ἀδιάφορο — τῶν ἐρώτων της, θυσίες ποὺ προσφέρει νομίζοντας ὅτι μ' αὐτὲς προστατεύει κάποιου ἄλλου τὴν εὐτυχία.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Ἐπιτέλους, ἔρριξα τὸ γρᾶμμα τῆς γυναίκας μου!... Θὰ πάψη νὰ λέη πὼς εἶμαι... ἀφηρημένος!

(Σκίτσο Ἀρχέλαου)

Λυρικὰ τραγούδια

ΕΝΑ ΦΙΛΙ

Ἕνα φιλάκι σου, στὰ χείλη μου ἂν φυτέψης
θὰ βγῆ τὴν ἴδιαν ὥρα, μιὰ τριανταφυλλιὰ
καὶ θὰ τὸ δῆς καὶ θὲς δὲν θές, θὰ τὸ πιστέψης
πὼς σὰν τριαντάφυλλα, θὰ βγαίνουν τὰ φιλιά!...

★

Ἕνα φιλάκι σου, στὰ χείλη μου ἂν φυτέψης
θὰ τὸ ποτίζη τῆς φωνοῦλας σου ἡ βρύση
μ' ἀλλοίμονό μου, τὴ δροσιά σου ἂν λιγοστέψης
θὰ μαραθῆ ἡ τριανταφυλλιὰ καὶ θὰ μαδήση!...

★

Ἕνα φιλάκι σοῦ γυρεύω, δίχως ὅρο
νὰ μοῦ τὸ δώσης μὲ ἀγάπη καὶ στοργὴ
ἕνα φιλάκι πέταξέ μου ἔτσι γιὰ σπόρο
νὰ δοῦμε ἀλήθεια ἀπ' τὸ φιλί σου, τί θὰ βγῆ;

★

Θὰ βγοῦνε ἀμάραντα τοῦ ἔρωτα λουλούδια
ποὺ θὰ δροσίσουν τὴν ψυχή μου ὡς τὰ βάθη
καὶ θὰ βοηθήσουν τῆς καρδιᾶς μου τὰ τραγούδια
ἢ θἆναι σπόρος ποὺ θὰ βγάλη κάποιο ἀγκάθι;

★

Ἕνα φιλί σου θἆναι τάχα Ἀνατολὴ
ποὺ θἄχη ἐλπίδες σὰν ἀκτῖνες χρυσαφένιες
ἢ θἆναι δύσις, τὸ ἁπαλό σου τὸ φιλί
ποὺ θὰ μοῦ φέρη σκοτεινιὰ καὶ νύχτας ἔννοιες;

★

Θἆναι χαρὰ καὶ θὰ μοῦ πῆ: Ἐπωφελήσου
ν' ἀναστηθῆς μέσ' τὴ ζωὴ σιγὰ - σιγὰ
ἢ θἆναι μήπως, πικραμμένο τὸ φιλί σου
ποὺ θὰ μὲ φέρη σ' ἕνα τάφο, πιὸ νωργά;

★

Δὲν ξέρω τίποτα. Καὶ ὅμως στὸ γυρεύω
γιὰ ἕνα φιλὶ τὰ φυλλοκάρδια μου χτυπᾶν,
οὔτε ζημία, οὔτε κέρδος πιζαρεύω
γιατὶ γιὰ μένα, ἕνα φιλί σου, εἶνε τὸ πᾶν!...

★

Εἶνε τὸ βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ πίσω
καὶ μὴν κρατᾶς τὸ στοματάκι σου κλειστὸ
ἀπ' τὸ φιλί σου, τὴ ζωή μου θὰ ἐλπίσω
μὲ τὸ φιλί σου, ἀπ' τὴ ζωὴ θ' ἀπελπιστῶ...

★

Τὸ συλλογίζεσαι πολὺ καὶ θἆναι κρῖμα
νὰ μὴν τὸ δώσης μὲ μι' ἀπόφασι κι' αὐτὸ
θἆναι τὸ λίκνο μιᾶς ἀγάπης ἢ τὸ μνῆμα
καὶ δὲν μπορῶ, τί θἆναι, νὰ τ' ὀνειρευτῶ.

★

Κι' ὅμως τὸ βλέπεις, στὸ ζητῶ σὰν ἐλεημοσύνη
ἕνα φιλὶ ποὺ σὰν σταγόνα θὰ κυλήση
νὰ φέρη μπόρας καταχνιὰ ἢ καλωσύνη
κι' ἔτσι νὰ δώση, ὁπωσδήποτε μιὰ λύσι...

★

Κι' ὅμως τὸ νοιώθω πὼς στὰ χείλη μου ἂν φυτέψης
ἕνα φιλὶ θὰ βγῆ σωστὴ τριανταφυλλιὰ
καὶ θὰ τὸ δῆς καὶ θὲς δὲν θές, θὰ τὸ πιστέψης
πὼς νύχτα μέρα, θὰ φουντώνουν τὰ φιλιά!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Εἶνε μιὰ ἁπλῆ ἁπλούστατη ἐρωτικὴ ἱστορία ποὺ μοῦ τὴ διηγήθηκαν καὶ ποὺ ὁμολογῶ ὅτι πολὺ μὲ συγκίνησε. Θυμᾶμαι καλὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμό: Ὁ φθινοπωρινὸς οὐρανὸς ἦταν τόσο ὡραῖος, τόσο γαλανός, ὁ ἥλιος τόσο θερμός! Πῆρα τὸ τραῖνο καὶ τράβηξα στὴν ἐξοχή. Τὸ μεσημέρι στάθηκα σὲ μιὰ ταβέρνα γιὰ νὰ φάγω, μιὰ ταβέρνα μὲ ταράτσα ἀπ' ὅπου ἔβλεπες δέντρα καταπράσινα καὶ πέρα, στὸ βάθος, τὸ ποτάμι. Κάθησα σ' ἕνα τραπέζι ὅπου ἦταν κιόλας τοποθετημένα δυὸ σερβίτσια.

— Τὸ τραπέζι εἶνε πιασμένο — μοῦ εἶπε ἡ ταβερνιάρισσα, μιὰ χαριτωμένη καὶ παχειὰ νέα γυναίκα. Θὰ σας δώσω ἕνα ἄλλο.

«Θᾶνε γιὰ τίποτα ἐρωτευμένους», σκέφθηκα, ἐνῶ ἔδινα παραγγελία στὴ γυναίκα. Κι' ἀμέσως κατόπιν φαντάστηκα δυὸ νέους, τὸ εἰδύλλιό τους ποὺ ἀρχίζει στὸ Παρίσι καὶ καταλήγει στὴν ἐξοχή...

Πραγματικὰ δὲν εἶχα ἀπατηθῆ. Σὲ λίγο φάνηκε μιὰ γυναίκα. Κάθησε στὸ τραπέζι ὅπου βρίσκονταν τὰ δυὸ σερβίτσια. Δίχως ἄλλο ἦταν «ἡ ἐρωτευμένη νέα» ποὺ, ἀπ' τὴν ἀνυπομονησία της, φτάνει πρώτη στὸ ραντεβοῦ της. Ἦτανε μιὰ ὠχρὴ κοπέλλα, ἀδύνατη, μὲ μάτια γαλανὰ κι' ἐκφραστικά, γεμάτη νωχέλεια μὲ μαλλιὰ ξανθὰ σὰν τὸ χρυσάφι. Εἶχε ἕνα ὕφος θλιμμένο καὶ φαινόταν ἀπορροφημένη ἀπὸ τὶς σκέψεις της. Ὡστόσο δὲν ἔμοιαζε νὰ περιμένη κανένα, γιατί, ἂν καὶ ἡ ὥρα περνοῦσε, δὲν ἔδειχνε καμμιὰν ἀνυπομονησία. Εἶχε ἀρχίσει μάλιστα νὰ τρώῃ μονάχη, κυττάζοντας τὸ ἄλλο σερβίτσιο... Ἔτρωγε ἀνόρεχτα. Ὅταν τέλειωσε τὸ φαγητό της, ἔμεινε ἀκόμα λίγη ὥρα, μὲ τὸ βλέμμα χαμένο στὸ ἄπειρο, σκεφτική... Ὕστερα σηκώθηκε ξαφνικά, πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ καὶ χάθηκε...

Ἡ ταβερνιάρισσα μὲ πλησίασε καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴ θλιβερὴ ἱστορία τῆς νέας, προτοῦ ἀκόμα τὴ ρωτήσω.

— Εἶνε ἕνα χαριτωμένο καὶ τίμιο κορίτσι, μοῦ εἶπε μὲ σοβαρότητα... Ἀδύνατο νὰ ξεχάσῃ αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἡ καϋμένη. Πάντα θἄρθῃ μ' ὁποιονδήποτε καιρό. Καὶ κάθε φορὰ προσπαθοῦμε νὰ τῆς ἑτοιμάσουμε κάτι περιποιημένο, κάτι νόστιμο γιὰ νὰ τῆς ἀνοίξουμε τὴν ὄρεξι. Τρώει ὡστόσο μὲ τὸ στανιό. Πᾶνε χρόνια τώρα ποὺ ἔρχεται πάντα τὴν ἴδια ἡμερομηνία. Εἴτε βρέχει, εἴτε χιονίζει εἴτε εἶνε καλὸς καιρός. Κάθε φορὰ ποὺ τὴ βλέπω λέω πὼς θᾶνε ἡ τελευταία, πὼς θὰ λογικευθῆ, καὶ πὼς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζῇ μὲ τοὺς νεκρούς. Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν μοιάζει μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες. Δίχως ἄλλο τὸν ἀγαποῦσε πολὺ τὸν καλό της, μὰ ἡ μοῖρα στάθηκε σκληρὴ γιὰ τὴ φτωχή της καρδιά. Νά... Πᾶνε ἔξη χρόνια ἀπὸ τότε. Ἴσως νὰ διαβάσατε τὸ δυστύχημα στὶς ἐφημερίδες. Ἦταν τὸ ἴδιο ἀπόγευμα σὰν σήμερα. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὸν καταγάλανο οὐρανό.

»Μιὰ παρέα ἀπὸ νέους ἔφτασε στὸ μαγαζί. Τέσσερα παλληκάρια καὶ τέσσερες κοπέλλες ποὺ ἡ μεγαλύτερη δὲν ἦταν οὔτε δεκάξη χρονῶν. Ἀστειεύονταν, γελοῦσαν, πειράζονταν.

»Ἄχ! τὰ νιάτα, κύριε! Ὕστερα ἀπ τὸ φαγητό, ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε μὲ τὴ βάρκα. Εἶχαν πιῆ λιγάκι καὶ ἦσαν στὸ κέφι. Τοὺς εἶπα νὰ μὴν κάνουν τρέλλες καὶ νὰ μὴν πᾶνε κατὰ τὸ φράγμα, γιατὶ ἐκεῖ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ εἶναι δυνατό. Ποῦ νὰ μ' ἀκούσουν! Ἀγκάλιαζαν τὰ κορίτσια, τὰ φιλοῦσαν... Καὶ σὲ λίγο ἔφυγαν, μπῆκαν στὴ βάρκα, ἀνοίχτηκαν μακρυά. Ἤμουνα ἕτοιμη νὰ μπῶ στὸ μαγαζί ὅταν ξαφνικὰ ἀκούω φωνές. Ἄχ! κύριε! Τί τρομερό!...

»Εἶχαν παρασυρθῆ στὸ φράγμα οἱ δυστυχισμένοι! Ἡ βάρκα εἶχε ἀναποδογυρίσει καὶ οἱ τέσσερες νέοι πάλευαν μὲ τὰ κύματα ἐνῶ οἱ γυναῖκες πεσμένες κι' αὐτὲς στὸ νερό, εἶχαν πιαστῆ ἀπὸ τὴ βάρκα. Ἄχ! τί μέρα! Μαζεύτηκε ὅλος ὁ κόσμος. Μερικοὶ ρίχτηκαν στὸ ποτάμι. Κάναμε ὅ,τι μπορούσαμε γιὰ νὰ τοὺς σώσουμε. Δυὸ νέοι κι' ἕνα κορίτσι πνίγηκαν. Οἱ ἄλλοι πέντε σώθηκαν. Τοὺς μεταφέραμε ἐδῶ, φωνάξαμε γιατρό... Τί μέρα φρικτή, κύριε!

Ἡ ταβερνιάρισα σκούπισε τὰ μάτια της ποὺ εἶχαν γεμίσει δάκρυα στὴν ἀνάμνησι τοῦ δυστυχήματος καὶ συνέχισε:

— Πέρασαν μῆνες καὶ μῆνες καὶ μιὰ μέρα ποὺ ἔβρεχε, ἡ νέα ποὺ εἴδατε πρὶν ἦρθε στὸ μαγαζί. Παράγγειλε δυὸ σερβίτσια καὶ ζήτησε νὰ τῆς πάω φαγητό. Ἄρχισε νὰ τρώῃ. Ἀναρωτήθηκα γιατί δὲν περίμενε τὸ σύντροφό της, μιὰ καὶ εἶχε παραγγείλει δυὸ σερβίτσια. Ὅσο τὴν κύτταζα, σιγὰ-σιγὰ τὴ θυμήθηκα. Ναί, ἦταν αὐτὴ ποὺ ὁ φίλος της εἶχε πνιγῆ.

»Καὶ ξανάρθε τὸν ἄλλο χρόνο, καὶ πάλι τὸν ἄλλο χρόνο κι' ἔτσι γίνεται τώρα ἔξη χρόνια. Κάθεται στὸ ἴδιο τραπέζι πάντα σιωπηλή, μονάχη, μὲ τὸ ἕνα σερβίτσιο ἀπέναντί της... γιὰ τὴν ἐπέτειο.

Ὅταν ἔφυγα συνάντησα τὴ νέα κοντὰ στὰ φράγμα. Καθόταν στὴ γέφυρα καὶ κύτταζε τὸ νερό. Φαινόταν νὰ προσεύχεται, γιατὶ τὴν εἶδα νὰ κάνῃ τὸ σταυρό της. Ἔπειτα ἔρριξε ἕνα μπουκέτο βιολέττες στὸ ποτάμι κι' ἔφυγε σὰν φοβισμένη.

Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ θλιβερὴ ἐρωτικὴ ἱστορία ποὺ ὁμολογῶ, μὲ συγκίνησε βαθειά, πολὺ βαθειά.

ΖΑΝ ΑΖΑΛΜΠΕΡ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ὁ κουμβάρος

Περικαλλὲς κοράσιον, σφόδρα φεφλογισμένον,
περιπαθές, γλυκύτατον καὶ ἠρραβωνιασμένον
πολλάκις παρεκάλει με: —Δὲν θὰ σᾶς δώσω βάρος
νὰ γίνετε στὸν γάμο μου, καθηγητά, κουμβάρος;
Ἐγὼ δὲ ἀναλογισθεὶς ποικίλας συνεπείας
τῆς κουμβαρέας — κουμβαριᾶς μελισταγεῖς θωπείας
εἶπον τὸ «ναί». Κατένευσα εὐθὺς μὲ τόσον θάρρος
καὶ γέγονα κουμβάρος!...
Συνέσφιξα τὴν ζώνην μου, σκληρῶς δὲ πεινασμένος
κατώρθωσα τὰ στέφανα λαμβρῶς νὰ ἐψωνίσω
λαμβάδας νεονύμφων δὲ λευκάς, προμηθευσάμενος
μετέβην τὸ μυστήριον τοῦ γάμου νὰ ποιήσω!...
Ἡ νύμφη ἦτο χαρίεσα, λευκοφεφορεμένη
τὴν εἶδον τὴν τεθαύμασα μὲ ἐνθουσιασμόν.
— Κουμβάρα μου, ἀνέκραξα, τρισκεχαριτωμένη,
ἐλθὲ ἵν' ἀποθέσω σοι, κουμβάρου ἀ-
(σπασμόν!...
Ἐκείνη ἐπλησίασε... λυγμὸς βαθὺς μὲ
(πνίγει,
ἐνῶ δὲ τὴν ἐθώπευον, ἡ θύρα εὐθὺς
(ἀνοίγει
καὶ εἰσελαύνει ὁ γαμβρός, μέγας κρε-
(μανδαλᾶς
βαναύσως δὲ μοὶ ὁμιλεῖ: —Τὴ νύφη ρὲ
(φιλᾶς;
Ὦ Ζεῦ!... Ὦ θεῖε Ἄπολλον!... Γλυ-
(κὺ τῆς νύμφης ἄρωμα!...
Ὑπέστην βαναυσότατον μοιραίως ἐμβα-
(γλάρωμα
κι' εὑρέθην εἰς τὴν ἔξοδον διά τινος
(κλωτσέας!...
Ὀλίγου δεῖν, ἀγαπητοὶ νὰ μ' ἔβλεπεν
(ὁ χάρος,
καὶ μ' ἰδικά μου ἔξοδα στεφάνους,
(λαμβαδέας
ἄλλον τινὰ ἠγγάρευσαν καὶ γέγονε
(κουμβάρος!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ὁ δοὺξ ταβερνιάρης

Ὁ νεαρὸς δοὺξ τοῦ Ρούτλανδ, μέλος μιᾶς ἀπ' τὶς παλαιότερες οἰκογένειες τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, ἄνοιξε μιὰ ταβέρνα τὴν ὁποία διευθύνει ὁ ἴδιος! Τὸ κατάστημα αὐτὸ ἔχει τίτλο «Τὸ παγῶνι», βρίσκεται δὲ στὴν κομητεία τοῦ Ντέρμπυ, στὰ κτήματα τοῦ δουκός. Κοντὰ σ' αὐτήν, ὁ δοὺξ ἔχει ἱδρύσει ἕνα ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο. Ἐλπίζει δὲ ὅτι θἄχῃ πολλοὺς πελάτες, ἰδίως πλουσίους Ἀμερικανοὺς περιηγητάς, ποὺ θὰ δοκιμάσουν τὴν ἱκανοποίησι νὰ κοιμηθοῦν σὲ ἱστορικὰ κρεββάτια, προερχόμενα ἀπ' τὸν πύργο τοῦ δουκός. Πέρυσι, ὁ δοὺξ, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ σχόλια, παντρεύτηκε μ' ἕνα μοντέλο, κόρη ἑνὸς ἀργυραμοιβοῦ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τώρα, στὸ τέλος τῆς καλοκαιρινῆς περιόδου, ἀξίζει νὰ ἀναφερθοῦν δυὸ ἀξιόλογα καλλιτεχνικὰ ρεκόρ.

— Ὁ συγγραφεὺς Νῖκος Φατσέας, σὲ διάστημα 5 μηνῶν, κατώρθωσε νὰ παρουσιάσῃ 19 προγράμματα Βαριετέ ποὺ τοῦ ἀπέδωσαν 30 ἑκατομμύρια δραχμὲς ἀπὸ ποσοστά. Ἡ δὲ ἐπιθεώρησις «Γελᾶτε χωρὶς βέτο», ποὺ ἦταν τὸ ἐμπορικώτερο ἐφετεινὸ ἔργο, ἐσημείωσε εἰσπράξεις 200 ἑκατομμυρίων σὲ διάστημα 2 μηνῶν.

— Μετὰ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τὴ Βοστώνη, ἡ Σοφία Βέμπο ἔδωσε μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τὸ τρίτο της ρεσιτὰλ στὸ Σικάγο.

Νεώτερες πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι ἡ Βέμπο θὰ γυρίσῃ ὁριστικὰ τὸ καλοκαῖρι στὴν Ἀθήνα ὅπου καὶ θὰ παρουσιάσῃ δικό της θίασο.

— Τρία νέα ἑλληνικὰ φίλμ ἑτοιμάζονται πυρετωδῶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Ἄννα Ροδίτη», ποὺ εἶνε κιόλας ἕτοιμο.

— Τὸ ἕνα εἶνε, τὸ γνωστὸ θεατρικὸ ἔργο τῶν κ. κ. Σακελλάριου - Γιαννακοπούλου «Οἱ Γερμανοὶ ξανάρχονται» ποὺ γυρίζεται ἀπὸ τὴν «Φῖνος Φίλμ» σὲ μία αὐλὴ τῆς ὁδοῦ Βάκχου τῆς Πλάκας, μὲ πρωταγωνιστὰς τοὺς ἴδιους ἠθοποιοὺς ποὺ τὸ ἔπαιξαν καὶ στὸ θέατρο.

Τὸ ἔργο αὐτὸ περιλαμβάνει καὶ πολλὰ «τρούκ», τὸ κυριώτερο ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε ἡ πτῶσις Γερμανῶν ἀλεξιπτωτιστῶν στὰς Ἀθήνας!

— Τὸ δεύτερο ἑλληνικὸ φίλμ, ποὺ γυρίζεται στὴν Πάρο καὶ τὴν Σαντορίνη, εἶνε τὸ «Μαρῖνος Κοντάρας», ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο διήγημα τοῦ Ἀργύρη Ἐφταλιώτη.

Στὸ φίλμ αὐτὸ πρωταγωνιστοῦν ὁ Μάνος Κατράκης, ὁ Διαμαντόπουλος καὶ μία μαθήτρια τῆς Δραματικῆς σχολῆς ποὺ δὲν θέλει νὰ γίνῃ γνωστὸ τ' ὄνομά της.

— Τὸ τρίτο, τέλος, ἑλληνικὸ φίλμ ποὺ γυρίζεται ἀπὸ τὴ «Μεραβίδης φίλμ» εἶνε μία κωμῳδία τοῦ κ. Ν. Τσιφόρου μὲ τὸν τίτλο «100 χιλιάδες λίρες».

Σ' αὐτὸ παίζουν ἡ Καίτη Πάνου καὶ οἱ γνωστοὶ ἠθοποιοὶ τοῦ θεάτρου Τζένη Σταυροπούλου, Τάντα Βάλλιτς, Ἑλένη Ἀλεξίου, Δαμασιώτης, Ἡλιόπουλος καὶ Φωτόπουλος.

— Ὁ τενόρος Ν. Γληνὸς ποὺ παίζει στὸ «Λυρικὸ» εἶχε τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἕνα ἀπρόοπτο ἀτύχημα. Κατελήφθη λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασι ἀπὸ δριμυτάτους πόνους στὰ πόδια, συνεπείᾳ ὀξείας φλεβίτιδος, καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ παίξῃ, παρὰ μόνον μὲ ἀλλεπάλληλες ἐνέσεις πενικιλλίνης ποὺ τοῦ ἔγιναν στὸ καμαρίνι του.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅμως ἡ κατάστασίς του ἐχειροτέρευσε καὶ ἔτσι παρεχώρησε τὸ ρόλο του στὸ συνάδελφό του Νέγρη.

— Οἱ ὑποψίες ὅτι τὸ «Σβῦσε τὸ φῶς» ποὺ παίζεται στὸ θέατρο Κοτοπούλη εἶνε τοῦ κ. Ἀσημάκη Γιαλαμᾶ, ἐνισχύθηκαν ἀπὸ τὸ ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πρεμιέρας, ὁ τελευταῖος ἐθεάθη νὰ κάνῃ νευρικὲς βόλτες, πίσω ἀπὸ τὴν τελευταία σειρὰ τῆς πλατείας, ὅπως συνηθίζει σὲ ὅλες τὶς «πρεμιέρες» τῶν ἔργων του...

— Ὁ «Κῆπος τοῦ Μουσείου», ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἀναζητήσεις βρῆκε ἐπὶ τέλους τὴν τραγουδίστριά του.

Εἶνε ἡ Δανάη, ἡ μεγάλη καλλιτέχνις μὲ τὴν ἰσχυρὴ προσωπικότητα, ποὺ ἀποθεώνεται κάθε βράδυ κυριολεκτικά, ἰδίως στὰ τραγούδια τοῦ Χαιροπούλου «Ἔλα γι' ἀπόψε...», «Δὲν πειράζει», «Θὰ φύγω», «Ψαροπούλα», «Σ' εὐχαριστῶ», κλπ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τά 7 ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, μὲ τὰ γοῦστα τὰ λεπτὰ
ὅπως θὰ τὸ ξέρουμε ὅλοι, εἶχαν θαύματα ἑπτά.
Κάτι τέτοιο ἔχει κάνει κι' ἡ γυναῖκα ἡ σημερινή:
γιὰ ν' ἀρέσῃ στὸν καθένα καὶ γιὰ νὰ τὸν συγκινῇ
νὰ τὸ λέμε ὀρθὰ κοφτὰ
ἔχει θαύματα ἐφτά.
Καὶ οἱ ἄσχημες ἀκόμη, μὲ τῆς τέχνης τὰ ἐργαλεῖα
κατορθώνουν τῶν θαυμάτων τὴ μεγάλη ποικιλία
μὲ ποικίλα τσατσαράκια, τσιμπιδάκια καὶ βαζάκια,
πινελλάκια καὶ βουρτσάκια καὶ φιλὲ καὶ φουρκετάκια,
πακεττάκια, καρφιτσάκια, μπιγκουντὶ μὲ τὰ χαρτάκια,
μποτιλάκια καὶ πιατάκια, πειρουνάκια, κουταλάκια
καὶ πειρουνομαχαιράκια!...
Καὶ ἰδοὺ ἀγαπητοί μου, γιὰ νὰ πάρετε ἰδέα
τὰ ἑπτὰ τὰ θαύματά της, τὰ μοντέρνα καὶ σπουδαῖα!

Θαῦμα πρῶτον: Τὸ μασάζ, ὅπου μετ' ὀλίγου κόπου
χάνονται οἱ ἀφωρεσμένες οἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου.
Πασαλείβεται ἡ γυναῖκα μὲ γιαούρτι καὶ αὐγά,
δὲν προσέχει δὲ καθόλου τοῦ συζύγου τὸν καυγᾶ,
φτάνει νἄχῃ τὶς ἐλπίδες
πὼς θὰ λείψουν οἱ ρυτίδες!...
Τὸ μασὰζ λοιπὸν τὶς σβύνει, ὅλες τὶς ἐξαφανίζει
καὶ τὸ γέρικο τὸ δέρμα, ὅσο νἆναι, ξανανθίζει!...
Θαῦμα δεύτερον: Ἡ πούδρα! Τί ἐφεύρεσις καλή!...
Κάνει τὴν ἐπιδερμίδα βελουδένια κι' ἁπαλή.
Ὄχι ἄφθονη βεβαίως. Φτάνει μόνο μιὰ σταλιὰ
ν' ἀκουμπᾶνε σ' ἕνα δέρμα βελουδένιο τὰ φιλιά!...
Θαῦμα τρίτον: Λίγο ρίμμελ ποὺ θὰ κάνῃ τὶς ματιὲς
σὰν ἀγάπης σαϊτιές!
Λίγο ρίμμελ ζωηρεύει καὶ τὸ πιὸ σβυσμένο βλέμμα,
λίγο ρίμμελ γιὰ νὰ κρύψῃ τῶν ματιῶν τὸ κάθε ψέμμα,
λίγο ρίμμελ καὶ τὰ μάτια
κάνουνε καρδιὲς κομμάτια,
μὲ καϋμοὺς καὶ μὲ γειτάτια!...
Θαῦμα τέταρτον: Κραγιόνι γιὰ τὰ πιὸ χλωμὰ τὰ χείλη
ποὺ θὰ γίνουν κοραλλένια,
λὲς κι' ἐπῆρανε πορφύρα, ἀπὸ ἀτίμητο κογχύλι.
λάγνα καὶ παραμυθένια,
Τί ἐφεύρεσι μεγάλη τῶν χειλιῶν ἡ κραγιονιά
ποὺ κι' ἀκόμη μιὰ γρηούλα, μᾶς τὴ δείχνει ὀμορφονειά!...
Θαῦμα πέμπτον: Τὸ βερνίκι τῶν νυχιῶν τὸ ροδαλὸ
ποὺ τὸ χέρι τῆς μπουγάδας, μᾶς τὸ κάνει... ἁπαλό.
Τῶν νυχιῶν της τὸ βερνίκι
εἶνε τῆς γυναίκας νίκη,
κι' ὅταν βλέπουμε νυχάκια κόκκινα καὶ γυαλισμένα
δὲν πηγαίνει — γιὰ καλό μας —
τ' ἀπονήρευτο μυαλό μας
στὸ τρινὰλ ποὺ ποιὸς τὸ ξέρει πόσα πιάτα ἔχει πλυμένα!...
Θαῦμα ἕκτον: Περμανάντ! Τὸ ἀνυπότακτο μαλλὶ
ὕφος παίρνει καὶ σουλοῦπι καὶ τὰ μάτια προκαλεῖ.
Τὰ μαλλιὰ δὲν εἶνε πλέον ὅπως τ' ἄγρια ραδίκια
ἡ κατσαρωτὰ σὰν βροῦβες
δὲν φυτρώνουν στὸ κεφάλι σὰν τῆς θάλασσας τὰ φύκια
εἶνε ὄμορφα στρωμένα, μὲ καμπύλες καὶ λακκοῦβες!...

Ἐπιστογραφικαὶ - Μιχ. Τάλλια

Θαῦμα ἕβδομο ἐπὶ τέλους! Τὸ κομψὸ τὸ ντύσιμό της
κάνει κάθε μιὰ γυναῖκα νἆναι σὰν ἐπισημότης.
Ἡ τεζαρισμένη κάλτσα, τὰ παπούτσια τὰ μοντέρνα
ποὺ μᾶς δείχνουν καὶ τὴ φτέρνα,
τὸ φουστάνι ποὺ θὰ κάνῃ τὸ κορμὶ πιὸ ζηλευτό,
εἶνε θαῦμα καὶ αὐτό!..
Θαύματα ἐφτὰ ἐν ὅλῳ! Νὰ τί ἔκανε ἡ γυναῖκα
ποὺ μᾶς πιάνει ἀπὸ τὴ μύτη καὶ μᾶς σέρνει δέκα-δέκα,
εἶνε θαύματα, πιστεύω, σύγχρονα καὶ ζηλευτά,
πιὸ καλὰ κι' ἀπ' τῶν προγόνων τῶν Ἑλλήνων, τὰ ἐφτά!...

Γ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζιαλλ
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36033

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

8ον

—Εὐχαριστημένη;... ἀπόρησε ὁ ποτιέρης.

—Ναί· ἀπὸ κ ε ῖ, καλλίτερα εἶνε ἐ δ ῶ!

Κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του ὁ γεροντάκος κι' ἀπάντησε:

—Ἴσως σ' αὐτὸ νὰ μὴν ἔχης πολὺ ἄδικο... Ὅλα εἶνε προτιμώτερα ἀπὸ κείνη τὴν κόλασι...

Μείνανε γιὰ λίγο σιωπηλοί.

— Σούφερα λίγα γλυκά... πρόσθεσε σὲ λίγο ὁ Θόδωρος.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ξοδευτῇς... Εἶσαι φτωχός...

— Μπᾶ... Μοῦ κάνει εὐχαρίστησι... Νὰ τὶς φᾶς τὶς πάστες στὴν ὑγειά μου!

Χαμογέλασε ἡ Κατερίνα καὶ τοὖπε:

— Θὰ φάω τὴ μία... Πόσες εἶνε;...

Ἄνοιξε τὸ πακετάκι καὶ μέτρησε.

— Τρεῖς... ξανάπε. Ἂν μ' ἀγαπᾶς, Θόδωρε, ἂν θὲς νὰ μ' εὐχαριστήσης, τὶς ἄλλες δυὸ νὰ τὶς πᾶς στὸ σπίτι. Νὰ φάη μιὰ ἡ κοροῦλα μου καὶ μιὰ ἡ κυρὰ-Καλυψώ, ἡ καλὴ γειτόνισσα ποὺ τὴν περιποιεῖται...

—Ἔννοια σου· θὰ τὶς πάω ἀπόψε, φεύγοντας ἀπὸ δῶ... Θὰ πῶ ὅτι τὶς στέλνεις ἐσύ...

— Σ' εὐχαριστῶ διπλᾶ τώρα, Θόδωρε, τοῦ εἶπε.

Μείνανε γιὰ λίγο σιωπηλοί. Ὁ γεροντάκος ἔπαιζε μ' ἀμηχανία μιὰ μικρὴ ἀλυσσιδίτσα.

— Δὲ μοῦ λές, Θόδωρε... τὸν ἐρώτησε ξαφνικὰ ἐκείνη, γιὰ νὰ τοῦ δώση κάποιο θάρρος. Τί λένε γιὰ μένα στὸ «Ἐτουάλ»;

Ὁ γεροντάκος σήκωσε τοὺς ὤμους του:

— Τί νὰ ποῦνε;... Δὲν καταλαβαίνεις; Ὁ μπαρμπα-Λάζαρος τὸ φυσάει καὶ δὲν κρυώνει, πῶς ἔγινε ἕνα τέτοιο πρᾶμα στὸ μαγαζί του... Ἡ Εὔα σὲ βρίζει...

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ Κατερίνα:

— Θἄτανε πολὺ περίεργο ἂν αὐτὴ μ' ἐπαινοῦσε... Ὁ κύριος Γαβριήλ;...

— Αὐτὸς ἄκουσα πὼς λέει ὅτι ἤσουν νευρικιά, — πῶς τὸ λέν;... — ὑστερικιά, κι' ὅτι κάτι τέτοιο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ περιμένη ἀπὸ σένα...

Ἡ φυλακισμένη χαμογέλασε μελαγχολικά:

—Ὥστε, ὅλοι ἐναντίον μου, καϋμένε μου Θόδωρε;...

—Ὅλοι;... Ποιός τὸ εἶπε;... Ὄχι ὅλοι...

Ὕψωσε ὅσο μποροῦσε πιὸ περήφανα τὸ κοντό του σκεβρωμένο ἀνάστημα, καὶ συμπλήρωσε:

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐναντίον σου!...

—Τὸ ξέρω, καλέ μου, Θόδωρε... Ἐσὺ μ' ἀγαπᾶς... Θυμᾶσαι ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς ἀπελπισίας, μὲ τί εὐγένεια ἔχωσες στὴ χοῦφτα μου τὰ λεφτά σου;...

—Σώπα! Δὲ θέλω νὰ τὸ θυμᾶσαι αὐτό... Δὲν ἀξίζει νὰ τὸ θυμᾶσαι...

—Ἀξίζει, Θόδωρε!... Γιατὶ δείχνει τὴ μεγάλη σου ψυχή, τὴν εὐγενικιά...

— Καθένας θἄκανε τὸ ἴδιο...

Μιὰ σκιὰ πέρασε ἀπ' τὰ δακρυσμένα μάτια τῆς Κατερίνας:

—Ὄχι, Θόδωρε... Ξέρεις καλὰ πὼς οἱ ἄ λ λ ο ι κάναν ἄλλα... Καὶ μὲ φέρανε σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ κατάντια...

Ὁ γεροντάκος τὴ χτύπησε στὸν ὦμο:

—Ἔλα, ἔλα... Μὴν τὰ συλλογιέσαι αὐτά... Θὰ βγῆς, μὲ τὸ καλό, ἀπὸ δῶ μέσα, κι' ὅλα θὰ σβύσουνε σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρο...

Σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε:

—Ἄντε, ἂς πηγαίνω... Ἔχω νὰ πάω καὶ τὶς πάστες στὴν κοροῦλα σου...

Αὐθόρμητα ἡ Κατερίνα τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε καὶ στὰ δυὸ μάγουλα... Κι' ἐνῶ τὸν ἔβλεπε νὰ φεύγη σιγὰ-σιγά, σκυφτός, συλλογιότανε πὼς ἡ ζωὴ ἔχει καταφέρει νὰ πετυχαίνη κάποιο σχετικὸ ἰσοζύγιο, βάζοντας δίπλα σ' ἕναν κόσμο ἀπὸ καθάρματα κι' ἕνα εὐγενικὸ ἀνθρώπινο πλᾶσμα, γεμᾶτο ἁπλὸ μεγαλεῖο...

. . . .

Ὅταν ξανάρθε νὰ τὴ δῆ ὁ Βάσος, τοῦ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἀπὸ μάρτυρες θὰ τὴν ἔχουμε σκοῦρα...

— Γιατί τὸ λὲς αὐτό;... τὴ ρώτησε ἐκεῖνος ἀναστατωμένος.

— Νά, ὁ Θόδωρος ἦρθε καὶ μοὖπε πὼς ὅλοι ἐκεῖ κάτω εἶν' ἐναντίον μου...

—Ὅλοι;... Πῶς εἶνε δυνατό;... Τί τοὺς ἔκανες;

—Ἔ, κάτι τοὺς ἔκανα κι' ἐγώ: Στὴν Εὔα, πῆρα τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε... Στὸ Λάζαρο, δημιούργησα μὲ τὸ φόνο αὐτὸ κακὴ φήμη στὸ μαγαζί του... Ὅσο γιὰ τὸ Γαβριήλ, μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ἀντιπάθειά του προέρχεται ἀπὸ φόβο: θὰ τρέμη μὲ τὴν ἰδέα πώς, τὴν τύχη τοῦ Σωτήρη μποροῦσε νὰ τὴν εἶχε αὐτός...

— Καὶ τώρα;... Τί θὰ γίνη;... Ἂν ὅλοι αὐτοὶ παρουσιαστοῦνε στὸ δικαστήριο καὶ καταθέσουν ἐναντίον σου;...

—Ἔ; Τί θὰ γίνη;...

— Ξέρω κι' ἐγώ; Οἱ ἔνορκοι ἐπηρεάζονται πάντα ἀπ' τοὺς μάρτυρες...

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ Κατερίνα.

—Ἔ, τὸ πολὺ-πολὺ νὰ καταδικαστῶ... εἶπε.

— Μὰ Κατερίνα, γιατί παίζεις αὐτὸ τὸ σκληρό, τὸ ἀπάνθρωπο παιχνίδι μαζί μου;... Λὲς ὅτι θὰ καταδικαστῇς... Κι' ἐμένα δὲ μὲ συλλογιέσαι;... Δὲν εἶνε μόνο ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα ποὺ θὰ μὲ πνίξη· θὰ βοηθήσουνε κι' οἱ τύψεις...

—Ἔλα τώρα... Πάλι ἄρχισες;

— Μὰ Κατερίνα, ἀγαπημένη μου, λατρευτή μου... Δὲν τὴν καταλαβαίνεις τὴ θέσι μου;... Βρίσκεσαι ἐσὺ στὴ φυλακή, ἀντὶ γιὰ μένα, κι' ἔχεις τὴν ἀπαίτησι νὰ τὸ πάρω αὐτὸ φιλοσοφικὰ καὶ νὰ μὴ νοιάζουμαι;...

—Ὄχι, δὲ λέω, νὰ νοιάζεσαι... Μά, μὴν κάνης ἔτσι... Ἐγὼ εἶμαι μέσα, καλά· κάνω· ἐσύ, τὸ πολὺ-πολὺ νὰ φροντίσης νὰ μὴ μοῦ ἐπιβαρύνουνε τὴ θέσι μου οἱ μάρτυρες ποὺ θὰ ἐξεταστοῦν...

Ἀποφασιστικός, ὁ Βάσος σηκώθηκε.

— Θὰ πάω ἀπόψε στὸ «Ἐτουάλ»!... τῆς εἶπε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΔ΄

Τὴν ἴδια νύχτα ὁ Βάσος κατέβηκε στὸ «Ἐτουάλ». Τοὖκανε φοβερὴ ἐντύπωσι αὐτὸ τὸ μέρος. Παντοῦ νόμιζε πὼς ἔβλεπε πλατειὲς στάλες ἀπὸ κατακόκκινο πηχτὸ αἷμα — τὸ αἷμα ποὖχε χύσει αὐτός, τὸ αἷμα ἑνὸς ἄλλου ἀνθρώπου!

Ὅταν μπῆκε στὴ σάλα, νόμισε πὼς θἄβλεπε τὴν Κατερίνα νὰ φανερώνεται μπροστά του, μέσ' στὴν τουαλέττα της ἀπὸ μαῦρο ξεφτισμένο σατέν... Ἔκλεισε τὰ μάτια του. Κι' ὅταν τὰ ξανάνοιξε, εἶδε μπροστά του τὴν Εὔα νὰ τὸν κυττάζη μ' ἕνα βλέμμα ἐρωτευμένης ὀχιᾶς...

— Καλῶς τονε... Πῶς ἦταν αὐτό;... τὸν ἐρώτησε.

Ἐκεῖνος νίκησε μὲ μεγάλο κόπο τὴν ἀποστροφὴ ποὺ τοῦ προκαλοῦσε αὐτὸ τὸ θηλυκό.

— Ἦρθα νὰ σᾶς δῶ, τῆς ἀπάντησε. Δὲ μὲ θέλετε;

— Τί λές;... Ἀφοῦ τὸ ξέρεις πὼς σὲ θέλουμε καὶ σὲ παραθέλουμε...

Τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε στὸ βάθος, σὲ μιὰ γωνιά. Τὸν ἔκατσε μὲ τὴ βία σὲ μιὰ καρέκλα, κάθησε κι' αὐτὴ σὲ μιὰν ἄλλη καὶ χτύπησε τὰ χέρια της:

— Γκαρσόν, φέρε μας δυὸ βερμούτ!... φώναξε. Κερνάω ἐγώ...

Ὁ Βάσος ἀμίλητος τὴν ἄφισε νὰ κάνη τὸ κέφι της. Ὕστερα, ἡ Εὔα τοὖπιασε τὰ χέρια καὶ τοῦ εἶπε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια:

— Τὸ ξέρεις πὼς εἶσαι ὁ πιὸ κακὸς μπερμπάντης τοῦ κόσμου;...

—Ἄκουσε, τὴν ἔκοψε ὁ Βάσος, ἦρθα γιὰ κάτι πιὸ σοβαρὸ ἀπόψε ἐδῶ, παρὰ γιὰ σαχλαμάρες!...

Ἡ χορεύτρια δάγκωσε τὰ χείλια της:

— Σαχλαμάρα εἶν' ἡ ἀγάπη μου;...

Ὁ Βάσος θέλησε νὰ διορθώση τὴ γκάφα του, νοιώθοντας πὼς αὐτὸ τὸ θηλυκὸ τοῦ χρειαζόταν ὁπωσδήποτε.

— Βρὲ μάτια μου, τῆς εἶπε, δὲν καταλαβαίνεις;... Πνίγουμαι...

— Καταλαβαίνω· εἶσαι χωρὶς λεφτά...

Καί, ξαφνικά, ἡ Εὔα πρόσθεσε:

—Ἂν θές, σοῦ δανείζω ἐγώ...

—Ὄχι· δὲν εἶν' αὐτό... ἀπάντησε κατακόκκινος ὁ Βάσος.

— Μὴν εἶσαι ἀκατάδεχτος!... Κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ δὲν εἴμαστε καλλιτέχνες;...

— Ναί, δὲν λέω... Ἂν εἶχα ἀνάγκη, θὰ σοῦ ζητοῦσα...

Ἡ Εὔα πῆρε ἕνα ὕφος εἰρωνικό:

—Ἐνῶ δὲν ἔχεις, ἔ;...

—Ὄχι, δὲν ἔχω...

— Καλὰ ντέ, κύριε τραπεζίτη... Δὲν σὲ προσβάλαμε...

Ἡ εἰρωνία της τὸν μαστίγωσε δυνατά, γιατὶ ἡ οἰκονομική του στενοχώρια ἦτανε μιὰ σκληρὴ πραγματικότης ποὺ τὸν βασάνιζε τόσον καιρὸ τώρα...

— Δὲν εἶμαι οὔτε τραπεζίτης, οὔτ' ἐφοπλιστής... τῆς ἀπάντησε λίγο ἀπότομα. Μόνο δὲν θέλω λεφτά...

Τὰ μάτια τῆς Εὔας ἀστράψαν.

—Ἀπὸ κ ε ί ν η πὼς ἤθελες;... σφύριξε.

—Ἀπὸ κείνη;... Ποιά;...

— Ξέρεις τώρα... τὴ φόνισσα... Δὲν εἶνε μυστικό, πὼς τόσον καιρὸ ποὺ κάθεσαι, αὐτὴ σὲ χαρτζιλικώνει...

Ὁ Βάσος πετάχτηκε ὀρθός, κίτρινος, μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές του.

— Δὲ λὲς ἀλήθεια!... Τὸ ξέρεις πὼς δὲ λὲς ἀλήθεια... φώναξε.

Ἡ Εὔα σήκωσε τοὺς ὤμους της, καὶ ρούφηξε τὸ ἕνα ἀπ' τὰ βερμοὺτ ποὺ εἶχε φέρει στὸ μεταξὺ τὸ γκαρσόνι:

— Γιατί; Ἀγαπιόσαστε, τὴν ὑποστήριζες, λογικὸ ἦτανε νὰ σὲ ὑποστηρίξη κι' αὐτὴ σὰ βρέθηκες στὴν ἀνάγκη...

— Σ' ὁρκίζομαι στὴν τιμή μου πὼς δὲν τῆς πῆρα ποτὲ μιὰ δεκάρα!...

Ἡ φοβερὴ προσβολὴ τὸν ἔπνιγε. Ἔνοιωσε ἐπιταχτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ χτυπήση στὰ μοῦτρα δυνατὰ αὐτὸ τὸ γυναικεῖο φίδι... Τί θὰ κέρδιζε ὅμως;... Αὐτὸς εἶχε κατεβῆ ἀπόψε ἐδῶ κάτω μ' ἕνα πρόγραμμα. Ἂν ἄφινε τὸ θυμό του νὰ τὸν παρασύρη δὲ θὰ πετύχαινε αὐτὸ ποὺ λογάριαζε νὰ πετύχη...

Μὲ μεγάλη προσπάθεια στὸν ἑαυτό του ξανακάθησε στὴ θέσι του. Εἶχε μάλιστα τὸν ἡρωϊσμό, πρὶν πλησιάση στὰ χείλια του τὸ ποτήρι μὲ τὸ βερμούτ, νὰ πῆ στὴν Εὔα μ' ἕνα χαμόγελο:

— Δὲ σὲ παρεξηγῶ... Στὴν ὑγειά σου!

Καὶ ρούφηξε ὡς κάτω τὸ ποτό.

Ἡ Εὔα κόλλησε ἀπάνω του, σὰν ἑρπετὸ ποὺ θέλει νὰ φανῆ τρυφερὸ καὶ χαδιάρικο.

— Πῶς νὰ μὲ παρεξηγήσης;... τοῦ ψιθύρισε. Δὲν ξέρεις πὼς σ' ἀγαπάω;...

— Μ' ἀγαπᾶς;...

— Μήπως εἶνε καινούργιο;...

—Ὄχι, ἀλλὰ νόμιζα πὼς σοὖχε περάσει...

— Δὲ μοῦ περνᾶν ἐμένα ἔτσι εὔκολα... ἔκανε ἡ χορεύτρια κουνῶντας τὸ κεφάλι της. Σ' ἀγάπαγα καὶ σ' ἀγαπάω τὸ ἴδιο...

— Σ' εὐχαριστῶ.

— Δὲν τὸ κάνω γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσης, γιατὶ φαίνεται πὼς σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη μου δὲν δίνεις καὶ πολλὴ σημασία...

— Μπᾶ, ἴσα-ἴσα...

—Ἔλα τώρα, μὴ λὲς ψέμματα...

Ἀστράψανε τὰ μάτια τῆς Εὔας, καὶ πρόσθεσε:

—Ἐσὺ ἀγαπᾶς ἐ κ ε ί ν η!

Ὁ Βάσος ἔκλεισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του, καὶ εἶδε τὴν Κατερίνα, μέσ' στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς νὰ τοῦ στέλνη ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο πονεμένον ἔρωτα...

Ξανάνοιξε τὰ μάτια του καὶ τὴ ρώτησε ἀλλάζοντας τὴν κουβέντα:

—Ἔ, τί θὰ γίνη;... Θὰ πιοῦμε κανένα βερμοὺτ ἀκόμα;...

— Χαίρουμαι ποὺ σ' ἀρέσει νὰ πίνης μαζί μου... τοῦ εἶπε ἐνθουσιασμένη ἡ Εὔα.

Καὶ παράγγειλε ἄλλα δυὸ βερμούτ.

—Ἄκουσε... τοῦ εἶπε πιάνοντάς του τὸ χέρι. Ἡ ἀγάπη ποὺ νοιώθω γιὰ σένα μὲ κάνει νὰ τὴ συχαίνουμαι ἐκείνη τόσο πολύ...

— Τὴ συχαίνεσαι Εὔα;... Γιατί τὴν κακομοίρα;

— Γιατί;... Ρωτᾶς γιατί;... Μ' ἀφοῦ εἶχε κλέψει ὅλη τὴν ἀγάπη σου...

— Μπᾶ... εἶπε μὲ φαινομενικὴ ἀδιαφορία ὁ Βάσος. Τὴ λυπόμουν μονάχα· αὐτὸ εἶν' ὅλο· καὶ τὴ λυπᾶμαι...

— Εἶνε τόσο ἀξιολύπητη, λοιπόν, αὐτὴ ποὺ βρέθηκε μέσ' στὸ βοῦρκο;... Κι' ἐμεῖς, δηλαδή, γιατὶ δὲν εἴμαστε;...

— Δὲν εἶνε μόνο στὸ βοῦρκο Εὔα... τῆς ἀπάντησε σοβαρά. Εἶνε στὴ φυλακή!...

Ἡ χορεύτρια σήκωσε τοὺς ὤμους της:

— Σκότωσε μὲ γειά της καὶ μὲ χαρά της νὰ πάη φυλακή... Ἐμεῖς κι' ἐγὼ δηλαδή, ποὺ δὲν σκοτώσαμε, γιατί εἴμαστε ἀπ' ὄξω;...

Μ' ἕνα φοβερὸ καρδιοχτύπι ὁ Βάσος δέχτηκε αὐτὸ τὸ «ἐμεῖς ποὺ δὲ σκοτώσαμε»...

— Εἶχε δίκηο νὰ σκοτώση, Εὔα... τῆς εἶπε.

— Δίκιο;

— Ναί· μήπως ὅλοι δὲν ξέραμε πὼς ὁ Σωτήρης τὴν ἐκμεταλλευότανε σὰ σκλάβα του;...

—Ἐγὼ δὲν ἤξερα τίποτα!

— Πῶς δὲν ἤξερες· Ἄσε τώρα τὴν ἀντιπάθειά σου κι' ὁμολόγησέ το· ἡ Κατερίνα δὲν ἦτανε τὸ θῦμα τοῦ Σωτήρη;...

Ἡ Εὔα γέλασε δυνατά:

— Θῦμα... Ἄ, τὸ καϋμένο, τὸ ἀθῶο θῦμα!... Αὐτὴ ἦτανε μιὰ σιγανοπαπαδίτσα!...

— Δὲν τῆς ἔπαιρνε δηλαδή, τὰ λεφτά της;... ρώτησε μ' ἐπιμονὴ ὁ Βάσος προσπαθῶντας νὰ πνίξη τὴν ἀναγάχτησί του πίσω ἀπ' τὴν ἀνάγκη τῆς σκοπιμότητος.

— Καὶ ποῦ ξέρω γὼ τί κάνει ὁ κόσμος;

— Ποῦ ξέρεις τότε ὅτι ἡ Κατερίνα σκότωσε;

Ἡ χορεύτρια ἄνοιξε τόσα μεγάλα τὰ μάτια της ἀπ' τὴν ἔκπληξι:

— Ποῦ ξέρω;... Καὶ δὲν τὴν εἶδα;... Στραβὴ ἤμουν;...

—Ἤσουνα μέσ' στὸ καμαρίνι τὴν ὥρα ποὔγινε ὁ φόνος;...

—Ὄχι...

— Τότε, σὲ ξαναρωτάω, ποῦ ξέρεις πὼς ἡ Κατερίνα σκότωσε τὸ Σωτήρη;...

Ἡ Εὔα τὸν κύτταξε θυμωμένη:

— Θὰ μ' ἀρχίσης μήπως τὸ παραμῦθι, πὼς τὸν σκότωσες ἐσύ;...

—Ὄχι δὲ λέω, μά...

— Πῶς δὲ λές, ἀφοῦ ἔμπηξες τὶς φωνὲς στοὺς πόλισμαν πὼς ἐσὺ ἤσουν ὁ φονιᾶς, γιὰ νὰ τὴ σώσης... Κι' ὕστερα μοῦ λὲς πὼς δὲν τὴν ἀγαπᾶς!...

Ὁ Βάσος ἦταν ἀποφασισμένος νὰ φτάση ὡς τὸ τέλος. Μὲ τὸ ἕνα χέρι του λοιπὸν χάϊδεψε ὅσο μποροῦσε πιὸ ἁπαλὰ τὰ μαλλιὰ τῆς χορεύτριας προσπαθῶντας νὰ πνίξη τὴν ἀφάνταστη ἀηδία ποὺ τοῦ προκαλοῦσε αὐτὴ ἡ ἐπαφή...

—Ὄχι, Εὔα... τῆς εἶπε μαλακά. Ἐγὼ ἀγαπάω ἐσένα...

—Ἐμένα;!

— Ναί... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν εἶνε τίποτα στὴ ζωή μου... Μιὰ λύπη μ' ἔκανε νὰ σταθῶ κοντά της· μιὰ λύπη, τίποτ' ἄλλο... Ἐνῶ μὲ σένα, εἶνε διαφορετικὸ τὸ πρᾶμα...

Ἡ Εὔα τὸν ἄφισε νὰ τὴ χαϊδεύη.

— Ξέρω πὼς μοῦ λὲς ψέμματα, τοῦ ψιθύρισε, μὰ μὲ συμφέρει νὰ τὰ πιστέψω...

Μείνανε γιὰ λίγο σιωπηλοί. Ὕστερα, ἡ χορεύτρια τοῦ εἶπε:

— Θὰ βγῶ μιὰ στιγμὴ στὸ νούμερό μου, καὶ θὰ ξανάρθω... Περίμενέ με...

Μ' ἀνακούφισι τὴν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται. Ἔκατσε μόνος του στὸ τραπεζάκι, καὶ βούλιαξε στὶς σκέψεις...

Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἀνίκανο νὰ συνεχίση αὐτὴ τὴν ἀηδιαστικὴ κωμωδία... Κι' ὅμως ἦτανε τόσο ἀπαραίτητο... Τὸ θηλυκὸ αὐτὸ φίδι ποιός ξέρει τί θἄλεγε στὸ δικαστήριο γιὰ νὰ βουλιάξη περισσότερο τὴ φτωχιὰ κατηγορουμένη... Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο ὁ Βάσος νἄχη τὴν Εὔα δίπλα του, κάτω ἀπ' τὴν ἐπίδρασί του, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀφίση νὰ μιλήση, νὰ πῆ ὅ,τι θὰ τῆς ὑπαγόρευε τὸ μῖσος της...

Ἡ Εὔα ἐκεῖνο τὸ βράδυ χόρεψε ὡραιότερα ἀπὸ κάθε βραδιά. Καὶ κάθε τόσο τὴν ὥρα τοῦ χοροῦ της, γύριζε καὶ κύτταζε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βάσου κι' ὅλο τοῦ χαμογελοῦσε. Κι' ὅταν τέλειωσε ὁ χορός ἔτρεξε καὶ χώθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ καμαρίνι, γιὰ νὰ βγῆ σὲ λίγο, ζωηρή, χαμογελαστή, καὶ νὰ τρέξη στὸ τραπεζάκι του.

— Μπράβο!... τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Χόρεψες περίφημα!

— Σ' ἄρεσα;...

— Πάντα μ' ἄρεσες... Ἀπόψε ὅμως, ἤσουν καλύτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

Ζύγωσε τὸ πρόσωπό της πολὺ κοντὰ στὸ δικό του καὶ τοῦ μουρμούρισε:

— Εἶσαι ὁ μόνος ἄντρας ποὺ μ' ἀρέσει στὴ ζωή!...

Δὲ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τῆς πῆ ἐκεῖνος τίποτε, μόνο τὴν ἀγκάλιασε γεμᾶτος ἀηδία καλὰ κρυμμένη, καὶ τὴν ἔσφιξε κοντά του...

— Πᾶμε;... τὸν ἐρώτησε ἡ Εὔα μὲ τὰ μάτια της μισόκλειστα.

Σηκωθήκανε. Τὴν ὥρα ποὺ περνούσανε μπρὸς ἀπὸ τὸν πάγκο, ὁ Λάζαρος τοὺς φώναξε:

— Γειά σας πιτσούνια μου!...

— Γειά σου, Λάζαρε!... τοῦ ἀπάντησε γελαστή, χαρούμενη ἡ Εὔα, κρεμασμένη στὸ μπράτσο τοῦ Βάσου, σὰ νἄκανε ἐπίδειξι σὲ κάτι ὄμορφο ποὺ τῆς ἀνῆκε...

—Ἀμ ἔτσι εἶνε... συμπλήρωσε ὁ μαγαζάτορας, κουνῶντας τὸ κεφάλι του. Ὅποιες πᾶνε φυλακὴ ξεχνιοῦνται γρήγορα...

Ὁ Βάσος ἔκανε νὰ χαμογελάση, καὶ τράβηξε τὴν Εὔα πρὸς τὰ βρώμικα μαρμάρινα σκαλοπάτια, ποὺ ἀνέβαιναν πρὸς τὴν ἔξοδο, πρὸς τὴ γῆ...

Προχωροῦσαν οἱ δυό τους, ἀγκαλιασμένοι, σιωπηλοί, μέσ' στὸ σκοτεινὸ δρόμο, μέσ' στὸ κρύο. Ἡ Εὔα ἤτανε σφιγμένη δυνατὰ πάνω του... Ἄθελά του, θυμήθηκε κάτι ἄλλες ἐπιστροφές του, στοὺς ἴδιους δρόμους, στὸ ἴδιο κρύο, μὰ μὲ μιὰν ἄλλη γυναῖκα στὸ πλευρό του...

— Ποῦ πᾶμε;... τὴ ρώτησε.

— Στὸ σπίτι μου... τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα ἡδονικὸ τρεμούλιασμα.

Ὁ Βάσος ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ μιὰ στιγμή... Μπροστά του πάλι ἐμφανίσθηκε ἡ ἴδια παραπονεμένη εἰκόνα τῆς Κατερίνας ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε γεμᾶτη λυπημένον ἔρωτα... Ἄνοιξε τὰ μάτια του, καὶ ψιθύρισε στ' αὐτὶ τῆς Εὔας:

— Δὲ θέλω ὅμως νἄχης κακίες μαζί της.

— Μαζὶ μὲ ποιά; τὸν ρώτησε.

— Μ' ἐκείνη... Μὲ... τὴν Κατερίνα...

— Δὲν ἔχω καμμιὰ κακία... τοῦ ἀπάντησε. Δὲ συλλογιέμαι ἂν ζῆ ἢ ἂν πέθανε...

—Ἐσὺ εἶσαι ἀνώτερη... Σὲ θέλω καὶ καλή... Δὲ μ' ἀρέσει νἄχης κακίες... Ἀκοῦς;...

Τὸν κύτταξε λοξά. Μέσ' στὸ σκοτάδι εἶδε τὰ μάτια της νὰ λάμπουνε σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

— Καλά... τοῦ εἶπε παιχνιδιάρικα. Θὰ κάνω ὅ,τι θέλεις... Δὲ θὰ πῶ στὸ δικαστήριο αὐτὰ ποὺ φοβᾶσαι...

Ὁ Βάσος τρόμαξε, βλέποντας πὼς αὐτὸ τὸ πονηρὸ θηλυκὸ εἶχε διαβάσει τόσο καθαρὰ μέσ' στὴ σκέψι του...

— Δὲ λέω αὐτό... προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ.

—Ἀλλά;... Τί λές;...

—Ἐσὺ μιὰ φορά, δὲν τὴ φοβᾶσαι πιά!

— Σωστά... Ἂν εἶσαι σὺ δικός μου...

Ἔσφιξε δυνατὰ τὰ χείλη του, καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Εἶμαι!...

— Τότε, ἔχεις τὸ λόγο μου· στὸ δικαστήριο δὲ θὰ μιλήσω...

Τὴν ἔσφιξε πιὸ δυνατά, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ κάποια εἰλικρίνεια: Μπορεῖ νὰ μὴν ἔνοιωθε ἔρωτα γι' αὐτὸ τὸ ἀποκρουστικὸ πλᾶσμα, ἔνοιωθε ὅμως μιὰν ἀρχὴ εὐγνωμοσύνης...

— Σ' εὐχαριστῶ, Εὔα...

— Θἆσαι ὅμως δικός μου!... τοῦ πρόσθεσε. Ἀκοῦς; Μόνο δικός μου... Ἀλλοιῶς...

Ὁ Βάσος τὴν ἔσφιξε πιὸ δυνατὰ στὴν

Ψυχικὴ ὀδύνη

Ὁ Ἀβακοὺμ Κουνούπης ψυχορραγεῖ. Κοντά του βρίσκεται ὁ συμβολαιογράφος του κ. Μελανωμένος.

Ὁ Κουνούπης, μὲ σβυσμένη φωνή, διατυπώνει τὶς τελευταῖες του θελήσεις γιὰ νὰ καταρτισθῆ ἡ διαθήκη του.

—Ἀκοῦς Μελανωμένε, φίλε μου; ρωτάει.

—Ἀκούω καλέ μου φίλε, λέγε!

— Λοιπόν, ἀφήνω στὴ γυναῖκα μου πέντε ἑκατομμύρια δραχμές...

— Κι' ἂν ξαναπαντρευτῆ; ρωτάει ὁ συμβολαιογράφος.

—Ἂν ξαναπαντρευτῆ, εἶπες;

— Ναί, ἂν σὲ ξεχάση γρήγορα καὶ πάρη ἄλλον;

—Ἔ, τότε τῆς ἀφήνω δέκα ἑκατομμύρια!

— Δέκα ἑκατομμύρια ἂν πάρη ἄλλον ἄντρα! Καὶ γιατί;

— Μὰ τὸ ρωτᾶς φίλε μου; Γιατὶ πρέπει νὰ πληρωθῆ καλὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ θἄχη τὸ θάρρος νὰ τὴν πάρη!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Ἐπιτροπὴ ἐμπειρογνωμόνων στὰ... Μεσόγεια!

(Τοῦ Ν. Νομικοῦ)

ἀγκαλιά του. Ἐκεῖ, μέσ' στὸ σκοτάδι, μέσ' στὴ νύχτα, ἡ συμφωνία τους εἶχε κλειστῆ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΕ'.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Βάσος πῆγε στὴ φυλακὴ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι του. Ἡ Κατερίνα τὸν κύτταξε μελαγχολικά.

— Τί ἔχεις;... τὸν ρώτησε.

Τῆς ἔπιασε τὰ χέρια:

— Κατερίνα!... εἶπε μόνο.

— Λέγε... Τί ἔχεις;...

Μπροστά της γινότανε σὰ μαθητής, ποὖχε νὰ ὁμολογήση κάποιο παράπτωμα στὸ δάσκαλό του...

— Κατερίνα...

— Πῆγες στὸ μαγαζί;

Ἐκεῖνος ἔσκυψε ἀκόμα πιὸ κάτω τὸ κεφάλι του.

— Ναί... ψιθύρισε.

— Καὶ εἶδες τὴν Εὔα...

— Ναί... ψιθύρισε πιὸ χαμηλόφωνα αὐτός.

Ἕνα δάκρυ ἔλαμψε στὰ μάτια τῆς Κατερίνας. Ξαφνικά, ὁ Βάσος σήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὸ εἶδε. Ἀναστατώθηκε ὁλόκληρος, βλέποντας πὼς ἐκείνη πονοῦσε, καὶ πὼς αὐτὸς τῆς εἶχε προσφέρει ἄθελά του τὸν καινούργιο της πόνο...

— Κατερίνα... τῆς φώναξε μὲ πυρετό. Καταλαβαίνεις πόσο σ' ἀγαπάω, γιὰ νὰ φτάσω στὸ σημεῖο νὰ πλησιάσω αὐτὸ τὸ τέρας!...

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της χωρὶς ν' ἀπαντήση.

— Γιὰ σένα, συνέχισε ὁ Βάσος.

— Τὸ ξέρω... τοῦ ἀπάντησε. Μὰ δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτὸ νὰ μὴ μὲ κάνη νὰ ὑποφέρω.

— Κατερίνα!... Δὲν ἔφυγες οὔτε στιγμή, στ' ὁρκίζομαι, ἀπὸ τὴ σκέψι μου...

— Τὸ ξέρω... Τουλάχιστον, τὸ ἐλπίζω.

— Νὰ μὴν ἀμφιβάλης οὔτε στιγμή, γιὰ μένα, γιὰ τὴ λατρεία μου...

— Δὲν ἀμφιβάλλω, καλέ μου Βάσο... τοῦ εἶπε μ' ενα θλιμμένο χαμόγελο.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, τὸν ἐρώτησε:

— Ὥστε... Ἡ Εὔα;

Ξανάσκυψε τὸ κεφάλι του χαμηλὰ ὁ Βάσος:

— Δὲν θὰ πῆ τίποτα ποὺ νὰ σ' ἐπιβαρύνη στὸ δικαστήριο...

Μείνανε γιὰ λίγο σιωπηλοὶ καὶ οἱ δυό τους. Ὕστερα, ἡ Κατερίνα τοῦ χάϊδεψε τρυφερὰ τὰ μαλλιά:

— Σ' εὐχαριστῶ, Βάσω...

Μιλήσανε λίγο ἀκόμα γιὰ τὴ Μπούλη.

— Θέλει νὰ σὲ δῆ... Ἐπιμένει νὰ τὴ φέρουμε σὲ σένα... τῆς εἶπε ὁ Βάσος.

Καὶ τὰ δυὸ μάτια τῆς φτωχιᾶς γυναίκας ἤτανε τώρα γεμᾶτα δάκρυα.

— Πρέπει νὰ μοῦ τὴν φέρετε... ψιθύρισε.

— Αὔριο;

— Αὔριο...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μπούλη, ντυμένη στὰ καλά της, μὲ τὸ φορεματάκι της καλοπλυμένο, καλοσιδερωμένο, μὲ τὰ μαλλάκια της καλοχτενισμένα, μὲ τὴν κυρα-Καλυψὼ δεξιά της καὶ τὸ Βάσο ἀριστερά της, ἔμπαινε κατάπληκτη καὶ λιγάκι φοβισμένη στὸ προαύλιο τῶν γυναικείων φυλακῶν.

— Ἐδῶ εἶν' ἡ μαμά μου, γιαγιὰ-Καλυψώ; ρώτησε.

— Ναί, μωρό μου... Ἐδῶ... ἀπάντησε ἡ γρηά.

Ἔσφιξε μὲ τὰ μικρὰ χεράκια της φοβισμένη ἡ μικρούλα τὰ χέρια ἐκείνων ποὺ τὴ συνωδεύανε, καὶ προχώρησε μαζί τους.

Σταματήσανε σ' ἕναν προθάλαμο μισοσκότεινο, πληχτικό. Κάτσανε σ' ἕναν πάγκο.

Σιγά, μὲ τὴ φωνίτσα της ποὔτρεμε, ἡ Μπούλη ρώτησε:

— Γιατί, γιαγιὰ-Καλυψώ, ἐδῶ μέσα ἔχουνε σίδερα στὶς πόρτες καὶ στὰ παράθυρα;...

Ἡ ἐρώτησι ἄφισε τὴ γρηὰ ἀναπολόγητη: Οὔτ' αὐτή, οὔτε ὁ Βάσος ποὺ τὴν ἄκουσε κι' αὐτός, μπορέσανε νὰ τῆς δώσουνε μιὰν ἀπάντησι...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τοὺς πλησίασε μιὰ γυναῖκα μ' ἕνα φύλακα στὸ πλευρό της. Καθὼς τοὺς εἶδε ἀπὸ μακρυά, ἔτρεξε, κι' ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδάκι.

— Μπούλη μου!... Μωρό μου!... ψιθύρισε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

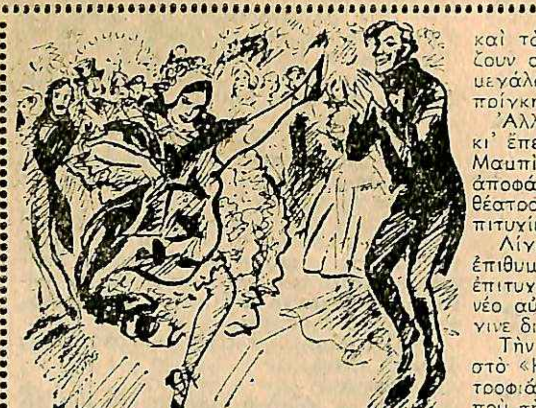

Σελεστίνη Μογκαντόρ

Ἡ κόρη τῆς πλύστρας ποὺ ἔγινε κόμησσα

Στὶς 15 Αὐγούστου 1844, μιὰ γαλλικὴ μοῖρα, διοικουμένη ἀπὸ τὸν πρίγκηπα τοῦ Ζουανβίλ, σταμάτησε μπροστὰ στὸν λιμένα τοῦ Μογκαντόρ, στὸ Μαρόκο κι' ἔρριψε μερικὲς κανονιὲς στὴν ξηρά.

Τὸ γεγονὸς ἦταν ἐντελῶς ἀσήμαντο. Καὶ ἴσως, μάλιστα, δὲν ἦταν καθόλου τιμητικὸ γιὰ τοὺς Γάλλους, ποὺ εἶχαν σκοτώσει ἀρκετὲς δεκάδες ἰθαγενῶν χωρὶς λόγο. Ἀλλ' ἡ κυβέρνησις τὸ παρουσίασε σὰν θρίαμβο. Κι' ἀπὸ τότε τὸ ὄνομα «Μογκαντὸρ» ἔγινε τῆς μόδας. Στὰ καταστήματα, ἐμφανίσθηκαν ἀμέσως «ὑφάσματα «Μογκαντὸρ», «καπέλλα Μογκαντὸρ», κτλ.

Ἕνα βράδυ, στὸ «καφὲ Μαμπίλ» ποὺ ἦταν τὸ μεγαλείτερο χορευτικὸ κέντρο τοῦ Παρισιοῦ, ὁ διάσημος χορευτὴς Μπριντινί, ἀποκαλούμενος «Βασιλεὺς τῆς πόλκας» εἶδε μιὰ νέα ποὺ εἶχε σταθῆ ἀμήχανη στὴν εἴσοδο τοῦ κέντρου. Ἔτρεξε ἀμέσως κοντά της καὶ τῆς πρότεινε νὰ χορέψουν μαζὶ ἢ καλλίτερα τὴν παρέσυρε στὴν πίστα, χωρὶς νὰ πολυσκοτισθῆ ἂν ἦταν σύμφωνη σ' αὐτό.

Ὁ Μπριντινὶ ἦταν «ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ξεβιδωμένο κορμί». Κι' εἰῶ χόρευε, ἔκανε δυσκολώτατους καὶ χαριτωμένους ἀκροβατισμούς, ποὺ προκαλοῦσαν πάντοτε τὸ θαυμασμὸ ἐκείνων ποὺ τὸν ἔβλεπαν. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε βρῆ τὸ δάσκαλό του! Ἡ νέα, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ δειλὰ βήματα, ἄρχισε νὰ τὸν μιμῆται καὶ σὲ λίγο, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς «φιγοῦρες» του, αὐτοσχεδίαζε δικές της, μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια, σὰν νὰ μὴν εἶχε κάμει τίποτε ἄλλο στὴ ζωή της ἀπὸ τὸ νὰ χορεύῃ...

Οἱ θαμῶνες, πάνω στὸν ἐνθουσιασμό τους, τὴν ὀνόμασαν «Δεσποινίδα Μογκαντόρ».

Κι' ἔτσι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Σελεστίνη Βενάρ — ἔτσι τὴν ἔλεγαν — πέρασε τὴν ἱστορία μὲ τὸ ὄνομα αὐτό.

Ἦταν κόρη μιᾶς πλύστρας, ποὺ εἶχε ζήσει μιὰ τόσο τρελλὴ ἐρωτικὴ ζωὴ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῆ ποιὸς ἦταν ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ της!

Σὲ ἡλικία δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, ἡ Σελεστίνη ἐγκατέλειψε τὴ μητέρα της, ἀγανακτισμένη γιὰ τὴν ἄτακτη καὶ ὀργιώδη ζωή της.

Ἄρχισε τότε νὰ ξενοδουλεύῃ, γιὰ νὰ μπορέση νὰ κερδίση τὸ ψωμί της. Ἀλλὰ ἕνα βράδυ, εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ συλληφθῆ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ νὰ ὁδηγηθῆ στὴ φυλακὴ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ὅπου πήγαιναν τὶς γυναῖκες ἐλευθερίων ἠθῶν.

Ὅταν βγῆκε ἀπ' τὴ φυλακὴ γνώρισε ἕναν περίφημο ποιητή: τὸν Ἀλφρὲ ντὲ Μυσσέ.

Οἱ σχέσεις του μὲ τὴ Σελεστίνη κράτησαν ἀρκετὸν καιρό. Ἀλλ' ἕνα βράδυ, ὁ Μυσσὲ εἶχε τὴν κακὴ ἔμπνευσι νὰ ρίξη πάνω της τὸ περιεχόμενο μιᾶς μποτίλιας μὲ σέλτς. Ἡ νέα δὲν τοῦ συγχώρησε ποτὲ αὐτὴ τὴν ἀπρέπεια κι' ἀπὸ τότε χώρισαν ὁριστικά.

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο ἡ Σελεστίνη ἄρχισε νὰ ζῆ μιὰ περιπετειώδη ζωὴ καὶ τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς τὴν παρουσιάζουν σὰν ἐπίσημη φίλη πότε ἑνὸς Ρώσσου μεγάλου δουκός, πότε ἑνὸς Αὐστριακοῦ πρίγκηπος, πότε ἑνὸς Ἄγγλου λόρδου...

Ἀλλὰ βαρέθηκε γρήγορα αὐτὴ τὴ ζωὴ κι' ἔπειτα ἀπὸ τὸ θρίαμβό της στὸ «καφὲ-Μαμπίλ» — εἶχε ταλέντο χορεύτριας —, ἀποφάσισε νὰ ἀφοσιωθῆ στὸ χορὸ καὶ στὸ θέατρο. Ἐσημείωσε, μάλιστα, ἀξιόλογες ἐπιτυχίες καὶ ὡς χορεύτρια καὶ ὡς ἠθοποιός.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ γίνη ἀμαζὼν ἱπποδρομίου. Ἡ ἐπιτυχία της ἦταν πολὺ μεγαλύτερη στὸ νέο αὐτὸ ἐπάγγελμα καὶ πολὺ γρήγορα ἔγινε διάσημη στὸ Παρίσι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, διασκέδαζε ἕνα βράδυ στὸ «Καφὲ-Ἀνγκλαί» μὲ μιὰ εὔθυμη συντροφιά. Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν συνώδευαν ἄρχισε νὰ τὴν πειράζη μὲ ἄσχημες ἐκφράσεις καὶ χειρονομίες.

Ἡ Σελεστίνη εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν. Ξαφνικά, κάποιος νέος ποὺ ἔτρωγε σ' ἕνα γειτονικὸ τραπέζι ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἀναιδῆ ποὺ εἶχε προσβάλει τὴ Σελεστίνη καὶ τοῦ εἶπε μὲ αὐστηρὸ τόνο:

— Κύριε, ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἠθικῆς, σᾶς συνιστῶ νὰ ζητήσετε ἀμέσως γονατιστὸς συγγνώμην ἀπὸ τὴ δεσποινίδα. Ἂν δὲν τὸ κάμετε μέσα σ' ἕνα λεπτό, θὰ σᾶς στρίψω τὸ λαιμό!

Ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖον ἀποτεινόταν τρομοκρατήθηκε ἀπὸ τὸ σοβαρὸ κι' ἀποφασιστικὸ ὕφος του καὶ συμμορφώθηκε.

Τότε ὁ ἄλλος ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴ Σελεστίνη καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶμαι ὁ κόμης Λιονὲλ ντὲ Σαμπριγιάν. Θὰ τὸ θεωροῦσα μεγάλη μου τιμή, δεσποινίς, ἂν μοῦ ἐπιτρέπατε νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ αὔριο στὸ σπίτι σας...

Τὸ περίεργο τώρα εἶνε ὅτι ἡ Σελεστίνη καὶ ὁ κόμης ἔμοιαζαν σὰν νὰ ἦσαν καμωμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἕνα φλογερὸ αἴσθημα ἀναπτύχθηκε μεταξύ τους καὶ ἡ Σελεστίνη, ξεχνῶντας τὸ ἄτακτο παρελθόν της, ἀφοσιώθηκε μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ στὸν καινούργιο φίλο της.

Τὸ εἰδύλλιό τους παρουσιάζει κάποια ἀναλογία μὲ τὸ εἰδύλλιο τῆς «Κυρίας μὲ τὶς Καμέλιες» καὶ τοῦ κόμητος Περεγκώ.

Οἱ γονεῖς ὅμως τοῦ Σαμπριγιάν, γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴ Σελεστίνη φρόντισαν νὰ τὸν στείλουν ὡς γενικὸ πρόξενο τῆς Γαλλίας στὴν πρωτεύουσα τῆς Αὐστραλίας.

Ἀλλ' ὁ Λιονὲλ πῆρε μιὰ μικρὴ ἄδεια, εἰδοποίησε τὴ φίλη του νὰ πάη νὰ τὸν συναντήση στὸ Λονδῖνο, ἔκαμαν ἐκεῖ τοὺς γάμους των κι' ἔφυγαν γιὰ τὴν Αὐστραλία.

Οἱ κυρίες τῆς Μελβούρνης εἶχαν πληροφορηθῆ, ὅμως, τὸ παρελθὸν τῆς Σελεστίνης καὶ τῆς ἔκαμαν μιὰ πολὺ ἄσχημη ὑποδοχή, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ.

Ἀγανακτισμένη γιὰ τὶς συνεχεῖς προσβολές, ἡ κόμησσα ντὲ Σαμπριγιὰν ἀποφάσισε τότε νὰ ξαναγυρίση στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ἔμαθε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της.

Ὁ κόμης ντὲ Σαμπριγιάν, ποὺ ἐλάτρευε τὴ Σελεστίνη, τὸ εἶχε ρίξει στὸ πιοτὸ γιὰ νὰ ξεχάση τὸ σκληρὸ χωρισμό. Ἀλλ' ὁ ψυχικὸς πόνος του ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' οἱ καταχρήσεις ποὺ ἔκανε ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔφθειραν πολὺ γρήγορα τὴν ὑγεία του καὶ τὸν ἔστειλαν στὸν τάφο.

Ἡ Σελεστίνη ἔμεινε πιστὴ στὴ μνήμη του. Καί, μ' ὅλο ποὺ οἱ γονεῖς τοῦ Σαμπριγιὰν ἀρνήθηκαν νὰ τῆς δώσουν καὶ τὴν πατρικὴ ἐπιχορήγησι, ἔζησε πάντοτε μὲ ἀξιοπρέπεια, γράφοντας φιλολογικὰ ἔργα, ποὺ εἶχαν μιὰ πολὺ καλὴ κυκλοφορία στὴν ἐποχή τους.

Γιατὶ ἡ κόμησσα ντὲ Σαμπριγιὰν εἶχεν ἕνα ἀναμφισβήτητο ταλέντο μυθιστοριογράφου. Τὸ μόνο ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ μάθη ποτὲ ἦταν ἡ ὀρθογραφία. Γι' αὐτὸ εἶχε πάντα κοντά της ἕναν καθηγητὴ τῆς φιλολογίας, ποὺ διώρθωνε τὰ χειρόγραφά της.

Οἱ σύγχρονοί της βεβαιώνουν ὅτι διατήρησε ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τὴ λάμψι τῆς παληᾶς ὀμορφιᾶς της. Ὁ θάνατος τὴν βρῆκε σὲ ἡλικία 85 ἐτῶν, σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο καλογραιῶν τῆς ὁδοῦ τῶν Μαρτύρων, ὅπου εἶχεν ἀποσυρθῆ ἀπὸ μερικὰ χρόνια.

Ἡμέρα τρύγου ΣΤΟ ΜΑΡΟΥΣΙ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Στὴν προτίμησι τῶν πολλῶν ἐμπνεύσεων καὶ προσκλήσεων ποὺ γέμισαν τὴν ἐκδρομική μας Κοινότητα ἀπ' τὶς πρῶτες φθινοπωρινὲς ἡμέρες, κανένα μέλος δὲν εἶπε τὸ «ὄχι» ὅταν ἀποφασίστηκε νὰ πᾶμε σὲ μιὰ ἀγροτικὴ χαρὰ τοῦ τρύγου, ἔξω ἀπ' τὸ Μαροῦσι κοντὰ στὸν Πέλεκα.

Πρέπει, τώρα, νὰ ποῦμε ὅτι τὸ Μαροῦσι καὶ ἡ γοητευτικὴ περιφέρειά του, παρ' ὅλον τὸν συναγωνισμὸ τῶν ἄλλων Ἀθηναϊκῶν προαστείων καὶ ἐξοχῶν, κρατάει πάντοτε τὶς δικές του χάρες καὶ παληὲς ὀμορφιὲς μαζὶ μὲ τὶς ἱστορικὲς παραδόσεις του, ποὺ δὲν λείπουν ἀκόμη οὔτε ἀπ' τὶς «Ὄρνιθες τοῦ Ἀριστοφάνους»

Κάποιος ἀφηρημένος ἀπ' τὴν παρέα μας σὰν τ' ἄκουσε αὐτό, παρεξήγησε τὰ πράγματα καὶ εἶπε:

— Μεγάλος μπελᾶς τὸ κοτέτσι!

★

Ἀλλ' ἡ ἱστορία δὲν ἀπογοητεύεται ἀπὸ τὶς παρεξηγήσεις. Τραβάει τὸν δρόμο της γύρω ἀπ' τὸ ἀθάνατο Μαροῦσι, τὸ ἀρχαιότερο καὶ ὡραιότερο χωριὸ τῆς Ἀττικῆς ποὺ ἐξελίχτηκε σὲ πόλι καὶ χαίρεται ἐν τούτοις, πάντα τὴ δροσιά του καὶ τὸ ὑγιεινὸ κλῖμα του, χωρὶς καμμιὰ διάμεση κλιματολογικὴ μεταβολή

Σὰν φτάσαμε, λοιπόν, στὴν γραφικὴ περιοχὴ τοῦ Πέλεκα τοῦ μεγαλύτερου Δήμου τῆς Ἀρχαιότητος — Δῆμος Ἄθμονος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης ἀναφέρει στὶς «Ὄρνιθές» του: «Πιστοκλῆς Πισθεταίρου Ἀσθμονεύς» — δὲν ἔλειψεν ἡ ἀρχαιοελληνικὴ καὶ τοπωνυμικὴ συζήτησις καὶ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἄκουσαν ὅλοι τὴ συντρόφισσά μας τὴ νεαρὰ καθηγήτρια, ποὺ μᾶς εἶπε ὅτι τὸ Μαροῦσι — Ἀμαρούσιον—πῆρε τ' ὄνομά του ἀπὸ τὸν ἐκεῖ ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀμαρυσίας Ἀρτέμιδος καὶ πρῶτα ὠνομαζότανε Ἄθμονον ἐκ τοῦ ἀρχαίου Δήμου Ἄθμονος.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἀρχαῖος ναός, ἀντικαταστάθηκε, στὴν ἴδια περιοχὴ μὲ τὸ Βυζαντινὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγίας τῆς Νεραντζιώτισσας (ἡ Ὁδηγήτρια) ποὺ χτίστηκε ἀπ' τ' ἀπομεινάρια τοῦ ἀρχαίου, τοῦ ὁποίου βρέθηκαν κίονες καὶ χαλάσματα Ἰωνικοῦ κιονοκράνου καὶ ἐπιστηλίου. Πῆρε δὲ καὶ τὴν ὀνομασία Νεραντζιώτισσα ἀπ' τὶς πολλὲς νερατζιὲς ποὺ βρίσκονται θαλερὲς στὴν περιφέρεια. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ τ' ἄλλα Βυζαντινὰ ἐκκλησάκια τοῦ Μαρουσιοῦ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δώδεκα εἶνε ἐρειπωμένα Κι' αὐτὰ χτίστηκαν ἀπ' τὸ πλούσιο ὑλικὸ τῶν πολλῶν ἀρχαίων βωμῶν καὶ ναῶν, ποὺ βρίσκονται γύρω ἐδῶ πάνω.

Κάθε χρόνο στὴν ἀρχαία ἐποχὴ γινότανε καὶ ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ λάμβαναν μέρος ἀθληταὶ ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

★

Ἀλλὰ τὸ Ἄθμονον (τὸ Μαροῦσι) ἐφημίζετο ἀπ' τ' ἀρχαῖα χρόνια γιὰ τὴν πλούσια βλάστησί του, τὰ περίφημα κρασιὰ καὶ νερά του.

Ἔτσι προκατειλημμένοι ἀπ' τὶς παραδόσεις τῆς περιοχῆς, φτάσαμε χαρούμενοι στὸ κτῆμα τοῦ εὐγενικοῦ φίλου ποὺ μᾶς κάλεσε, καὶ βοήκαμε τὸν τρύγο ἀπάνω στὸ φόρτε του.

Σὰν παληὸς ἀμπελουργὸς ποὺ εἶνε ὁ κυρ-Λάμπρος—γέννημα καὶ θρέμα τοῦ Μαρουσιοῦ—κορδώθηκε μόλις ἀντίκρυσε καὶ ἀγκάλιασε τὸν παληό του φίλο, τὸν πρόεδρό μας, καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἐγὼ γέρασα καὶ ζῶ μέσα στ' ἀμπέλι μου! Ἰοῦ λόγου σου, ποὖφαγες τὰ νειᾶτα σου στὴ θάλασσα, βρίσκεσαι, τώρα, σὰν τὸ ψάρι στὴν στεριά! Κουράγιο κυρ-Ἀναστάση!

Μᾶς ἔδειξε περήφανα τὸ νοικοκυριό του, μᾶς περιποιήθηκε μὲ ἀπέραντη καλωσύνη καὶ μᾶς γύρισε ἔπειτα στὸ ἀπέραντο ἀμπέλι ποὺ τὸ μισὸ—σαββατιανὰ καὶ φιλέρι—εἶχε τρυγηθῆ. Ὅταν, μετὰ τὸ γιόμα πέρναμε καφεδάκι, δὲν ἔπαψε ὁ φιλοξενητής μας νὰ μᾶς λέῃ, διάφορες νόστιμες ἱστορίες καὶ γιὰ τὸν τρύγο μᾶς εἶπε ὅτι ἔχει κι' αὐτὸς τοὺς κανόνες του καὶ τὴν τέχνη του καὶ τὴν λαογραφία του

Ὅταν θέλουμε, εἶπε, νὰ κάμουμε γλυκὸ κρασί, πρέπει νὰ διαλέγουμε καὶ τὶς μέρες τοῦ τρύγου. Πρέπει νὰ μείνουν τὰ σταφύλια καὶ νὰ κοποῦν παραγινωμένα. Τὸ παραγίνωμα αὐτὸ δὲν τὸ φοβοῦνται στὰ ψηλώματα, γιατὶ τὸ καλοκαῖρι ἐκεῖ περνᾶ δροσερό. Ὅσο κι' ἂν τ' ἀφήσουν στὰ κλήματα, δὲν χαλοῦν. Κι' ὅταν βεβαιωθοῦν ὅτι αὐνάτισε ἀρκετὰ ἡ ζάχαρη τοῦ σταφυλιοῦ τότε βάζουν μπροστὰ τὸν τρύγο

Στὰ χαμηλὰ καὶ ζεστότερα μέρη ὁ τρύγος πρέπει νἆναι πρώϊμος γιατὶ τότε μονάχα ὁ μοῦστος θἄχη τὶς ἀναλογίες τῆς ζάχαρης ποὺ τοῦ χρειάζεται. Ἀλλοιῶς τρέχουν στοὺς χημικούς.

Ὁ κυρ-Λάμπρος, ὅμως αὐτὰ τὰ ξέρει καὶ δὲν καταδέχεται νὰ διορθώνη τὸ μοῦστο του. Προτιμάει νὰ βγάζη τὰ κρασιὰ χωρὶς «γιατροσόφια».

—Δὲν θέλουμε, λέει, ἐμεῖς, μπασταρδεμένα κρασιά! Οἱ Μαρουσιῶτες εἴμαστε περήφανοι γιὰ τὸν μοῦστο μας! Ξέρουμε καλὰ τὴν ὥρα τοῦ τρύγου.

Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Μαρουσιώτικος μοῦστος, αὐτὴν τὴν ἐποχὴ βγαίνει ποτάμι ἀπ' τὸ Μαροῦσι καὶ κουβαλιέται μὲ κάρρα, μέσα σὲ μεγάλες βαρέλες, στὶς Ἀθηναϊκὲς ταβέρνες, ὅπως καὶ ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀμπελοτόπους τῆς Ἀττικῆς.

Τὴν ὥρα ποὺ βγαίναμε, κατὰ τὸ βραδάκι, ἀπ' τὸ κτῆμα τοῦ φίλου μας γινήκαμε καὶ θεαταὶ τοῦ κυνηγητοῦ ποὺ ἔκανε ἕνας ἀμπελόσκυλος σὲ μιὰ δυστυχισμένη γατοῦλα ποὺ εἶχε τρυπώσει στ' ἀμπέλι καὶ γλύτωσε μόνο ὅταν πήδησε τὸν φράχτη

—Ἔχουν προηγούμενα! μᾶς εἶπεν ὁ κυρ-Λάμπρος μὲ τὸ δροσερὸ χιοῦμορ του. Καὶ μᾶς διηγήθηκε τὸ χαριτωμένο λαογραφικὸ ἀνέκδοτο τοῦ ἀρχικοῦ καυγᾶ τοῦ σκύλου καὶ τῆς γάτας κάποιαν παληὰ βδομάδα τοῦ Πάσχα. Εἶχαν ὑπογράψει «συνθήκη εἰρήνης» γιὰ τὰ φαγώσιμα εἴδη ποὺ περίσσευαν ἀπ' τὸ σπίτι ποὺ ἔμεναν

—Τὰ κόκκαλα νὰ τὰ τρῶς ἐσὺ καὶ τὰ ψαροκόκκαλα ἐγώ! εἶπε ἡ γάτα

—Σύμφωνοι! ἀπάντησε ὁ σκύλος

Στὴν ἀρχὴ τὰ πράγματα πήγαιναν καλὰ καὶ ζοῦσαν καὶ οἱ δυὸ μιὰ χαρά. Καθένας ἔτρωγε τὰ δικά του. Ὅταν ὅμως ἦρθε ἡ Λαμπρὴ ποὺ ὁ κόσμος τρώει ἀρνιά, ὁ σκύλος ἔτρωγε ἀράδα κόκκαλα καὶ ἡ γάτα ἔμενε νηστικιά, γιατὶ ψάρια στὸ σπίτι δὲν ἔτρωγαν καὶ ἑπομένως ψαροκόκκαλα δὲν ὑπῆρχαν.

Πεινασμένη ἔτσι ἡ γάτα ἔχασε τότε τὴν ὑπομονή της καὶ ρώτησε:

—Βρὲ κουμπάρε, τί θ' ἀπογίνῃ μ' αὐτὴ τὴ δουλειά; Δὲν ἀφήνεις νὰ γλύψω κ' ἐγὼ κανένα κοκκαλάκι;

Ὁ σκύλος ἀνένδοτος τῆς ὑπενθύμισε τὴν συμφωνία. Καὶ τότε ἡ γάτα ἅρπαξε ἕνα κόκκαλο κι' ὅπου φύγη-φύγη. Ἀφίνει κι' ὁ σκύλος τὰ κόκκαλα καὶ ρίχτηκε νὰ τὴν πιάση. Κι' ἀπὸ τότε λέει ἄρχισε ἡ διαμάχη καὶ τὸ κυνηγητὸ τῶν δύο κατοικιδίων, κι' ὅπου κι' ἂν συναντηθοῦν, (μ' ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις) ἀρχίζουν τόν... ἐμφύλιο πόλεμο, εἴτε στὴν πόλι, εἴτε στὴν ἐξοχή.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

Ο ἀστυφύλακας τῆς Τροχαίας στὸ ραντεβοῦ του....

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Ὁ λύκος καὶ τὸ κουνελάκι

Νεαρὸς αἰσθηματίας ἐρωτεύθηκεν ἀδίκως
μιὰ κοπέλλα, ποὺ ἦταν ἴσως τῆς καρδιᾶς του τὸ (μεράκι
Ἐκαλεῖτο ἐκεῖνος: Λύκος
καὶ ἡ κόρη: Κουνελάκη!...

★

Ὅταν ἔμαθεν ὁ νέος, μυστικὰ ἢ ἐξωδίκως
πὼς στὸν γάμο οἱ γονεῖς της θ' ἀντιδράσουνε λιγάκι
πῆρε ἀπόφασι ὁ Λύκος
κι' ἔκλεψε τὴν Κουνελάκη!..

★

Ἐταράχθηκε βεβαίως, τῶν πεθερικῶν ὁ οἶκος
ποὺ μ' ἀπαγωγὴ τοὺς πῆρε, ὁ γαμπρὸς τὸ κοριτσάκι
μὰ σκεφθήκανε ψυχραίμως πὼς μοιραῖα, κάθε λύκος
ἂν δὲν βρῆ ἀρνὶ ν' ἁρπάξη... θὰ βουτήξη κουνε- (λάκι!...

Τὸ γλέντι

Ἐγίνετο ἕνα γλέντι στὰ Σφαγεῖα
ὁ ἕνας ἔπινε στοῦ ἄλλου τὴν ὑγεία
κι' ἦτανε γλέντι πράγματι ἀγγελικόν,
ἀλλ' ὅμως τοῦ ρωμηοῦ τὸ «εὐμετάβολον»
τὄκαμε γλέντι ξαφνικὰ... διαβολικόν
χάρις εἰς ἕνα... γυναικεῖον διάβολον!

★

Ἔτσι τὸ πρᾶγμα πῆρε ὄψι τραγική
καὶ γιὰ τὰ μάτια τοῦ.. διαβόλου ἔγινε (μάχη γενική.
Ἔγινε μ' ἄλλους λόγους φονικό
κι' ὁ ἕνας ἔσφαζε στοῦ ἄλλου τὴν ὑγεία.
πρᾶγμα ποὺ ἦταν μᾶλλον φυσικό
ἐφ' ὅσον ἐγλεντοῦσαν στὰ Σφαγεῖα!

Οἱ κινηματογράφοι

Ἄνοιξαν οἱ χειμερινοὶ οἱ κινηματογράφοι,
τὸ ἄνοιγμά τους, ὁ καιρὸς ἁπλῶς, τὸ κατορθώνει
κι' ὅλου τοῦ κόσμου ἡ προσοχὴ μοιραίως πιὰ ἐστράφη
πρὸς τὴ λευκὴ καὶ ἄσπιλη τοῦ σινεμὰ ὀθόνη!

★

Ὁ Χῶμφρεϋ Μπόγκαρτ στὸ πανὶ θὰ ἐμφανισθῆ καὶ (πάλι
πότε θὰ ἐρωτεύεται καὶ πότε θ' ἀντιδρᾶ
ὁ Σὰρλ Μπουαγιὲ θὰ πιάνεται μὲ τὴν Ἀλίντα Βάλλι
καὶ ὁ Χοντρὸς μὲ τὸν Λιγνὸ θὰ παίζουν τὰ φαιδρά!

★

Ἔτσι λοιπὸν τῶν σινεμὰ οἱ τακτικοὶ πελάτες
δέχονται τὴν πνευματικὴ χειμερινὴ τροφὴ
κι' ἐνῶ τὸ φίλμ κυττάζουνε καὶ τρῶνε σοκολάτες
τρῶνε κι' οἱ ταξιθέτριες καμμιὰ τσιμπιὰ κρυφή!

Διάσκεψις ζαχχάρεως

Μιὰ διάσκεψις λοιπόν, ἄνευ πολλῶν κινδύνων
πρόκειται γιὰ τὴ ζάχαρη, νὰ γίνη στὸ Λονδῖνον.
Διάσκεψις μεγάλη ὄχι μικρὴ
σ' αὐτὴν δὲν θ' ἀκουστοῦν λόγοι πικροὶ
κι' ὅλα τὰ κράτη ποὺ θὰ λάβουν μέρος
προσέχουν, φυσικά, ἰδιαιτέρως
νὰ συζητοῦν χωρὶς θυμὸ καὶ πίκα
μὲ λόγους... ὅλο ζάχαρη καὶ γλύκα!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

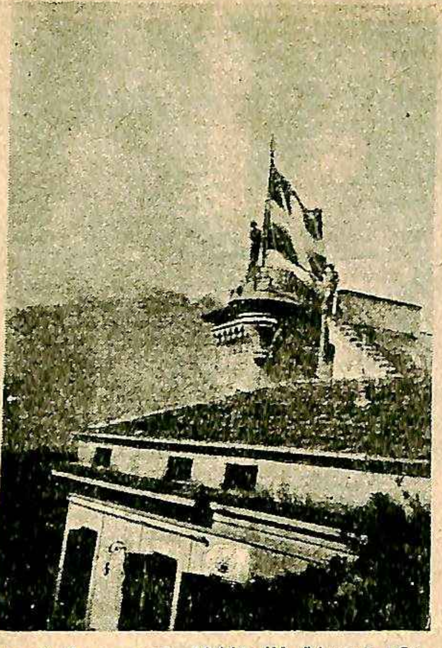

Σεπτέμβριος τοῦ 1944: Ἡ ὕψωσις τῆς ἑλληνικῆς σημαίας στὴν κορυφὴ τοῦ πυργίσκου τῆς βίλλας Λομπάρντι, στὴν Κάβα ντέϊ Τιρρένι, ὅπου ἔμενε ὁ Πρόεδρος τῆς τότε ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ πρὶν ἀπ' αὐτὸν ὁ Μπαντόλιο καὶ ὁ Μουσσολίνι.

Ο ΜΑΝΩΛΙΟΣ, Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ καὶ ἡ ἑλληνοκαναδικὴ μάχη

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Οἱ τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ οἱ πρῶτες τοῦ Ὀκτωβρίου καλύπτονται ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς δράσεως στὴ Βόρειο Ἰταλία πρὶν τρία χρόνια. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα γιορτάσθηκε ἡ ἐπέτειος τῆς μάχης τοῦ Ρίμινι. Ἀλλὰ ἡ μικρὴ στρατιωτικὴ δύναμις τῆς 3ης Ὀρεινῆς Ταξιαρχίας δὲν σταμάτησε στὶς δάφνες ποὺ τῆς ἐξησφάλισε ἡ κατάληψις τῆς ἱστορικῆς ἰταλικῆς πόλεως. Κατὰ τὶς τρεῖς ἑπόμενες ἑβδομάδες παρουσίασε μιὰ σειρὰ κατορθωμάτων, ποὺ βοήθησαν σημαντικὰ τὰ συμμαχικὰ σχέδια καὶ προκάλεσαν τὶς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν Ἄγγλων, Καναδῶν καὶ Ἀμερικανῶν στρατιωτικῶν ἡγετῶν.

Μὲ τὴ εὐκαιρία τῶν ἀναμνηστικῶν ἐπετείων τῶν ἡμερῶν αὐτῶν θὰ ἀφηγηθῶ μερικὲς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ μικροῦ ἀλλὰ ἡρωϊκοῦ ἐκείνου ἑλληνικοῦ τμήματος ποὺ ἀνενέωσε τὸ ἀλβανικὸ ἔπος στὴν καρδιὰ τῆς Ἰταλίας, σὲ μιὰν ἄξενη γωνιὰ τῆς ταραγμένης Ἀδριατικῆς.

★

Ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις μόλις εἶχεν ἐγκατασταθῆ στὸ μικρὸ τουριστικὸ χωριὸ Κάβα Ντέϊ Τιρρένι, στοὺς πρόποδες τοῦ Βεζουβίου. Χίλια περίπου χιλιόμετρα βορειότερα πολεμοῦσε ἡ 3η Ὀρεινὴ Ταξιαρχία. Τὰ ραδιοτηλεγραφήματα μετέδιδαν τὶς πρῶτες ἐπιτυχίες της κι' ἡ μικρὴ ἑλληνικὴ παροικία — οἱ ὑπουργοί, ὀλίγοι ἀξιωματικοί, ὀλίγοι δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ μερικὲς γυναῖκες — φρόντιζαν νὰ τὶς ἀνακοινώνουν στοὺς κατάπληκτους Ἰταλοὺς τοῦ χωριοῦ, ποὺ τὶς ὑπεδέχοντο μὲ... ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις. Βίβα Γκρέτσια!

Ἕνα βράδυ ἔφτασε στὴν Κάβα ντέϊ Τιρρένι ὁ τότε Σωματάρχης καὶ ἤδη Ταξίαρχος Ν. Παπαδόπουλος. Ὁ «παποῦς». Τὸ ἀρειμάνιο μουστάκι του θύμιζε τοὺς μαχητὰς τοῦ 1912. Μὲ τὶς ἁπλές, ἀλλὰ ζωντανὲς ἀφηγήσεις του μᾶς ἔφερε στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ μετώπου. Ἦταν νὰ μείνη μερικὲς ἡμέρες στὴν Κάβα ντέϊ Τιρρένι, ἀλλὰ τὸν κούρασε ἡ ζωὴ τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ σχετικὴ ἄνεσις, ἡ σχετικὴ πολυτέλεια, ἡ γαλήνη. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ εἰκοσιτέσσερες ὧρες ἔφυγε γιὰ τὸ μέτωπο, τὸν συνώδευσα μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ πολεμικοῦ ἀνταποκριτοῦ.

Φτάσαμε στὴν περιοχὴ τῆς ἑλληνικῆς Ταξιαρχίας ἀργὰ τὴν ἑπομένη. Κατὰ τὶς ἐννηά. Ἡ αὐστηρὴ συσκότισις καὶ ἡ κατακλυσμιαία βροχὴ δὲν μᾶς ἐπέτρεπαν νὰ κατατοπισθοῦμε εὔκολα. Εἶχαν μεσολαβήσει ἄλλες μετακινήσεις τῶν τμημάτων πρὸς τὰ βορειότερα καὶ ἦταν φυσικὸ νὰ χάση τον προσανατολισμό του ὁ παποῦς. Ἂν ὑπῆρχε τρόπος ν' ἀνάψουμε τοὺς προβολεῖς τοῦ αὐτοκινήτου θὰ μπορούσαμε νὰ διακρίνουμε τὰ σήματα τῆς ταξιαρχίας ποὺ ἔδειχναν τὴν κατεύθυνσι. Ἀλλὰ δὲν ἐπετρέπετο οὔτε τσιγάρο.

Τοὺς πλημμυρισμένους καὶ κατεστραμμένους δρόμους διέσχιζαν μέσα στὸ σκοτάδι ἀτελείωτες φάλαγγες αὐτοκινήτων. Μεγάλη ταλαιπωρία γιὰ τὸ δικό μας τζίπ, ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ παρακολουθῆ τὶς φάλαγγες, καὶ νὰ ξεφεύγη μόνον ἀργὰ καὶ ποὺ μὲ χίλιες προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ γίνη ἀντιληπτὸ ἀπὸ κανέναν Ἄγγλο στρατονόμο.

★

Κάποτε, ἐπὶ τέλους, πήραμε ἐντελῶς ἀπροσδόκητα, τὸ στίγμα. Ἀκούσαμε τὸ... «Γελεκάκι», ποὺ τραγουδοῦσαν μὲ τὴ συνοδεία ἑνὸς μαντολίνου μερικοὶ φαντάροι μας, μέσα σὲ μιὰ ἐρειπωμένη παραλιακὴ βίλλα. Βρεγμένοι σὰν νὰ μᾶς τράβηξαν ἀπὸ τὴ θάλασσα, μπήκαμε στὸ φιλόξενο δωμάτιο, ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένη μιὰ ὑπηρεσία διαβιβάσεων. Τὰ σπασμένα παράθυρα ἦταν σκεπασμένα μὲ μουσαμάδες, ποὺ ἐν τούτοις δὲν ἐμπόδισαν τὰ νερὰ τῆς βροχῆς νὰ πλημμυρίσουν τὸ δάπεδο.

Δώδεκα χιλιόμετρα βορειότερα τμήματα τῆς ταξιαρχίας εἶχαν ἐμπλακῆ σὲ σκληρὴ μάχη μὲ τοὺς Γερμανούς. Τὸ πυροβολικὸ βρισκόταν σὲ ἀδιάκοπη δρᾶσι, συμπληρώνοντας τὸ ἄγριο μεγαλεῖο τῆς ἀνταριασμένης φύσεως. Μὰ μέσα στὸ ἰσόγειο δωμάτιο τῆς μισοερειπωμένης βίλλας τὰ πράγματα ἦσαν ὁμαλά. Ὑπῆρχε κι' ἕνα μαγκάλι. Καὶ μιὰ λάμπα πετρελαίου ποὺ σοῦ ἐπέτρεπε νὰ περπατᾶς ἐλεύθερα καὶ νὰ βλέπης τὸν ἥρωα τῆς βραδυᾶς.

Ἥρως τῆς βραδυᾶς ἦταν ὁ Μανωλιός. Ἕνας φαντάρος, ἐθελοντὴς ἀπὸ τὴ Σάμο. Ἦταν χαρούμενος, γιατὶ πολεμοῦσε στὴ Βόρειο Ἰταλία — εἶχε πολεμήσει ἤδη καὶ στὸ Ἐλ Ἀλαμέϊν — ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν ἰδιαιτέρως χαρούμενος γιὰ ἕνα ἄλλο κατόρθωμά του ποὺ δὲν ἦταν πολεμικό.

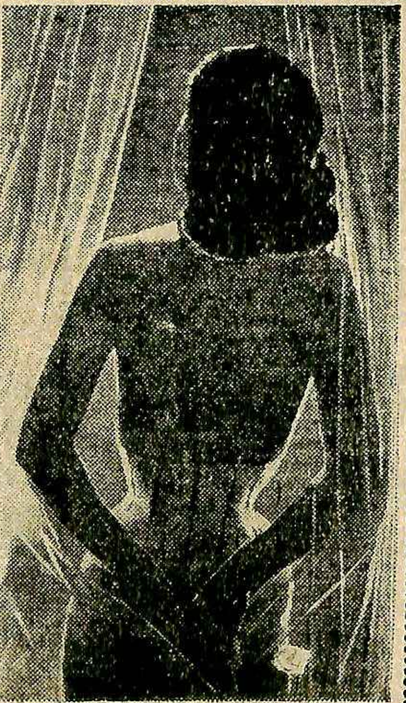

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

Ὁ παρισινὸς οἶκος Μαρὶ - Ρὸζ Λεμπιγκὸ ἔχει λανσάρει ἐφέτος αὐτὸ τὸν κορσὲ ἀπὸ τοῦλι καὶ μαλακὲς μπαλένες μὲ τὸν ὁποῖο ἡ γυναικεία σιλουέττα γίνεται ὅπως τὴ θέλει ἡ τελευταία μόδα: στῆθος καλοσχηματισμένο, μέση λεπτή, γοφοὶ στρογγυλοί, καὶ ἕνα ἴχνος μόλις κοιλιᾶς.

Στὰ ἐρείπια μιᾶς βίλλας εἶχεν ἀνακαλύψει μιὰ πολυτελῆ... τουαλέττα χορευτρίας. Τουαλέττα μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματά της καὶ μὲ οὐρά. Τὴν πῆρε, τὴ φόρεσε, εἶδε πῶς τοῦ... πήγαινε κι' ἀποφάσισε, μὲ τὴ βοήθεια δυὸ συναδέλφων του, νὰ ὀργανώση... ἐπανάστασι σὲ μιὰ γειτονικὴ καναδέζικη μονάδα, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε προηγούμενα, ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ψωνίζη ἀπὸ τὴν καντίνα της. Μόλις βράδυασε, λοιπόν, φόρεσε τὴν τουαλέττα, στολίσθηκε, κάλυψε τὸ κεφάλι του μὲ μιὰ πολύχρωμη χρωματιστὴ μαντήλα καὶ «σειγάμενος κουνάμενος» τράβηξε πρὸς τὴν καντίνα τῶν Καναδῶν, συνοδευόμενος κι' ἀπὸ τοὺς δυὸ μουστακοφόρους καὶ βλοσυροὺς φίλους του, ποὺ ἔπαιζαν ρόλους ἐραστῶν.

Στὴν πολεμικὴ ἐκείνη ζώνη ἡ γυναῖκα ἦταν εἶδος σχεδὸν ἄγνωστο. Ἐν πάσῃ περιπτώσει σπανιώτατο καὶ γι' αὐτὸ περιζήτητο. Πολὺ περισσότερο ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ τόσο... χαριτωμένη χορεύτρια, μὲ τὴν ἐπίσημη τουαλέττα της. Οἱ πρῶτοι Καναδοὶ ποὺ ἀντελήφθησαν τὴν παρουσία τῆς αἰθερίας ὑπάρξεως, ἔσπευσαν μέσα στὴν καντίνα καὶ ἀνεκοίνωσαν τὸ μέγα γεγονὸς στοὺς διασκεδάζοντας συναδέλφους τους. Συναγερμός. Τριάντα ἄνδρες ἐπολιόρκησαν σὲ λίγο τὴν ἀπίθανη νόησσα μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὴν ἀπελευθερώσουν ἀπὸ τοὺς δύο ἀπαγωγεῖς της καὶ νὰ τὴ μεταφέρουν ὡς πολύτιμο λάφυρο μέσα στὴν καντίνα. Ὁ Μανωλιός, σέρνοντας τὴν οὐρὰ τῆς μεταξωτῆς τουαλέττας μέσα στὶς λάσπες, ἔκανε τὰ... πρέποντα νάζια, προκαλῶντας τοὺς Καναδοὺς κατακτητάς. Ἐπηκολούθησε μιὰ ἀναίμακτη Ἑλληνοκαναδικὴ μάχη, καὶ ἡ περικαλλὴς χορεύτρια, ἔχοντας πάντα ἐπιμελέστατα σκεπασμένο τὸ πρόσωπο, ὡδηγήθη ἐν θριάμβῳ στὴν καντίνα. Δευτέρα ὁμηρικὴ μάχη ἔγινε, μεταξὺ τῶν Καναδῶν αὐτὴ τὴ φορά, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μελανιάσουν ἀπὸ τὰ τσιμπήματα τὰ εὐαίσθητα σημεῖα τοῦ σώματος τῆς... χορευτρίας. Ἀλλὰ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συμπλοκῆς ἕνας ὁρμητικὸς καὶ ἀνυπόμονος στρατιώτης ἀπέσπασε τὴ μαντήλα τῆς νοήσσης. Καὶ πρὸς γενικὴν κατάπληξιν καὶ ἀπογοήτευσιν ἐπρόβαλε ἡ φάτσα τοῦ Μανωλιοῦ, ὁ ὁποῖος συνέβη νὰ εἶνε καὶ ἀξύριστος ἀπὸ ἑβδομάδος.

Ὁ Σαμιώτης φαντάρος ἐπερίμενε μοιρολατρικὰ τὰ μοιραῖα ἐπακόλουθα τῆς τραγικῆς ἀποκαλύψεως. Ἀλλὰ δὲν ἐξυλοκοπήθη, ὅπως ἐπεβάλλετο ἐκ τῶν πραγμάτων. Οἱ Καναδοὶ γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους καὶ πολὺ περισσότερο ὁ ἔνδοξος Μανωλιός, ὁ ὁποῖος, διὰ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ γεγονότος, ἐξησφάλισε καὶ ἄδειαν νὰ ψωνίζη ἐλεύθερα ἐφεξῆς ἀπὸ τὴν καναδικὴ καντίνα.

★

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, λοιπόν, μέσα στὴν μισοερειπωμένη παραθαλασσία βίλλα ὁ Μανωλιὸς μᾶς ἀφηγεῖτο τὸ κατόρθωμά του, ἐπιδεικνύοντας καὶ τὴν ἔνοχη τουαλέττα. Οἱ συνάδελφοί του τραγουδοῦσαν πρὸς τιμήν του ἐν χορῷ τὸ «Γελεκάκι» τὸ μαγκάλι δημιουργοῦσε μιὰν εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα τὸ μαντολίνο σκόρπιζε τὶς εὔθυμες νότες του. Ἔξω οὔρλιαζε ὁ ἀέρας. Οἱ φάλαγγες τῶν αὐτοκινήτων προχωροῦσαν μέσα ἀπὸ τὶς λάσπες. Οἱ ἕξ πυροβολαρχίες τοῦ Συντάγματος τῆς Ταξιαρχίας ἔστελναν χωρὶς διακοπὴ τὶς ὀβίδες τους στοὺς Γερμανούς. Κι' ὁ Μανωλιὸς ὅλο καὶ ἐπανελάμβανε τὴν ἀφήγησι τοῦ κατορθώματός του...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἡ νῆσος Μπικίνη ξανάγινε κατοικήσιμος

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες Χάμιλ καὶ Οὐΐλλιαμς, ἔπειτα ἀπὸ προσεχτικὲς μελέτες, ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ νῆσος Μπικίνι εἶνε καὶ πάλιν κατοικήσιμος. Στὴν ἔκθεσί τους τονίζουν ὅτι μπορεῖ νὰ κολυμπήση καμεὶς στὴ θάλασσα ἀκινδύνως καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ πιῆ ἀπὸ τὸ νερὸ τῶν πηγῶν καὶ τῶν φρεάτων. Προσθέτουν, ὅμως, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἀκόμη λόγος γιὰ μόνιμη ἐγκατάστασι, ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ θὰ πήγαιναν νὰ ζήσουν στὴ νῆσο δὲν θάπρεπε νὰ παραμείνουν περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο καὶ ὅτι, ὁπωσδήποτε, θὰ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ὑποβάλλωνται σὲ συχνὲς ἐξετάσεις γιὰ νὰ διαπιστωθῆ ὅτι ἡ διάχυτος παντοῦ ραδιενέργεια, δὲν ἐπέδρασε στὸν ὀργανισμό τους.

Ἔρως καὶ κατασκοπεία

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γκεστάπο κι' ἡ ἀγωνίστρια τῆς Ἀντιστάσεως

Τὸ δικαστήριο τοῦ Ὄσλο καταδίκασε τελευταίως εἰς θάνατον τὸ συνταγματάρχη Σίγκφριδ Φέχμερ, ἀρχηγὸ τῆς Γκεστάπο τῆς νορβηγικῆς πρωτευούσης καὶ ἔνοχο τοῦ θανάτου 35 πατριωτῶν. Ἡ καταδικαστικὴ αὐτὴ ἀπόφασις ἀποτελεῖ τὸ τελευταῖο κεφάλαιο μιᾶς ἀπ' τὶς δραματικώτερες ἱστορίες τοῦ πολέμου.

Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς δίκης, μιὰ νέα Νορβηγίδα, ξανθὴ καὶ γαλανομάτα, παρακολουθοῦσε τὴ διαδικασία μὲ ὕφος ἀγωνίας. Σὲ μιὰ συνεδρίασι μάλιστα τὴν ἐκάλεσαν νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς. Ἡ κατάθεσί της ἦταν σαφῶς εὐνοϊκὴ γιὰ τὸν κατηγορούμενο. Τὸ καταπληκτικώτερο δὲ εἶνε ὅτι ἡ ἐνοχὴ τοῦ Φέχμερ εἶχε ἀποδειχθῆ μὲ γεγονότα ἀναμφισβήτητα καὶ συντριπτικὰ κι' ὅτι ἡ νέα ἦταν αὐθεντικὴ ἀγωνίστρια τῆς Ἀντιστάσεως! Τί συνέβαινε λοιπόν;

Μερικὲς βδομάδες μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Νορβηγίας, μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Ὄσλο δημοσίευσε μιὰ περίεργη ἀνακοίνωσι. Ἕνας ἀπ' τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις ἐδήλωνε στὸ νορβηγικὸ κοινὸν ὅτι κάποια Ἄννα Χ.... ἔπρεπε νὰ θεωρῆται «καλὴ πατριώτις», γιατὶ εἶχε προσφέρει σημαντικὲς ὑπηρεσίες στοὺς Συμμάχους κατὰ τὸν πόλεμο.

Ὀκτὼ μέρες ἀργότερα δημοσιεύθηκε μιὰ παρόμοια ἀνακοίνωσι, ὑπογεγραμμένη τώρα ἀπ' τὸν Ὄσκαρ Χάουγκε, ἀρχηγὸ τοῦ νορβηγικοῦ κινήματος Ἀντιστάσεως καὶ κατόπιν ὑπουργὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης.

Οἱ ἀναγνῶσται τῶν ἐφημερίδων κατάλαβαν πιὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο: Ἡ νέα ἐκείνη κατ' ἐντολὴν τῆς Ἀντιστάσεως, εἶχε συνάψει σχέσεις μὲ τοὺς Γερμανοὺς — πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ τῆς συγχωρήσουν οἱ συμπατριῶται της, ἀδιάλλακτοι στὸ κεφάλαιον τῆς «συναδελφώσεως» μὲ τοὺς κατακτητάς.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἄρχισε ἕνα κρύο φθινοπωρινὸ πρωὶ τοῦ 1943. Μιὰ νέα Νορβηγίδα παρουσιάσθηκε τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὰ γραφεῖα τῆς Γκεστάπο, κρατῶντας ἕνα μικρὸ δέμα. Ἔφερνε ροῦχα καὶ τρόφιμα στὸν πατέρα της, ἔφεδρο ἀξιωματικό, ποὺ εἶχε συλληφθῆ ἀπ' τοὺς Γερμανούς. Ἕνας ἀπ' τοὺς ἀδελφούς της εἶχε καταταγῆ στὶς ἐλεύθερες νορβηγικὲς δυνάμεις, στὸ Λονδῖνον, κι' ὁ ἄλλος ἦταν μέλος τῆς ὀργανώσεως Ἀντιστάσεως.

Ἐνῷ ἡ Ἄννα περίμενε τὴ σειρά της τράβηξε τὴν προσοχὴ τοῦ προϊσταμένου τῆς ὑπηρεσίας, συνταγματάρχου Φέχμερ. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιωματικοῦ αὐτοῦ ἦταν γνωστὸ σ' ὅλους τοὺς Νορβηγοὺς καὶ συμβόλιζε ὅλη τὴ σκληρότητα τῶν γερμανικῶν μεθόδων ἐπιβολῆς. Ἦταν ἀφωσιωμένος ὁλοψύχως στὸ χιτλερικὸ καθεστώς. Νέος ἀκόμη, ὡς 35 ἐτῶν, ἦταν ἀρκετὰ ὄμορφος καὶ ἱκανὸς γιὰ κάθε ὠμότητα. Ἤξερε συγχρόνως νὰ γίνεται γοητευτικὸς καὶ ἀξιαγάπητος. Μ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ὄψι προσπάθησε νὰ ἐμφανισθῇ στὴν Ἄννα.

Κατὰ τὴν πρώτη ἐπίσκεψι τῆς νέας, ἀρκέσθηκε νὰ ἀνταλλάξῃ μαζί της μερικὲς συνειθισμένες φράσεις. Τὴ δεύτερη φορά, τὴν προσκάλεσε νὰ φᾶνε μαζί. Ἡ Ἄννα ἀρνήθηκε. Ὡστόσο, ὑπακούοντας στὶς συμβουλὲς τῶν συντρόφων της στὸ κίνημα Ἀντιστάσεως, δέχθηκε τὴν πρόσκλησι στὴν τρίτη ἐπίσκεψί της.

Ὁ συνταγματάρχης Φέχμερ ἀποδείχθηκε ἄψογος καὶ εὐγενέστατος σύντροφος. Ἡ Ἄννα βγῆκε ἐπανειλημμένως μαζί του. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ προκαλέσῃ τὴν περιφρόνησι ὅλης τῆς γειτονιᾶς της. Γιατὶ ὁ πολὺς κόσμος ἀγνοοῦσε ὅτι οἱ σχέσεις της μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Γκεστάπο τῆς εἶχαν ἐπιτρέψει νὰ μεταδώσῃ πολλὲς καὶ πολύτιμες πληροφορίες στὴν Ἀντίστασι. Ὅλοι πίστευαν ὅτι πήγαινε μαζὺ μὲ τὸ Φέχμερ, ἐπειδὴ εἶχε ἐπιτύχει ἔτσι τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ πατέρα της.

Τὰ πράγματα ἔγιναν πιὸ περίπλοκα ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Ἄννα ἀντελήφθη ὅτι, παρ' ὅλη τὴν ἔχθρα της πρὸς τοὺς κατακτητὲς εἶχε ἐρωτευθῆ τὸ συνταγματάρχη Φέχμερ! Ὁ ἔρως της ἐνίκησε πλέον κάθε ἄλλο αἴσθημα κι' ἔγινε δική του.

Ὡστόσο ἐξακολούθησε νὰ ἐξυπηρετῇ πιστὰ τὴν Ἀντίστασι. Ἡ οἰκειότης της μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Γκεστάπο τὴν διευκόλυνε σημαντικὰ στὸ ἔργο της. Κι' ἔγινε μιὰ ἀπ' τὶς δραστηριώτερες πράκτορες τῆς συμμαχικῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν.

Τὶς παραμονὲς τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Νορβηγίας, ὁ Φέχμερ πῆγε νὰ βρῇ τὴν Ἄννα. Ἦταν κατάχλωμος καὶ φαινόταν συντετριμμένος.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ κρυφτῶ, τῆς εἶπε. Σοῦ φέρνω τὸ σκυλί μου. Θἄχῃς τὴν καλωσύνη νὰ τὸ κρατήσῃς;

Κι' ἀφοῦ τῆς ἐξέφρασε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸν ἔρωτά του, ἔφυγε σὰν τρελλός...

Ἀργότερα, τὸν ἀνακάλυψαν σ' ἕνα στρατόπεδο Γερμανῶν αἰχμαλώτων, μεταμφιεσμένο μὲ στολὴ στρατιώτου. Τὸν φυλάκισαν τότε, ἀλλὰ ἡ δίκη του ἀνεβλήθη ἐπὶ 2 ὁλόκληρα χρόνια, γιατὶ ἡ νορβηγικὴ δικαιοσύνη τὸν χρειάσθηκε ἐπανειλημμένως ὡς μάρτυρα σὲ μερικὲς μεγάλες δίκες δοσιλόγων καὶ ἐγκληματιῶν πολέμου.

Ὅταν ἔφτασε πιὰ ἡ στιγμὴ νὰ καθήσῃ κι' αὐτὸς στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, ἤξερε προκαταβολικὰ τί τὸν περίμενε. Ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ ἐγκλήματα ποὺ τιμωροῦνται ἀπ' τοὺς νορβηγικοὺς νόμους μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Δὲν ἐπιχείρησε κἂν νὰ τὰ ἀρνηθῇ οὔτε ἐπικαλέσθηκε μάρτυρες ὑπερασπίσεως, οὔτε προσπάθησε νὰ παρατείνῃ τὴ δίκη μὲ ἄσκοπες κωλυσιεργίες.

Στὸ τέλος τῆς δίκης, ἡ Ἄννα ζήτησε μόνη της νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς. Καὶ κατέθεσε, μὲ ἄχρωμη φωνή, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε «δὲν ἦταν σαδιστὴς οὔτε ἐγκληματίας» κι' ὅτι ἔφταιγε τὸ μισητὸ καθεστὼς ποὺ ὑπηρετοῦσε.

Χρησιμοποιῶντας τὸ δικαίωμά του νὰ μιλήσῃ στὸ τέλος τῆς διαδικασίας, ὁ κατηγορούμενος εὐχαρίστησε τὸ δικαστήριο γιατὶ εἶχε ἐξετάσει τὴν περίπτωσί του μὲ τόση ἀμεροληψία κι' ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνη του στὴν Ἄννα, μὲ τὴν ὁποία εἶχε ζήσει «τὶς ὡραιότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς του».

Τὸ δικαστήριο τὸν κατεδίκασε παμψηφεὶ εἰς θάνατον. Ὅσο γιὰ τὴν Ἄννα, γι' ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ εἶχε προσφέρει στὴν Ἀντίστασι ἐπέτυχε τὴν ἄδεια νὰ μεταναστεύσῃ στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Τὸ καινούργιο περιβάλλον κι' ἡ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς της θὰ τὴν βοηθήσουν ἄραγε νὰ ξεχάσῃ σιγὰ-σιγὰ τὴν τραγωδία ποὺ ράγισε τὴν καρδιά της;

◆

Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ ρομπότ

Ὁ Γάλλος Μωρὶς Ντεγκμπέρ, ἀπ' τὸ Καλαί, διάσημος γιὰ τὴν ἀστραπιαία ταχύτητά του στοὺς ὑπολογισμούς, πρότεινε νὰ ἀνταγωνισθῇ μὲ τὴ γνωστὴ ἀμερικανικὴ «ὑπολογιστικὴ» μηχανή. Εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ κάμῃ 20 ἀριθμητικὲς πράξεις συγχρόνως — μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἐξαγωγὲς κυβικῆς ρίζας — γρηγορώτερα ἀπ' τὴ μηχανή.

10 ΕΤΩΝ 182 ΚΙΛΑ

Ἡ μικρὴ Μπεβέρλεϋ Γιόχερ, πασίγνωστη στὴ Σάντα Μόνικα τῆς Καλιφορνίας, εἶνε 10 ἐτῶν μόνο, κι' ὅμως μπορεῖ νὰ κρατήσῃ στὴν πλάτη της δυὸ ξαδέλφες της κι' ἕνα ξάδελφό της, ποὺ ζυγίζουν 182 κιλὰ ἐν ὅλῳ! Ἡ ζωντανὴ αὐτὴ πυραμίδα ἀποτελεῖ ἕνα θέαμα ποὺ διασκεδάζει καὶ καταπλήσσει συγχρόνως τοὺς ἐπισκέπτες τῆς ἀμερικανικῆς κοσμικῆς λουτρουπόλεως. Ἡ μικρούλα Γιόχερ, αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸ «φαινόμενο» εἶνε σήμερα περιζήτητη ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀμερικανικὰ ἱπποδρόμια, ποὺ τῆς προσφέρουν μισθὸ «ἀστέρος» γιὰ διάφορες τέτοιες ἐπιδείξεις.

Ἐρωτικὰ δίστιχα

Ἄγουρα δαμάσκηνα καὶ πικρὲς ἐληὲς
τὰ κρυφομιλήματα δὲν εἶν' καλὲς δουλειές.

Ἀγάπησε ὁ κακόμοιρος τὴν παληοκακομοίρα,
τὴν ἀγαθή, μονόκλωνη καὶ τὴν παληοσανίδα.

Ἀλησμονιῶνται κι' οἱ φιλιὲς ξεχνιῶνται κι' οἱ ἀγάπες,
συναπαντιῶνται δὲν μιλοῦν σὰν ξένοι, σὰν διαβάτες.

Ἀγάπα με γλυκὰ - γλυκά, καὶ φίλα με γεμᾶτα,
μὰ ἅμα εἶμαι μ' ἄλλονούς, μὴ μὲ κυττᾶς στὰ μάτια.

Ἡ ἀγάπη εἶνε καρφίτσα κι' ἀγκυλώνει στὴν καρδιὰ
καὶ ἀγκύλωσε καὶ μένα καὶ δὲν ἔχω γιατρειά.

Ἀγάπη δὲν ἐστάθηκε ποτὲ χωρὶς καϋμοὺς
καὶ βάσανα καὶ πόνους καὶ ἀναστεναγμούς.

Ἀμάραντος κι' ἂν μαραθῇ τὴ μυρωδιὰ τὴν ἔχει
κι' ἡ ἀγάπη μου κι' ἂν μ' ἀρνηθῇ, σ' ἐμὲ τὸ νοῦ της ἔχει.

Ἀμπέλι δίχως κλήματα καὶ δίχως πρασινάδα
κι' ἀγάπη δίχως πείσματα δὲν ἔχει νοστιμάδα.

Ἀνάθεμα γονιοὺς - γονιοὺς καὶ μερικὲς μητέρες
ποὺ δὲν διαλέγουν τοὺς γαμπροὺς ὡσὰν τὶς θυγατέρες.

Ἂν μ' ἀγαπάῃ ὁ ἄντρας μου τῆς μοίρας μ' ἔχω χάρι
κι' ἂν μ' ἀγαπᾷ κι' ἄλλος κανεὶς τὄχω κρυφὸ καμάρι.

Ἄντρα θέλω ἐγὼ τὸ βράδυ
κι' ἂς μὴν ἔχει ὁ λύχνος λάδι.

Ἀπάντρευτος σὰν παντρευτῇ δὲν πρέπει νὰ χορεύῃ,
μόνο σακκὶ στὸν ὦμο του, κριθάρι νὰ γυρεύῃ.

Ἐρωτικὲς τραγωδίες

ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ!

Ποτὲ γυναῖκα δὲν πόθησε τόσο τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της, ὅσο ἡ Ἄννα - Ἀλίκη - Αἰκατερίνη, κόμησσα τοῦ Σρέδσμπουρυ.

Ὁ λόρδος Σρέδσμπουρυ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους καὶ εὐφυέστερους ἄνδρες τῆς ἐποχῆς του. Ἀλλ' ἡ ὀμορφιά καὶ ἡ εὐφυΐα του ἔσβυναν ἐμπρὸς στὴν ἀπαράμιλλη γοητεία τοῦ «δευτέρου Βούγκιγχαμ» υἱοῦ τοῦ περίφημου πρωθυπουργοῦ τοῦ Καρόλου τοῦ 1ου, ποὺ, μὲ τὸν τρελλὸ καὶ παράφορο ἔρωτά του γιὰ τὴ Βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἄννα τὴν Αὐστριακή, ἔγινε ἀφορμὴ τόσων συμφορῶν στὴν πατρίδα του καὶ ἀναστάτωσε γιὰ ἕνα διάστημα ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη.

Ὁ δοὺξ τοῦ Βούγκιγχαμ εἶχε τὸν ρωμαντισμὸ καὶ τὴν ἀμεριμνησία τοῦ πατέρα του κι' ὅπως δὲν ἔπαιρνε καμμιὰ προφύλαξι, τὸ αἴσθημά του γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ κόμητος τοῦ Σρέδσμπουρυ ἄρχισε νὰ γίνεται θέμα συζητήσεως σ' ὅλα τὰ κοσμικὰ σαλόνια τοῦ Λονδίνου.

Ἀλλ' ἡ Ἄννα ἦταν μιὰ σατανικὴ γυναῖκα. Ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν νεαρὸ Βούγκιγχαμ τὴν εἶχε γεμίσει μ' ἕνα τυφλὸ μῖσος γιὰ τὸ σύζυγό της.

— Πρέπει νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, φώναζε κάθε τόσο στὸ φίλο της.

Ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς δολοφονίας ἦταν ἀσυμβίβαστη μὲ τὴ συνείδησι τοῦ Βούγκιγχαμ, ποὺ, ὅπως ἔλεγε, «γιὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲν θὰ παρέβαινε τοὺς νόμους τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐπρεπείας». Οὔτε πάλι ἤθελε νὰ προκαλέσῃ τὸν κόμητα σὲ μονομαχία ὅπως τὸν συμβούλευε ἡ φίλη του.

— Ὁ κόμης εἶνε γενναῖος, τῆς ἔλεγε, ἀπαντῶντας στὶς καθημερινὲς ἐνοχλήσεις της. Κάποτε θὰ μάθῃ τὰ πάντα. Καί, τότε, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κάμῃ τὸ καθῆκον του.

Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Ἕνα βράδυ, ὁ κόμης τοῦ Σρέδσμπουρυ πλησίασε ξαφνικὰ τὸν δοῦκα σὲ μιὰ στοὰ τῶν ἀνακτόρων καὶ τοῦ εἶπε μὲ σιγαλὴ καὶ ὑπόκωφη φωνή:

— Ἀγαπητέ μου δούξ, ὑπάρχει ἕνα ζήτημα ποὺ θὰ ἤθελα νὰ... συζητήσω μαζί σας κάπου ὅπου νὰ εἴμαστε μόνοι...

Ὁ Βούγκιγχαμ εἶχε καταλάβει

— Θὰ εἶμαι πάντοτε στὶς διαταγές σας, ἀγαπητέ μου κόμη, ἀπάντησε.

— Θέλετε αὔριο τὸ ἀπόγευμα στὶς τρεῖς, στὸ δάσος τοῦ Κρόϋντον, πίσω ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου; ρώτησε ὁ Σρέδσμπουρυ.

— Θὰ εἶμαι ἀκριβὴς στὸ ραντεβοῦ σας, εἶπε ὁ Βούγκιγχαμ.

Ὁ κόμης ἔκαμε ν' ἀποτραβηχθῇ. Ἀλλὰ κοντοστάθηκε καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μάθῃ κανεὶς αὐτὴ τὴ συνάντησι. Θὰ ἔλθω ἔφιππος, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα μόνον ἀκόλουθο.

— Θὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Βούγκιγχαμ.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Ἄννα ἦταν εὐτυχισμένη. Καὶ ἡ χαρά της ἔγινε ἀκόμη μεγαλύτερη, ὅταν ὁ ἀγαπημένος της, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς παρακλήσεις, τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὴν ἔπαιρνε μαζί του μεταμφιεσμένη σὲ ἀκόλουθο.

— Δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι μακρυὰ σου, εἶχε εἰπῆ στὸ Βούγκιγχαμ, ὅταν ἐσὺ κινδυνεύεις. Καὶ δὲν μπορῶ ἐπίσης νὰ βρίσκωμαι μακρυὰ ἀπὸ τὸ σύζυγό μου... τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε βέβαιο ὅτι θὰ τὸν σκοτώσω, τῆς εἶπε ὁ δούξ.

— Ἕνας λόγος ἀκόμη γιὰ νὰ βρίσκωμαι κοντά σου, Οὐΐλλιαμ, εἶπεν ἡ Ἄννα. Ἂν σοῦ συμβῇ κανένα κακό, θὰ τὸν ξεσχίσω μὲ τὰ νύχια μου.

★

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι συναντήθηκαν τὴν ἄλλη μέρα στὸ ὡρισμένο μέρος καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς φιλοφρονήσεις, ἔσυραν ἀμέσως τὰ ξίφη.

Μερικὰ μέτρα πιὸ πέρα, ἔστεκε ἡ Ἄννα, φορῶντας μιὰ κομψὴ στολὴ ἀκολούθου. Κρατοῦσε στὰ χέρια της τὰ χαλινάρια τῶν δυὸ ἀλόγων, τοῦ Βούγκιγχαμ καὶ τοῦ δικοῦ της.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κόμης τοῦ Σρέδσμπουρυ διεσταύρωνε τὸ ξίφος του μὲ τὸν Βούγκιγχαμ, τὸ βλέμμα του ἔπεσε πάνω στὸ νεαρὸ καὶ ὄμορφο ἀκόλουθο κι' ἀμέσως ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὴ σύζυγό του.

Ὁ κόμης ἔφερε τὸ χέρι στὸ στῆθος καὶ κυλίστηκε κάτω νεκρός.

Ἡ Ἄννα ἔστεκε ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν. Τὰ μάτια αὐτὰ ἐξέφραζαν μιὰ μόνον ἐπιθυμία κι' ὁ Σρέδσμπουρυ ποὺ τὴν ἐμάντεψε, ἔχασε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ θάρρος του.

Ζαλισμένος σχεδὸν ἀπὸ τὸ βλέμμα αὐτό, ποὺ τὸν εἶχε ἀναστατώσει ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του καὶ τοῦ φαινόταν σὰν μιὰ ἀνέκκλητη καταδίκη τῆς μοίρας, δὲν μπόρεσε νὰ ἀμυνθῇ ὅπως ἔπρεπε.

Κάθε τόσο τὰ μάτια του ἐγύριζαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἄννας, ποὺ ἔστεκε πάντα ἀκίνητη καὶ ἀτάραχη.

Τρεῖς φορὲς ὁ δοὺξ τοῦ Βούγκιγχαμ ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ προσέχῃ περισσότερο.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν τρίτη ὑπόμνησι, ὁ κόμης τοῦ Σρέδσμπουρυ ἄρχισε νὰ συνέρχεται καὶ ἀγωνίσθηκε μὲ ἀρκετὸ πεῖσμα ὡς τὸ τέλος τῆς μονομαχίας.

Ἀλλ' ἦταν πιὰ ἀργά. Ὁ ἀντίπαλός του εἶχε τὴν ὑπεροχή. Καὶ σὲ λίγο, τὸν διαπερνοῦσε μὲ τὸ ξίφος του.

Ὁ κόμης τοῦ Σρέδσμπουρυ ἔφερε τὸ χέρι στὸ στῆθος του καὶ κυλίσθηκε κάτω νεκρός.

Ἡ Ἄννα πλησίασε τότε καί, ἐνῷ δυὸ χοντρὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της, ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ σύζυγό της.

— Τώρα δὲν τὸν μισῶ πιά, εἶπε στὸν Βούγκιγχαμ.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, οἱ δυὸ ἀγαπημένοι ἔφευγαν μ' ἕναν τρελλὸ καλπασμὸ πρὸς τὸ Λονδῖνο.

Ἡ κόμησσα τοῦ Σρέδσμπουρυ δὲν ἔγινε ποτὲ σύζυγος τοῦ Βούγκιγχαμ. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη τους διατηρήθηκε γιὰ πολλὰ χρόνια καὶ ἔληξε μόνο μὲ τὸ θάνατό τους. Πέθαναν ἄλλωστε καὶ οἱ δυὸ τὴν ἴδια περίπου ἐποχή.

●●

Οἱ «ἄνθρωποι - ψάρια» τῆς Τουλῶν

Στὸ λιμένα τῆς Τουλῶν, ἕνα συνεργεῖο ἀπὸ «ἀνθρώπους - ψάρια» ἐργάζεται κάτω ἀπ' τὸ νερὸ σὲ βάθος 80 μέτρων χωρὶς νὰ χρησιμοποιῇ διόλου σκάφανδρα! Πρόκειται γιὰ μιὰ τεχνικὴ πραγματοποίησι μοναδικὴ στὸ εἶδος της, ποὺ ἀνατρέπει ὅλες τὶς ἐπιστημονικὲς θεωρίες γιὰ τὴν πίεσι στὰ μεγάλα βάθη καὶ ὀφείλεται στὴ συνεργασία ἐπιστημόνων κι' ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ.

Οἱ «ἄνθρωποι - ψάρια» εἶνε ἐφωδιασμένοι μόνον μὲ ἕνα εἰδικὸ ἀναπνευστικὸ μηχάνημα. Τὸ πρόβλημα τῆς ἰσορροπίας τῆς ἐσωτερικῆς πιέσεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μὲ τὴν πίεσι τοῦ περιβάλλοντος ἐλύθηκε μὲ τὴ χρησιμοποίησι ἑνὸς εἰδικοῦ ἀερίου γιὰ τὴν ἀναπνοή, ποὺ περιέχει μεγάλη ἀναλογία ἀζώτου.

Ὅταν ὁ δύτης, ἐφωδιασμένος μ' ἕνα κύλινδρο πεπιεσμένου ἀέρος, συνδεδεμένο μὲ τὴν καουτσουκένια μάσκα ποὺ τοῦ σκεπάζει τελείως τὸ πρόσωπο, κατεβαίνει μέσα στὴ θάλασσα, δὲν συναντᾷ δυσχέρειες. Ἂν λάβῃ τὶς ἀναγκαῖες προφυλάξεις γιὰ τὴ βαθμιαία αὔξησι τῆς πιέσεως φθάνει γρήγορα σὲ βάθος 80 μέτρων, δηλαδὴ 30 μέτρα πιὸ κάτω ἀπὸ κεῖνο ποὺ φτάνουν μὲ τὰ νεώτερα σκάφανδρα. Ὁ ὀργανισμός του γεμίζει τότε ἀπὸ ἄζωτον, ποὺ ἰσορροπεῖ τὴν ἐξωτερικὴ πίεσι.

Οἱ μεγάλες ὅμως δυσκολίες ἀρχίζουν ὅταν πρόκειται νὰ ξανανεβῇ στὴν ἐπιφάνεια. Μιὰ ἀπότομη ἔκλυσις τοῦ ἀζώτου, θὰ μποροῦσε τότε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Πρέπει λοιπὸν νὰ φύγῃ τὸ ἀέριο σιγὰ ἀπ' τὸν ὀργανισμό του καὶ γι' αὐτὸ ὁ δύτης σταματάει κάθε τόσο τὸ ἀνέβασμά του ἐπὶ μερικὰ λεπτά.

Τώρα οἱ γιατροὶ κι' οἱ χημικοὶ ἀναζητοῦν τὴ συνταγὴ ἑνὸς νέου ἀναπνευστικοῦ μίγματος, ποὺ θὰ ἐπιτρέπῃ τὴν κατάδυσι σὲ βάθος 100 μέτρων.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ θέατρο

Πλήρης διαφωνία

(Ἀπόγευμα σ' ἕνα μακρυνὸ καφενεδάκι τῆς Ἀθήνας. Ἐκεῖνος σωπαίνει, μαγεμένος ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦ φθινόπωρου. Ἐκείνη τουρτουρίζει μέσ' στὸ ψιλὸ φουστανάκι της).

ΕΚΕΙΝΗ (τρίβει τὰ παγωμένα μπράτσα της): Τί καταλαβαίνουμε τώρα νὰ καθόμαστε ἐδῶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπολαμβάνουμε!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐγὼ ξεπάγιασα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάνεις πολὺ ἄσκημα... Πῶς εἶνε δυνατὸ νὰ ξεπαγιάση κανεὶς τὸ φθινόπωρο;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πότε ξεπαγιάζει κανείς; Τὸν Ἰούλιο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι' ἀλλὰ τὸ Δεκέμβριο...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐγὼ κρυώνω ἀπόψε' καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσης ἂν σηκωθοῦμε καὶ περπατήσουμε τουλάχιστον.... (σηκώνεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἂς σηκωθοῦμε τότε, κι ἂς περπατήσουμε... (Σηκώνονται καὶ περπατᾶν). Ὥστε ἔτσι;... Σὰ νὰ λέμε, δὲ σ' ἀρέσει τὸ φθινόπωρο...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄσε με, καϋμένε... Πάω νὰ σκάσω ποὺ τέλειωσε τὸ καλοκαῖρι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔχεις λάθος' σκάει κανεὶς μόνο τὸ καλοκαῖρι — ἀπὸ τὴ ζέστη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ καλοκαῖρι εἶν' ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ φθινόπωρο ἡ κατάρα του!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπᾶ;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ φαντάζομαι νὰ ὑπάρχη ἄνθρωπος ποὺ ν' ἀγαπάη τὸ φθινόπωρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγὼ ποὺ τ' ἀγαπάω τί εἶμαι; Δεινόσαυρος;...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ φρίκη): Τ' ἀγαπᾶς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ λατρεύω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τολμᾶς νὰ συγκρίνης αὐτὴ τὴν παγωμένη ἐποχὴ μὲ τὸ ὡραῖο, τὸ σφριγηλό, τὸ ὁλοζώντανο καλοκαῖρι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὥστε ἀγαπᾶς τὸ καλοκαῖρι;

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ τὴ σειρά της): Τὸ λατρεύω!... Εἶν' ἡ ἐποχὴ ποὺ ἀναγκάζει τὸν ἄνθρωπο, καὶ τὸν πιὸ νωθρό, καὶ τὸν πιὸ δυσκίνητο καὶ τὸν πιὸ γέρο, νὰ βγῆ ἀπ' τὸ καβοῦκι του. Νὰ καβαλλήση ἕνα ὁποιοδήποτε τροχοφόρο, καὶ ν' ἀναρριχηθῆ πρὸς τὶς βουνοκορφὲς ἢ νὰ κατρακυλήση πρὸς τὴ θάλασσα!... Ἐκεῖ, στὰ μεγαλείτερα ὑψόμετρα, ἡ ζωὴ εἶνε ὄμορφη καὶ δυνατή' ὁ ἀέρας εἶνε καθαρός' τὸ ὕπαιθρο ξάστερο, ἡ ἀτμόσφαιρα κρυστάλλινη... Πιὸ κάτω, στὶς ἀμμουδιές, τὸ ὄνειρο γίνεται πραγματικότης, δίπλα στὸ γαλάζιο κῦμα ποὺ φιλάει τὰ βοτσαλάκια, μέσ' στὸ μπάτη ποὺ φυσάει γιὰ νὰ γεμίση τὰ πλεμόνια ἰώδιο καὶ ν' ἀνανεώση τὸ αἷμα στὶς παγωμένες φλέβες τῶν κουρασμένων ἀνθρώπων... Τὸ καλοκαῖρι εἶν' ὀρειβασία, κολύμπι, κουπί, ψάρεμα, ἱστιοπλοΐα, φαΐ δίπλα στὸ ρυμάρι καὶ στὸ σκίνο... Ἐνῶ τὸ φθινόπωρό σου, εἶνε μιὰ διαρκὴς μοῦσκλα: Συννεφιασμένος ὁ οὐρανός, βαρειὰ ἡ ἀτμόσφαιρα, στὸν ἀέρα αἰωροῦνται τρισεκατομμύρια βάκιλλοι τοῦ Κώχ, θάλεγε κανεὶς ὅτι βρίσκεται στὸν προθάλαμο τοῦ θανάτου... Κι' ὁ χειμῶνας ἀκόμα εἶνε προτιμώτερος: Ἐπὶ τέλους, κι' ὁ βοριᾶς ποὺ φυσάει, κι' ἡ θύελλα ποὺ οὐρλιάζει, κι' ἡ βροχὴ ποὺ πλημμυρίζει τοὺς δρόμους, καὶ τὸ χιόνι ποὺ τὰ σφίγγει ὅλα μέσ' στὴν κάτασπρη ἀγκαλιά του, εἶνε πραγματικότητες' τὸ φθινόπωρο εἶνε ἀμφιβολία' μᾶς τρελλαίνει στὰ ἴσως... Ἐκεῖ ποὺ ξυπνᾶς τὸ πρωῒ μὲ ἥλιο, νυχτώνεσαι μὲ κρύο — ὅπως σήμερα, ποὔφυγα ἀπ' τὸ σπίτι μου μὲ μεταξωτό, καὶ τώρα κινδυνεύω νὰ πάθω πνευμονία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει): Ἐπίτρεψέ μου ν' ἀντικαταστήσω τὸ παλτὸ ποὺ σοῦ λείπει μὲ τὸ ἀγκάλιασμά μου... (προχωροῦν ἀναγκαστικὰ ἀγκαλιασμένοι). Καὶ τώρα, ἄκουσε γιατί μ' ἀρέσει τὸ φθινόπωρο: τὰ ἐλαττώματα ποὺ τοῦ βρίσκεις εἶν' ἀκριβῶς τὰ προτερήματά του. Οἱ ἀμφιβολίες, ἴσως καὶ τὰ μικρόβια τοῦ Κὼχ ἀκόμα, εἶνε οἱ μεγάλες του χάρες, οἱ ἀσύγκριτές του ὀμορφιές... Θάλεγε κανεὶς πώς, αὐτὴ τὴν ἐποχή, γίνεται μιὰ γενικὴ ἀνακωχὴ τοῦ σύμπαντος, κι' ὅτι, ἀνάμεσα στὶς ἀκρότητες καλοκαιριοῦ καὶ χειμῶνα, μπαίνει τὸ φθινόπωρο σὰ δειλός, χλωμὸς διαιτητής... Ὅλα μπαίνουνε στὸ ρυθμὸ τοῦ «ἥσσονος τόνου», τὰ φῶτα χαμηλώνουνε μὲ τὶς ἠλεκτρικὲς ἀντιστάσεις τ' οὐρανοῦ καὶ κυριαρχεῖ στὴν ἀτμόσφαιρα τὸ πρωτοβρόχι σὰν ἔξοχο ἄρωμα τῆς ἐποχῆς... Μ' ἀρέσει τὸ φθινόπωρο ἀκριβῶς γιατὶ εἶνε γεμᾶτο κατήφεια καὶ μελαγχολία. Νομίζω πὼς αὐτὴ ἡ γκρίζα πινελλιὰ τοῦ Δημιουργοῦ ἀπάνω στὴ γῆ, προσφέρει στὸν ἄνθρωπο ὀμορφιὲς ἀσύγκριτες, ὅπως εἶνε ἡ φθινοπωρινὴ Κηφισιὰ μὲ τὶς νοτισμένες πικροδάφνες, ἢ ἡ φθινοπωρινὴ Ἐκάλη μὲ τὶς ὁλοπράσινες κουμαριές...

ΕΚΕΙΝΗ: Κατάλαβα. Εἶμαι ὁ χειροπιαστός, ὁ ἴσιος ἄνθρωπος μὲ τὸν ὀργανισμό του γεμᾶτο ὑγεία, κι' εἶσαι ὁ ἀρρωστημένος ποὺ ἡδονίζεσαι μὲ τὴν ἴδια σου τὴν ἀρρώστεια...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Μπορεῖ...

ΕΚΕΙΝΗ (τουρτουρίζει τώρα καὶ μέσ' στὴν ἀγκαλιά του): Εἶμ' ἡ ζωὴ καὶ εἶσαι ὁ θάνατος... Διαφωνοῦμε ἀπολύτως!... Δὲ μᾶς μένει παρὰ νὰ χωρίσουμε. Αὐτὸ θὰ σώση ἐσένα ἀπ' τὴ στενοχώρια κι' ἐμένα ἀπὸ τὴν πνευμονία. Γειά σου! (χωρίζουνε διὰ παντός).

Γιὰ τὴ γυναῖκα καὶ τὸν ἔρωτα

★ Ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ ἔρωτος εἶνε καὶ τὸ νὰ μᾶς κάνη νὰ βρίσκουμε εὐχαρίστησι στὸν πόνο. Οἱ ἀληθινὰ ἐρωτευμένοι ὅσο κι' ἂν ὑποφέρουν θεωροῦν ὡς τὴ μεγαλύτερη δυστυχία, τὸ νὰ φτάσουν στὴν κατάστασι τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς λήθης, ἡ ὁποία θὰ τοὺς ἀφαιροῦσε τὴν αἴσθησι τῆς ὀδύνης των.

Ζ. Ζ. ΡΟΥΣΣΩ

★ Ἡ ἀδυναμία τοῦ ν' ἀγαπᾶμε χωρὶς νάχουμε τὸ θάρρος νὰ τὸ ποῦμε, ἔχει τὶς λύπες της, μὰ καὶ τὶς ἡδονές της.

ΠΑΣΚΑΛ

★ Εὐκολώτερα πηδάει κανεὶς ἀπ' τὴν ἀντιπάθεια στὸν ἔρωτα παρὰ στὴ φιλία.

ΛΑ ΜΠΡΥΓΙΕΡ

★ Ὅσο μακραίνει ὁ δρόμος τοῦ ἔρωτος, τόσο περισσότερη εὐχαρίστησι αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει λεπτὸ πνεῦμα.

ΠΑΣΚΑΛ

★ Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία, τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ μᾶς δώση ὁ ἔρωτας εἶνε ἡ πρώτη χειραψία μας μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶμε.

ΣΑΝΤΑΛ

★ Ὁ μοναδικὸς ἄξιος γιὰ τὶς γυναῖκες ἄντρας εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, τὶς θεωρεῖ ὡς ἄξιες σεβασμοῦ.

ΑΛ. ΔΟΥΜΑΣ (υἱός)

★ Μερικὲς γυναῖκες δὲν κατορθώνουν νὰ διοικήσουν τοὺς συζύγους τους, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἴσως οὔτε ἕνας σύζυγος ποὺ νὰ κατορθώση νὰ διοικήση τὴ σύζυγό του.

ΣΟΜΜΕΡΥ

Γυναῖκα κυνηγὸς γουναρικῶν

Ἡ μόνη γυναῖκα τοῦ Καναδᾶ, ποὺ ἐξασκεῖ ἐπισήμως τὸ ἐπάγγελμα τοῦ «κυνηγοῦ γουναρικῶν», ἑτοιμάζεται νὰ ξαναγυρίση στὸν παγωμένο Βορρᾶ, ἀφοῦ προμηθεύθηκε ὅ,τι χρειάζεται μιὰ ἀπόγονος τῆς Εὔας, ἀκόμη κι' ὅταν εἶνε κυνηγὸς — μεταξὺ τῶν ἄλλων δηλαδὴ καὶ βερνίκι τῶν νυχιῶν γιὰ ἕνα ἔτος!

Πρὸ 30 ἐτῶν, οἱ γονεῖς τῆς μικρῆς Ἔλλα Φράϋ τὴν ἐπῆγαν στὴν περιοχὴ τῆς Ἀλμπρέντα, ὅπου ἀφθονοῦν τὰ ζῶα μὲ γουναρικά. Ἡ Ἔλλα μεγάλωσε ἐκεῖ, μέσα στὸ δάσος. Ἔμαθε νὰ στήνη μονάχη της παγίδες γιὰ τὰ ζῶα καὶ καλύβες ἀπὸ κορμοὺς δένδρων, γιὰ ἀποθῆκες τῶν γουναρικῶν. Δὲν ἔγινε ὡστόσο ἀγρία, ἐχθρὰ τῆς συντροφιᾶς τῶν ὁμοίων της καὶ εἰδικῶς τῶν ἀνδρῶν. Ἔχει ἀντιθέτως ἀρραβωνιασθῆ μ' ἕνα συνάδελφό της.

Οἱ κυνηγοὶ τῆς περιφερείας τὴ θαυμάζουν, ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἐπιδεξιότητα καὶ τὴν τόλμη της ἀλλὰ καὶ γιατὶ διέψευσε ἐμπράκτως μιὰ παληὰ προκατάληψι ὅτι οἱ σφαῖρες τῆς καραμπίνας εἶνε ἀνίκανες νὰ τρυπήσουν τὸ κρανίο τῆς στακτιᾶς ἀρκούδας.

Ἡ Ἔλλα εἶνε ἐνθουσιασμένη μὲ τὴ ζωὴ ποὺ περνάει, καὶ δηλώνει ὅτι δὲν θ' ἄλλαζε τὴ θέσι της μὲ καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα.

Ἀλληλογραφεῖτε ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ!

Ἂν θέλετε νὰ ἔχη ἐπιτυχία ἡ ἐπιστολή σας

Θὰ ξέρετε, βέβαια, ὅτι κατὰ τοὺς ἀστρολόγους, κάθε μέρα τῆς ἑβδομάδος ἀντιστοιχεῖ μ' ἕνα πλανήτη, κι' ὅτι ἐπίσης σὲ κάθε πλανήτη ἀντιστοιχεῖ ἕνα χρῶμα. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν οἱ πλανῆτες ἐπηρεάζουν ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας, εἶνε φυσικὸ ὅτι κι' ἡ ἀλληλογραφία μας — ἐμπορική, αἰσθηματική, κλπ.— θάχη ἀποτελέσματα ἀνάλογα πρὸς τὴν ἡμέρα ποὺ τὴ γράφουμε.

Μ' ἄλλα λόγια, ἂν πιστεύετε στὴν ἀστρολογία θὰ κάμετε καλὰ νὰ προσέξετε ποιὰ μέρα τῆς ἑβδομάδος θὰ γράψετε ἕνα γράμμα — ἀναλόγως τοῦ εἴδους του καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων ποὺ θέλετε νὰ ἐπιτύχετε μ' αὐτό.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι τὸ γράφετε τὴ Δευτέρα, ἡμέρα τῆς Σελήνης καὶ τοῦ ἀνοιχτοῦ μπλὲ χρώματος. Τὸ γράμμα σας αὐτὸ — λένε οἱ ἀστρολόγοι — θἆναι ἐμποτισμένο ἀπὸ ἀβεβαιότητα, ἀστάθεια, ἰδιοτροπία. Κι' ἂν προορίζεται γιὰ ἕνα πρόσωπο, στὸ ὁποῖο θέλετε νὰ δώσετε φρόνιμες συμβουλές, θὰ φέρη ἐντελῶς ἀντίθετα ἀποτελέσματα: Ὅταν θὰ τὸ λάβη ὁ παραλήπτης θὰ νοιώση ν' ἀναπτύσσεται μέσα του ἡ κλίσις πρὸς τὴν περιπέτεια, τὴν ἀλλαγὴ τὴ ριψοκίνδυνη μετακίνησι.

Ἂν γράφετε τὴν Τρίτη, ἡμέρα τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ δυνατοῦ κόκκινου χρώματος, τὸ γράμμα σας θὰ κλείνη μαχητικότητα, ἀδιαλλαξία, συκοφαντία, καὶ θὰ προκαλῆ μιὰ κλίσι πρὸς τὴν τόλμη τὴ βία, τὴν περιφρόνησι τοῦ κινδύνου, τὴν ἀνεξαρτησία, τὴν κυνικότητα, τὸ θυμό.

Ἕνα γράμμα γραμμένο τὴν Τετάρτη ἡμέρα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ μαύρου χρώματος, θὰ εὐνοῆ τὶς ἐμπορικὲς καὶ βιομηχανικὲς σχέσεις. Θάχη λαμπρὰ ἀποτελέσματα σὲ κάθε τι ποὺ ἀφορᾶ τὰ ταξίδια τὸ χρῆμα, τὸ συμφέρον, ἀλλὰ καὶ ὅλες τὶς πνευματικὲς ἐκδηλώσεις.

Ἂν γράφετε τὴν Πέμπτη, ἡμέρα τοῦ πλανήτου Διὸς καὶ τοῦ βαθυκυάνου χρώματος, τὸ γράμμα σας θὰ ἐμπνέεται ἀπὸ μεγαλοψυχία φρόνησι, εὐθύτητα, πίστι καὶ λογικὴ φιλοδοξία. Ἂν ἀφορᾶ τραπεζιτικές, νομικὲς ἢ καὶ θρησκευτικὲς ὑποθέσεις, μπορεῖτε νάχετε πεποίθησι ὅτι θὰ ἐξασφαλίσετε κέρδη, ἢ γενικῶς ἐπιτυχία.

Ἡ Παρασκευή, ἡμέρα τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ κίτρινου χρώματος εἶνε ἡ εὐνοϊκὴ γιὰ τὶς ἐρωτοδουλειές, γιὰ τὴ στοργὴ γενικῶς γιὰ τοὺς γάμους, τὶς ἀπολαύσεις καὶ τὶς ἡδονὲς τῆς ζωῆς. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα πρέπει κατὰ προτίμησιν νὰ γράφετε τὰ ἐρωτικά σας γράμματα. Θἆναι ἐμποτισμένα ἀπὸ μιὰ ἀκαθόριστη γοητεία, ποίησι, τρυφερότητα καὶ ἀγάπη.

Ἐπίσης ἡ Παρασκευὴ συνιστᾶται γιὰ τοὺς κατεστραμμένους ἀνθρώπους. Ἡ Ἀφροδίτη θὰ τοὺς βοηθήση νὰ ξανανεβοῦν τὸ δύσκολο ἀνήφορο τῆς ἀναδημιουργίας.

Τὸ Σάββατο, ἡμέρα τοῦ πλανήτου Κρόνου καὶ τοῦ γκρίζου, εὐνοεῖ κάθε τι σχετικὸ μὲ τὰ ἀκίνητα μὲ τὰ κτήματα: ἀγορές, ἐνοικιάσεις, γραπτὲς συμφωνίες, κλπ. Εἶνε ἐπίσης ἡ τυχερὴ ἡμέρα τῶν ἀνθρακωρύχων τῶν κερδουνιάσηδων καὶ τῶν ὑδραυλικῶν. Γιὰ τοὺς ξένους ὅμως πρὸς αὐτὰ τὰ ἐπαγγέλματα, ἕνα γράμμα γραμμένο τὸ Σάββατο θὰ περιέχη φράσεις μελαγχολίας, ζήλειας δυστυχίας, καὶ θὰ κλείνη τὸ σοβαρὸ κίνδυνο τῆς καταρρεύσεως ὅλων τῶν σχεδίων τους.

Ἀρίστη γιὰ κάθε εἶδος ἀλληλογραφίας εἶνε ἀσφαλῶς ἡ Κυριακή, ἡμέρα τοῦ Ἡλίου καὶ τοῦ χρυσοῦ χρώματος. Ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιτυχία σ' ὅλες τὶς ὑποθέσεις. Ἕνα γράμμα γραμμένο τὴν Κυριακή, ἀκτινοβολεῖ τιμιότητα, γενναιοδωρία καὶ πίστι καὶ φέρνει τιμή, ἀνύψωσι, διασημότητα δύναμι.

Οἱ χαρακτηριστικὲς αὐτὲς ἐπιδράσεις τῶν χρωμάτων ἐνισχύονται ἀκόμη περισσότερο ἄν, τὴν ὥρα ποὺ τὰ γράφετε ἔχετε ἀντικρύ σας τὸ σύμβολο τοῦ ἀντίστοιχου πλανήτου, σχεδιασμένο σ' ἕνα χαρτὶ τοῦ χρώματός του.

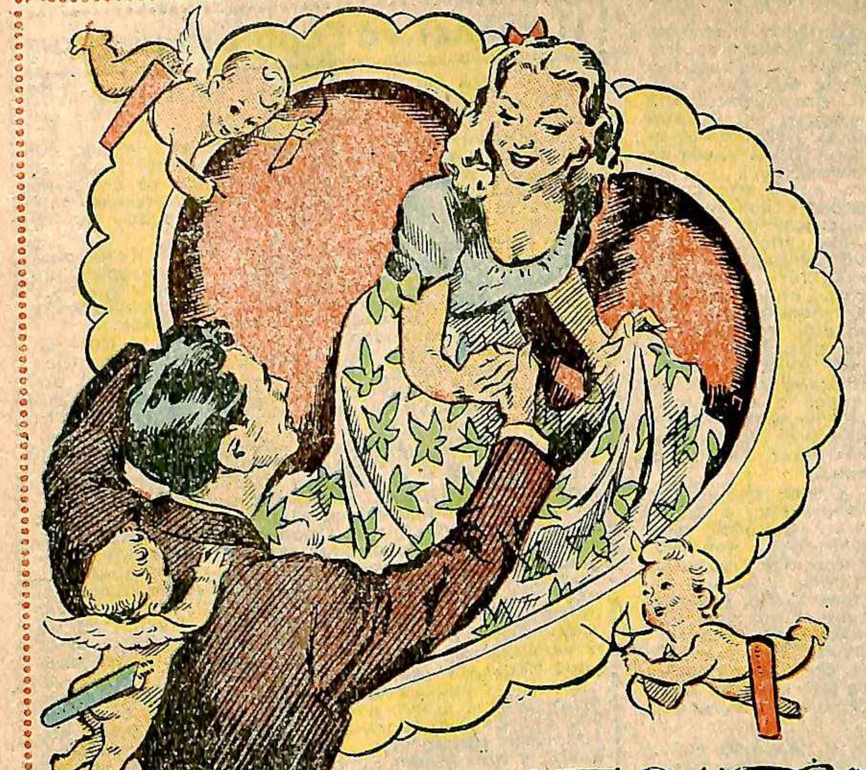

Γκρέγκορυ Πέκ

Ὁ πιὸ τρυφερὸς σύζυγος τοῦ Χόλλυγουντ

ΣΠΑΝΙΩΣ ἕνας ἠθοποιὸς κατορθώνει μ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα του φίλμ νὰ ἐπιδείξη ὅλα του τὰ προτερήματα καὶ ὅλη του τὴν ἀξία. Ὁ Γκρέγκορυ Πὲκ ὅμως τὸ κατώρθωσε αὐτὸ μὲ τὸ δεύτερό του φίλμ: «Τὰ κλειδιὰ τοῦ Βασιλείου». Ὁ ρόλος τοῦ Πάτερ Χίσχολμ ποὺ ὑπεδύθη στὸ φίλμ αὐτὸ θὰ μείνη γιὰ πολὺν καιρὸ ἡ καλύτερη δημιουργία του. Ἡ λεπτότης του, ἡ φυσικότης του ἡ νεανική του χάρις ὅλα συνέβαλλαν στὸ νὰ τὸν κάνουν ἰδεώδη ἑρμηνευτὴ τοῦ δύσκολου αὐτοῦ ρόλου. Μπορεῖ νὰ πῆ μάλιστα κανεὶς πὼς τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐξαιρετικοῦ αὐτοῦ φίλμ ὀφείλεται στὸν Γκρέγκορυ Πέκ.

Ἀλλ' ὁ Γκρέγκορυ δὲν θὰ κατώρθωνε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἂν ὁ χαρακτὴρ του καὶ ἡ μόρφωσίς του δὲν τὸν βοηθοῦσαν νὰ νοιώση βαθειὰ τὸ πρόσωπο ποὺ τοῦ ἀνέθεσαν νὰ ἐνσαρκώση.

Ὁ μελαχροινὸς αὐτὸς νέος μὲ τὰ γεμᾶτα ἐνεργητικότητα μάτια, τὶς μετρημένες κινήσεις καὶ τὸ μᾶλλον ἀδύνατο πρόσωπο ἔζησε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ μιὰ ζωὴ ἁπλῆ ἀφιερώνοντας στὴ μελέτη ὅλες τὶς ἐλεύθερες ὧρες του.

Γεννήθηκε στὴ Λὰ Γιόλλα τῆς Καλιφορνίας στὶς 5 Ἀπριλίου 1916. Ὁ πατέρας του ἦταν φαρμακοποιὸς καὶ ὅπως ἦταν φυσικό, ὁ Γκρέγκορυ ἀποφάσισε νὰ σπουδάση φαρμακευτικὴ γιὰ νὰ μπορέση νὰ διαδεχθῆ τὸν πατέρα του. Ἐσπούδαζε στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μπέκερλυ καὶ ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἐπιμελεῖς φοιτητάς. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ μιὰ θεατρικὴ παράστασι στὴν ὁποία ἔλαβε μέρος, ἄρχισε νὰ σκέπτεται ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ συνεχίση τὶς σπουδές του ἢ νὰ στραφῆ πρὸς τὸ θέατρο ποὺ τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει ἕνα ἀληθινὰ κεραυνοβόλο ἔρωτα.

Ἔμενε ὡστόσο ἀναποφάσιστος ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ τοῦ χρειάστηκαν μερικὰ χρήματα γιὰ νὰ κάνη ἕνα ταξίδι. Ἀποφάσισε τότε νὰ τὰ κερδίση ἐμφανιζόμενος πρὸ τοῦ μικροφώνου ἑνὸς ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ. Κάποιος τὸν πρόσεξε ἐκεῖ καὶ τοῦ συνέστησε νὰ ἐγγραφῆ στὴ «Θεατρικὴ Ἀκαδημία». Ἀπ' ἐκεῖ βρέθηκε μιὰ μέρα πάνω στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου «Μπάραρ» τοῦ Ἄμπινγκτον τῆς Βιργινίας. Πάνω σ' αὐτὴ τὴ σκηνὴ τὸν ἀνακάλυψε ὁ Γκάθρυ Μὰκ Κλίνικ ὁ ὁποῖος τὸν προσέλαβε ἀμέσως στὸν θίασό του.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ τουρνὲ ποὺ ἔκανε μαζὶ μὲ τὴν περίφημη Κάθριν Κόρνελ καὶ τὴν Τζέιην Κοουλ, ὁ Γκρέγκορυ κατέληξε στὸ Μπροντγουαίη ὅπου ἄρχισε νὰ σημειώνη ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες. Ἔπαιξε μὲ τὴν Ντιάνα Μπάρρυμωρ στὸ «Πλοίαρχος Τζίνξ», μὲ τὴν Κάρεν Μόρλεϋ στὸ ἔργο «Ὁ Κύκλος» καὶ ἐπεβλήθη μὲ τὸ ἔργο «Παιδιὰ καὶ στρατιῶτες» ὅπου ὁ μαίτρ Μὰξ Ράϊνχαρτ τοῦ ἔδωσε γιὰ παρτενέρ τὴν Τζεραλντὶν Φιτζέραλντ.

Ἀμέσως ἔφτασαν στὸ Μπροντγουαίη οἱ δελεαστικὲς προτάσεις τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ὁ Γκρέγκορυ ὑπέγραψε συμβόλαια μὲ τέσσερες ἑταιρίες!

Στὸ πρῶτο του φίλμ «Ἡμέρες δόξης» ποὺ γύρισε ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ Ζὰκ Τουρνέρ ἔπαιξε τὸν ρόλο ἑνὸς παρτιζάνου τῆς ρωσσικῆς ἀντιστάσεως.

Τὸ δεύτερό του φίλμ ὁ Γκρέγκορυ τὸ γυρίζει τὸ 1944 καὶ μ' αὐτὸ ἡ φήμη του γίνεται παγκόσμιος. Πρόκειται γιὰ τὰ «Κλειδιὰ τοῦ Βασιλείου» τὸ ὁποῖο θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος στὴν Ἀθήνα. Ἀκολουθοῦν τὰ φίλμ «Κοιλάδα τῶν Ἀποφάσεων» μὲ τὴν Γκρὴρ Γκάρσον, «Διηγήσου μου τὴν ζωή σου» ἢ «Ξεβούσκωμα» μὲ τὴν Ἴνγκριντ Μπέργκμαν, «Μονομαχία στὸν ἥλιο» μὲ τὴν Τζέννιφερ Τζώνς, «Ὑπόθεσις Παραντάϊν» μὲ τὴν Ἄνν Τὸντ καὶ τὴν Ἀλίντα Βάλλι καὶ τέσσερα ἄλλα ποὺ τώρα μόλις πρόκειται νὰ παιχτοῦν στὴν Ἀμερική.

Ψηλὸς 1,87 καὶ μὲ βάρος 85 κιλῶν, ὁ Γκρέκορυ Πὲκ εἶνε παντρεμμένος μὲ μιὰ χαριτωμένη Φινλανδὴ τὴν Γκρέτα Κόνεν ποὺ τοῦ ἔχει χαρίσει δυὸ χαριτωμένα ἀγοράκια. Μένουν σὲ μιὰ ἁπλῆ βίλλα ποὺ βρίσκεται στοὺς πρόποδες ἑνὸς λοφίσκου κοντὰ στὸ Χόλλυγουντ, μακρυὰ ἀπὸ τὴν πολυθόρυβη κοσμικὴ ζωὴ τῆς Μέκκας τοῦ κινηματογράφου. Μόνο μερικοὶ στενοὶ καὶ καλοὶ φίλοι ἐπισκέπτονται τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι.

Μελετημένος, ἁπλὸς μὲ χρυσῆ καρδιὰ ὁ Γκρέγκορυ Πὲκ εἶνε ὁ ἰδεώδης τύπος τοῦ συζύγου. Ἀγαπᾶ τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ περνᾶ κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του οἰκογένεια ὅλες τὶς ἐλεύθερες ὧρες του.

Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του τὴν εὐτυχισμένη συζυγικὴ ζωὴ τοῦ Γκρέγκορυ ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ διατυπώση μὲ λίγα λόγια τὸν τρόπο τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας κι' ὁ Γκρέγκορυ ἀπάντησε ὡς ἑξῆς. Γιὰ τὸν ἄνδρα:

Μὴ μπαίνης ποτὲ στὸ σπίτι σου μὲ κατεβασμένα τὰ μοῦτρα. Νὰ εἶσαι τακτικὸς στὶς ὧρες τοῦ φαγητοῦ καὶ τῆς ἐξόδου σου. Ὅταν τὸ φαγητὸ δὲν εἶνε ἕτοιμο, νὰ μὴ γκρινιάζης. Τὴν νύχτα νὰ μὴ λείπης ποτὲ ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Μὴν ἐπεμβαίνης στὰ ἔργα τῆς γυναίκας σου.

Γιὰ τὴ γυναῖκα: Μὴν ἐμφανίζεσθε ποτὲ κατσουφιασμένη μπροστὰ στὸν ἄνδρα σας. Μὴ τὸν ἐμποδίζετε νὰ βγαίνη ἔξω. Μὴ κλαῖτε ποτὲ μπροστά του. Μὴ τὸν ρωτᾶτε ποτὲ πῶς πηγαίνουν οἱ δουλειές του, ὅταν δὲν σᾶς μιλᾶ ὁ ἴδιος γι' αὐτές. Μὴ περιμένετε τὸ βράδυ νὰ γυρίση μὲ πρόθεσι νὰ τὸν ἐπιπλήξετε. Σκεφθῆτε ὅτι εἶνε τόσο κουρασμένος.

Α. ΚΙΝΓΚ

Ὁ φιλοτελισμός ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Συλλέκται ποὺ πέθαναν ἀπ' τὸν καϋμό τους καὶ συλλέκται ποὺ πλούτισαν

Ἡ συλλογὴ γραμματοσήμων εἶνε, ὅπως τὴ χαρακτηρίζουν «ὁ βασιλεὺς τῶν ἀπασχολήσεων κι' ἡ ἀπασχόλησις τῶν βασιλέων». Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο. Πραγματικὰ ὁ φιλοτελισμὸς εἶνε μεγάλο πάθος ποὺ γιὰ νὰ τὸ ἱκανοποιήση κανεὶς πρέπει νὰ εἶνε πολυτάλαντος γιατὶ ὑπάρχουν γραμματόσημα ποὺ κοστίζουν μιὰ περιουσία καὶ συλλογὲς ποὺ πωλοῦνται σὲ μυθώδη ποσά. Τέτοια συλλογὴ ἦταν τοῦ Φιλίππου Φεράρι, μαρκησίου ντὲ λὰ Ρενοτιὲ ποὺ τὸ 1922 πουλήθηκε 400.000 χρυσὲς λίρες!...

Σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ περισσότερο στὴν Εὐρώπη ὑπάρχουν μανιώδεις συλλέκται γραμματοσήμων. Ἔχει ὅμως κι' ἡ Ἑλλάδα τοὺς δικούς της ποὺ εἶνε φανατικοί, ποὺ ἔχουν θυσιάσει ὁλόκληρες περιουσίες, ποὺ ἀφιέρωσαν τὴν ζωή τους στὴν κατάρτισι μιᾶς καλῆς συλλογῆς. Ὑπάρχουν ἐπίσης ἄνθρωποι ποὺ πέθαναν ἀπὸ τὴν στενοχώρια τους γιατὶ ἔχασαν μιὰ συλλογὴ γραμματοσήμων καὶ ἄλλοι ποὺ ἀπὸ τὸ τίποτε ἔκαναν, μὲ τὰ γραμματόσημα, μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Γιατὶ πραγματικὰ ὅταν κανεὶς μαζεύη γραμματόσημα εἶνε σὰν ν' ἀποταμιεύη χρήματα. Ποτὲ δὲν χάνουν τὴν ἀξία τους κι' ὅσο περνᾶ ὁ καιρὸς γίνονται ἀκόμα πιὸ πολύτιμα. Γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα τῆς ἀγάπης τῶν Ἑλλήνων φιλοτελιστῶν στὸ γραμματόσημο θὰ σᾶς ἀναφέρουμε μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα ποὺ μᾶς ἀφηγήθηκε ὁ κ. Ἀθ. Ζερβόπουλος, ἀντιπρόεδρος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου, μανιώδης φιλοτελιστὴς καὶ ὁ πιὸ εἰδικὸς γιὰ νὰ μιλήση γιὰ τὴν φιλοτελικὴ κίνησι τῆς Ἑλλάδος.

—Στὰ γραφεῖα τῆς Φιλοτελικῆς Ἑταιρείας, μᾶς λέγει ὁ κ. Ζερβόπουλος, ὑπάρχει ἡ φωτογραφία ἑνὸς ἐργατικοῦ ἀνθρώπου ἑνὸς φτωχοῦ ναυτικοῦ μὲ βιβλικὴ φυσιογνωμία. Εἶνε ὁ Νικόλαος Κληρονόμος, ἕνας μανιώδης συλλέκτης γραμματοσήμων μὲ περιπετειώδη ζωὴ ποὺ πέθανε ἀπὸ τὸν μεγάλο καϋμὸ τῶν γραμματοσήμων. Ὁ Κληρονόμος ἦταν στὴν ἀρχὴ φλαουτίστας. Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ κέρδιζε ἀγόραζε γραμματόσημα. Γιὰ νὰ κερδίζη μάλιστα περισσότερα χρήματα καὶ νὰ ἱκανοποιῆ τὸ πάθος του αὐτό, ἔγινε ναυτικὸς κι' ἄρχισε νὰ ταξιδεύη σ' ὅλες τὶς θάλασσες τοῦ κόσμου. Κι' εἶχε, πραγματικά, σχηματίσει σιγὰ σιγὰ μιὰ πλουσία συλλογή. Μὰ φοβόταν μήπως τὴν χάση καὶ γι' αὐτὸ τὴν εἶχε πάντοτε μαζύ του μέσα στὸ ναυτικὸ κασκέττο του, σ' ἕναν μεγάλο φάκελλο. Τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶχε δουλειὰ ξεκουραζόταν τακτοποιῶντας τὴ συλλογή του, τὴν ὁποία πλούτιζε πάντα μὲ διάφορα νέα γραμματόσημα. Καὶ εἶχε πραγματικὰ πολὺ σπάνια γραμματόσημα, ὅπως τὰ «ποντικάκια τοῦ Καναδᾶ», μιὰ σειρὰ Ἰωνικῶν γραμματοσήμων, σημαντικῆς ἀξίας κι' ἕνα πλῆθος ἄλλα.

»Τὴν ἐποχὴ τοῦ Γεωργίου Α' ὁ Κληρονόμος ἦταν ἀρμενιστὴς στὴν «Ἀμφιτρίτη» μὲ τὴν ὁποία ταξίδευε ὁ βασιλιᾶς γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Τεργέστη. Κυβερνήτης ἦταν ὁ πλοίαρχος Βουδούρης. Καὶ νὰ ποὺ ὁ... διάβολος τὸν ἔβαλε μιὰ φορὰ νὰ διατάξη τὸν Κληρονόμο νὰ σκαρφαλώση στ' ἄλμπουρο, γιὰ κάποια μανούβρα. Μὰ ἐκεῖ πάνω φύσανε δαιμονισμένος ἄνεμος ποὺ δὲν ἄργησε ν' ἁρπάξη τὸ κασκέττο τοῦ Κληρονόμου μὲ τὴν συλλογὴ τῶν γραμματοσήμων καὶ νὰ τὸ ρίξη στὴ θάλασσα. Ὁ φάκελλος ἄνοιξε καὶ γέμισε ἡ ἐπιφάνεια τῶν νερῶν ἀπὸ γραμματόσημα. Πάτησε ὁ Κληρονόμος τὶς φωνές, κόπηκε ἡ ζωή του!

»—Σταμάτα κ. κυβερνήτα τὸ καράβι γιὰ νὰ μαζέψω τὰ γραμματόσημά μου! φώναξε κι' ἔπεσε ἀπὸ τὸ κατάρτι στὴ θάλασσα!...

»Σταμάτησε πραγματικὰ ἡ «Ἀμφιτρίτη» τὸ ταξίδι της. Ὁ Κληρονόμος κλαίγοντας καὶ ξεφωνίζοντας προσπαθοῦσε νὰ διασώση τὰ γραμματόσημά του.

»Τέλος τὸν ἀνέβασαν μισοπεθαμένο στὸ καράβι κι' ἀπαρηγόρητο γιὰ τὸν χαμὸ τῶν περισσοτέρων γραμματοσήμων τῆς συλλογῆς του.

»Ὡστόσο δὲν γιατρεύτηκε ἀπὸ τὸ πάθος του. Ἄρχισε νὰ μαζεύη πάλι γραμματόσημα, ξοδεύοντας ὅλες τὶς οἰκονομίες του καὶ πλούτισε καὶ πάλι τὴ συλλογή του.

»Τὸ 1942, στὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς, ὁ Κληρονόμος, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὸν ὑποσιτισμό, κάθησε μιὰ μέρα σ' ἕνα παγκάκι τῆς πλατείας Λαρίσσης γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ βάζοντας προσκέφαλο τὸ ναυτικό του σκοῦφο, μέσα στὸν ὁποῖο φύλαγε πάντα τὰ γραμματόσημά του. Κάποιος περαστικὸς εἶδε τὸ φάκελλο κι' εἴτε γι' ἀστεῖα, εἴτε γιατὶ ἤξερε τὴν ἀξία του τοῦ τὸν ἔκλεψε. Ὅταν ξύπνησε ὁ Κληρονόμος κι' ἀντελήφθη τί συνέβη, ἔπεσε σ' ἀπερίγραπτη ἀπελπισία. Τί τὴν ἤθελε πιὰ τὴ ζωή; Ἔτσι ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες πέθανε ὁ κακότυχος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν καϋμό του.

»Ἕνας ἄλλος φτωχὸς ἄνθρωπος, ἕνας δικαστικὸς κλητῆρας, ὁ Ζήσιμος, εἶχε κι' αὐτὸς τὸ πάθος τῶν γραμματοσήμων. Κάθε φορὰ ποὺ τοῦ περίσσευαν λίγα χρήματα ἀγόραζε γραμματόσημα. Γέρος πιά, μὴ ἔχοντας κανένα πόρο ζωῆς, ἀποφάσισε, πάνω στὴν ἀπελπισία του νὰ πουλήση τὴν συλλογή του γιὰ νὰ ζήση. Καὶ πραγματικὰ τὴν πούλησε, πῆρε ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸν καὶ μ' αὐτὸ ἔχτισε ἕνα ὄμορφο σπιτάκι στὴ Ν. Ἐλβετία καὶ πάντρεψε καὶ τὸ γυιό του...

»Μιὰ ἀπὸ τὶς πειὸ πλούσιες συλλογὲς γραμματοσήμων στὸν τόπο μας ἦταν καὶ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Καλλιγᾶ ποὺ πουλήθηκε, ἀργότερα ἀπὸ τοὺς κληρονόμους του.

»Ἄλλοι παλαιοὶ καὶ μανιώδεις Ἕλληνες φιλοτελισταὶ ἦσαν ὁ Καλίνσκυ, ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Γεωργίου Α'., ὁ αὐλάρχης Θῶν, ὁ σταυλάρχης Μερκάτης. Ἀλλὰ καὶ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Β' μάζευε γραμματόσημα, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὰ ἔστελνε στὸν ἐξάδελφό του βασιλέα τῆς Ἀγγλίας ποὺ εἶνε μανιώδης φιλοτελιστὴς ὅπως καὶ ἡ πριγκήπισσα Ἐλισσάβετ.

»Συλλογὲς γραμματοσήμων ἀρκετὰ ἀξιόλογες εἶνε τῶν πρεσβευτῶν μας κ.κ. Ραφαὴλ καὶ Β. Παπαδάκη, τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Ἑλλάδος κ. Δ. Τζιρακοπούλου, τοῦ κ. Ἀλφιέρη, τοῦ Ἕλληνος βιομηχάνου τῆς Γενεύης κ. Ἀνδρ. Ἀσημακοπούλου, τοῦ κ. Ἀλέκου Ἀργυροπούλου, τοῦ προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοτελικῆς Ἑταιρείας τῆς Ν. Ὑόρκης κ. Βλαβιανοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροέδρου κ. Ἐμμ. Χατζάκου. Ἡ συλλογὴ τοῦ τελευταίου μάλιστα βραβεύθηκε στὴν Φιλοτελικὴ ἔκθεσι τῆς Νέας Ὑόρκης ποὺ ἔγινε τὸν Μάϊο 1947. Ἰδιαιτέρως ἔκανε ἐντύπωσι στὴ συλλογὴ αὐτὴ μιὰ σειρὰ σπανίων γραμματοσήμων τῆς Κρήτης.

»Ὁ κ. Ἀθ. Ζερβόπουλος ἔχει ἐπίσης μιὰ ἐξαιρετικὰ πλουσία γενικὴ συλλογὴ γραμματοσήμων.

»Ποιὰ εἶνε τώρα τὰ πιὸ πολύτιμα καὶ σπάνια ἑλληνικὰ γραμματόσημα; Τὰ εἰκοσάλεπτα μὲ «βαθυτυπωμένα τετράγωνα» τῆς ἐκδόσεως τοῦ Μαρτίου τοῦ 1862, τῆς ἐποχῆς δηλαδὴ ποὺ μεταφέρθηκαν οἱ λιθογραφικὲς πλάκες τῶν ἑλληνικῶν γραμματοσήμων ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴν Ἑλλάδα καὶ τυπώθηκαν τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ γραμματόσημα τῶν 5, 10, 20, 50 καὶ 80 λεπτῶν. Ἐπίσης ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν τυπωμένο μὲ ζωηρὸ χρῶμα τὸν ἀριθμὸ τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τους γιὰ νὰ διακρίνεται καλὰ καὶ νὰ μὴ κάνουν λάθος οἱ ὑπάλληλοι κι' οἱ ἀγορασταί. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ γραμματόσημα στοιχίζουν σήμερα μέχρι 300.000 δραχμῶν ἕκαστον.

»Ὁ φιλοτελισμὸς εἶνε ὡραία ἀπασχόλησις. Τέρπει, ἀλλὰ καὶ διδάσκει. Καί, τὸ σπουδαῖο, τερπόμενος κανεὶς καὶ διδασκόμενος — ἱστορία, γεωγραφία κτλ. — ἐξασφαλίζει συγχρόνως ἕνα σημαντικὸ χρηματικὸ ποσὸν γιὰ τὶς κακὲς ἡμέρες, γιατί, ὅπως εἴπαμε, μιὰ συλλογὴ γραμματοσήμων ἀξίζει κάποτε μιὰ περιουσία.

Ο. ΔΡ.

Τί πρέπει νὰ ξέρη μιὰ μητέρα

Γιὰ νὰ προφυλάξη τὸ παιδί της ἀπ' τοὺς κινδύνους

Ἡ μητέρα ποὺ ἔχει τὶς ἀπαιτούμενες γνώσεις καὶ ποὺ ξέρει νὰ τὶς ἐφαρμόζη, προφυλάσσει ἐγκαίρως τὰ παιδιά της ἀπ' τοὺς κινδύνους ποὺ τὰ ἀπειλοῦν στὴν ἀνάπτυξί τους. Οἱ παρακάτω ἐρωταποκρίσεις ἔχουν τὸ σκοπὸ νὰ τὴ διδάξουν ὅσα τυχὸν ἀγνοεῖ ἀκόμη.

1) Πῶς πρέπει νὰ κοιμᾶται τὸ παιδί; Καλὰ σκεπασμένο, ἀλλὰ μὲ τὸ παράθυρο τῆς κάμαρας του ἀνοιχτό. Πρέπει νὰ πέφτη στὸ κρεββάτι πάντοτε τὴν ἴδια ὥρα: στὶς 9 τὸ βράδυ. Θὰ σηκώνεται δὲ στὶς 7 τὸ πρωΐ, θὰ κοιμᾶται δηλαδὴ 10 ὧρες.

2) Εἶνε ἀνησυχαστικὸ τὸ ν' ἀδυνατίζη; Ναί. Ἐπιβάλλεται ἀμέσως νὰ τὸ ἰδῆ ὁ γιατρός. Οἱ αἰτίες μπορεῖ νἆναι τρεῖς: Ὑπερβολικὴ νευρικότης, ἡ ἀρχὴ φυματικῆς μολύνσεως, ἡ ἐντερικὰ παράσιτα. Ζυγίζετε κάθε μῆνα τὸ παιδί σας, γιὰ νὰ ἐπιβλέπετε τὴν ὑγεία του.

3) Νύχια μακρυὰ ἢ κοντά; Πολὺ κοντά. Τὰ μακρυὰ νύχια εἶνε φορεῖς μικροβίων. Ἕνα γρατζούνισμα μ' αὐτὰ ἢ ἕνα ξύσιμο μικρῆς πληγῆς παρουσιάζει μεγαλειτέρους κινδύνους μολύνσεως.

4) Εἶνε ἀνησυχαστικὲς οἱ ἀδικαιολόγητες αἱμορραγίες τῆς μύτης; Ναί. Πρέπει ν' ἀναζητᾶται ἡ αἰτία τους. Συνήθως ὀφείλονται σὲ ἐξαιρετικὴ εὐπάθεια τοῦ βλεννογόνου τῆς μύτης, ποὺ τραυματίζεται μὲ τὸ παραμικρό. Ἐνδέχεται ὅμως νὰ πρόκειται περὶ «αἱμοφιλίας», ὁπότε θὰ παρατηρήσετε τὸ χαρακτηριστικὸ σύμπτωμα ὅτι τὸ αἷμα ἀργεῖ πολὺ νὰ πήξη. Πάντως, δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦνται οἱ ἐπανειλημμένες αἱμορραγίες τῆς μύτης, γιατὶ φέρνουν ἐξάντλησι καὶ ἀναιμία.

5) Πῶς διορθώνεται μιὰ κυρτὴ πλάτη; Εἶνε ἐλάττωμα ἀρκετὰ συχνὸ στὰ παιδιά, ὀφείλεται δὲ συνήθως στὰ σχολικὰ θρανία. Μπορεῖ νὰ προκαλέση πολυάριθμες ἀρρώστειες. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν νὰ διορθωθῆ μὲ κατάλληλη κι' ἐπίμονη γυμναστική, ποὺ θὰ ἀνορθώση τὴ σπονδυλικὴ στήλη καὶ θὰ τονώση τοὺς μῦς τοῦ λαιμοῦ, τῆς πλάτης καὶ τῶν ὠμοπλατῶν.

6) Τί θὰ κάνετε, ἂν τὸ παιδί σας εἶνε ἀριστερόχειρ; Πρέπει, μὲ πολλὴ ἐπιδεξιότητα καὶ ψυχολογία, νὰ τὸ ἐνθαρρύνετε νὰ χρησιμοποιῆ τὸ δεξιὸ χέρι γιὰ καινούργιες χειρονομίες, γιὰ νέες συνήθειες. Θ' ἀποκτήση ἔτσι εὐχέρεια καὶ στὰ δυό του χέρια. Θὰ γίνη ἀμφιδέξιος δηλαδή.

7) Τί θὰ κάμετε ὅταν τὸ παιδὶ ροχαλίζη ἢ κοιμᾶται μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα; Τὰ δυὸ αὐτὰ συμπτώματα δείχνουν δυσκολία τῆς ἀναπνοῆς, ὀφειλομένην συνήθως σὲ «ἐκβλαστήσεις» τῶν ἀδένων, ποὺ πρέπει ν' ἀφαιρεθοῦν μὲ ἐγχείρησι. Κάποτε ὡστόσο, τὸ ροχαλητὸ ὀφείλεται σ' ἐλαττωματικὴ διάπλασι τῆς κάτω σιαγόνος — πρᾶγμα ποὺ διαπιστώνεται μὲ ἀκτινογραφία.

8) Μπορεῖ νὰ διορθωθῆ ἡ μυωπία ἢ τὸ ἀλλοιθώρισμα; Μὴν ἀφίνετε τὸ παιδὶ νὰ διαβάζη μὲ ἀνεπαρκῆ φωτισμό, ἢ σκύβοντας πολὺ πάνω στὸ βιβλίο του. Ἀλλὰ κι' ὁ ὑπερβολικὰ δυνατὸς φωτισμὸς εἶνε βλαβερὸς ὅσο κι' ὁ ἀνεπαρκής. Ἂν ἰδῆτε ὅτι διαβάζει ἀπὸ πολὺ κοντά, πηγαίνετέ το στὸν ὀφθαλμίατρο, γιατὶ πρόκειται πιθανώτατα γιὰ ἐλαφρὰ μυωπία, τὴν ὁποία δὲν πρέπει ν' ἀφίστε νὰ χειροτερέψη.

Τὸ ἀλλοιθώρισμα ἐλαττώνεται σημαντικὰ μὲ κατάλληλα ματογυάλια, τὰ ὁποῖα ἐξελέγχει κάθε χρόνο ὁ ὀφθαλμίατρος. Σιγὰ - σιγὰ δέ, τὰ μάτια παίρνουν τὴν κανονική τους θέσι. Ἂν ὡστόσο, μετὰ τὴν ἐνηλικίωσι, μένουν ἀκόμη λίγο ἀλλοίθωρα, θὰ τὰ διορθώση μιὰ μικρὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασις.

9) Ποιὰ μπορεῖ νἆναι ἡ αἰτία μιᾶς ξαφνικῆς κι' ἀδικαιολόγητης βαρηκοΐας; α'.) Τὸ βούλωμα τῶν αὐτιῶν ἀπὸ συσσώρευσι τῆς κίτρινης ἐκκρίσεώς των. β'.) Ἀπόφραξις τῶν αὐτιῶν ἀπὸ σκόνη ἢ ἀπὸ ἔκζεμα. γ'.) Ξένα σώματα (βαμπάκι, ἔντομα, κουκούτσια, κλπ.). Καὶ στὶς τρεῖς περιπτώσεις, χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἡ ἐπέμβασις εἰδικοῦ γιατροῦ.

10) Πῶς μπορεῖ νὰ διορθωθῆ ἡ πλατυποδία; Εἶνε ἕνα συχνὸ ἐλάττωμα τῶν ὀστῶν τοῦ ποδιοῦ, ποὺ κάνει τὸ βάδισμα ἐξαιρετικὰ ὀδυνηρό. Καταπολεμεῖται μὲ γυμναστικὴ καὶ μὲ μασσάζ. Ἂν ἐπιμένη, ὁ γιατρὸς θὰ ὑποδείξη παπούτσια μὲ εἰδικὲς σόλες.

11) Χρειάζεται θεραπεία ἕνας χαλασμένος γαλαξίας; Οἱ γαλαξίες δὲν πρέπει νὰ ξεριζώνωνται πρὸ τῆς ὥρας τους, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ἔχουν χαλάσει, οὔτε καὶ νὰ μένουν κούφιοι ἐπειδὴ πρόκειται ν' ἀλλαχθοῦν. Χρειάζονται κι' αὐτοὶ θεραπεία.

Τὸ παιδὶ πρέπει νὰ συνηθίση νὰ καθαρίζη μὲ τὴ βοῦρτσα τὰ δόντια του δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα. Θὰ τὸ πηγαίνετε δὲ κάθε 3 μῆνες στὸν ὀδοντογιατρό.

12) Τί μπορεῖ νὰ γίνη γιὰ τὰ «πεταχτὰ» αὐτιά; Ἡ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ εἶνε τὸ μόνο φάρμακο, ἀληθινὰ θαυματουργό.

13) Τί θὰ κάμετε ἂν τὸ παιδὶ παραπονῆται ὅτι εἶνε ἄρρωστο; Κυττάζετε πρῶτα τὴ γλῶσσα του, γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε μήπως ἔχει γαστρικὲς διαταραχές. Ἔπειτα τὸ θερμομετρεῖτε. Ἂν ἔχη περισσότερο ἀπὸ 17,6, τὸ βάζετε στὸ κρεββάτι.

Στὰ παιδιά, ὁ πυρετὸς ἀνεβαίνει πολὺ γρήγορα. Ἂν λοιπὸν δὲν αὐξηθῆ μέσα σὲ 3 ὧρες, δὲν πρόκειται πιθανώτατα γιὰ τίποτε τὸ σοβαρό. Ἄλλως καλέσετε τὸ γιατρό.

Ὡστόσο, σὲ ὡρισμένες ἀρρώστειες ὁ πυρετὸς δὲν ἀνεβαίνει πολύ. Στὴ διφθερίτιδα π.χ. κυμαίνεται μεταξὺ 37,6 καὶ 38. Ἂν λοιπὸν ὑπάρχουν ἄλλα ἀνησυχητικὰ συμπτώματα (ἀσχέτως τῆς ἐλλείψεως πυρετοῦ) θὰ εἰδοποιῆστε τὸ γιατρό.

Γκρέτα Γκάρμπο

ΤΑ «ΤΑΓΚ» τῶν ἀστέρων

Μιὰ περίεργη συνήθεια

Ξέρετε τί σημαίνει «τάγκ»;

Τὸ «τάγκ» εἶνε τὸ διακριτικὸ ἑνὸς καλλιτέχνου ἢ μιᾶς καλλιτέχνιδος, ἕνα εἶδος ἐτικέττας, ποὺ ἐκφράζει μὲ λίγες χτυπητὲς λέξεις καὶ κάποτε μὲ μιὰ μόνο τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ τῆς δίνει τὸ θέλγητρο καὶ τὴ γοητεία της ἢ ποὺ τὴν κάνει νὰ ξεχωρίζη.

Θέλετε ἕνα παράδειγμα; Ὅταν ἡ Γκρέτα Γκάρμπο πρωτοεμφανίσθηκε στὸ Χόλλυγουντ τὴν ἐπωνόμασαν «Σφίγγα». Αὐτὸ τὸ «τάγκ» δὲν τῆς ἄρεσε ὅμως καὶ ὑποχρέωσε τὴν ἑταιρία ὅπου ἐργαζόταν νὰ τῆς βρῆ ἕνα ἄλλο. Τὴν ἐπωνόμασαν τότε «θεία» καὶ μ' αὐτὸ τὸ «τάγκ» ἔγινε γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Τὸ «τάγκ» ἀποτελεῖ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ παράδοσι. Μόλις μιὰ νέα στὰρ ξεπροβάλη στὸν ὁρίζοντα, ἐκεῖνοι ποὺ εἶνε ἐπιφορτισμένοι μ' αὐτὴ τὴν ἐργασία, σπάζουν τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ τῆς βροῦν τὸ κατάλληλο «τάγκ», ποὺ γίνεται ἀπὸ τότε ἀχώριστο μὲ τ' ὄνομά της.

Οἱ διευθυνταὶ τῶν μεγάλων κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων πιστεύουν ὅτι ἕνα καλὸ «τάγκ» ἀποτελεῖ ἕνα σοβαρώτατο παράγοντα τῆς ἐπιτυχίας μιᾶς ἠθοποιοῦ καὶ τοῦ καλοῦ λανσαρίσματος τῶν φίλμ στὰ ὁποῖα ἐμφανίζεται. Γι' αὐτό, πληρώνουν κάποτε σημαντικώτατα ποσὰ γιὰ ἕνα καλὸ «τάγκ».

Στὸ ζήτημα αὐτὸ ἕνα χτυπητὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ Ἄννα Σέρινταν. Ὅταν πρωτοεμφανίσθηκε, ἦταν μιὰ ἄγνωστη ἠθοποιός, ποὺ εἶνε ζήτημα ἂν θὰ τὴν πρόσεχε τὸ κοινόν. Τῆς ἔδωκαν τότε τὸ «τάγκ»: ἡ «μικρὴ γκέρλ». Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ πέρασαν πολλὰ χρόνια. Ἡ Ἄννα Σέρινταν ἔχει γίνει σήμερα διάσημη καὶ δὲν εἶνε πιὰ μικρή. Ἀλλά, γιὰ τὶς ἑταιρίες ποὺ τὴν ἀγκαζάρουν καὶ γιὰ τὰ φίλμ ὅπου ἐμφανίζεται εἶνε πάντοτε ἡ «μικρὴ γκέρλ». Αὐτὸ τὸ «τάγκ» θὰ τῆς μείνη ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θ' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

Ἄλλωστε, στὸ ταχυδρομεῖο τοῦ Χόλλυγουντ φθάνουν τακτικὰ γράμματα, ποὺ ἀπευθύνονται στὴ «μικρὴ γκέρλ». Ὁ ταχυδρόμος ποὺ τὰ παραλαμβάνει ξέρει ποῦ θὰ τὰ πάη.

Τὸ πρῶτο «τάγκ» τοῦ Χόλλυγουντ χρονολογεῖται ἀπὸ μιὰ εἰκοσιπενταετία. Δόθηκε στὴ Μαίρη Πίκφορντ ποὺ ὀνομάσθηκε «Ἡ ἀγαποῦλα».

Εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι ἡ διάσημη ἠθοποιὸς δὲν θὰ ξαναεμφανισθῆ στὴν ὀθόνη. Ὡστόσο, στὴν ἱστορία τοῦ Χόλλυγουντ, θὰ παραμείνη πάντοτε μὲ τὸν τίτλο τῆς «ἀγαποῦλας».

Ἡ Κλάρα Μπόου, ποὺ εἶνε ὁλότελα ἄγνωστη στὴ νέα γενεά, ἦταν ἡ «γκέρλ μὲ τὸ σὲξ-ἀππήλ». Ὅπως εἶνε γνωστὸ δὲ ἔχει παντρευθῆ καὶ ζῆ ἀποτραβηγμένη στὸ Λὰς Βέγκας. Ὡστόσο, ἐξακολουθεῖ νὰ παίρνη πολλὰ γράμματα μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Πρὸς τὴν «γκέρλ μὲ τὸ σὲξ-ἀππήλ».

Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ εἶχεν ἐπονομασθῆ «ὄμορφα πόδια». Τὸ «τάγκ» αὐτὸ τὸ διατήρησε ὅσον καιρὸ ἔμεινε στὸ Χόλλυγουντ. Σήμερα πιὰ ἀνήκει στὴν Μπέττυ Γκρέιμπλ.

Ἡ Μαίη Γουέστ εἶχεν ἐπονομασθῆ «Ἡ πνοή». Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἔχει ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο μετὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ ὁμιλοῦντος. Σήμερα εἶνε διευθύντρια ἑνὸς θιάσου στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἰδιοκτήτρια ἑνὸς νυχτερινοῦ κέντρου στὸ Λὰς Βέγκας καὶ ἑνὸς ἄλλου στὸ Ρένο.

Ἡ Λώρεν Μπακὼλ πῆρε τὸ ὄνομα «Τὸ βλέμμα», ἡ Μαρία Μὰκ Ντόναλντ «Τὸ σῶμα».

Ἡ Λάνα Τάρνερ τέλος εἶνε γνωστὴ μὲ τὸ «τάγκ» ἡ «Γκέρλ μὲ τὸ μαγιώ».

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες ἔχουν ἐπίσης στὸ Χόλλυγουντ τὸ «τάγκ» των. Ἔτσι, ὁ Μόντυ Γουώλλεϋ εἶνε «Ἡ γενειάδα», ὁ Τζέϊν Κέλλο «Τὸ ἐλαφρὸ πόδι», ὁ Φράνκ Σινάτρα «Ἡ φωνή» κ.λ.π.

Οἱ ἆθλοι μιᾶς στὰρ

Τελευταῖα, ἡ Ἄλτα Ριτμπρίτζερ, «σέριφ», (ἀστυνόμος) ἑνὸς τμήματος τοῦ Λὸς Ἄντζελες, καταδίκασε σὲ τρίμηνο φυλάκισι μιὰ ἠθοποιὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, τὴν Μαίητζ Μέρεντιθ, μὲ τὴν κατηγορία τῆς κλοπῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως ἐνόπλου βίας. (Ὡς γνωστὸν οἱ Ἀμερικανοὶ «σέριφ», ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κυρίως ἀστυνομικά τους καθήκοντα, ἔχουν καὶ δικαστικὴ ἐξουσία).

Ἡ ἐναντίον τῆς Μαίητζ Μέρεντιθ μήνυσις εἶχεν ὑποβληθῆ ἀπὸ τὸν πρώην φίλο της Βέρν Ντὼζ καὶ τὸν πρώην μάνατζέρ της Νικόλαο Γιανακλῆ (ἑλληνικῆς καταγωγῆς).

Ἡ βεντέττα, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Ντώζ, ἐπειδὴ τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψει, γιὰ ν' ἀκολουθήση μιὰ ἀντίζηλό της, πῆγε μιὰ μέρα στὸ σπίτι του καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τὴν συνοδεύση ὡς τὴ βίλλα της. Στὸ αὐτοκίνητο τῆς Μαίητζ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ντώζ, μπῆκε καὶ ὁ Γιαννακλῆς. Ὁδηγοῦσε ἡ ἠθοποιός.

Καθὼς ἀκολουθοῦσαν ὅμως, τὸ δρόμο ποὺ ἔφερνε πρὸς τὸ Μπεβέρλεϋ Χίλς, ἡ Μαίητζ φρενάρισε ἀπότομα σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος. Ἐμφανίσθηκαν τότε τρεῖς ἔνοπλοι, ποὺ ρίχθηκαν πάνω στὸν Ντὼζ καὶ τὸν Γιανακλῆ καὶ ἀφοῦ τοὺς ξυλοκόπησαν ἄγρια τοὺς πῆραν τὰ πορτοφόλια, τὰ ρολόγια, τὰ δακτυλίδια καὶ ὅ,τι ἄλλο πολύτιμο ἀντικείμενο εἶχαν.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ Μαίητζ εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ ὅταν παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὸ «σέριφ» τῆς περιοχῆς, ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἡ ἐπίθεσις τῶν τριῶν ἀγνώστων στρεφόταν καὶ ἐναντίον τῆς ἰδίας καὶ ὅτι ὤφειλε τὴ διάσωσί της στὸ γεγονὸς ὅτι ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴ σύγχυσι, γιὰ νὰ «βάλη ἐμπρὸς» τὸ αὐτοκίνητό της καὶ νὰ φύγη. Ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμός της αὐτὸς ἀποδείχθηκε ἀνακριβὴς καὶ ἔτσι δὲν κατώρθωσε νὰ γλυτώση τὴν καταδίκη. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι εἶνε ἡ πρώτη ἠθοποιὸς ποὺ καταδικάζεται γιὰ παρόμοιο ἀδίκημα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἀκόμα ἕνα φιλί...

Καλοκαιρινὴ ἐκδρομοῦλα, εὐχάριστη συντροφιά, παιχνίδια μὲ τὴ θάλασσα, βάρκα, τραγοῦδι, χορὸς καὶ φλέρτ. Ὄμορφα καὶ χαρούμενα πέρασε ἡ μέρα. Ὁ ἥλιος τώρα εἶχε σκορπίσει τὰ τελευταῖα του τριαντάφυλλα, καθὼς κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὸ βουνό, γιὰ νὰ συνεχίση τὸ εἰκοσιτετράωρο ταξίδι του καὶ νὰ φωτίση ἄλλους κόσμους.

Ὥρα γλυκειὰ τοῦ Αὐγουστιάτικου δειλινοῦ, ποὺ ἡ θάλασσα, κουρασμένη ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς ἡμέρας γαληνεύει σιγὰ-σιγά, σὰν νὰ θέλη νὰ κοιμηθῆ. Ἀδύνατα, σὰν ξεψυχισμένα, τὰ κυματάκια χαϊδεύουν τὴν ἀμμουδιὰ καὶ σβύνουν σ' ἕνα ἁπαλὸ ψιθύρισμα. Τὸ ἄσπρο πανὶ κάποιας βαρκούλας μαντεύεται ἀκίνητο στὸ βάθος τοῦ κόλπου, σὰν νἆχη καρφωθῆ ἐκεῖ, μάταια περιμένοντας λίγο ἐλαφρὸ ἀεράκι ποὺ θὰ τὸ φέρη στὴ στεριά. Καὶ ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔζησαν ἐντατικὰ ὅλη τὴν ἡμέρα γαληνεύει κι' αὐτὴ σὰν τὴ θάλασσα, καθὼς τὸ σούρουπο ἁπλώνει τὶς πρῶτες δειλὲς σκιές του. Τὰ πρόσωπα γίνονται παράξενα σοβαρά. Ὥρα ρεμβασμῶν καὶ ἀναπολήσεων ποὺ ἡ καρδιὰ ξυπνάει, σὰν κάτι ν' ἀποζητᾶ κι' ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμός, ἄγνωστο γιατί, βγαίνει ἀπὸ τὰ στήθη...

Ἡ Λένα, ἀφοῦ κολύμπησε, χόρεψε, τραγούδησε, γέλασε κι' ἔκανε τόσες τρέλλες ὅλη τὴν ἡμέρα, μεταδίνοντας τὸ ἀτέλειωτο κέφι της στὴ συντροφιά, ἔχει ἀποτραβηχτῆ σ' ἕνα βράχο, μόνη. Ἔχει ἀγκαλιάσει μὲ τὰ μάτια τὸ σκοῦρο πέλαγος, ποὺ βυθίζεται στὸ σκοτάδι καὶ τὴ σιωπὴ καὶ ποιὸς ξέρει τί νὰ συλλογιέται.

—Ρεμβάζετε, δεσποινὶς Λένα;

—Ἄ! Σεῖς κύριε Γιῶργο!

—Μπορῶ νὰ μοιρασθῶ τὴ μοναξιά σας;

Χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἄδεια, κάθησε κι' ὅλας δίπλα της. Καὶ συνέχισε:

—Τί σκεπτόσαστε;

—Τίποτα.

—Καὶ ὅμως, φαινόσαστε τόσο συλλογισμένη.

—Ἡ ὥρα ποὺ δὲν σκέπτεται κανεὶς τίποτα, εἶνε ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποὺ ὁ ἄνθρωπος φαίνεται πολὺ συλλογισμένος.

Μόλις ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχαν γνωρισθῆ. Ἦταν ἀπὸ τὰ καινούργια πρόσωπα τῆς παρέας. Καὶ εἶχαν κουβεντιάσει, εἶχαν πάει μαζὺ μὲ τὴ βάρκα, εἶχαν χορέψει στὴν πρόχειρη πίστα τοῦ κέντρου, εἶχαν φλερτάρει. Συνειθισμένα πράγματα. Μὰ τώρα ἦταν κάπως ἀλλοιῶς. Ὅταν νυχτώνη τὰ γέλοια, ἡ εὐθυμία καὶ οἱ ἐπιπόλαιες κουβέντες εἶνε πολὺ μακρυνὴ ἱστορία. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται σοβαρός, γίνεται αὐτὸς ποὺ εἶνε. Ἢ ἀφήνει τὸν εὔθυμο ἑαυτό του καὶ φοράει τὴ μάσκα ποὺ θέλει ἡ νύχτα.

Ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ ἀρέσουν. Κι' εἶχε μιὰ φωνὴ βαθειὰ καὶ ζεστή, ποὺ τὴν ἄκουγε τόσο εὐχάριστα αὐτὴ τὴ βραδυνὴ ὥρα ἡ Λένα. Καθὼς ἦταν καὶ οἱ δύο καθισμένοι στὸ βράχο, εἶπαν, εἶπαν, εἶπαν... ποιὸς ξέρει πόσα καὶ γιὰ τί...

Ὕστερα ὁ Γιῶργος εἶχε μιὰ ἰδέα: Ἂν πήγαιναν ἕναν περίπατο στὸ δάσος; Εἶνε τόσο ἀλλοιώτικο τὸ δάσος τὴ νύχτα, τυλιγμένο στὴ σιωπή του. Γιατί ὄχι; Ἂς πήγαιναν.

Τὴ βοήθησε νὰ σηκωθῆ. Καθὼς ἀνέβαιναν τὸ μονοπάτι ἐκείνη σκόνταψε. Πιάστηκε στὸ μπράτσο του γιὰ νὰ στηριχθῆ. Ἐκεῖνος κράτησε τὸ χέρι της στὸ δικό του. Ἐκείνη τ' ἄφησε μ' ἐμπιστοσύνη. Καὶ τράβηξαν τὴν ἀνηφοριά.

—Οὖφ! Κουράστηκα! εἶπε σὲ μιὰ στιγμή.

—Ἂς καθήσωμε ἐδῶ.

Ἦταν ἕνα ἴσιωμα, στρωμένο μὲ τὸ χαλὶ ἀπὸ τὶς βελόνες τῶν πεύκων. Ἕνα κίτρινο κομμάτι φεγγάρι φαινόταν σὰν κρεμασμένο ἀπάνω στὶς κορυφὲς τῶν δέντρων. Ἀπὸ κάπου ἐρχόταν μακρυνὴ μουσική. Ἐρημιά... Σκηνοθεσία ποὺ σχεδιάζουν μὲ τὸ μυστικό τους χέρι ἡ Νύχτα καὶ ἡ Φύσι καὶ τοποθετοῦν ἐκεῖ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τοὺς κάνουν νὰ φαντάζωνται πὼς εἶνε πρόσωπα ποὺ πρέπει νὰ παίξουν κάποιο ρόλο. Καὶ τοὺς κάνουν ἀκόμα νὰ πιστεύουν πὼς εἶνε ἀλλοιώτικοι ἄνθρωποι, ἥρωες ποὺ ἔχουν ξεγλυστρήσει ἀπὸ κάποιο μυθιστόρημα ποὺ πρόκειται τώρα ν' ἀρχίση...

Μιλοῦσαν κι' οἱ δυὸ σιγά, σὰν νὰ φοβόντουσαν μὴν τοὺς ἀκούσουν τὰ δέντρα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Λένα κύτταξε τὸ ρολόϊ της.

—Ἐννηά! εἶπε. Πᾶμε! Οἱ ἄλλοι θὰ μᾶς ζητοῦν.

Σηκώθηκαν κι' οἱ δυὸ καὶ πῆραν τὴν κατηφοριά. Ὅταν ἔφτασαν κάτω καὶ τοὺς χώριζαν

—Ἔτσι τοῦ συμβαίνει πάντα ὅταν παίζη ἕνα πολὺ μπερδεμένο κομμάτι!

λίγα μέτρα ἀπὸ τὸ δρόμο, ὁ Γιῶργος ἔπιασε τὴ Λένα ἀπ' τὸ χέρι.

—Λένα! εἶπε.

Ἐκείνη στάθηκε. Κυττάχτηκαν στὰ μάτια, σὰν νὰ εἶχαν συνεννοηθῆ. Ἐκεῖνος τὴν τράβηξε κοντά του, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε μὲ πάθος. Ἡ Λένα ἄφησε τὰ χείλη της στὰ δικά του. Ἔπειτα τραβήχτηκε χωρὶς νὰ πῆ τίποτα καὶ συνέχισαν μαζὺ τὸ δρόμο τους, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι...

★

Καὶ καθὼς ἡ Λένα βάδιζε κοντά του, σκεπτόταν:

Πῶς ἔγιναν ὅλ' αὐτά, μέσα σὲ μιὰ μέρα... Τὸ πρωΐ οὔτε κἂν τὸν ἤξερε. Καὶ τώρα τὸν νοιώθει τόσο δικό της. Σὰν νὰ γνωρίζωνται χρόνια. Καὶ μήπως δὲν τὸν γνώριζε; Ἦταν αὐτὸς ποὺ εἶχε φτιάξει μὲ τὴ φαντασία της τοὺς πεζοὺς καὶ ἄδειους καιροὺς ποὺ πέρασαν. Ἡ καλή της μοῖρα τὸν ἔφερε ἀπόψε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς της. Ἦταν τόσο γλυκός, τόσο αἰσθηματικός, τόσο τρυφερός... Τὸ φιλί του, τὸ πρῶτο φιλί ἔκαιγε τὰ χείλη της κι' ἔκανε τὴν ψυχή της νὰ χορεύη σὰν μεθυσμένη. Καὶ τόσο συγκρατημένος, τόσο σοβαρός. Ὅλα εἶχαν ἔρθει ὅπως ἔπρεπε νὰ ρθοῦν, στὴν ὥρα τους καὶ τὴ στιγμή τους. Τί εὐτυχισμένες μέρες ξανοίγονταν μπροστά της!...

—Ἄχ! ἀναστέναξε καὶ χαμογέλασε, χωρὶς νὰ ξέρη σὲ ποιόν.

★

Ἔφτασαν ἐκεῖ ποὺ ἦταν οἱ ἄλλοι, ἕτοιμοι νὰ φύγουν.

—Τί γίνατε; τοὺς φώναξαν ἀγαναχτισμένοι.

—Ἕναν περίπατο εἴχαμε πάει καὶ μᾶς πῆρε ἡ ὥρα, ἀπάντησε ὁ Γιῶργος. Θὰ μᾶς κρεμάσετε;

—Ὄχι, ἀλλὰ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ σᾶς ἀφήναμε ἐδῶ. Ἐλᾶτε, πᾶμε.

Ἡ στάσι τοῦ λεωφορείου ἦταν κάπου μισὸ χιλιόμετρο πιὸ πέρα. Ἡ μεγάλη συντροφιά, ξεκίνησε γιὰ κεῖ, μὲ παράφωνα τραγούδια καὶ πειράγματα τῶν «ἀστείων» τῆς παρέας. Καθὼς πλησίαζαν σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου, ὁ Γιῶργος, ποὺ περπατοῦσε κοντὰ στὴ Λένα, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Ἂς μείνουμε τελευταῖοι, εἶπε.

Ἄφησαν τοὺς ἄλλους νὰ προχωρήσουν κι' ἔμειναν τελευταῖοι, κρατῶντας μιὰ ἀπόστασι ποὺ ὅλο μεγάλωνε. Κι' ὅταν ἔφτασαν στὴ στροφή, ὁ Γιῶργος τράβηξε μὲ δύναμι κοντά του τὴ Λένα, τὴν ἅρπαξε ἀπότομα ἀπὸ τὴ μέση καὶ θέλησε νὰ τὴ φιλήση. Ἐκείνη τραβήχτηκε καὶ δὲν τὸν ἄφησε. Τάχυνε τὸ βῆμα της. Ἐκεῖνος τὴν πρόφτασε καὶ τὴν ξανάπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, προσπαθῶντας νὰ τὴν φέρη πολὺ κοντά του.

—Ἔλα, ἄφησέ με, ἔκανε ἐκείνη θυμωμένη. Δὲν θέλω!

—Ἕνα φιλί, ἀγάπη μου.

—Δὲν θέλω. Θὰ μᾶς δοῦν οἱ ἄλλοι.

—Δὲν μᾶς βλέπουν. Ἔλα, λοιπόν!

—Μὰ δὲν θέλω! Πῶς τὸ λένε!...

Τὴν ἔσυρε μὲ δύναμι. Ἡ Λένα ξανατραβήχτηκε, τοῦ κατέβασε τὰ χέρια κι' ἄρχισε νὰ τρέχη. Ὁ Γιῶργος τὴν ξαναπρόφτασε. Κι' ἦταν μιὰ σκηνὴ νὰ γελάη κανείς, καθὼς ἐκείνη ἔτρεχε γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ ἕνα φιλὶ ποὺ ἔτσι τῆς ἦρθε καὶ δὲν τὄθελε κι' ἐκεῖνος ἀπὸ πίσω της μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὴ φιλήση ὁπωσδήποτε, σὰν νὰ τὸν εἶχε διατάξει κανείς. Τὴν ἅρπαξε πάλι ἀπὸ τὸ χέρι.

—Ἕνα φιλὶ ἀκόμα! ψιθύρισε καὶ ἄρχισε νὰ παλεύη μαζί της.

—Δὲν θέλω. Ἄφησέ με! φώναξε ἐκείνη καὶ τραβοῦσε τὸ πρόσωπό της ἀπὸ τὰ χείλη του ποὺ μάταια ζητοῦσαν τὰ πεισμωμένα δικά της.

—Ἐγὼ θὰ σὲ φιλήσω! φώναξε ὁ Γιῶργος ποὺ τοῦ χαλοῦσαν τὸ κέφι.

Κι' ὅπως ἐκείνη τραβοῦσε τὸ κεφάλι κι' αὐτὸς ἔκανε σὰν μανιασμένος, τὰ χείλη του ἀκούμπησαν στὸ σαγόνι της. Ἦταν ἕνα κουτὸ φιλί.

— Ἐπὶ τέλους! ξεφώνισε ἐκείνη μόλις γλύτωσε ἀπὸ τὸ ἀπελπισμένο ἀγκάλιασμα. Λυσσασμένος εἶσαι:

Σκούπισε μὲ τὸ μαντηλάκι τὸ σαγόνι της, σὰν νάθελε νὰ σβύση τὰ ἴχνη τοῦ κουτοῦ ἐκείνου φιλιοῦ. Κι' ἄρχισε νὰ τρέχη πάλι, γιὰ νὰ προφτάση τὴν παρέα της. Ὁ Γιῶργος ἔμεινε πίσω σὰν χαζός, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ καταλάβη αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ ἱστορία. Λίγη ὥρα πρὶν δὲν τὴν εἶχε φιλήσει; Κι' ἐκείνη εἶχε μείνει στὴν ἀγκαλιά του μὲ μιὰ γλυκειὰ ἐγκατάλειψι, σὰν νὰ περίμενε αὐτὸ τὸ φιλί... Τώρα γιατί;...

Καὶ ἡ Λένα, θυμωμένη, ἀναστατωμένη καὶ ἀπογοητευμένη, σκεπτόταν:

—Ὁ βλάκας. Ἐκεῖ!... Νὰ μὲ φιλήση ὁπωσδήποτε μὲ τὴ βία. Μὰ τί διάβολο. Δὲν ἔχει ξαναφιλήσει ποτέ του γυναῖκα; Ὁ ξελιγωμένος!... Ἂς πάη στὸ διάβολο!... Αὐτὸς ὁ τύπος μὲ ἀηδιάζει! Τί γελοῖος, θεέ μου!

Στὸ λεωφορεῖο ὁ Γιῶργος κατάφερε νὰ καθήση δίπλα της. Εἶχε σκοπὸ νὰ τῆς ζητήση ἐξηγήσεις καὶ νὰ τῆς δώση, ἂν ἤθελε. Ἐκείνη ὅμως, μόλις τὸν εἶδε κοντά της, φώναξε σὲ κάποιον ποὺ καθόταν δυὸ σειρὲς πιὸ κάτω:

—Ἀλέκο! Ἔλα σὲ παρακαλῶ ν' ἀλλάξουμε θέσεις. Μ' ἀρέσει καλύτερα ἐκεῖ.

—Ν' ἀλλάξουμε, Λένα.

Ἡ Λένα σηκώθηκε. Χωρὶς νὰ κυττάξη τὸ Γιῶργο στὸ πρόσωπο, εἶπε ψυχρὰ καὶ τυπικά, σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ ἄγνωστον:

—Παρντόν!

Πέρασε καὶ κάθησε πιὸ κάτω, μὲ ἀνακούφισι ποὺ γλύτωσε ἀπὸ τὴν ἀντιπαθητικὴ ἐκείνη γειτονιά.

Ὅταν τὸ λεωφορεῖο ἔφτασε στὸ τέρμα καὶ ἡ συντροφιὰ κατέβηκε, ἐπῆγε κοντά της.

—Λένα πότε θὰ σὲ ξαναϊδῶ;

—Δὲν ὑπάρχει λόγος! ἀπάντησε ἐκείνη κοφτὰ σὰν νὰ μὴ τὸν ἤξερε.

—Δηλαδή...

—Δηλαδὴ καληνύχτα!

Καὶ τὸν ἄφησε.

Ὁ Γιῶργος στάθηκε σὰν ἠλίθιος καὶ τὴν εἶδε μὲ ἀπελπισία νὰ φεύγη, χωρὶς νὰ τοῦ δίνη σημασία. Δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ καταλάβη γιατί. Καὶ οὔτε θὰ καταλάβη...

—Ἄ! ναί! Τὸ δεύτερο φιλί, κάποτε, εἶναι πιὸ δύσκολο ἀπὸ τὸ πρῶτο...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

●●

Μιὰ νέα μέθοδος κατὰ τῆς φυματιώσεως

Τὰ μικρόβια τῆς λέπρας καὶ τῆς φυματιώσεως ἔχουν τὸ κοινὸ χαρακτηριστικὸ ὅτι περιβάλλονται ἀπὸ ἕνα κηρῶδες στρῶμα ποὺ τὰ προστατεύει ἀπ'τὴν ἐπίδρασι τῶν διαφόρων φαρμάκων. Τὸ «ἔλαιον Σαουλμούγκρα», ποὺ χορηγεῖται κατὰ τῆς λέπρας, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διαλύη αὐτὸ τὸ κερί. Ἰδοὺ γιατὶ ὁ Ἀμερικανὸς οὐρολόγος δόκτωρ Τζῶρτζ Σλότκιν εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ συνδυάση τὶς ἐνέσεις στρεπτομυκίνης μὲ ἔλαιον Σαουλμούγκρα, γιὰ τὴ θεραπεία τῆς φυματιώσεως τῶν νεφρῶν καὶ τῆς κύστεως. Ἔτσι, περιώρισε στὸ ἕνα δέκατον τὴν ἀπαιτουμένην ποσότητα στρεπτομυκίνης — πρᾶγμα σπουδαῖο, ἐφ' ὅσον τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶνε ἀκόμη πανάκριβο. Παρετήρησε δὲ ἄριστα ἀποτελέσματα σὲ 6 περιπτώσεις φυματιώσεων τῶν νεφρῶν. Ἔλειψαν δηλαδὴ τελείως τὰ μικρόβια καθὼς καὶ τὰ κλινικὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας. Τώρα ὁ δόκτωρ Σλότκιν συνιστᾷ τὴ θεραπεία αὐτὴ καὶ γιὰ τὶς ἄλλες μορφὲς φυματιώσεως.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 140

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἤπειρος.— Τρίγωνα ποὺ θὰ βρῆτε σὲ πολλὰ θεατρικὰ ἔργα.

2) Κουρέλι.

3) Τὰ νερὰ αὐτὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἀνθυγιεινά.—Τάσις πρὸς ἐρωτικὴν ἀπόλαυσιν.

4) Κατακάθισμα, ὑποστάθμη.

5) Τὰ νοσήματα αὐτὰ δὲν εἶνε ἐπικίνδυνα.— Σύμφωνον.—

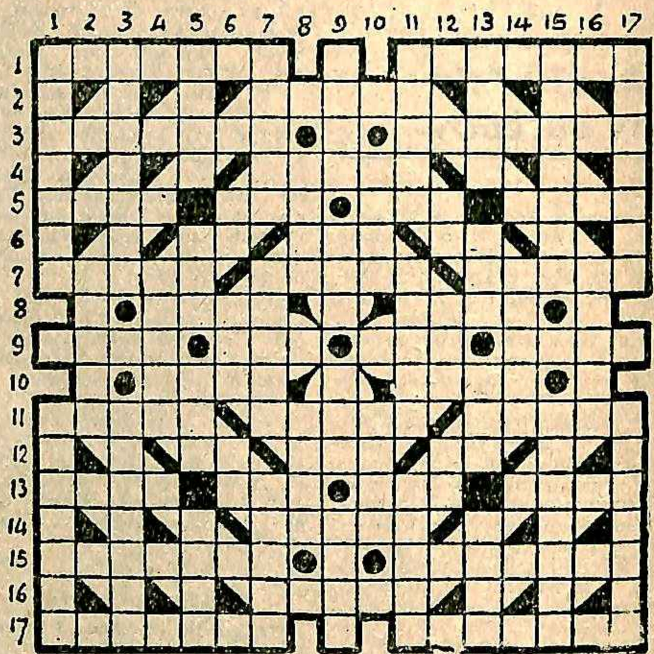

Κτητικὴ ἀντωνυμία (οὐδ. πληθυν.).—Πρέπει νὰ πάψουν νὰ χωρίζουν τοὺς Ἕλληνες.

6) Τροπικὸν ἐπίρρημα.—Ὅρος στὸ σκάκι.—Ἡ σκέψις, ἡ διάνοια (δοτ.).

7) Χώρα τῆς Ν. Α. Ἀσίας.—Οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.—Σύνολο ὁμοειδῶν πραγμάτων δεμένων μαζί.

8) Ἀπόβαρον (ξεν.).—Συγχώρεσε, ἄφησε.

9) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (δοτική).—Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.).—Ἐπαναλαμβάνε: τὴ φωνή μας.—Τὸ βάζομε στὴν ἀρχὴ μιᾶς εὐχῆς.

10) Χρειάζεται ἄλλο ἕνα γιὰ νὰ κάνουν μαζὶ μιὰ μονάδα.—Εἶμαι (ἀόριστος, πληθ.).

11) Ἁπαλὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου (γεν.). — Νομοθέτης τῶν ἀρχ. Ἀθηνῶν.—Σημεῖο τοῦ οὐρανίου θόλου, τὸ ἀντίθετο τοῦ «ζενίθ».

12) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.).— Τσακάλι (καθ.)— Λουλούδια.

13) Νόμισμα ἀλλὰ καὶ μουσικὸ ὄργανο.—Σπρώχνω.—Δηλητήριο.—Μεταφορικὸ μέσον.

14) Δὲν ἔχουν τὶς ἴδιες διαστάσεις.

15) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου κοντὰ στὰ μικρασιατικὰ παράλια. — Εἰδικός, ἰδιαίτερος (γαλλ.).

16) Φυσικὰ λιμάνια.

17) Γοῦνα (καθ. γεν.).—Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ξοδεύουν τὰ χρήματά τους χωρὶς σκέψι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Τὸ ἐκφράζουν οἱ ἐρωτευμένοι. — Ἔνιψε τὰς χεῖρας του σὲ μιὰ δραματικὴ ἱστορικὴ στιγμή.

2) Οἱ κακοποιοὶ τὸν ποδοπατοῦν (αἰτ.).

3) Παράγραφος κειμένου.—Ἀρκεῖ νὰ σηκώσουμε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸν δοῦμε.

4) Ἡ γυναῖκα αὐτὴ περιφρονεῖται ἀπ' ὅλους.

5) Θεὰ τῶν ἀρχ. Αἰγυπτίων.—Τὰ περισσότερα τρόφιμα δὲν τρώγονται ὅταν βρίσκωνται σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.—Ὁμαλή.—Στοιχεῖο τῆς φύσεως.

6) Δυὸ σύμφωνα, στὴν ἀντίθετη σειρὰ ἀπ' ἐκείνη ποὺ ἔχουν στὸ ἀλφάβητο.—Τίτλος σὲ ἀφρικανικὴ χώρα. — Ἰρλανδὸς συγγραφεὺς (ἐπώνυμ.).

7) Γιορτὲς τῶν ἀρχαίων πρὸς τιμὴν μεγάλης θεᾶς.—Ἕνα ἀπ' τὰ μυστήρια.—Νησὶ τοῦ Β. Αἰγαίου.

8) Ἔτσι εἶνε τὸ ψωμὶ προτοῦ μπῆ στὸ φοῦρνο.—Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων.

9) Τὸ ὕψιστον σημεῖον ἀναπτύξεως. — Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.—Καρφώνω (ἀρχ.).—Γυναικεῖο ὄνομα (σύνηθες στοὺς τσιγγάνους).

10) Πρόθεσις.—Κίνησις πρὸς τὰ ἐμπρός.

11) Τὸ σύνολο τῶν Μωαμεθανῶν.—Βασιλεὺς στὴν Περσία (αἰτ.).—Μικρὸς παράδεισος ἐν μέσῳ ἐρήμου.

12) Ὑποθετικόν.—Μᾶς ἐπιτρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴν ὅρασί μας.—Λεπτὸ νημάτιο.

13) Ἄλλη ὀνομασία τῶν κινηματογραφικῶν φίλμ. — Ἐδῶ (ἀρχ.).— Πρόθεσις.— Ἀφιερωμένα στὸ Θεό.

14) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' πρόσ. δημ.).

15) Παράκλησις (γεν.).—Παλαιὰ χρυσᾶ περσικὰ νομίσματα.

16) Οἱ καλύτεροι ὀφείλονται στὸν Αἴσωπο.

17) Ψεύτικη.—Τμῆμα τῆς Ν. Βουλγαρίας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΕΤΑΣΣΑΡΑΚΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 139 στὴ σελ. 70

◆◆

Ἐπαγγελματικὰ ἀπρόοπτα

Ἐνῶ ὁ τενόρος Ρόμαλο ντὲ Σπίριτο ἔπαιζε σὲ μιὰ ὑπαίθρια παράστασι τὴν ὄπερα «Μάρθα», στὴν πόλι Μέμφις, πνίγηκε ξαφνικὰ ἀπ τὸ βῆχα, φαλτσάρησε καὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τραγουδήση! Ἀναγκάσθηκε τότε ν' ἀποτραβηχτῆ στὰ παρασκήνια ὅπου ἔφτυσε... ἕνα πράσινο σκουλῆκι μὲ φτερά, ποὺ εἶχε χωθῆ στὸ λαιμό του!

Ὁ μαχαραγιᾶς τῆς Μπρόντα.

Ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Κασμήρ.

Ὁ μαχαραγιᾶς τῆς Μυσόρ.

Ὁ νιζάμης τῆς Χαϊντεραμπάντ.

Ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Γκβαλιόρ.

Οἱ Μαχαραγιάδες κινδυνεύουν

Ἡ θέσις των μετὰ τὴν ἀνεξαρ ησία τῶν Ἰνδιῶν

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ τῶν Ἰνδιῶν δὲν διευθετήθηκε τελείως, μὲ τὸ χωρισμό τους σὲ δυὸ μεγάλα κράτη, τὸ Πακιστὰν καὶ τὸ Ἰνδοστάν. Μένει ἀκόμη τὸ πρόβλημα τῶν ἀμέτρητων μικρῶν κρατιδίων, ὑπολειμμάτων τοῦ μεσαιωνικοῦ φεουδαρχικοῦ συστήματος στὸν 20ὸν αἰῶνα, ποὺ κυβερνῶνται ἀπὸ πανίσχυρους πρίγκηπες. Ποιὰ μορφὴ θὰ πάρουν ὅλ' αὐτὰ καὶ ποιὰ θέσι μέσα στὴν ὀργάνωσι ὁλόκληρης τῆς χώρας;

Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πρίγκηπες, ὁ Νιζὰμ τοῦ Χαϊντεραμπάντ κι' ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Τραβανκόρ, δήλωσαν ἤδη μὲ ἀδιαλλαξία ὅτι τὰ κράτη τους θὰ μείνουν ἀνεξάρτητα καὶ αὐτόνομα. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἄλλοι φαίνονται ἕτοιμοι νὰ προσχωρήσουν στὸ Πακιστὰν ἢ στὸ Ἰνδοστάν.

Ὑπάρχουν σήμερα 562 πριγκηπᾶτα, ποὺ ἀποτελοῦν ὅλα μαζὶ τὸ ἕνα τρίτον τῶν Ἰνδιῶν κι' ἔχουν 93 ἑκατομμύρια κατοίκους. Δὲν εἶνε ὅμως τῆς ἴδιας τάξεως ὅλοι αὐτοὶ οἱ πρίγκηπες. Ἡ διαφορὰ μεταξύ τους ἐκδηλώνεται μὲ τὸ χαιρετισμὸ ποὺ τοὺς γίνεται στὶς ἐπίσημες τελετές: Γιὰ τοὺς κατωτέρους, ρίχνονται 9 τιμητικὲς ὁμοβροντίες τουφεκιῶν. Μὲ 11 ὁμοβροντίες χαιρετῶνται οἱ πραγματικοὶ πρίγκηπες ποὺ ἔχουν δικαίωμα νὰ δέχωνται τὸν Ἀντιβασιλέα τῶν Ἰνδιῶν. Τέλος γιὰ μερικούς, οἱ ὁμοβροντίες φθάνουν τὶς 21. Οἱ πρίγκηπες τῶν 11 καὶ πάνω ὁμοβροντιῶν εἶνε 80 μόνον. Τοὺς περιβάλλουν δὲ ἀκόμη θρῦλοι ποὺ μοιάζουν μὲ παραμύθια. Εἶνε πλουσιώτατοι, γιατὶ οἱ περισσότεροι κρατοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους τὰ 15% τῶν φόρων ποὺ πληρώνουν οἱ ὑπήκοοι τους.

Θέλετε νὰ μάθετε τοὺς τίτλους ἑνὸς ἀπ' αὐτούς; Αὐτοῦ Γαληνοτάτη, Ὑψηλότης Ναμπάμπ Ὀσμὰν Ἀλῆ Χὰν Μπαχαντούρ, Ἰσχυρότερος τοῦ καιροῦ του Φρονιμώτερος Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου, Αὐτοκράτωρ τῆς Γῆς, Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων, Νικητὴς τῶν Μαχῶν, Πιστὸς Σύμμαχος τοῦ Βρεταννικοῦ Στέμματος. Ὁ Ἀλῆ Χὰν εἶνε στὴν πραγματικότητα ἕνας κοντὸς κι' ἀδύνατος ἀνθρωπάκος, ἀσήμαντος μὲ μουστακάκι καὶ ματογυάλια, ὀξύθυμος καὶ στομαχικός, πάντοτε σὲ διάστασι μὲ τοὺς γειτονές του. Πιστὸς στὴ μουσουλμανικὴ θρησκεία, κυβερνᾷ 16 ἑκατομμύρια Ἰνδοὺς ἀπ' τὰ ὁποῖα τὰ 15 δὲν ξέρουν ἀνάγνωσι καὶ γραφή. Ἔχει βίλλες στὴ Βομβάη, στὴν Καλκούτα, στὸ Νέον Δελχὶ καὶ πύργους σὲ διάφορα μέρη τοῦ κράτους του. Ὡστόσο μένει σχεδὸν διαρκῶς κλεισμένος στὸ παλάτι του. Εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς πλουσιωτέρους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Δυὸ μόνο πράγματα τὸν ἐνδιαφέρουν: νὰ γράφη ποιήματα καὶ νὰ πλουτίζη συνεχῶς τὴν περίφημη συλλογὴ τῶν διαμαντικῶν του.

Ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Μπικανὲρ εἶνε ἕνας τύπος εὐδιάθετος, σωματώδης, ἄριστος κυνηγός. Δέχεται εὐχαρίστως νὰ φωτογραφηθῆ ἐμπρὸς στὰ κυνηγετικά του τρόπαια: ἑκατοντάδες βαλσαμωμένα ζῶα. Ἀντιλαμβάνεται ὡστόσο τὴν πραγματικότητα τῶν γεγονότων. Τὸν Ἀπρίλιο, στὴ Συνέλευσι τῶν Πριγκήπων, στὴ Βομβάη, ἀνεγνώρισε πρῶτος ὅτι ἦσαν μετρημένες οἱ ἡμέρες τοῦ ἰνδικοῦ φεουδαρχικοῦ συστήματος. Συνέστησε λοιπὸν μιὰ συνεννόησι τῆς Συνελεύσεως μὲ τὸ Ἰνδικὸ Κογκρέσσον, γιὰ νὰ «σωθῆ ὅ,τι ἦταν ἀκόμη δυνατόν». Οἱ ἄλλοι ὅμως διεφώνησαν μαζί του, κι' ἔτσι ἀποχώρησε ἀπ' τὴ Συνέλευσι, μαζὶ μὲ 11 πρίγκηπες ποὺ συμφωνοῦσαν μὲ τὶς ἰδέες του.

Στὶς βορειοδυτικὲς Ἰνδίες, στοὺς πρόποδες σχεδὸν τῶν Ἰμαλαΐων, ἔχει τὸ κράτος του ὁ μαχαραγιᾶς τῆς Καπουρτάλα. Εἶνε ὁ πιὸ ἡλικιωμένος πρίγκηψ, 74 ἐτῶν. Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, περνοῦσε 10 μῆνες κάθε χρόνο στὸ Παρίσι, ὅπου ἦταν πασίγνωστος στὰ καλλίτερα ρεστωρὰν καὶ τὰ νυκτερινὰ κέντρα. Ἡ σύζυγός του εἶνε μιὰ γοητευτικὴ Γαλλίδα, ἡ ἐπίσημη γλῶσσα τῆς Αὐλῆς του ἡ γαλλικὴ καὶ τὸ παλάτι του ἀποτελεῖ ἀντίγραφο τῶν ἀνακτόρων τῶν Βερσαλλιῶν.

Ἂν οἱ περισσότεροι Ἰνδοὶ πρίγκηπες εἶνε μανιώδεις συλλέκται ἢ κυνηγοὶ ἢ γλεντζέδες, ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὲς ἐξαιρέσεις. Ὁ πρίγκηψ τοῦ Γκοντὰλ π. χ. ἔχει ἕνα πάθος εὐγενικὸ καὶ ἀνθρωπιστικό: τὴν ἰατρική. Κι' ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις τῶν 250.000 ὑπηκόων του εἶνε ἡ καλλίτερη ποὺ ὑπάρχει στὶς Ἰνδίες. Κάθε πρωΐ, δεκάδες ἄρρωστοι περιμένουν στὸ παλάτι τὴν ὥρα τῆς ἐξετάσεως. Ὁ πρίγκηψ κάνει τὴ διάγνωσι τῆς ἀρρώστειας τους καὶ τοὺς ὑποδεικνύει τὴ θεραπεία.

Κανονίζει τὰ ἔξοδα τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῆς Αὐλῆς του σύμφωνα μὲ τὰ εἰσοδήματα τῆς ἀτομικῆς περιουσίας του, χωρὶς νὰ παίρνη ποτὲ γιὰ λογαριασμό του οὔτε μιὰ «ρούπια» ἀπ' τοὺς φόρους τῶν ὑπηκόων του. Ἔχει ἀναθρέψει καὶ μορφώσει τὰ παιδιά του ἔτσι ὥστε νὰ φανοῦν στὸ μέλλον ἀντάξιοί του.

Ὀπαδὸς ἐπίσης τῶν ριζικῶν κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων εἶνε καὶ ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Μποπάλ.

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἰνδοὺς πρίγκηπες, ὁ πιὸ ἰδιόρρυθμος εἶνε ὁ μαχαραγιᾶς τῆς Ἰνδόρ. Φημίζεται ὡς ἄριστος ἀστρολόγος καὶ βαθὺς γνώστης τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν. Ἔχει ἕνα ὁλόκληρο ἐπιτελεῖο ἀπὸ μάγους καὶ περνάει τὶς νύχτες του μελετῶντας τὶς κινήσεις τῶν ἄστρων.

Ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Κασμὴρ ἔχει ἐξαιρετικὸ ταλέντο ζωγράφου. Ἔχει διακοσμήσει μὲ θαυμάσιες μικρογραφίες μερικὰ πανάρχαια ἰνδικὰ ποιήματα. Καλλιτέχνης ἐπίσης εἶνε καὶ ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Τραβανκόρ. Παίζει μὲ μεγάλη τέχνη ὅλα τὰ ἰνδικὰ μουσικὰ ὄργανα καὶ διδάσκει ὁ ἴδιος στὶς χορεύτριες τῆς Αὐλῆς του τοὺς παλαιοὺς θρησκευτικοὺς χορούς.

Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀπὸ τοὺς μαχαραγιάδες ἐνδιαφέρονται μόνο γιὰ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, τὰ κυνήγια τῶν τίγρεων καὶ τ' ἄλογα τῶν ἱπποδρομιῶν. Κι' ἂν δὲν ἐγκαταλείψουν τὴν ἀδιαλλαξία τους κινδυνεύουν τώρα νὰ χάσουν τὰ πριγκηπᾶτα τους.

Ὁ μαχαραγιᾶς τῆς Οὐνταϊπούρ.

Ὁ μαχαραγιᾶς τῆς Ἰνδόρ.

Ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Καλάτ.

Ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Μποπάλ.

Ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Τραβανκόρ.

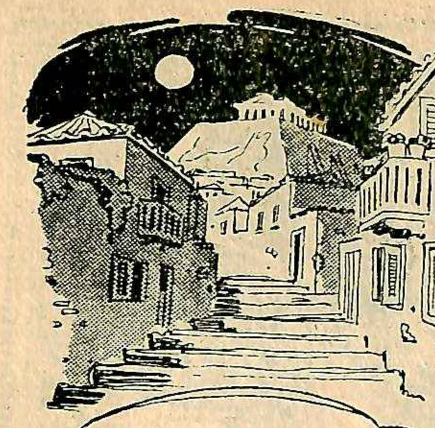

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ τῆς παληᾶς Ἀθήνας

Ο ΡΑΓΚΑΒΗΣ
ὑποψήφιος βουλευτής

Ἀπ' τὸν κόσμο τῶν γραμμάτων τὸ κρασὶ τῆς πολιτικῆς, εὐτυχῶς δὲν παρέσυρε παρὰ μόνο ἐλάχιστα πρόσωπα. Ἕνα, λοιπόν, ἀπὸ τὰ λίγα... θύματα ἦταν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν ἔφταιγε διότι τὸν παρέσυρε ὁ παληὸς Ἀττικάρχης Δημήτριος Ράλλης ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ τὸν πείση — ἀφοῦ γύρισε ἀπ' τὸ Βερολῖνο ποὺ ἦταν πολλὰ χρόνια πρέσβυς καὶ ἀντικαταστάθηκε ἐκεῖ ἀπ' τὸν Ἄγγελο Βλάχο — ὅτι ἔπρεπε νὰ πολιτευθῆ στὴν Ἀθήνα, γιατί, καθὼς τοὔλεγε, ὁ κόσμος τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἤθελε γιὰ πληρεξούσιο, στὸ Κοινοβούλιο.

—Ἐγὼ κύριε πρόεδρε, ἀντέλεγε ὁ Ραγκαβῆς, θέλω τώρα νὰ πάρω τὴ σύνταξί μου καὶ νὰ ἡσυχάσω. Τί θέλει ἡ ἀλεποῦ στὸ παζάρι;

— Δὲν ἔχεις δίκηο, Ἀλέξανδρε, τοὔλεγε ὁ Ράλλης. Τώρα εἶν' ἡ ὥρα νὰ προσφέρης τὰ φῶτα τοῦ πεπειραμένου πατριώτου στὸν τόπο σου!

Ὁ Ράλλης ἐπὶ χρόνια πολλὰ ὑπηρέτησε μὲ φανατισμὸ τὴν Ἀττικὴ στὴν πολιτικὴ καὶ μόνο σὲ μιὰ ἐκλογὴ ἔχασε γιατὶ ὑπῆρχε μεγάλο ρεῦμα ὑπὲρ τοῦ Βενιζέλου. Ἀλλὰ σὲ λίγο, τότε, ἔγινε ἀναπληρωματικὴ ἐκλογὴ καὶ τοὔβαλαν κάλπη στὴν Ἀρκαδία καὶ πέτυχε. Καὶ τότε στὸ παληὸ σπίτι του (γωνία Πανεπιστημίου καὶ Κοραῆ) προσήρχοντο μαζὶ μὲ τοὺς Ἀθηναίους καὶ οἱ Ἀρκάδες φίλοι του καὶ γινόταν ἀνάστα ὁ Κύριος. Γιὰ νὰ ξεχωρίζη, λοιπόν, τοὺς προσερχομένους, ρωτοῦσε:

ΑΛΕΞ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

—Ἀπὸ ποῦ εἶσαι; Τίνος παιδὶ εἶσαι;

Κάποτε μάλιστα ποὺ θύμωσε μ' ἕναν ψηφοφόρο του ἀπ' τὴν Ἀρκαδία, ποὺ τοῦ ζητοῦσε νὰ τοῦ κάμη ἕνα δύσκολο ρουσφέτι, τὸν ρώτησε:

— Ἀπὸ ποῦ κατάγεσθε;

— Ἀρκάς, κύριε Πρόεδρε.

— Μὰ φίλε μου, (τοῦ εἶπε τότε, μὲ τὴν θυμοσοφία του ὁ γερο-Ράλλης) ἐσὺ δὲν εἶσαι Ἀρκάς. Εἶσαι Ἀρακᾶς! (Δηλαδὴ ἤθελε νὰ πῆ δυσκολοχώνευτος).

★

Στὶς ἐκλογές, λοιπόν, τοῦ Σεπτεμβρίου 1890, ὁ Δημήτριος Ράλλης ξεσήκωσε τὸν Ἀλέξανδρο Ραγκαβῆ καὶ τὸν ἔβαλε στὸν συνδυασμὸ Ἀττικῆς. Ἡ τελευταία ἀντίρρησις τοῦ παλαιμάχου συγγραφέως καὶ διπλωμάτου ἦταν:

— Δὲν ἔχω παράδες, κύριε πρόεδρε, γιὰ τὰ ἐκλογικὰ ἔξοδα... Τί θὰ γίνη;

— Δὲν πειράζει, τοῦ ἀπάντησε ὁ γερο-Ράλλης. Θὰ τὰ βάλουν οἱ φίλοι!

Ἀλλ' ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ δράματος ἐπακολούθησε ἄλλη μέρα, ὅπου ἕνας ἀπὸ τοὺς «πρωτεργάτας» τῆς ἐκλογικῆς κουζίνας τοῦ κόμματος, τοῦ πῆγε τὴν ἀναφορὰ γιὰ τὴν ὑποψηφιότητά του, γιὰ νὰ τὴν ἐπιδώση ὁ ἴδιος στὸ Πρωτοδικεῖο. Τὴν εἶχαν ὑπογράψει σαράντα πέντε ἐκλογεῖς, ἐνῶ καὶ λιγώτεροι θ' ἀρκοῦσαν.

— Γιατὶ τόσοι πολλοί; ρώτησε ἀνύποπτος ὁ Ραγκαβῆς, βλέποντας τὶς ὑπογραφές.

— Σᾶς ἀγαπάει ὁ κόσμος, κύριε Ραγκαβῆ καὶ ἤθελαν πολλοὶ νὰ ὑπογράψουν!

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, κατάλαβε περισσότερα, γιατὶ ὑποχρεώθηκε νὰ καταβάλη ὁ ἴδιος τὸ παράβολο τῶν 200 δραχμῶν (8 χρ. λίρες τότε) γιὰ τὴν ὑποψηφιότητά του. Ἀλλὰ τὸ «μικροέξοδο» αὐτὸ ἦταν ἀσήμαντο μπροστὰ στὸ ποσὸν ποὺ ἀναγκάστηκε ἔπειτα, νὰ ἐξοικονομήση ὁ Ραγκαβῆς, γιὰ νὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ τὰ ἐκλογικὰ ἔξοδα. Τοὔφυγαν, τότε, ὡς τὸ βράδυ τῆς ἐκλογῆς, ἕξη χιλιάδες δραχμὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Λογαριάστε τα, τώρα!

★

Μόλις ἄρχισε ἡ προεκλογικὴ κίνησις, ἄρχισαν καὶ οἱ συνηθισμένες κοπιαστικὲς περιοδεῖες καὶ τὰ ἔξοδα στὰ χωριὰ τῆς Ἀττικῆς. Ἡ ἐκλογικὴ περιφέρεια ἦταν, τότε, νομαρχιακὴ καὶ ἑπομένως τὸ ἐκλογικὸν... πεδίον, ἀπέραντο!

Μ' ὅλη του τὴν προκεχωρημένη ἡλικία ὁ Ραγκαβῆς πήγαινε ἀπὸ κοντά, μὲ τὸν συνυποψήφιό του Ἀριστείδη Ρούκη (παληὸς ἐπιφανὴς κι' αὐτὸς δημοσιογράφος) σ' ὅλες τὶς ἐκλογικὲς περιοδεῖες τοῦ συνδυασμοῦ.

Πήγαινε, σχεδὸν κάθε μέρα, καὶ στὸ σαλόνι τοῦ συνδυασμοῦ, τότε, στὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ὅπου ἐπικοινωνοῦσε μὲ τοὺς ἐκλογεῖς ὅλων τῶν τάξεων καὶ τοὺς ἀνέπτυσσε μὲ τὴν εὐφράδεια ποὺ τὸν διέκρινε, ὄχι μόνο τὸ πολιτικό του πρόγραμμα ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἐπίκαιρα θέματα, πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ καὶ μιλοῦσε ἔτσι, προσηνέστατα μαζί τους, ὁλόκληρες ὧρες. Στὰ χωριὰ τῆς Ἀττικῆς, ὁ σοφὸς ἄντρας ἐγίνετο δεκτὸς ἀπ' τοὺς χωριάτες μὲ περιέργεια.

Ὅταν τὸν ἔβλεπαν, τὸν ἐθαύμαζαν καὶ μεταξύ των, ἔλεγαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:

— Νά! Αὐτὸς εἶνε ὁ γεροφιλόσοφος!

Ἔκανε, τότε, γενικὴ ἐντύπωσι τὸ ὅτι ὁ Ραγκαβῆς ὑπέκυπτε, μὲ ἀνεξάντλητη ὑπομονὴ καὶ ἀγαθότητα σὲ ὅλα τὰ κουραστικὰ προεκλογικὰ ἔθιμα, στὶς χειραψίες, στὴν ὀρθοστασία; στὴν πεζοπορεία καὶ στὶς διαλογικὲς κουβέντες μὲ τοὺς ψηφοφόρους.

Ἐδέχετο ἀκόμη, καρτερικώτατα τὰ συνεχῆ κεράσματα τῶν χωρικῶν ποὺ τὸν ἔλεγαν «ἐξοχώτατον» καὶ ἐπέμεναν νὰ τσουγκρίζουν καὶ νὰ πίνουν μαζί του, τὰ ποτηράκια τους. Ὁ Ραγκαβῆς ἔβαζε τὸ ποτῆρι του στὰ χείλη, χωρὶς νὰ πίνη καὶ ἐδικαιολογεῖτο μὲ λεπτότητα:

—Τὸ νεράκι τοῦ τόπου σας εἶνε τόσο ὡραῖο ποὺ δὲν μοῦ κάνει καθόλου γοῦστο νὰ πιῶ κρασί!

Στὸ τέλος, ὅμως, ὁ Ραγκαβῆς ὄχι μόνο ἔπιεν ὁλόκληρο... τὸ ποτῆρι τῆς ἀποτυχίας του, ἀλλὰ καὶ ἐβράχνιασε ἀπὸ τὶς προεκλογικὲς ὁμιλίες.

Βραχνιασμένος καθὼς ἦταν, πῆγε ἕνα βράδυ τοῦ Ὀκτωβρίου στὴ Ρωσσικὴ Πρεσβεία, καλεσμένος σὲ μιὰ δεξίωσι ποὺ ἐδόθη πρὸς τιμὴν τοῦ Τσάρεβιτς (Διαδόχου τῆς Ρωσσίας) Νικολάου, ποὺ εἶχε ἔλθει στὰς Ἀθήνας περαστικὸς γιὰ τὸ ταξεῖδι του στὴν Ἰαπωνία μὲ τὸ καράβι «Παμιὰτ Ἀζόβα».

Μόλις εἶδε τὸ Ραγκαβῆ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α΄, τὸν ρώτησε:

— Τί γινήκατε, κύριε Ραγκαβῆ; Πῶς δὲν ἤρθατε προχτὲς στὸ χορὸ τῶν Ἀνακτόρων;

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Ραγκαβῆς δὲν μποροῦσα, ἔχασα τὴ φωνή μου!

— Μὰ βέβαια, εἶπε ὁ Γεώργιος Α΄, ἀφοῦ ἐκτεθήκατε στὶς ἐκλογές...

—Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε! ξαναεῖπε ὁ Ραγκαβῆς. Μαζὶ μὲ τὴ φωνή μου ἔχασα καὶ ἕξη χιλιάρικα. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ σπουδαιότερο ζήτημα διότι τὰ χρωστῶ!

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἀνέκδοτό του ἔκαμε, τότε, τὸν γῦρο τῆς Παληᾶς Ἀθήνας.

Δ. ΓΑΤ.

—Γι' αὐτὸ τὸ καπέλλο πλήρωσες τριακόσια χιλιάρικα; Δὲν εἶνε κρῖμα;
—Τὸ κρῖμα... ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου!

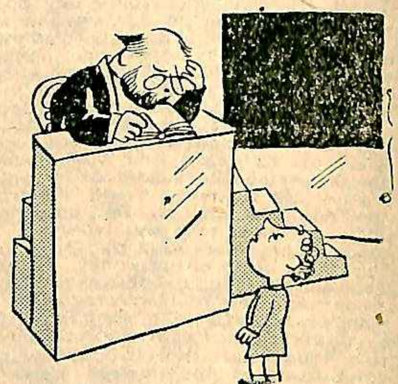

—Πόσοι ἦταν οἱ τέσσερες Εὐαγγελισταί;
—Τρεῖς!
—Ποιοί;
—Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ματθαῖος!

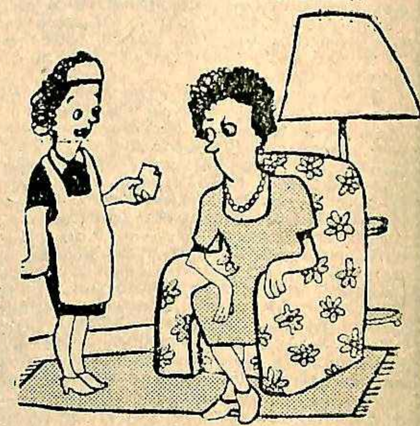

—Εἶπα ὅτι ἔχετε βγῆ ἔξω.
—Καὶ τί εἶπαν;
—Τόσο τὸ καλλίτερο!

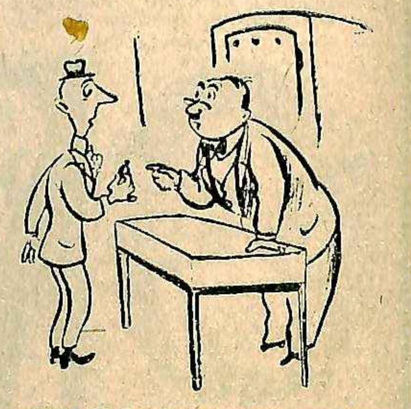

—Πῶς! Μοῦ φέρνετε πίσω τὸ δαχτυλίδι; Δὲν ἄρεσε στὴν ἀρραβωνιαστικιά σας;
—Ὄχι, ἐγὼ δὲν τῆς ἄρεσα!

Στὴν παραμυθένια ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Ἐντυπώσεις ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι στὴ Θάλασσα τοῦ Ρός

Στὴ στοιχειωμένη θάλασσα τοῦ Ρός, στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου οἱ τρικυμίες εἶνε παγωμένες, ὁ πάγος εἶνε ζωντανός, τὰ βουνὰ περπατοῦν καὶ εἰκόνες φαντασμαγορικὲς κρέμονται σὰν κουρτίνες ἀπ' τὸν οὐρανό... Δοκιμάζει κανεὶς τὴν ἐντύπωσι ὅτι βρίσκεται σὲ μιὰ νεκρὴ πόλι ἄλλου πλανήτου. Παντοῦ βασιλεύει σιωπὴ ἀπόλυτη, καταθλιπτική.

Ἡ θάλασσα τοῦ Ρὸς εἶνε μιὰ παγωμένη ἔκτασις 1 ἑκατομμυρίου τετραγωνικῶν μιλλίων, ποὺ εἰσχωρεῖ βαθυὰ μέσα στὴν Ἀνταρκτικὴ ἤπειρο, ὡς ἕνα σημεῖο ποὺ ἀπέχει λιγώτερο ἀπὸ 800 μίλλια ἀπ' τὸ Νότιο Πόλο. Ὅταν τὰ πλοῖα τῆς ἀμερικανικῆς ἀνταρκτικῆς ἀποστολῆς μπῆκαν μέσα σ' αὐτὴν βρεθήκαμε σὲ μιὰ τιτάνεια παραμυθένια χώρα...

Γύρω στὸν ὁρίζοντα, βλέπαμε παγόβουνα; περισσότερα παρὰ σὲ κάθε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. Τὰ μικρότερα εἶχαν ὕψος 80 μέτρων καὶ ἐπιφάνεια 1 τετραγωνικοῦ μιλλίου. Περάσαμε κοντὰ σ' ἕνα, ποὺ ὑπολογίζαμε ὅτι εἶχε ἔκτασι ὡς 200 τετραγωνικὰ μίλλια. Ὁ ἄνεμος, ὁ ἥλιος καὶ τὸ νερὸ εἶχαν σκαλίσει αὐτοὺς τοὺς ὀγκοπάγους σὰν παλάτια, ἐκκλησίες, τζαμιά, πανόδες πλοῖα, δεινοσαύρους ἐλέφαντες... Ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ στὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος μὲ τὸ Καπιτώλιον τῆς Οὐάσιγκτων, διακοσμημένο μὲ φωτεινὰ σμαράγδια, κι' ἕνα ἄλλο μὲ τὸ Λευκὸ Οἶκο.

Τὰ «παλάτια» αὐτὰ ἀπὸ πάνο ἔχουν παράξενες ἀποχρώσεις ἄσπρες πράσινες καὶ μπλέ. Τὸ μπλὲ — ὅμοιο μὲ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ — συναντᾶται παντοῦ ὅπου ὑπάρχει μιὰ σχισμὴ στὸν πάγο, καθὼς καὶ στοὺς θόλους ἀπ' τὶς σπηλιὲς ποὺ ἔχουν σκάψει τὰ κύματα μέσα στὰ παγόβουνα — σπηλιὲς ποὺ χωροῦν ὁλόκληρο πολεμικὸ πλοῖο!

Καθὼς προχωρούσαμε πρὸς τὸ Νότο κάτω ἀπὸ ἕνα λαμπερὸ καὶ ζεστὸ ἥλιο, ἐμφανίσθηκε ἔξαφνα στὸν ὁρίζοντα ἕνα ἀνοιξιάτικο τοπίον, μὲ πράσινα λειβάδια, φράχτες καὶ ἀγροτικὰ σπιτάκια! Θἄλεγε κανεὶς ὅτι ἕνας ζωγραφικὸς πίνακας, μήκους 50 μιλλίων καὶ ὕψους 10, κρεμόταν ἀπ' τὸν οὐρανό...

Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἀντικατοπτρισμό, σὰν αὐτὸ ποὺ παρατηρεῖται στὴν ἔρημο ἀλλὰ γιὰ μιὰ παράξενη ἀνταγάκλασι πάνω στὸν πάγο — φαινόμενον σχεδὸν ἀποκλειστικὸ στὸν Ἀνταρκτικό. Τὰ λειβάδια, τὰ σπίτια, ὅλα, δὲν ἦσαν παρὰ χαμηλὰ σύννεφα μὲ παράξενα σχήματα, μαζὶ μὲ παγόβουνα καθρεφτισμένα σ' αὐτά. Στὶς προηγούμενες ἐξερευνητικὲς ἀποστολὲς τοῦ ναυάρχου Μπέρντ, ἄνθρωποι ποὺ ἔτυχε ν' ἀπομακρυνθοῦν πολὺ ἀπ' τὴν κατασκήνωσι, βρῆκαν τὸ δρόμο τους καὶ γύρισαν πίσω συμβουλευόμενοι πρόχειρους χάρτες τῶν φαντασμαγορικῶν αὐτῶν εἰκόνων τοῦ οὐρανοῦ!

Ἡ Θάλασσα τοῦ Ρὸς σκεπάζεται μὲ στρῶμα πάγου, πάχους 1-1½ μέτρου. Κάθε καλοκαῖρι τὸ στρῶμα αὐτὸ σπάζει σὲ διάφορα μέρη. Ὡστόσο ἡ θάλασσα μένει γεμάτη ἀπὸ ὀγκοπάγους, ποὺ ἀποτελοῦν φραγμὸ ἀνυπέρβλητο γιὰ τὰ κοινὰ πλοῖα. Τὸ μεγάλο παγοθραυστικό μας «Νορθγουΐντ» ἄνοιγε δρόμο, ἀναζητῶντας τὰ πιὸ ἀδύνατα σημεῖα, κι' ἀκολουθοῦσαν τὰ ἄλλα πλοῖα. Μέσα σὲ 4 ἡμέρες, τὸ παγοθραυστικὸ ταξείδεψε 500 μίλλια ἐξερευνῶντας πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις ἐνῶ τὰ ἄλλα πλοῖα ἔκαναν μόνο 5 μίλλια.

Ἐπανειλημμένως μᾶς περικύκλωσαν καὶ μᾶς φυλάκισαν παγόβουνα τεράστια, ὅμοια κάπως μὲ πολεμικὰ πλοῖα. Ὑπολογίσαμε ὅτι ἕν' ἀπ' αὐτὰ εἶχε βάρος 100.000 τόννων. Κάθε φορὰ τὸ παγοθραυστικὸ ἐργαζόταν ἐντατικὰ γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώση.

Ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψις ὅτι ὁ Ἀνταρκτικὸς εἶνε ἕνας ἀπέραντος ἄσπρος τάφος ὅπου οἱ πάγοι ἔχουν ἐξαφανίσει πρὸ αἰώνων κάθε ἴχνος ζωῆς. Κι' ὅμως ὑπάρχει ζωὴ στὸν πάγο: κάτι μικροσκοπικὰ φυτά, σὰν φύκια, ποὺ σχηματίζουν πράσινες «ἀποικίες» μέσα στὸ νερό. Αὐτὰ δὲν ἐπηρεάζονται καθόλου ἀπὸ τὸν πάγο.

Κατὰ τοὺς βιολόγους, τὰ φυτὰ αὐτὰ προορίζονται πιθανώτατα ν' ἀποτελέσουν τὰ σπέρματα ἑνὸς καινούργιου φυτικοῦ καὶ ζωϊκοῦ κόσμου σὲ 1 δισεκατομμύριο χρόνια.

Τὸ πιὸ ἀλλόκοτο φαινόμενον ποὺ παρατηρήσαμε στὴν Ἀνταρκτική, συνέβη ἐνῶ τὰ πλοῖα μας στάθμευαν μέσα σὲ μιὰ τεραστία γκριζογάλανη λιμνοθάλασσα. Περικυκλωμένη ἀπὸ ὀγκοπάγους ὕψους 15 μέτρων, ἡ ἔκτασις αὐτὴ τοῦ νεροῦ ἦταν ἡ μόνη σὲ ἀκτῖνα 100 μιλλίων — ὅπως ἀπέδειξε μιὰ ἀεροπορικὴ ἀναγνώρισι. Βρισκόμαστε ἐκεῖ ἀπὸ 3 ἡμέρες, ὅταν ἀντιληφθήκαμε ἔξαφνα ὅτι ἡ λίμνη μίκραινε! Τὰ τείχη τοῦ πάγου μᾶς πλησίαζαν σιγὰ-σιγά, ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές. Εὐτυχῶς τὸ παγοθραυστικὸ πρόλαβε ν' ἀνοίξη ἐγκαίρως μιὰ ἔξοδο πρὸς τὸ νότο, πρὶν μᾶς φυλακίσουν ὁλότελα οἱ πάγοι.

Δὲν ἀργήσαμε ν' ἀνακαλύψουμε τὴν ἐξήγησι: Κατὰ τὶς προηγούμενες 72 ὧρες, τὰ πλοῖα μας, μαζὶ μ' ὁλόκληρη τὴ λίμνη, εἶχαν μετακινηθῆ 18 μίλλια πρὸς βορρᾶ χωρὶς ν' ἀντιληφθοῦμε ὅμως τὴν παράμικρὴ κίνησι! Οἱ ἐπιστήμονες τῆς ἀποστολῆς μας ἀπέδωσαν τὸ φαινόμενον σὲ πίεσι τοῦ ἀνέμου πάνω στοὺς πάγους, ἡ ὁποία μετακόμισε τὴ λίμνη καὶ τὰ πλοῖα βορειότερα. Συγχρόνως ὁ κρύος ἄνεμος προκάλεσε τὸ πάγωμα τοῦ νεροῦ.

Δὲν τελείωσε ὅμως ὡς ἐκεῖ τὸ περίεργο φαινόμενον. Προχωρῶντας 5 μίλλια πρὸς τὸ νότο μέσα ἀπ' τοὺς πάγους, τὸ παγοθραυστικὸ συνάντησε μιὰ ἄλλη λίμνη ποὺ δὲν ὑπῆρχε πρὸ 2 ὡρῶν! Αὐτὴ λοιπὸν ἡ καινούργια λίμνη εἶχε ἀκριβῶς τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος τῆς πρώτης ποὺ εἶχε παγώσει, ἀκόμη δὲ καὶ τὰ ἴδια «νησάκια» ἀπὸ πάνο στὶς ἴδιες θέσεις!

Δὲν ξέρω ποιὰ ἐξήγησι ἔδωσαν οἱ φυσικοί μας. Γιὰ μένα ὅμως ἦταν ἕνα ἀκόμη ἀπ' τὰ θαύματα ποὺ γίνονται στὴ μαγεμένη Θάλασσα τοῦ Ρός...

ΤΟΜΑΣ ΧΕΝΡΥ

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Μιὰ νέα σειρὰ ἱστορικῶν ἀφηγήσεων ποὺ θὰ γοητεύσουν καὶ θὰ συναρπάσουν Λυσσαλέα μίση, ἄγριες ἐκδικήσεις, σπαρακτικὰ δράματα, ἀποτελοῦν τὸ φόντο αὐτῶν τῶν αἱματοβαμμένων ἐρωτικῶν εἰδυλλίων ποὺ εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ τρανικώτερα τῆς ἱστορίας

Παρακολουθήσατε τὶς

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος

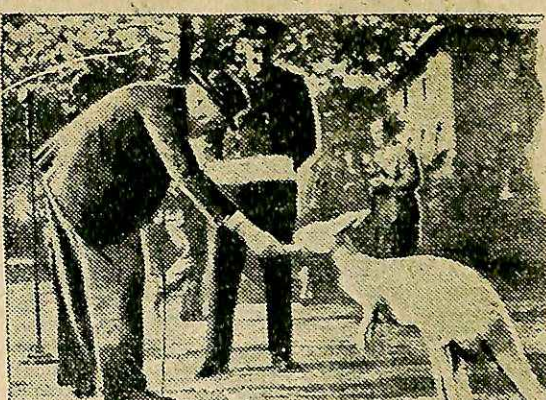

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΤΣΩΡΤΣΙΛ

Μερικοὶ Αὐστραλοὶ θαυμασταὶ τοῦ Οὐίνστον Τσῶρτσιλ τοῦ ἔστειλαν ὡς δῶρον ἕνα ζευγάρι ἄσπρα καγκουρώ. Αὐτὸς πάλι τά χάρισε στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Λονδίνου. Στὴν πρώτη ὅμως ἐπίσκεψί του, βρῆκε μόνο τὸ ἀρσενικό, γιατὶ τὸ θηλυκὸ εἶχε πέσει μὲ ὁρμὴ πάνω σ' ἕνα φράχτη ἀπὸ συρματόπλεγμα κι' εἶχε σκοτωθῆ.

Η ΠΕΙΝΑ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Τέτοια φρικτὰ θεάματα γυναικοπαίδων ποὺ πεθαίνουν ἀπ' τὴν πεῖνα ἔχουν γίνει πιὰ συχνότατα στοὺς δρόμους τῆς Σαγκάης. Πολλὲς δυστυχισμένες μητέρες γράφουν τὶς συμφορές τους σὲ μεγάλα φύλλα χαρτιοῦ καὶ τ' ἁπλώνουν στὸ δρόμο, γιὰ νὰ τὰ διαβάζουν οἱ διαβάτες καὶ νὰ τὶς ἐλεοῦν.

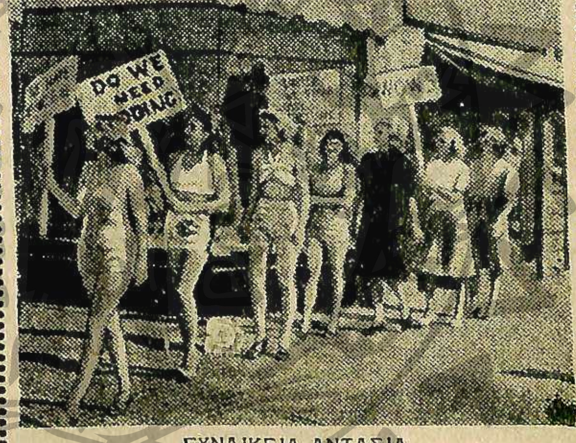

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΝΤΑΣΙΑ

Σὲ 10 ἢ 12 ἀμερικανικὲς πόλεις, οἱ γυναῖκες ἐξεγέρθηκαν κατὰ τῆς νέας μόδας, ποὺ θέλει νὰ ἐπιβάλη τὶς μακρυὲς φοῦστες. Ἵδρυσαν τὶς «Λέσχες τῶν ἐπάνω ἀπ' τὸ γόνατο» καὶ διωργάνωσαν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, κρατῶντας πινακίδες ποὺ ἔγραφαν: «Δὲν ἔχομε τίποτε νὰ κρύψουμε», «Ἕνωσις γιὰ τὴ νίκη» κλπ.

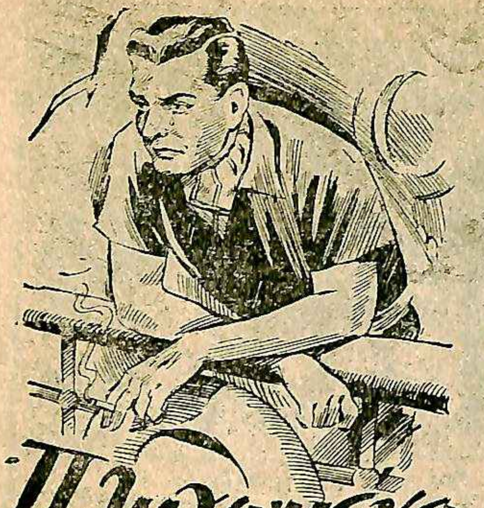

Πληγωμένα ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙΑ

Τὸ σπίτι μὲ τὰ γιασεμιά

Ὁ Πέτρος Ροδίνης, ἀκουμπισμένος στὴν κουπαστὴ τοῦ μεγάλου καραβιοῦ ποὺ γύριζε ἀπ' τὰ μακρινὰ λιμάνια, κύτταζε κάτω, στὴ θάλασσα, τὰ μικρὰ κυματάκια ποὺ σχημάτιζε ἡ καρίνα. Ἡ σκέψι του ἦταν γεμάτη μελαγχολία. Ἔνοιωθε πιὰ πὼς εἶχε γεράσει. Τὰ χρόνια τῆς ξενιτειᾶς εἴχανε βαρύνει διπλὰ ἀπάνω του. Δὲν ἦτανε παραπάνω ἀπὸ ἑξῆντα χρονῶν κι' ὅμως ἔνοιωθε στοὺς ὤμους του νὰ βαραίνῃ ἕνας ὁλόκληρος αἰῶνας!... Ἔνοιωθε τὸ κέφι του τσακισμένο, τὸ αἷμα του παγωμένο... Ἡ ψυχή του δὲν ἔκλεινε πιὰ μέσα της οὔτε πόθο, οὔτε ἐλπίδα. Μέσα του ἁπλωνότανε τὸ κενό, τὸ ἀπόλυτο κενό!...

Τὰ κυματάκια, σκισμένα ἀπ' τὴν καρίνα τοῦ βαποριοῦ, φωσφορίζανε κάτω ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀχτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου. Ὁ Πέτρος ἔνοιωθε τὸ βλέμμα του πίσω ἀπὸ τὰ πρεσβυωπικὰ γυαλιὰ νὰ μαγνητίζεται ἀπὸ τὴ θάλασσα ποὺ κυττοῦσε. Κι' ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ θάλασσα, σὰ σὲ μιὰ πρασινογάλαζη ὀθόνη κινηματογράφου, ἡ θύμησί του παρουσίαζε τὸ ἁγνὸ πορτραῖτο μιᾶς γυναίκας: Λουΐζα... Ἤτανε ξανθιὰ καὶ γαλανή, λυγερὴ σὰν κρῖνος καὶ ρόδινη σὰν τριαντάφυλλο. Πόσο τὴν εἶχε ἀγαπήσει!... Ἡ ζωή του εἶχε διαγράψει μιὰ τροχιὰ γύρω της, ὅπως γύρω ἀπὸ ἕναν ἔξοχο, ξανθογάλανο ἥλιο... Κι' ἐκείνη τἆχε δεχτῆ ὅλα — ἀπὸ τὴ λατρεία του ὡς τ' ὄνομά του — μὲ τὴν ψυχραιμία ποὺ νοιώθουν ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ ξέρουνε τί ἀξίζουνε... Τὸ ζευγάρι τους εἶχε στεγάσει τὰ φιλιά του κάτω ἀπὸ μιὰ κόκκινη σκεπή, πίσω ἀπὸ τέσσερα πράσινα παραθυρόφυλλα, μέσα σ' ἕνα κουκλίστικο σπιτάκι πνιγμένο μέσα στὰ γιασεμιά. Ἐκεῖ μέσα, σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι τόσο κοκέτικα ἐπιπλωμένο, περίμενε ἡ Λουΐζα τὸν Πέτρο τὶς μακρυνές, τὶς ἀτέλειωτες νύχτες τοῦ χειμῶνα. Δίπλα της ἦταν ἀναμμένο πάντα ἕνα μεγάλο τζάκι ἀπὸ γκρίζο μάρμαρο. Ἤτανε μιὰ μικρὴ ξανθιὰ κουκλίτσα, χωρὶς κανένα θετικὸ προορισμό, — ὁ μόνος της προορισμὸς ἦτανε νὰ ἐξωραΐζῃ τὸ περιβάλλον... — Καὶ τὴν κουκλίτσα αὐτὴ ἀπὸ τὴν πιὸ φίνα σάρκινη πορσελάνη τὴν εἶχε λατρέψει σὰ θεότητα ὁ δυνατός, ὁ φτασμένος ἄντρας...

Ὥσπου, μιὰ μέρα, ὁ Πέτρος ἔμαθε ὅτι ἡ ἀγαπημένη του τὸν ἀπατοῦσε!... Μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀδιαφορία, χωρὶς νὰ νοιάζεται κι' ἴσως ἀκόμα χωρὶς νἄχῃ συναίσθησι τί ἔκανε, κυλοῦσε στὸ βοῦρκο τ' ὄνομά του, χαρίζοντας τὰ φιλιά της καὶ τὰ χάδια της σ' ἕναν τύπο ἀνάξιο, ἕναν ἀπ' τοὺς κοινούς, ἀπ' τοὺς ἀσήμαντους τύπους ποὺ ἡ ζωὴ προσφέρει κατὰ χιλιάδες κι' οἱ γυναῖκες τοὺς δίνονται χωρὶς τύψεις... Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Πέτρος, ἔνοιωσε ἕνα καυτερὸ μαχαίρι νὰ τοῦ ὀργώνῃ τὸ στῆθος· ὕστερα, θέλησε νὰ δῇ, νὰ πειστῇ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια. Καὶ εἶδε, καὶ πείστηκε!... Δὲν τοὔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία: Ἡ Λουΐζα δὲν ἦτανε πιὰ δική του...

Τὴν ἀγαποῦσε τόσο, ποὺ ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὸ μυαλό του τὴ σκέψι νὰ τὴ σκοτώσῃ. Καὶ γιὰ νὰ μὴν κατεβάσῃ τὴν ἀγάπη του σὲ ἀκρότητες ποὺ ἤτανε τόσο ἀναπότρεπτες, νόμισε πὼς ἤτανε προτιμώτερο νὰ φύγῃ... Κρυφά, χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ κανένας, ἔβγαλε τὸ διαβατήριό του γιὰ μιὰ ξένη, πολὺ μακρυνὴ χώρα. Κι' ἕνα ἀπόγευμα, ἐγκαταλείποντας στὴ λατρευμένη ἄπιστη τὸ «Σπίτι μὲ τὰ γιασεμιὰ» καὶ μιὰ γερὴ κατάθεσι σὲ μιὰ Τράπεζα ποὺ τῆς ἐξασφάλιζε τὴ ζωή της, ἔφυγε μὲ τὴν καρδιά του κομματιασμένη ἀπ' τὴν Ἑλλάδα...

Εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια—μιὰ ζωή, πέρασε ἐκεῖ στὴ μακρυνὴ ξενιτειά. Ἡ Λουΐζα δὲν πῆρε ποτὲ οὔτ' ἕνα γράμμα του, οὔτ' ἐκεῖνος πῆρε ποτὲ ἕνα γράμμα τῆς Λουΐζας. Ὁ ἔρωτας δὲν κατάφερε πιὰ νὰ τρυπώσῃ στὴν καρδιά του. Τὰ χρόνια διαβήκανε χωρὶς ἐνδιαφέρον. Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἂν ἐκεῖ, στὴ δεύτερή του πατρίδα, ὁ Πέτρος Ροδίνης μπόρεσε νὰ τριπλασιάσῃ τὴν ἄλλωστε κι' ἀρχικὰ σημαντικὴ περιουσία του. Σημασία εἶχε τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς σβυσμένες ἐλπίδες εἶδε μιὰ μέρα τὶς ρυτίδες νὰ σκάβουνε τὸ πρόσωπό του καὶ τ' ἀσήμια νὰ πνίγουνε τὸ κεφάλι του... Μὲ τρόμο ἔνοιωσε πὼς ἦτανε πιὰ γέρος! Καὶ τότε, μὲ τὴ φριχτὴ σκέψι πὼς δὲν ἦτανε μακρυὰ ἡ μέρα ποὺ ὅλα θὰ τελείωναν, ἔνοιωσε μέσα του τὴν ψυχή του νὰ μαγνητίζεται ἀπ' τὴ μακρυνή του Ἑλλάδα... Τὰ εἰκοσιπέντε χρόνια ποὔχανε περάσει ἀπὸ τότε, τοὔχανε ταχτοποιήσει βαθειὰ ὅλες τὶς κακίες τοῦ παρελθόντος— μιὰ καὶ τὶς εἴχανε σκεπάσει μὲ στάχτη... Ὁ Πέτρος Ροδίνης οὔτ' ἀγαποῦσε πιά, οὔτε μισοῦσε, οὔτε ζήλευε· νοιώθοντας ὅμως τὸν ἑαυτό του πολὺ κοντὰ στὸ θάνατο θέλησε νὰ πεθάνῃ στὸν τόπο ποὔχε γεννηθῆ..

Καί, νὰ ποὺ γύριζε!... Σὲ λίγο τὸ βαπόρι θ' ἄραζε στὸ γνώριμο λιμάνι ποὺ κάποτε τὸν εἶχε δῆ νὰ φεύγῃ μὲ τὴν καρδιὰ κομμάτια... Πῶς νἆτανε τώρα ἡ Λουΐζα— ἂν ζοῦσε, φυσικά;... Ὄχι βέβαια σὰν αὐτὸ τὸ ἐξαίσιο ὅραμα ποὺ παρουσίαζε ἡ φαντασία του ἀπάνω στὰ γαλαζοπράσινα νερὰ τοῦ πελάγου... Ὁ καιρὸς θἆχε περάσει βαρὺς κι' ἀδυσώπητος καὶ πάνω ἀπὸ τὰ δικά της ἀλαζονικὰ κι' ὄμορφα νειᾶτα...

. . . .

Ἕνα ἥσυχο ἀπομεσήμερο. Ὁ ἥλιος βασιλεύει μέσα σ' ἕνα μπουκέτο ἀπὸ μαβιὰ καὶ ρόδινα σύννεφα. Ἕνα δρομάκι σὲ κάποιαν ἐρημικὴ γειτονιὰ τῆς Ἀθήνας. Κι' ἕνας γκρίζος ἄνθρωπος ποὺ τὸ περνάει, μόνος του, σιωπηλός...

Τὸ «Σπίτι μὲ τὰ γιασεμιὰ» εἶχε χάσει κι' αὐτὸ ἀρκετὴ ἀπ' τὴν παλιά του φρεσκάδα. Οἱ σουβάδες του ἤτανε κι' αὐτοὶ γεμάτοι ρυτίδες... Ἡ σκεπὴ λιγώτερο κόκκινη καί, τὰ πράσινα παραθυρόφυλλα λιγάκι ξεθωριασμένα...

Κι' ὅταν ὁ ἄντρας χτύπησε τὸ κουδοῦνι μ' ἕνα χέρι ποὔτρεμε, ἡ ἐξώπορτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε μιὰ γ ρ ι ά. Τὰ χρυσάφια τῶν μαλλιῶν της εἴχανε θαφτῆ κάτω ἀπ' τὰ χιόνια, κι' οἱ θάλασσες τῶν ματιῶν της πίσω ἀπ' τὰ γυαλιὰ τῆς πρεσβυωπίας...

— Λουΐζα!...

Τὸν κύτταξε καλὰ-καλά... Δὲν τὸν ἐγνώρισε.

— Ποιός εἶστε;...

— Δὲ μὲ γνωρίζεις Λουΐζα;...

Γνώρισε τὴ φωνή του.

— Πέτρο... Ἐσύ;... μουρμούρισε.

— Ἐγώ, Λουΐζα... Μιὰ καὶ δὲν κατάφερα νὰ ζήσω μαζί σου, γύρισα γιὰ νὰ πεθάνω τοὐλάχιστον στὸ πλευρό σου...

Κρεμάστηκε στὸ μπράτσο του καὶ γυρίσανε τὸ μικρὸ κηπάκι. Λίγα γιασεμιὰ ἀνθίζανε γιὰ δεύτερη φορὰ μέσ' στὸ φθινόπωρο. Ἡ γρηοῦλα ἔγειρε τὸ κάτασπρο κεφαλάκι της στὸν ὦμο του καὶ μουρμούρισε στὸ γέρο ποὺ περπατοῦσε δίπλα της:

— Καλῶς ἦρθες ἀγαπημένε μου, ἀπὸ τὸ παρελθόν...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

◆◆

Οἱ ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς στὴν Ἀμερική

Ἐνῶ, στὸν τελευταῖο πόλεμο, σκοτωθήκαν στὰ διάφορα μέτωπα 325.000 Ἀμερικανοί, οἱ ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς σκοτώσαν, μέσα στὸν τόπο τους, στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, 2 ἑκατομμύρια ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά! Αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς δίνουν οἱ στατιστικὲς γιὰ τὴν τρομερὴ αὐτὴ πληγὴ ποὺ μαστίζει τὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες καὶ ποὺ δημιουργεῖ τὸ σοβαρώτερο πρόβλημα δημοσίας ὑγείας. Μιὰ ὀργάνωσις, ποὺ ἱδρύθηκε στὴν Ἀμερική, μὲ τίτλο «Ἕνωσις γιὰ τὴ μελέτη τῶν καρδιακῶν παθήσεων» προσπαθεῖ νὰ μαζέψῃ κεφάλαια γιὰ τὸ σταμάτημα τοῦ κακοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ 3.700.000 Ἀμερικανοὶ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς κι' ἄλλοι τόσοι περίπου ἀπὸ ἀρτηριοσκλήρωσι καὶ πίεσι. Οἱ ρευματισμοὶ τῶν ἀρθρώσεων καὶ οἱ καρδιακοὶ ρευματισμοὶ προκαλοῦν πενταπλασίους περίπου θανάτους ἀπ' τὴν πολιομυελίτιδα, τὸν κοκκίτη, τὴ διφθερίτιδα, τὴν ὀστρακιά, τὴν ἱλαρὰ καὶ τὴν ἐγκεφαλονωτιαία μηνιγγίτιδα, ὅλες μαζί.

Εἶνε λάθος αὐτὸ ποὺ πιστεύει ὁ πολὺς κόσμος, ὅτι δηλαδὴ οἱ ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς προσβάλλουν ἀποκλειστικὰ τοὺς γέρους. Ἀποτελοῦν βέβαια τὴν αἰτία τῶν μισῶν θανάτων μετὰ τὰ 45 χρόνια, ἀλλὰ χτυποῦν ἐπίσης καὶ τοὺς νέους, κάνουν δὲ θραῦσι στὰ παιδιὰ τῶν 10 - 15 ἐτῶν.

Ποιὲς εἶνε οἱ αἰτίες τῶν καρδιακῶν παθήσεων; Πρῶτον, μπορεῖ νὰ ὀφείλωνται σὲ κακὴ διάπλασι τῆς καρδιᾶς ἐκ γενετῆς, τέτοια ὥστε τὸ φλεβικὸ αἷμα νὰ ἀνακατεύεται μὲ τὸ ἀρτηριακό. Ἀκολουθοῦν κατόπιν οἱ μολύνσεις τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος, οἱ ὀγκώδεις σωματικὲς διαστάσεις, ἡ μηνιγγῖτις καὶ προπάντων ἡ σύφιλις.

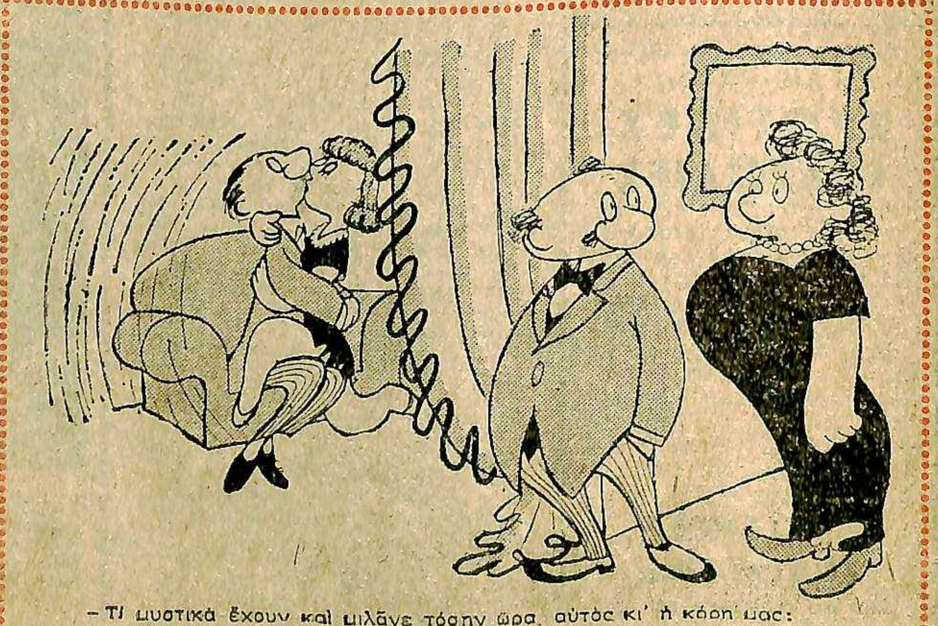

— Τί μυστικὰ ἔχουν καὶ μιλᾶνε τόσην ὥρα, αὐτὸς κι' ἡ κόρη μας;

Ἡ κωμωδιοῦλα μας

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :
Ἀντοὲ Λεμοάν, ἔγγαμος. Λίνα Ταρμπέν φίλη του.

(Ὁ κ. Ἀντοὲ Λεμοὰν κατώρθωσε νὰ πείση τὴν γυναῖκα του νὰ τὸν ἀφίση ἐλεύθερον στὸ σπίτι τὸ ἀπόγευμα. Εἶνε Πέμπτη καὶ ὁ Λεμοὰν περιμένει τὴ φίλη του Λίνα Ταρμπέν. Χτυπάει τὸ κουδοῦνι. Ὁ Λεμοὰν πηγαίνει ν' ἀνοίξη).

ΛΕΜΟΑΝ : Ἐπὶ τέλους ἀγάπη μου ἦρθες ; Ἄργησες καὶ εἶχα ἀνησυχήσει.

ΛΙΝΑ : Καλησπέρα ἀγάπη μου. Ἄργησα ναί, μὰ ἂν ἤξερες τί μοῦ συμβαίνει !...

ΛΕΜΟΑΝ : Τί σοῦ συμβαίνει ; Μὲ κάνεις καὶ τρομάζω...

ΛΙΝΑ (τρομερὰ ταραγμένη) : Ὢ, φίλε μου, ὢ φίλε μου !

ΛΕΜΟΑΝ (κατάπληκτος) : Μὰ τί σοῦ συμβαίνει λοιπόν ;

ΛΙΝΑ : Ἂν ἤξερες τί μᾶς συμβαίνει...

ΛΕΜΟΑΝ : Μᾶς συμβαίνει τίποτε ; (Ἀνήσυχος). Μήπως ὁ ἄνδρας σου ἔμαθε ὅτι...

ΛΙΝΑ : Ἂν ἦταν μόνο αὐτό...

ΛΕΜΟΑΝ : Τί εἶπες ; Ὥστε εἶνε χειρότερο ;

ΛΙΝΑ : Εἶνε τρομερό !

ΛΕΜΟΑΝ : Μὰ πές μου, λοιπόν, τί ;...

ΛΙΝΑ : Ὁ ἄνδρας μου μὲ ἀπατᾶ !

ΛΕΜΟΑΝ : Ὁ ἄνδρας σου σέ... (Καθησυχάζοντας) : Ἔ, καλά ! Αὐτὸ ἦταν ὅλο ; Πφ !...

ΛΙΝΑ (θυμωμένη) : Πῶς ; Αὐτὸ ἦταν ὅλο ; Αὐτὸ μόνον ἔχεις νὰ μοῦ πῆς ;

ΛΕΜΟΑΝ : Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ ; Ἂν ὁ ἄνδρας σου σὲ ἀπατᾶ, εἶναι πολὺ φυσικό... Κάθε ἄνδρας ἀξιοπρεπὴς ἀπατᾶ τὴ γυναῖκα του !

ΛΙΝΑ : Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές ; Δὲν εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου φαίνεται.

ΛΕΜΟΑΝ (ἐγωϊστικά) : Ἀγαπημένη μου Λίνα, δὲν πρέπει νὰ συγχίζεσαι γιὰ τέτοια μικροπράγματα...

ΛΙΝΑ : Μικροπράγματα ; !

ΛΕΜΟΑΝ : Μὰ τὸ ν' ἀπατοῦν οἱ σύζυγοι τὶς γυναῖκες τους εἶνε κάτι ποὺ γίνεται κάθε μέρα. (Εἰρωνικά) : Γίνεται καὶ τὸ ἀντίθετο φυσικά... γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ εἶμαι δυσαρεστημένος.

ΛΙΝΑ : Σὲ παρακαλῶ ἄφησε τοὺς ὑπαινιγμούς. Πρῶτα - πρῶτα εἶναι ἀπρεπές.

ΛΕΜΟΑΝ : Ἂν εἶναι νὰ ἐξετάσωμε τί εἶναι ἀπρεπὲς καὶ τί ὄχι θὰ χάσουμε ἄδικα τὴν ὥρα μας, δὲν θὰ τελειώσουμε ποτέ. Κι' ἔπειτα ἴσως νὰ μὴ φταίη τόσο ὁ φουκαρᾶς ὁ ἄντρας σου.

ΛΙΝΑ : Ξέρω τί θέλεις νὰ πῆς : Ὅτι δὲν θάπρεπε νὰ εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ !...

ΛΕΜΟΑΝ : Θεὸς φυλάξοι ! Τὸ αἴσθημα δὲν κρίνεται ὡς ἀπρέπεια ποτέ.

ΛΙΝΑ : Νουμίζεις...

ΛΕΜΟΑΝ : Δὲν νομίζω. Τὸ πιστεύω αὐτὸ ποὺ λέω !

ΛΙΝΑ : Μὰ δὲν ξέρεις...

ΛΕΜΟΑΝ : Μὰ ναί, ξέρω πολὺ καλά. Ξέρω ὅλα ὅσα θὰ μοῦ πῆς. Ὁ ἄντρας σου ὁ Ντίκ, εἶνε ἐλεεινός. Πλήγωσε τὴ συζυγική σου φιλοτιμία....

ΛΙΝΑ : Μὴ λὲς ἀνοησίες....

ΛΕΜΟΑΝ : Ἔχεις ἄδικο, Λίνα. Ἂν ὁ Ντὶκ σὲ ἀπατᾶ ποιὸς ἔκανε τὴν ἀρχή ; Ἐσὺ κι' ὄχι ἐκεῖνος...

ΛΙΝΑ : Μὰ ὄχι, ἀκριβῶς...

ΛΕΜΟΑΝ : Πῶς ὄχι ; Ὥστε ποῶτ' ἄρχισε ἐκεῖνος : Ὄχι δά ! Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐσὺ ἔκανες τὴν ἀρχή. Διότι...

ΛΙΝΑ : Θὰ πάψης, ἐπὶ τέλους ;...

ΛΕΜΟΑΝ : Ἄφησέ με νὰ ἐξακολουθήσω. Θέλω νὰ πῶ πῶς ἀπατᾶσθε ἀμοιβαίως. Αὐτὸ εἶνε ὅλο.

ΛΙΝΑ : Ἔχεις, καϋμένε, ἕνα τρόπον νά...

ΛΕΜΟΑΝ : Ἔχω ἕναν ἰδιαίτερο τρόπο ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων : Ἀλλὰ ὁ δικός μου εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος ἀγάπη μου, ὁ καλύτερος σὲ βεβαιῶ. Τί τὰ θέλεις στὴ ζωὴ πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς φιλόσοφος. Εἶμαι σίγουρος ὅτι ὅταν ἀνακάλυψες ὅτι σὲ ἀπατᾶ ὁ ἄνδρας του, ἐσκέφθηκες νὰ τὸν χωρίσης !

ΛΙΝΑ : Νὰ τὸν χωρίσω ;

ΛΕΜΟΑΝ : Ἔτσι φαντάζομαι ὅτι θὰ σκέφθηκες.

ΛΙΝΑ : Ναί, καὶ αὔριο κι' ὅλας θὰ πάω στὸ δικηγόρο μου. Τὸ πῆρα ἀπόφασι, δὲν ἐννοῶ ν' ἀλλάξω γνώμη.

ΛΕΜΟΑΝ : Δὲν ἔχεις δίκηο, καθόλου δίκηο. Ξέρεις τί πρέπει νὰ κάνης ;

ΛΙΝΑ : Ἀλλά... στάσου λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ.

ΛΕΜΟΑΝ : Ἁπλούστατα θὰ προσποιηθῆς ὅτι ἀγνοεῖς τὴ σχέσι τοῦ Ντίκ, καὶ τὰ πράγματα θὰ ἐξακολουθήσουν τὸ δρόμο τους....

ΛΙΝΑ : Εἶσαι ἕνας τρομερὸς ἐγωϊστής !

ΛΕΜΟΑΝ : Μὰ ὄχι, δὲν εἶμαι ἐγωϊστής, εἶμαι ἁπλῶς ἕνας πρακτικὸς ἄνθρωπος.

ΛΙΝΑ : Ὅταν σκέπτομαι ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή...

ΛΕΜΟΑΝ : Τί, αὐτὴ τὴ στιγμή ; Θὲς νὰ πῆς ὅτι ὁ ἄνδρας σου εἶνε μὲ τὴ φίλη του, ὅπως ἐγὼ μὲ σένα ;...

ΛΙΝΑΡ : Ἀκριβῶς ! Δὲν εἶναι τρομερό ; Δὲν εἶναι φοβερό, ἀπαίσιο, πρωτάκουστο ; Ἄχ ! Θεέ μου, Θεέ μου, θὰ τρελλαθῶ !... Εἶναι φρικτό, φρικτό !...

ΛΕΜΟΑΝ : Δὲν τὸ βρίσκω καὶ τόσο τρομερό. Σοῦ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεται. Κι' ἔτσι εἴσαστε κίτ, ἀγάπη μου.

ΛΙΝΑ : Ὡραῖα ποὺ τὰ λές !

ΛΕΜΟΑΝ : Φυσικά. Χαίρομαι ποὺ ἀρχίζεις νὰ λογικεύεσαι. Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς φιλόσοφος στὴ ζωή, τί διάβολο !

ΛΙΝΑ : Ἐσὺ εἶσαι μὲ τὸ παραπάνω !

ΛΕΜΟΑΝ ! Καὶ καυχῶμαι γι' αὐτό.

ΛΙΝΑ : Δὲν μοῦ λές, ξέρεις μὲ ποιὰν τάχει ὁ ἄνδρας μου ;...

ΛΕΜΟΑΝ : Ὤ, φαντάζομαι. Θὰ τάχη μὲ καμμιὰ κοκοτοῦλα, ἢ μὲ καμμιὰ γυναῖκα κανενὸς ἄσημου ἀνθρώπου, κανενὸς Βλάκα... Γιατί τί νὰ σοῦ πῶ, γιὰ νὰ κάνη μιὰ γυναῖκα ἐρωμένο της τὸν Ντίκ, δὲν θὰ εἶνε καμμιὰ ἀξία λόγου... Εἶνε λοιπὸν καμμιὰ παντρεμένη ;

ΛΙΝΑ : Ναί.

ΛΕΜΟΑΝ : Καὶ ξέρεις ποιὰ εἶνε ;

ΛΙΝΑ : Ναί. Δὲν μ' ἄφησες νὰ σοῦ ἐξηγήσω.

ΛΕΜΟΑΝ (περίεργος) : Μπρρ, χωρὶς νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, νὰ σὲ ρωτήσω ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ σουρλουλοῦ, ποιοῦ ἀρχιβλάκα γυναῖκα εἶναι ;

ΛΙΝΑ (ἀργά, χτυπητά) : Ποιὰ εἶναι ;... Εἶναι ἡ γυναῖκα σου !

ΛΕΜΟΑΝ (ἔξαλλος) : Ἡ γυναῖκα μου; Ὁ ἄντρας σου μὲ τὴ γυναῖκα μου ; Θὰ τὸν σκοτώσω !

ΛΙΝΑ (πολὺ ἀπαθὴς καὶ ἤρεμη) : Γιατί ἀγάπη μου ; Εἶναι πολὺ φυσικὸ αὐτό. Εἴσαστε κίτ, χρυσέ μου. Ἡ γυναῖκα σου σοῦ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεται.... ἢ μᾶλλον...

ΛΕΜΟΑΝ : Τί ;

ΛΙΝΑ : Μᾶς ἀνταποδίδουν τὰ ἴσα χωρὶς νὰ τὸ φανταζόμαστε !

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙ

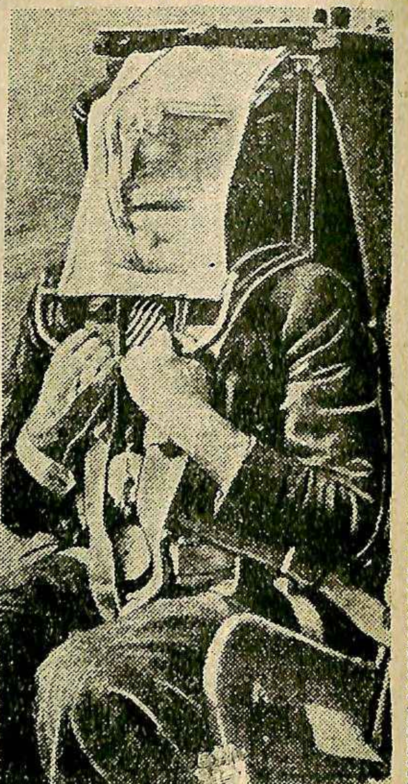

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΣΩΣΙ ΤΩΝ ΠΙΛΟΤΩΝ

Ο Ἄγγλος αὐτὸς δοκιμάζει ἕνα νέο σύστημα διασώσεως τῶν πιλότων τῶν πυραυλοκινήτων ἀεροπλάνων. Σὲ περίπτωσι ἀτυχήματος ὁ ἀεροπόρος ἀνοίγει τὸ σκέπασμα τῆς θέσεώς του καὶ πιέζει ἕνα κουμπί, ποὺ προκαλεῖ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ποσότητος πυρίτιδος κάτω ἀπ' τὸ κάθισμά του. Ἔτσι, ἐκσφενδονίζεται στὸν ἀέρα τὸ κάθισμα μαζὶ μὲ τὸν πιλότο ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πιὰ παρὰ ν' ἀνοίξη τὸ ἀλεξίπτωτό του. Ἡ μάσκα προορίζεται γιὰ νὰ προστατεύη τὸ πρόσωπο τοῦ ἀεροπόρου ἀπ' τὴν ὁρμὴ τοῦ ἀέρος, τὴ στιγμὴ ποὺ τινάζεται ἔξω ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο. Ἡ δοκιμὴ ἔγινε μ' ἐπιτυχία σ' ἕνα ἀεροπλάνο, ποὺ πετοῦσε μὲ 800 χιλιόμετρα τὴν ὥρα σὲ ὕψος 4.000 μέτρων.

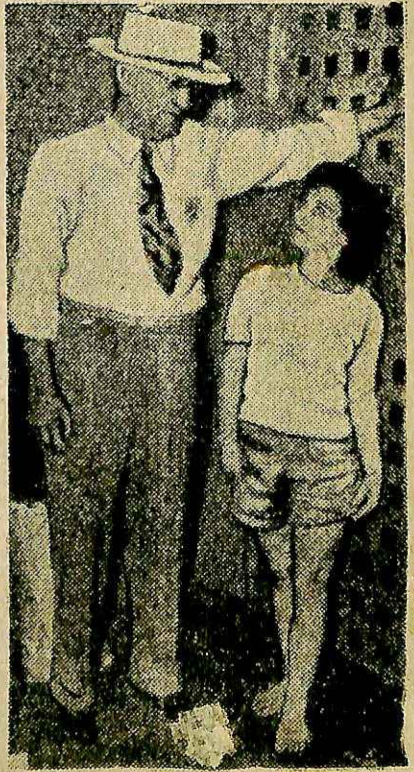

ΕΚΑΝΕ... ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΥΖΥΓΩΝ

Ἡ χαριτωμένη Ἔμμα Μαὶν Τοὺκ μιὰ μερικανίδα μικρούλα στὸ μπόι καὶ στὰ χρόνια, (21 ἐτοῦς, ἀνάστημα 1,35, βάρος 34 κιλά) πῆρε μέσα σὲ 6 χρόνια ἰσαρίθμους συζύγους. Τὸ κακὸ δὲ εἶνε ὅτι κάθε φορὰ ποὺ ξαναπαντρευόταν, ἀμελοῦσε νὰ πάρη διαζύγιο ἀπ' τὸν προηγούμενο σύζυγο! Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ συλληφθῆ ἀπ' τὸν πανύψηλο ἀστυνομικὸ ποὺ στέκεται δίπλα της, καὶ νὰ καταδικασθῆ σὲ 2 ἐτῶν φυλάκισι γιὰ πολυγαμία.

ΟΙ ΑΠΑΤΕΣ ἑνὸς νεαροῦ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

Πῶς ἀναστάτωσε τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἰδικοὶ ποὺ μελετοῦν καὶ ταξινομοῦν τὰ ἀρχεῖα τῆς Γκεσταπὸ ἀνακάλυψαν μέσα σ' αὐτὰ μιὰ ἔκθεσι μὲ ἡμερομηνία 10 Σεπτεμβρίου 1941, ὅπου ἐξιστοροῦνται οἱ ἆθλοι τοῦ Πέτερ Μπρέννερ, ἑνὸς καταπληκτικοῦ ἀπατεῶνος ἡλικίας μόλις 15 χρόνων.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς Γερμανός, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ ἐθνικοσοσιαλιστικὰ κηρύγματα, πῆγε μιὰ μέρα τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1931 στὰ γραφεῖα τῆς στρατολογίας τῆς Ἀεροπορίας καὶ ζήτησε νὰ καταταχθῆ ὡς ἐθελοντής. Ἀλλὰ τὸν βρῆκαν πολὺ μικρὸ καὶ τὸν ἔδιωξαν.

Τὸ πλῆγμα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὸ μικρὸ Πέτερ. Γιατὶ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὴ μεγάλη ἀπόφασί του, μὲ τὶς εὐχὲς τῶν γονέων του καὶ κάτω ἀπὸ τὰ θαυμαστικὰ βλέμματα ὁλόκληρης τῆς συνοικίας καὶ τῶν συνομηλίκων του, ποὺ ἔβλεπαν σ' αὐτὸν ἕνα μέλλοντα ἥρωα. Πῶς θὰ γύριζε τώρα σκυφτὸς καὶ ντροπιασμένος, λέγοντας πὼς δὲν τὸν εἶχαν δεχθῆ ;

Μιά... φωτεινὴ ἰδέα πέρασε τότε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Κι' ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του, εἶπε στοὺς γονεῖς καὶ τοὺς φίλους τους πὼς τὸν εἶχαν κατατάξει σὲ μιὰ παραστρατιωτικὴ ὀργάνωσι. Θὰ φοροῦσε στολὴ μόνο ὅταν ἦταν σὲ ὑπηρεσία. Ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ θὰ κυκλοφοροῦσε μὲ τὴ συνηθισμένη του περιβολή.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνην, ἄρχισε ν' ἀφηγῆται διάφορες ἱστορίες γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι ποὺ ἔπαιρνε καὶ γιὰ τὶς προόδους ποὺ ἔκανε. Ἔπειτα, ἕνα βράδυ, εἶπε σὲ ὅλους πὼς εἶχε πετάξει πάνω ἀπ' τὸ δυτικὸ μέτωπο καὶ ὅτι εἶχε βομβαρδίσει μερικὰ σημεῖα τῆς γραμμῆς Μαζινό...

Ὁ Πέτερ Μπρέννερ εἶχε γίνει πιὰ ἕνα σημαντικὸ ὑποκείμενο στὴ συνοικία ὅπου ἔμενε. Οἱ φίλοι του στέκονταν σὲ ἀπόστασι μπροστά του κι' ὅλο τὸν χαιρετοῦσαν μὲ σεβασμό.

Οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ σεβασμοῦ ἔγιναν μεγαλύτερες, ὅταν, μιὰ μέρα, ὁ Πέτερ γύρισε τραυματισμένος (πολὺ ἐλαφρά, ἄλλωστε) στὸ πόδι.

— Ἕνα μικρὸ ἀτύχημα κατὰ τὴν ἀπογείωσι, εἶπε μὲ μετριοφροσύνη.

Καὶ στὸ ἐρχόμενο
τεῦχος του
Ο
'ΘΗΣΑΥΡΟΣ,,
ΜΕ
ΣΕΛΙΔΕΣ
76

Στὴν πραγματικότητα, εἶχε τραυματισθῆ ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο σ' ἕναν κεντρικὸ δρόμο τοῦ Βερολίνου.

Ἀλλὰ τὸ ἕνα ψέμμα γεννάει τὸ ἄλλο... Δὲν ἦταν ἀρκετὸ νὰ μιλάη μόνο γιὰ τὰ ἀνδραγαθήματά του. Ἔπρεπε νὰ μπορῆ νὰ δείξη κάτι, ποὺ νὰ πιστοποιῆ μ' ἕναν τρόπο ἀναμφισβήτητο τὴ δρᾶσι του.

Ἄρχισε τότε νὰ γυρίζη στὰ μέρη ὅπου σύχναζαν στρατιῶτες. Καί, μιὰ μέρα, κατώρθωσε νὰ κλέψη ἕναν σιδηροῦν σταυρὸ δευτέρας τάξεως. Τὸν κάρφωσε ἀμέσως στὸ στῆθος του καὶ γύρισε ποζάτος στὸ σπίτι του.

« Τὸν κέρδισα, εἶπε, πηδώντας μὲ ἀλεξίπτωτο στὸ ἐχθρικὸ ἔδαφος. Οἱ ἀνώτεροί μου λένε πὼς ἔκαμα μιὰ πολὺ καλὴ δουλειά. Ἀλλὰ τί εἶνε ἡ ἀνατίναξις ἑνὸς ἐργοστασίου πυρομαχικῶν ;... Ἐλπίζω πὼς πολὺ σύντομα θὰ κάμω κάτι καλύτερο...».

Τὸ « καλύτερο » αὐτὸ ἦταν ὅτι σὲ λίγες μέρες... ἔκλεψε ἀπὸ ἕνα στρατιώτη ἕνα σιδηροῦν σταυρὸ πρώτης τάξεως ! Θρίαμβος !...

Ἀλλ' ὁ Πέτερ Μπρέννερ δὲν τὸν βρῆκε ἀρκετό. Τοῦ χρειαζόταν κάτι μεγαλύτερο. Ὁ ἀνώτατος πολεμικὸς σταυρός, τὸ « Ριττερκράουζ », ποὺ ἔφεραν ἐλάχιστοι μόνο ἄνθρωποι στὴ Γερμανία.

Τὸ σταυρὸ αὐτὸ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸν δείξη, γιατὶ δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ τὸν φορῆ κανεὶς παρὰ μόνο στὶς μεγάλες στρατιωτικὲς τελετές. Ἦταν ἀπαραίτητο, ὅμως, κάτι ἄλλο : Ἡ ἀνακοίνωσις τῆς ἀπονομῆς του ἔπρεπε νὰ γίνη μὲ τὸ ραδιόφωνο καὶ τὸν τύπο.

Γιατὶ ὁ σταυρὸς αὐτὸς ἔκανε τὸν κάτοχό του ἥρωα ἰσάξιο τῶν Νιμπελοῦγκεν. Καὶ ἡ σχετικὴ ἀνακοίνωσις γινόταν σὲ τρεῖς συνεχεῖς ἐκπομπές, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀνακρούσεις τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου, ἀπὸ ὅλους τοὺς γερμανικοὺς σταθμούς.

Τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ δύσκολα. Ἀλλ' ὁ Πέτερ Μπρέννερ τὰ κατάφερε καὶ αὐτὴ τὴ φορά.

Πρῶτα - πρῶτα, ἔμαθε τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου ποὺ ἔκανε τὶς ἀνακοινώσεις στὸν τύπο καὶ τὸ ραδιόφωνο.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, πῆρε τὸ διευθυντὴ αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας στὸ τηλέφωνο καὶ τοῦ εἶπε μὲ βαρειὰ φωνή :

— Ἐδῶ, διεύθυνσις προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἀεροπορίας... Ἔχω μιὰ ἐπείγουσα ἀνακοίνωσι γιὰ τὸ ραδιόφωνο καὶ τὸν Τύπο... Σύμφωνα μὲ ἀπόφασι τοῦ Φύρερ, ἀπενεμήθη ὁ σταυρὸς « Ριττερκράουζ » στούς.... (ἀνέφερε τρία ὀνόματα ποὺ τοῦ ἦρθαν στὸ μυαλὸ ἐκείνη τὴν ὥρα) καὶ στὸν Πέτερ Μπρέννερ... Νὰ ἐξαρθῆ ἡ δρᾶσις των... Πῶς ;... Ὄχι, δὲν θὰ δοθοῦν λεπτομέρειες...

Ἔτρεξε κατόπιν καὶ εἰδοποίησε ὅλους τοὺς φίλους του νὰ παρακολουθήσουν τὴ μεσημβρινὴ ἐκπομπὴ τοῦ ραδιοφώνου.

Πραγματικά, κατὰ τὴν ἐκπομπὴ αὐτή, ἀνεφέρθησαν τὰ ὀνόματα τῶν.. ἡρώων, στοὺς ὁποίους εἶχεν ἀπονεμηθῆ τὸ « Ριττερκράουζ ».

Ἐκεῖνοι ποὺ ἐξεπλάγησαν περισσότερο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκπομπὴ ἦσαν οἱ ἁρμόδιοι τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου. Διετάχθησαν ἀμέσως ἀνακρίσεις καί, τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Πέττερ Μπρέννερ συνελήφθη.

Ὁ θρασύτατος καὶ σατανικὸς νεαρὸς Γερμανὸς ἀπατεὼν δὲν ἀπέκρυψε τοὺς ἄθλους του :

— Διψοῦσα γιὰ δόξα, γιὰ ἐπίδειξι ! εἶπε ἀνερυθρίαστα.

Ἡ ἔκθεσις τῆς Γκεσταπὸ ἀναφέρει ὅτι ἐνεκλείσθη σ' ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Ἀλλὰ δὲν μιλάει καθόλου γιὰ τὸ τί ἀπέγινε κατόπιν. Τὸ πιθανώτερο εἶνε, ὅμως, ὅτι πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του τὴν ἐφήμερη δόξα τοῦ ἥρωος.

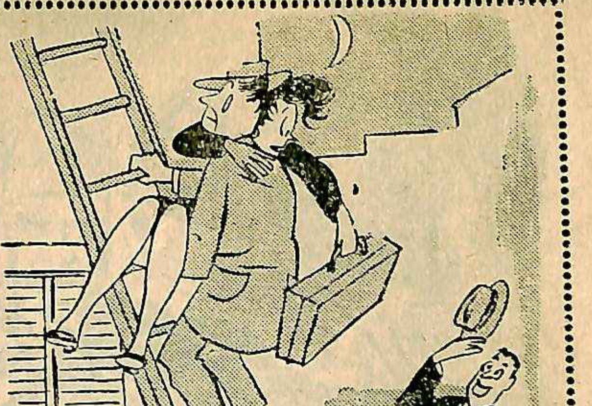

ΜΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

--Μιὰ καὶ τὴν κλέβετε, κύριε μήπως μένει τὸ δωμάτιό της ἐλεύθερο νὰ τὸ νοικιάσω;..

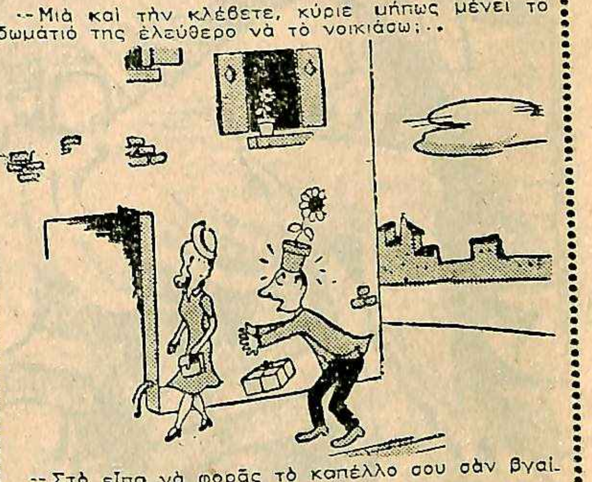

--Στὸ εἶπα νὰ φορᾶς τὸ καπέλλο σου σὰν βγαίνης ἔξω!...

ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

--Ἡ μητέρα της μοῦ εἶπε νὰ τῆς φερθῶ μὲ τὸ γάντι...

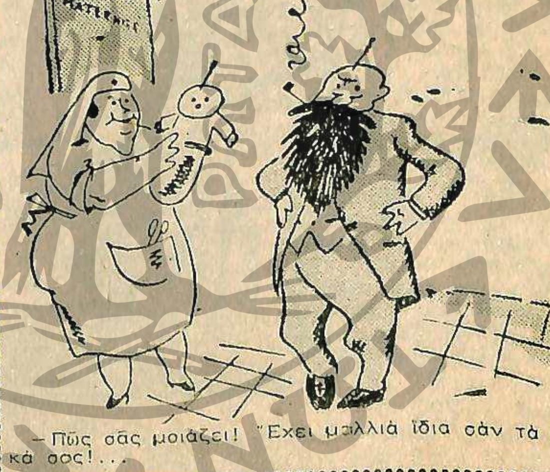

--Πῶς σᾶς μοιάζει! Ἔχει μαλλιὰ ἴδια σὰν τὰ δικά σας!...

Ο θάνατος του ΑΤΤΙΛΑ

Ἱστορικὸ διήγημα

Ἡ ἄνοιξις τοῦ ἔτους 439 εἶχεν ἁπλωθῆ πρώϊμα στὶς μεγάλες πεδιάδες τοῦ Δουνάβεως. Ὁ ἀέρας ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ εὐωδιὲς καὶ τὰ πουλιὰ κελαδοῦσαν χαρούμενα πάνω στὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων.

Ὁ Ἀττίλας δὲν ἤξερε ἀκόμη ἂν θὰ ἐπιχειροῦσε μιὰ δεύτερη ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Δύσεως ἢ ἂν θὰ ξεκινοῦσε γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἄφινε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι γιὰ ἀργότερα. Γιατὶ τώρα οἱ γάμοι του μὲ τὴν ὄμορφη Χιλντεγκόνδη ἀπασχολοῦσαν ὅλη τὴ σκέψι του.

Θὰ ἦταν ἡ ἑκατοστὴ σύζυγός του. Μερικοὶ βιογράφοι του λένε, μάλιστα, ἡ χιλιοστή. Στ' ἀλήθεια, ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ λογαριάση τὸν ἀριθμὸ τῶν συζύγων τοῦ τρομεροῦ Οὔννου πολεμάρχου; Πολλὲς φορὲς εἶχε παντρευτῆ δυὸ γυναῖκες μέσα στὸν ἴδιο μῆνα καὶ κάποτε — λέει ἡ παράδοσις — εἶχε κάμει τὸ γάμο του μὲ δώδεκα παρθένες τὴν ἴδια ἡμέρα!...

Ἐκείνη ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ τώρα ἦταν μιὰ ὡραία γερμανίδα πριγκήπισσα, μόλις δεκαεπτὰ χρονῶν.

Ὁ Ἀττίλας κατὰ τῆς διάρκεια μιᾶς ἐκστρατείας στὴ σημερινὴ Βαυαρία, εἶχε σκοτώσει τοὺς γονεῖς καὶ τὰ πέντε ἀδέρφια τῆς νεαρῆς πριγκήπισσας κι' εἶχε διατάξει τοὺς ἀνθρώπους του νὰ βάλουν φωτιὰ στὸ παλάτι τοῦ πατέρα της.

Ἀλλά, καθὼς οἱ φλόγες ὑψώνονταν ἀπὸ παντοῦ, ἄκουσε γιὰ γυναικεία φωνὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάλου ξύλινου παλατιοῦ.

Ἡ Χιλντεγκόνδη, κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα εἶχε παρακολουθήσει μὲ σφιγμένη τὴν καρδιὰ τὴ θανάτωσι τῶν δικῶν της. Εὐτυχῶς, οἱ κατακτηταὶ δὲν τὴν εἶχαν ἀνακαλύψει. Γιατί, χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ εἶχε κι' αὐτὴ τὴν ἴδια τύχη μὲ τοὺς δικούς της. Ἀλλά, ξαφνικά, τὴ στιγμὴ ποὺ νόμισε πὼς εἶχε γλυτώσει τὸν κίνδυνο, εἶδε τὶς φλόγες νὰ ζώνουν τὸ πατρικό της σπίτι. Ἄρχισε τότε νὰ φωνάζη κι' οἱ φωνές της ἔφτασαν στ' αὐτιὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχεν ἀποκληθῆ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του «Μάστιξ τοῦ Θεοῦ».

Ἀψηφῶντας τὶς φλόγες, ὁ Ἀττίλας ὥρμησε μέσα στὸ σπίτι. Κι' ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, βγῆκε ἀπὸ κεῖ, κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴ μικρὴ Χιλντεγκόνδη, ποὺ εἶχε λιποθυμήσει ἀπὸ τὸν τρόμο της.

Ὁ Ἀττίλας εἶχε γοητευθῆ ἀπὸ τὰ νειᾶτα καὶ τὴν ὀμορφιὰ τῆς νεαρῆς πριγκήπισσας. Κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν κάμη γυναῖκα του.

Ἀλλά, χωρὶς νὰ βιάζεται, ὅπως εἶχε κάμει τόσες φορὲς ὡς τότε, περίμενε νὰ γυρίση στὸ μόνιμο στρατόπεδο ποὺ εἶχε κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Δουνάβεως, γιὰ νὰ κάμη τοὺς γάμους του.

Ἡ βαρβαρικὴ τελετὴ ὁρίσθηκε γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς νέας Σελήνης, μετὰ τὴν ἐαρινὴ ἰσημερία.

Οἱ ἐπιφανέστεροι ἀπὸ τοὺς Οὔννους ἀρχηγοὺς εἶχαν συγκεντρωθῆ στὸ στρατόπεδο τοῦ Ἀττίλα γιὰ νὰ παραστοῦν στὸ γάμο.

Ἡ Χιλντεγκόνδη φοροῦσε ἕνα ὁλόλευκο φόρεμα κι' ἕνα χρυσὸ διάδημα στὸ κεφάλι. Πολύτιμα κοσμήματα στόλιζαν τὰ χέρια καὶ τὸ λαιμό της.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ μικρὴ γερμανίδα πριγκήπισσα εἶδε τὸν Ἀττίλα νὰ τῆς περνάη ἕνα δακτυλίδι μὲ μιὰ μεγάλη πέτρα στὸ χέρι. Ἔπειτα, τῆς ἔδωκε νὰ πιῆ γλυκὸ κρασὶ μέσα στὸ κύπελλό του κι' ἤπιε κατόπιν κι' αὐτός.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἦταν πιὰ νόμιμη γυναῖκα του. Γιατὶ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἦταν πολὺ ἁπλῆ στοὺς Οὔννους. Δὲν πίστευαν, ἄλλωστε σὲ κανένα Θεὸ καὶ δὲν εἶχαν καμμιὰ θρησκεία. Γι' αὐτὸ ἱερεῖς δὲν ὑπῆρχαν σ' αὐτούς.

Μετὰ τὴν ἁπλῆ αὐτὴ τελετή, οἱ προσκαλεσμένοι πῆραν θέσι γύρω σὲ μεγάλα χαμηλὰ τραπέζια, ποὺ ἦσαν γεμάτα ἀπὸ παντὸς εἴδους φαγητά.

Ὁ Ἀττίλας καὶ ἡ Χιλντεγκόνδη ἦσαν καθισμένοι στὴ μέση μπροστὰ σ' ἕνα χωριστὸ τραπέζι.

Οἱ Οὖννοι ἀρχηγοὶ ἔτρωγαν μὲ λαιμαργία κι' ἄδειαζαν ἀναρίθμητα κύπελλα κρασιοῦ. Σὲ λίγο εἶχαν μεθύσει ὅλοι.

Ὁ πιὸ συγκρατημένος ἀνάμεσά τους ἦταν ὁ Ἀττίλας. Ἔτρωγε κι' ἔπινε πολὺ λίγο.

Σὲ μιὰ στιγμή, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, ἅρπαξε τὴ Χιλντεγκόνδη στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξαφανίσθηκε.

Ἡ ἀναχώρησίς του συνοδεύθηκε ἀπὸ ξεφωνητὰ χαρᾶς καὶ ἄγρια οὐρλιάσματα. Γιατὶ οἱ σύντροφοί του θαύμαζαν τὴ νεανικὴ ρώμη καὶ τὸ σφρῖγος του, μ' ὅλα τὰ πενήντα ἔξη χρόνια του.

Τέσσερες Οὖννοι πολεμισταὶ φρουροῦσαν τώρα ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ ὅπου ὁ Ἀττίλας εἶχεν ὁδηγήσει τὴν νέα σύζυγό του.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου περίμεναν τὸ ἄλλο πρωῒ νὰ ἰδοῦν τὸν ἀρχηγό τους. Ἡ σκηνὴ ἔμεινε κλειστὴ καὶ κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό της.

Ἡ ἡμέρα ἄρχισε νὰ κυλάη γρήγορα.

Οἱ γυιοὶ τοῦ Ἀττίλα κι' οἱ ἀξιωματικοί του ἄρχισαν νὰ ἐκνευρίζωνται, ν' ἀνυπομονοῦν.

— Τί καθόμαστε; φώναξε ἔξαφνα ἕνας ἀπ' τοὺς γυιοὺς τοῦ τρομεροῦ ἐπιδρομέως. Τί περιμένουμε; Πρέπει νὰ μποῦμε νὰ δοῦμε τί συμβαίνει. Ὁ πατέρας μου ποτὲ δὲν ἀργοῦσε τόσο πολὺ στὸ κρεββάτι του. Σὰν τέλειος πολεμιστὴς συνηθίζει νὰ ξυπνάη πρὶν ὁ ἥλιος βάψη χρυσαφένια τ' ἀντικρυνὰ βουνά.

Ἕνας γέρος πολεμιστής, μὲ λευκὰ μακρυὰ γένεια ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὸν τρομερὸ Ἀττίλα σ' ὅλες του τὶς μάχες καὶ σ' ὅλους του τοὺς θριάμβους χαμογέλασε ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ νέου καὶ τοῦ εἶπε:

— Σωστὰ μίλησες, γυιὲ τοῦ γενναίου ἀρχηγοῦ μας. Ὁ πατέρας σου ξυπνοῦσε πάντα πρῶτος ἀπ' ὅλους καὶ στὶς ἡμέρες τῶν ἀγώνων καὶ στὶς ἡμέρες τῆς εἰρήνης. Τὸ ξέρω αὐτὸ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Μὰ σήμερα, παιδί μου, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει. Σήμερα εἶναι δικαιολογημένος ὁ ἀρχηγός μας νὰ κοιμᾶται τόσο ἀργά. Ξεχνᾶς ὅτι σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὡραιότερη κοπέλλα ἀπ' ὅσες ἀντίκρυσαν τα μάτια μας; Πῶς ν' ἀφήση τὴ μυρωμένη ἀγκαλιά της καὶ τὸ κρεββάτι του; Ἂς περιμένουμε λίγο ἀκόμα κι' ἂν ὁ ἀρχηγός μας δὲν φανῆ, τότε θὰ μποῦμε στὴ σκηνή του καὶ θὰ δοῦμε τί συμβαίνει.

Βρῆκαν σωστὰ τὰ λόγια τοῦ γέρου πολεμιστῆ καὶ δὲν ἐπέμειναν.

Στάθηκαν μπρὸς στὴ σκηνὴ τοῦ Ἀττίλα καὶ περίμεναν ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα.

Μὰ μάταια καρτεροῦσαν. Ὁ ἀρχηγός τους δὲν φαινόταν.

Ἦταν ἀργὰ πειά.

Ὁ ἥλιος πλησίαζε νὰ μεσουρανήση. Καὶ καμμιὰ κίνησις, καμμιὰ φωνή, ὁ παραμικρὸς θόρυβος δὲν ἀκουγόταν μέσα στὴ σκηνὴ τοῦ τρομεροῦ ἐπιδρομέως.

Τέλος, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς γυιοὺς τοῦ Ἀττίλα Ἔλλακ, ἀκολουθούμενος καὶ ἀπὸ μερικοὺς ἄλλους ἐπιφανεῖς Οὔννους, ἀποφάσισαν νὰ μποῦν μέσα στὴ σκηνή.

Καὶ τότε ἀντίκρυσαν ἕνα φρικαλέο θέαμα.

Ὁ Ἀττίλας ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι καὶ ἔπλεε μέσα σὲ μιὰ λίμνη παγωμένου αἵματος. Μιὰ μεγάλη πληγὴ ξεχώριζε πάνω στὸ στῆθος του. Κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἦταν πεταμένο τὸ ἐγχειρίδιο, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχεν ἀνοιχθῆ αὐτὴ ἡ πληγή. Καί, λίγο πιὸ πέρα, καθισμένη σ' ἕνα σκαμνί, ἡ μικρὴ Χιλντεγκόνδη κύτταζε πότε τὸ νεκρὸ καὶ πότε ἐκείνους ποὺ εἶχαν μπῆ μέσα στὴ σκηνή. Φοροῦσε ἀκόμα τὸ νυφικὸ φόρεμά της καὶ τὸ χρυσὸ διάδημα στὸ κεφάλι. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἤρεμο καὶ γαλήνιο.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά, ὁ Ἔλλακ κατάλαβε τὰ πάντα.

— Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό; ρώτησε τὴ νέα.

— Γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν πατέρα, τὴ μητέρα μου, τὰ πέντε ἀδέρφια μου κι' ὅλους τοὺς δικούς μου, ποὺ πέθαναν ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἀττίλα καὶ τῶν ἀνθρώπων του, ἀπάντησε ἀτάραχη ἡ Χιλντεγκόνδη.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς Οὔννους ἀρχηγοὺς ἔβγαλε τότε τὸ βαρὺ ξίφος του καὶ τοιμάσθηκε νὰ χτυπήση μ' αὐτὸ τὴ νέα. Ἀλλ' ὁ Ἔλλακ τὸν ἐμπόδισε.

— Ὄχι, τοῦ εἶπε. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθη πὼς ὁ πατέρας μου πέθανε ἀπ' τὸ ἐγχειρίδιο αὐτῆς τῆς γυναίκας.

Καί, βγαίνοντας ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή, φώναξε:

— Ὁ Ἄτελ (Ἀττίλας), ὁ γυιὸς τοῦ Μουντζούκ, πέθανε πάνω στὴ χαρὰ τοῦ ὑμεναίου, χωρὶς νὰ ὑποφέρη καθόλου.

Ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου τοῦ Ἀττίλα διαδόθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ κόσμου ὡς τὴν ἄλλη. Κι' οἱ λαοὶ ἀνάπνευσαν ἀνακουφισμένοι.

Στὸ στρατόπεδο τοῦ Δουνάβεως, οἱ θρῆνοι καὶ οἱ κοπετοὶ κράτησαν πολλὲς ἡμέρες. Εἶχαν βαλσαμώσει τώρα τὸ νεκρὸ τοῦ Ἀττίλα καὶ τὸν εἶχαν βάλει μέσα σὲ τρία φέρετρα. Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἀπὸ σίδερο, τὸ δεύτερο ἀπὸ ἀσῆμι καὶ τὸ τρίτο ἀπὸ χρυσάφι.

Ἡ νεκρικὴ πομπὴ ξεκίνησε μιὰ σκοτεινὴ νύχτα ἀπὸ τὸ μεγάλο στρατόπεδο. Ἄπειρο πλῆθος ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω.

Στὸν πρῶτο σταθμό, οἱ Οὖννοι πολεμισταὶ ἀποχαιρέτησαν τὸν Ἀττίλα.

Στὸ δεύτερο σταθμό, ἦρθεν ἡ σειρὰ τῶν φυλάρχων καὶ τῶν μεγάλων ἀξιωματούχων.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους, ἔμειναν γύρω στὸ φέρετρο οἱ ἑβδομήντα γυιοὶ τοῦ Ἀττίλα, ἡ Χιλντεγκόνδη καὶ μερικὲς δεκάδες ἐργατῶν ποὺ θ' ἄνοιγαν τὸν τάφο.

Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ ποῦ σταμάτησε ἡ πομπή.

Μὰ ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν γύρισαν πίσω μόνο οἱ ἑβδομήντα γυιοὶ τοῦ Ἀττίλα. Σύμφωνα μ' ἕνα βάρβαρο ἔθιμο, εἶχαν θάψει μαζὶ μὲ τὸ νεκρὸ κι' ἐκείνους ποὺ ἄνοιξαν τὸν τάφο του.

Ἡ παράδοσις ἀναφέρει πὼς τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἐργάτες κατέβαζαν τὸ φέρετρο, οἱ γυιοὶ τοῦ Ἀττίλα ὥρμησαν ἐναντίον τους καὶ βύθισαν τὰ ἐγχειρίδιά τους στὸ λαιμό τους. Ἔπειτα ἔρριξαν τὰ πτώματά τους μέσα στὸ λάκκο.

Τελευταία ἦρθεν ἡ σειρὰ τῆς Χιλντεγκόνδης.

Ὁ Ἔλλακ τὴν πλησίασε σὲ μιὰ στιγμή, τῆς ἔβγαλε τὸ χρυσὸ διάδημα ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὴν γύμνωσε ἀπὸ τὰ ροῦχα της. Ἔπειτα τὴν ἔσπρωξε κι' αὐτὴ μέσα στὸ λάκκο.

Οἱ ἀδελφοί του ἅρπαξαν ἀμέσως τὰ φτυάρια, ποὺ εἶχαν ἀφίσει οἱ ἐργάτες καὶ γέμισαν τὸ λάκκο μὲ χῶμα. Ἡ ὄμορφη Χιλντεγκόνδη, ἡ παρθένος - σύζυγος τοῦ Ἀττίλα, ἐνταφιάσθηκε ζωντανὴ μέσα στὸν ἴδιο τάφο, μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ γιὰ πολλὰ χρόνια σκόρπισε τὸν ὄλεθρο καὶ τὴ συμφορὰ στὴν ἀνθρωπότητα.

ΑΛΝΤΟ ΒΑΛΝΤΑΝΙ

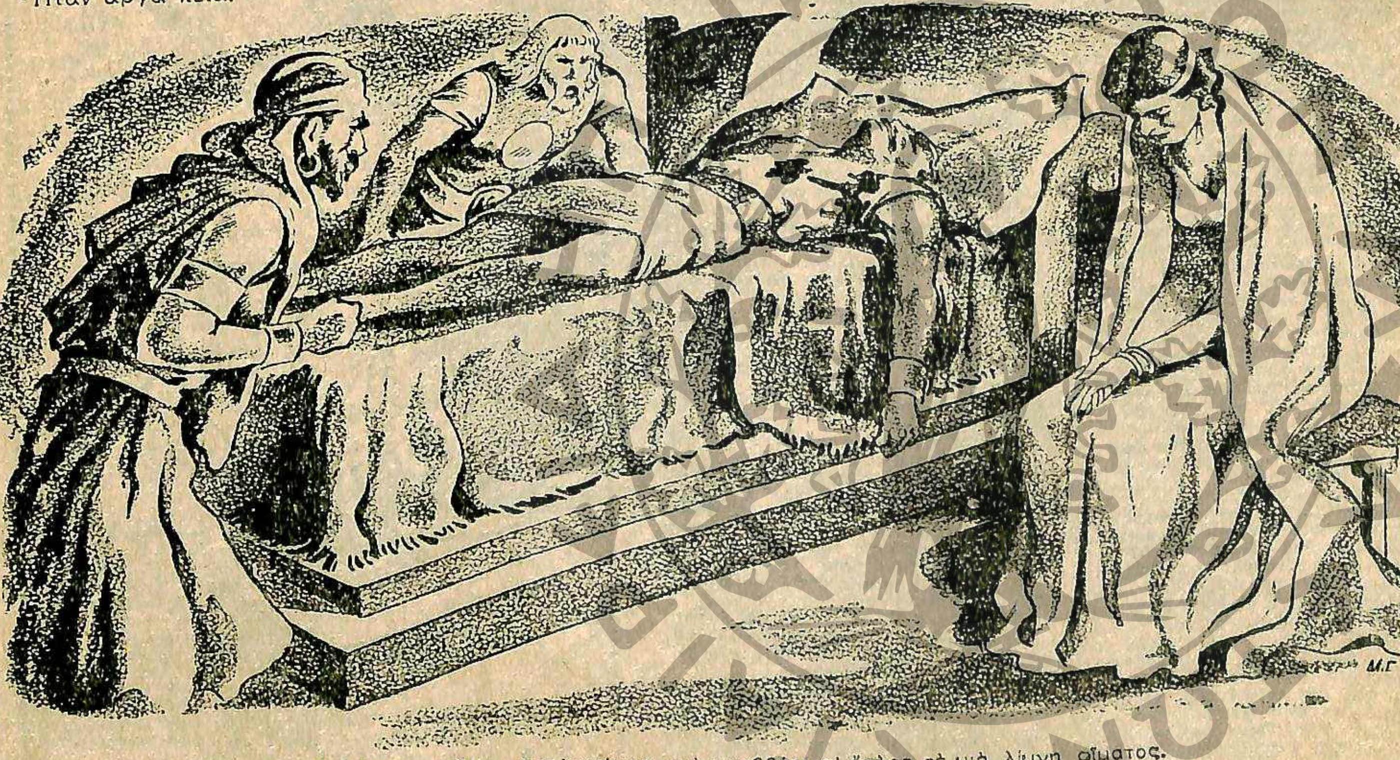

Ὁ Ἀττίλας ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι κι' ἔπλεε σὲ μιὰ λίμνη αἵματος.

Ἀστυνομικὸ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Τὰ «Λεμονάδ κα»

Στὴν ἀκτὴ Τζελέπη, ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ὑπῆρχαν τὰ «Λεμονάδικα», ἡ πιὸ «δερβίσικη» συνοικία τοῦ Πειραιῶς. Μιὰ πυρκαϊὰ τὰ κατάστρεψε πρὸ ἐτῶν καὶ ξεκαθάρισε τὸν χῶρο ἐκεῖνο, μὰ κανεὶς δὲν τὰ ξέχασε κι' ἀκόμη καὶ σήμερα θυμοῦνται οἱ Πειραιῶτες τὰ «σαΐνια», τοὺς «βαρεῖς ἄντρες», τοὺς «μερακλῆδες» τοῦ λιμανιοῦ, ποὺ σύχναζαν ἐκεῖ πέρα. Μιὰ νύχτα στὰ λεμονάδικα ἦταν μιὰ νύχτα στὸν ἕβδομο κύκλο τῆς κολάσεως. Στὴ συνοικία αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε ἔλεος. Τὸ μαχαίρι ἔλεγε πάντα τὴν τελευταία λέξι, ἂν δὲν πρόφταινε νὰ τὴν εἰπῆ ἡ ἀστυνομία. Ἄλλωστε τὸ λέει καὶ τὸ τραγοῦδι:

«Κὺρ ἀστυνόμε, τί ῥαρᾶς
ἀφοῦ καλὰ τὸ ξέρεις
πῶς ἡ δουλειά μας εἶν' αὐτὴ
καὶ ρέστα μὴ γυρεύεις...»

Κι' ἀλήθεια ἡ δουλειά τους, τὴ μὲν μέρα ἦταν νὰ κλέβουν πορτοφόλια καὶ τὴ νύχτα τὸ μαχαίρι κι' ὁ λουλᾶς! Γιατί, πράγματι, στὰ λεμονάδικα ὑπῆρχαν οἱ πιὸ πολλοὶ τεκέδες. Κάθε καφενεδάκι μετεβάλλετο τὴ νύχτα σὲ τεκέ. Ἄφηνε μάλιστα ἀπ' ἔξω ὅλες τὶς καρέκλες του τὴ νύχτα, γιὰ τοὺς πελάτες ποὺ θἄφταναν «χαρμάνηδες».

Μόλις νύχτωνε, τὸ καφενεῖο κατέβαζε τὰ ρολά του κάποιος ὑπάλληλος ἔβαζε ἕνα χοντρὸ λουκέττο ποὺ γιὰ ν' ἀνοίξη χρειάζοταν λοστὸ κι' ἔπειτα ἔφευγε... Μὰ ὁ καταστηματάρχης ἔμενε μέσα στὸ κλειδωμένο μαγαζὶ κι' ἄρχιζε νὰ ἑτοιμάζη τὸν πρῶτο λουλά. Τὸ ρυλὸ τοῦ μαγαζιοῦ εἶχε μιὰ τρύπα ἴσια ἴσια νὰ περνᾶ ἕνα ἀνδρικὸ χέρι. Κάθε χασισοπότης πλησίαζε μὲ τὴν καρέκλα του πρὸς αὐτὴ τὴν τρύπα καὶ φώναζε:

— Μπάρμπα Μίστο, παρών! Πιάσε μία!...

Καὶ τοῦ ἔδινε τὸ ἀντίτιμο μιᾶς ρουφηξιᾶς χασίς, μιᾶς «τζούρας»....

Τότε ὁ μπάρμπα Μίστος, μὲ χίλιες προφυλάξεις, περνοῦσε ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ ρολοῦ τὸ μαρκοῦτο τοῦ ναργιλὲ κι' ὁ κακοποιὸς ρουφοῦσε μ' ἡδονὴ τὸν καπνὸ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν παραισθήσεων.

— Ὄχι παπορίσιες!...ἔλεγε στὸν πελάτη ὁ καταστηματάρχης. Θέλεις μεγάλη ρουφηξιά; Θὰ τὴν πληρώσης διπλῆ!...

— Ἀμάν, κὺρ Μίστο ξανάνοιωσα!..

Κι' ὁ χασισοπότης ρουφοῦσε μ' ὅλη του τὴ δύναμι, γιὰ νὰ ρθῆ μὲ δυό, τρεῖς στὸ κέφι!...

Ἔπειτα καθόταν στὴν καρέκλα του ἢ ξάπλωνε κατὰ γῆς κι' ἄρχιζε νὰ τραγουδάη καὶ νὰ μερακλώνεται.

Καμμιὰ φορὰ ὅμως ὁ κὺρ Μίστος θύμωνε μὲ τοὺς κακοπληρωτὲς πελάτες. Τότε ἔσκυβε στὴν τρύπα τοῦ ρολοῦ καὶ φώναζε:

— Ὑπηρεσία!..

Ἡ «ὑπηρεσία» ἦταν ἕνας θεώρατος ἄνθρωπος — γορίλλας, ἀποκτηνωμένος ἀπὸ τὰ ναρκωτικὰ ποὺ φύλαγε «τσίλιες» στὸ μαγαζί, ὄχι τόσο γιὰ τὸν φόβο τῶν ἀστυνομικῶν ὅσο γιὰ νὰ μὴ κάνουν «ζαβολιὲς» οἱ πελάτες. Ὁ γορίλλας πλησίαζε.

Ὁ κὺρ Μίστος ἔδειχνε τὸ ζαβολιάρη.

— Ὅλο καὶ παπορίσιες τὶς τραβάει καὶ δὲν πληρώνει, φώναζε. Βάρα του!

Ἡ «ὑπηρεσία» ἅρπαζε τότε τὸν πελάτη ποὺ ρουφοῦσε γεμᾶτες καὶ χορταστικὲς «παπορίσιες», τὸν τίναζε σὰν ἄδειο σακκὶ καὶ τὸν πετοῦσε πέρα σὰν σκουπίδι, χωρὶς νὰ τολμάη ἐκεῖνος νὰ διαμαρτυρηθῆ.

Ὅταν ὅμως στὰ λεμονάδικα, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της ἡ ἀστυνομία, τότε «χαλοῦσαν τὰ σύννεφα» τῶν κακοποιῶν. Οἱ καταστηματάρχαι, τὸ ἔσκαγαν σὰν γάτοι ἀπὸ τὶς στέγες τῶν μαγαζιῶν τους ἢ σβύνανε γρήγορα τὸ φῶς καὶ κάνανε ὅτι κοιμόντουσαν τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου...

Τὰ λεμονάδικα τὴν ἡμέρα εἶχαν μεγάλη κίνησι. Καΐκια καὶ μπενζίνες φέρναν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο κι' ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου χιλιάδες ὀκάδες φροῦτα καὶ λαχανικά. Φέρναν ἐπίσης κι' ἕνα πλῆθος νησιῶτες μὲ φουσκωμένο πορτοφόλι ποὺ θέλανε νὰ κάνουνε τὰ ψώνια τους στὴν πρωτεύουσα. Γι' αὐτὸ σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο, στὴν ἀκτὴ τοῦ Τζελέπη, μαζευόταν τὸ «ἄνθος τῶν κακοποιῶν»: πορτοφολάδες, παπατζῆδες, καρυδάκηδες κι' ἄνθρωποι τῆς φακῆς: «ἐδῶ ἡ φακή, ἐκεῖ ἡ φακὴ ποῦ εἶνε ἡ φακή;...»Καὶ γδύνανε κυριολεκτικῶς τὸν κόσμο, ὅπως γίνεται καὶ μὲ τὸ γνωστὸ παιγνίδι τοῦ «παπᾶ».

Ἀρχηγός τους ἦταν ὁ «Σβοῦρας», ἢ «Ζουμπᾶς» ἢ «Ἀψηλὸς ἄντρας». Τὸ πραγματικὸ ὄνομά του ἦταν Κωνσταντινίδης. Ἦταν μικρόσωμος, μὰ εἶχε φοβερὴ δύναμι κι' εὐκινησία. Δὲν κρατοῦσε ποτὲ μαχαίρι ἢ πιστόλι. Σὲ «ἀχρήστευε» μὲ μιὰ κουτουλιά. Σαλτάριζε σὰν αἴλουρος, σοῦ τὴν ἔδινε στὸ σαγῶνι καὶ σ' ἔρριχνε κατὰ γῆς ἀναίσθητο. Ὅλοι τὸν φοβόντουσαν. Ὅλοι ἦσαν ὑποτακτικοί του καὶ τοῦ πλήρωναν τὸ μερδικό του, τὴ «ρέφα» του σὲ κάθε «δουλειὰ» ποὔκαναν.

Ὁ «Σβοῦρας» ἦταν ὁ μεγάλος παλληκαρᾶς τοῦ λιμανιοῦ καὶ—ποιὸς θὰ τὸ πίστευε;— ὁ προστάτης τῶν ἀστυνομικῶν. Πάντα τοὺς ὑπεράσπιζε ὅταν κινδύνευαν. Μιὰ φορὰ ἕνας ἀστυνομικὸς στὴν Τρούμπα ἔπεσε στὴν ἐνέδρα ἑνὸς κακοποιοῦ, ἑνὸς ἐγκληματία — γίγαντα! Τοῦ ἀστυνομικοῦ τὸ ἔλεγε ἡ καρδιά του, μὰ ἔτυχε νὰ εἶνε ἄοπλος. Ὁ κακοποιὸς θὰ τὸν συνέτριβε!... Εἶχαν ἁρπαχτῆ στὰ χέρια καὶ πάλευαν, ὅταν ξαφνικά μέσα ἀπὸ κάποια βάρκα, ξεπήδησε ὁ «Ζουμπᾶς». Εἶδε τὴ σκηνή, ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς κινδύνευε κι' ἔπεσε στὴ μέση.

— Φέρμα! (κύτταξε), φώναξε τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Καὶ πέρνοντας φόρα σαλτάρησε πάνω στὸν κακοποιὸ τοῦ ἔδωσε μιὰ κουτουλιὰ στὸ σαγῶνι καὶ τὸν τίναξε δέκα μέτρα μακρυὰ ἀναίσθητο! Ἔπειτα χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Κάποτε οἱ ἀστυνομικοὶ ρώτησαν τὸν «Ζουμπᾶ» γιατὶ τοὺς ὑπεράσπιζε, ἀφοῦ διαρκῶς τὸν φυλάκιζαν.

— Νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω, τοὺς παρατήρησε. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκα νὰ... σᾶς φάω... Μὰ εἶπα μέσα μου: Ἕναν θὰ τρῶς, δέκα θὰ βγαίνουνε ἀπὸ τὴ Σχολὴ τῆς Κερκύρας. (Τότε ἡ Σχολὴ ἀστυφυλάκων ἦταν στὴν Κέρκυρα). Ἔτσι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πάρη τέλος ἡ δουλειά. Γι' αὐτὸ προτίμησα νὰ γίνω φίλος σας!...

Κι' ἦταν πράγματι εἰλικρινὴς φίλος τῶν ἀστυνομικῶν. Εἶχε τὸ θάρρος μάλιστα νὰ ὁμολογῆ παλληκαρίσια τὶς δουλειές του.

— Τὴν ἔκανες τὴ δουλειὰ ρὲ «Ἀψηλὲ ἄντρα»;...

— Τὴν ἔκανα, κὺρ ἀστυνόμε!...

Ὡστόσο ὁ Κωνσταντινίδης δὲν εἶχε καλὸ τέλος. Μιὰ νύχτα, ἕνας κακοποιὸς «παρεξηγήθηκε» μαζί του μπροστὰ στοῦ «Κώστα-γερακάρη» τὸ καφενεῖο. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοῦ δώση τὸ μερδικό του ἀπὸ τὴ δουλειά. Μὲ μπαμπεσιὰ τοῦ κάρφωσε μιὰ τεράστια κάμα στὴν κοιλιὰ καὶ τὴν ἔστριψε μέσα στὸ τραῦμα. Ἔπεσε κάτω ὁ Σβοῦρας φωνάζοντας:

— Μ' ἔφαγε τὸ παλιόσκυλο!...

Τὸν μετέφεραν στὸ Ζάννειο Νοσοκομεῖο κι' ἐκεῖ ξεψύχησε.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ λεμονάδικα. Μὰ σήμερα ὁ Πειραιᾶς — τὸ εἴπαμε καὶ σὲ προηγούμενο σημείωμα — βρῆκε τὴν ἡσυχία του. Εἶνε ἡ πόλις τῆς ἐργασίας, τῆς γαλήνης.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

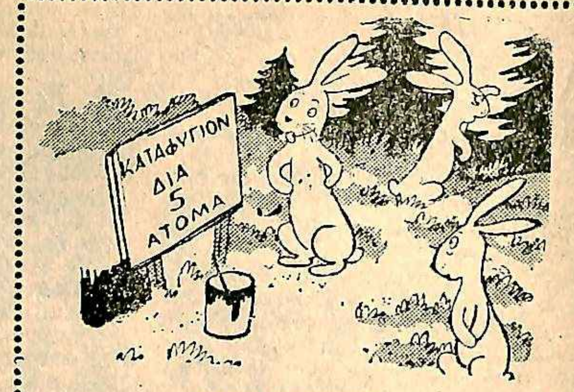

ΕΠΟΧΗ ΚΥΝΗΓΙΟΥ...

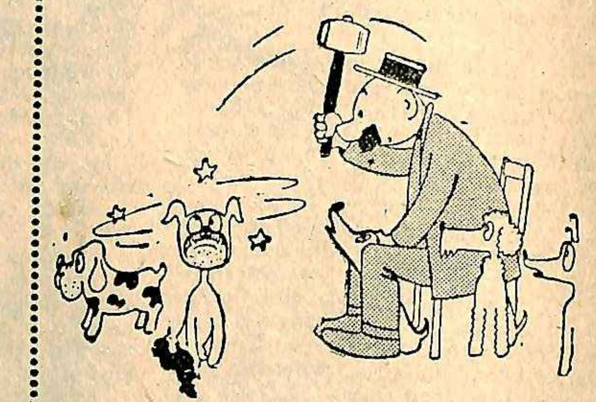

Ἕνας ποὺ φτιάχνει μπουλντόκ!...

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

— Δὲν ντρέπεσαι βρὲ στὴν ἡλικία σου ν' ἀνεβαίνης νὰ μοῦ κλέβης τὰ μῆλα;

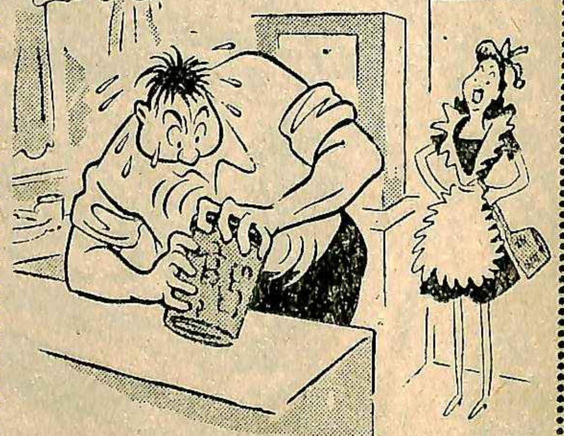

ΕΝΑ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

— Βρὲ μυστήρια! Ἔχω διαρρήξει τοῦ κόσμου τὰ χρηματοκιβώτια καὶ δὲν μπορῶ νὰ ξεβουλώσω αὐτὸ τὸ βάζο τῆς μαρμελάδας!...

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

Ἡ ἄρρωστη κι' ὁ γιατρὸς

Πῆρα τὸ παρακάτω γράμμα:

«Ἀγαπητὲ κύριε

» Πρῶτα ἀπ' ὅλα σᾶς ζητῶ συγγνώμη ποὺ σᾶς γράφω σ' ἕνα φύλλο τετραδίου. Θὰ μὲ συχωρέσετε ὅταν μάθετε ὅτι σᾶς γράφω ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου, ὅπου μὲ κρατάει δεμένη μιὰ καταραμένη ἀρρώστεια. Δὲ θὰ παραπονεθῶ γιὰ τὴν ἀρρώστεια ποὺ μὲ βασανίζει, ἀλλὰ θέλω νὰ ζητήσω τὴ συμβουλή σας γιὰ ἕνα ζήτημα ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ: Ἀγαπῶ τὸ γιατρὸ ποὺ μὲ κουράρει. Ὅπως καταλαβαίνω, δὲν τοῦ εἶμαι ἀδιάφορη· ἀλλὰ μπορῶ ἄραγε νὰ ἐλπίζω ἐγὼ μιὰ ἄρρωστη κοπέλλα, ὅτι θὰ κάνω εὐτυχισμένον ἕναν ἄντρα γερό, μ' ὅλα τὰ δικαιώματα ποὺ ἔχει στὴ ζωή;... Ὅπως μοῦ λέει κι' ὁ ἴδιος, τὸ πολὺ σὲ δυὸ μῆνες θὰ μπορέσω νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου καὶ θὰ ξαναρχίσω τὴ ζωή μου ὅπως πρῶτα. Ὁ ἀγαπημένος μου εἶνε ἡ μοναδική μου χαρά. Κι' ὅταν τὸ φλογερό του βλέμμα πέφτει ἀπάνω μου, αἰσθάνομαι ὅλο τὸ αἷμα μου ν' ἀνεβαίνη στὰ μάγουλά μου... Πέστε μου καλέ μου κύριε, τί στάσι νὰ κρατήσω ἀπέναντι σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν βλέπω κάθε μέρα, κι' ὅσο τὸν βλέπω τόσο καταλαβαίνω πὼς ἡ ἀγάπη φουντώνει καὶ πιὸ πολὺ μέσα μου; Θ' ἀκολουθήσω πιστὰ τὴ συμβουλή σας, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι θὰ πετύχω. Εὐχαριστῶ πολύ.

» Ζίτσα Μ.»

Τὸ φαινόμενο δὲν εἶνε σπάνιο, μικρή μου ἐρωτευμένη ἄρρωστη. Συχνά, πολὺ συχνά, ἐκεῖνες ποὺ τὶς κρατάει στὸ κρεββάτι ἀναγκαστικὰ ἡ ἀρρώστεια, στὶς μακρυὲς κι' ἀτέλειωτες ὧρες τῆς μοναξιᾶς τους, φέρνουνε μπροστά τους τὸ πρόσωπο ποὺ βλέπουνε πιὸ συχνά, καὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὸ σύνδεσμό τους μὲ τὴ ζωή, ἀφοῦ ἐκπροσωπεῖ τὴν ἐλπίδα τῆς γιατρειᾶς... Ὅπως γιὰ μιὰν ἄρρωστη ὅμως ὁ γιατρός της εἶνε τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, ἔτσι καὶ γι' αὐτὸν Ἐκείνη εἶνε κάτι ἱερὸ κι' ἀπρόσιτο, κάτι ποὺ τοὔχουν ἐμπιστευθῆ στὰ χέρια του γιὰ νὰ τὸ γιατρέψη, καὶ νὰ τὸ παραδώση ὕστερα ὑγιὲς στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τ' ἀγαποῦν—στοὺς δικούς του, ἢ σ' ἕναν ἄλλον ἄντρα... Ὁ γιατρός, ὅταν ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμά του, δὲν εἶνε ἄντρας: Εἶνε μόνον ἐπιστήμων... Βλέπει τόσα ἀκούει τόσα, οἱ ἄρρωστοι παραδίνονται μ' ἐμπιστοσύνη στὴν πεῖρα του, στὸ διαγνωστικό του ταλέντο, στὸ νυστέρι του. Πῶς νὰ τὶς δῆ αὐτὸς σὰ γυναῖκες; Θὰ πρόδινε τὴν ἰδιότητά του, ποῦνε ἱερή... Καὶ σεῖς, ὅμως, νομίζω ὅτι μεγαλώνετε αὐτὸ ποὺ νοιώθετε. Σήμερα τὸν «ἀγαπᾶτε» γιατὶ δὲν βλέπετε κανέναν ἄλλον κοντά σας, γιατὶ εἶνε μειλίχιος καὶ γλυκομίλητος κι' εὐγενικὸς συμπαραστάτης τοῦ πόνου σας. Ὅταν ὅμως μὲ τὸ καλὸ σὲ δυὸ μῆνες, ὅπως λέτε, σηκωθῆτε, ἡ ζωὴ ὁλόκληρη θὰ σᾶς ἀνοίξη πάλι τὴν ἀγκαλιά της. Τότε θὰ βρῆτε τὸν πραγματικό σας διαλεχτό, κι' ὄχι τὸν πρόσκαιρο διαλεχτὸ τῆς ἀρρώστειας σας...

Ἂν ὅμως κι' ἀφοῦ σηκωθῆτε, κι' ἀφοῦ περάση καιρός, δῆτε ὅτι τὸ «αἴσθημά» σας ἀντέχει καὶ στὶς καινούργιες ἐντυπώσεις, τότε ἔχετε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῆτε τὸ γιατρό σας καὶ σὰν ἄντρα. Κι' ἐκεῖνος θὰ ἔχη τότε ποὺ δὲ θἄσαστε πιὰ ἄρρωστη κι' ἑπομένως ἀπαγορευμένη, τὴ δυνατότητα νὰ σᾶς δῆ καὶ σὰν γυναῖκα...

«Μεγαλοφυΐα καὶ Παραφροσύνη»: Καθὼς βλέπετε, βρῆκα τὸ γράμμα σας — ποὺ ἦταν ἄλλωστε ἡ σειρά του, ἀφοῦ ἔχει χρονολογία 2—5—47! — καὶ σᾶς ἀπαντῶ: Ἡ ἱστορία σας μοιάζει σὰν τραγικὸ μυθιστόρημα, ἀλλοίμονο ὅμως, τόσο ἀληθινό!... Ἡ κόρη ποὺ ἀγαπήσατε καὶ βρίσκετε πὼς εἶνε ἄξια γιὰ τὴν ἀγάπη σας, μ' ὅλο τὸ πρόσκαιρο πεσιμό της, θὰ γίνη μιὰ μέρα γυναῖκα σας: Ἀρκεῖ νὰ τὴν πείσετε πὼς τὴν ἀγαπᾶτε πραγματικὰ τόσο ποὺ νὰ μὴν τῆς χτυπήσετε καμμιὰ φορὰ τὴ δυστυχία της γιὰ βρισιά...

«Δυστυχισμένη ὀρφανοῦλα», Σ. Π. Μ.: Ὅσες δυστυχίες καὶ νὰ σᾶς χτυπήσουνε, δὲν πρέπει νὰ χάσετε τὸ θάρρος σας. Ὁ θάνατος δὲν εἶνε λύσις· εἶνε ἀπόγνωσις... Κι' ἀπόγνωσις στὴν ἡλικία σας στὰ νειᾶτα σας — ὅση δυστυχία κι' ἂν τὰ μαστιγώση — δὲν ἐπιτρέπεται...

«Κάποιον Καπετάνιον», Τεργέστην: Παραθέτω ὁλόκληρο τὸ ἄλλωστε μικρὸ ἀλλὰ τόσο χαριτωμένο γράμμα σας:

«Κύριε Χειρόπουλε

» Ἔχω ζητήσει καὶ μοῦ στέλνουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὸ «Θησαυρὸ» μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διαβάζω τὶς νόστιμες ἀπαντήσεις ποὺ δίνετε σὲ μερικοὺς στὴ σελίδα «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο». Γελῶ μὲ τὴν ψυχή μου, καὶ μακαρίζω τὸν ἑαυτό μου ποὺ πρόλαβα καὶ παντρεύτηκα πρὶν ἀκόμα ἀνοιχτῆ ἡ σελὶς αὐτή, καὶ δὲν ἔπεσα στὰ χέρια σας... Εὔχομαι δὲ ὁλοψύχως νὰ μὴν πέσω τώρα...».

Πολὺ καλά. Τὸ εὔχομαι κι' ἐγώ. Μὴ λέτε ὅμως, μεγάλα λόγια!...

«Ἀραχνιασμένη Λύρα», Κύπρον: Τὰ ἀγωνιώδη ἕξη ἐρωτήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὴ μικρὴ καρδιά σας, νομίζω πὼς δὲν εἶνε βία νὰ γνωρίσουν μιὰ σύντομη ἀπάντησι. Τελειῶστε τὸ σχολεῖο σας, κι' ἀφοῦ ἀπομακρυνθῆτε ἀπ' τὰ θρανία ἴσως βρῆτε μόνη σας τὴ λύσι σ' ὅλα αὐτά...

Ρόδον τοῦ Νείλου: Φυσικὰ ἀφοῦ δὲν εἶνε ποτὲ δυνατὸ νὰ παντρευτῆτε τὸν πρῶτο σας ἐξάδελφο, παντρευτῆτε τὸν φίλο του, ποὺ ἄλλωστε συμπαθεῖτε. Τὸ ὅτι εἶνε φίλος του δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὸν πείσετε ὅτι εἶνε ὁ πρῶτος σας καὶ μοναδικὸς ἔρως...

«Δυστυχισμένον Ντ.»: Οἱ γυναῖκες εἶνε συνήθως πιὸ ψύχραιμες καὶ λιγώτερο εὐφλεκτες ἀπὸ τοὺς ἄντρες... Μὲ τὸν καιρό, θὰ σᾶς ἀγαπήση κι' αὐτὴ ἀνάλογα, ἀρκεῖ νὰ μὴν τῆς δείξετε σεῖς ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε πολύ...

«Μάρκντελ»: Ἐφ' ὅσον ἀγαπᾶτε τὴν πρώτη περισσότερο ἀπὸ τὴ δεύτερη, καὶ σᾶς ἀγαπᾶ κι' ἐκείνη, δὲν βρίσκω σὲ ποιὸ σημεῖο καταφέρνετε νὰ πελαγώνετε... Μόνο ἐξομολογηθῆτε στὴ δεύτερη μὲ εἰλικρίνεια καὶ ἀνδρισμὸ τὰ αἰσθήματά σας καὶ τὴν προτίμησί σας στὴν ἄλλη. Δὲν εἶνε τίμιο νὰ παίζετε μαζί της...

«Τρελλὴ Καίτη»: Ἀγαπᾶτε, γράφετε, τὸν ποιητὴ καὶ κομφερανσιὲ Γιῶργο Οἰκονομίδη. Δὲν εἶστε δυστυχῶς, ἡ μόνη... Ὁ κομψὸς αὐτὸς ἄνθρωπος—ὁ «κομψότερος ἄνθρωπος τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου», ὅπως τὸν ἐχαρακτήρισε ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη — ἔχει ἕνα πλῆθος θυμάτων... Δυστυχῶς ὅμως — πάλι δυστυχῶς...—αὐτὸς εἶνε δεμένος μ' ἕναν τρυφερὸ καὶ... ἄθραυστον ἔρωτα μὲ μιὰ γνωστοτάτη καὶ συμπαθεστάτη σουμπρέττα τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς σκηνῆς. Ὥστε, ἀπελπισθῆτε!...

«Παληόν», Θεσ)νίκην: Τὰ πολύπλοκα ποὺ μοῦ γράφετε περὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος, Μιμίκου καὶ Μαίρης δὲν κατάφερα νὰ τὰ ἐξιχνιάσω, διότι τὸ γράμμα σας ἦτανε γραμμένο μὲ μολύβι. Ξαναγράψτε μου, ἂν θέλετε μὲ μελάνι.

«Πληγωμένο πουλί» (γράφετε: «Πλιγομένω Πουλὴ!!»): Τὸ γράμμα σας ποὺ μοῦ περιγράφει τὸν ἔρωτά σας μὲ ἕναν Ἄγγλον, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν καταφέρατε νὰ σχετισθῆτε διότι ἀγνοεῖτε τὴ γλῶσσα τοῦ Μπάϋρον καὶ τοῦ Σέλλεϋ, εἶνε τόσο γεμᾶτο ἀνορθογραφίες, ὥστε πιστεύω 90 % ὅτι ἐγράφη γιὰ... «δούλεμα» ἀπὸ εὐφυέστατον ἢ εὐφυεστάτην ἀναγνώστην ἢ ἀναγνώστριαν τῆς σελίδος — εἶνε τόσοι οἱ «εὐφυεῖς» τοῦ κύκλου μας, ἀνάθεμά τους!... Ἂν ὅμως, παρ' ἐλπίδα οἱ ἀνορθογραφίες σας εἶνε... πηγαῖες, τότε σᾶς βεβαιώνω ὅτι δὲν πρόκειται νὰ σχετισθῆτε οὔτε μὲ Ἄγγλον, ἀφοῦ ἀγνοεῖτε τὰ ἀγγλικά, οὔτε καὶ μὲ Ἕλληνα, ἀφοῦ ἀγνοεῖτε τὰ ἑλληνικά...

«Τ. Κ. Μιαούλη»: Διακόψτε ἀμέσως μὲ τὴ μικρούλα αὐτή, ἐφ' ὅσον εἶστε παντρεμένος! Εἶνε ὅ,τι πιὸ τίμιο ἔχετε νὰ κάνετε στὴν προκειμένη περίπτωσι...

«Ἀνοιξιν Α.», Χαλκίδα: Μοῦ γράφετε: «Πρὸ δύο ἐτῶν, τὸ 45, εἶχα σχετισθῆ μ' ἕναν ἀνθυπολοχαγὸν ἀλλὰ μὴν βάλετε κακὸ στὸ νοῦ σας». Πολὺ καλὰ δὲν βάζω... Ἀφοῦ ἀγαπᾶτε τὸν δεύτερον, καὶ ὁ πρῶτος δὲν ἔδωσε πιὰ σημεῖα ζωῆς τί ἀμφιταλαντεύεσθε; Τραβῆξτε μὲ τὸν δεύτερο τὸν δρόμο τοῦ ἔρωτος...

«Ἕναν ἄτυχον στὸν πρῶτο τοῦ ἔρωτα», Πειραιᾶ: Ἡ ἐκλεκτή σας κατάλαβε, φαίνεται, ὅτι οἱ ὑποχρεώσεις σας δὲν σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ σκεφθῆτε πρὸς τὸ παρὸν τὸ γάμο, καὶ γι' αὐτὸ τὴ βλέπετε ἐπιφυλακτική... Τακτοποιῆστε, λοιπόν, τὶς ὑποχρεώσεις σας, καὶ τότε ὅταν θὰ μπορῆτε νὰ τῆς προσφέρετε τ' ὄνομά σας «εἰς πρώτην ζήτησιν», θὰ τὴν δῆτε νὰ πέφτη ἀνεπιφύλακτα στὴν ἀγκαλιά σας...

«Μικρὴ Ξανθοῦλα Ν. Σ.», Βόλον: Φαίνεται πὼς τοῦ ἀρέσει κι' ἡ ἄλλη, δὲ θέλει ὅμως νὰ χάση καὶ σᾶς... Ἂν ἐνδιαφέρεστε σοβαρὰ γι' αὐτὸν προσπαθῆστε νὰ τὸν τραβῆξετε ἀποκλειστικὰ σὲ σᾶς, ἀλλοιῶς ξεχᾶστε τον.

«Ὀνειροπόλον ὕπαρξιν»: Εἶστε, μοῦ γράφετε, 19 ἐτῶν, ψηλή, λεπτὴ ἀρκετὰ νόστιμη μὰ δυστυχῶς... στρογγυλοπρόσωπη! Πρὸ ἕξη μηνῶν ἐγνωρίσατε σὲ στενὸ οἰκογενειακὸ κύκλο ἕνα νέον 21 ἐτους, ψηλό, λεπτό, νόστιμο — μακροπρόσωπον ὅμως· δὲν μὲ πληροφορεῖτε... Ἐσχετιστήκατε μαζί του, καὶ τὸ σκάνατε ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν ἀγγλικῶν γιὰ νὰ πηγαίνετε μαζί του. Πολὺ κακὸ αὐτό... Ἐμάθατε ἀπὸ ὅλην τὴν ἀγγλικὴν μόνο τὸ «I love you»... Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ νέος δὲ σᾶς εἶπε ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ, ἀλλὰ μόνο ὅτι τοῦ ἀρέσετε, καὶ ὅτι... ἴσως σᾶς ἔπαιρνε ὡς «pin - up - girl» στὴν Ἀμερική, ὅπου σκοπεύει νὰ μεταναστεύση σὲ δυὸ χρόνια, γιὰ νὰ ἐργασθῆ ὡς σκηνογράφος σὲ κάποια κινηματογραφικὴ ἑταιρία! —Καὶ τώρα, γιὰ νὰ σοβαρευτοῦμε λίγο: Βεβαίως, ἡ πλαστὴ ἀδιαφορία σας τὸν ἔκανε νὰ δείξη ἐνδιαφέρον. Αὐτοὺς τοὺς ἐγωϊστικοὺς τύπους μὲ τὴν τεράστια γιὰ τὸν ἑαυτό τους ἰδέα μόνο μιὰ τέτοια συμπεριφορά, ἀδιάφορη καὶ σκληρή, μπορεῖ κάπως νὰ τοὺς ὑποτάξη...

«Νεαρὰν ὕπαρξιν»: Τόσων ἐτῶν κρυφὴ ἀγάπη εἶνε περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε νὰ ὑποφέρη κανείς... Μὲ ὅλο σας τὸ δίκιο, φθάσατε στὰ πρόθυρα τῆς νευρασθενείας. Ἐκδηλωθῆτε μὲ κάποιον τρόπο, δῶστε νὰ καταλάβη τὸ αἴσθημά σας. Ἐπὶ τέλους τὸ χωριό σας, ποὺ φοβόσαστε τό-

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΛΗ ΔΕΝ ΝΟΘΕΥΤΗΚΕ

Γιὰ ν' ἀνατρέψη μιὰ ἐξωφρενικὴ ναζιστικὴ θεωρία ὅτι οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες εἶνε καρποὶ ἐπιμιξίας βαρβάρων φυλῶν κι' ὅτι οἱ πραγματικοὶ διάδοχοι τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ μεγαλείου εἶνε... οἱ Γερμανοί, μιὰ Ἑλληνὶς φωτογράφος ἡ κ. Νέλλυ Σεραϊδάρη διωργάνωσε μιὰ πρωτότυπη ἔκθεσι στὴ Ν. Ὑόρκη. Παρουσίασε δηλαδὴ διάφορα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἔργα τέχνης δίπλα σὲ σύγχρονες φωτογραφίες. Ἡ σύγκρισις π. χ. μεταξὺ μιᾶς μινωϊκῆς τοιχογραφίας τοῦ 15ου αἰῶνος καὶ μιᾶς σημερινῆς Ἑλληνίδας δείχνει ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς μας μένουν ἀμετάβλητα, μετὰ 35 αἰῶνες.

σο τὴν κατακραυγή του, δὲν πιστεύω νὰ κατοικῆται ἀπὸ Ζουλού...

«Μικρὴ Βασανισμένη»: Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ τοῦ πῆτε πῶς τὸν ἀγαπᾶτε· δῶστε του νὰ τὸ καταλάβη. Καὶ γρήγορα. Μὴν ἀφίνετε τὸν ἑαυτό σας σ' αὐτὴ τὴν ἐκκρεμότητα, ποὺ λέτε ὅτι τόσο σᾶς φθείρει...

«Σπουργίτι» Ν. Κ.: Πολὺ σωστὴ ἡ ἀπορία σας: Ἀφοῦ σας ἀγαπάει τί τὴ θέλει τὴν προῖκα; Ἀφοῦ εἴσαστε πλούσια ὅμως καὶ σεῖς, γιατὶ δὲν τοῦ δίνετε;... Τί θὰ τὰ κάνετε τὰ λεφτά; Προορισμός τους εἶνε — καὶ δὲν τὸν ἐκπληροῦν πάντα... — νὰ ἐξασφαλίζουνε λίγη εὐτυχία στοὺς ἀνθρώπους...

Γ. Μπακαντώνην — Τερέζην, Ἀλιβέρι Εὐβοίας: Ἀναδημοσιεύω τὴν περικοπὴ τοῦ γράμματός σου ποὺ μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ χρησιμοποιήσω — αὐτὴ ἄλλωστε μ' ἐξυπηρετεῖ. Ἂς διαβασθῆ ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους μαθητὰς τοῦ κύκλου μας: «...Κι' ἐγώ, ὁ φουκαρᾶς, ἐξακολουθῶ νὰ τὴν ἀγαπῶ' αὔλου... Δὲ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν της ὅτι ἤμουν ὁ ἄριστος μαθητὴς μέσα στὴν τάξι, καὶ τώρα κατάντησα... πρῶτος ἀπὸ τοὺς τελευταίους!». Τί ἄλλο νὰ προσθέσω ἐγώ; Ἔχω ἄδικο ὅταν φωνάζω καὶ γίνομαι κακὸς καὶ προκαλῶ μερικῶν ἐξάλλων μαθητῶν ἀκόμα καὶ τὶς βρισιές;..

«Ντροπαλὸν ἐρωτευμένον»: Διαβάστε τὴν προηγουμένη ἀπάντησι. Εἶνε καὶ γιὰ σᾶς...

«Ἀθῶο διαβολάκι»: Γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ — ποὺ λέτε ὅτι σᾶς ἀπασχολεῖ... —ἔχω γράψει κατ' ἐπανάληψιν. Τί νὰ προσθέσω ἄλλο;... Ξαναδιαβᾶστε αὐτὰ ποὺ ἔγραφα. Ἴσως... σᾶς νουθετήσουν!... Τὸ ἴδιο ἀπαντῶ καὶ σὲ μιὰν ἄλλη ἐπιστολογράφο μου μὲ δυσανάγνωστη ὑπογραφὴ (διαβάζεται Trueman καὶ Woman!;!).

«Φοιτητὴν» 3: Ἕνας πατέρας ποὺ δέρνει μὲ... μαστίγιο τὴν κόρη του, εἶνε κάτι τόσο περίεργα ἀναχρονιστικὸ στὴν ἐποχή μας!... Θαυμάζω τὸ θάρρος σας νὰ θέλετε νὰ τὸν κάνετε πεθερό!... Πάντως ἂν τὴν ἀγαπᾶτε ζητῆστε τη σὲ γάμο. Ἡ αἴτησί σας, νομίζω ὅτι θὰ μετριάση, ἂν δὲν σταματήση ἐντελῶς, τὰ μαρτύριά της, ἐφ' ὅσον σεῖς θὰ πάψετε νάσαστε πιὰ λαθραία περιπέτεια, καὶ θὰ προαχθῆτε σ' ἐπίσημη κατάστασι... —Γιὰ τὰ εὐγενικὰ καὶ κολακευτικά σας γιὰ μένα λόγια εὐχαριστῶ. Ὁποιο ἀπόγευμα Πέμπτης — εἶν' ἡ μόνη μέρα ποὺ ἀναπνέω κάπως... — θέλετε, τηλεφωνῆστε στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ σᾶς πῶ πότε μπορῶ νὰ σᾶς δῶ.

«Καθυστερημένη» Μ. Γ. Δ.: Τὰ νειᾶτα ποὺ σᾶς τραβοῦν εἶνε συχνὰ ἐπιπόλαια. Προτιμῆστε τὴν ὡριμότητα τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀνθρώπου ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ, καὶ προσπαθῆστε, ἀφοῦ ὁμολογεῖτε τὴν ἀκεραιότητά του, νὰ ἐξαρθῆτε κάπως στὸ ὕψος τὸ δικό του...

«Ἀπελπισμένη ἀδελφούλα», Πειραιᾶ: Εἶνε τόσο μικρὴ ἡ ἀδελφούλα σας, ὥστε φαντάζομαι ὅτι πραγματικὰ «θὰ φτιάξη» μὲ τὸν καιρό. Ἀρκεῖ νὰ τὴν καθοδηγήση κάποιος. Κι' αὐτὸς ὁ «κάποιος» εἴστε σεῖς, ἀφοῦ ὁ πατέρας σας λείπει κι' ἡ μητέρα σας, ὅπως λέτε, ἀδιαφορεῖ. Καθοδηγῆστε την λοιπόν, τὴν τρελλὴ αὐτὴ μικρούλα, ἀλλὰ μὲ τὸ καλό. Αὐτοὶ οἱ χαρακτῆρες μὲ τὸ ἄγριο γίνονται χειρότεροι...

«Μικρὴ ἐρωτευμένη», Χανιά: Ἡ ζήλεια εἶνε ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Καὶ δικαιολογημένη, ὅπως, φυσικά, στὴν περίπτωσί σας. Φροντίστε νὰ δῆτε ἂν σᾶς ἀγαπάη μ' ὅλες τὶς ἀπιστίες του, κι' ἂν βεβαιωθῆτε, συχωρέστε τον —ἀρκεῖ νὰ σᾶς ὑποσχεθῆ ὅτι δὲν θὰ τὶς ἐπαναλάβη...

«Ξανθὴ ἀμαζόνα»: Σοβαρευθῆτε. Ὁ ἔρως δὲν εἶνε περαστικὴ περιπέτεια. Στὴν πραγματικὴ ἀγάπη βρίσκεται συχνὰ ἡ πραγματικὴ εὐτυχία...

«Ἀννίναν Ρ.»: Τὸ πεῖσμα σας ἔφερε αὐτὰ τ' ἀποτελέσματα. Τώρα γράψτε του, ἀλλὰ χωρὶς πολλὲς τρυφερὲς ἐκδηλώσεις. Δεῖξτε κάποια σχετικὴ ἀδιαφορία, γιὰ νὰ τὸν ξανακερδίσετε...

«Πονεμένη Μικρούλα», Β. Π.: Νὰ προτιμήσετε τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶτε, κι' ὄχι ἐκεῖνον ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν.

«Ἀειθαλὲς Ρόδον», Ἀμαρούσιον — Καμάρες: Μοῦ γράφετε: «Εἶμαι 50 ἐτῶν, ἀλλὰ βαστιέμαι καλὰ καὶ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι κρύβω καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια στὴν ἐμφάνισι... Εἶμαι κόρη ἀμέμπτων ἠθῶν καὶ μὲ ρωμαντικὲς ἰδέες τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ζῶ μόνη μου, μὲ τὴ συντροφιὰ μερικῶν χαριτωμένων σκυλιῶν, στὰ ὁποῖα χαρίζω ὅλη τὴν ἀγάπη μου. Ἀπὸ μικρὴ εἶχα ὄνειρο ν' ἀγαπηθῶ τρελλὰ ἀπὸ λόγιον, ἀλλὰ καὶ τὶς δυὸ φορὲς ποὺ ἐξεδήλωσα τὰ αἰσθήματά μου, παρηγκωνίσθην διότι οἱ λόγιοί μου προτιμοῦσαν τὰ τρυφερούδια... Ἀπὸ καιροῦ τώρα ἔχω γείτονα ἕνα λόγιον μὲ τὸν ὁποῖον συμπίπτουν τὰ αἰσθήματά μας σχετικῶς μὲ τὰ σκυλιά, πρᾶγμα ποὺ μοῦ δίνει πολλὲς ἐλπίδες. Σᾶς παρακαλῶ, κ. Χαιρόπουλε συμβουλέψτε με: Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἔχω ἐλπίδες ἂν ἐκδηλώσω τὰ αἰσθήματά μου;». —Νομίζω ὄχι.

«Εὐτυχισμένη Κρητικοπούλα»: Δὲν ἔχω «εἰρωνικὸ» ὕφος μὲ τοὺς μαθητάς, γιατὶ τὰ μαθητικὰ νειᾶτα εἶνε τόσο συμπαθητικά, τόσο φλογερά, τόσο εὐάλωτα... Εἶπα μόνο στοὺς μαθητὰς ν' ἀφίνουνε νὰ περνάη ἀπερίσπαστος ὁ καιρὸς τῶν μαθημάτων καὶ μόνο μετὰ τὰ θρανία καὶ τὰ μαθητικὰ βιβλία, νὰ ἀνοίξουν τὸ μεγάλο βιβλίο τοῦ ἔρωτος... —Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Σωματείου Ἠθοποιῶν» εἶνε: Σατωβριάνδου 52, Ἀθῆναι.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

●●

Δαφνούλαν: Στὸ γράμμα σας, ἀγαπημένη μου φίλη, μοῦ ἐξυμνεῖτε τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶτε. Ὕστερα ἀπὸ τόσων χρόνων γνωριμία καὶ τὶς προσπάθειες ποὺ ἔκανε γιὰ νὰ σᾶς κατακτήση, ἀρνεῖται νὰ σᾶς παντρευτῆ, γιατὶ οἱ γονεῖς του θέλουν κορίτσι ἀπ' τὸν τόπο τους... «Παπούτσι ἀπ' τὸν τόπο μας κι' ἂς εἶνε μπαλωμένο», λέει μιὰ λαϊκὴ παροιμία. Μὰ στὴν περίπτωσι τὴ δική σας, αὐτὴ ἡ παροιμία δὲν ἔχει τὴ θέσι της... Ἄν, ὅπως μοῦ λέτε, ἀγαπητὴ φίλη, δὲν ὑπάρχει κοινωνικὴ διαφορὰ μεταξύ σας — ἔχετε καὶ οἱ δύο σας τὴν ἴδια μόρφωσι, εἴσαστε οἰκονομικὰ ἀνεξάρτητοι — δὲν βλέπω τὸ λόγο, νὰ θέλη ἕνας ἄντρας ν' ἀκούση τοὺς γονεῖς του. Σᾶς συμβουλεύω, λοιπόν, νάχετε μαζί του μιὰ εἰλικρινὴ ἐξήγησι, νὰ τοῦ ὑποδείξετε πῶς ὀφείλει νὰ πάρη μιὰν ἀπόφασι καὶ νὰ μὴ σᾶς κρατάη σ' αὐτὴ τὴν ἀβεβαιότητα.

«Νὰ περιμένετε»: Μὰ δὲν μπορεῖτε, κατὰ τὴ γνώμη μου, ν' ἀφήσετε νὰ διαιωνισθῆ αὐτὴ ἡ ἐκκρεμότης. Δὲν μπορεῖτε νὰ σκλαβώσετε τὰ νειᾶτα σας ἐπ' ἄπειρον.

Ἕναν ἄτυχο: Ἄμα ἕνας νέος 18 χρόνων ἀγαπήση τρελλὰ ἕνα κορίτσι, πῶς μπορεῖ ν' ἀγαπήση καὶ ἕνα δεύτερο, μὲ τὸν ἴδιο τρελλὸ ἔρωτα; Σᾶς δίνω τὴν συμβουλὴ νὰ ἀσχολῆσθε μόνο μὲ τὰ μαθήματά σας.

Γαλάζια Πεταλούδα: Ν' ἀγαπήση κανεὶς καὶ ν' ἀγαπηθῆ εἶνε τ' ὄνειρο ὅλων τῶν νέων, ὅπως πολὺ σωστὰ μοῦ λέτε στὸ γράμμα σας. Καταλαβαίνω διαβάζοντάς το προσεχτικὰ πῶς δὲν ἐπιζητᾶτε περιπέτειες, γιὰ νὰ σκοτώσετε τὴν ὥρα σας, μὰ νοσταλγεῖτε τὴν πραγματικὴ ἀγάπη. Εἴσαστε μελαγχολική, γιατὶ μέσα στὸ περιβάλλον σας ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους σοβαροὺς καὶ ἡλικιωμένους, δὲν βρίσκεται κανένας ποὺ νὰ σᾶς ἑλκύση. Μοῦ λέτε πῶς ὁ γάμος εἶνε γιὰ σᾶς ἡ μόνη λύσις. Μὴν ἀναπαυθῆτε ὅμως στὴ σκέψι πῶς δὲν μπορεῖτε ν' ἀγαπήσετε μ' ἔρωτα τὸ νέο ποὺ σᾶς προτείνουν. Ἄμα ἀρραβωνιασθῆτε, θὰ καταλάβετε ἂν μπορῆτε νὰ συμφωνήσετε μαζί του. Εἶμαι βέβαιη πῶς ἂν εἶνε καλός, θὰ τὸν ἀγαπήσετε. Πολλὰ συνοικέσια κάνουν δυὸ νέους ἀπόλυτα εὐτυχισμένους. Ἡ ἀγάπη ποὺ ἔχει βάσι τὴν ἀμοιβαία ἐκτίμησι εἶνε εὐλογία Θεοῦ.

Στὸν ἀνώνυμο ἀναγνώστη τῶν 22 χρόνων: Ὅλα τὰ αἰσθήματα δυστυχῶς, δὲν εἶνε ἀμοιβαῖα ἀγαπητὲ νεαρέ μου φίλε. Μπορεῖ ν' ἀγαπᾶτε τρελλὰ ἕνα πρόσωπο κι' ἐκεῖνο νὰ μὴν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀγάπη σας. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσθε. Μιὰ καινούργια ἀγάπη, μᾶς λέει ὁ Γκαῖτε, γιατρεύει πάντα τὴν παληά.

Μικρούλα: Αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ φέρθηκε τόσο ἀνάγωγα, καὶ σᾶς κατηγόρησε στὸν ἐξάδελφό του ποὺ σᾶς ἀγαπάει, ἔκανε μιὰ κακὴ πρᾶξι. Μοῦ λέτε, πῶς ὁ νέος ποὺ σᾶς ἀγαπάει εἶνε καλὸ καὶ ἐργατικὸ παιδὶ καὶ εἴσαστε βέβαιη πῶς θὰ σᾶς κάνη εὐτυχισμένη. Εἴστε ὅμως ἀκόμη μικρὸ κοριτσάκι καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ κρίνετε ποιὸ εἶνε τὸ σωστό. Ἀφοῦ ἡ μαμά σας εἶνε τόσο καλὴ καὶ σᾶς ἀγαπάει, γιατὶ δὲν τῆς ἀνοίγετε τὴν καρδιά σας; Θὰ δῆτε πόσο θὰ σᾶς φανῆ χρήσιμη. Ἡ μητρικὴ καὶ ἄγρυπνη στοργή της θὰ σᾶς καθοδήγηση καὶ θὰ σᾶς ἀνοίξη τὸ δρόμο τῆς ζωῆς.

Μαίρην: Ὅποιος ἀγαπάει τόσο πολὺ ἕνα πρόσωπο, δὲ μοιράζει τὴν ἀγάπη του, κατὰ τὴ γνώμη μου. Πολλὲς φορὲς τὰ πολὺ νέα κορίτσια ἐνθουσιάζονται μ' ἕνα πρόσωπο, χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη ἀπαιτεῖ θυσίες, δὲν εἶνε ἐγωϊστική. Εἶσαι ἀκόμη παιδὶ μικρούλα μου φίλη, πρέπει νὰ σπουδάσης. Μὴν πιστεύεις στὶς φιλοφρονήσεις καὶ σ' ὅλα τὰ ὡραῖα λόγια ποὺ εἶνε πολὺ σπάνια εἰλικρινῆ. Κι' ὕστερα αὐτὸ τὸ παλληκάρι ποὺ ἀγαπᾶς—τὸ πρῶτο γιατὶ ὑπάρχει καὶ δεύτερο — ἀξίζει τὴν ἀγάπη σου; Πρὶν σοῦ δώσω τὴν συμβουλή μου μικρή μου φίλη, πρέπει οἱ δικοί σου νὰ πάρουν πληροφορίες γι' αὐτό.

Ἐπαρχιώτισσα Ε. Ι.: Ἂν ὁ νέος ποὺ ἀγαπᾶς ἔπαιξε τὸ ρόλο ποὺ μοῦ γράφεις, γιὰ νὰ δοκιμάση τὴν ἀγάπη σου, καὶ σοῦ λέει πῶς σ' ἀγαπάει, δῶσε του νὰ καταλάβη πῶς πρέπει νὰ σὲ ζητήση ἀπ' τοὺς γονεῖς σου. Ἀφοῦ εἶνε τίμιος καὶ καλός, ὅπως μοῦ γράφεις καὶ ποτὲ δὲν σοῦ ζήτησε ἕνα ραντεβοῦ, μὰ βγαίνετε πάντα συντροφευμένοι ἀπὸ τὴν κοινή σας φίλη, εἶνε προτιμότερο νὰ τὸν καλέσης στὸ σπίτι σας, νὰ τὸν γνωρίσουν καὶ οἱ δικοί σου.

Μηνούλα: Τὴν αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία μὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν γνωρίζουμε, τὴν θεωρῶ ἐπικίνδυνη ἅμα δὲν εἶνε μετρημένη καὶ ἀξιοπρεπής. Προσέχετε ὅταν γράφετε καὶ μὴ ξεχνᾶτε τὸ ρητό: «Τὰ λόγια πετᾶνε, μὰ τὰ γράμματα μένουν». Πρὸ τῆς τελείας ἀρνήσεως τῶν δικῶν σας στὴν πρότασι τοῦ νέου ποὺ ἀγαπᾶτε, ἂν δὲν ἔχετε καμμιὰν ἐλπίδα νὰ τοὺς πείσετε μὴ συνεχίσετε τὴν ἀλληλογραφία, γιατὶ καὶ οἱ δυό σας θάσαστε δυστυχισμένοι. Ἂν ὅμως ὁ νέος εἶνε ἔντιμος καὶ καλὸς καὶ ἐλπίζετε νὰ πείσετε τοὺς γονεῖς σας, νὰ τὸν δεχτοῦν ὡς σύντροφο τῆς ζωῆς σας, τότε συνεχίσετε τὴν ἀλληλογραφία σας.

Ἀθῶαν ἁμαρτωλή: Προβλέπω ἀπ' τὰ γραφόμενά σας, ἀγαπητὴ φίλη πῶς ἡ αἰσθηματική σας περιπέτεια δὲν θὰ σᾶς βγῆ σὲ καλό. Νὰ φύγετε μαζὶ μὲ τὸν ἔγγαμο προϊστάμενό σας εἶνε σωστὴ τρέλλα. Σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα θὰ κουρασθῆ ἀπ' τὸ σύνδεσμό σας, θὰ μετανοιώση καὶ τότε τί θὰ γίνετε; Θὰ χάσετε τοὺς δικούς σας, τὴν ὑπόληψί σας, θὰ μείνετε ὁλομόναχη στὴ ζωὴ μὲ μόνη συντροφιὰ τὶς πικρὲς ἀναμνήσεις σας. Πρὸς Θεοῦ! Ἀποτραβηχθῆτε. Κόψτε κάθε δεσμὸ μὲ τὸν προϊστάμενό σας, ποὺ ἐνῶ ἔχει νέα γυναῖκα καὶ συμπαθητική σᾶς ζητάει ἐλεύθερο γάμο. Ἀσφαλῶς δὲν εἶνε ἠθικὸς ἄνθρωπος. Θὰ σᾶς καταστρέψη. Φυλαχθῆτε

ΝΤΑΙΖΗ

◆◆

Ο ἱπποτικὸς σμήναρχος

Τὸ γράμμα ποὺ δημοσίευσα στὸ τεῦχος 457 ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ μιὰ εὐγενικιὰ χειρονομία ἐκ μέρους ἑνὸς γενναίου ἀεροπόρου.

Μοῦ γράφει: «Ἐδιάβασα τὸ γράμμα ποὺ δημοσιεύσατε στὸ « Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο » τοῦ «Θησαυροῦ» μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα «Ἕνα δρᾶμα» καὶ μὲ συνεκίνησε βαθύτατα ὁ ὑπέροχος χαρακτὴρ τῶν δυὸ αὐτῶν προσώπων. Ὡς ἐκ τούτου προσφέρομαι νὰ βοηθήσω τὴν καλὴ κοπέλλα νὰ βρῆ τὸν ἥρωά της καὶ ἴσως ἡ ἰδιότης μου μὲ βοηθήση σὲ τοῦτο, ἀφοῦ εἶνε ἀνάπηρος πολέμου. Θὰ χρειασθῆ ὅμως νὰ ἔχω μερικὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ ἐνεργήσω καταλλήλως». Ἔπεται ἡ ὑπογραφή, ὁ βαθμὸς καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ γράφοντος δὲν τὰ δημοσιεύω ὅμως ἀφοῦ δὲν ἔχω τὴν ἄδειά του, ἀλλὰ ἡ ἀναγνώστρια μου ποὺ μοῦ ἔγραψε ἐκεῖνο τὸ γράμμα ἀσφαλῶς θὰ διαβάση αὐτὰ ποὺ γράφω σήμερα καὶ ἢ θὰ μοῦ στείλη τὴ διεύθυνσί της γιὰ νὰ τῆς στείλω τὸ ὄνομα τοῦ ἀεροπόρου ποὺ προσφέρεται νὰ τὴν βοηθήση ἢ θὰ βρῆ κάποιον τρόπο νὰ μοῦ ὑποδείξη τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀγαπημένου της γιὰ νὰ τοῦ τὰ μεταβιβάσω. Πάντως τῆς συνιστῶ νὰ δεχθῆ τὴν γενναία προσφορὰ ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν βοηθήση νὰ ξανάβρη τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία.

Μαύρη καρδιὰ λουλοῦδι ἀνθισμένο: Βλέπεστε, ἀγαπιέστε εἶσθε εὐτυχισμένοι τί ἄλλο θέλετε; Συνεχίστε, ἑνωθῆτε σ' ἕνα ταιριαστὸ ζευγάρι, χαρῆτε τὴ ζωή σας τώρα ποὺ εἶσθε νέοι καὶ μὴ ζητᾶτε περιττὲς συμβουλές.

Βασανισμένη καρδιά: Δὲν συμφωνῶ διόλου μὲ αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβουλεύει ὁ ἄνδρας σας καὶ ἂς μοῦ τὸ συγχωρήση. Σᾶς σπρώχνει σὲ κάτι ποὺ ἀργότερα θὰ τὸν τυραννῆ νύχτα καὶ μέρα καὶ ἀσφαλῶς θα καταστρέψη τὴν εὐτυχία σας. Ἡ καλυτέρα λύσις εἶνε νὰ υἱοθετήσετε ἕνα μωρὸ ποὺ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε θὰ τὸ ἀγαπήσετε σὰν δικό σας παιδί. Ἀκοῦστε με, μὴ κάμετε κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μετανοήσετε ἀργότερα καὶ οἱ δυό σας.

Φίλιππον Α. Α. Δράμα: Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ φανῆτε ἱππότης καὶ νὰ τὴν συγχωρήσετε. Θὰ τὸ κάμετε ὅμως ἀφοῦ προηγουμένως τὴν ὑποβάλετε σὲ κάποια δοκιμασία γιὰ νὰ καταλάβετε ἂν ἡ μεταμέλειά της εἶνε βαθειὰ καὶ εἰλικρινής. Αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητο πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς εὐτυχίας καὶ τῶν δυό σας. Ἀφοῦ ὅμως πάρετε τὴν ἀπόφασι νὰ ζήσετε μαζί της πρέπει νὰ φανῆτε μεγαλόψυχος καὶ νὰ μὴ τῆς ξαναθυμίσετε αὐτὴ τὴν ἀνόητη περιπέτεια. Λήθη τοῦ παρελθόντος.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ δεκάτη ἡμέρα ἀνήκει στὴν ὀμορφιά σας

Ἔχετε προσέξει πῶς στὰ καταστήματα κρεμοῦν κάπου-κάπου μιὰ ταμπέλλα μὲ τὶς λέξεις: «Κλειστὸν λόγῳ ἐπισκευῆς»;

Κάτι παρόμοιο θάπρεπε νὰ κάνη κάθε γυναῖκα. Καὶ ὄχι κάπου-κάπου, ἀλλὰ κάθε δέκα μέρες. Κάθε δεκάτη ἡμέρα ὀφείλετε κυρία μου νὰ πῆτε: «Δὲν ὑπάρχω γιὰ τοὺς ἄλλους, δὲν μπορῶ νὰ κάμω καμμιὰ ἐργασία, δὲν θέλω νὰ ἰδῶ κανένα». Καὶ κατόπιν νὰ κλείσετε τὴν πόρτα σας.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα θὰ τὴν ἀφιερώσετε στὸν ἑαυτό σας. Εἶνε ἡ ἡμέρα τῶν ἐπισκευῶν ποὺ εἶνε ἀπαραίτητες γιὰ κάθε γυναῖκα. Εἰδικώτερα, μάλιστα εἶνε ἀπαραίτητες σ' ἐκεῖνες ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀφιερώσουν παρὰ ἐλάχιστα μόνον λεπτὰ τὴν ἡμέρα στὴν ὀμορφιά τους. Διαφορετικά εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι θὰ δοκιμάσουν πολὺ σύντομα δυσάρεστες ἐκπλήξεις. Καὶ τὸ χειρότερο θὰ εἶνε ὅτι οἱ ἐπισκευὲς δὲν θὰ μποροῦν νὰ κάμουν τίποτε πιά. Γιατὶ οἱ καταστροφὲς θὰ εἶνε ἀνεπανόρθωτες.

Ἡ ἡμέρα ποὺ θ' ἀφιερώσετε στὴν ὀμορφιά σας πρέπει ν' ἀρχίση κανονικὰ ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ.

Θὰ κάμετε πρῶτα-πρῶτα ἕνα καλὸ μασσὰζ μὲ μιὰ λιπαρὴ κρέμα στὸ πρόσωπο, τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια σας. Κατόπιν θὰ πάρετε ἕνα χαμομῆλι καὶ θὰ πέσετε νὰ κοιμηθῆτε.

Ὁ ὕπνος σας πρέπει νὰ εἶνε ἤρεμος γιὰ νὰ μπορέση νὰ σᾶς ξεκουράση. Θὰ τὸν παρατείνετε δὲ ὡς τὶς ὀχτὼ τὸ ἄλλο πρωΐ.

Τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ πηδήσετε ἀπὸ τὸ κρεββάτι σας καὶ θὰ τρέξετε ν' ἀνοίξετε τὸ παράθυρό σας.

Θ' ἀφιερώσετε κατόπιν μερικὰ λεπτὰ στὴ γυμναστική. Οἱ κινήσεις σας πρέπει νὰ εἶνε ζωηρὲς καὶ ρυθμικές.

Μόλις τελειώσετε τὴ γυμναστική σας, θὰ τρέξετε στὸ μπάνιο σας.

Γιὰ ν' ἀπαλύνετε τὴν ἐπιδερμίδα σας, εἶνε καλὸ νὰ ρίχνετε μέσα στὸ νερὸ μιὰ φοῦχτα ἀρωματισμένων τονωτικῶν ἀλάτων ἢ μιὰ μικρὴ ποσότητα ἀμύλου.

Προτοῦ τελειώσετε τὸ λουτρό σας, ἀνοίξτε τὴ στρόφιγγα καὶ ἀφῆστε νὰ πέση ἐπάνω σας λίγο κρύο νερό. Ἔτσι θ' ἀποτινάξετε τὴ χαύνωσι ποὺ φέρνει τὸ ζεστὸ νερὸ καὶ θὰ ξαναβρῆτε τὴ ζωηρότητά σας.

Ἡ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ δὲν πρέπει νὰ ξεπερνάη ποτὲ τοὺς 36 βαθμούς! Ἡ διάρκεια τοῦ λουτροῦ δὲν θὰ εἶνε μεγαλείτερη ἀπὸ 10 λεπτά.

Καὶ τώρα εἶνε ἡ ὥρα τοῦ συστηματικοῦ καὶ μεθοδικοῦ μασσὰζ ὄχι γιὰ τὸ πρόσωπο ἢ τὰ χέρια σας μόνο, ἀλλὰ γιὰ ὁλόκληρο τὸ σῶμα.

Δὲν πρέπει νὰ νομίζετε πῶς τὸ μασσὰζ εἶνε μιὰ πολυτέλεια γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ πέρασαν τὰ πενῆντα. Τὸ μασσὰζ εἶνε ἕνα ὑγιεινὸ καὶ αἰσθητικὸ μέσον, ποὺ ἐνδείκνυται σ' ὅλες τὶς ἡλικίες. Διατηρεῖ καὶ διορθώνει τὶς γραμμὲς τοῦ σώματός σας, ρυθμίζει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ τονώνει τὸ νευρικὸ σύστημα.

Τὸ μασσὰζ πρέπει νὰ διαρκῆ περίπου μισὴν ὥρα. Φυσικὰ θὰ καταφύγετε σὲ μιὰ εἰδικὴ «μασσέζ». Γιατί, δυστυχῶς, πολὺ λίγα πράγματα θὰ μπορούσατε νὰ κάμετε μόνη σας.

Ὅταν τελειώση τὸ μασσὰζ τοῦ σώματος, κάμετε μιὰ μικρὴ διακοπή, γιὰ νὰ πιῆτε λίγο χυμὸ πορτοκαλιοῦ καὶ νὰ φᾶτε μιὰ φρυγανιά.

Ἔπειτα, θὰ παραδώσετε τὸ πρόσωπο στὰ χέρια τῆς «μασσέζ».

Τὸ μασσὰζ τοῦ προσώπου εἶνε περιττὸ ὡς τὰ εἴκοσι πέντε χρόνια, ἀρκετὰ ὠφέλιμο ἀπὸ τὰ εἴκοσι πέντε ὡς τὰ τριάντα, ἀπαραίτητο ἀπὸ τὰ τριάντα καὶ πάνω καί, τέλος, ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἑξῆντα ἀποτελεῖ μιὰ πολυτέλεια.

Καλὸ θὰ ἦταν πρὶν ἀπὸ τὸ μασσὰζ νὰ κάμετε ἕνα γενικὸ καθάρισμα τοῦ δέρματος μὲ μιὰ εἰδικὴ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ κρέμα ἢ μ' ἕνα γάλα καλλονῆς.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ καθάρισμα μπορεῖτε νὰ βάλετε στὸ πρόσωπό σας μιὰ στυπτικὴ οὐσία (μάσκα ἀπὸ λευκὸ αὐγοῦ, χυμὸ λεμονιοῦ κτλ.).

Οἱ νέες ποὺ εἶνε κάτω τῶν 25 χρόνων μποροῦν νὰ περιορισθοῦν στὸ ἁπλὸ καθάρισμα τοῦ δέρματος καὶ νὰ παραλείψουν τόσο τὸ μασσὰζ ὅσο καὶ τὴ μάσκα. Εἶνε ἀπαραίτητο, ὅμως ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ καθάρισμα, νὰ ἐξετάσουν μὲ ἀπόλυτη ἀντικειμενικότητα τὸ πρόσωπό τους, γιὰ νὰ ἰδοῦν μήπως οἱ πόροι τοῦ δέρματός των εἶνε ἀνοιγμένοι, μήπως ἔχουν μαῦρα στίγματα κτλ. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς «ἐπισκευὲς» μπορεῖτε νὰ τρέξετε στὸ φαρμακοποιό σας, γιὰ νὰ ζυγισθῆτε. Τὸ βάρος σας πρέπει νὰ εἶνε δέκα περίπου κιλὰ λιγώτερο ἀπὸ τὰ ὑπεράνω τοῦ μέτρου ἑκατοστά, ποὺ δείχνουν τὸ ὕψος σας. (Π.χ. ἂν ἔχετε ὕψος 1.70 μ., τὸ βάρος σας πρέπει νὰ εἶνε 60 περίπου κιλά, ἂν ἔχετε ὕψος 1.65 μ. τὸ βάρος σας θὰ εἶνε 55 κιλὰ κ.ο.κ.).

Κατόπιν θὰ πᾶτε στὸν κομμωτή σας γιὰ νὰ σᾶς περιποιηθῆ τὰ μαλλιά, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Ἂν δὲν διαθέτετε ἀρκετὰ χρήματα μπορεῖτε νὰ περιορισθῆτε μόνο στὰ μαλλιὰ καὶ νὰ κάμετε μόνη σας τὸ μανικιοὺρ καὶ τὸ πεντικιούρ.

Ὅταν θὰ γυρίσετε στὸ σπίτι σας, εἶνε καλὸ νὰ κάμετε μιὰ καινούργια ἐξέτασι τοῦ ἑαυτοῦ σας. Πρόσωπο, λαιμό, στῆθος, σῶμα, πόδια κλτ.

Μὴν παραμελήσετε, ἐξ ἄλλου τὰ δόντια σας. Μιὰ γενικὴ ἀντισηψία τοῦ στόματος καὶ ἕνα συχνὸ (τρεῖς τοὐλάχιστον φορὲς τὴν ἡμέρα) καὶ προσεχτικὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν, θὰ σᾶς προφυλάξη ἀπὸ πολλὲς παθήσεις (τερηδόνα, οὐλίτιδες κτλ.). Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι μιὰ μικρὴ βλάβη στὴν ἀρχὴ εἶνε εὔκολο νὰ ἐπιδιορθωθῆ μὲ λίγους πόνους καὶ ἐλάχιστα ἔξοδα. Τὸ πρᾶγμα θὰ εἶνε, ὅμως, πολὺ δύσκολο, ὀδυνηρὸ καὶ δαπανηρὸ ἀργότερα.

Ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μπορεῖτε νὰ καθήσετε νὰ φᾶτε, γιατὶ θὰ ἔχετε, φυσικά, τρομερὴ πεῖνα.

Εἶνε καλὸ νὰ προτιμήσετε μερικὰ χορταρικά, φροῦτα, φρυγμένο ψωμὶ καὶ γάλα. Θ' ἀπαλλάξουν τὸν ὀργανισμό σας ἀπὸ πολλὲς τοξίνες καὶ θὰ ξεκουράσουν τὸ πεπτικό σας σύστημα.

Κατόπιν θὰ πέσετε νὰ κοιμηθῆτε ἄλλες δυὸ ὧρες χωρὶς νὰ ξεχάσετε νὰ βάλετε ἕνα βαμβάκι βρεγμένο σὲ ἀνθόνερο, πάνω στὰ βλέφαρά σας. Ὅταν ξυπνήσετε, θ' ἀσχοληθῆτε μὲ ὑπομονὴ καὶ προσοχὴ στὴν ἀποτρίχωσι τῶν ποδιῶν σας. Κατόπιν θὰ κάμετε ἕνα καλὸ μασσὰζ μὲ λιπαρὴ κρέμα στὶς κνῆμες καὶ τοὺς μηρούς σας.

Ἡ ἡμέρα σας θὰ τελειώση μ' ἕνα λιτὸ δεῖπνο ἀπὸ χορταρικά γάλα καὶ φροῦτα.

Ὅταν θὰ ἔχετε κάμει ὅλα αὐτά, μπορεῖτε νὰ βγάλετε τὴν ταμπέλλα ποὺ κρέμεται στὴν πόρτα σας. Οἱ ἐπισκευὲς τελείωσαν. Θὰ τὴν κρεμάσετε καὶ πάλι ἔπειτα ἀπὸ δέκα ἡμέρες.

◆

Τὸ μυστικὸ τοῦ Γκάντι

Οἱ ἐπανειλημμένες νηστεῖες τοῦ Γκάντι ἔχουν ξενίσει ὡς σήμερα τοὺς ἐπιστήμονας ὅλου τοῦ κόσμου. Γιατί, πραγματικά, ἡ ἀντοχὴ τοῦ μεγάλου Ἰνδοῦ ἡγέτου, ποὺ ἔχει περάσει τὰ 78, εἶνε καταπληκτική.

Ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ποὺ κατώρθωσε νὰ παρακολουθήση ἀπὸ κοντὰ τὴ ζωὴ τοῦ Γκάντι βεβαιώνει ὅτι ὁ Μαχάτμα ἔχει ἕνα μικρὸ μυστικό. Ἀναμιγνύει μέσα στὸ νερὸ ποὺ πίνει λίγο ἀλάτι καὶ λίγη σόδα.

Ἔτσι, ἀναπληρώνει τὶς φθορὲς ποὺ ὑφίσταται ὁ ὀργανισμός του καὶ ἀντέχει στὴ νηστεία.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΘΙΒΕΤ

Οἱ συναρπαστικὲς ἐντυπώσεις τῆς Γαλλίδος ζωγράφου Λαφυζὶ

ΕΙΝΕ ἀσφαλῶς ἀξιοθαύμαστο τὸ θάρρος τῆς Γαλλίδος ζωγράφου κ. Λαφυζί, ποὺ ἐπισκέφθηκε τρεῖς φορὲς τὴ μυστηριωδέστερη χώρα τοῦ κόσμου τὸ Θιβέτ, γιὰ νὰ ζωγραφίση τὰ μοναστήρια, τὶς θρησκευτικὲς τελετές, τοὺς λάμα, τοὺς μεγάλους ἱερεῖς... Ἀντιμετώπισε τεράστιες δυσκολίες καὶ κινδύνους, ἀλλὰ γύρισε πίσω μ' ἕνα καλλιτεχνικὸ θησαυρό.

Τὰ ἐμπόδια ἄρχισαν ἀφ' ὅτου ζήτησε τὴν ἀπαραίτητη ἄδεια τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν τῶν Ἰνδιῶν, γιὰ νὰ μπῆ στὸ Θιβέτ. Μιὰ γυναίκα μόνη στὸ Θιβέτ, γιὰ νὰ ζωγραφίση!... Ὅλοι γελοῦσαν ὅταν τ' ἄκουγαν. Ὡστόσο ἡ ζωγράφος ἐπέμεινε κι' ἐπέτυχε τέλος τὴν ἄδεια, ὑπὸ τοὺς ὅρους ὅτι δὲν θὰ προχωροῦσε μακρύτερα ἀπ' τὴν ἐπαρχία τοῦ Λαντάκ, ὅτι θὰ ἔφερε ἡ ἴδια τὴν εὐθύνη γιὰ ὅ,τι θὰ τῆς συνέβαινε, κι' ὅτι θἄφευγε τὸν Ἀπρίλιο γιὰ νὰ γυρίση τὸν Ὀκτώβριο, προτοῦ τὰ χειμωνιάτικα χιόνια ἀποκλείσουν τὶς ὀρεινὲς διαβάσεις.

Ἡ ἀφήγησις τῶν τριῶν ταξειδιῶν της, ποὺ δημοσιεύθηκε προσφάτως σ' ἕνα γαλλικὸ περιοδικό, εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἐνδιαφέροντα ἐπεισόδια καὶ γραφικὲς λεπτομέρειες. Ἀρχίζει μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς ἐπισκέψεώς της στὸ σπίτι μιᾶς εὔπορης οἰκογενείας τοῦ Θιβέτ.

«Μπῆκα στὴν κουζίνα — γράφει ἡ κ. Λαφυζί — ποὺ χρησιμεύει συγχρόνως καὶ ὡς σαλόνι. Ἦταν μισοσκοτεινὴ καὶ καπνισμένη. Φωτιζόταν μόνο ἀπὸ ἕνα τετράγωνο ἄνοιγμα τῆς στέγης, ἀπ' ὅπου φεύγει ὁ καπνός. Ἡ πήλινη θερμάστρα χρησίμευε γιὰ θέρμανσι καὶ γιὰ μαγείρεμα. Ἡ οἰκοδέσποινα, θρονιασμένη δίπλα της, στολισμένη μὲ τ' ἀσημένια βραχιόλια της, ἐπέβλεπε τὴ σούπα ποὺ ἔβραζε. Πάνω σ' ἕνα στρῶμα, κοντὰ στὸν τοῖχο, καθόντουσαν οἱ τρεῖς σύζυγοί της (γιατὶ οἱ γυναῖκες τοῦ Θιβὲτ παίρνουν πολλοὺς ἄντρες μαζί). Ἡ ἀγαθὴ φυσιογνωμία τους ἔδειχνε ὅτι ἀγνοοῦσαν τὸ ἐρωτικὸ πάθος καὶ τὴ ζήλεια.

»Οἱ κοπέλλες στὸ Θιβὲτ παντρεύονται μαζὶ μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό τους, κι' ὅλους τοὺς ἀδελφούς του. Ἂν τύχη νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀδελφοὶ καὶ συμβῆ νὰ φύγη ὁ σύζυγος γιὰ ταξεῖδι — ποὺ διαρκεῖ πάντα πολλοὺς μῆνες — ἡ γυναίκα του θὰ παντρευτῆ γι' αὐτὸ τὸ διάστημα ἕναν ξένο, ἕναν περαστικό... Τὰ παιδιὰ ποὺ γεννῶνται ἀπ' αὐτοὺς τοὺς γάμους, μεγαλώνουν ὅλα μαζὶ κι' ὑπακούουν μόνο στὴ μητέρα τους. Ἄλλωστε δὲν ὑπάρχει στὸ συνηθισμένο λεξιλόγιο ἡ λέξις «πατέρας». Ὅλοι οἱ ἄντρες ἀποκαλοῦνται «θεῖοι».

»Ἂν μιὰ ἀνύπαντρη ἀποκτήση ἕνα παιδί, ἔκαμε τὴν τύχη της! Θὰ σπεύσουν οἱ ὑποψήφιοι γαμπροὶ νὰ τὴν παντρευτοῦν ἐφ' ὅσον βεβαιώθηκαν ἔτσι ὅτι δὲν εἶνε στεῖρα...».

Στὸ μοναστῆρι τοῦ Νυανίγκ, ἡ ζωγράφος εἶχε τὴν τύχη νὰ βρῆ τὴν Ντόρτζεε Πάμο, δηλαδὴ τὴ μεγάλη ἱέρεια ὅλων τῶν γυναικείων μοναστηριῶν τοῦ Θιβέτ, ποὺ κατέχει θέσι ἀμέσως μετὰ τὸ Δαλάϊ-Λάμα καὶ τὸν Τάσι-Λάμα στὴ θρησκευτικὴ ἱεραρχία. Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ προσωπικότης τὴ δέχθηκε φιλοφρονητικά, καθισμένη πάνω σὲ πέντε στρώματα,

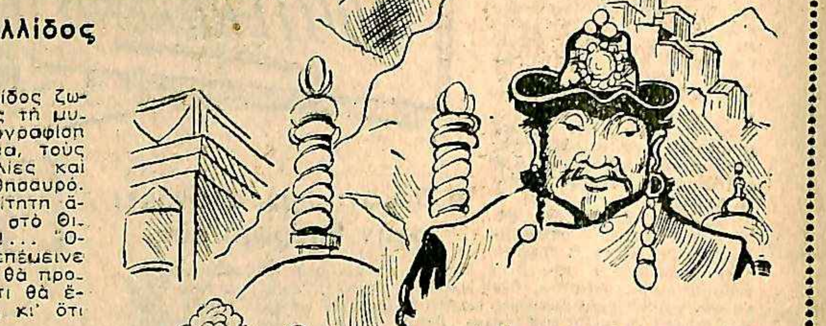

χρώματος μώβ. Καὶ τῆς ἐπέτρεψε νὰ τὴ ζωγραφίση ἐνῶ εὐλογοῦσε τοὺς πιστούς ποὺ τὴν προσκυνοῦσαν. Ἔπειτα τὴν ὡδήγησε στὰ διάφορα μέρη τοῦ μοναστηριοῦ. Στὸ διάστημα αὐτό, μερικοὶ λάμα εἶδαν τὴν εἰκόνα καὶ φοβήθηκαν μήπως ἡ ζωγράφος... εἶχε αἰχμαλωτίσει μέσα σ' αὐτὴν τὶς πνευματικὲς δυνάμεις τῆς Ντόρτζεε Πάμο! Ἔκλεψαν λοιπὸν τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἔκρυψαν μέσα στὸ ἄγαλμα μιᾶς θεᾶς. Ὅταν ἡ ζωγράφος ἀντελήφθη τὴν ἐξαφάνισί της, βρισκόταν πιὰ μακρυὰ ἀπ' τὸ μοναστῆρι. Ἔστειλε ἀμέσως πίσω ἕνα ἰθαγενῆ ὑπηρέτη της, κι ἡ Ντόρτζεε Πάμο ἐπέβαλε στοὺς λάμα νὰ ἐπιστρέψουν τὴν εἰκόνα.

Ψηλά, στὰ ἔρημα βουνὰ τοῦ Θιβέτ, σὲ ὕψος 4 ἢ 5 χιλιάδων μέτρων, καταφεύγουν οἱ ἐρημίτες, γιὰ νὰ ἀπομονωθοῦν μὲ τὶς σκέψεις τους ἐπὶ πολλὰ χρόνια, κάποτε δὲ καὶ γιὰ ὅλη τους τὴ ζωή. Διαλέγουν μιὰ ἄγρια βουνοπλαγιά, πάνω στὴν ὁποία χαράζουν μιὰ θρησκευτικὴ φράσι, μὲ τεράστια ψηφία ὕψους 2-3 μέτρων, βαμμένα κατακόκκινα. Ἔπειτα σκάβουν στὸ βράχο μιὰ σπηλιά, μπαίνουν μέσα καὶ χτίζουν τὴν εἴσοδο, ἀφίνοντας μόνον ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα, γιὰ νὰ παίρνουν τὸ ἀλεῦρι καὶ τὸ νερὸ ποὺ τοὺς πηγαίνουν κάθε τόσο οἱ μοναχοὶ τοῦ πλησιέστερου μοναστηριοῦ. Ἕνα εἶδος στενῆς καπνοδόχου ἀνανεώνει τὸν ἀέρα τοῦ κελλιοῦ. Ἡ κ. Λαφυζὶ ἐπισκέφθηκε μιὰ τέτοια ἑκούσια φυλακή.

Ὁ ἐρημίτης, ποὺ ἔχει ταφῆ ἐκεῖ μέσα μὲ τὴ θέλησί του, γιὰ 3 χρόνια ἢ γιὰ 7 ἢ γιὰ πάντα, δὲν πρέπει πιὰ νὰ ἰδῆ τὸν οὐρανό, τὸν ἥλιο, δὲν πρέπει ν' ἀκούση φωνὴ ἀνθρώπινη... Σὲ μιὰ στενὴ φυλακή, ἕνας ἄνθρωπος, νέος πολλὲς φορές, ζῆ μέσα στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι, μὲ τόσο μόνον ἀέρα ὥστε νὰ μὴν σκάζη, μὲ τόση τροφὴ ὥστε νὰ μὴν πεθάνη τῆς πείνας... Μιὰ μέρα, τέλος, ὅταν οἱ μοναχοὶ ποὺ τοῦ πηγαίνουν ἀλεῦρι καὶ νερὸ χτυπήσουν τὸ φεγγίτη τοῦ κελλιοῦ του, δὲν θὰ πάρουν καμμιὰ ἀπάντησι. Θὰ μποῦν τότε μέσα καὶ θὰ τὸν βροῦν καθισμένο καταγῆς, στὴ στάσι τοῦ Βούδδα, ἑτοιμοθάνατο ἢ νεκρό. Θὰ κάψουν τότε τὸ λείψανό του καὶ θὰ φυλάξουν τὴ στάχτη μέσα στὸ ναό τους καίγοντας ἐμπρός της θυμίαμα νύχτα καὶ ἡμέρα...

Οἱ ἐρημίτες αὐτοί, καθὼς καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν μοναστηριῶν τοῦ Θιβὲτ φημίζονται γιὰ τὶς μυστηριώδεις καὶ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις τους. Ἡ Γαλλίδα ζωγράφος ἀναφέρει ἐκπληκτικὰ «θαύματα» τους, ποὺ παραμένουν ἀνεξήγητα ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς αὐτοὺς θέλησε μιὰ ἡμέρα νὰ τῆς ἐμποδίση τὴν εἴσοδο σ' ἕνα ναό. Χτύπησε λοιπὸν ἕνα μικρὸ ἀσημένιο κουδοῦνι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του, γιὰ νὰ τὴν εἰδοποιήση ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περάση τὸ κατῶφλι τοῦ ναοῦ. Ἐκείνη ὅμως ἐπέμενε καὶ προχώρησε ἀκόμη ἕνα βῆμα. Ὁ θιβετιανὸς «μάγος» τότε κτύπησε πάλι τὸ κουδοῦνι. Ἀλλὰ τὴ φορὰ αὐτὴ ἀντήχησαν τρομακτικοὶ κρότοι, σὰν νὰ ἔπεφταν κεραυνοὶ ποὺ κατατρόμαξαν τὴν κ. Λαφυζὶ καὶ τὴν ἔκαναν νὰ ὀπισθοχωρήση μισολιπόθυμη καὶ νὰ τραπῆ εἰς φυγήν!

Ο ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ μπρὸς στὸ θάνατο

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ δικτάτορος

Λίγο πρὶν ἀπ' τὴ σύλληψι καὶ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Μουσσολίνι, στὶς 4 Μαρτίου 1945, μπόρεσε νὰ τὸν πλησιάση καὶ νὰ τοῦ πάρη συνέντευξι μιὰ Οὐγγαρέζα δημοσιογράφος καὶ φωτορεπόρτερ ποὺ ὑπηρετοῦσε τότε στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό, στὴν περιοχὴ ἐκείνη τῆς Βορείου Ἰταλίας.

Ἡ συνέντευξις αὐτὴ δημοσιεύεται σήμερα πλέον στὰ ξένα φύλλα.

Τὰ τελευταῖα λόγια λοιπὸν τοῦ ξεπεσμένου δικτάτορος εἶνε γεμᾶτα ἀπαισιοδοξία, μυρίζουν ἀποσύνθεσι καὶ θάνατο. Ὁ τύραννος ἀποκαλύπτεται ἕνας ἀνθρωπάκος ποὺ βασανίζεται ἀπὸ ἀγωνία, νοιώθοντας πὼς εἶνε πιασμένος, σὰν ποντίκι, στὰ νύχια τοῦ πεπρωμένου...

—Ἀπορῶ ἀληθινά, κυρία, εἶπε στὴ δημοσιογράφο, γιατὶ θέλετε νὰ μοῦ πάρετε συνέντευξι. Ὅταν μὲ ἐπισκεφθήκατε στὴ Ρώμη, πρὸ 7 ἐτῶν, ἤμουν ἕνα σπουδαῖο πρόσωπο, ποὺ δικαιολογοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον σας. Σήμερα ὅμως εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος νεκρός. Κυττάχτε λοιπὸν τί ἀπομένει ἀπ' τὸν Ντοῦτσε καὶ κρύψετε τὸ χαμόγελο τοῦ οἴκτου, ἂν ὄχι τῆς περιφρονήσεώς σας! Πηγαίνετε καλύτερα νὰ κάμετε ἕνα μπάνιο καὶ νὰ ξαπλωθῆτε στὸν ἥλιο. Χαρῆτε ὅ,τι σᾶς προσφέρει ἡ ἐλευθερία σας κι' ἡ ζωή. Μὴν ἀσχολῆσθε μ' ἕνα φάντασμα!

—Δὲν σκοπεύω νὰ σᾶς κουράσω μὲ ἀνόητες ἐρωτήσεις, ἐπέμεινε ἡ δημοσιογράφος. Θἄθελα μόνο νὰ μάθω πῶς ἀντιμετωπίζετε τὴν ἀτυχία.

—Τὴν πτῶσι, θέλετε νὰ πῆτε. Ἂς μὴ μασᾶμε τὶς λέξεις! Προτιμῶ μιὰ γλῶσσα εἰλικρινῆ, σὰν ἐκείνη ποὺ χρησιμοποίησα ὅταν ξανασυναντηθήκαμε. Δὲν μ' εἴχατε ρωτήσει σχεδὸν τίποτε, κι' ἐγὼ σᾶς εἶπα περισσότερα ἀπ' ὅσα λέω συνήθως σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Οἱ δημοσιογράφοι εἶνε παιδιὰ τοῦ διαβόλου! Μὲ συγχωρεῖτε ἀλλὰ εἶμαι κι' ἐγὼ δημοσιογράφος... Πάντως, ἐσεῖς κρατήσατε τὸ λόγο σας καὶ δὲν ἐκμεταλλευθήκατε τὶς ἐκμυστηρεύσεις μου. Θὰ σᾶς ζητήσω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε καὶ τώρα ὅτι δὲν θὰ δημοσιεύσετε ὅσα σᾶς πῶ προτοῦ πεθάνω.

—Γιατί μιλᾶτε τόσο γιὰ θάνατο;

—Ἔχω γίνει πιὰ φίλος μαζί του. Τὸν θεωρῶ σὰν καταφύγιο, γιὰ νὰ ξεχάσω τὸν κόσμο. Ξέρω νὰ τὸν ἀντικρύζω χωρὶς νὰ τὸν φοβᾶμαι. Ἀπεναντίας μάλιστα, χάρις σ' αὐτόν, νοιώθω μιὰ ἀπέραντη ἐσωτερικὴ γαλήνη. Ὁ θάνατος εἶνε δῶρο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ὑποφέρει ὑπέρμετρα.

»Σήμερα τὸ πρωΐ, μπῆκε στὸ δωμάτιό μου ἕνα παραπλανημένο χελιδόνι. Φτερούγιζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ ἀπελπισία, ὡς ὅτου ἔπεσε ἐξαντλημένο πάνω στὸ κρεββάτι μου. Τὸ πῆρα στὰ χέρια μου καὶ ἄνοιωσα νὰ τρέμη... Πῆγα ὡς τὸ παράθυρο κι' ἄνοιξα τὸ χέρι μου. Τὸ χελιδόνι ζαλισμένο ἀκόμη, δὲν κατάλαβε στὴν ἀρχή. Κύτταξε γύρω του ἔπειτα ἅπλωσε τὰ φτερά του καί, μὲ μιὰ χαρούμενη φωνή, πέταξε πρὸς τὴν ἐλευθερία... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴ φωνὴ αὐτή! Γιατί, γιὰ μένα δὲν πρόκειται πιὰ ν' ἀνοίξουν παράθυρα, παρὰ μόνο πρὸς τὸ θάνατο. Κι' εἶνε δίκηο! Ἐπέμεινα μὲ πεῖσμα στὰ λάθη μου. Τώρα λοιπὸν πρέπει νὰ πληρώσω — ἂν ἔχη κάποια ἀξία ἡ ζωή μου...»

Κατόπιν, ὁ φαμφαρόνος Ντοῦτσε ἐπρόσθεσε:

—Δὲν ἔκανα ποτὲ λάθος ὅταν ἄφισα νὰ μὲ ὁδηγήση τὸ ἔνστικτό μου. Ὁσάκις ὅμως ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς λογικῆς, γελάσθηκα. Δὲν κατηγορῶ γι' αὐτὸ κανένα ἄλλον ἀπ' τὸν ἑαυτό μου. Εἶμαι ὑπεύθυνος, τόσο γιὰ τὰ καλὰ ποὺ ἔκανα — καὶ ποὺ θὰ τὰ ἀρνηθῆ ἴσως ὁ κόσμος — ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἀδυναμία μου ποὺ μὲ ὡδήγησε στὴν πτῶσι.

»Εἶμαι πιὰ ἕνας ἄνθρωπος ἐξωφλημένος. Τὸ ἄστρο μου πέρασε... Ἐξακολουθῶ νὰ ἐργάζωμαι, νὰ καταβάλλω προσπάθειες, ξέρω ὅμως ὅτι ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶνε παρὰ μιὰ φάρσα μακάβρια καὶ γελοία. Περιμένω τὸ τέλος τοῦ δράματος. Μὰ δὲν εἶμαι πιὰ ἠθοποιός, οὔτε θεατής. Ἀνήκω μᾶλλον στὰ ἄψυχα ἀντικείμενα τοῦ θεάτρου κι' ἀκούω τὴ φωνή μου σὰν ξένη, ποὺ φτάνει ὡς ἐμένα ἀπὸ ἕνα μεγάφωνο.

—Ἴσως ἔχει κλονισθῆ ἡ ὑγεία σας...

—Ὑπῆρξα πολὺ ἄρρωστος, ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια, τώρα ὅμως εἶμαι θαυμάσια στὴν ὑγεία μου. Θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω 100 χρόνια... Ὄχι, ἡ ὑγιεινή μου κατάστασις δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήση τίποτε. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι χάθηκε τὸ ἄστρο μου κι' ὅτι δὲν βρῆκα τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐνεργητικότητα γιὰ ν' ἀποτραβηχτῶ ὅταν ἔπρεπε... Ἴσως ἤμουν προωρισμένος μόνο γιὰ νὰ δείξω τὸ δρόμο στὸ λαό μου. Θἄπρεπε νὰ περιοριστῶ σ' αὐτὸ καὶ νὰ σταματήσω ὅταν τὸ ἔδαφος ἦταν ἀκόμη σταθερό... Εἴδατε ὅμως ποτὲ ἕνα δικτάτορα φρόνιμο, ποὺ νὰ ξέρη νὰ ζυγίση καὶ νὰ ὑπολογίση τὶς συνέπειες τῶν πράξεών του; Τρελλαίνονται ὅλοι τους, χάνουν τὴν ἰσορροπία τους, πετῶντας πρὸς τὰ σύννεφα. Παρασύρονται ἀπ' τὶς μεθυστικὲς φιλοδοξίες, καὶ τὸ τρελλὸ αὐτὸ πάθος τοὺς ὁδηγεῖ στὴν καταστροφή.

—Μὰ πῶς συμβαίνει νὰ βλέπετε τώρα τόσο καθαρὰ τὴν πραγματικότητα;

—Ἴσως γιατὶ δὲν εἶμαι πιὰ παρὰ ἕνας αἰχμάλωτος, ἕνα ἀνδρείκελο, ἕνα πιόνι στὸ παιχνίδι...

—Ἔχετε καιρὸ νὰ διαβάζετε;

Κι' ὁ αἱμοσταγὴς τύραννος ποὺ ἐξαπέλυσε τὴν ἄνανδρη ἐπίθεσι κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἔκανε μιὰ θεατρικὴ χειρονομία καὶ εἶπε μὲ στόμφο καμποτίνου:

—Κυττάχτε τὴ βιβλιοθήκη μου. Κάντ, Σοπενχάουερ, Γκαῖτε, Ἄιχεντορφ... Νὰ κι' ὁ Πλάτων, ἡ Σαπφώ, ὁ Ὅμηρος, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Ἀριστοτέλης.

—Ξέρετε ἑλληνικά;

—Ναὶ κι' εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ τὰ ἔμαθα!

Καὶ ὁ κωμικὸς Ντοῦτσε, χωρὶς νὰ ἔχη διόλου τὴν αἴσθησι τοῦ γελοίου καὶ ξεχνῶντας τὴν εὐθύνη του γιὰ τὰ στυγερὰ ἐγκλήματα ποὺ διεπράχθησαν στὴν πατρίδα τῶν σοφῶν αὐτῶν, ἐπρόσθεσε κομπάζοντας:

—Θὰ συναντήσω σὲ λίγο ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς στὸν ἄλλο κόσμο. Ἴσως καταδεχτοῦν νὰ μοῦ ρίξουν μιὰ ματιά... Στὰ κείμενά τους μόνο βρίσκει κανεὶς κάποια κατανόησι τῆς ἀνθρωπότητος. Γνώρισαν τὴν ὑπερτάτη σοφία τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Πῆραν τὴν ἔμπνευσι τους ἀπ' τὴ φύσι, τὸν οὐρανό, τὸν ἥλιο, τὴν ἀγάπη. Δὲν τοὺς ἐνοχλοῦσε ὁ θόρυβος τῶν μηχανῶν... Πῶς θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ γράψη ἡ Σαπφὼ τρυφεροὺς στίχους, ἂν περνοῦσαν ἔξω ἀπ' τὸ παραθυρό της ἀεροπλάνα ἢ μοτοσυκλέτες;...

»Τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμῶ τώρα, εἶνε νὰ διαβάζω καὶ νὰ περιμένω νὰ ἐκπληρωθῆ τὸ μοιραῖο.

—Ἦταν μοιραῖος κι' ὁ θάνατος τοῦ Γκαλεάτσο Τσιάνο;

—Ναί. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσις.. Ὡστόσο, ἀπ' τὸ πρωῒ ἐκεῖνο τοῦ Φεβρουαρίου, ἀργοπεθαίνω μαρτυρικά, σὰν τὸν κυβερνήτη ἑνὸς πλοίου καταδικασμένου ἀπ' τὴν τρικυμία. Τὸ καράβι μου ἔχει γίνει συντρίμμια, κι' ἐγὼ βρίσκομαι στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ, πάνω σὲ μιὰ σανίδα... Εἶμαι ἀνίκανος νὰ δράσω, ν' ἀναζητήσω μιὰ θεραπεία. Κανεὶς δὲν ἀκούει τὴ φωνή μου... ποὺ θὰ σβύση κι' αὐτὴ σὲ λίγο!»

Καὶ πράγματι, ἡ μισητὴ αὐτὴ φωνή, ποὺ εἶχε διατάξει τὸν τορπιλλισμὸ τῆς «Ἕλλης», ἔσβυσε ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, γιὰ πάντα.

●●

39 ἀρχισυμμορίτες 8 ἐτῶν

Κατὰ τὸ περασμένο ἔτος, δικάσθηκαν ἀπ' τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων τοῦ Λονδίνου 38.000 παιδιά, γιὰ κλοπὲς καὶ ἄλλα ἐγκλήματα! Οἱ κοινωνιολόγοι παρατηροῦν ὅτι ἡ παιδικὴ αὐτὴ ἐγκληματικότης ἐκδηλώνεται ἰδίως στὶς πόλεις ποὺ ἔπαθαν ἀπ' τὸν πόλεμο κι' ὅπου ἔχουν κλονισθῆ τὰ νεῦρα τῶν παιδιῶν. Συνιστοῦν δὲ γενικὰ κρατικὰ μέτρα, ὅπως π. χ. τὴν ἵδρυσι «κέντρων ἀναπαύσεως» γιὰ τὰ παραστρατημένα αὐτὰ πλάσματα.

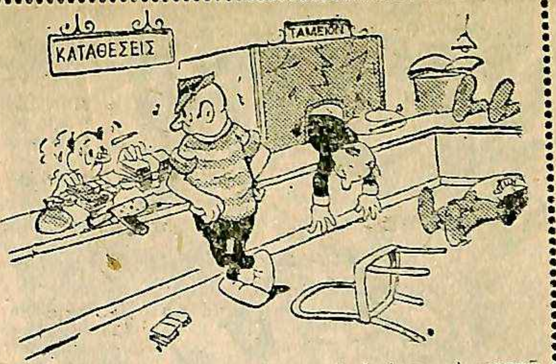

Ὁ γκάνγκστερ: Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ κρατῶ τόσα χρήματα μαζί μου. Νὰ μοῦ ἀνοίξετε λογαριασμὸ στὴν Τράπεζα!...

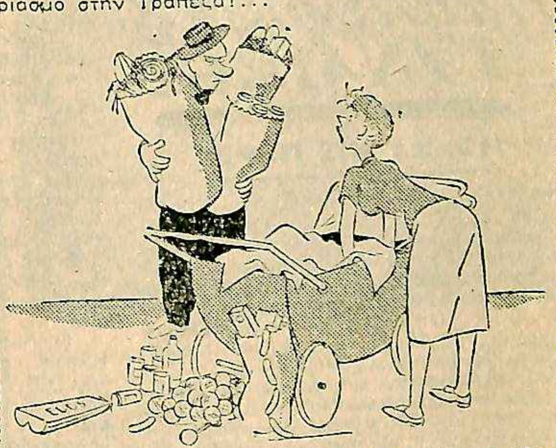

—Μπά! Δὲν βρίσκω τὸ παιδί. Θὰ τὸ βάλαμε μέσα σὲ καμμιὰ σακκούλα!...

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΑΚΡΟΒΑΤΗ ΠΑΝΕ ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΟΥΝ

—Φιλῆστε τὸν μπαμπᾶ καὶ πέστε του καληνύχτα!

—Ἡ ἀσθένειά σας εἶνε σοβαρωτάτη. 99 στοὺς ἑκατὸ πεθαίνουν...

—Γιατρέ μου...

—Ἡσυχάστε ὅμως. Εἶσαστε ὁ ἑκατοστός μου πελάτης. Οἱ ἄλλοι 99 πάνε!...

Μαρτυρικὲς ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΜΟΝΝΑ ΝΤΕ ΠΑΡΟ

'Η 'Ιταλία τοῦ 16ου αἰῶνος ἦταν διηρημένη σὲ μικρὰ κρατίδια, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὰ ἰσχυρότερα ἦσαν τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Φλωρεντίας. Στὴ Φλωρεντία ὕστερ' ἀπὸ ἐμφυλίους πολέμους βασίλευε ὁ οἶκος τῶν Μεδίκων, ἕνας ἀπ' τοὺς γνωστότερους βασιλικοὺς οἴκους. 'Ο 'Αλέξανδρος τῶν Μεδίκων, ὁ ἡγεμὼν τῆς Φλωρεντίας, ἔμεινε περίφημος γιὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξε. 'Ηταν τυραννικὸς καὶ ἡ κυβέρνησίς του βασάνιζε τοὺς ὑπηκόους του. Πολλοὶ ἀριστοκρατικοὶ οἶκοι τῆς Φλωρεντίας ὁρκίσθηκαν νὰ ἐξοντώσουν αὐτὸν τὸν τύραννο. Πλῆθος συνωμοσίες ὠργανώθηκαν ἐναντίον του, μὰ ὅλες ἀπέτυχαν κι' ὁ 'Αλέξανδρος ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται στὸ φλωρεντινὸ θρόνο. "Ολα ὅμως τὰ ἐγκλήματα τοῦ 'Αλεξάνδρου ὠφείλοντο σ' ἕναν κακὸν δαίμονα, ποὺ ὁ ἡγεμόνας εἶχε κοντά του. 'Ο δαίμων αὐτὸς ἦταν ὁ Λορέντζο Σοντερίνι. 'Ο Σοντερίνι ἦταν νόθος γυιὸς τοῦ Πέτρου Φραγκίσκου τῶν Μεδίκων καὶ τῆς Μαρίας Σοντερίνι, μιᾶς γυναίκας τοῦ λαοῦ ὡραιοτάτης, ποὺ εἶχε πέσει θῦμα τῶν ἐνόχων παθῶν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἄρχοντος. 'Η Μαρία ἀνέθρεψε τὸ Λορέντζο της μὲ μεγάλη ἀφοσίωσι. 'Η πληγωμένη της καρδιὰ ἔγινε πηγὴ ἀστείρευτης ἀγάπης γιὰ τὸ μικρό της Λορέντζο.

Δὲν ἔζησε ὅμως πολὺν καιρὸ νὰ τὸν χαρῆ. Πέθανε ἀπὸ τὴν πίκρα της κι' ἕνας εὐγενής, ὁ Φίλιππος Στέζι, ποὺ εἶχε προστατεύσει ἄλλοτε τὴ Μαρία, πῆρε τὸ Λορέντζο σπίτι του ὅταν ἦταν δέκα χρόνων. 'Ο Στέζι δὲν εἶχε οἰκογένεια κι' ἀνέθεσε τὴν ἀνατροφὴ τοῦ Λορέντζο σὲ μιὰ γριὰ ὑπηρέτρια ποὺ εἶχε στὸ ἀρχοντικό του. 'Επίσης ἕνας καλόγηρος ἀνέλαβε νὰ τὸν μάθη γράμματα. "Υστερ' ἀπὸ ἐννηὰ χρόνια ὁ Στέζι πέθανε κι' ὁ Λορέντζο τὸν κληρονόμησε.

'Ο νέος αὐτὸς εἶχε περίεργο χαρακτῆρα. 'Ηταν ἕνας νέος ἡμιπαράφρων. Εἶχε τὴν τόλμη καὶ τὴ σκληρότητα ἑνὸς βαρβάρου καὶ συγχρόνως τὴν ἀδυναμία, τὴν λεπτότητα μιᾶς γυναίκας. Χάϊδευε ὅλον τὸν κόσμο καὶ δὲν ἀγαποῦσε κανένα, δὲν ἐκτιμοῦσε τοὺς ἀνθρώπους κι' ὅμως ἀφοσιωνόταν σὰν σκλάβος. 'Η μορφή του καθρέφτιζε ὅλες τὶς ἀντιθέσεις τῆς ψυχῆς του. Ποτὲ δὲν τὸν εἶδε κανεὶς μὲ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Εἶχε κάτι τὸ θηλυπρεπὲς στὴ φυσιογνωμία του ὥστε οἱ φίλοι του τὸν φώναζαν χαϊδευτικὰ Λορεντζίνο. Πολλὲς φορὲς τὸ πρόσωπό του ποὺ ἦταν τόσο ὄμορφο, ἔπαιρνε μιὰ διαβολική, σκληρή, ἀπαίσια ἐμφάνισι, ποὺ μποροῦσε νὰ τρομάξη τὸν πιὸ ψύχραιμο ἄνθρωπο.

★

Κάποιο τυχαῖο περιστατικὸ ἔκανε τὸ Λορέντζο νὰ γνωριστῆ μὲ τὸν 'Αλέξανδρο τῶν Μεδίκων. Κι' ὁ 'Αλέξανδρος ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν γνώρισε λησμόνησε ὅλους τοὺς ἄλλους φίλους του. 'Ο Λορέντζο ἦταν τὸ πᾶν γι' αὐτόν, ἦταν ὁ γελωτοποιός του, ὁ κόλακάς του, ὁ κατάσκοπός του καὶ γενικὰ ὁ καλλίτερος φίλος του.

Πρὶν ὅμως ὁ Λορέντζο γνωρίση τὸν 'Αλέξανδρο, εἶχε σχετισθῆ πολὺ μὲ τὸν Πάπα τῆς Ρώμης Κλήμη. 'Ο Πάπας τὸν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ τὴν περιποιόταν περισσότερο. 'Αλλὰ ὅσο μεγαλείτερη ἦταν ἡ ἀγάπη ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ Πάπας, τόσο ἄναβε τὸ μῖσος στὴν ψυχὴ τοῦ Λορέντζου γι' αὐτόν. Τρεῖς φορὲς ἀποπειράθηκε νὰ τὸν δολοφονήση καὶ τὶς τρεῖς φορὲς ὁ Πάπας τὸν συγχώρεσε. Στὸ τέλος ὁ Λορέντζο τὸν ἐγκατέλειψε ἀποφασισμένος νὰ τοῦ κάνη κακό.

Τότε γνωρίστηκε μὲ τὸν ἡγεμόνα τῆς Φλωρεντίας. 'Ο 'Αλέξανδρος εἶχε τότε ἕνα φίλο ἀφοσιωμένο, ποὺ πολλὲς φορὲς ἔδειξε ὅτι εὐχαρίστως θὰ πρόσφερε καὶ τὴ ζωή του γιὰ τὸν κύριό του. Μὰ ὅταν ἐγκαταστάθηκε ὁ Λορέντζο στὸ παλάτι, τρεῖς μῆνες κατόπιν, ὁ φίλος αὐτὸς καταδικάστηκε σὲ θάνατο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἡγεμόνα.

'Η μητέρα τοῦ νέου, μιὰ εὐγενεστάτη κυρία, πῆγε κι' ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ τυχοδιώκτη αὐλοκόλακα.

— Σῶσε τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου! τοῦ φώναξε.

'Ο Λορέντζο τὴ σήκωσε, τῆς φίλησε τὸ χέρι μὲ σπαραγμένη καρδιὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Κυρία, ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. 'Ο γυιός σας θὰ σωθῆ!

Τὴν ἄλλη μέρα ὡστόσο, ὁ νέος ὁδηγήθηκε μπρὸς στὸ δήμιο, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ μόνος ἡγεμὼν ποὺ ὑποστήριζε τὸν Πάπα Κλήμη ἦταν ὁ 'Αλέξανδρος. Μετὰ ὅμως ἕνα χρόνο, ἀπὸ τότε ποὺ γνώρισε τὸ Λορέντζο, ἔγινε ὁ πιὸ ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Πάπα κι' ὁ Κλήμης καθαιρέθηκε καὶ ἀνέβηκε στὴν 'Αγία "Εδρα ὡς Πάπας ὁ μισητὸς ἐχθρός του, ὁ Βονιφάτιος.

'Ο Λορέντζο πῆρε τότε κοντά του τὸν Κλήμη καὶ τὸν περιποιόταν σὰν πατέρα του. Κι' ὅταν πέθανε τοῦ ἔκανε μιὰ μεγαλοπρεπῆ κηδεία, κι' ὅλη ἡ Φλωρεντία ἐπένθησε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες κατὰ διαταγὴν τοῦ 'Αλεξάνδρου.

'Ο ἡγεμὼν τῆς Φλωρεντίας ἦταν γενναῖος πολεμιστής. Εἶχε τόσα τραύματα στὸ σῶμα του, ὅσες ἦσαν οἱ μάχες ποὺ εἶχε κερδίσει. 'Απὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποὺ σχετίσθηκε μὲ τὸ Λορέντζο ἄλλαξε πολύ. Ξαπλωμένος ὧρες ὁλόκληρες σ' ἕνα ντιβάνι μὲ μαλακὰ μαξιλάρια, ἔλεγε χαϊδεύοντας τὰ μαλλιὰ τοῦ «Λορεντζινάκιο», ὅπως τὸν ὠνόμαζε:

— Τί φρικτὴ ζωὴ εἶνε αὐτὴ ποὺ ἔζησα, ἀγαπητέ μου, ὡς σήμερα! Μάχες κι' αἱματοχυσίες.. Βαρέθηκα πιά!...

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ μιὰ συνωμοσία ὀργανώθηκε ἐναντίον τοῦ 'Αλεξάνδρου ἀπὸ τοὺς νέους τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Φλωρεντίας. 'Η συνωμοσία ὅμως ἀνακαλύφθηκε ἀπ' τὸ Λορέντζο, ὁ ὁποῖος διάταξε τὴ σύλληψί τους. Οἱ φυλακὲς γέμισαν τότε, ἑκατοντάδες νεαροὶ ἀριστοκράτες ὁδηγήθηκαν στὸ δήμιο.

Μέσα στὴν αἱματοχυσία αὐτὴ γεννήθηκε ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα στὴν καρδιὰ τοῦ τυχοδιώκτη Λορεντζινάκιο. 'Αγάπησε τὴν κόρη ἑνὸς γηραιοῦ ἀριστοκράτη. 'Η ἀγάπη αὐτὴ περιώρισε ἐντελῶς τὴ σκληρότητα τοῦ χαρακτῆρα του. "Εσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο τὸν πατέρα κι' ἄλλους συγγενεῖς τῆς ἀγαπημένης του ὡραίας Μόννας ντὲλ Πάρο, ἡ ὁποία τὸν ἀγάπησε ἐπίσης παράφορα.

Στὸ μεταξὺ ὁ 'Αλέξανδρος εἶχε γίνει πιὰ ἕνας παραλυμένος καὶ διεφθαρμένος τύραννος. Καὶ μιὰ μέρα ἀντικρύζοντας γιὰ πρώτη φορὰ τὴ Μόννα τὴν πόθησε παράφορα. Καὶ ὅπως πάντα, ἐμπιστεύθηκε τὸν πόθο του στὸ Λορέντζο, ἀγνοῶντας τὸν ἔρωτά τους.

'Ο Λορέντζο πῆγε καὶ βρῆκε τὴν κόρη ποὺ ἀγαποῦσε. 'Ηταν κατάχλωμος. 'Η νέα κάθησε δίπλα του, τὸν χάϊδεψε τρυφερὰ καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς πῆ τί τοῦ συνέβαινε. 'Ο Λορέντζο ἄρχισε τότε νὰ κλαίη σὰν μωρό. "Αξαφνα ἡ Μόννα εἶδε τὰ μάτια του ν' ἀστράφτουν καὶ τρόμαξε.

— Πᾶμε, τῆς εἶπε ἐκεῖνος ξηρὰ μὲ ἀλλαγμένη φωνή.

'Η νέα τὸν ἀκολούθησε. Τὴν ἀνέβασε σ' ἕνα ἁμάξι καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ παλάτι, ὅπου περίμενε ὁ 'Αλέξανδρος. 'Ο Λορέντζο σήκωσε ἕνα παραπέτασμα κι' ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ παραλυμένου βασιλιᾶ τὴν κόρη ποὺ ἀγαποῦσε!...

'Η ἄτυχη νέα ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη ἀπελπισμένα:

— Λορέντζο... ἀγάπη μου... σῶσε με, ἔλεος!... 'Εσὺ τὸ κάνεις αὐτὸ ἀγαπημένε μου;... Λυπήσου με!...

Μὰ ὁ διεφθαρμένος νέος δὲν συγκινήθηκε.

Σὲ λίγο οἱ θρῆνοι τῆς Μόννας ἔπαψαν ν' ἀκούγωνται. Εἶχε λιποθυμήσει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κολασμένου γέροντος ἡγεμόνος.

Πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Τὰ πράγματα ἄλλαξαν. 'Ο Λορέντζο μίσησε τὸν 'Αλέξανδρο ὅπως εἶχε μισήσει καὶ τὸν Πάπα. Καὶ στὸ τέλος τὸν ἐδολοφόνησε!

Τὴν ἄλλη μέρα βρῆκαν καὶ τὸν ἴδιο νεκρὸ στὸ κατῶφλι τοῦ παρεκκλησίου ὅπου θὰ μετέφεραν τὸ νεκρὸ τοῦ βασιλέως τῆς Φλωρεντίας. Εἶχε αὐτοκτονήσει!

'Η ἄτυχη μαρτυρικὴ Μόννα ντὲλ Πάρο πέθανε λίγον καιρὸ ἀργότερα ἀπὸ τὴ λύπη της, ψιθυρίζοντας στὶς τελευταῖες της στιγμὲς τὸ ὄνομα τοῦ προδότη τῆς ἀγάπης της:

— Λορέντζο, πεθαίνω!... Σὲ συγχωρῶ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκανες... Χαῖρε, πολυαγαπημένε μου!...

●●

'Η ἐκδίκησις πρέπει νὰ... τρώγεται κρύα

"Ενας Δανός, ὁ Ζὲνς Ζαίγκερσεν, ὁδηγήθηκε στὸ δικαστήριο μὲ τὴν κατηγορία ὅτι εἶχε ραπίσει χωρὶς λόγο ἕνα συμπολίτη του.

— Μὲ εἶχε προσβάλει πρὶν ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρόνια, εἶπε ὁ Ζαίγκερσεν στὴν ἀπολογία του. "Ολο αὐτὸ τὸν καιρὸ ἀνέβαλα σκόπιμα τὴν ἐκδίκησί μου, γιὰ νὰ τὴν ἀπολαμβάνω νωρά. "Οπως ξέρετε, ἡ ἐκδίκησις εἶνε ἀπὸ τὰ φαγητά, ποὺ πρέπει νὰ τρώγωνται κρύα.

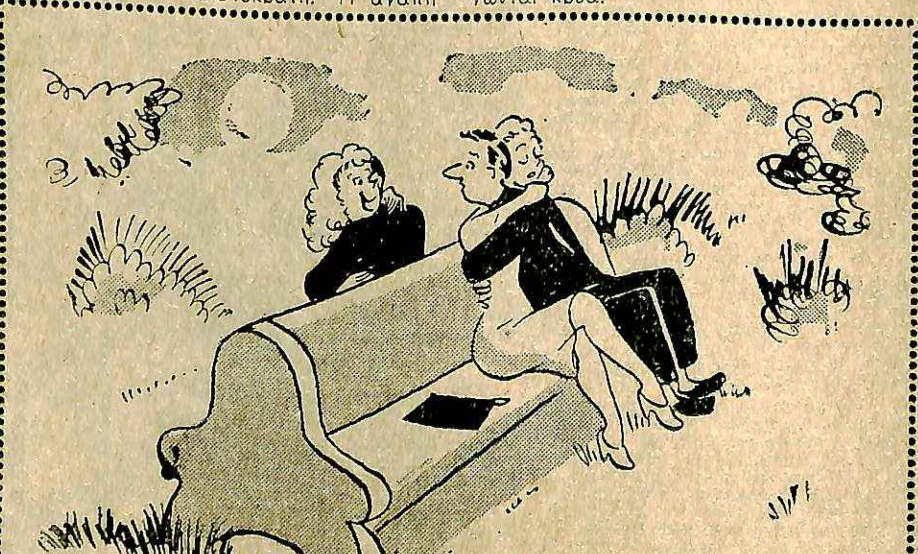

ΟΙ ΑΠΙΣΤΟΙ

'Ο κατηγορούμενος ΕΙΝΑΙ ΕΝΟΧΟΣ;

Οἱ μηχανὲς ποὺ διαβάζουν τὴ σκέψι

Χάρις στὶς προόδους τῆς 'Επιστήμης, οἱ ἀνακριταὶ δὲν βασίζονται πιὰ μόνο στὴν ἐπιδεξιότητά τους γιὰ ν' ἀποσπάσουν τὴν ἀλήθεια ἀπὸ ἕνα κατηγορούμενο. Βοηθοῦνται σημαντικὰ στὸ ἔργον τους ἀπὸ μηχανήματα εὐφυέστατα, ποὺ ἀποκαλύπτουν καὶ μετροῦν τὶς συγκινήσεις τοῦ ἐξεταζομένου.

Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτά, ποὺ ἐφαρμόσθηκε στὴν 'Αμερική, ἦταν ὁ «φωρατὴς τοῦ ψεύδους», ἀκολούθησε δὲ προσφάτως ἕνα ἀκόμη τελειότερο: «ἡ μηχανὴ ποὺ διαβάζει τὴ σκέψι».

'Ο «φωρατὴς τοῦ ψεύδους» δὲν φανερώνει πραγματικὰ τὶς μυστικὲς σκέψεις τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ ἀποκαλύπτει τὴν ἐσωτερικὴ ταραχὴ ποὺ τοῦ προκαλοῦν ὡρισμένες «λέξεις—παγῖδες» ποὺ τοῦ ἀπευθύνει ὁ ἀνακριτής. 'Εκεῖνος ποὺ θὰ τὸν χρησιμοποιήση, πρέπει νἄχη ἀπαραιτήτως μεγάλη φρόνησι καὶ πεῖρα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, οὕτως ὥστε νὰ ξεχωρίζη τὴν προσπάθεια ἀμύνης ἑνὸς ἐνόχου ἀπ' τὴ τὴ φυσικὴ συγκίνησι ἑνὸς ἀθώου ποὺ κατηγορεῖται γιὰ ἕνα ἔγκλημα.

Στὸ «φωρατὴ τοῦ ψεύδους» περιέχονται τρεῖς συσκευὲς γνωστὲς στοὺς γιατρούς: ἕνας μετρητὴς τῆς πιέσεως τοῦ αἵματος, ἕνας καρδιογράφος ποὺ ἀποτυπώνει τοὺς παλμοὺς τῶν ἀρτηριῶν τοῦ καρποῦ τοῦ χεριοῦ, κι' ἕνας ἐλεγκτὴς τῆς ἀναπνοῆς. Οἱ ἐνδείξεις τῶν τριῶν μαζὶ καθοδηγοῦν τὸν ἀνακριτὴ σὲ κάθε στιγμὴ γιὰ τὴν ψυχικὴ κατάστασι τοῦ ἐξεταζομένου.

"Ηδη ἔχουν ἐξετασθῆ στὶς 'Ηνωμ. Πολιτεῖες μ' αὐτὸ τὸ μηχάνημα περισσότεροι ἀπὸ 2.000 ὕποπτοι. Οἱ πιὸ πολλοὶ βρέθηκαν ἀθῶοι, ἀρκετοὶ ὅμως ὡμολόγησαν καὶ καταδικάσθηκαν σὲ φυλάκισι. "Ενας νέγρος μάλιστα κάθησε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Στὴ Γαλλία, ὁ δόκτωρ Γκουελμά, ἐπινόησε γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ μιὰ ἄλλη συσκευή, ποὺ μετράει τὶς μεταβολὲς τῆς ἠλεκτρικῆς ἀντιστάσεως τοῦ σώματος. 'Αποτελεῖται ἀπὸ δυὸ γυάλινα βάζα, γεμάτα μὲ νερὸ ἐλαφρὰ ὀξυνισμένο καὶ συνδεδεμένα μ' ἕνα εὐαίσθητο γαλβανόμετρο. 'Ο ἐξεταζόμενος κάθεται ἐμπρὸς στὸ τραπέζι καὶ βουτάει τὸ κάθε χέρι του σ' ἕνα βάζο. "Ενα σύρμα τῆς συσκευῆς εἶναι ἑνωμένο μὲ τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν του.

"Οταν νοιώση μιὰ ἐσωτερικὴ συγκίνησι, ἔστω κι' ἂν τὴν κρύψη τελείως κάτω ἀπὸ μιὰ φαινομενικὴ ψυχραιμία, ἀμέσως μετακινεῖται ἡ βελόνη τοῦ γαλβανομέτρου. Κι' ἡ μετακίνησις γίνεται τόσο μεγαλείτερη, ὅσο περισσότερες προσπάθειες καταβάλλει ὁ ἐξεταζόμενος γιὰ νὰ φανῆ ἤρεμος.

'Η συσκευὴ Γκουελμὰ χρησιμοποιήθηκε μ' ἐπιτυχία γιὰ τὴν ἀποκάλυψι τῆς ἐνοχῆς ἑνὸς δολοφόνου, ἡλικίας 33 ἐτῶν, σωστοῦ ἀνθρωπομόρφου τέρατος, ποὺ εἶχε σκοτώσει μιὰ γυναῖκα μὲ 23 μαχαιριές. 'Ο κατηγορούμενος κατάφερε νὰ φαίνεται ἀτάραχος σ' ὅλη τὴν ἀνάκρισι. Τέλος ὁ ἀνακριτὴς ἀποφάσισε νὰ καταφύγη στὴν ἠλεκτρικὴ συσκευή. 'Εφ' ὅσον πρόφερε λέξεις ἀδιάφορες —π. χ. «μῆλα», «παπούτσια», κλπ —ἡ βελόνη τοῦ γαλβανομέτρου ἔμενε στὸ μηδέν. "Εφτασε ὅμως στὸ 10 ὅταν ὁ ἀνακριτὴς εἶπε τὶς λέξεις «φυλακὴ» καὶ «θάνατος» καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θύματος.

—'Εκάματε μιὰ δολοφονία! φώναξε ἔξαφνα ὁ ἀνακριτής, κι' ἀμέσως ἡ βελόνη προχώρησε ὡς τὸ 20. "Εφτασε δὲ στὸ 23, τὸ μεγαλείτερο δηλαδὴ ἀριθμὸ τοῦ γαλβανομέτρου, ὅταν ἔγινε λόγος γιὰ «θανατικὴ ποινή».

Δυὸ ἄλλοι Γάλλοι ἐπιστήμονες, ὁ καθηγητὴς Λαβαστὶν κι' ὁ δόκτωρ 'Ενκεβίλ, ἐπινόησαν σχετικὰ μιὰ μέθοδο βασιζομένη στὴν ἀνάλυσι τῶν οὔρων! Σ' ἕναν ἀθῶο, ἡ σύνθεσις τῶν οὔρων μένει ἡ ἴδια πρὶν καὶ μετὰ τὴν ἀνάκρισι, ἐνῶ σ' ἕναν ἔνοχο μεταβάλλεται σημαντικά, ἐξ αἰτίας τῆς διανοητικῆς προσπαθείας ποὺ ἀπαιτοῦν τὰ ψέμματα ποὺ λέει.

Πρὸ ἑνὸς αἰῶνος περίπου, ὁ φυσικὸς Χὰνς Μπέργκερ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς 'Ιένας, εἶχε ἀνακαλύψει ὅτι ὁ ζωντανὸς ἐγκέφαλος ἐκπέμπει συνεχῶς ἠλεκτρικοὺς παλμούς, δηλαδὴ ἕνα εἶδος κυμάτων. Σ' ἕναν ἄνθρωπο ξυπνητό, τὰ κύματα αὐτὰ εἶνε μόνον 10 - 15 στὸ δευτερόλεπτο. Φτάνουν δὲ τὰ 60 στὸ δευτερόλεπτο ὅταν ἀποκοιμηθῆ—πρᾶγμα ποὺ δείχνει ὅτι ὁ ὕπνος δὲν εἶνε κατάστασις ἀπόλυτης ἀναπαύσεως!

Τελευταίως λοιπόν, ἔγιναν σ' ἕνα ἀμερικανικὸ Πανεπιστήμιο πειράματα αἰχμαλωτίσεως αὐτῶν τῶν κυμάτων, μὲ μετάλλινες βελόνες χωμένες στὸ δέρμα τοῦ κρανίου, ἔπειτα ἀπὸ τοπικὴ ἀναισθησία μὲ νοβοκαΐνη. 'Υποβάλλοντας μιὰ ἐρώτησι σ' ἕνα μαθητή, μπόρεσαν νὰ μετρήσουν μὲ τὸ νέο μηχάνημα τὴν προσπάθεια ποὺ κατέβαλλε γιὰ νὰ βρῆ τὴ λύσι, καθὼς κατόπιν δὲ τὴν ἀνησυχία του ἐπειδὴ ἔδωσε κακὴ ἀπάντησι, ἢ τὴν ἱκανοποίησί του ὅταν ἔδωσε τὴ σωστή!

'Η καταπληκτικώτερη ὅμως πραγματοποίησις τῆς «συλλήψεως τῆς σκέψεως» ὀφείλεται στὸν 'Ιταλὸ καθηγητὴ Κατζαμάλι, ποὺ ἐπέτυχε νὰ συλλάβη τὰ «ἐγκεφαλικὰ κύματα» ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι, μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς μικρῆς κεραίας ἀπὸ χάλκινο σύρμα! 'Η κεραία αὐτὴ συνδέεται μὲ συσκευές, ποὺ ἐνισχύουν τὰ κύματα καὶ τ' ἀποτυπώνουν σ' ἕνα φωτογραφικὸ φίλμ μὲ τὴ μορφὴ μιᾶς τεθλασμένης γραμμῆς.

Πάνω στὴν ἴδια ἀρχὴ στηρίζονται κι' ἄλλα τελειότερα μηχανήματα, ποὺ κατασκευάσθηκαν σὲ διάφορες χῶρες γιὰ τὶς ψυχιατρικὲς κλινικές. "Ενα ἀπ' αὐτὰ βρίσκεται στὴ Σαλπετριέρη τῆς Γαλλίας, ἔχει δὲ ἕνα «θωρακισμένο θάλαμο» ὅπου κλείνεται ὁ ἐξεταζόμενος, ὄχι γιὰ νὰ μὴ δραπετεύση, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀπομονώνεται ἀπ' τὰ ἀτμοσφαιρικὰ παράσιτα καὶ τὶς ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές.

Σύμφωνα τέλος μὲ τὶς τελευταῖες εἰδήσεις, οἱ 'Αμερικανοὶ κατώρθωσαν νὰ φτιάσουν μικρὲς ραδιοηλεκτρικὲς συσκευές, τύπου ράνταρ, ὄχι μεγαλείτερες ἀπὸ δυὸ πακέτα τῶν τσιγάρων, ποὺ ἐπιτρέπουν σὲ καθένα νὰ διαβάζη περίπου τὶς σκέψεις τῶν ἄλλων!

'Ωστόσο ἡ ἐφαρμογὴ τῶν νέων αὐτῶν μεθόδων ἀνακρίσεως συναντᾶ σοβαρὲς ἀντιρρήσεις, γιατὶ πρόκειται γιὰ μιὰ παραβίασι τῆς προσωπικότητος, ἀπαράδεκτη γιὰ τὶς σύγχρονες νομοθεσίες.

●●

'Ο Κίπλινγκ καὶ οἱ 'Αμερικανίδες

Τελευταῖα, ἔγινε στὸ «"Ατλαντικ Σίτυ» ὁ τελικὸς διαγωνισμὸς γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς «Μὶς 'Αμερική». Οἱ ἐξετασταὶ θέλησαν, ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ σωματικὴ ἁρμονία, νὰ ἐξακριβώσουν καὶ τὸ διανοητικὸ ἐπίπεδο τῶν διαγωνιζομένων. 'Απηύθυναν, λοιπόν σ' αὐτὲς ἀνάμεσα σὲ πολλὲς ἄλλες ἐρωτήσεις καὶ τὴν ἀκόλουθη:

«Σᾶς ἀρέσει ὁ Κίπλινγκ;»

Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς διαγωνιζόμενες, ποὺ δὲν εἶχαν ἀκούσει ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου "Αγγλου συγγραφέως, ἀπάντησαν:

— Δὲν ἔφαγα ποτὲ αὐτὸ τὸ φαγητό!

ΕΛΑΒΕ 150.000 ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ!

"Ενας "Αγγλος φωτογράφος πῆρε πρὸ ἡμερῶν στὶς ὄχθες τοῦ Ταμέσεως αὐτὴ τὴ φωτογραφία τῆς χαριτωμένης Λονδρέζας Πάττι Μόργκαν. 'Η φωτογραφία αὐτὴ δημοσιεύτηκε στὶς ἐφημερίδες τῆς Αὐστραλίας καὶ ξετρέλλανε κυριολεκτικὰ ὅλους τοὺς Αὐστραλούς. 'Η Πάττι Μόργκαν ἔχει λάβει μέχρι σήμερα 150.000 ἐπιστολὲς ἀπὸ τοὺς θαυμαστές της. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶν ὑπάρχουν πολλὲς προτάσεις γάμου καὶ δελεαστικὰ συμβόλαια γιὰ νὰ παίξη στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο. 'Αλλὰ ἡ χαριτωμένη αὐτὴ Λονδρέζα δὲν ἔχει φιλοδοξίες. Τῆς ἀρέσει ἡ ἥσυχη οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ ἕνας καλὸς γάμος εἶνε τὸ μοναδικὸ ὄνειρό της. 'Εδήλωσε ὅμως στοὺς δημοσιογράφους ὅτι δὲν πρόκειται νὰ παντρευτῆ... δι' ἀλληλογραφίας! 'Επιθυμεῖ νὰ γνωρίση καλὰ καὶ τὸ σπουδαιότερο ν' ἀγαπήση τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ τὴν κάνη εὐτυχισμένη.

Ο ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ

Σὰν νὰ θέλη ν' ἀποδείξη ὅτι εἶνε πράγματι πρόγονος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ πίθηκος αὐτὸς — ὁ περίφημος «"Αρτσιμπαλντ» — τρώει μὲ πηρούνι, χορεύει «μπούτζι - βούτζι», ἀνεβαίνει στὸ ποδήλατο, καπνίζει πούρα, παίζει πιάνο καὶ πατινάρει! 'Εννοεῖται ὅτι ταλαντεύεται ἀδέξια πάνω στὰ πατίνια, τὸ ποῦρο του εἶνε σβυσμένο καὶ τὸ παίξιμο τοῦ πιάνου του εἶνε... θρῆνος! 'Αδιάφορο ὅμως. 'Ο «"Αρτσιμπαλντ» ἀποτελεῖ πάντως ἕνα ἄριστο νούμερο τοῦ τσίρκου κι' ἐπιτρέπει στὸν ἐκγυμναστή του νὰ ζῆ ἄνετα μὲ τὶς εἰσπράξεις του.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Η ΤΕΛΕΙΑ ΔΙΑΙΤΑ

Τὰ ἀμινοξέα καὶ ὁ εὐεργετικὸς ρόλος των

Ξέρετε νὰ τρέφεσθε ὅπως πρέπει; Δὲν εἶναι τόσο βέβαιο αὐτό...

Ὅπως κάθε μηχανὴ καὶ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐνέργεια, ποὺ τοῦ τὴν παρέχουν ὡρισμένες θερμαντικὲς τροφές, ἰδίως δὲ ἡ ζάχαρη, τὸ ἄμυλον καὶ τὸ λίπος. Ἐξ ἄλλου δὲν μπορεῖ ν' ἀναπτυχθῆ, νὰ διατηρηθῆ καὶ νὰ ἐπιδιορθώση τὶς βλάβες του χωρὶς τὰ ἀπαιτούμενα ὑλικὰ ποὺ εἶναι οἱ πρωτεΐνες.

Ὑπάρχουν πρωτεΐνες σ' ὅλες τὶς ζωϊκὲς καὶ φυτικὲς οὐσίες. Δὲν εἶναι ὅμως ὅλες κατάλληλες γιὰ τὴ διατροφή μας. Ἡ θρεπτικὴ ἀξία τους ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴ χημική τους σύνθεσι, δηλαδὴ ἀπ' τὰ «ἀμινοξέα» ποὺ περιέχουν.

Ὅπως ἔχομε γράψει καὶ ἄλλοτε, τὰ ἀμινοξέα εἶναι τὰ συστατικὰ ὅλων τῶν πρωτεϊνῶν. Εἶναι γνωστὰ 24 ἀπ' αὐτά, μὲ τοὺς διαφόρους δὲ συνδυασμοὺς των δημιουργοῦνται οἱ ζωϊκὲς καὶ οἱ φυτικὲς οὐσίες.

Ὅταν τρῶμε π. χ. κρέας ἢ τυρί, οἱ πρωτεΐνες αὐτῶν τῶν τροφίμων χωρίζονται πρῶτα μέσα στὸ σῶμα στὰ ἀμινοξέα τους. Κι' αὐτὰ ξαναενώνονται κατόπιν μὲ ἄλλους συνδυασμοὺς γιὰ νὰ σχηματίσουν τὶς πρωτεΐνες τοῦ σώματός μας (τῆς σάρκας, τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἄλλων ἱστῶν).

Ὡρισμένα ἀμινοξέα εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητα γιὰ τὸν ὀργανισμό μας: π. χ. ἡ ἀργινίνη, ἡ λευκίνη, ἡ ἰσολευκίνη, ἡ λυσίνη ἢ μεθονίνη ἢ φαινυλαλανίνη ἡ θρεονίνη, ἡ θρυπτοφάνη καὶ ἡ βαλίνη. Ἂν, ἀντὶ ἄλλης τροφῆς παίρνουμε μόνο αὐτὲς τὶς χημικὲς οὐσίες, σὲ καθαρὴ κατάστασι μποροῦμε νὰ διατηρηθοῦμε στὴ ζωή. Σὲ ὡρισμένες μάλιστα ἀρρώστειες, οἱ γιατροὶ συνιστοῦν σήμερα τέτοια δίαιτα μὲ ἀμινοξέα.

Ἂν μιὰ τροφὴ περιέχη ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἀμινοξέα, σὲ σωστὲς ἀναλογίες καὶ μὲ τέτοιες συνθῆκες ὥστε νὰ χρησιμοποιοῦνται γρήγορα ἀπ' τὸν ὀργανισμό λέμε ὅτι ἔχει μεγάλη θρεπτικὴ ἀξία. Ἀντιθέτως, ἔχει μικρὴ ἢ μηδαμινὴ θρεπτικὴ ἀξία, ὅταν τῆς λείπη ἕνα ἢ περισσότερα τέτοια ἀμινοξέα, ἢ ὅταν δὲν εἶναι εὐκολαφομοιώσιμα.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, οἱ ζωϊκὲς τροφὲς εἶναι καλύτερες ἀπ' τὶς φυτικές. Στὴν πρώτη γραμμὴ βρίσκονται τὸ κρέας, τὰ ψάρια, τὰ αὐγὰ καὶ τὸ τυρί. Ἀκολουθοῦν κατόπιν ἡ σόγια, τὸ «πλῆρες» σταρένιο ψωμί, τὰ ἀράπικα φυστίκια, τὰ ὄσπρια καὶ τὰ καρύδια.

Ὅπως ἀπέδειξαν πρόσφατα πειράματα, δὲν ἀρκεῖ νὰ ξέρουμε ποιὲς τροφὲς πρέπει νὰ τρῶμε κανονικὰ ἀλλὰ καὶ πῶς πρέπει νὰ τὶς συνδυάζουμε μεταξύ τους. Μ' ἄλλα λόγια, κι' ἂν ἀκόμη προσφέρουμε στὸν ὀργανισμό μας τὶς ἀπαιτούμενες διάφορες τροφές, κατανεμημένες ὅμως μὲ ἀκατάλληλο τρόπο στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, τὸ σῶμα μας δὲν μπορεῖ νὰ τὶς χρησιμοποιήση ὅπως πρέπει.

Τὰ σχετικὰ πειράματα ἔγιναν πάνω σὲ ποντικοὺς ἀπ' τὸν Ἀμερικανὸ καθηγητὴ τῆς παθολογίες στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Σικάγου Π. Κάννον. Ἐφ' ὅσον ἔδινε στὰ ζῶα ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ἀμινοξέα συγχρόνως, διετηροῦντο γερὰ καὶ μεγάλωναν κανονικά. Ἂν ὅμως τοὺς ἔδινε σ' ἕνα γεῦμα τους 4 ἢ 5 μόνον ἀμινοξέα καὶ σ' ἄλλο τὰ ὑπόλοιπα (χωρὶς πάντως νὰ ἐλαττώση τὴν ἡμερησία ποσότητα τοῦ καθενὸς) τὰ ζῶα ἄρχιζαν νὰ χάνουν βάρος κι' ἡ ἀνάπτυξί τους σταματοῦσε. Ἀκόμη κι' ὅταν τὸ χρονικὸ διάστημα μεταξὺ τῶν δυὸ διαδοχικῶν γευμάτων ἦταν μόνο 1 ὥρα, τὰ ποντίκια ἔχαναν τὴν ὄρεξί τους, ἀδυνάτιζαν καὶ παρουσίαζαν σημεῖα καταπτώσεως.

Κατὰ τὸν καθηγητὴ Κάννον, ἡ ἐξήγησις εἶναι ἡ ἑξῆς: Τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος χρειάζονται διάφορα ἀμινοξέα γιὰ τοὺς ἱστούς των, τὰ ἀπορροφοῦν δὲ καὶ τὰ χρησιμοποιοῦν γρήγορα. Ἑπομένως, γιὰ νὰ ἐφοδιάζεται ὁλόκληρος ὁ ὀργανισμός μας κανονικά, πρέπει νὰ περιέχωνται ὅλα τὰ ἀμινοξέα στὴν τροφὴ ποὺ τοῦ προσφέρουμε στὶς ὧρες ποὺ ἔχει συνηθίσει.

Ἐκτὸς ἀπ' τὶς πρωτεΐνες μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἀμινοξέα, εἴπαμε ὅτι τὸ σῶμα μας χρειάζεται καὶ τροφὲς ποὺ παράγουν ἐνέργεια: ἄμυλο, ζάχαρη, λίπος. Χρειάζεται ἐπίσης βιταμίνες καὶ ἅλατα, γιατὶ αὐτὰ εἶναι συστατικὰ τῶν «ἐνζύμων» (εἰδικῶν δηλαδὴ χημικῶν οὐσιῶν ποὺ συντελοῦν στὴ δημιουργία νέων ἱστῶν). Τὰ βρίσκουμε ἰδίως στὸ γάλα τὰ αὐγά τὰ πράσινα σαλατικὰ καὶ τὰ φροῦτα.

Κάθε φαγητό μας λοιπὸν (πρόγευμα, γεῦμα καὶ δεῖπνο) πρέπει νὰ περιέχη πρωτεΐνες ποὺ δημιουργοῦν τοὺς ἱστούς, ἄμυλον, ζάχαρη ἢ λίπος γιὰ τὴν παραγωγὴ ἐνεργείας, βιταμίνες καὶ ἅλατα. Νὰ ἕνα τέλειο «μενού», ποὺ συμβουλεύουν οἱ Ἀμερικανοὶ διαιτολόγοι: Στὸ πρόγευμα ἕνα αὐγό, γάλα, ψωμὶ ἢ σοῦπα ἀπὸ δημητριακά φροῦτα ἢ χυμὸς φρούτων. Στὸ γεῦμα κρέας ἢ ψάρι ἢ πουλερικὸ καὶ πράσινη σαλάτα. Στὸ δεῖπνο ὅ,τι καὶ στὸ γεῦμα, ἐπιπλέον δὲ ρύζι, πατάτες ἢ ἄλλο ἀμυλοῦχο τρόφιμον, φρέσκα χορταρικὰ καὶ φροῦτα.

Μιὰ δυσκολία μόνον ὑπάρχει: πρέπει νἆναι κανεὶς Ἀμερικανός, γιὰ νὰ μπορῆ ν' ἀκολουθῆ καθημερινῶς αὐτὴ τὴ δίαιτα!

◆◆

Σὲ ὕψος 390 χιλιομέτρων

Ὁ δόκτωρ Οὐάλτερ Ρόμπερτς διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Κλίμαξ (Κολοράντο) ἀνεκοίνωσεν ὅτι τὸν ἐρχόμενο μῆνα θὰ δοκιμασθῆ ἕνα νέο πτητικὸ μηχάνημα, ποὺ θὰ εἶνε δυνατὸν ν' ἀνέλθη σὲ ὕψος 233 μιλλίων, δηλαδὴ περίπου 390 χιλιομέτρων καὶ ν' ἀναπτύξη ὡραῖα ταχύτητα 13.500 χιλιομέτρων.

Τὸ ὑπερ-γουροῦνι

Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες τοῦ πανεπιστημίου τῆς Μινεσότα, κατώρθωσαν νὰ παραγάγουν, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες καὶ ἐπιτυχεῖς διασταυρώσεις, ἕνα εἶδος χοίρου, ποὺ ἔχει διπλάσιο βάρος ἀπὸ τὰ συνειθισμένα καὶ κρέας ἐξαιρετικὰ μαλακὸ καὶ εὔγευστο.

Στὸ νέο αὐτὸ εἶδος δόθηκε τὸ ὄνομα «Μινεσότα ἀριθ. 1». Γιατὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι πολὺ σύντομα θὰ κατορθώσουν νὰ δημιουργήσουν νέον εἶδος χοίρου, ποὺ θὰ εἶνε μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ σημερινό.

Καταργεῖται ἡ ὀξυγονοκόλλησις

Ἕνα νέο μεταλλικο κρᾶμα ἐπιτρέπει τὴ συγκόλλησι τῶν μετάλλων, ὄχι πιὰ μὲ τὴ δυνατὴ φλόγα ὀξυγόνου, ἀλλὰ μ' ἕνα ἁπλὸ καμινέτο βενζίνης σὲ θερμοκρασία μόλις 200 βαθμῶν. Ὡστόσο ἡ συγκόλλησις αὐτὴ εἶνε ἐξ ἴσου στερεὴ μὲ τὴν ὀξυγονοκόλλησι. Μπορεῖ νὰ γίνη σὲ ἀλουμίνιο, χάλυβα, χαλκὸ καὶ νίκελ, ἢ σὲ κράματα αὐτῶν τῶν μετάλλων. Τὸ νέο συγκολλητικὸ κρᾶμα λέγεται «εὐτεκρόντ», κι' ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ἀλουμίνιον.

Τὰ μωρὰ θὰ μεγαλώνουν μέσα σὲ κιβώτια

Πάντοτε οἱ παιδίατροι διαμαρτύρονταν γιὰ τὸ ὑπερβολικὸ σπαργάνωμα τῶν βρεφῶν. Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε τολμήσει ὡς τώρα νὰ ὑποδείξη ἕνα σύστημα τόσο πρωτότυπο καὶ τολμηρό, σὰν τοῦ καθηγητοῦ Σκίννερ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἰντιάνα.

Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς κι' ἡ γυναῖκα του εἶχαν τὴ γνώμη ὅτι τὸ σπαργάνωμα κάνει πολὺ κακὸ στὸ παιδί, τὸ ὁποῖο χρειάζεται ἀπόλυτη ἐλευθερία κινήσεων, μαζὶ μὲ σταθερὴ θερμοκρασία καὶ ἀνάπαυσι. Ἔφτιασαν λοιπὸν γιὰ τὸ μικρὸ γυιό τους ἕνα κιβώτιο ἀπὸ μονωτικὴ οὐσία ἐφωδιασμένο μ' ἕνα παράθυρο ἀπὸ ἄθραυστο γυαλί, κι' ἔβαλαν μέσα τὸ παιδί. Ἕνα θερμόμετρο ἐπέτρεπε νὰ παρακολουθοῦν τὴ θερμοκρασία, ποὺ μποροῦσε ν' ἀνεβῆ μὲ μιὰ μικρὴ ἠλεκτρικὴ θερμάστρα ἢ νὰ κατεβῆ μὲ τὸ ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρωτοτυπίας αὐτῆς ἦσαν τόσο λαμπρά, ὥστε ὁ καθηγητὴς Σκίννερ σκέπτεται ν' ἀρχίση τὴν κατασκευὴ τέτοιων κιβωτίων σὲ μεγάλη ποσότητα. Καὶ μιὰ περίεργη λεπτομέρεια ποὺ παρετήρησε ὁ καθηγητής: Ὅταν φωνάζη ἕνα μωρὸ ἡσυχάζει μόλις κατεβῆ κατὰ ἕνα βαθμὸ ἡ θερμοκρασία τοῦ κιβωτίου.

Τὸ πάχος κι' ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ δόκτορα Τζὼν Μόρετον, ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ κατάχρησι λιπαρῶν τροφῶν. Ὁ Μόρετον βασίζει τὴ θεωρία του σὲ ἐργαστηριακὰ πειράματα καὶ σὲ παρατηρήσεις. Στοὺς Κινέζους π.χ. καὶ στοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Ὀκινάουας, ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις εἶνε σπανία, γιατὶ καταναλίσκουν λίγο λίπος στὴ δίαιτά τους. Ἐξ ἄλλου σημείωσε μεγάλη ἐλάττωσι στὴ Γερμανία μετὰ τὸν πρῶτο πόλεμο, ὅταν ὑπῆρχε ἔλλειψις λιπαρῶν οὐσιῶν. Σπάνια συναντᾶται σὲ ἀλκοολικούς, ποὺ δὲν τρῶνε λιπαρὰ φαγητά. Ἀπεναντίας, εἶνε συχνοτάτη πάθησις τῶν χοντρῶν.

Μιὰ θεωρία γιὰ τὸ ἕλκος

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στομάχου δὲν προσβάλλεται ἀπ' τὸ γαστρικὸ ὑγρὸ γιατὶ τὸ προστατεύει ἕνα βλεννῶδες στρῶμα. Κάποτε ὡστόσο ἀρχίζει νὰ προσβάλλεται, νὰ τρώγεται, καὶ τότε σχηματίζεται τὸ ἕλκος. Στὶς περιπτώσεις λοιπὸν αὐτὲς —βεβαιώνουν τρεῖς γιατροὶ τῆς Νέας Ὑόρκης — τὸ βλεννῶδες στρῶμα διαλύεται ἀπ' τὴν ἐπίδρασι ἑνὸς «ἐνζύμου», τῆς «λυσιζύμης», ποὺ περιέχεται σὲ διάφορα ὑγρὰ τοῦ σώματος, ἰδίως δὲ στὸ σάλιο καὶ στὰ δάκρυα. Σὲ στομάχια ἑλκοπαθῶν βρέθηκε μεγάλη ποσότης «λυσοζύμης».

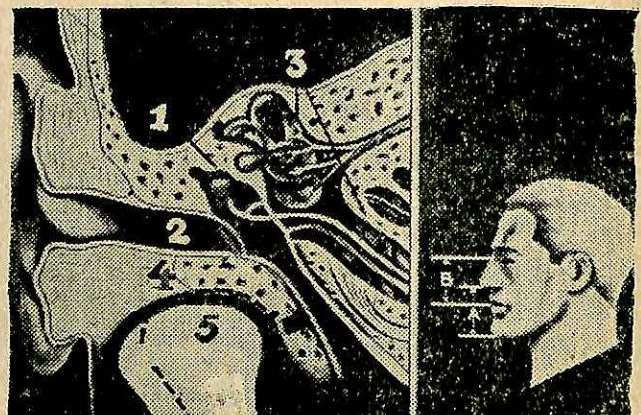

ΤΑ ΣΤΡΑΒΑ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ Η ΒΑΡΗΚΟΪΑ

Ὅπως βεβαιώνει ὁ Ἀμερικανὸς γιατρὸς Ντέβιντ Γκρύνφρεντ, πολλοὶ ἀπ' τοὺς 10.000.000 βαρήκοους καὶ κουφοὺς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὀφείλουν τὴν πάθησί τους σὲ ἐλαττωματικὸ κλείσιμο τῶν δοντιῶν κατὰ τὴ μάσησι. Ὅταν τὰ δόντια δὲν κλείνουν κανονικὰ ἡ κορυφὴ τοῦ ὀστοῦ τῆς σιαγόνος μπορεῖ νὰ ἐξασκῆ πίεσι στὸν ἀκουστικὸ πόρο, στὴν «εὐστεχιανὴ σάλπιγγα» τοῦ αὐτιοῦ καθὼς καὶ σὲ ἄλλα λεπτὰ μέρη του. Τὰ ἀποτελέσματα εἶνε: βλάβη τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ αὐτιοῦ ζαλάδες, βουητὰ καὶ βαθμιαία ἀπώλεια τῆς ἀκοῆς. Ὅλ' αὐτὰ μποροῦν ν' ἀποφευχθοῦν, ἂν διορθωθοῦν ἐγκαίρως τὰ κακὰ φυτρωμένα δόντια. Στὴν εἰκόνα μας: Ἀριστερά: Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτιοῦ καὶ ἡ κορυφὴ τοῦ ὀστοῦ τῆς σιαγόνος. Δεξιά: Ὅταν ἡ ἀπόστασις Α εἶνε ἴση μὲ τὴν Β, τὰ δόντια κλείνουν κανονικά. Ἂν εἶνε μικρότερη, κλείνουν ἐλαττωματικά. 1. Μέσον οὖς. 2. Ἀκουστικὸς πόρος. 3. Ἐσωτερικὸν οὖς. 4. Τύμπανον. 5. Ὀστοῦν σιαγόνος.

ΟΙ ΜΗΧΑΝΕΣ ΠΟΥ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ

Καὶ οἱ πολλαπλὲς ἐφαρμογές των

Ὅπως ἀποκαλύφθηκε μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, οἱ Ἀμερικανοὶ τεχνικοὶ δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ κάμουν τοὺς πολυπλόκους μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς ποὺ χρειάσθηκε ἡ δημιουργία τοῦ ράνταρ καὶ τῆς ἀτομικῆς βόμβας, ἂν δὲν διέθεταν ὑπολογιστικὲς μηχανὲς ἱκανὲς νὰ τελειώσουν σὲ λίγα λεπτὰ μαθηματικὲς πράξεις ποὺ θ' ἀπαιτοῦσαν ἀλλέως τὴν ἐργασία ἑκατοντάδων ἀνθρώπων μὲ τὴ βοήθεια λογαριθμικῶν πινάκων.

Οἱ δυὸ καταπληκτικώτερες μηχανὲς αὐτοῦ τοῦ εἴδους βασίζονται σὲ διαφορετικὲς ἀρχές. Ἡ πρώτη, ἡ ΕΝΙΑΚ (γιὰ τὴν ὁποία ἔχομε κι' ἄλλοτε γράψει), λειτουργεῖ μὲ 18.000 λάμπες, σὰν τοῦ ραδιοφώνου. Δίνει δὲ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὑπολογισμῶν της σὲ ἕνα εἰκοστὸν τοῦ δευτερολέπτου. Εἶνε τελείως αὐτόματη καὶ συμμορφώνεται αὐστηρὰ μὲ τοὺς κανόνες τῆς ἀριθμητικῆς. Ἤδη ἔχει κατασκευασθῆ ἕνας τελειότερος τύπος της, ἡ ΕΝΤΒΑΚ.

Ἡ δεύτερη μηχανή, ἔργον τοῦ μηχανικοῦ Ἔϊκερ, εἶνε λιγώτερο ἀστραπιαία, ἀλλὰ περισσότερο ἔξυπνη. Ἐνῶ ἡ ΕΝΙΑΚ δίνει μόνο τὴ λύσι προβλημάτων ποὺ μπορεῖ νὰ λυθοῦν κι' ἀπ' τοὺς μαθηματικούς, αὐτὴ λύνει κι' ἐκεῖνα ἀκόμη ποὺ θεωροῦνται ἄλυτα. Ἡ λύσις ὅμως ποὺ δίνει, εἶνε ἕνας ἀριθμὸς κατὰ προσέγγισιν. Ὡστόσο, ὅταν ἕνας μηχανικὸς ἐπιτύχη στοὺς ὑπολογισμούς του μιὰ προσέγγισι μέχρι τοῦ δεκάκις χιλιοστοῦ, εἶνε συνήθως ἱκανοποιημένος. Συνεπῶς, ἡ μηχανὴ τοῦ Ἔϊκερ εἶνε ἀρκετὰ ἀκριβὴς στὴν πρᾶξι.

Ἀντίθετα πρὸς τὴν προηγουμένη, αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἠλεκτρομηχανικὰ ὄργανα κι' ἀπαιτεῖ συνεχῶς ἕναν ἔμπειρον χειριστή, ποὺ θὰ παρέχη διαδοχικὰ τὰ διάφορα στοιχεῖα τοῦ προβλήματος.

Μὲ τὴ μηχανὴ Ἔϊκερ μπόρεσαν π. χ. νὰ ὑπολογισθοῦν μέσα σὲ 3—4 ἡμέρες οἱ γενικὲς κινήσεις τῆς παλιρροίας τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ ἁπλούστερα τοῦ εἴδους του, γιατὶ ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα ἔχει σχῆμα σχεδὸν τετραγωνικό. Κι' ὅμως, γιὰ νὰ τὸ λύση ἄλλοτε ὁ μαθηματικὸς Μπλοντέλ, χρειάσθηκε νὰ ἐργασθῆ ἐπὶ 3 χρόνια, μὲ τὴ βοήθεια καὶ τῆς συζύγου του!

Τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Σικάγου ἀπόχτησε ἤδη τὴν πρώτη μηχανὴ Ἔϊκερ ποὺ κατασκευάσθηκε γιὰ ὄχι στρατιωτικοὺς σκοπούς.

Οἱ μηχανὲς αὐτὲς ἀπαλλάσσουν τὸ μυαλὸ ἀπ' τοὺς μονότονους ὑπολογισμοὺς «τῆς ρουτίνας» καὶ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ μελετήση τὰ προβλήματα στὴν οὐσία τους, νὰ βρῆ δηλαδὴ τὴ μαθηματική τους διατύπωσι, τὴν ὁποία θὰ παραδώση κατόπιν στὴ μηχανή.

Διαφορετικὲς ἀπ' τὶς προηγούμενες, ἀλλὰ ἐξ ἴσου χρησιμώτατες, εἶνε οἱ μηχανὲς «τῆς μνήμης», ποὺ ἀποθηκεύουν τὶς ἀνθρώπινες γνώσεις. Ὁ σημερινὸς ἐπιστήμων χρειάζεται, γιὰ τὶς ἔρευνές του, νὰ συμβουλευθῆ ἕνα πλῆθος στοιχείων καὶ ντοκουμέντων. Κι' ἡ ἀναζήτησί τους ἀπαιτεῖ βεβαίως κόπο καὶ χρόνο — ἐκτὸς ἀπ' τὰ λάθη καὶ τὶς παραλείψεις ποὺ γίνονται πολλὲς φορές.

Στὶς καινούργιες λοιπὸν «μνημονικὲς» μηχανές, οἱ πληροφορίες αὐτὲς εἶνε γραμμένες σὲ δελτία, ποὺ ἔχουν μικρὲς τρύπες σὲ διάφορα σημεῖα τους. Ὅταν θέλη κανεὶς μιὰ πληροφορία, πιέζει τὰ ἀντίστοιχα κουμπιὰ τῆς μηχανῆς. Ἕνα σύστημα ἀπὸ ἠλεκτρικὲς βελόνες ψάχνει τότε αὐτομάτως, διαλέγει τὰ σχετικὰ δελτία καὶ τὰ βγάζει ἀπ' τὴ μηχανή.

Ἂς ὑποθέσουμε π. χ. ὅτι ἕνας ἐπιστήμων χρειάζεται ὅλα τὰ γνωστὰ στοιχεῖα γιὰ τὴ δρᾶσι τῆς πενικιλλίνης καὶ τῶν ἄλλων παρομοίων «ἀντιβιωτικῶν» φαρμάκων κατὰ τῆς πνευμονικῆς φυματιώσεως. Ἀρκεῖ νὰ πιέση τὰ κουμπιὰ τῶν λέξεων «πενικιλλίνη», «φυματίωσις» καὶ «πνεύμων», γιὰ νάχη σὲ λίγες στιγμὲς τὰ δελτία (ἕνα ἢ περισσότερα) ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν.

Ἡ μηχανὴ αὐτὴ χρησιμοποιεῖται ἐπίσης σὲ διάφορες μεγάλες ἐπιχειρήσεις, γιὰ πληροφορίες ἐμπορικῆς ἢ βιομηχανικῆς φύσεως. Παράδειγμα: Οἱ πελάτες ἑνὸς ἐργοστασίου αὐτοκινήτων παραπονοῦνται ὅτι σπάζουν τὰ ἐλατήρια τῶν ἀμαξιῶν τους. Ὁ προϊστάμενος τοῦ ἁρμοδίου τμήματος συμβουλεύεται τότε τὴ μηχανὴ μὲ τὰ διάτρητα δελτία, κι' αὐτὴ τοῦ ἀπαντᾶ ὅτι ὅλα τὰ ἐλατήρια ἐκεῖνα προέρχονται ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη «παρτίδα» χάλυβος. Ὑπεύθυνος λοιπὸν εἶναι ὁ προμηθευτὴς τοῦ μετάλλου, στὸν ὁποῖο ἀπευθύνεται ἀμέσως τὸ ἐργοστάσιο.

Οἱ τρύπες στὰ δελτία μποροῦν νάχουν ὡς 100 διάφορες θέσεις, καὶ συνεπῶς ἡ μηχανὴ μπορεῖ μὲ τοὺς συνδυασμοὺς των νὰ «ἀπομνημονεύση» περισσότερες ἀπὸ 10.000 πληροφορίες.

Ἕνας νεαρὸς Γάλλος γιατρός, ὁ δόκτωρ Ζὰκ Σαμαίν, τελειοποίησε αὐτὴ τὴ μέθοδο, παρουσίασε δὲ τὴν ἐφεύρεσί του στὴν «Ἐθνικὴ ἐπιτροπὴ γαλλικῆς ὀργανώσεως». Ἀντικατέστησε τὶς ἠλεκτρικὲς βελόνες μὲ φωτοηλεκτρικὰ κύτταρα. Ἀντὶ δηλαδὴ νὰ «ψηλαφοῦν» οἱ βελόνες γιὰ νὰ βροῦν τὶς τρύπες τῶν δελτίων, περνάει ἀπ' τὶς τρύπες αὐτὲς μιὰ φωτεινὴ ἀκτῖνα, πέφτει σ' ἕνα φωτοηλεκτρικὸ κύτταρον, κι' ἡ μηχανὴ ξεδιαλέγει ἀμέσως τὰ ζητούμενα δελτία, ποὺ ἔχουν τὶς τρύπες στὸ ἀνάλογο σημεῖο.

Τὸ σύστημα αὐτὸ ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι οἱ τρύπες μποροῦν νὰ γίνουν πολὺ λεπτότερες, κι' ἑπομένως χωροῦν πιὸ πολλὲς πάνω στὰ δελτία. Ἔτσι, ἡ μηχανὴ μπορεῖ νὰ περιλάβη μεγαλύτερο ἀριθμὸ πληροφοριῶν καὶ ν' ἀποκτήση σχεδὸν ἀπεριόριστη μνημονικὴ ἱκανότητα.

Ἂν σκεφθῆ κανεὶς ὅτι ἔχουν παρασκευασθῆ ὡς τώρα ἑκατοντάδες χιλιάδων ὀργανικὲς χημικὲς οὐσίες κι' ὅτι οὔτε ὁ καλύτερος ἐπιστήμων δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ τὶς ξέρη ὅλες, θὰ καταλάβη ἀμέσως πόσο ἡ «μνημονικὴ» μηχανὴ τοῦ δόκτορος Σαμαὶν μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετήση τὸ χημικό. Καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ ἀφορᾶ μιὰ μόνον ἀπ' τὶς ἀμέτρητες ἐφαρμογές της...

Γελωτοθεραπεία

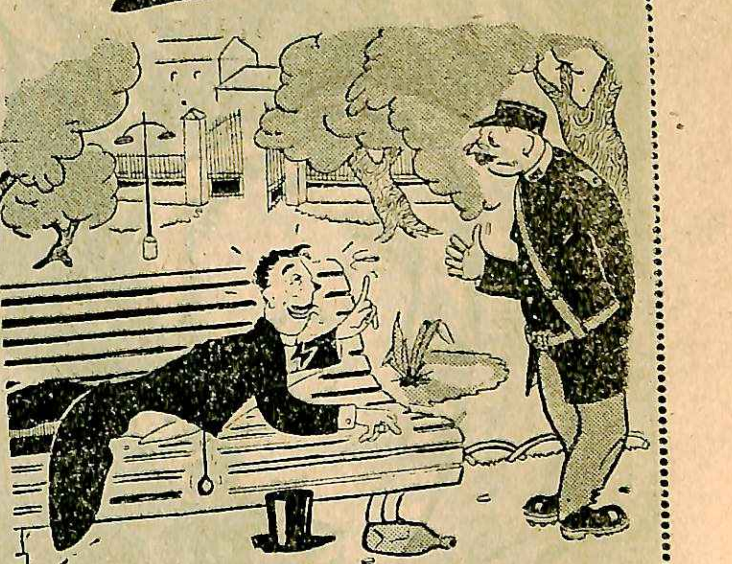

ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

Ὁ φύλακας: Εἶνε ἀργά, κύριε! Θὰ κλείσουμε τὴν πόρτα..
Ὁ μπεκρῆς: Μπράβο, φίλε μου, γιατὶ κάνει ρεῦμα!..

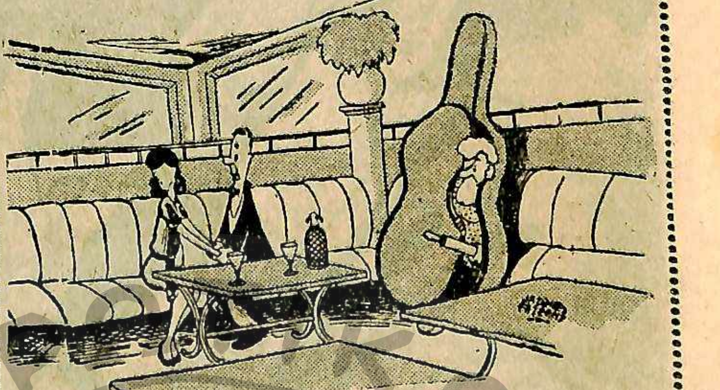

ΡΑΝΤΕΒΟΥΔΑΚΙ

Ὁ μουσικός: Τῆς τὴν ἔσκασα τῆς γυναίκας μου! Τῆς εἶπα πὼς θὰ πάω νὰ παίξω σὲ μιὰ συναυλία!...

—Παίξατε πάλι χαρτιά, κύριε;
—Τί ἐρώτησις, Γιάννη! Δὲν μὲ βλέπεις;

Τό ψέμμα

Συγκινητικό διήγημα

Ο ΔΟΚΤΩΡ Μπράουν άνοιξε μόνος του τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του. Τὰ ἤρεμα γαλανὰ μάτια του κύτταζαν παράξενα τὴν ὄμορφη ξένη.

—Περάστε ἀγαπητὴ κυρία, εἶπε. Καθῆστε..

—Γιατρέ μου! φώναξε ἐκείνη. Δὲν μὲ θυμᾶστε, λοιπόν; Εἶμαι ἡ Ἔλσα Μπόγκαρτ!...

—Μά, βέβαια!... ψιθύρισε ἐκεῖνος, κατάπληκτος. Εἴσαστε ἡ νοσοκόμος Μπόγκαρτ!... Σᾶς ἔβλεπα πάντα μὲ τὴ στολή... Ποῦ νὰ σᾶς γνωρίσω τώρα μ' αὐτὸ τὸ ὡραῖο φόρεμα;

Ἡ ὄμορφη Ἔλσα, μὲ σοβαρὴ φωνή, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι, τοῦ ἐξήγησε:

—Ἔρχομαι, γιατρέ μου, νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν Φράντς Ἄντερσεν.

—Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ δόκτωρ Μπράντ. Γιὰ σταθῆτε, πότε συνέβη τὸ δυστύχημα; Ἔχουν περάσει μερικοὶ μῆνες, δὲν εἶνε ἔτσι;

—Ἔκλεισε σχεδὸν ἕνας χρόνος!...

—Ποιὸς εἶνε ὁ γιατρός του; Ὁ Χουάϊτ;

—Μάλιστα. Τὸν ξέρετε;

—Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ καλύτερη ἐκλογή.

—Ναί, εἶμαι σύμφωνη σ' αὐτό. Μὰ ὁ δόκτωρ Χουάϊτ δὲν ἔχει πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα... Ὁ κύριος Ἄντερσεν δὲν θέλει νὰ γίνῃ καλά. Ἀκοῦτε, γιατρέ μου; Δὲν θέλει! Πῶς μπορεῖ ὁ δόκτωρ Χουάϊτ νὰ γιατρέψῃ ἕναν ἄρρωστο, ποὺ πιστεύει ὅτι ἔγινε αἰτία τοῦ θανάτου τῆς γυναίκας του;...

Ὁ δόκτωρ Μπράντ συλλογίστηκε λίγο κι' ὕστερα εἶπε:

—Ἤξερα τὴν Ἀγνὴ Ἄντερσεν ἀπὸ μικρή. Ἤμουν ὁ γιατρὸς τῆς οἰκογενείας της... Ὅταν λοιπὸν τὸ αὐτοκίνητο χτύπησε πάνω στὰ σίδερα τῆς γέφυρας, εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ Ἀγνὴ πέθανε ἀμέσως, δίχως νὰ ὑποφέρῃ. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε μιὰ παρηγοριὰ γιὰ τὸν Ἄντερσεν...

—Κι' ὅμως, γιατρέ μου, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο βασανίζεται! ἀναστέναξε ἡ Ἔλσα. Θὰ μποροῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ πάλι στὴ ζωὴ καὶ νὰ ξαναρχίσῃ τὶς δουλειές του. Μὰ δὲν θέλει! Ἑβδομάδες ὁλόκληρες φώναζε κάθε βράδυ στὸν ὕπνο του: «Ἀγνή, συχώρεσέ με!» Ὤ! ἦταν τρομερό! Δὲν μποροῦσα νὰ τὸν ἀκούω. Μοῦ ξέσχιζε τὴ καρδιά. Καὶ ξέρετε, γιατρέ...Τὴ νύχτα τοῦ δυστυχήματος ὁ Φράντς εἶχε πιῆ. Μὰ κι' ἡ Ἀγνὴ ἦταν μεθυσμένη. Γύριζαν ἀπὸ ἕνα πάρτυ ποὺ εἶχε κρατήσει ὡς τὸ πρωΐ. Ὁ Φράντς τρελλαίνεται γιὰ τὰ κοκτέϊλ. Ἤπιε λοιπὸν ἕνα σωρό, δίχως νὰ συλλογίζεται ὅτι θὰ ὁδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο... Μόλις ἔφτασαν στὴ γέφυρα, τὸ τιμόνι τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια... Κι' ἔτσι ἔγινε τὸ δυστύχημα. Ἔπειτα, ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι, ἀκίνητος, δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ συλλογίζεται τὶς τραγικὲς ἐκεῖνες στιγμές. Κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτό του, ὅτι ἦταν ἕνας δολοφόνος! Κι' ἔτσι ἀρρώστησε κι' ἔγινε νευρασθενικός. Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ τὸν βλέπω νὰ ὑποφέρῃ. Δὲν γνώρισα κανένα ἄλλο ἄνθρωπο πιὸ καλό, πιὸ εὐγενικό, πιὸ ἀξιολάτρευτο ἀπὸ τὸ Φράντς! Τότε λοιπὸν τοῦ εἶπα...

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἔπιασε τὸ χέρι τῆς ὄμορφης Ἔλσας Μπόγκαρτ, τὴν κύτταξε μὲ καλωσύνη στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε:

—Ἐμπρός!... Μὴ διστάζετε!... Ἐξομολογηθῆτε τὸ μυστικό σας σὲ μένα.

—Ἀκοῦστε, γιατρέ μου... ἔκανε μὲ δακρυσμένα μάτια ἡ ὄμορφη Ἔλσα. Ἕνα βράδυ ὁ Φράντς παράτησε πιὰ τὶς πυτζάμες του καὶ φόρεσε τὸ φράκο του. Ἤθελε νὰ πάῃ στὸ θέατρο. Μὲ παρεκάλεσε νὰ φορέσω τὴ μαύρη μου τουαλέττα καὶ νὰ τὸν συνοδεύσω. Εἶχε ἀλλάξει... Εἶχε γίνει ξαφνικὰ καλά. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποφέρῃ τὸ κλείσιμο μέσα στὸ σπίτι. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί μου ὅταν γύρισα ἕτοιμη κι' εἶδα τὸν Φράντς νἄχῃ κρύψει τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του καὶ νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί. «Δὲν μπορῶ!...» ἀναστέναζε μὲ λυγμούς. «Ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τῆς Ἀγνῆς! Ἐγὼ φταίω!...» Τότε λοιπὸν πῆρα τὴν ἀπόφασι καὶ τοῦ εἶπα ὅτι θὰ πατοῦσα ἕναν ὅρκο μου καὶ θὰ τοῦ φανέρωνα ἕνα μυστικό. Ξέρετε, γιατρέ... Ἡ Ἀγνὴ κι' ἐγὼ ἤμαστε φίλες ἀπὸ μικρές. Ἤμαστε σὰν δυὸ ἀδελφές... Εἶπα λοιπὸν τοῦ Φράντς ὅτι ἡ Ἀγνὴ εἶχε νοιώσει μιὰ μέρα ἕναν παράξενο πόνο στὸ στῆθος κι' ὅτι πήγαμε μαζὺ σ' ἕνα γιατρὸ νὰ τὴν ἐξετάσῃ. Κι' ὁ γιατρὸς της εἶπε ὅτι ἦταν ἄρρωστη, ὅτι εἶχε τὴν ἴδια ἀρρώστεια, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα της...

Ἡ Ἔλσα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ὁ δόκτωρ Μπράντ χαμογέλασε καὶ συνέχισε αὐτὸς τὴν ἐξομολόγησι της:

—Εἴπατε λοιπὸν τοῦ Ἄντερσεν ὅτι ὁ γιατρὸς κατάλαβε ἀπὸ τὴ διάγνωσι ὅτι ἡ Ἀγνὴ ἦταν στηθικὴ κι' ὅτι μὲ τὸ αὐτοκινητιστικὸ ἐκεῖνο δυστύχημα τὴν εἶχε λυτρώσει, δίχως νὰ τὸ θέλῃ, ἀπὸ ἕναν μαρτυρικὸ θάνατο...

—Ναί... Αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦ εἶπα: ὅτι ἡ Ἀγνὴ ἤθελε νὰ πεθάνῃ κι' ὅτι ἐπιθυμοῦσε ἕναν ξαφνικὸ θάνατο, γιὰ νὰ μὴ μάθῃ ὁ Φράντς τὴ κρυφὴ ἀρρώστεια της.. Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις ἦταν τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὸν Φράντς. Ἔπαψε σιγὰ-σιγὰ νὰ στενοχωριέται κι' ἕνα βράδυ πάλι...

Ἡ ὄμορφη Ἔλσα σταμάτησε γιὰ νὰ σφουγγίσῃ τὰ δάκρυά της.

—Ἕνα βράδυ, λοιπόν, ἑτοιμαζόμαστε νὰ βγοῦμε ἔξω. Ἐγὼ στεκόμουν μπροστὰ στὸ πιάνο κι' ἔπαιζα μὲ τὰ πλῆκτρα. Ὁ Φράντς ἦταν σὰν ἀφηρημένος. Καὶ ξαφνικὰ μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ μὲ πάρῃ γυναῖκα του! Μοῦ ὁρκιζόταν ὅτι τὸν εἶχα σώσει κι' ὅτι θὰ τρελλαινόταν ἂν δὲν τοῦ ἔλεγα τὸ μυστικὸ τῆς Ἀγνῆς. Μὰ ἐγώ...

—Γιατί δὲν τὸν παίρνετε, ἀγαπητή μου; τὴν ρώτησε ἔκπληκτος ὁ δόκτωρ Μπράντ. Καταλαβαίνω πὼς τὸν ἀγαπᾶτε!...

—Ὤ, ναί, γιατρέ, τὸν ἀγαπῶ τρελλά. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν μπορῶ. Γιατί τοῦ εἶπα ψέμματα πὼς ἦταν ἄρρωστη ἡ Ἀγνή. Τοῦ εἶπα αὐτὸ τὸ ψέμμα γιὰ νὰ τὸν σώσω... Ὅταν λοιπόν, τοῦ ἀρνήθηκα, ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸν παντρευτῶ, μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ὑποψία... Γιατρέ μου, ὁ Φράντς δὲν πρέπει νὰ καταλάβῃ ὅτι τοῦ εἶπα ψέμματα! Θὰ ἀρρώσταινε πάλι, ὅπως πρῶτα!... Κι' ἐγὼ τότε, γιὰ νὰ τὸν σώσω κι' ὄχι γιὰ τὸ συμφέρον μου, τοῦ εἶπα τὸ ὄνομα τοῦ γιατροῦ ποὺ εἶχε ἐξετάσει τὴν Ἀγνή...

Ἡ Ἔλσα κατάχλωμη στάθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα πρόσθεσε:

—Τοῦ εἶπα τὸ δικό σας ὄνομα...

Ὁ δόκτωρ Μπράντ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Καταλαβαίνω... ψιθύρισε.

Ἡ Ἔλσα τὸν κύτταζε ἱκετευτικὰ στὰ μάτια.

—Ναί, εἶπε μὲ μισόσβυστη φωνή. Ὁ Φράντς θέλει νὰ πᾶτε τώρα, ἀμέσως, στὸ σπίτι του. Θέλει ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα σας... τὸ ψέμμα μου!...

Ὁ δόκτωρ Μπράντ χαμογέλασε.

—Κι' ἐσεῖς, τῆς εἶπε, θέλετε νὰ πάω... Δὲν εἶν' ἔτσι; Θέλετε νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἐξέτασα ἐγὼ τὴν Ἀγνὴ κι' ὅτι μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὸ ἔλεγε στὸν ἄνδρα της;

—Ὤ, γιατρέ, κάμετέ μου αὐτὴ τὴ χάρι, κάμετέ το αὐτὸ γιὰ τὸν Φράντς!... Ὄχι γιὰ μένα!... Γιὰ τὸν Φράντς!...

—Εἶμαι πρόθυμος!... τῆς ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Μπράντ. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατί αὐτὸ ποὺ μὲ παρακαλεῖτε νὰ πῶ, εἶνε, ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωσι, ἡ μόνη ἀλήθεια!...

Ἡ Ἔλσα ἔγινε κατακόκκινη ἀπὸ τὴ ξαφνικὴ συγκίνησι.

—Δὲν εἶνε ἀλήθεια!... φώναξε ξεσπῶντας σὲ λυγμούς.

—Λοιπόν, θὰ βεβαιωθῆτε μόνη σας ὅτι εἶνε ἀλήθεια. Ἀνοῖξτε ἐκεῖνο τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου, Δὲν σᾶς εἶπα ἀγαπητή μου, ὅτι ἤμουν ὁ γιατρὸς τῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγνῆς; Δὲν σᾶς εἶπα ὅτι τὴν ἤξερα ἀπὸ μικρή; Πάρτε τώρα ἕνα γαλάζιο φάκελλο ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ συρτάρι. Τί γράφει ἀπ' ἔξω;

Ἡ ὄμορφη Ἔλσα, σαστισμένη, διάβασε μηχανικά:

—«Ἄντερσεν Ἀγνή»...

—Καὶ τώρα δὲν χρειάζεσθε πιὰ τὸ γέρο φίλο σας... τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη. Μέσα στὸ φάκελλο εἶνε ἡ διάγνωσίς μου, ποὺ εἶχα κάνει γιὰ τὴν Ἀγνή, γιατὶ ἡ ἄτυχη αὐτὴ νέα ἦταν πραγματικὰ φυματική. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ πείσετε τώρα τὸν Φράντς ὅτι δὲν τοῦ εἴπατε ψέμματα!...

Καὶ φιλῶντας στὸ μέτωπο τὴν Ἔλσα, τὴν ἀποχαιρέτησε. Καὶ γύρισε στὸ γραφεῖο του μ' ἕνα ἀγαθὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Ἡ καρδιά του ἦταν ἀνάλαφρη. Εἶχε κάμει τὸ καθῆκον του.

Λ. ΦΡΑΠΙΕ

ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΙΟ

Μιά Σατανική ΓΥΝΑΙΚΑ

8ον

—Μὰ τὴν ξαναεῖδα καλλίτερα τὴν τελευταία φορά, συνέχισε ἀνύποπτη ἡ θυρωρός. Ἦτανε τὸ περασμένο Σάββατο... Τῆς εἶχε ἔρθει μιὰ ζάλη τὴν ὥρα ποὺ θάφευγε. Τὴν ἔβαλαν νὰ καθήσῃ αὐτοῦ ποὺ καθόσαστε καὶ τότε τὴν εἶδα καλά... Μιὰ ὀμορφιά! Ἄλλο ποὺ σᾶς λέω, κύριε... Φώναξα τὸν κύριο Βερλὰκ καὶ κατέβηκε ἀμέσως... Τὴν περιποιηθήκαμε μαζὶ γιὰ νὰ τὴν συνεφέρουμε... Ἔπειτα φώναξε ἕνα ἀμάξι καὶ μπῆκε μέσα γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της...

— Στὸ σπίτι της; φώναξε ὁ πατέρας τῆς Στεφανίας.

— Ναί... Ἦτανε μάλιστα πολὺ ἀνήσυχη, γιατὶ φοβότανε μήπως παρατηρήσουν τὴν ἀπουσία της, καθὼς κατάλαβα.

— Ἀκούσατε τὴ διεύθυνσι ποὺ ἔδωσε στὸν ἀμαξᾶ;

— Ὁδὸς Μαρτινιόν.

— Δὲν εἶνε δυνατόν!

— Σᾶς διαβεβαιῶ, κύριε, ὅτι δὲν γελιέμαι, διαμαρτυρήθηκε ἡ θυρωρός. Ἤμουνα μπροστὰ ποὺ τῶπε στὸν ἀμαξᾶ. Καὶ δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸ ἐξακριβώσετε ἂν θέλετε, γιατὶ θυμοῦμαι τὸ νούμερο τοῦ ἀμαξιοῦ: 8888, τέσσερα ὀχτάρια στὴ γραμμή.

Ὁ κ. ντὲ Λορμὸν ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό του ἀνίκανον πλέον νὰ κρύψῃ αὐτὸ ποὺ ἔνοιωθε.

Εὐχαρίστησε τὴ θυρωρὸ καὶ ἔφυγε.

— Δὲν εἶνε δυνατόν! ἔλεγε μέσα του, καθὼς ἀπομακρυνόταν. Τὸ περασμένο Σάββατο ἡ Στεφανία εἶχε βγῆ μόνη της γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησία... Ἀλλ' ὄχι! Δὲν εἶνε δυνατόν!

Ἀλλ' ἔννοιωθε μιὰν ἀναπόδραστη ἀνάγκη νὰ μάθῃ περισσότερα.

Βρῆκε τὸν ἀμαξᾶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8888 ἀμάξας καὶ τὸν ρώτησε βάζοντάς του στὸ χέρι ἕνα χρυσὸ νόμισμα.

Ὁ ἀμαξᾶς θυμότανε τὴν ὑπόθεσι καί, ὅπως καὶ ἡ θυρωρὸς ἔδωσε κι' αὐτὸς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Στεφανίας ντὲ Λορμόν.

— Καθὼς κατάλαβα πρόσθεσε, αὐτὴ ἡ κοπέλλα αἰσθάνθηκε μιὰ ἀδιαθεσία ὅταν ἄφισε τὸν ἐραστή της... γιατὶ ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ κύριος, ποὺ τὴν ἔβαλε στὸ ἀμάξι δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἦταν ἐρωμένος της καὶ τὸ κατάλαβα γιατὶ δὲν ἦταν ντυμένος... Μοῦ εἶπε νὰ τὴν πάω στὴν ὁδὸ Μαρτινιὸν ἀλλὰ μὲ σταμάτησε στὴν ἐκκλησία τοῦ Σαὶν - Φιλὶπ - ντὺ - Ρούλ ὅπου μπῆκε ἀπὸ τὴν πλαϊνὴ πόρτα καὶ βγῆκε ἀπ' τὴ μπροστινή. Τὴν εἶδα καθὼς γυρνοῦσα τὴ γωνία.

Μιὰ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Βαρώνου ντὲ Λορμόν: Θυμήθηκε τὴν κόρη τῆς Ντορίνας, τὴ δική του κόρη, ποὺ ἡ ὁμοιότης της μὲ τὴ Στεφανία ἦτανε καταπληκτική, τόσο ποὺ τὸν ἐνέλασε κι' αὐτὸν κάποτε.

Αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ἡ ἐρωμένη τοῦ Κάρλ Βερλάκ, δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ἡ Στεφανία. Τὸ ἤξερε καλά... Ἦταν ἡ ἄλλη, ἡ κόρη τῆς Ντορίνας. Καὶ νὰ πῶς εἶχε δημιουργηθῆ αὐτὴ ἡ σύγχυσις, αὐτὸ τὸ φοβερὸ λάθος ποὺ εἶχε καταλήξει στὴ μονομαχία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου καὶ τοῦ μνηστῆρος τῆς Στεφανίας...

Σὰν ἀπὸ μιὰν ἀστραπιαία ἔμπνευσι, ὁ Βαρῶνος ντὲ Λορμὸν κατάλαβε ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ... Τὰ θυμήθηκε ὅλα καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι, ἔνοιωσε τὸ μυαλό του νὰ σαλεύῃ, ἐνῶ συγχρόνως ἕνας δριμύτατος πόνος τὸν ἐτσάκιζε.

Δὲν πρόφτασε νὰ στηριχθῇ κάπου γιὰ νὰ μὴν πέσῃ καὶ σωριάστηκε σὰν ἄψυχη μάζα στὸ πεζοδρόμιο.

Ἄνθρωποι τρέξανε γύρω του, τὸν ρώτησαν τί ἔπαθε, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ. Ἡ ἀκίνητη γλῶσσα του δὲν μποροῦσε νὰ προφέρῃ οὔτε μιὰ λέξι καὶ τὰ χείλη του εἴχανε μείνει μισάνοιχτα.

Τὰ θολά του μάτια, ὅπου καθρεφτιζότανε μιὰ ἄφατη θλῖψι, ἦσαν ὀλάνοιχτα καὶ φαινότανε σὰ νὰ μὴν ἀπέμειναν ζωντανὰ ἀπάνω του παρὰ μόνο αὐτὰ τὰ μάτια.

Ὁ κ. ντὲ Λορμὸν ἦταν ἀνίκανος νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὴ πληροφορία, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ἡ ἀκοή του ἐπίσης εἶχε προσβληθῆ, γιατὶ δὲν ἄκουγε τίποτε ἀπ' ὅ,τι τοῦ ἔλεγαν.

Ἦτανε φανερὸ ὡστόσο ὅτι τὸ μυαλό του λειτουργοῦσε κ.' ὅτι καταλάβαινε ὅλα ὅσα γίνονταν γύρω του. Ἀλλ' ἡ παράλυσις τὸν ἀκινητοῦσε ἐντελῶς, ἐμποδίζοντας κάθε κίνησι κάθε του ἐκδήλωσι.

Ἔψαξαν στὴν τσέπη του καὶ βρῆκαν τὰ ἐπισκεπτήριά του.

Ἕνας ἀστυνομικὸς ἔτρεξε ὁ ἴδιος στὴν ὁδὸ Μαρτινιὸν καὶ διεπίστωσε, ὅτι ὄντως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν ὁ Βαρῶνος ντὲ Λορμόν.

Ἡ Στεφανία, μαζὶ μὲ τὴν καμαριέρα, πῆραν ἕνα ἀμάξι καὶ ἐπήγανε στὸ φαρμακεῖο, ὅπου βρισκόταν κατάκοιτος.

Φέρανε ἕνα εἰδικὸ ἀμάξι - φορεῖο γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν στὴν κατοικία του, καὶ ὁ δόκτωρ Λεζινιόν, ποὺ ἐκλήθη ἐπειγόντως, διεπίστωσε γενικὴ παράλυσι ποὺ δὲν εἶχε ἀφίσει ἄθικτα παρὰ μόνο τὸ μυαλὸ καὶ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα, τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ ζωή. Δὲν μποροῦσε ὅμως οὔτε νὰ μιλήσῃ, οὔτε ν' ἀκούσῃ, οὔτε νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι. Ἔβλεπε καὶ καταλάβαινε, ἀλλ' ἦταν ἐντελῶς ἀνίκανος νὰ ἐκφράσῃ ὅ,τι σκεπτότανε.

Κατέστη ἀδύνατον νὰ μάθουν πῶς ὁ Βαρῶνος ντὲ Λορμὸν βρέθηκε στὴν ἀπομακρυσμένη συνοικία, ὅπου κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τί εἶχε πάει νὰ κάμῃ. Ὁ ἀμαξᾶς, ὁ μόνος ὁ ὁποῖος θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς πληροφορήσῃ, δὲν ἦταν παρὼν ὅταν ὁ Βαρῶνος ἔπεσε ἀπόπληκτος.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ἄστεγη

Ρὲ σὺ Μανιώ μου τρυφερή,
ἐσχάτως μὲ πληροφορή-
— τί θὲς καὶ δὲν μαθαίνεις!—
Ὅτι ἀπ' τὸ σπίτι φουκαροῦ
σ' ἔχουνε διώξει πρὸ καιροῦ
κι' ἄστεγη παραμένεις.

★

Καὶ μόλις τὄμαθα οὔθωρε!
βαθέως ἐστεναχωρή-
καὶ ἐλυπήθην σφόδρα.
Γιατὶ μοῦ εἴπανε ἀκό-
πῶς πάει καὶ τὸ ρουχικὸ
— δὲν σοῦμεινε οὔτε φόδρα!

★

Δὲν εἶμ' ἐγὼ κακὸ παιδὶ
καὶ διὰ τοῦτο κι' ἐπειδὴ
δὲν ἔχεις ποῦ ν' ἀράξῃς,

Ἔλα γραμμὴ κι' εὐθὺς (στὸ σπί-
νὰ ἰδῇς καινούργια (προκοπὴ
καὶ τὸ ταρδὶ ν' ἀλλά- (ξῃς

★

Θὰ θυμηθοῦμε τὰ πα- (λιά.
θὰ σὲ ταράξω στὰ φι- (λιά
θὰ γίνῃ νταβατοῦρι.
Καὶ θὰ περνᾶμε μιὰ (χαρὰ
μάσσα καὶ χάδια του- (φερὰ
ἀγκάλη καὶ χουζοῦρι.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Δὲν ἔμαθαν ἐπίσης ὅτι εἶχε πάει στοῦ Κάρλ Βερλὰκ κι' οὔτε ὁ ἴδιος μποροῦσε νὰ τοὺς ἀνακοινώσῃ τί εἶχε μάθει ἐκεῖ.

Τὰ βλέμματά του, ὅπου εἶχε συγκεντρωθῆ ὅλη του ἡ ζωτικότης, ἐξέφραζαν μιὰν ἀγωνία καὶ μιὰ θλῖψι ποὺ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴ σημασία τους.

Δὲν ἔπαυε νὰ κυττάζῃ τὴν κόρη του, ποὺ δὲν τὸν ἄφινε οὔτε στιγμή, καὶ ξέροντάς την ἐκτεθειμένη σὲ φοβεροὺς κινδύνους, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ ἔνοιωθε ἀβάσταχτο πόνο. Μέσα στὸ μυαλό του, ποὺ λειτουργοῦσε καθαρά, ἔβλεπε ἤδη τί εἶχε συμβῆ καὶ τί ἐπρόκειτο ἀκόμη νὰ γίνῃ...

Εἶχε καταλάβει τὴν ἀνήκουστη σκευωρία τῆς κόρης τῆς Ντορίνας ἐναντίον ἐκείνης ποὺ εἶχε τὸ ὄνομά του — αὐτὸ ποὺ ὁ πατέρας της εἶχε ἀρνηθῆ σ' αὐτὴν — ἀλλὰ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ περιμένῃ ἀνίκανος γιὰ ὁποιαδήποτε ἀντίδρασι, τὰ πλήγματα ποὺ προέβλεπε...

Τὸ ἐξπρὲς τοῦ Νότου

Ἡ εἴδησις τῆς παραλύσεως τοῦ Βαρώνου ντὲ Λορμὸν διαδόθηκε ἀστραπιαίως, καὶ τὄγραψαν καὶ οἱ ἐφημερίδες.

Ἡ κόρη τῆς Ντορίνας ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη ἱκανοποίησι. Αἰσθάνθηκε τὴν ἴδια χαρὰ ποὺ εἶχε νοιώσει ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς Στεφανίας.

Ἀλλ' ὁ Φλοριὰν ντὲ Βερντὰζ τῆς μετέδωσε καὶ μιὰν ἄλλη εἴδησι: ἄλλο ἕνα πλῆγμα ἐναντίον τῆς οἰκογενείας ντὲ Λορμὸν πού, τὸν τελευταῖο καιρό, φαινόταν πὼς ἡ μοῖρα τὴν χτυποῦσε σκληρά.

Ὁ πασίγνωστος τραπεζίτης Καρὸν - Ντυπλεσίς, πεθερὸς τοῦ Βαρώνου ντὲ Λορμόν, εἶχε πέσει θῦμα ληστείας μέσα στὸ ἐξπρὲς τοῦ Νότου.

Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν εἴδησι, ἡ κόρη τῆς Ντορίνας ὠχρίασε ἐλαφρά, γιατὶ ἦταν ἡ ἐμπνεύστρια καὶ καθοδηγήτρια αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος. Ἀλλ' ἡ ταραχή της διέφυγε τὴν προσοχὴ τοῦ Φλοριὰν ντὲ Βερντάζ, ποὺ δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἀπὸ τὴ μυστηριώδη ζωὴ ποὺ ζοῦσε ἡ Ντεὰ ὑπὸ τὴν προσωνυμία «Χρυσομαλλοῦσα».

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Καρὸν - Ντυπλεσὶς κοιμότανε μέσα στὸ τραῖνο, δυὸ ληστὲς τοῦ ἐπετέθησαν, τοῦ κλέψανε ἑκατὸν πενῆντα χιλιάδες φράγκα ποὺ μετέφερε στὴ Μαδρίτη, καὶ κατώρθωσαν νὰ πηδήσουν στὸν κοντινὸ σταθμὸ καὶ νὰ ἐξαφανισθοῦν.

Ἡ ἀστυνομία ἐπίστευε πὼς τὸν εἴχανε κοιμίσει μὲ χλωροφόρμιο γιατὶ ἐνῶ ὅταν ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Παρίσι ἦτανε θαυμάσια στὴν ὑγεία του, φτάνοντας στὸ Μποῦργκος ἀναγκάστηκε νὰ διακόψῃ τὸ ταξεῖδι του οἱ δὲ γιατροὶ ποὺ τὸν ἐξήτασαν ἀντελήφθησαν ὅτι παρουσίαζε ἴχνη δηλητηριάσεως.

Ἀλλ' ἡ κόρη τῆς Ντορίνας, ποὺ εἶχε ἡσυχάσει ὅταν ἔμαθε ὅτι οἱ δυὸ κακοῦργοι δὲν εἶχαν συλληφθῆ, δὲν ἔδινε καμμιὰ προσοχὴ πιὰ στὸν Φλοριὰν ποὺ ἐξακολουθοῦσε τὴ διήγησί του.

Σκεπτότανε ὅλα ὅσα εἶχε ἀκούσει κι' ἀνησυχοῦσε γιὰ τὸν Ζὰν Λαντύ.

Μετανοοῦσε τώρα γιατὶ τοῦ εἶχε ὑποδείξει τὴ ληστεία τοῦ Καρὸν - Ντυπλεσίς, ὄχι γιατὶ λυπότανε τὸν πεθερὸ τοῦ Βαρώνου ντὲ Λορμόν, ἀλλὰ γιατὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ τῆς χρειαζόταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας καὶ οἱ ἄνθρωποί του, γιὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ σκοπὸ ποὺ εἶχε ἀναλάβει.

Ἤξερε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον «ἐργαζότανε» ὁ ἀρχισυμμορίτης μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ ἐμπίστους του, τὸν Πολὺτ λὲ Μπαὶο καὶ τὸν Κούντ, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν εἶχαν ἐπιστρέψει στὸ Παρίσι.

Ἔπρεπε ὅμως νὰ ἰδῇ ὁπωσδήποτε τὸν Ζὰν Λαντὺ ἢ τουλάχιστον νὰ πληροφορηθῇ ποὺ βρίσκεται.

Ἐπωφελουμένη τῆς παραλύσεως τοῦ Βαρώνου ντὲ Λορμόν, ἀποφάσισε νὰ δράσῃ καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκδίκησί της.

Μόλις ὁ Φλοριὰν ντὲ Βερντὰζ ἔφυγε, ἐκάλεσε τὸν Σάντι καὶ τοῦ εἶπε ὡρισμένες ἀπὸ τὶς προθέσεις της.

Ὡστόσο δὲν τοῦ τὰ εἶπε ὅλα γιατὶ φοβότανε μήπως ὁ ἐξάδελφος τῆς Ντορίνας τῆς συνιστοῦσε νὰ σταματήσῃ κρίνοντας πὼς ἤδη εἴχανε ἐκδικηθῆ ἀρκετὰ γιὰ τὴ νεκρή.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἴδια ἡ Φλαβιανὴ δὲν θὰ μποροῦσε αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς τί ἐσκόπευε νὰ κάνῃ, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ προΐδῃ καὶ θὰ ἐνεργοῦσε ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις.

Ἀσφαλῶς, ἡ Στεφανία, θὰ εἶχε πληγῆ τρομερὰ ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της κι' ἀπὸ τὴν ἀνίατη ἀρρώστεια ποὺ εἶχε χτυπήσει τὸν πατέρα της· ἀλλὰ τῆς ἔμενε τουλάχιστον ἡ παρηγοριὰ ὅτι ἦτανε κοντὰ στὸν παράλυτο πατέρα της, καὶ τὸν περιέβαλλε μὲ τὶς στοργικές της φροντίδες.

Τὴν ἴδια ἐπίσης παρηγοριὰ θὰ ἔνοιωθε κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ἦταν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τῆς μητέρας της.

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς; τὴ ρώτησε ὁ Σάντι.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Ζάν. Τὸν χρειάζομαι.

— Πιστεύεις πὼς ξαναγύρισε;

— Θὰ προσπαθήσω νὰ μάθω... Αὐτὸ τὸ βράδυ θὰ ξέρω...

— Κι' ἂν τὸν βρῇς;...

— Θὰ ἰδῇς! Μὴ ρωτᾷς περισσότερα...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ὁ καμαριέρης φέρνοντας πάνω σ' ἕνα ἀσημένιο δίσκο ἕνα γράμμα.

Ἡ Ντεὰ ντὲ Κρυσὶς τὸ πῆρε καὶ κύτταξε τὴν γραφὴ τοῦ φακέλλου, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀνεγνώρισε.

Ἔσχισε τὸ φάκελλο, τράβηξε τὸ γράμμα καὶ κύτταξε τὴν ὑπογραφή: Ἦταν ἀπὸ τὸν Κάρλ Βερλάκ.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔνοιωσε μιὰ φρικίασι διαβάζοντας αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ τὸ πρόσωπό της ἐξέφρασε τὴν ἀπέχθεια.

— Ὁρίστε, εἶπε στὸν ἐξάδελφό της, κύτταξε... εἶνε ἀπὸ τὸν Κάρλ Βερλάκ.

Ὁ Σάντι κατάλαβε τί ἤθελε νὰ πῇ.

— Αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἀγαπήσῃ καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀρνηθῶ τὸν ἔρωτά του... ψιθύρισε. Εἶμαι τὸ ἀντίτιμο τοῦ θανάτου τοῦ ντὲ Λινιέ.

Ὡστόσο, στὸ γράμμα του, ὁ τυχοδιώκτης δὲν ἔκανε καμμιὰ νύξι γιὰ τὸν ἔρωτα ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ἡ Ντεὰ ντὲ Κρυσίς.

Τῆς ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Συνέβη κάτι τὸ μυστηριῶδες ποὺ μοῦ φαίνεται πολὺ σοβαρὸ καὶ γι' αὐτὸ θέλησα νὰ σᾶς προειδοποιήσω ἀμέσως.

» Ἕνας κύριος ἦρθε νὰ ἰδῇ τὸ θυρωρό μου. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ πλήρωσε, καθὼς κατάλαβα, ἀκριβὰ γιὰ νὰ πάρῃ πληροφορίες. Καθὼς μοῦ τὸν περιέγραψε, κατάλαβα ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Βαρώνου ντὲ Λορμόν.

» Θέλησε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ δεχόμουνα.

» Μήπως, ἄραγε, κατάλαβε πὼς ἐκείνη ποὺ δεχόμουν ἦταν ἐκείνη ποὺ μοιάζει τόσο καταπληκτικὰ μὲ τὴν κόρη του;

» Αὐτὰ ἤθελα νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὰ γιὰ νὰ μοῦ λέγατε τί χρειάζεται νὰ κάνω ἢ τί πρέπει νὰ πῶ ἂν ἐρωτηθῶ.

» Ἐλᾶτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὲ κατατοπίσετε.

Πάντα δικός σας
Κάρλ»

Ὁ Σάντι, ποὺ διάβασε κι' αὐτὸς τὸ γράμμα τοῦ τυχοδιώκτη, κατάλαβε ποιὰ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀποπληξίας ποὺ χτύπησε ξαφνικὰ τὸν Βαρῶνο ντὲ Λορμόν.

Θὰ εἶχε καταλάβει ἀσφαλῶς, πὼς ἐκείνη ποὺ κατηγοροῦσαν ὡς ἐρωμένη τοῦ Βερλάκ, δὲν ἦταν ἡ νόμιμη κόρη του ἀλλ' ἡ κόρη τῆς Ντορίνας ἐκείνη ποὺ τὴν εἶχε ἀπαρνηθῆ ἐγκαταλείποντας τὴ μητέρα της.

Εἶχε καταλάβει τὸ μῖσος καὶ τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως τοῦ θύματός του. Ἡ ἀλήθεια τοῦ εἶχεν ἀποκαλυφθῆ καὶ βρισκόμενος μπροστὰ σὲ ἀδιέξοδο, ἔπεσε ἀπόπληκτος.

Μονάχα ὁ Βαρῶνος ντὲ Λορμὸν μποροῦσε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ φρικτὸ λάθος ποὺ εἶχε γίνει εἰς βάρος τῆς ὑπολήψεως τῆς Στεφανίας, ἡ παράλυσις ὅμως, ἀκινητοποιῶντας τον ἐντελῶς τὸν ἔκανε ἀνίκανο γι' αὐτὴ τὴν ἐπανόρθωσι.

— Ποῦ πᾶς; ρώτησε ὁ Σάντι βλέποντας τὴν ἀνεψιά του νὰ σηκώνεται καὶ νὰ καλῇ τὴν καμαριέρα της.

— Πάω στοῦ Κάρλ Βερλάκ τοῦ ἀπάντησε. Θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα... Ἀγνοεῖ ἀκόμη τὴν ἀρρώστεια τοῦ ντὲ Λορμόν. Θὰ ξαναγυρίσω τὴν ὥρα τοῦ δείπνου καὶ τὸ βράδυ θὰ πάω νὰ μάθω ἂν γύρισε ὁ Ζάν. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τώρα ἂν ὁ ντὲ Λορμὸν ἀνακάλυψε τὴν ἀλήθεια. Ἐπλήγη θανάσιμα κι' ἐκδικήθηκα!

Ἡ ἁπαγωγὴ

Ὅταν ἐνύχτωσε κι' ὅλα τὰ φῶτα σβύστηκαν στὸ κομψὸ μέγαρο τοῦ μπουλβὰρ Μαγιό, ἡ κόρη τῆς Ντορίνας βγῆκε μὲ τὶς συνηθισμένες προφυλάξεις.

Πῆρε τὸ τραῖνο ποὺ ὁδηγοῦσε στὴ Σαρόν. Εἶχε ξαναγίνει ἡ «Χρυσομαλλοῦσα».

Ἡ κόρη τῆς Ντορίνας κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο στὴ νέα στάσι τῆς ὁδοῦ Ἀβρόν, καί, παίρνοντας τὴν ὁδὸ Μοντρέϊγ, μπῆκε σ' ἕνα σπίτι.

Ἐκεῖ ἔμενε ὁ Ζὰν Λαντύ.

Ἡ «Χρυσομαλλοῦσα» δὲν ἐχρειάστηκε νὰ χτυπήσῃ, γιατὶ τὸ σπίτι δὲν εἶχε θυρωρό, κι' ὁ Ζὰν τῆς εἶχε δείξει πῶς ἄνοιγε ἡ πόρτα.

Ἀνέβηκε στὰ σκοτεινὰ τὴ σκάλα καὶ φτάνοντας στὸ τρίτο πάτωμα, ἀκολούθησε πασπατευτὰ ἕνα στενὸ διάδρομο, στὴν ἄκρη τοῦ ὁποίου βρισκόταν μιὰ πόρτα.

Ἐχτύπησε συνθηματικά, περίμενε λίγο, ξαναχτύπησε καί, ἀκούγοντας θόρυβο ἀπὸ μέσα, ψιθύρισε σιγανά:

— Φλαβία!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε χωρὶς θόρυβο καὶ μπῆκε μέσα.

— Τὄξερες, λοιπόν, πὼς εἶχα ξαναγυρίσει; τὴ ρώτησε ὁ Ζὰν Λαντὺ σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του καὶ φιλῶντας την μὲ πάθος.

— Ὄχι. Ἀλλ' ἦταν ἀνάγκη νὰ σὲ ἰδῶ...

— Τὄμαθες;

— Ναί, ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες.

Ὁ ἀρχισυμμορίτης χαμογέλασε κι' ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Εἶμαι μὲ τὸν Πολύτ, εἶπε. Ἔλα.

Καὶ τὴν ἔμπασε στὴ δεύτερη κάμαρα.

Ὁ Πολὺτ ντὲ Μπλαῖο σηκώθηκε βλέποντας τὴ Χρυσομαλλοῦσα καὶ τὴ χαιρέτησε δίνοντάς της τὸ χέρι.

— Ἐν τάξει πάντα; τὴ ρώτησε.

— Ναί, εὐχαριστῶ.. ἀπάντησε ἡ Φλαβιανή.

Καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα.

— Λοιπόν, μὲ χρειαζόσουνα; ρώτησε ὁ ἀρχισυμμορίτης.

— Ναί. θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως. Πές μου πρῶτα ἂν πῆγαν ὅλα καλά.

— Περίφημα! Ὁ Πολὺτ μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ πῇ.

— Ἦταν ἕνα ναρκωτικὸ θαῦμα. Μᾶς τὄφτιασε ὁ χημικός μας, τὴ βεβαίωσε ὁ συμμορίτης.

— Ὁ τραπεζίτης κοιμήθηκε μὲ τὸ πρῶτο, τὴ διαβεβαίωσε ὁ Ζὰν Λαντύ.

Καὶ τῆς διηγήθηκε μὲ λεπτομέρειες πῶς εἶχαν ἐπιτύχει τὸ «κόλπο» τους.

Ἡ κόρη τῆς Ντορίνας τὸν ἄκουγε ἀπασχολημένη μὲ τὶς δικές της σκέψεις.

Ἥσυχη πιὰ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Ζὰν Λαντύ, δὲν σκεπτότανε πιὰ παρὰ τὴν ἐκδίκησί της.

Εἶχε ὁρκίσει τὸν ἐραστή της, τὴν ἡμέρα ποὺ τοῦ πρωτοδόθηκε, νὰ μὴ τῆς ζητήσῃ ποτὲ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριο τῆς ὑπάρξεώς της νὰ μὴν ἐπιζητήσῃ ποτὲ νὰ μάθῃ ποιὰ ἦτανε, κι' ὁ Ζὰν Λαντὺ εἶχε τηρήσει τὴν ὑπόσχεσί του πιστά.

Τὴν ἡμέρα ποὺ πῆγε καὶ τὸν βρῆκε στοῦ μπαρμπα - Μοντεπουὰδο τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ σύντομα τὴν ἀλήθεια. Τώρα εἶχεν ἔλθει ἡ στιγμή.

— Σήμερα, τοῦ εἶπε, σὲ χρειάζομαι γιὰ ν' ἀποτελειώσω ἐκεῖνο ποὺ ἔχω ἀναλάβει..., γιὰ κείνη τὴν ὑπόθεσι ποὺ εἶχα πάει ἐκ μέρους σου νὰ βρῶ τὸν Κάρλ Βερλάκ...

Ὁ Λαντὺ ἐσούφρωσε τὰ φρύδια του σ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι.

Ἀπὸ μέρες δὲν εἶχε διαβάσει ἐφημερίδα. Δὲν ἤξερε λοιπὸν τὴν τραγικὴ μονομαχία.

— Τὸν εἶδες; τὴ ρώτησε.

— Ναί... Κ' ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα, ἔγινε.

— Χτυπήθηκε μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ τοῦ ὑπέδειξες;

— Τὸν σκότωσε σὲ μονομαχία... Πῶς; δὲν ἔμαθες τίποτα; παραξενεύτηκε ἡ Χρυσομαλλοῦσα.

— Ὄχι... Ἀλλὰ μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ πὼς θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς...

— Ναί. Θὰ σοῦ τὰ πῶ...

Ὁ Πολὺτ ποὺ κατάλαβε πὼς ἡ παρουσία του στενοχωροῦσε τοὺς δυὸ ἐραστές τοὺς ἀποχαιρέτησε κι' ἔφυγε.

— Ποιὸς ἦταν ὁ ἀντίπαλος τοῦ Βερλάκ, τὴ ρώτησε ὁ ἀρχισυμμορίτης μόλις ἔμειναν μόνοι.

— Ἕνας ντὲ Λινιέ... Μὰ δὲν τὰ εἶχα μαζί του.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε λεπτομερῶς ὅλη τὴν ἱστορία, χωρὶς ὡστόσο νὰ τοῦ πῇ τίποτα γιὰ τὴν οἰκογένειά της, ἀφίνοντας ἔτσι τὸ μυστήριο νὰ καλύπτῃ πάντοτε τὴν ὕπαρξί του.

Ἔπειτα τοῦ ἐζήτησε νὰ τὴν βοηθήσῃ μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του τῆς «Συμμορίας τῆς Τράτας» γιὰ νὰ ἁρπάξουν τὴ Στεφανία ντὲ Λορμὸν ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Θὰ καραδοκοῦσε τὴν κατάλληλη στιγμή, καὶ τότε, σ' ἕνα της νεῦμα, οἱ κακοῦργοι θὰ τὴν ἅρπαζαν καὶ θὰ τὴν ἔκλειναν στὸ ἐρημικὸ σπίτι ποὺ ἡ Ἰταλίδα εἶχε νοικιά-

ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἡ ὡραιοτάτη Γαλλίδα ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου Κολὲτ Ρισάρ, ἀναπαύεται σὲ μιὰ ὄχθη τοῦ Σηκουάνα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ «γύρισμα» μιᾶς κουραστικῆς σκηνῆς. Ἡ «γόησσα» αὐτὴ τῆς ὀθόνης εἶνε μιὰ πραγματικὴ σύγχρονη Ἀφροδίτη!

σει ἐπίτηδες, κι' ὅπου θὰ τὴν κρατοῦσαν αἰχμάλωτη μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα της.

Ὁ Ζὰν Λαντὺ ὑποσχέθηκε στὴ Χρυσομαλλοῦσα νὰ διευθύνῃ ὁ ἴδιος τὴν ἐπιχείρησι.

Δὲν εἶχε λοιπὸν παρὰ νὰ περιμένῃ τὴν εἰδοποίησί της.

★

Ὁ Φλοριὰν ντὲ Βερντὰζ δὲν ἄργησε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ εἶχε ζητήσει ἡ Ντεὰ ντὲ Κουσίς, γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ Βαρώνου ντὲ Λορμόν.

— Εἶνε ἀποφασισμένος ἀπὸ τοὺς γιατρούς! εἶπε στὴν κόρη τῆς Ντορίνας. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ζήσῃ πολὺ ἀκόμα...

— Εἶνε παράλυτος ἐντελῶς;

— Ναί. Μόνο τὸ μυαλό του λειτουργεῖ. Τὰ καταλαβαίνει ὅλα, ἀλλ' οὔτε μιλάει, οὔτε κάνει τὴν παραμικρὴ κίνησι...

Τὰ μάτια τῆς Φλαβιανῆς ἄστραψαν.

— Καταλαβαίνει; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ τὴν δονοῦσε μιὰ ἄγρια ἱκανοποίησι. Ἀναγνωρίζει ἐκείνους ποὺ βλέπει;

— Ναί.

— Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ;

— Οὔτε λέξι!

— Κι' ἡ κόρη του;

— Δὲν τὸν ἀφίνει οὔτε στιγμή. Κάθεται πλάϊ στὸ κρεββάτι του μαζὶ μὲ μιὰ νοσοκόμο καλόγρια.

Σούφρωσε τὰ φρύδια της ἀκούγοντας αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, κι' ἔπειτα εἶπε:

— Θἄθελα νὰ βρῶ ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ μισὴ μέρα... Δὲν θέλω νὰ νοικιάσω... Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ δάνειζε κανεὶς τὸ δικό του... Μπορεῖτε νὰ μοῦ βρῆτε ἀπὸ κανένα φίλο σας;

— Εἶνε πολὺ εὔκολο. Πότε σᾶς χρειάζεται;

— Δὲν ξέρω ἀκόμα... Θὰ σᾶς τὸ πῶ ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα... Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε ἕνα αὐτοκίνητο κλειστό...

— Ὅπως τοῦ ντὲ Ζουστρέ.

Ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἡ Φλαβιανὴ αἰσθάνθηκε ἕνα ρῖγος νὰ τῆς διατρέχῃ τὸ κορμὶ καὶ μιὰ ξαφνικὴ ψυχρότητα ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό της.

Δὲν εἶχε ξεχάσει τὸν ἔρωτα ποὺ τῆς εἶχεν ἐξομολογηθῆ ὁ Σεμπαστιάν...

— Ναί... ἀλήθεια..., εἶπε. Ἕνα τέτοιο αὐτοκίνητο μοῦ χρειάζεται.

— Ὁ ντὲ Ζουστρὲ θὰ εἶνε εὐτυχὴς νὰ τὸ θέσῃ στὴ διάθεσί σας, τὴν διαβεβαίωσε ὁ Φλοριὰν ντὲ Βερντάζ.

— Ὄχι, δὲν θέλω νὰ ξέρῃ πὼς εἶνε γιὰ μένα... Θἄθελα νὰ τὸν παρακαλούσατε νὰ σᾶς τὸ δανείσῃ ἐσᾶς... Λέτε πὼς θὰ δεχθῇ;

— Δὲν ἀμφιβάλλω. Συνδέομαι πολὺ μαζί του καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇ...

— Λοιπόν, ἰδέστε τον καί, ἂν δέχεται, εἰδοποιῆστε με ἀμέσως...

Ὁ Φλοριὰν ὑποσχέθηκε καί, πραγματικά, τὴν ἐπομένη τῆς ἀνήγγειλε ὅτι τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ντὲ Ζουστρὲ ἤτανε στὴ διάθεσί της.

★

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ κόρη τῆς Ντορίνας ξαναπῆγε στὴν ὁδὸ Μοντρέϊγ, στοῦ Ζὰν Λαντύ.

Μίλησε μαζί του ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα καὶ τοῦ καθώρισε σὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες τὸ σχέδιο ποὺ θ' ἀκολουθοῦσε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ὁ Ζὰν Λαντὺ πήγαινε νὰ βρῇ τὸν Πολὺτ καὶ τὸν Ζυλό, ἡ Φλαβιανὴ ἔγραψε στὸν Φλοριὰν ντὲ Βερντὰζ ἕνα σημείωμα:

«Στεῖλτε τὸ αὐτοκίνητο σήμερα τὸ ἀπόγευμα στὶς 4 ἀκριβῶς στὸ μπουλβὰρ ντὲ Μενιλμοντὰν ἀντίκρυ στὴ γρίλλια τοῦ κοιμητηρίου Πὲρ - Λασέζ».

★

Νωρὶς τὸ ἀπόγευμα, ὁ Σάντι βγῆκε ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ μπουλβὰρ Μανιό, μπῆκε σ' ἕνα ἁμάξι κι' ἔδωσε στὸν ἁμαξᾶ τὴ διεύθυνσι τοῦ μεγάρου ντὲ Λορμόν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

●●

Ἐκδόσεις

Ἐκυκλοφόρησε τὸ 3ον τεῦχος τῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ λογίου κ. Κ. Αθ. Παπαγεωργίου μηνιαίας εἰκονογραφημένης ἐπιθεωρήσεως «Ἠώς», μὲ ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ θαυμασίας εἰκόν-

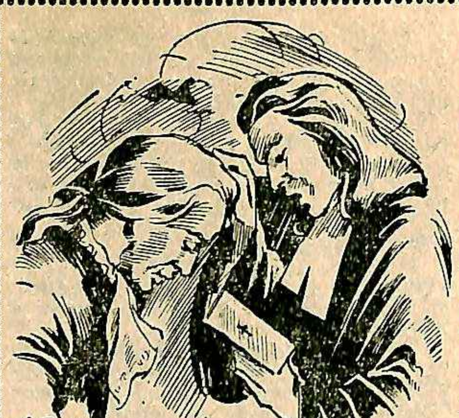

Ἡ πιὸ μαρτυρικὴ θανατικὴ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Ἀπὸ τὰ ἀπόκρυφα ἱστορικὰ ἀρχεῖα

Ἡ καταδίκη σὲ θάνατο τοῦ στρατάρχου Πεταὶν θυμίζει μιὰ παληά, λησμονημένη ἱστορία ἑνὸς ἄλλου Γάλλου στρατάρχου, τοῦ περιφήμου Μαριγιάκ, ποὺ καταδικάσθηκε κι' αὐτὸς σὲ θάνατο καὶ ἀποκεφαλίσθηκε ἀπὸ τὸ δήμιο. Ἐνῶ ὅμως ὁ Πεταὶν γλύτωσε τὸ κεφάλι του, χάρις στὸ ἀνεκτέλεστο τῆς ἀποφάσεως, ὁ Μαριγιὰκ ἔπεσε θῦμα ἑνὸς ἀνατριχιαστικοῦ μαρτυρίου ἀφαντάστου σκληρότητος καὶ ὁμαδικοῦ σαδισμοῦ!

Ποιὸ ἦταν τὸ ἔγκλημά του; Ἡ προδοσία, ὅπως τὴν περίπτωσι τοῦ Πεταίν; Κάθε ἄλλο! Ὁ Λουΐ ντὲ Μαριγιὰκ ἁπλούστατα δὲν ἄρεσε καὶ τόσο στὸν τρομερὸ καὶ σκοτεινὸ καρδινάλιο Ρισελιέ! Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Λουδοβίκου 13ου, φοβόταν τὶς συνωμοσίες ἐναντίον του κι' ὅταν ἔμαθε κάποτε ὅτι ὁ στρατάρχης εἶχε ἀνακατευθῆ σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτές, ἀποφάσισε τὴν ἐξόντωσί του. Ἔπρεπε ὅμως νὰ βρῇ κάποια ἀφορμὴ καὶ ἡ εὐκαιρία δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ.

Τὸ 1625, ὁ Μαριγιὰκ ποὺ ἦταν τότε πενῆντα τριῶν χρόνων, διορίσθηκε φρούραρχος τοῦ Βερντὲν καὶ ἀνέλαβε νὰ φτιάξῃ ἐκεῖ τὸ ὁμώνυμο φρούριο ποὺ ὑπάρχει μέχρι σήμερα. Μὰ ἦταν λιγάκι σπάταλος, ἀκατάστατος καὶ εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὁ Ρισελιέ, σκαλίζοντας τοὺς λογαριασμούς του, βρῆκε μερικὰ λάθη. Ἔ, αὐτὸ ἀκριβῶς ζητοῦσε! Ὁ Μαριγιὰκ κατηγορήθηκε ἀμέσως γιὰ ὑπεξαιρέσεις, ἀπάτες καὶ ἀθέμιτες κερδοσκοπίες, συνελήφθη ἀπὸ τοὺς πιστοὺς σωματοφύλακες τοῦ καρδιναλίου καὶ ρίχτηκε στὴ φυλακή.

Ἡ περιπετειώδης δίκη του κράτησε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια! Τὸν κουβαλοῦσαν ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, ἀπὸ τὴ Λυὼν στὸ Μὲτς καὶ ἀπὸ τὴν Πετουὰζ στὴ Ρυέλ, ὅπου τέλος τὸν καταδικάσανε σὲ θάνατο. Μὰ δὲν τοῦ ἀνεκοίνωσαν τὴν καταδίκη του. Τὸν ἄφισαν στὴν ἀγωνία του καὶ στὰ θλιβερὰ προαισθήματά του, γιὰ νὰ τοῦ κάνουν ἀργότερα μιὰ «ἔκπληξι»! Τὴν ἄλλη ἡμέρα λοιπόν, στὶς 10 Μαΐου 1623, τὸν πῆραν μὲ μιὰ κλειστὴ καρρότσα ἀπὸ τὴ Ρυὲλ καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ Παρίσι.

Σταμάτησαν στὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης ποὺ ἦταν γεμάτη κόσμο. Ὁ Μαριγιὰκ κατέβηκε ἀπ' τὴν καρρότσα καὶ μπῆκε σὲ μιὰ αἴθουσα, ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὴ διπλανὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Στὴ μέση τῆς αἰθούσης, ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι, ἦταν ἕνας κρυστάλλινος σταυρὸς μ' ἕναν χρυσὸ Ἐσταυρωμένο. Γύρω ἦταν συγκεντρωμένα εἰκοσιπέντε περίπου πρόσωπα, δικαστικοί, γραφιάδες, ἀστυνομικοὶ καὶ εὐγενεῖς. Ὁ Μαριγιὰκ κάθησε γιὰ «νὰ πάρῃ τὴν ἀνάσα του» καὶ κάνοντας λόγο γιὰ τὴ δίκη του, εἶπε χαμογελῶντας ὅτι «δὲν παίρνει κανεὶς τὴν ψυχὴ ἑνὸς ἀνθρώπου γιὰ λίγο σανὸ καὶ λίγο ἀσβέστη...» Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς ὡστόσο τὸν διέκοψε καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ γονατίσῃ γιατὶ θὰ διάβαζαν τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου. Ὁ στρατάρχης ὑπάκουσε. Ὅταν ὁ δικαστικὸς γραμματεὺς πρόφερε ἀργά, ἀργὰ τὶς μοιραῖες λέξεις «ὁ στρατάρχης ντὲ Μαριγιὰκ καταδικάζεται εἰς θάνατον δι' ἀποκεφαλισμοῦ», ὁ δυστυχὴς ἀνατρίχιασε καὶ ψιθύρισε μὲ φρίκη:

— Θεέ μου! Αὐτὴ ἦταν ἡ ἔκπληξι ποὺ μοῦ ἑτοίμαζαν!...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε ἡ πιὸ ἀπίστευτη, ἡ πιὸ ἐφιαλτικὴ κι' ἡ πιὸ σαδιστικὴ προετοιμασία γιὰ τὴν ἐκτέλεσι. Οἱ ἄνδρες τοῦ Ρισελιὲ σημείωσαν μὲ μιὰ ἀνατριχιαστικὴ ἀκρίβεια στὴν «ἔκθεσί» τους κάθε λέξι, κάθε κίνησι, κάθε «ἀναστεναγμὸ» καὶ κάθε «χλώμιασμα» τοῦ μελλοθανάτου. «Τὸ μαρτύριο τοῦ Μαριγιάκ, γράφει ἕνας σύγχρονός του, ἦταν κανονισμένο μὲ τὴ λεπτολόγο προσοχὴ ἑνὸς μπαλλέτου». Πρῶτα ἔγινε ἡ στρατιωτικὴ καθαίρεσι. Ἕνας ἀξιωματικὸς πλησίασε καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τοῦ ζήτησε τὴ στρατραρχικὴ ράβδο του. Μὰ ὁ Μαριγιὰκ δὲν τὴν εἶχε βέβαια μαζί του. Ἄναψε τότε μιὰ ζωηρὴ συζήτησι ποὺ κατέληξε σὲ ἱκανοποιητικὲς ἐξηγήσεις καὶ ἀμοιβαῖα φιλοφρονήματα.... Ἔπειτα, παρουσιάσθηκε ὁ δήμιος, ὁ Ζὰν Γκιγιώμ, ποὺ ὁ μελλοθάνατος τὸν ὑποδέχθηκε μ' ἕνα χαμόγελο.

— Βιάζεται ὁ κατεργάρης! ἀστειεύθηκε.

Ὁ δήμιος τότε θέλησε νὰ τοῦ δέσῃ τὰ χέρια, μὰ ὁ Μαριγιὰκ διαμαρτυρήθηκε:

— Τί ἑτοιμάζεσαι νὰ κάνῃς; τοῦ φώναξε. Θὰ σοῦ δώσω ἐλεύθερα τὸ κεφάλι μου!...

Ἀναγκάσθηκε ὅμως νὰ ὑποχωρήσῃ, γιατὶ ὅλοι ἔσπευσαν νὰ τοῦ ἐξηγήσουν ὅτι ἔτσι ἦταν ἡ τάξι. Ἀμέσως κατόπιν πλησίασαν δυὸ ἱερεῖς γιὰ ν' ἀνυψώσουν τὸ ἠθικόν του μὲ τὰ εὐαγγελικὰ λόγια τους. Ὁ Μαριγιὰκ θέλησε νὰ ἐμπιστευθῇ σ' ἕναν ἀπὸ αὐτοὺς τὴ διαθήκη του. Οἱ δικαστικοὶ ὅμως μπῆκαν στὴ μέση κι' ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ὅτι ἕνας κληρικὸς δὲν μποροῦσε νὰ παραλάβῃ ἕνα τέτοιο ἔγγραφο. Ἡ συζήτησι πῆρε πάλι δρόμο καὶ δὲν σταμάτησε παρὰ μόνο ὅταν παρουσιάσθηκαν δυὸ ἄλλοι ἱερωμένοι, δυὸ θεολόγοι τῆς Σορβώνης, γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς πρώτους. Ὁ στρατάρχης γονάτισε παράμερα, πίσω ἀπὸ ἕνα χαλὶ τοῦ τοίχου καὶ τοὺς ἐξομολογήθηκε τὶς ἁμαρτίες του. Ἡ ἐξομολόγησί του ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ θεολογικὲς συζητήσεις ποὺ κράτησαν πέντε ὁλόκληρες ὧρες. Ἔπειτα ἀκολούθησε καὶ μιὰ δεύτερη ἐξομολόγησι «πιὸ ἐξονυχιστική» κι' ὅλοι γονάτισαν κι' ἄρχισαν νὰ ψέλνουν. Ὕστερα τοῦ ἔλυσαν τὰ χέρια, τοῦ τὰ ξανάδεσαν, τοῦ τὰ ἔλυσαν γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ τοῦ ἔδωσαν νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ λίγο κρασί. Ὁ δήμιος ἔμπαινε κι' ἔβγαινε κάθε τόσο, ἐξηγοῦσε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ καλλίτερα τὴ δουλειά του, ζητοῦσε τὴ γνώμη τοῦ Μαριγιὰκ κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔδινε τὴ συμβουλή του. Ξαναδιάβασαν τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι, ξανάρχισαν τοὺς ψαλμοὺς καὶ γιὰ δέκατη φορὰ ἔβαλαν τὸ δύστυχο στρατάρχη νὰ γονατίσῃ γιὰ νὰ τοῦ κόψουν τὰ μαλλιά... Ὅλα αὐτὰ ἔδειχναν φανερὰ ὅτι ἡ ἐκτέλεσις καθυστεροῦσε ἐπίτηδες, γιὰ νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του στὸ τέλος ὁ Μαριγιὰκ καὶ νὰ «ἐξευτελισθῇ δημοσίᾳ». Μά, παρ' ὅλους τοὺς κρύους ἱδρῶτες του καὶ τὰ χλωμιάσματά του, ὁ στρατάρχης εἶνε χαλύβδινα νεῦρα. Ὑπόφερε τὸ ἀφάνταστο αὐτὸ μαρτύριο, μ' ἀταραξία.

Τέλος, γιὰ νὰ τὸν βασανίσουν ἀκόμη περισσότερο τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ Βασιλεὺς τοῦ ἔκανε τὴ χάρι... νὰ πάῃ ὡς τὸ ἰκρίωμα πεζῇ κι' ὄχι μὲ τὸ κλειστὸ ἁμάξι τῶν καταδίκων! Ὁ Μαριγιὰκ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του στὸ Λουδοβίκο γι' αὐτὴ τὴν ἔνδειξι τῆς καλωσύνης του.

Ἐννέα ὁλόκληρες ὧρες κράτησαν αὐτὲς οἱ προετοιμασίες. Κανεὶς ἄλλος ἄνθρωπος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀνθέξῃ τόσο.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ὁ τραγικὸς στρατάρχης ἀνέβηκε στὸ ἰκρίωμα, πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα, εὐχαριστημένος ποὺ γλύτωνε πιὰ ἀπὸ τοὺς βασανιστάς του καὶ μ' ἕνα τελευταῖο χαμόγελο, ψιθύρισε στὸ δήμιο:

— Ἔλα τώρα, φίλε μου κόψε μου γρήγορα τὸ κεφάλι!...

Ὁ «ἐρυθρὸς καρδινάλιος», ὅπως ἔλεγαν τὸ Ρισελιέ, ἤξερε νὰ ἐκδικῆται μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ τρόπο τοὺς ἐχθρούς του.

Τὰ παράξενα ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Οἱ «ἡμέρες - φαντάσματα» στὶς θάλασσες τοῦ Εἰρηνικοῦ

Εἶνε γνωστὸ σὲ ὅλους ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας ὅτι ἕνας ταξειδιώτης ποὺ κάνει τὸ γῦρο τῆς γῆς ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, προχωρῶντας, δηλαδή, ἀντίθετα πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ ἡλίου, κερδίζει μιὰ ἡμέρα. Θἄχανε ὅμως μιὰ ἡμέρα ἂν προχωροῦσε κατὰ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι, δηλαδὴ ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς.

Τὰ σημερινὰ ἀεροπορικὰ ταξείδια δίνουν σ' αὐτὸ τὸ παράδοξο φαινόμενο μιὰ ξεχωριστὴ ἐπικαιρότητα.

Φαντασθῆτε ἕνα στρατοσφαιρικὸ πυραυλοκίνητο ἀεροπλάνο, ποὺ τρέχει μὲ ταχύτητα 1700 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, πρᾶγμα ποὺ θὰ εἶνε δυνατὸν ἴσως ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες. Ἂν αὐτὸ τὸ ἀεροπλάνο ξεκινήσῃ μιὰ Κυριακὴ μεσημέρι (στὶς 12 ἀκριβῶς) ἀπὸ τὸ Παρίσι, θὰ βρίσκεται στὴν 180ὴ μοῖρα γεωγραφικοῦ μήκους (πορθμὸς τοῦ Μπέριγκ) ἔπειτα ἀπὸ δώδεκα ὧρες πτήσεως. Αὐτὴ τὴ στιγμή, τὸ ρολόγι τοῦ πιλότου θὰ δείχνῃ μεσάνυχτα.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γῆ θὰ ἔχῃ κάμει κατὰ τὸ διάστημα αὐτῶν τῶν δώδεκα ὡρῶν μισὴ στροφὴ περὶ τὸν ἄξονά της, τὰ ρολόγια τῶν κατοίκων τοῦ πορθμοῦ τοῦ Μπέριγκ θὰ δείχνουν μεσημέρι τῆς Δευτέρας!

Ἔπειτα ἀπὸ δώδεκα νέες ὧρες ταξιδίου τὸ ἀεροπλάνο θἄχῃ γυρίσει στὸν τόπο τῆς ἐκκινήσεώς του. Τὸ χρονόμετρο τοῦ πιλότου θὰ δείχνῃ τότε μεσημέρι τῆς Δευτέρας. Ἀλλὰ τὰ ρολόγια τοῦ ἀεροδρομίου καὶ τῆς πόλεως θὰ δείχνουν μεσημέρι τῆς Τρίτης!

Ἂς φαντασθοῦμε τώρα, ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ ξεκινάει ἕνα μεσημέρι, γιὰ νὰ κάμῃ τὸ γῦρο τῆς Γῆς μέσα σὲ εἴκοσι τέσσερες ὧρες, πετῶντας πρὸς δυσμάς. Ὁ ἥλιος λοιπὸν θὰ παραμένῃ γι' αὐτὸ σταθερός, ἀκίνητος στὸν οὐρανό. Ἔτσι οἱ κάτοικοι ὅλων τῶν χωρῶν ποὺ θὰ διατρέξῃ, θὰ τὸ ἰδοῦν νὰ περνάῃ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς!

Οἱ διεθνεῖς συνδιασκέψεις ποὺ συγκροτήθηκαν ὡς σήμερα γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ὥρας κατέληξαν στὴν ἀπόφασι νὰ διαιρέσουν συμβατικὰ τὴ γήϊνη ἐπιφάνεια σὲ 24 ὡριαῖες ἀτράκτους. Ὅλες οἱ περιοχὲς ποὺ βρίσκονται σὲ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀτράκτους ἔχουν τὴν ἴδια ὥρα.

Ἂς ὑποθέσωμε τώρα ὅτι εἶνε μεσημέρι Κυριακῆς στὴν ἄτρακτο Ο, δηλαδὴ στὸ Λονδῖνο, τὸ Βέλγιο, τὴν Ἱσπανία κτλ. Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶνε Κυριακή, ὥρα 13η στὴν ἄτρακτο ἀριθ. 1, δηλαδὴ στὴ Γερμανία, τὴν Οὐγγαρία καὶ τὴ Νορβηγία. Εἶνε Κυριακὴ ὥρα 14η στὴ Ρουμανία καὶ τὴν Τουρκία. Εἶνε Κυριακὴ ὥρα 16η στὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία. Εἶνε Κυριακὴ ὥρα 18η στὸ Ἀφγανιστὰν καὶ οὕτω καθεξῆς. Τέλος στὴν Καμτσάτκα, στὸ ἀνατολικὸ ἄκρον τῆς Σιβηρίας, ποὺ βρίσκεται στὴν 11η ἄτρακτο, εἶνε Κυριακὴ 23η ὥρα.

Ἂν ἐξακολουθήσωμε νὰ κάνωμε τὸ γῦρο τῆς Γῆς, προχωρῶντας πάντοτε πρὸς ἀνατολάς, θὰ εἰσχωρήσωμε στὴ 12η ἄτρακτο. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὰ ρολόγια τῶν κατοίκων τῆς νήσου Βράγκελ καὶ τῶν νήσων Φίτζι θὰ δείχνουν τὴν πρώτη ὥρα τῆς Δευτέρας. Συνεχίζοντας τὴ διαδρομή μας, θὰ ξαναγυρίσωμε στὸ Παρίσι, ὅπου θὰ εἶνε πάντοτε μεσημέρι. Ἀλλὰ ποιᾶς ἡμέρας, Τῆς Δευτέρας ἢ τῆς Τρίτης; Στὴν πραγματικότητα, κανείς δὲν θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ ἀπαντήσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα!...

Γιὰ νὰ βγοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο, οἱ ἐπιστήμονες σκέφθηκαν νὰ χαράξουν μιὰ γραμμὴ διαχωρισμοῦ, ποὺ τέμνει τὴ γῆ σὲ δύο ἄνισα μέρη. Ὅταν στὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη εἶνε Κυριακή, στὸ ἄλλο εἶνε Δευτέρα. Ὑπάρχει, δηλαδή, διαφορὰ μιᾶς ὁλόκληρης ἡμέρας μεταξύ των.

Ἡ γραμμὴ αὐτὴ διασχίζει κατὰ τὸ πλεῖστον τὶς ὑγρὲς ἐκτάσεις τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ περνάει μόνον ἀπὸ μερικὰ νησιά, ποὺ εἶνε ἀραιότατα κατωκημένα. Ἔτσι κανεὶς σχεδὸν δὲν καταλαβαίνει τὴ διαφορὰ αὐτὴ τῶν 24 ὡρῶν. Φαντασθῆτε, ὅμως, τί θὰ συνέβαινε ἂν ἡ γραμμὴ τοῦ διαχωρισμοῦ περνοῦσε ἀπὸ πυκνοκατωκημένες χῶρες. Θὰ ἦταν π. χ. Κυριακὴ στὸ Παρίσι καὶ Δευτέρα στὸ Μὲτς ἢ τὸ Στρασβοῦργο!

Ἡ γραμμὴ διαχωρισμοῦ χωρίζει τὴ γῆ, ὅπως εἴπαμε, σὲ δυὸ ἄνισα μέρη. Γιατὶ κάνει διάφορα ζίγκ - ζάγκ σὲ τρόπο ποὺ ἀφήνει τὰ διάφορα συγκροτήματα τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ πρὸς τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο μέρος. Διαφορετικὰ θὰ χώριζε τὰ νησιὰ ποὺ τὰ ἀποτελοῦν μεταξύ των καὶ θὰ ἦταν τότε ἄλλη ἡμέρα στὸ ἕνα νησὶ καὶ ἄλλη στὸ γειτονικό.

Ἔγινε δεκτό, λοιπόν, ὅτι ὅταν εἶνε Κυριακὴ στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται πρὸς δυσμὰς τῆς γραμμῆς, θὰ εἶνε Δευτέρα στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται πρὸς ἀνατολάς.

Γιὰ τοὺς ταξιδιῶτες ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὴ Σαγκάη γιὰ νὰ πᾶνε στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο ἢ γιὰ τὰ πλοῖα ποὺ κάνουν τὴ συγκοινωνία μεταξὺ νησιῶν τὰ ὁποῖα χωρίζονται ἀπὸ τὴ γραμμὴ αὐτή, ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἡμέρας γίνεται μέσα στὴ θάλασσα ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Οἱ ἀτμοπλοϊκὲς ἑταιρίες ἔχουν ἀναγνωρίσει, μάλιστα, αὐτὴ τὴν «ἡμέρα - φάντασμα» καὶ τὴν πληρώνουν στὰ πληρώματα τῶν πλοίων. Ἔτσι, στὰ ἡμερολόγια αὐτῶν τῶν πλοίων γίνεται λόγος γιὰ 31η Ἀπριλίου, γιὰ 32 Ἰουλίου, γιὰ 30 Φεβρουαρίου κλπ. Κι' ὅμως τέτοιες ἡμέρες δὲν ὑπάρχουν στὸ ἡμερολόγιό μας.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

ΔΕΚΟ

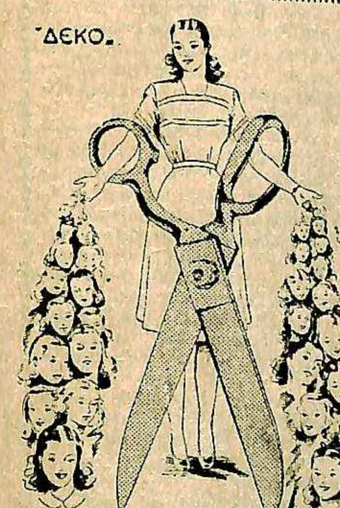

KELLEN

ΑΝΩΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ. Πλ. Ἁγ. Εἰρήνης 11. Τηλ. 24-263

ΠΡΟΣΟΧΗ
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΜΕ ΛΑΝΟΛΙΝΗ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΓΙΑ
ΖΑΝΗ & ΣΑΧΤΟΥΡΗ
(Τέρμα τράμ 17 Ἁγ. Βασιλείου)
Τηλ. 42-020
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

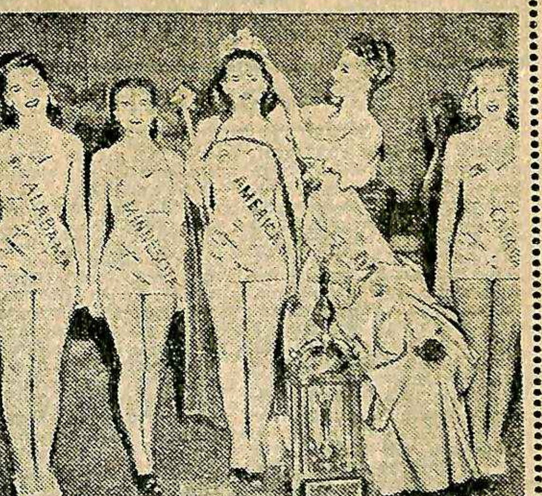

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ»

Στὸ διαγωνισμὸ γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς «Μὶς Ἀμερικῆς» ἔλαβαν μέρος 59 ὑποψήφιες. Ἐκτὸς τῆς ὀμορφιᾶς τους, ἐξετάσθηκε κι' ἡ ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσις κι' ἡ ἀντίληψίς τους. Ἔπειτα ἀπὸ επανειλημμένες ἐπιλογές, ποὺ διήρκεσαν 5 ἡμέρες, οἱ 11 κριταὶ ἀπένειμαν τέλος τὸ ζηλευτὸ τίτλο στὴ Βαρβάρα Γουῶκερ, ἀπ' τὴν πόλι Μέμφις, ἡλικίας 21 ἐτῶν κόρη ὀδοντοτεχνίτου. Ἡ νέα βασίλισσα ἔχει ἀνάστημα 1,68 καὶ βάρος 59 κιλῶν. Ἡ εἰκόνα μας παριστάνει τὴ στέψι της, στὴν ὁποία παρευρίσκονται οἱ 3 ἄλλες «μίς» ποὺ συναγωνίσθηκαν μαζί της στὴν τελευταία ἐπιλογή.

Ἡ Μαίη Γουὲστ σκανδαλίζει ΤΟΥΣ ΛΟΝΔΡΕΖΟΥΣ

Ἡ γυναῖκα μὲ τὸ χαρέμι τῶν ἀνδρῶν...

Τὴν περασμένη βδομάδα ἔφτασε στὸ Λονδῖνο ἡ περίφημη ἄλλοτε ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Μαίη Γουέστ, συνοδευομένη ἀπὸ ἕνα θίασο καὶ ἀπὸ τὸ χαρέμι τῶν ἀνδρῶν ποὺ σέρνει μαζί της.

Ἡ Μαίη Γουέστ — ὅπως θὰ ξέρετε ἴσως — ἦταν ἄλλοτε μιὰ ἀπὸ τὶς δόξες τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου. Ἀλλ' ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴν ὀθόνη μετὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ ὁμιλοῦντος.

Ἡ δικαιολογία αὐτῆς τῆς ἀπομακρύνσεως ἦταν ὅτι ἡ φωνή της κρίθηκε ἀκατάλληλη γιὰ τὸν ὁμιλοῦντα. Ἀλλ' ὁ κυριώτερος λόγος ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ἦταν ὅτι ὅλες οἱ κοινωνικο-θρησκευτικὲς ὀργανώσεις τῆς Ἀμερικῆς εἶχαν ἐκστρατεύσει ἐναντίον της ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀκολάστης διαγωγῆς της.

Ἡ Μαίη Γουέστ συντηροῦσε πάντοτε ἕνα χαρέμι ἀνδρῶν γύρω της καὶ δὲν ἔπαιρνε καμμιὰ προφύλαξι γιὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου τὴν ἀκόλαστη ζωὴ ποὺ ζοῦσε.

Σ' ἐκείνους ποὺ τὴν ρωτοῦσαν ἀπαντοῦσε μὲ ἀναίδεια:

— Δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ βρῶ σ' ἕνα μόνον ἄνδρα ὅλα ὅσα ἐπιθυμῶ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης δόξας της στὸ Χόλλυγουντ, ἡ δύναμις τῶν ἀνδρῶν τοῦ χαρεμιοῦ της εἶχε φτάσει τὸν ἀριθμὸ 17. Ἀργότερα, ὅμως, περιώρισε τὸν ἀριθμό τους σὲ 8, γιατὶ καθένας ἀπ' αὐτοὺς τῆς στοίχιζε πανάκριβα.

Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσί της ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, ἡ Μαίη Γουέστ ρίχθηκε σὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις, ἰδίως θεατρικές, καὶ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία στὸ Μπροντγουαίη.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία ὀφείλεται στὰ ἐξαιρετικὰ τολμηρὰ ἔργα ποὺ ἡ Μαίη Γουέστ παρουσίασε ἀπὸ σκηνῆς. Τὸ ἄσεμνο περιεχόμενο μάλιστα αὐτῶν τῶν ἔργων τῆς στοίχισε δυὸ καταδίκες σὲ φυλάκισι πολλῶν μηνῶν.

Κατὰ τὴν ἄφιξί της στὸ Λονδῖνο, ἡ Μαίη Γουέστ εἶπε, μιλῶντας σὲ μιὰ συγκέντρωσι:

«Στὴ σημερινὴ ἐποχή, ἕνας μόνο τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ κρατήσῃ μιὰ γυναῖκα τὸν ἀγαπημένο της. Κι' αὐτὸς εἶνε νὰ τὸν ἔχῃ πάντα στὴν ἀγκαλιά της».

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς τὴν ρώτησε τότε:

— Μιλᾶτε ἀπὸ προσωπικὴ πεῖρα;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Μαίη Γουέστ. Δοκίμασα πολλὲς φορὲς αὐτὴ τὴ μέθοδο καὶ ἐπέτυχα πάντοτε.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς τὴν χειροκρότησαν. Ἀλλ' οἱ περισσότεροι τὴν ἀποδοκίμασαν καὶ μιὰ γυναῖκα τῆς φώναξε:

— Πῶς δὲν ντρέπεσθε νὰ τὰ λέτε αὐτὰ ἀφοῦ ἐμφανιζόσαστε πάντοτε ὡς δεσποινίς;

Πραγματικά, ἡ Μαίη Γουέστ δὲν παντρεύτηκε ποτέ. Σήμερα εἶνε 50 ἐτῶν — φαίνεται πιθανὸν ὅτι γεννήθηκε τὸ 1897 — ἀλλὰ διατηρεῖ πάντοτε τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ φρεσκάδα της.

Θρύλοι καὶ παραδόσεις

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Ἦταν κάποτε ἕνα βασίλειο, στὸ ὁποῖο δὲν ὑπῆρχαν καθόλου καθρέφτες.

Ὅλους τοὺς καθρέφτες τοὺς εἶχαν κάνει θρύψαλα γιατὶ ἔτσι εἶχε διατάξει ἡ βασίλισσα! Ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θὰ τολμοῦσε να κρύψῃ μέσα στὸ σπίτι του, ἔστω κι' ἕνα μικρὸ καθρεφτάκι... Θὰ τὸν σκότωναν!

Ἂν θέλετε νὰ μάθετε τὴν αἰτία τῆς παράξενης ὅσο καὶ τρομερῆς αὐτῆς διαταγῆς τῆς βασίλισσας εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς τὴν πῶ.

Ἄσχημη, σὲ βαθμὸ ποὺ καὶ τὰ χειρότερα τέρατα θὰ φαινόντουσαν ὄμορφα μπροστά της, ἡ βασίλισσα δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ στοὺς καθρέφτες τὸ πρόσωπό της.

Ἀκόμα γιὰ νἆνε σίγουρη, ἡ ἄσχημη καὶ μοχθηρὴ βασίλισσα, πὼς οἱ ὄμορφες τοῦ βασιλείου της δὲν θὰ ἔνοιωθαν ποτέ τους χαρὰ γιὰ τὰ θέλγητρά τους, σκέπασε μὲ σανίδια ὅλα τὰ ποτάμια καὶ τὶς λίμνες.

Σ' ἕνα χωριὸ λοιπὸν τοῦ βασιλείου αὐτοῦ ζοῦσε μιὰ κοπέλλα ποὺ τὴν λέγαν Ὑακίνθη. Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ἡ λιγώτερο λυπημένη ἀπὸ τὶς ἄλλες κοπέλλες τοῦ χωριοῦ, γιατὶ εἶχε ἀρραβωνιαστὴ ἕνα νέο ποὺ τὴν ἀγαποῦσε. Δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ καθρέφτη ἡ Ὑακίνθη, ἀφοῦ εἶχε τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ποὺ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τῆς λέῃ πόσο ἦταν ὄμορφη.

—Ἀλήθεια... Πῶς εἶνε τὰ μάτια μου, ἀγαπημένε μου; τὸν ρωτοῦσε.

Κι' ὁ ἀρραβωνιαστικός της τῆς ἀπαντοῦσε:

—Μοιάζουν μὲ δυὸ ἀστέρια! Τόσο λαμπερὰ εἶνε..

—Καὶ τὸ μέτωπό μου; Τὰ μάγουλά μου; Τὰ χείλη μου;...

—Ὤ! τὸ μέτωπό σου εἶνε πιὸ καθαρὸ καὶ πιὸ λευκὸ ἀπ' τὸ χιόνι... Τὰ μάγουλά σου εἶνε σὰν ντροπαλὰ τριαντάφυλλα καὶ τὰ χείλη σου μοιάζουν μὲ κεράσια.

—Καὶ τὰ δόντια μου;

—Τὰ σπειριὰ τοῦ ριζιοῦ δὲν εἶνε τόσο λευκὰ ὅσο τὰ δόντια σου!... Ὅσο γιὰ τ' αὐτάκια σου τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγάπη μου; Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σγουρόξανθα μαλλιά σου φαίνονται σὰν δυὸ νειόσκαστα γαρύφαλα!

Ἔτσι πάντα μιλοῦσαν οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι. Ἐκείνη, μαγεμένη ἀπ' τὸ ζωντανὸ καθρέφτη της κι' ἐκεῖνος εὐτυχισμένος ἀπ' τὴν ἀφοσίωσί της καὶ τὴν ἀγάπη της. Καὶ τόσο καλὰ οἱ ψυχές τους ταιριάζανε ποὺ ἡ ἀγάπη τους μέρα μὲ τὴ μέρα μεγάλωνε.

Ἐπιτέλους ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν. Ἡ χαρά τους γι' αὐτὸ ἦταν ἀπερίγραπτη καὶ τὴν διαλαλήσανε σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Καὶ ὅλος ὁ κόσμος χάρηκε γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ μόνο ἡ μοχθηρὴ βασίλισσα ταράχθηκε ὅταν τὸ ἔμαθε κι' ἀποφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία τους.

★

Μιὰ μέρα, ποὺ ἡ Ὑακίνθη μάζευε λουλούδια μέσα σ' ἕναν κῆπο γιὰ νὰ τὰ χαρίσῃ στὸν ἀρραβωνιαστικό της, τὴν πλησίασε μιὰ γρηὰ καὶ τῆς ζήτησε ἐλεημοσύνη. Μὰ πρὶν τὴν ἐλεήσῃ ἡ Ὑακίνθη, ἡ γρηὰ ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ:

—Ἄχ! Θεέ μου!... Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶδαν τὰ μάτια μου!...

—Τί εἶδες, καλή μου γρηούλα; τὴ ρώτησε ἡ ἀθώα κοπέλλα.

—Τὸ πιὸ ἄσχημο πρᾶγμα τοῦ κόσμου!...

—Ποιό; Ποιὸ εἶν' αὐτό;

—Ἀλλοίμονο!... Πῶς νὰ στὸ πῶ, δυστυχισμένο μου παιδί;... Κι' ὡστόσο πρέπει νὰ στὸ πῶ! Αὐτὸ ποὺ εἶδα, εἶσαι σύ!... Ναί, ἐσὺ εἶσαι! Βέβαια ζῶ πολὺν καιρὸ στὸν κόσμο αὐτὸ μὰ σ' ὁρκίζομαι, δὲν ξαναεῖδα στὰ μάτια μου ἀσχημότερο πλᾶσμα ἀπὸ σένα. Εἶσαι ἑκατὸ φορὲς πιὸ ἄσχημη ἀπ' ὅ,τι μπορῶ νὰ σοῦ πῶ!...

Ἡ φτωχὴ Ὑακίνθη χλώμιασε, σὰν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια τῆς γρηᾶς. Ἔνοιωσε ν' ἀναποδογυρίζῃ ὁλόκληρος ὁ κόσμος γι' αὐτὴν κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ...

—Πές μου, ψιθύρισε ἐπιτέλους, πῶς εἶνε τὰ μάτια μου;

—Ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς στάχτης!.. Μὰ δὲν θὰ ἦσαν τόσο ἄσχημα, ἂν δὲν ἀλλοιθώριζαν φριχτά!...

—Καὶ τὸ στόμα μου;

—Τὰ χείλη σου εἶνε χλωμὰ σὰν μαραμένα λουλούδια τοῦ φθινοπώρου καὶ τὰ δόντια σου εἶνε κίτρινα καὶ στραβά...

—Ἄχ! Ἀλλοίμονο σὲ μένα!... Καὶ τ' αὐτιά μου;

—Εἶνε τόσο ἄσχημα καὶ τόσο μαλλιαρὰ ποὺ καθὼς προβάλλουν κάτω ἀπὸ τὰ ξέθωρα μαλλιά σου εἶνε ἀδύνατο νὰ τὰ ἰδῇ κανεὶς χωρὶς ν' ἀηδιάσῃ... Κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι ὄμορφη, καθόλου μάλιστα, μὰ ἂν τύχαινε νἆμουν τόσο ἄσχημη ὅσο εἶσαι σύ, θὰ πέθαινα ἀμέσως ἀπὸ τὴ λύπη μου!

Μόλις εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ἡ γρηά, ποὺ ἦταν βαλτὴ ἀπ' τὴ βασίλισσα, ἔφυγε γελῶντας σαρκαστικά, ἐνῷ ἡ Ὑακίνθη σωριάστηκε πάνω σ' ἕναν πάγκο κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα...

★

Τίποτα πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

—Εἶμαι ἄσχημη! Εἶμαι ἄσχημη!... ἔλεγε κλαίγοντας διαρκῶς.

Τοῦ κάκου ὁ ἀρραβωνιαστικός της τὴ βεβαίωνε γιὰ τὸ ἀντίθετο, μὲ τοὺς πιὸ βαρειοὺς ὅρκους. Ἐκείνη δὲν τὸν πίστευε. Νόμιζε πὼς ὁ ἀρραβωνιαστικός της δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ τὴ συμπονοῦσε γιὰ τὸ χάλι της, τὴν λυπόταν γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ ἀσχήμια της. Κι' ἡ δυστυχισμένη ἡ κοπέλλα δὲν ἤθελε πιὰ νὰ παντρευτῇ.

—Τώρα σοῦ προξενῶ οἶκτο, τοῦ ἔλεγε. Μὰ γρήγορα θ' ἀνατριχιάζῃς ὅταν θἄρχωμαι κοντά σου!..

Τί νὰ κάνῃ ὁ ἄτυχος νέος; Τὸ μόνο μέσον ποὺ τοῦ ἔμενε γιὰ νὰ βγάλῃ ψεύτρα τὴ γρηά, ἦταν νὰ φέρῃ ἕναν καθρέφτη στὴν Ὑακίνθη. Μά, καθὼς εἴπαμε, δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνας καθρέφτης σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ;

—Ἔ, λοιπόν, θὰ πάω στὸ παλάτι! εἶπε τέλος ὁ δυστυχισμένος ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ὑακίνθης. Ὅσο κακὴ κι' ἂν εἶνε ἡ βασίλισσά μας θὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὰ δάκρυά μου καὶ θ' ἀκυρώσῃ τὴ φοβερὴ διαταγή της, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας μᾶς συμβαίνουν τόσες συμφορές!...

★

—Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τί ζητοῦν ἀπὸ μένα; ρώτησε ἡ φθονερὴ βασίλισσα μόλις τὸ ζευγάρι παρουσιάστηκε ἐμπρός της.

—Βασίλισσά μου, εἶπε τότε ἱκετευτικὰ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ὑακίνθης, κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἀπαρηγόρητη ἀγαπημένη ἀρραβωνιαστικιά του, ἔχεις μπροστά σου τοὺς πιὸ δυστυχισμένους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου.

—Κι' ἤρθατε νὰ μὲ ἀνησυχήσετε γι' αὐτό;

—Μὴν εἶσαι τόσο ἄσπλαχνη, βασίλισσά μου...

—Καὶ τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ γιὰ τοὺς πόνους τῆς ἀγάπης σας;

—Ἂν μᾶς ἐπέτρεπες νὰ προμηθευθοῦμε ἕνα καθρέφτη...

Στὸ ἄκουσμα τῆς τελευταίας λέξεως τοῦ ἐρωτευμένου νέου, ἡ βασίλισσα τινάχτηκε ἀπὸ τὸ θρόνο της καὶ κατακίτρινη ἀπὸ θυμὸ τοῦ φώναξε τρίζοντας τὰ δόντια της:

—Τόλμησες νὰ μιλήσῃς γιὰ καθρέφτη;..

—Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! ψιθύρισε τρέμοντας ὁ νέος. Μὴν κάνῃς ἔτσι, βασίλισσά μου... Ἄκουσέ με πρῶτα κι' ἔπειτα κάνε με ὅ,τι θέλεις!... Αὐτὴ ἡ κόρη μὲ τὴν ὑπέροχη ὀμορφιὰ ἔχει πέσει στὴν πιὸ μεγάλη πλάνη... Νομίζει πὼς εἶνε πολὺ ἄσχημη!...

—Καὶ βέβαια, φώναξε ἡ βασίλισσα μ' ἕνα ἀπαίσιο γέλιο, καὶ βέβαια εἶνε τρομερὰ ἄσχημη! Πιὸ ἄσχημο πλᾶσμα δὲν ξαναεῖδα στὴ ζωή μου!...

Ἡ Ὑακίνθη μόλις ἄκουσε τὴ βασίλισσα νὰ ἐπιβεβαιώνῃ τὰ λόγια τῆς γρηᾶς, ἄφησε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της ὅμως, ἀγανάκτησε σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ χωρὶς νὰ λογαριάσῃ καθόλου τὶς συνέπειες, φώναξε στὴ βασίλισσα πὼς ἦταν μιὰ τρελλή! Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ πῇ δεύτερη λέξι, γιατὶ ὁ δήμιος ποὺ στεκόταν διαρκῶς πλάϊ στὸ θρόνο τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ σήκωσε τὸ πλατὺ καὶ γυαλιστερὸ σπαθί του γιὰ νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι. Τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ Ὑακίνθη μισάνοιξε τὰ μάτια της.

Καὶ τότε, καθὼς ὁ δήμιος ἦταν ἕτοιμος νὰ κατεβάσῃ τὸ σπαθί του στὸ λαιμὸ τοῦ νέου ἀκούστηκαν μαζὶ δυὸ φωνές, δυὸ φωνὲς πολὺ διαφορετικὲς ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη: Ἡ μία ἦταν φωνὴ ἀνέκφραστης χαρᾶς, γιατὶ ἡ Ὑακίνθη εἶδε τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά της στὴ λεπίδα τοῦ λαμπεροῦ ἀτσαλιοῦ τοῦ σπαθιοῦ!... Κι' ἡ ἄλλη ἦταν ἀγωνιώδης, στριγγὴ καὶ βραχνή, κι' ἔσβυσε σὰν ρόγχος θανάτου γιατὶ ἡ ἄσχημη καὶ κακὴ βασίλισσα πέθανε ἀπὸ ντροπὴ καὶ φρίκη, βλέποντας ἄξαφνα, ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρό, τὴν ἀπαίσια ἀσχήμια της μέσα στὸν τρομερὸ ἐκεῖνο καθρέφτη...

★

Ὁ θάνατος τῆς βασίλισσας ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς Ὑακίνθης κι' ἔκανε τὴν ὡραία νέα νὰ γνωρίσῃ τὴν ὀμορφιά της.

Τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι ἔφυγε ἀμέσως κατόπιν ἀπὸ τὸ παλάτι. Ἔτρεξαν στὴν ἐξοχή, κι' ἐκεῖ, στὸ κρυστάλλινο νερὸ μιᾶς δροσοπηγῆς ποὺ τὴν ξεσκέπασαν οἱ δυό τους ἀπ' τὰ σανίδια, καθρεφτίσθηκαν σφιχταγκαλιασμένοι πιὸ θερμὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ κι' ἀποφασισμένοι νὰ ἑνωθοῦν τὸ γρηγορώτερο μὲ τὶς λουλουδένιες ἁλυσίδες τοῦ γάμου.

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

Ο ΜΕΛΛΩΝ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Μπράϊαν Γουώτς, τὸ παιδὶ-θαῦμα

Τὸ ἀγγλικὸ κοινὸν φημίζεται ὡς ἐξαιρετικὰ φίλαθλον. Ἦταν φυσικὸ λοιπὸν νὰ στρέψῃ ὅλο του τὸ ἐνδιαφέρον σ' ἕνα ἀγοράκι 6 ἐτῶν, τὸν Μπράϊαν Τζὼν Γουώτς, ἀληθινὸ «παιδὶ-θαῦμα».

Ὁ μικρὸς Μπράϊαν εἶνε φαινόμενον στὸ τρέξιμο - φαινόμενον ποὺ μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὸν Ἰνάουντι στὴν ἀριθμητικὴ ἢ μὲ τὸν Μότσαρτ στὴ μουσική...

Μόλις μπόρεσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, ἄρχισε νὰ τρέχῃ... Σήμερα, εἶνε 6 ἐτῶν καὶ... δὲν ξέρει καθόλου νὰ περπατᾷ! Τρέχει μόνο, τρέχει διαρκῶς... Τρέχει γιὰ νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο, τρέχει γιὰ ν' ἀγοράσῃ τσιγάρα γιὰ τὸν πατέρα του, τρέχει παίζοντας μὲ τοὺς φίλους του. Κι' ὅμως δὲν κουράζεται, οὔτε λαχανιάζει ποτέ. Εἶνε ἕνα ζωντανὸ ἀεικίνητον!

Κατάγεται ἀπὸ φτωχικὴ μᾶλλον οἰκογένεια καὶ κατοικεῖ μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του στὸ Μπρίστολ, ἀγγλικὴ πόλι περίφημη γιὰ τὴν καπνοβιομηχανία της καὶ γιὰ τὸ ἐργοστάσιο τῶν ἀεροπλάνων της.

Μιὰ μέρα, πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, εἶχε χωθῆ λαθραῖα στὸ στάδιο τοῦ Μπρίστολ. Ἐκεῖ λοιπὸν τὸν ἀνακάλυψε ὁ διάσημος παίκτης τοῦ «ράγκμπυ» Σπάντ Μοῦρφυ. Θέλοντας νὰ δείξῃ τὸ ταλέντο του, ὁ Μπράϊαν ἔτρεξε τὰ 800 μέτρα, μ' ἕνα ἄψογο στὺλ ποὺ κατέπληξε τὸ Μοῦρφυ. Κι' ὅταν ἐκεῖνος τοὖδωσε ἕνα νόμισμα γι' ἀνταμοιβή του, ὁ μικρὸς ξετρελλάθηκε τόσο ἀπ' τὴ χαρά του, ὥστε γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ, ἔκαμε 9 φορὲς τὸ γῦρο τοῦ στίβου, ἔτρεξε δηλαδὴ 3.600 μέτρα!...

Ὁ Μοῦρφυ κατάλαβε πὼς εἶχε νὰ κάμῃ μ' ἕνα μέλλοντα πρωταθλητὴ τοῦ κόσμου. Καὶ χάρις στὶς ἐνέργειες του, ὁ μικρὸς Μπράϊαν ἐπέτυχε νὰ συμμετάσχῃ τὴν ἄλλη μέρα σὲ μιὰ προγύμνασι ὑποψηφίων δρομέων. Εἶχε ν' ἀναμετρηθῇ μὲ ἄντρες, δυὸ φορὲς ψηλότερους καὶ τέσσερες φορὲς μεγαλύτερους στὰ χρόνια ἀπ' αὐτόν. Κι' ὅμως ἔφτασε πρῶτος στὸ τέρμα μιᾶς διαδρομῆς 800 μέτρων, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ κούρασι, κι' ἔπειτα, χωρὶς κἂν νὰ σταματήσῃ, γιὰ ν' ἀνασάνῃ ἔκαμε 16 γύρους τῶν 400 μέτρων!

Οἱ θεαταὶ εἶχαν μείνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν ἦταν ἁπλῶς μιὰ ἐλπίδα, ἀλλὰ κάτι πολὺ περισσότερο: μιὰ ἀποκάλυψι, ἕνα θαῦμα!

Γιὰ ν' ἀναπτύξῃ ὅμως τὰ φυσικά του χαρίσματα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ σπαταλᾷ. Ὁ Μοῦρφυ λοιπόν, ἀνέλαβε τὴ συστηματικὴ προγύμνασί του. Δὲν τὸν ἀφίνει τὰ παρακουράζεται πρόωρα, κρατεῖ μυστικὲς τὶς «ἐπιδόσεις» ποὺ πραγματοποιεῖ καὶ βεβαιώνει ὅτι σὲ λίγα χρόνια θὰ τὸν ἔχῃ κάμει παγκόσμιο πρωταθλητή.

Ὁ μικρὸς δρομεὺς βρίσκεται τώρα ὑπὸ συνεχῆ ἰατρικὴ ἐπίβλεψι. Δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ τρέξῃ περισσότερο ἀπὸ ὅσο πρέπει. Ἐξασκεῖται στὸ στάδιο μὲ αὐστηρὴ παρακολούθησι, ὥστε νὰ μὴ τὸ παρακάνῃ. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ ὡστόσο γι' αὐτοὺς τοὺς περιορισμούς, γυρίζει κατόπιν τρέχοντας στὸ σπίτι του...

—Ὁ Μπράϊαν ἔχει τὸ τρέξιμο μέσα στὸ αἷμα του! λέει ὁ πατέρας του, γοητευμένος καὶ τρομαγμένος συγχρόνως ἀπ' τὴν τόση ρεκλάμα ποὺ γίνεται γύρω ἀπ' τὸ γυιό του. Σκέπτεται διαρκῶς πὼς θὰ τρέξῃ, ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦμε νὰ τὸν ἐμποδίσουμε... Ὁ παπποῦς του ὑπῆρξε πρωταθλητὴς τῆς πεζοπορείας, καθὼς κι' οἱ δυὸ θεῖοι του. Ὅσο γιὰ μένα, δὲν ἀσχολήθηκα ποτὲ μὲ ἄλλο σπὸρ ἀπ' τὸ φοὺτ - μπώλ.

Ὁ μικρὸς ἀποφεύγει ὅσο μπορεῖ νὰ κάμῃ λόγο γιὰ τὰ κατορθώματά του. Κι' ὅταν τὸν παραενοχλήσουν, γίνεται καπνός...

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

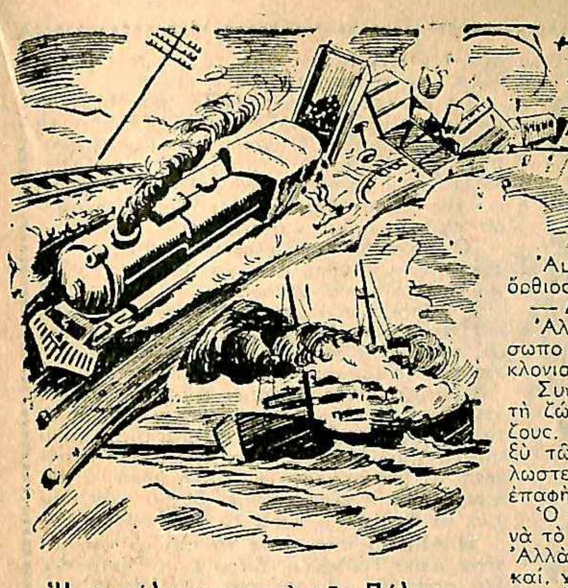

Ἡ μεγάλη συμφορὰ τῆς Πάλμα

Ψηλὰ τείχη περιβάλλουν καὶ σήμερα ἀκόμη τὴν Πάλμα, τὴν πρωτεύουσα τῆς Μαγιόρκας.

Στὸ νοτιοδυτικὸ μέρος τῆς πόλεως, ἀνάμεσα στὰ τείχη καὶ τὸ μικρὸ χωριὸ τῆς Πασκουαλίνα, βρισκόταν κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνα τὸ μεγάλο πυριτιδοποιεῖο τοῦ Ἐμμανουέλε Πέντρος, ποὺ ἐργαζόταν γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἱσπανικῆς κυβερνήσεως.

Τὸ προσωπικὸ τοῦ πυριτιδοποιείου τὸ ἀποτελοῦσαν 70 περίπου ἄνδρες καὶ ἄλλες τόσες γυναῖκες.

Ὀγδόντα ἀπ' αὐτοὺς ἐργάζονταν μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα στὸ γέμισμα φυσιγγίων δυναμίτιδος. Οἱ ὑπόλοιποι ἦταν σκορπισμένοι στὰ γειτονικὰ διαμερίσματα.

Ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες ποὺ ἐργάζονταν μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα ἦταν καὶ ἡ ὄμορφη Τερέζα Βάγιο κι' ὅλοι ἤξεραν πὼς ἦταν ἀπὸ καιρὸ φίλη ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἐπιστάτες τοῦ πυριτιδοποιείου, τοῦ Πέντρο Ἀλάμος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἕνας καινούργιος ἐργάτης προσελήφθη στὸ πυριτιδοποιεῖο. Τὸν ἔλεγαν Ἀλόνσο Κεραντὰλ κα' κατάγόταν ἀπὸ τὴ Βαλέντσια.

Ἦταν ἕνας γεροδεμένος νέος, μὲ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία, λαμπερὰ μάτια καὶ πολὺ ὄμορφο παρουσιαστικό.

Οἱ ἐργάτριες τοῦ πυριτιδοποιείου ἦσαν ξετρελλαμένες μαζί του. Μὰ ὁ Ἀλόνσο δὲν κύτταζε παρὰ μόνο τὴν Τερέζα. Κι' ἦταν πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστήριζαν πὼς συναντιόνταν κρυφὰ τὰ βράδυα σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι τῆς Πασκουαλίνα, ὅπου ἔμενε ὁ Ἀλόνσο.

Οἱ φῆμες αὐτὲς ἔφτασαν σιγὰ - σιγὰ καὶ στ' αὐτιὰ τοῦ Πέντρο Ἀλάμος, ποὺ εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ τότε νὰ κακομεταχειρίζεται τὸν Ἀλόνσο καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ βρῇ ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὸν διώξῃ.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ — ἦταν ἡ 7 Ἰουνίου τοῦ 1895 — ὁ ἐπιστάτης, μπαίνοντας μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα, ἀντίκρυσε τὸν Ἀλόνσο νὰ σιγοκουβεντιάζῃ μὲ τὴν Τερέζα.

Ἡ νέα, μόλις τὸν εἶδε, ἔγινε κατακόκκινη καὶ τὸ φυσίγγιο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της τῆς ξέφυγε καὶ κύλησε στὸ πάτωμα.

Ὁ ἐπιστάτης πῆγε τότε κοντὰ στὸν Ἀλόνσο.

—Μοῦ φαίνεται, νεαρέ, τοῦ εἶπε μ' ἀπότομο ὕφος πὼς θἄκανες καλύτερα νὰ ξαναγυρίσῃς στὴ Βαλέντσια

Ὁ Ἀλόνσο ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

—Ἐμπρός, δρόμο! συνέχισε ὁ ἐπιστάτης. Ἀπὸ σήμερα θὰ πᾷς νὰ δουλέψῃς στοὺς κάλυκες. Τὰ φυσίγγια τῆς δυναμίτιδος θέλουν προσοχή. Δὲν κάνεις γι' αὐτὴ τὴ δουλειά!

Ἀλλ' ὁ Ἀλόνσο ἐξακολούθησε νὰ εἶνε σκυμμένος πάνω στὸ τραπέζι ὅπου ἐργαζόταν

Ὁ ἐπιστάτης τὸν ἔπιασε τότε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν τράνταξε.

Ἀμέσως ὁ Ἀλόνσο Κεραντὰλ τινάχθηκε ὄρθιος, μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές του.

—Δρόμο! ξαναεῖπε ὁ ἐπιστάτης.

Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, δέχθηκε στὸ πρόσωπο μιὰ γερὴ γροθιά, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ κλονισθῇ.

Συνῆλθε ἀμέσως, ὅμως, κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του τὸ ξύλινο ραβδὶ μὲ τοὺς ρόζους, ποὺ συμβόλιζε τὴν ἐξουσία του μεταξὺ τῶν ἐργατῶν. Πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, ἄλλωστε, εἶχαν αἰσθανθῆ στὴ ράχη τους τὴν ἐπαφὴ αὐτοῦ τοῦ ραβδιοῦ.

Ὁ ἐπιστάτης δὲν εἶχε τολμήσει ὡς τότε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ἐναντίον τοῦ Ἀλόνσο. Ἀλλὰ τώρα λυσσοῦσε ἀπὸ τὸ κακό του καί, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, τὸ κατέβασε μὲ ὁρμὴ πάνω στὸν ὦμο τοῦ νέου.

Ὁ Ἀλόνσο ἔκαμε τότε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω κι' ἁρπάζοντας ἕνα σιδερένιο λοστάρι, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά, τὸ σήκωσε ψηλὰ γιὰ νὰ χτυπήσῃ μ' αὐτὸ τὸν ἐπιστάτη.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀπόφυγε τὸ χτύπημα καὶ τὸ λοστάρι χτύπησε μὲ ὁρμὴ πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ φυσίγγια δυναμίτιδος.

Τὸ τί ἐπακολούθησε εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ. Ἕνα ἀπὸ τὰ φυσίγγια αὐτὰ ἐξερράγη. Κι' ἔπειτα στὴ σειρὰ ὅλες οἱ χιλιάδες τῶν φυσιγγίων ποὺ ἦσαν στοιβαγμένα μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα, μ' ἕναν τρομερὸ κρότο ποὺ συνετάραξε τὴ γῆ σὲ μεγάλη ἀπόστασι.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, τὸ πυριτιδοποιεῖο εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἀληθινὴ κόλασι. Καὶ σὲ λίγο, ἡ ἀποθήκη μὲ τὴν πυρίτιδα πῆρε ἐπίσης φωτιά. Τεράστιες πύρινες γλῶσσες ὑψώθηκαν τότε στὸν οὐρανὸ κι' οἱ καπνοὶ τύλιξαν τὰ πάντα. Καὶ κάθε τόσο μιὰ καινούργια ἔκρηξις τράνταζε τὸ ἔδαφος.

Οἱ ἐκρήξεις ἦσαν τόσο δυνατές, ποὺ πολλὰ σπίτια τῆς Πασκουαλίνα σωριάστηκαν σ' ἐρείπια, θάβοντας ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν μέσα σ' αὐτό.

Οἱ καταστροφὲς δὲν ἦσαν μικρότερες ἐπίσης στὸ νότιο τμῆμα τῆς Πάλμα.

Οἱ ἐκρήξεις συνεχίσθηκαν ἀδιάκοπα ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Καὶ καμμιὰ προσπάθεια περιορισμοῦ τῆς συμφορᾶς, καμμιὰ προσπάθεια διασώσεως τῶν θυμάτων δὲν ἦταν δυνατή.

Τέλος, κατὰ τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, οἱ ἐκρήξεις ἀραίωσαν κάπως. Ἕνα συνεργεῖο ἀπὸ 35 στρατιῶτες καὶ ἐργάτες προσπάθησε τότε νὰ εἰσχωρήσῃ ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια.

Ἀλλά, λίγη ὥρα ἀργότερα, μιὰ καινούργια ἔκρηξις δόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα. Ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες. Κι' ἔθαψε κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν τοίχων ποὺ κατέρρεαν τοὺς περισσότερους ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶχαν εἰσχωρήσει μέσα στὸ πυριτιδοποιεῖο.

Οἱ ἐργασίες τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν ἐρειπίων ἄρχισαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς μεγάλων φαναριῶν.

Ἑκατὸν δέκα ἑπτὰ νεκροὶ ἀνασύρθηκαν ὡς τὸ πρωΐ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τραυματιῶν ἔφτασε τοὺς πενῆντα καὶ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς πέθαναν τὶς ἑπόμενες ἡμέρες.

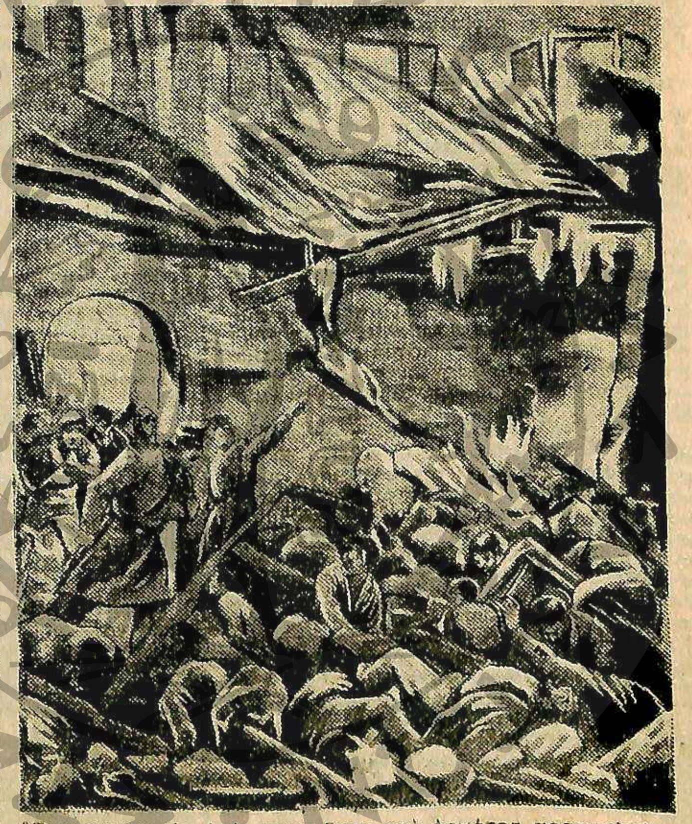

Ἕνα συνεργεῖο ἀπὸ στρατιῶτες καὶ ἐργάτες προσπαθοῦσε νὰ εἰσχωρήσῃ ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια.

Τριάντα νεκροὶ καὶ ἄλλοι τόσοι τραυματίαι ὑπῆρχαν ἐπίσης στὴν Πασκουαλίνα. Τὰ θύματα τῆς Πάλμα ἦσαν δέκα περίπου.

Σπαρακτικὲς σκηνὲς ξετυλίχτηκαν κατὰ τὴν ἀναγνώρισι τῶν θυμάτων. Ἀλλοίμονο! Τὰ περισσότερα ἦσαν ἀκρωτηριασμένα καὶ παραμορφωμένα φρικιαστικά, κι' ἔτσι μόνον τριάντα πέντε ἀπ' αὐτὰ ἀναγνωρίσθηκαν. Μέσα σὲ δέκα μεγάλα κιβώτια συγκεντρώθηκαν, ἐξ ἄλλου, τὰ κομμένα μέλη — πόδια, χέρια, τμήματα κορμοῦ, κεφάλια — ποὺ βρέθηκαν σκορπισμένα παντοῦ.

Αὐτὸς ἦταν ὁ θλιβερὸς ἀπολογισμὸς τῆς τραγικῆς καταστροφῆς τῆς Μαργιόκας.

●●

Εἴσαστε αἰσιόδοξος;

«Παίρνετε τὴ ζωὴ ὅπως ἔρχεται!» συμβουλεύουν οἱ Ἀμερικανοί. Εἶνε μιὰ φρόνιμη συνταγή. Δυστυχῶς ὅμως δὲν μπορεῖ ὅλος ὁ κόσμος ν' ἀντιμετωπίζῃ μὲ χαμόγελο τὶς σημερινὲς δυσκολίες τῆς ζωῆς. Ἀνήκετε στὴν κατηγορία τῶν λίγων τυχερῶν ποὺ τὸ κατορθώνουν; Θὰ τὸ ἐξακριβώσετε ἀπαντῶντας στὶς παρακάτω ἐρωτήσεις:

1) Βρίσκετε καλὸ κάποτε τὸ ρεβιθοκαφὲ χωρὶς γάλα; 2) Σκέπτεσθε ὅτι ἡ τύχη ἔρχεται στὸν ὕπνο; 3) Βρίσκετε ὅτι τὰ πράγματα πηγαίνουν ἀπ' τὸ κακὸ στὸ χειρότερο; 4) Ἀρέσει ἡ συντροφιά σας στὰ παιδιά; 5) Στὶς συζητήσεις, ἐπιμένετε σὲ μιὰ ἄποψι, ἔστω κι' ἂν νοιώθετε ὅτι ἔχετε ἄδικο; 6) Ἔχετε τύχη; 7) Σᾶς φτάνει ἡ μερίδα τῆς ζάχαρης τοῦ δελτίου; 8) Πιστεύετε ὅτι ὅλα τακτοποιοῦνται πάντα; 9) Δέχεσθε νὰ φορέσετε τρύπιες κάλτσες; 10) Βρίσκετε ὅτι ὁ δρόμος φαίνεται συντομώτερος μὲ τὸ τραγοῦδι; 11) Χειροκροτεῖτε εὔκολα στὸ θέατρο; 12) Σᾶς ἀγαποῦν; 13) Ἀγαπᾶτε χωρὶς ἐλπίδα; 14) Θέλετε νὰ μαθαίνετε τί περιέχει τὸ φαγητὸ ποὺ τρῶτε; 15) Προτιμᾶτε τὸ φθινόπωρο ἀπ' τὴν ἄνοιξι; 16) Φοβᾶσθε ἐξ ἐνστίκτου τὶς δυσκολίες; 17) Σᾶς θεωροῦν γενικῶς καλὸ σύντροφο; 18) Ξέρετε ν' ἀπαντᾶτε σὲ μιὰ βρισιὰ μ' ἕνα ἀστεῖο;

Θὰ σημειώσετε μιὰ μονάδα γιὰ κάθε καταφατικὴ ἀπάντησί σας στὶς ἐρωτήσεις 1, 2, 4, 6 7, 8, 9, 10, 11, 12, 17, 18 καὶ γιὰ κάθε ἀρνητικὴ στὶς ἐρωτήσεις 3, 5, 13, 14, 15, 16.

Ἂν συγκεντρώσετε ἔτσι περισσότερες ἀπὸ 16 μονάδες, ἡ ζωή σας φαίνεται εὔκολη κι' εὐχάριστη. Μὲ 10-16 μονάδες, ἔχετε μιὰ ἀρκετὴ αἰσιοδοξία. Μὲ 6-10 μονάδες, πρέπει νὰ προσπαθῆστε νὰ βλέπετε περισσότερο τὴν καλὴ πλευρὰ τοῦ κάθε πράγματος (ἀκόμη κι' ἡ δυστυχία ἔχει συχνὰ κάποια καλὴ πλευρά). Ἂν ἔχετε λιγώτερες ἀπὸ 6 μονάδες, πάσχετε ἀπὸ φοβερὴ ἀπαισιοδοξία.

Οἱ ἐπικίνδυνες ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ τῆς θερμοκρασίας

•Πῶς πέθανε ὁ πρόεδρος Ρούζβελτ

Οἱ ἀπότομες μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας ἔχουν ὡς γνωστόν, μιὰ δυσάρεστη ἐπίδρασι στὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ μας καὶ γενικώτερα στὴν ὑγεία μας. Κατὰ τὸν δόκτορα Οὐΐλλιαμ Πέτερσεν, διευθυντὴ τοῦ τμήματος ἐρευνῶν τοῦ νοσοκομείου τοῦ «Ἁγίου Λουδοβίκου» στὸ Σικάγο, μποροῦν μάλιστα νὰ προκαλέσουν καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸ θάνατο σὲ ὡρισμένα ἄτομα!

Ὁ δόκτωρ Πέτερσεν ἀποδίδει σ' αὐτὴ τὴν αἰτία τὸ θάνατο δύο προέδρων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τοῦ Φραγκλίνου Ρούζβελτ καὶ τοῦ Κάλβιν Κούλιτζ.

Ὁ πρόεδρος Ρούζβελτ πέθανε στὶς 12 Ἀπριλίου 1945 κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς παραμονῆς του στὸ Γουώρμ Σπρίνγκς τῆς Βιργινίας. Ὁ δόκτωρ Πέτερσεν διεπίστωσε, λοιπόν, ὅτι, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐκεῖ παραμονῆς τοῦ Ἀμερικανοῦ προέδρου, ἡ θερμοκρασία ἔκανε μερικὰ ἀπότομα ἅλματα. Ἔτσι, σὲ διάστημα μιᾶς ἑβδομάδας περίπου ἀνέβηκε ἀπὸ τοὺς 16 βαθμοὺς στοὺς 27, κατέβηκε κατόπιν στὸ μηδὲν καὶ ἔπειτα ἀνέβηκε καὶ πάλι στοὺς 29 βαθμούς.

Τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ προέδρου, ἡ θερμοκρασία διεκυμάνθη κατὰ 29 βαθμούς.

«Σύμφωνα μὲ τὴ διάγνωσι τῶν ἰατρῶν ποὺ περιποιήθηκαν τὸν πρόεδρο, λέει ὁ δόκτωρ Πέτερσεν, ὁ θάνατός του ὠφείλετο σὲ μιὰ θρόμβωσι, ποὺ ἐπέφερε ρῆξι τοῦ ἀνευρύσματος τῆς ἀορτῆς. Ἡ αἰτία, ὅμως, ποὺ προκάλεσε αὐτὴ τὴ διαταραχὴ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, ἦταν ἀναμφισβήτητα ἡ ἀπότομη μεταβολὴ τῆς θερμοκρασίας. Ἀνάλογα δηλαδὴ μὲ τὴν ἄνοδο ἢ τὴν πτῶσι τῆς θερμοκρασίας, τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα διαστέλλονται ἢ συστέλλονται. Ἀλλ' ὅταν ὁ ρυθμὸς αὐτῆς τῆς διαστολῆς ἢ τῆς συστολῆς δὲν εἶνε κανονικός, ὅπως συμβαίνει στὴν περίπτωσι ποὺ ἡ θερμοκρασία ἀνέρχεται ἢ κατέρχεται ἀπότομα, ἐπέρχεται μιὰ γενικὴ διαταραχὴ τῆς κυκλοφορίας, ποὺ μπορεῖ νὰ ὁδηγήση καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸ θάνατο. Τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα προσπαθοῦν τότε νὰ προσαρμοσθοῦν στὶς μεταβολὲς αὐτὲς τῆς θερμοκρασίας, συμβαίνει ὅμως κάποτε νὰ ὑποκύψουν σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια, ὅπως ἀκριβῶς στὴν περίπτωσι τοῦ προέδρου Ρούζβελτ».

Παρομοία ἦταν, κατὰ τὸν δόκτορα Πέτερσεν, ἡ περίπτωσις τοῦ προέδρου Κούλιτζ.

Ὁ πρόεδρος Κάλβιν Κούλιτζ πέθανε στὶς 5 Ἰανουαρίου 1933 ἔπειτα ἀπὸ μιὰ καρδιακὴ κρίσι. Ὁ θάνατός του φάνηκε τότε μυστηριώδης. Ἐκυκλοφόρησαν μάλιστα διάφορες φῆμες περὶ δηλητηριάσεως κλπ., γιατὶ ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ὑγιέστατος.

Ὁ δόκτωρ Πέτερσεν ἐξακρίβωσε ὅτι στὶς 5 Ἰανουαρίου τοῦ 1933 ἡ θερμοκρασία ἐσημείωσε μιὰ ἀπότομη πτῶσι 28 βαθμῶν. Μιὰ ὥρα, ὅμως, πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κούλιτζ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη καὶ πάλιν ἁλματωδῶς. Οἱ δύο αὐτὲς μεταβολές, ἡ ἀπότομη πτῶσις στὴν ἀρχὴ καὶ κατόπιν ἡ ἁλματώδης ἄνοδος προκάλεσαν κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἐπιστήμονα τὸ θάνατο τοῦ 30οῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

«Οἱ μᾶζες ψυχροῦ ἀέρος, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Πέτερσεν, κάνουν τὰ ἀγγεῖα νὰ συστέλλωνται, αὐξάνουν τὴν ἀρτηριακὴ πίεσι καὶ περιορίζουν τὴν ποσότητα τοῦ ὀξυγόνου μέσα στὸ σῶμα. Γιὰ ν' ἀντισταθμίση αὐτὴ τὴν ἀπώλεια, τὸ σῶμα παράγει μιὰ οὐσία, τὴν καλουμένη ἱσταμίνη, ποὺ διαστέλλει τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα καὶ καταβιβάζει τὴν πίεσι. Ἡ παραγωγὴ αὐτῆς τῆς οὐσίας δὲν εἶνε, ὅμως, πάντοτε ἐπαρκής. Σχηματίζονται τότε θρόμβοι μέσα στὸ αἷμα καὶ ἰδίως μέσα στὴ στεφανιαία ἀρτηρία καὶ ὁ θάνατος ἐπέρχεται μ' ἕναν τρόπο ἀπροσδόκητο καὶ κεραυνοβόλο»

Ὁ δόκτωρ Πέτερσεν διάλεξε τοὺς δυὸ Ἀμερικανοὺς προέδρους σὰν τυπικὰ παραδείγματα παρομοίων θανάτων. Τὰ περιστατικὰ αὐτὰ εἶνε, ὅμως, συνηθέστερα ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε. Πολλοὶ ἀνεξήγητοι θάνατοι, παρατηρεῖ, ὀφείλονται σὲ ἀπότομες μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας.

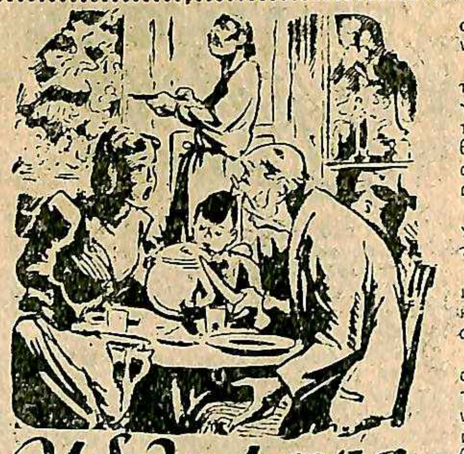

Ἡ δολοφονία ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΚΑΣΣΑΝ

Ὁ σατανικὸς ρόλος τῆς νύφης του

Τὴ νύχτα τῆς 8ης πρὸς τὴν 9η Μαΐου τοῦ 1889, ἕνας ἄνθρωπος ἔφτασε τρέχοντας στὸν ἀστυνομικὸ σταθμὸ τοῦ Ἀλμπέ, κοντὰ στὴν Τουλούζη. Ἦταν ἀσκεπής, ξυπόλυτος καὶ φοροῦσε μόνο τὸ πουκάμισο καὶ τὸ παντελόνι του.

— Λέγομαι Ζουστὲν Ντυράν, καὶ εἶμαι ὑπηρέτης τοῦ ἰατροῦ Κασσάν, εἶπε μὲ λαχανιασμένη φωνὴ στὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας. Κάποιος σκότωσε τὸν κύριό μου!... Πῶς τὸ κατάλαβα; Ἄκουσα τὸ σκύλο νὰ γαυγίζη... Τινάχθηκα, λοιπόν, ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου καὶ ἔτρεξα ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Καθὼς ἔβγαινα στὸ διάδρομο κάποιος πέρασε πλάϊ μου κι' ὅπως ἔκανα γιὰ νὰ τὸν πιάσω μὲ χτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι καὶ μοὔκοψε πέρα γιὰ πέρα σχεδὸν τὸ μεγάλο δάχτυλο!.. Νά, κυττάξετε!... Τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;.. Ὄχι, δὲν τὰ εἶδα... Νομίζω ὅμως ὅτι εἶχε γενειάδα...

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ Κασσὰν ἀντίκρυσαν ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα.

Ὁ γιατρὸς ἦταν ξαπλωμένος μπρούμυτα πάνω στὸ πάτωμα τοῦ κοιτῶνος του, μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος. Ὁ δολοφόνος τοῦ εἶχε καταφέρει δώδεκα χτυπήματα μὲ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶχε χωρίσει σχεδὸν τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα! Δυὸ - τρία ἄλλα χτυπήματα εἶχαν παραμορφώσει ὁλότελα σχεδὸν τὸ πρόσωπό του. Πάνω στὸ πάτωμα, ἦταν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὰ χαρτονομίσματα τῶν ἑκατὸ φράγκων. Ἡ ἔρευνα ποὺ ἔγινε μέσα στὸ σπίτι ἀπέδειξε ὅτι δὲν εἶχε πειραχθῆ τίποτε...

Τὴν ἴδια νύχτα, ἡ ἀστυνομία ἔπιασε τὸν Ζουστὲν Ντυρὰν ὡς δολοφόνο. Εἶχε καταθέσει ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχε διαπραχθῆ πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀλλ' ἡ ἐξέτασις τοῦ πτώματος ἀπέδειξε ὅτι ὁ γιατρὸς Κασσὰν εἶχε δολοφονηθῆ τουλάχιστον πρὶν ἀπὸ δυὸ ὧρες. Ἐξ ἄλλου, εἶχε ὑποπέσει καὶ σὲ πολλὲς ἀντιφάσεις.

Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν ὁ γιατρὸς Κασσάν; Τὴν ἐποχὴ ποὺ συνέβη τὸ ἔγκλημα, εἶχε περάσει τὰ ἑβδομῆντα. Εἶχε χρηματίσει ἄλλοτε διευθυντὴς τῆς φρενολογικῆς κλινικῆς «Ὁ Καλὸς Ποιμὴν» καὶ δήμαρχος τοῦ Ἀλμπὶ ἐπὶ εἴκοσι συνεχῆ χρόνια. Τίμιος καὶ ἐξαιρετικὰ εὐσυνείδητος, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ σχηματίση ἀξιόλογη περιουσία.

Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο εἶχε χάσει τὴ γυναῖκα του, ποὺ ἦταν ἡ ἀγαπημένη σύντροφος τῆς ζωῆς του. Ἀπὸ τότε, εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὸ σπίτι του στὶς φροντίδες μιᾶς οἰκονόμου, τῆς Φιλιππίνης Σικάρ.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν, εἶχε στὸ σπίτι του κι' ἕναν ὑπηρέτη, τὸν Ζουστὲν Ντυράν. Ὁ Ντυρὰν ἦταν ἕνα ρωμαλέο παλληκάρι 24 χρόνων, μὲ πολὺ εὐχάριστο παρουσιαστικὸ καὶ εὐγενικοὺς τρόπους. Εἶχε προσβληθῆ ἄλλοτε ἀπὸ ὀστρακιὰ καὶ ὁ γιατρὸς Κασσὰν τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του.

Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1887, ἕνα δεύτερο πλῆγμα εἶχε βυθίσει σὲ μεγάλη λύπη τὸ γιατρὸ Κασσάν. Ὁ γυιός του Γουσταῦος, ποὺ ἦταν νομάρχης στὸ Ἀρζελὲς εἶχε πεθάνει ξαφνικὰ ἀπὸ στηθάγχη, ἀφήνοντας πίσω του τὴ γυναῖκα του Αἰμιλία καὶ τέσσερα παιδιά, καθὼς καὶ ἕνα σωρὸ χρέη.

Ὁ πατέρας του πλήρωσε ἀμέσως τὰ χρέη του καὶ πῆρε στὸ σπίτι του τὴ νύφη του καὶ τὰ ἐγγόνια του.

Ἡ Αἰμιλία, ἡ χήρα τοῦ Γουσταύου, ἦταν μιὰ νέα εἴκοσι ἑπτὰ χρόνων, πολὺ ὄμορφη καὶ κάθε ἄλλο παρὰ καμωμένη γιὰ νὰ ζήση στὸ περιβάλλον τοῦ πεθεροῦ της.

Οἱ προστριβὲς ἄρχισαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Καὶ τὰ πράγματα κατέληξαν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες σὲ μιὰ βίαιη σκηνή. Ἡ Αἰμιλία γύρισε ἕνα βράδυ στὸ σπίτι μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ πεθερός της τῆς εἶπε καθαρὰ ὅτι τῆς ἀπαγόρευε νὰ βγῆ ἄλλη φορὰ τὸ βράδυ ἔξω.

Ἡ Αἰμιλία πῆρε τότε τὰ παιδιά της καὶ πῆγε στὴν Τουλούζη, ὅπου ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι τῆς μητέρας της. Ὡστόσο ὁ γιατρὸς Κασσὰν δέχθηκε νὰ τῆς στέλνη 1.500 φράγκα τὸ χρόνο — ποσὸν ὑπολογίσιμο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ — καὶ ὑποσχέθηκε ὅτι δὲν θὰ ἐπίεζε τὴν μητέρα τῆς Αἰμιλίας γιὰ τὴν πληρωμὴ ἑνὸς χρέους 20.000 φράγκων.

Αὐτὰ συνέβησαν στὶς ἀρχὲς Ἀπριλίου. Μερικὲς βδομάδες ἀργότερα — στὶς 30 Ἀπριλίου — ἡ Φιλιππίνη Σικάρ, ἡ οἰκονόμος τοῦ γιατροῦ, βρέθηκε νεκρή. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἦρθε καὶ ἡ δική του σειρά.

Ἡ ἀνάκρισις ἀπέδωκε στὸν Ζουστὲν Ντυρὰν καὶ τὸ θάνατο τῆς Φιλιππίνης Σικάρ. Ἔγινε τότε ἐκταφὴ τοῦ πτώματος καὶ ἐξακριβώθηκε ὅτι ἡ οἰκονόμος εἶχε δηλητηριασθῆ μὲ ἀρσενικό.

Ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ Ντυρὰν σχεδίαζε ἀπὸ καιρὸ τὴ δολοφονία τοῦ γιατροῦ. Ἀλλὰ προηγουμένως ἔπρεπε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὴ Φιλιππίνη.

Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν τὰ ἐλατήρια ποὺ τὸν εἶχαν σπρώξει σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα;

Ὁ Ζουστὲν Ντυρὰν τὰ φανέρωσε μόνος του. Ὁ ἴδιος δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ σκοτώση τὸ γιατρὸ Κασσάν, ποὺ ἦταν σωτήρας καὶ εὐεργέτης του. Ἐκείνη ποὺ τὸν παρακίνησε στὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ἔγκλημα ἦταν ἡ Αἰμιλία, ἡ χήρα τοῦ Γουστ. Κασσάν!

— Ἦταν ἐρωμένη μου, δήλωσε κατηγορηματικὰ ὁ Ζουστὲν Ντυράν. Αὐτὴ μὲ παρακίνησε στὸ ἔγκλημα γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν πεθερό της καὶ νὰ σφετερισθῆ τὴν περιουσία του.

Ἐπὶ πλέον, θέλοντας νὰ ἐλαφρώση τὴ θέσι του, ὁ κακοῦργος, προσπάθησε νὰ παρουσιάση τὴν Αἰμιλία καὶ ὡς συνεργό του κατὰ τὴν διάπραξι τοῦ ἐγκλήματος. Εἶπε, δηλαδή, ὅτι ἡ χήρα εἶχεν ἔρθει κρυφὰ ἀπὸ τὴν Τουλούζη καὶ ὅτι εἶχαν σκοτώσει μαζὶ τὸ γιατρὸ Κασσάν.

Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔσωσε τὴν Αἰμιλία. Γιατὶ ἀπέδειξε χωρὶς δυσκολία ὅτι τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος ἦταν στὴν Τουλούζη.

Ἔτσι, μόνο ὁ Ζουστὲν Ντυρὰν σύρθηκε στὸ δικαστήριο. Ἡ ἐνοχὴ τῆς Αἰμιλίας ἦταν ἀναμφισβήτητη. Ἀλλά, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀπόδειξις ἐναντίον της. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μὲ θράσος ποὺ ἔκαμε σ' ὅλους ἐντύπωσι, ἀρνήθηκε τὶς σχέσεις της μὲ τὸν ὑπηρέτη καὶ ὑποστήριξε ὅτι ὁ θάνατος τοῦ πεθεροῦ της τὴν εἶχε βυθίσει σὲ μεγάλη λύπη. Οἱ διαβεβαιώσεις καὶ τὰ ὑποκριτικὰ δάκρυά της δὲν συγκίνησαν κανένα. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ δημόσιος κατήγορος δήλωσε ὅτι δὲν εἶχε στοιχεῖα γιὰ νὰ στηρίξη μιὰ συγκεκριμένη κατηγορία ἐναντίον της. Ὡστόσο, ἦταν τόση ἡ καταφορὰ τοῦ λαοῦ ποὺ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ λάβη εἰδικὰ μέτρα γιὰ τὴν προστασία της κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν ποὺ κράτησε ἡ δίκη.

Ὁ Ζουστὲν Ντυρὰν καταδικάσθηκε σὲ θάνατο καὶ ἡ ἐκτέλεσις ἔγινε στὶς 3 Φεβρουαρίου 1890 στὸ Ἀλμπί, τὴν πόλι ὅπου εἶχε διαπράξει τὰ δύο στυγερὰ ἐγκλήματά του. Μερικὲς ἡμέρες πρωτήτερα ἡ Αἰμιλία εἶχε πάρει βιαστικὰ τὰ παιδιά της κι' εἶχε φύγει γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου ἐγκαταστάθηκε ἀπὸ τότε, ἀποφεύγοντας τὸν κόσμο.

Ὁ ΚΑΡΚΙΝΟΣ ἡ ἀπαισία αὐτὴ νόσος μὲ τὴν ὁποία κατ' ἐπανάληψιν ἀσχοληθήκαμε ὡς τώρα ἀποτελεῖ πάντοτε τὸ πιὸ ἐπίκαιρο θέμα τῆς ἐποχῆς μας. Γιατὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων ποὺ δημιουργεῖ γίνεται μεγαλύτερος ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη.

Μιὰ σφαλερὴ ἰδέα ποὺ ἐπικρατεῖ σχετικὰ μὲ τὴν τρομερὴ αὐτὴ μάστιγα τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε ὅτι ὁ καρκῖνος «κατατρώγει» τὸ ὄργανο ὅπου ἀναπτύσσεται, καθὼς καὶ ἄλλα γειτονικὰ ὄργανα. Τὸ ἀντίθετο ὅμως ἀκριβῶς συμβαίνει.

Ὁ καρκῖνος εἶνε ἕνας ὄγκος, δηλαδή, μιὰ ἀνώμαλη συσσώρευσις ἱστῶν. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ «κατατρώγη» τοὺς ἱστούς, τοὐναντίον ἐξαπλώνεται διαρκῶς καὶ καταλαμβάνει ὁλοένα καὶ μεγαλύτερη ἔκτασι μέσα στὸν ὀργανισμό.

Ὅπως γράψαμε καὶ ἄλλοτε, σὲ μιὰ στιγμή, ἕνα ἀπὸ τὰ κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ ἀρχίζει νὰ πολλαπλασιάζεται ἀπεριόριστα. Τὸ κύτταρο αὐτό, στὴν ἀρχική του κατάστασι, μόλις ζυγίζει ἕνα μικρὸ κλάσμα τοῦ ἑνὸς χιλιοστογράμμου. Καὶ ὅμως μπορεῖ νὰ δημιουργήση ἕναν καρκινώδη ὄγκο βάρους 3-5 κιλῶν!

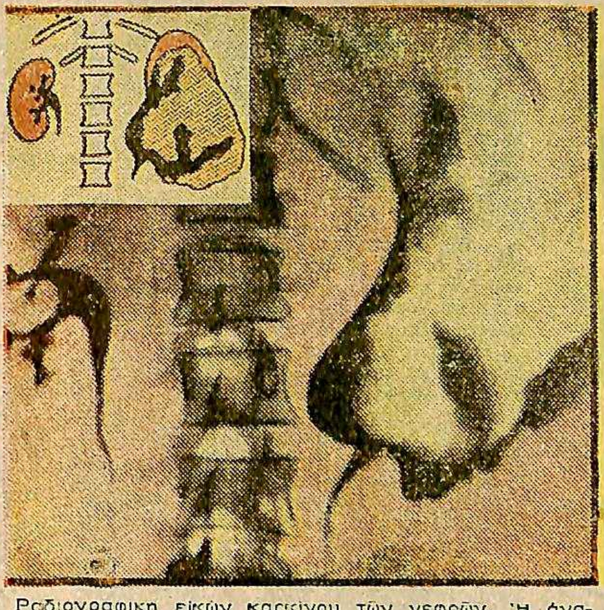

Ραδιογραφικὴ εἰκὼν καρκίνου τῶν νεφρῶν. Ἡ ἀνάπτυξις κακοήθους ὄγκου στὰ νεφρὰ εἶνε δυνατὸν νὰ προκαλέση κάποτε μιὰ «ἔκρηξι» στὴν κυριολεξία, αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου.

Ὁποιοδήποτε ἀπὸ τὰ κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ μπορεῖ νὰ μεταβληθῆ σὲ καρκίνωμα. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς καρκίνους τοῦ δέρματος, τοῦ στομάχου, τῶν νεφρῶν, τοῦ ἥπατος κ.λ.π. παρετηρήθησαν ἐπίσης καὶ καρκῖνοι τῶν ὀστῶν. Τελευταῖα, ἔγινε λόγος, ἐξ ἄλλου, γιὰ καρκῖνο τοῦ αἵματος. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ παρατηρεῖται ἕνας ἀπεριόριστος πολλαπλασιασμὸς τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων, ποὺ παίρνει κάποτε τρομακτικὲς διαστάσεις.

ὁ καρκῖνος

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΣ ΟΥΤΕ ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΟΣ

Ο αἰτ ες ποὺ προκαλοῦν τὴν ἀνάπτυξί του

Ἡ δημιουργία ἑνὸς καρκινώματος μέσα στὸν ὀργανισμὸ ἐπηρεάζει, ὅπως εἶνε ἑπόμενο, τὰ διάφορα ὄργανα καὶ ἰδίως ἐκεῖνα ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὸ σημεῖον τῆς ἀναπτύξεώς του. Γιατὶ ὁ κακοήθης ὄγκος, παίρνοντας ὁλοένα μεγαλύτερες διαστάσεις, συμπιέζει καὶ ἐμποδίζει τὰ γειτονικὰ ὄργανα νὰ ἐκτελέσουν τὴν κανονικὴ λειτουργία των. Ἔτσι, ἐπέρχεται πολλὲς φορὲς ἀσφυξία (σὲ περίπτωσι καρκίνου τῶν βρόγχων ἢ τοῦ λάρυγγος) ἢ ἀπόλυτη ἀνικανότης τοῦ ἀσθενοῦς νὰ δεχθῆ ὁποιαδήποτε τροφὴ (συνεπεία ἀποφράξεως τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος ἀπὸ τὸν καρκινώδη ὄγκο). Εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπέλθη ἐπίσης «ἔκρηξις» στὴν κυριολεξία ἑνὸς ὀργάνου, ὅπως συμβαίνει στὴν περίπτωσι καρκίνου τῶν νεφρῶν.

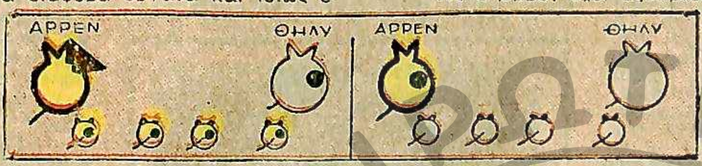

Ψευδοκληρονομικὴ μεταβίβασις τοῦ καρκίνου στὸν ποντικό.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγωνιώδη προβλήματα, ποὺ ἀπησχόλησαν ὡς σήμερα τοὺς ἐπιστήμονας ἀλλὰ καὶ τὴν κοινὴ γνώμη ἐπίσης εἶνε ἡ κληρονομικότης τοῦ καρκίνου.

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἡ ἐπιστήμη μπορεῖ σήμερα ν' ἀπαντήση ἀρνητικά: ὁ καρκῖνος δὲν εἶνε κληρονομικός!

Οἱ ἐπιστήμονες μεταξὺ ὅλων τῶν εἰδῶν ζώων ποὺ ἐξήτασαν, μόνον σὲ ἕνα ἀνεκάλυψαν σοβαρὲς ἐνδείξεις κληρονομικῆς μεταδόσεως τοῦ καρκίνου.

Τὸ εἶδος αὐτὸ εἶνε ὁ ποντικός. Τὸ ἀξιοσημείωτο, μάλιστα εἶνε τὸ ἑξῆς: Ἂν συζευχθῆ ἕνας ἀρσενικὸς ποντικὸς ποὺ νὰ πάσχη ἀπὸ καρκῖνο μὲ μιὰ θηλυκιὰ ὑγιῆ, τὰ νεογνά των γεννῶνται ὑγιῆ. Ἀντίθετα, ἂν ὁ ἀρσενικὸς εἶνε ὑγιὴς καὶ ἡ θηλυκιὰ πάσχει ἀπὸ καρκῖνο, ἡ ἀσθένεια μεταβιβάζεται καὶ σ' αὐτά.

Ἐξακριβώθηκε, ὡστόσο, ὅτι τὸ γάλα μιᾶς τροφοῦ, ποὺ πάσχει ἀπὸ καρκῖνο προκαλεῖ τὴν ἐμφάνισι κακοήθους ὄγκου στὰ νεογνὰ ποὺ θὰ πιοῦν ἀπ' αὐτό, ἀκόμη καὶ ὅταν ἔχουν γεννηθῆ ἀπὸ ὑγιεῖς γονεῖς.

Προκειμένου γιὰ τὸν ἄνθρωπο, φαίνεται ὅτι ἡ θρυλουμένη κληρονομικότης τοῦ καρκίνου εἶνε ἀπατηλή. Καμμιὰ ἐπιστημονικὴ στατιστικὴ δὲν τὴν ἀποδεικνύει. Οἱ ἐπιστήμονες ἀποδίδουν αὐτὴ τὴ σφαλερὴ ἀντίληψι στὴ μεγάλη συχνότητα τῶν κρουσμάτων, ποὺ δημιουργοῦν τὴν ἐντύπωσι τῆς κληρονομικῆς μεταδόσεως μεταξὺ τῶν μελῶν μιᾶς οἰκογενείας.

Τὸ ἴδιο θὰ μποροῦσε νὰ ὑποστηριχθῆ καὶ γιὰ τὴ μεταδοτικότητα τοῦ καρκίνου. Ὡς σήμερα δὲν παρατηρήθηκε κανένα παρόμοιο περιστατικό, ἀκόμη καὶ μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀντικαρκινικῶν ἰνστιτούτων, ποὺ ἔρχεται, ὅπως εἶνε φυσικό, σὲ μεγάλη ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀσθενεῖς.

Μεταξὺ τῶν αἰτίων ποὺ προκαλοῦν τὸν καρκῖνο στὴν πρώτη γραμμὴ ἔρχονται τὰ ραδιενεργὰ σώματα. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς ὡς χθὲς ἀκόμη περιοριζόταν μεταξὺ μικροῦ ἀριθμοῦ ἐπιστημόνων, ποὺ ἐχρησιμοποιοῦσαν στὰ πειράματά τους αὐτὰ τὰ σώματα. Ἀλλὰ σήμερα ἡ νεώτερη βιομηχανία στηρίζεται κυρίως πάνω σ' αὐτά. Καὶ γι' αὐτὸ τὰ θύματα τοῦ καρκίνου αὐξάνουν διαρκῶς.

Ἀλλὰ καὶ διάφορα χημικὰ σώματα προκαλοῦν ἐπίσης τὸν καρκῖνο.

Ὡς σήμερα, ἔχει ἐξακριβωθῆ ἡ ἀνάπτυξις καρκίνου στοὺς ἐπιδιορθωτὰς τῶν θερμαστρῶν, καθὼς καὶ στοὺς ἐργάτας ποὺ ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν παραφίνη καὶ τὰ προϊόντα της.

Ὁ καρκῖνος φαίνεται ἐπίσης ὅτι προκαλεῖται ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ κατράμι.

Τελευταῖα, ἐξ ἄλλου, ἔγινε λόγος περὶ τῶν κοσμικῶν αἰτίων καὶ διαφόρων ἄλλων ἐπιδράσεων.

Ἀλλ' οἱ ἔρευνες συνεχίζονται πάντοτε πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι καὶ δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ εἰπωθῆ τίποτε σχετικὰ μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἐξωγηΐνων αὐτῶν ἀκτινοβολιῶν.

Σχετικὰ μὲ τὴν θεραπεία τέλος τῆς ἀπαισίας αὐτῆς νόσου παρετηρήθη ὅτι τὸ φολικὸν ὀξύ, ἕνα εἶδος βιταμίνης Β, δηλαδή, ἔφερε θαυμάσια ἀποτελέσματα κατὰ τὴν ἐνέργειαν πειραμάτων εἰς καρκινοπαθεῖς δηλαδὴ ποντικούς. Ἐθεραπεύθησαν 50% ἐκ τῶν ποντικῶν αὐτῶν.

Ἤδη ἡ διὰ φολικοῦ ὀξέως θεραπεία δοκιμάζεται εἰς δύο νοσοκομεῖα τῆς Βοστώνης ἐπὶ 100 καρκινοπαθῶν εὑρισκομένων εἰς ἀπελπιστικὴν κατάστασιν.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν δοκιμῶν αὐτῶν θὰ γνωσθοῦν λίαν προσεχῶς.

Πρέπει τέλος νὰ ὁμολογηθῆ πρὸς τιμὴν τῶν ξένων ἐπιστημόνων ὅτι δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐργάζωνται ἀκούραστα διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς καταραμένης αὐτῆς νόσου.

Ἀριστερά: Ραδιογραφικὴ εἰκὼν τοῦ στομάχου ὑγιοῦς ἀτόμου. Τὰ ἄκρα τοῦ στομάχου διακρίνονται πολὺ καθαρά. Δεξιά: Ραδιογραφικὴ εἰκὼν τοῦ στομάχου ἀτόμου πάσχοντος ἀπὸ καρκῖνο αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου. Τὰ ἄκρα γίνονται ἀκανόνιστα καὶ ἡ ἀπεικόνισίς των στὴν ραδιογραφικὴ πλάκα δὲν εἶναι συνεχής.

ΒΕΝΕΤΣΑΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟ ΑΡΝΑΝΤΙ

Ζανέττα ΛΟΡΕΝΤΑΝΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στὴ Βενετία τῆς ἐποχῆς τῶν δόγηδων. Μέσα σὲ μιὰ φρικτὴ φυλακὴ πρόκειται νὰ θανατωθῆ ὁ νεαρὸς κόμης Γριμάνι, ὡς δῆθεν προδότης. Ὁ νέος εἶνε θῦμα σατανικῆς σκευωρίας. Ἡ ὡραία καὶ καταχθόνια κόμησσα Κόρνερ τὸν ἀγαπᾶ παράφορα κι' ἐπειδὴ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀγάπη της τὸν καταγγέλλει καὶ τὸν καταδικάζουν σὲ θάνατο. Ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις ἀγρυπνεῖ γιὰ τὴν ἐκτέλεσί του.

Τὴν τελευταία στιγμὴ οἱ φίλοι του τὸν σώζουν καὶ τὸν ἀντικαθιστοῦν μὲ ἕναν νεαρὸ ἐργατικὸ τὸν ὁποῖον ἁρπάζουν στο δρόμο. Ὁ Γριμάνι καταφεύγει σ' ἕνα γαλλικὸ πλοῖο γιὰ νὰ πάη στὴ Γαλλία. Τὸ πλοῖο ὅμως πιάνει φωτιά. Τὴν ἔχουν βάλει ἄνθρωποι τῆς Ἱερῆς Ἐξετάσεως ποὺ ἔμαθαν τὴν ἀπόδρασι. Ὁ Γριμάνι κινδυνεύει. Κατορθώνει ὡστόσο, νὰ γλυτώση ἀπὸ τὶς φλόγες, πέφτοντας στὴ θάλασσα. Τὸν καταδιώκουν κι' ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ τὸν χτυποῦν μ' ἕνα κουπί. Χάνεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια ἀλλὰ δὲν πνίγεται. Σώζεται καὶ γράφει στὸν πατέρα τῆς ἀγαπημένης του ὅτι βρίσκεται στὴ Γαλλία. Τὸν ἴδιο καιρὸ ὁ πρέσβευτὴς τῆς Ρωσσίας στὴ Βενετία, ὁ πλούσιος Πολωνὸς πρίγκηπας Πέκτορυ, δίνει χορὸ στὸ μέγαρο τῆς Πρεσβείας. Ἐξαφνα τὸν πλησιάζει κάποιος μεταμφιεσμένος καὶ τοῦ ψιθυρίζει: «Ζῆ ἀκόμη!». Ὁ Πάκτορυ ἀποσύρεται ἀνήσυχος στὴν κρεββατοκάμαρά του ἀνοίγει ἕνα χρηματοκιβώτιο καὶ παίρνει δυὸ ἔγγραφα. Σ' αὐτὰ ἀναφέρεται ὅτι τὸ σῶμα τῆς Κλάρας Μάροβιτς ἐτάφη. Ὁ Πέκτορυ ὀργίζεται. Μὲ πρόδωσαν! κραυγάζει. Ὁ Πέκτορυ ἀγαποῦσε τὴν ὡραία Χριστίνα, ἀλλὰ ἐκείνη προτίμησε τὸν ἀνεψιό του. Κατόπιν αὐτοῦ δολοφονεῖ τὸ σύζυγό της καὶ τὴν ἴδια. Τὸ κοριτσάκι τοῦ ζεύγους, ἡ μικρὴ Κλαίρη πέφτει στὰ χέρια ἑνὸς Ἀλβανοῦ. Κι' αὐτὸς βεβαιώνει τὸν Πέκτορυ ἐγγράφως ὅτι τὴ σκότωσε κι' αὐτή. Τώρα ὅμως ἀποκαλύπτεται ἡ ἀλήθεια. Ὁ Πέκτορυ πρέπει νὰ ξαναρχίση. Στέλνει τὸ δόλιο γραμματέα του Πιέτρο Νίκκα καὶ καλεῖ τὸν καταχθόνιο καὶ κακοῦργο γιατρό του Ἰσαὰκ Βάντα στὸν ὁποῖο ἀναθέτει τὴν ἐξόντωσι τῆς Κλαίρης. Μὰ πληροφορεῖται ὅτι τὴν διασωθεῖσαν Κλαίρη τὴν ἀγαπᾶ ὁ νεαρὸς εὐγενὴς Μαρῖνο Κόρνερ. Πρέπει νὰ ἐνεργήσουν τάχιστα. Ἡ δυστυχισμένη Κλαίρη διατρέχει κι' ἄλλον κίνδυνο. Ἀρέσει στὸν πατέρα τοῦ ἀγαπημένου της ποὺ τὴν ποθεῖ καὶ θέλει νὰ τὴν κάνη δική του. Ἡ Κλαίρη φιλοξενεῖται ἀπὸ μιὰ ἀγαθὴ γρηούλα στὴν ὁποία τὴν ἐμπιστεύθηκε ὁ καλός της, τὴν κυρὰ Μάρθα. Μαζύ τους μένει ἡ ἀνεψιὰ τῆς Μάρθας, ἡ Ὀρσέττα. Μιὰ μέρα οἱ ἄνθρωποι τοῦ γέρο Κόρνερ ἁρπάζουν τὴν Κλαίρη. Σὲ λίγο φτάνουν ἐμπρὸς στὸ σπίτι τῆς γρηᾶς ὁ Νίκκα κι' ὁ γιατρὸς Ἰσαὰκ γιὰ νὰ δηλητηριάσουν τὴν Κλαίρη καὶ προκαλοῦν σκόπιμα μιὰ σκηνή. Ὁ Νίκκα, ποὺ ἐμφανίζεται ὡς ἄνθρωπος τοῦ Μαρῖνο, ρίχνει κατὰ λάθος στὴ θάλασσα τὴ γρηὰ Μάρθα. Ἡ Ὀρσέττα λιποθυμάει ἀπ' τὴν ταραχή της. Ζητοῦν ἕνα γιατρὸ κι' ἐμφανίζεται ὁ σατανικὸς Ἰσαάκ.

3ον Ἐμπῆκε στὸ σπίτι, πλησίασε στὸ κρεββάτι τῆς γρηᾶς καὶ τῆς ἔπιασε τὸ σφυγμό.

— Σῶστε την, πρὸς Θεοῦ! τὸν παρεκάλεσε ὁ Νίκκα, ψευτοκλαίγοντας. Ἐγὼ φταίω, ποὺ ἔπεσε στὸ κανάλι! Ἂν πεθάνη, θὰ σκοτωθῶ! Δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀνθέξω στὶς τύψεις!

Ἡ ἀπελπισία του φαινόταν τόσο εἰλικρινής, ὥστε ὅλοι τὸν συμπονοῦσαν.

— Μὴ φοβᾶστε, καλέ μου ἄνθρωπε! τοῦ εἶπε ὁ Ἰσαάκ, μὲ ἕνα χαμόγελο. Δὲν θ' ἀργήση νὰ συνέλθη. Ἀρκεῖ μόνον νὰ τὴν ἀφίσετε νὰ ἀναπνεύση ἐλεύθερα καὶ νὰ τῆς κάμετε μερικὲς κινήσεις τῶν χεριῶν.

Ἔδειξε στὸ Νίκκα καὶ σὲ κάποιον ἄλλον πῶς νὰ τῆς προκαλέσουν τεχνητὴ ἀναπνοή, ἀνεβοκατεβάζοντας ρυθμικὰ τὰ χέρια της. Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸ ἄλλο κρεββάτι, ὅπου βρισκόταν ἡ λιπόθυμη Ὀρσέττα.

Δὲν μποροῦσε νὰ ξέρη ὅτι δὲν ἦταν ἡ Κλαίρη: Ὁ Νίκκα τὸν εἶχε βεβαιώσει ὅτι δὲν ἔμενε κανένα ἄλλο κορίτσι στὸ σπίτι τῆς κυρὰ - Μάρθας.

— Ποιά εἶν' αὐτή; ρώτησε.

— Μιὰ καλὴ κοπέλλα, ποὺ κατοικεῖ μαζὶ μὲ τὴ γρηά τοῦ ἀπάντησε ὁ Νίκκα. Φαίνεται ὅτι λιποθύμησε ἀπὸ τὸ φόβο της...

— Ἄ, καλά! Ἔχω ἐδῶ ἕνα φάρμακο, ποὺ θὰ τὴν κάμη ἀμέσως νὰ συνέλθη.

Ὁ Ἰσαὰκ πλησίασε στὸ κρεββάτι τῆς δυστυχισμένης Ὀρσέττας κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μπουκαλάκι, γεμάτο μ' ἕνα ὑγρὸ κιτρινωπό. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερά του δηλητήρια, ποὺ σκότωναν κεραυνοβόλα!

Ἔσκυψε καὶ ἄδειασε τὸ μισὸ μέσα στὸ ἀνοικτὸ στόμα τῆς νέας.

Ἔπειτα ἔκαμε μερικὲς συστάσεις, χαιρέτησε κι' ἔφυγε, ἱκανοποιημένος καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὶς εὐλογίες τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, ποὺ τὸν εὐχαριστοῦσαν γιὰ τὶς φροντίδες του.

Ἡ κυρὰ - Μάρθα συνῆλθε σὲ μερικὰ λεπτὰ κι' ἄνοιξε τὰ μάτια της.

Τότε ὁ Νίκκα θεώρησε φρόνιμο νὰ τὸ σκάση, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς.

Ἡ γρηὰ κύτταξε γύρω της. Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸ κρεββάτι, ὅπου ἔμενε ἀκίνητη ἡ ἀνεψιά της Ὀρσέττα.

Μὰ γιατὶ δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμη ἡ κοπέλλα, παρ' ὅλο τὸ φάρμακο τοῦ γιατροῦ;

Κάποιος πλησίασε στὸ κρεββάτι της. Καὶ εἶδε ὅτι ἡ δυστυχισμένη νέα δὲν ἔδινε πιὰ σημεῖα ζωῆς! Ἦταν κρύα σὰν μάρμαρο...

Ὁ σφυγμός της δὲν χτυποῦσε, ἡ καρδιά της εἶχε σταματήσει. Εἶχε πεθάνει!...

Ἡ ἀπελπισία τῆς γρηᾶς δὲν περιγράφεται... Ἀκόμη μεγαλύτερος ὅμως ἦταν ὁ σπαραγμὸς τοῦ Μαρῖνο Κόρνερ, ὅταν ἦλθε γιὰ νὰ πάρη τὴν Κλαίρη του καὶ νὰ τὴν πάη στὴ μητέρα της, κι' ἔμαθε τὴν ἐξαφάνισί της καὶ τὴ δηλητηρίασι τῆς Ὀρσέττας! Κατάλαβε τότε ὅτι κάποια μυστηριώδης καὶ διαβολικὴ δύναμις κατασκόπευε τὰ βήματα καὶ τὶς ἐνέργειές του, κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν πολεμήση, γιὰ τὴν εὐτυχία του καὶ τὴν εὐτυχία τῆς Κλαίρης.

Ποῦ βρισκόταν ὅμως ἡ πολυαγαπημένη του; Ὁ νέος ἄρχισε νὰ τὴν ἀναζητῆ σὲ ὁλόκληρη τὴ Βενετία, δίχως νὰ φαντάζεται ποτὲ ὅτι τὴν κρατοῦσε φυλακισμένη ὁ πατέρας του.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ πρίγκηψ Πέκτορυ γιόρταζε γιὰ τὴν ἀπαλλαγή του ἀπὸ τὸ μεγάλο κίνδυνο ποὺ εἶχε ἀπειλήσει τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσία του.

Ἀφοῦ ἔμαθε ἀπὸ τὴν κυρα - Μάρθα ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ διπλοῦ δράματος, ποὺ εἶχε στοιχίσει τὴ ζωὴ τῆς δυστυχισμένης Ὀρσέττας καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς Κλαίρης, ὁ Μαρῖνο ἐσκέφθηκε πολύ, προσπαθῶντας νὰ διαφωτίση τὸ μυστήριο.

Καταλάβαινε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ σατανικὴ μηχανορραφία, προωρισμένην ἴσως, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ παντρευθῆ τὴν Κλαίρη. Δὲν φανταζόταν ὅμως ἀκόμη ὁλόκληρη τὴν τρομερὴ ἀλήθεια.

Ρώτησε τὴ Μάρθα, μήπως ἡ Κλαίρη τῆς εἶχε ἐκμυστηρευθῆ κάποια ὑποψία της ἢ κάποιο γεγονός, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ὁδηγήση πρὸς τὴν ἀλήθεια. Τότε ἡ γρηά, παραβαίνοντας τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει νὰ σωπάση, τοῦ εἶπε:

— Αὐτὲς τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ἡ Κλαίρη φοβόταν τρομερὰ τὸ σπίτι σας!

— Γιατί;... Πῶς δὲν μοῦ ἔκαμε καθόλου λόγο γι' αὐτό;...

— Δὲν ξέρω. Μὲ εἶχε ὁρκίσει πάντως νὰ μὴ σᾶς πῶ τίποτε... Μοῦ εἶχε πῆ ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξαναμπῆ ποτὲ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα σας...

— Μὰ τῆς εἶχε συμβῆ λοιπὸν τίποτε σοβαρό;

— Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν ξέρω περισσότερα πράγματα... Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι φαινόταν πολὺ ταραγμένη κι' ὅτι ὑπέφερε ὁσάκις θυμόταν τὸ σπίτι σας.

Ὁ κόμης Μαρῖνο δὲν πρόσθεσε τίποτε ἄλλο. Ὑποπτεύθηκε ὅμως ἀμέσως ὅτι ἡ ἀπαγωγὴ τῆς Κλαίρης ἦταν ἔργον τοῦ πατέρα του.

Δὲν φανταζόταν, βέβαια, τὴν ἀληθινὴ αἰτία της. Πίστευε ὅτι ὁ πατέρας του εἶχε θελήσει νὰ τὸν ἐμποδίση ἔτσι νὰ παντρευθῆ ἕνα κορίτσι τοῦ λαοῦ, μὴ ξέροντας τὸ λαμπρὸ μέλλον ποὺ περίμενε τὴν νέα ἂν τὴν ἀναγνώριζε πραγματικὰ ἡ μητέρα της.

Ἡ σκέψι του ἦταν λογική. Πῶς μποροῦσε ὁ τίμιος αὐτὸς νέος νὰ πιστέψη ποτὲ ὅτι ὁ πατέρας του εἶχε ἁρπάξει τὴν ἀγαπημένη του, γιὰ νὰ κορέση τὰ βρωμερά του πάθη;

Σὲ μιὰ μόνον ἐρώτησι δὲν εὕρισκε ἀπάντησι: Γιατί ἡ ἀπαγωγὴ τῆς Κλαίρης εἶχε συμπληρωθῆ μὲ τὴ δηλητηρίασι τῆς Ὀρσέττας; Δὲν μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι τὸ δεύτερο αὐτὸ ἔγκλημα ἦταν ἔργον ἄλλου ἐχθροῦ, τοῦ πρίγκηπος Πέκτορυ.

Ποῦ βρισκόταν τώρα ἡ Κλαίρη; Ποιά τύχη τὴν περίμενε;

Ὁ Μαρῖνο ἤξερε τὴν σκληρὴ καὶ ἄγρια ψυχὴ τοῦ πατέρα του, ποὺ δὲν ἐδίσταζε ἐμπρὸς σὲ τίποτε. Ἴσως εἶχε κανονίσει νὰ τὸν παντρέψη μὲ κάποια νέα μεγάλης ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας, καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ματαιωθῆ τὸ σχέδιό του...

Ἔπρεπε νὰ δράση ἀμέσως ὁ Μαρῖνο, ν' ἀνακαλύψη τὴ φυλακὴ τῆς Κλαίρης!

Ἐπῆγε στὸ σπίτι δύο φίλων του, τοὺς φανέρωσε τὴν ὑποψία του καὶ συμφώνησε μαζί τους νὰ ἐπιβλέπουν κάθε κίνησι τοῦ πατέρα του, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι οἱ ἄνθρωποί του θὰ ἐρχόντουσαν γρήγορα νὰ τοῦ δώσουν ἀναφορὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τους.

Πραγματικά, ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα, ὁ Μαρῖνο δὲν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν πατέρα του. Τὴν νύχτα, σ' ἕνα κέντρο διασκεδάσεως, ὅπου δινόταν μιὰ γιορτὴ μεταμφιεσμένων, εἶδε ἀπὸ μακρυὰ δυὸ προσωπιδοφόρους νὰ πλησιάζουν τὸν γέρο κόμητα καὶ νὰ ἀνταλλάσσουν μερικὲς λέξεις μαζί του. Μάντευσε ἀμέσως ὅτι ἦταν οἱ ἀπαγωγεῖς τῆς Κλαίρης. Κι' ἀποφάσισε μὲ τοὺς φίλους του νὰ τοὺς παρακολουθήσουν κρυφὰ γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ἡ νέα, ἢ νὰ τοὺς πιάσουν καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ ὁμολογήσουν, μὲ τὸ καλὸ ἢ διὰ τῆς βίας, ποῦ εἶχαν μεταφέρει τὸ θῦμα τους.

Πραγματικά, ἐβγῆκαν πρῶτοι ἀπὸ τὸ κέντρον, ἑτοίμασαν μιὰ γρήγορη κι' ἐλαφρὴ γόνδολα καὶ περίμεναν.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, εἶδαν νὰ βγαίνουν οἱ δυὸ προσωπιδοφόροι, νὰ πλησιάζουν στὴν ὄχθη καὶ νὰ φωνάζουν μιὰ μεγάλη γόνδολα. Κατόπιν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔβγαλαν τὰ ντόμινά τους καὶ φόρεσαν τὴν λιβρέα τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τῶν Κόρνερ.

Σὲ μερικὰ λεπτά, παρουσιάσθηκε κι' ὁ γέρος κόμης. Ἐμπῆκε στὴ γόνδολα, ποὺ τοῦ εἶχαν ἑτοιμάσει οἱ ἄνθρωποί του, καὶ διάταξε μὲ μιὰ χειρονομία νὰ ξεκινήσουν.

Τέσσερες ἄνδρες ἄρχισαν νὰ τραβοῦν κουπὶ μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι.

— Γρήγορα! Πρέπει νὰ τοὺς φτάσωμε! εἶπε ὁ Μαρῖνο στοὺς φίλους του.

— Μὰ ἡ δική μας γόνδολα ἔχει τέσσερα μόνον κουπιά, παρατήρησαν ἐκεῖνοι.

— Εἶνε ὅμως πιὸ γρήγορη! Θὰ τοὺς προλάβωμε...

Ἄρχισε ἔτσι μιὰ κουραστικὴ καταδίωξι, μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ γόνδολα τοῦ Μαρῖνο παρακολουθοῦσε μὲ πολὺ κόπο τὴν πρώτη. Ἔμενε ἄλλωστε ἀναγκαστικὰ σὲ κάποια ἀπόστασι, γιὰ νὰ μὴ προκαλέση ὑποψίες, κι' ἔτσι κινδύνευε διαρκῶς νὰ χάση τὴν ἄλλη.

Αὐτὸ κράτησε δυόμισυ ὧρες.

Ἐπὶ τέλους, ἡ μεγάλη γόνδολα πλεύρισε σ' ἕνα σημεῖο τῆς ὄχθης, κοντὰ σὲ μιὰ βίλλα.

— Ἄλτ! ψιθύρισε ὁ Μαρῖνο στοὺς φίλους του. Μὴ προχωρῆτε περισσότερο, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀντιληφθοῦν!

Συγχρόνως συλλογιζόταν:

«Ἂν ὁ πατέρας μου φυλάκισε ἐδῶ τὴν Κλαίρη, γιὰ νὰ ἐμποδίση τὸν γάμο μας, δὲν καταλαβαίνω ὅμως γιατί ἔρχεται νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ τέτοια ὥρα!»

Κάποια ἀκαθόριστη ὑπόνοια ἄρχισε νὰ σχηματίζεται μέσα στὸ μυαλό του.

Πλησίασε στὴ βίλλα, μαζὶ μὲ τοὺς φίλους του. Κρύφθηκαν ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ περίμεναν. Πέρασε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα. Τὰ λεπτὰ φαινόντουσαν αἰῶνες στὸν Μαρῖνο... Ἀπόλυτη σιωπὴ ἐπικρατοῦσε γύρω καὶ μέσα στὴ βίλλα.

Ἔξαφνα ἀκούσθηκε μιὰ διαπεραστικὴ γυναικεία φωνή. Ἕνα παράθυρο ἄνοιξε ἀπότομα.

— Ἂν μὲ πλησιάσετε, θὰ πηδήσω κάτω! φώναξε μιὰ γυναίκα.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Κλαίρης, γεμάτη φρίκη καὶ τρόμο. Ἀκούοντάς την, ὁ Μαρῖνο κατάλαβε ἀμέσως ὅλην τὴν τρομερὴ ἀλήθεια, μάντεψε γιὰ ποιά αἰτία ὁ ἀκόλαστος πατέρας του εἶχε ἀπαγάγει τὴν λατρευτή του!

Ἔμεινε στὴν ἀρχὴ σὰν ἀπολιθωμένος. Ἔπειτα ἔβγαλε ἕνα πνιγμένο οὐρλιασμα καὶ θέλησε νὰ ὁρμήση πρὸς τὴ βίλλα. Ἀλλὰ οἱ δυὸ φίλοι του, ποὺ εἶχαν καταλάβει ἐπίσης τὴν ἀλήθεια πρόλαβαν νὰ τὸν συγκρατήσουν.

— Τρελλάθηκες; τοῦ εἶπαν. Ποῦ πηγαίνεις;

— Ἀφῖστε με! Θέλω νὰ σκοτώσω αὐτὸ τὸ τέρας!

— Δὲν θὰ τὸ κατορθώσης! Αὐτοὶ εἶνε περισσότεροι, καὶ ὡπλισμένοι καλά, ἀσφαλῶς. Προτιμώτερο νὰ μὴ μᾶς ἰδοῦν... Θὰ φύγωμε καὶ θὰ ξαναγυρίσωμε ἀργότερα, μὲ ἀνθρώπους καὶ ὅπλα γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὴν Κλαίρη σου.

— Μὰ ἐν τῷ μεταξὺ αὐτὸ τὸ τέρας θὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴν ἀδυναμία της, γιὰ νὰ τὴν βασανίση καὶ γιὰ νὰ κορέση ἴσως τοὺς κτηνώδεις πόθους του!

— Μπᾶ ὄχι! Δὲν ἀκούεται τώρα τίποτε... Ἂν ὁ γέρος ἐπέμενε, ἡ Κλαίρη θὰ ἐπανελάμβανε τὴν ἀπόπειρά της καὶ τὶς φωνές της. Ἄκουσέ μας: Καλύτερα νὰ μὴ φανερωθοῦμε ἀκόμη.

Ὁ νέος ἀναγκάσθηκε νὰ παραδεχθῆ ὅτι οἱ σύντροφοί του εἶχαν δίκηο, καὶ νὰ ἐπιβληθῆ στὰ νεῦρα του.

Θὰ γύριζε ἀμέσως στὴ Βενετία, θὰ ζητοῦσε τὴν συνδρομὴ καὶ ἄλλων φίλων του, νεαρῶν καὶ γενναίων ἀξιωματικῶν, καὶ θὰ ἐρχόταν μαζί τους νὰ ἀπελευθερώση τὴν Κλαίρη του, τὸ ἑπόμενο βράδυ.

★

Οἱ ἀναγνῶσται θὰ θέλουν, ἀσφαλῶς, νὰ μάθουν τί συνέβη μέσα στὴ βίλλα, ποὺ ἀνάγκασε τὴν Κλαίρη νὰ βγάλη τὴν ἀπελπισμένη ἐκείνη φωνή.

Πρέπει νὰ ποῦμε πρῶτα ὅτι ὁ γέρος κόμης εἶχε φροντίσει νὰ ἐπιπλώση μὲ βασιλικὴ πολυτέλεια καὶ νὰ στολίση μὲ ἄφθονα λουλούδια τὸ διαμέρισμα ποὺ προοριζόταν γιὰ τὴν νέα. Ἀρώματα μεθυστικὰ ἦταν σκορπισμένα παντοῦ.

Ὅταν ἔφτασε ὁ κόμης, τὸν ὑποδέχθηκε ἡ ἔμπιστή του Ναζίνα: μιὰ καμαριέρα, στὴν ὁποία εἶχε ἀναθέσει νὰ περιποιῆται καὶ νὰ φρουρῆ συγχρόνως τὴ φυλακισμένη του.

Μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα αὐτή, εἶχαν ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ ὁ ἄνδρας της καὶ ὁ γυιός της, δυὸ τύποι χυδαίων «παλληκαράδων», ποὺ εἶχαν πληρωθῆ ἀπὸ τὸν κόμητα γιὰ νὰ φυλάξουν καλὰ τὴ βίλλα καὶ νὰ ματαιώσουν κάθε ἀπόπειρα ἀπελευθερώσεως τῆς Κλαίρης.

— Πῶς πηγαίνει λοιπόν;... ἐρώτησε ὁ Κόρνερ τὴν καμαριέρα.

— Ἀρκετὰ καλά, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ἐκείνη. Ἔχει συνέλθει κάπως. Δὲν τῆς ἔχει ὅμως περάσει ἀκόμη ὁ φόβος ποὺ δοκίμασε!

— Τὸ φαντάζομαι... Κοιμᾶται τώρα;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε.

Ὁ κόμης ἐμπῆκε ἀθόρυβα στὸ δωμάτιο τῆς Κλαίρης καὶ πλησίασε στὸ κρεββάτι της. Ἡ ἀνήσυχη ἀναπνοὴ τῆς νέας ἔδειχνε τὴν ταραχὴ τῆς ψυχῆς της, ποὺ δὲν εὕρισκε ἡσυχία οὔτε στὸν ὕπνο.

Τὰ λυμένα μαλλιά της ἦταν χυμένα ἐπάνω στὸ μαξιλάρι. Τὸ ἕνα της μπράτσο εἶχε βγῆ ἔξω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ ἄφινε νὰ μαντεύεται ὅλη ἡ ὀμορφιὰ τοῦ κορμιοῦ της.

Ὁ γέρος τὴν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια, νοιώθοντας ἡδονικὲς ἀνατριχίλες νὰ διατρέχουν τὸ σῶμα του. Ἀφοῦ τὴν ἐθαύμασε λίγη ὥρα, δὲν μπόρεσε πιὰ ν' ἀνθέξη στὸν πειρασμὸ νὰ ἐπιχειρήση νὰ τὴν κάμη δική του.

Δὲν ἐσκόπευε νὰ τὴν κατακτήση μὲ τὴ βία. Ἤλπιζε νὰ κατορθώση νὰ κερδίση, ὄχι ἁπλῶς τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχή της. Μόνον ἡ ἀληθινὴ καὶ τέλεια ἐγκατάλειψί της, θὰ τοῦ χάριζε τὴν ἀπόλαυσι ποὺ ὀνειρευόταν...

Ἔσκυψε καὶ φίλησε ἀχόρταγα τὰ χείλη της. Ἐκείνη τινάχτηκε ἀπότομα, ξύπνησε κι' ἀνακάθισε στο κρεββάτι της. Ἐκύτταξε γύρω της, τρομαγμένη.

Ὁ γέρος κόμης ἐπεχείρησε νὰ τὴν πιάση τρυφερὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο κι' ἄρχισε νὰ τῆς ψιθυρίζη τὰ γλυκύτερα ἐρωτικὰ λόγια. Ἐκείνη ἔτριψε δυὸ - τρεῖς φορὲς τὰ μάτια της, γιὰ νὰ πεισθῆ ὅτι εἶχε ξυπνήσει ἀληθινά. Ὅταν ἐβεβαιώθηκε γι' αὐτό, ἔβγαλε μιὰ φωνή, γύρισε στὸν κόμητα καὶ τοῦ εἶπε, ἀγριεμένη:

— Τί σᾶς ἔκαμα; Γιατί μὲ κατατρέχετε ἔτσι;

— Δὲν σὲ κατατρέχω! ἀπάντησε ὁ Κόρνερ. Θέλω νὰ σὲ κάμω εὐτυχισμένη καὶ βασίλισσα τῆς ζωῆς μου!

— Δῶστε μου τὴν ἐλευθερία μου!

— Θὰ σοῦ δώσω τὴν ἐλευθερία σου, καὶ πολλὰ ἄλλα ὡραῖα πράγματα, ὅταν μοῦ πῆς μιὰ μόνον τρυφερὴ λέξι.

— Σᾶς μισῶ! φώναξε ἡ Κλαίρη. Εἶσθε ἄθλιος, ἄνανδρος! Προτιμῶ νὰ μὲ βασανίσετε, νὰ μὲ σκοτώσετε, παρὰ νὰ ὑποταχθῶ στὶς αἰσχρὲς θελήσεις σας!

— Μὰ, ὄχι! Μὴ παίρνης τὰ πράγματα τόσο τραγικά, ἀγαπητή μου...

Καὶ ὁ κόμης θέλησε πάλι νὰ πιάση τὴν κοπέλλα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ νὰ τὴν τραβήξη στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκείνη τοῦ ξέφυγε, πήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα, ἀλλὰ τὴν βρῆκε κλειδωμένη.

Βλέποντας νὰ διαγράφεται τὸ ὄμορφο κορμί της κάτω ἀπὸ τὸ λεπτὸ νυχτικό, ὁ γέρος κόμης ἔνοιωσε καὶ πάλι ἡδονικὲς ἀνατριχίλες. Κι' ἄρχισε νὰ τὴν κυνηγᾶ μέσα στὸ δωμάτιο, προσπαθῶντας νὰ τὴν πιάση, νὰ τὴν ἀγκαλιάση.

Ἐκείνη εἶδε ὅτι δὲν εἶχε ἄλλη ἐλπίδα σωτηρίας. Ἄνοιξε λοιπὸν ἀπότομα τὸ παράθυρο, στάθηκε ἐμπρός του καὶ φώναξε ἀπειλητικὰ τὰ λόγια ποὺ ἀκούσαμε ν' ἀντηχοῦν μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ στάσις της καὶ ὁ τόνος της ἔδειχναν τέτοια ἀποφασιστικότητα, ὥστε ὁ Κόρνερ τρόμαξε. Κατάλαβε ὅτι ἡ νέα ἦταν ἱκανὴ νὰ πραγματοποιήση τὴν ἀπειλή της.

Τὴν ἴδια στιγμή, τοῦ ἦλθε στὸ νοῦ ἡ πρώτη ἰδέα ἑνὸς διαβολικοῦ σχεδίου, ποὺ θὰ ἔκανε δική του τὴν Κλαίρη... Χαμογέλασε μ' ἕνα ὕφος εἰρωνικῆς ὑπεροχῆς καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα, λέγοντας:

— Θὰ φύγω τώρα, ἀλλὰ θὰ ξαναγυρίσω... καὶ τότε θὰ μοῦ δώσετε μὲ προθυμία ὅ,τι μοῦ ἀρνεῖσθε τώρα!

Ἔκαμε μιὰ ὑπόκλισι, ἐβγῆκε καὶ ξανακλείδωσε πίσω του τὴν πόρτα.

Ἡ Κλαίρη ἔπεσε γονατιστὴ ἐμπρὸς στὸ

ΤΑ ΑΝΗΛΙΚΑ ΕΡΩΤΕΥΟΝΤΑΙ...

Ὁ ἔρως κάνει θραῦσι στὴν οἰκογένεια ἑνὸς σωφέρ τῆς Καλιφορνίας τοῦ Ἀρτοὺρ Φίλιπς. Ὁ γυιός του παντρεύτηκε σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν μὲ μιὰ σύζυγο 14, εἶνε δὲ τρισευτυχισμένοι, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα μας. Ὁ ἀδελφός του εἶχε παντρευτῆ 19 ἐτῶν μὲ μιὰ κοπέλλα 16 ἐτῶν. Ἡ ξαδέλφη του 17 ἐτῶν, ἔχει ἕνα ἀρραβωνιαστικὸ 20 ἐτῶν. Ἔχει δίκηο λοιπὸν ὁ Ἀρτοὺρ Φίλιπς ποὺ ἐπιβλέπει ἄγρυπνα τὸ μικρότερο γυιό του, ἡλικίας 11 ἐτῶν!...

Ἡ Κλαίρη ξύπνησε ἀπότομα κι' ἀνακάθισε στὸ κρεββάτι της τρομαγμένη.

εἰκόνισμα τῆς Παναγίας καὶ τὴν εὐχαρίστησε, γιατὶ τῆς εἶχε σώσει ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴ ζωή.

Πρὶν φύγη, ὁ κόμης Κόρνερ εἶπε στὴ Ναζίνα:

— Θὰ λάβης ἴσως ὁδηγίες μου, αὔριο τὸ ἀπόγευμα. Φρόντισε νὰ τὶς ἐκτελέσης πιστά.

Ἔπειτα γύρισε μὲ τὴ γόνδολα στὸ μέγαρό του, στὴ Βενετία. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, φώναξε ἕνα ὑπηρέτη του καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλω νὰ μὲ ξυπνήσης πρὸς τὸ μεσημέρι. Φρόντισε νὰ βρίσκεται αὐτὴ τὴν ὥρα ἐδῶ ὁ διάσημος γιατρὸς Ἰσαάκ.

Κατόπιν ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, γιὰ νὰ ὀνειρευθῆ τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο νεανικὸ κορμί, ποὺ εἶχε τόσο θαυμάσει, στὸ ἀπόμερο ἐξοχικὸ σπίτι...

Τὸ μεσημέρι, ὅταν ξύπνησε, ὁ μικροκαμωμένος καὶ ἀδύνατος δόκτωρ Ἰσαὰκ βρισκόταν στὸ δωμάτιό του.

—Τί ἔχετε, ἐξοχώτατε; Εἶσθε ἄρρωστος; τὸν ρώτησε.

— Πολὺ ἄρρωστος! ἀπάντησε ὁ κόμης. Καὶ μοῦ χρειάζονται τὰ φῶτα σας...

Ὁ γιατρὸς θέλησε νὰ τοῦ πιάση τὸ σφυγμό. Ἀλλὰ ἐκεῖνος τοῦ ἐξήγησε:

— Δὲν ἔχει τίποτε ὁ σφυγμός μου. Ἀλλοῦ ὑποφέρω: στὴν καρδιά!

—Ἆ, καταλαβαίνω! εἶπε ὁ Ἰσαάκ, μ' ἕνα ἀποκρουστικὸ μορφασμό. Εἶσθε ἐρωτευμένος...

— Ναί, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ στὴ ζωή μου!...

— Μὰ γι' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια ὁ γιατρὸς εἶνε περιττός, ἐξοχώτατε.

— Γιὰ νὰ σᾶς καλέσω, σημαίνει ὅτι σεῖς μόνον μπορεῖτε νὰ μοῦ φανῆτε χρήσιμος...

Ὁ γέρος κόμης ἔβγαλε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ἕνα χρυσὸ ρολόγι, τὸ ἔδωσε στὸν Ἰσαὰκ καὶ πρόσθεσε:

—Ὁρίστε μιὰ μικρὴ προκαταβολή. Θὰ πάρετε τὰ ὑπόλοιπα, ἂν κατορθώσετε ὥστε νὰ κατακτήσω ἀπόψε τὴ γυναῖκα ποὺ ποθῶ!

— Μὰ δὲν καταλαβαίνω πῶς μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω... Εἶνε εὐκολώτερο νὰ μετακινηθῆ ἕνα βουνό, παρὰ νὰ λυγίση μιὰ γυναικεία καρδιά!

Ὁ γέρος κόμης διηγήθηκε μὲ συντομία στὸ γιατρὸ πῶς εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα τὴν Κλαίρη, τὴν ἐρωμένη τοῦ γυιοῦ του— ὅπως τὴν ἐνόμιζε.— Τοῦ περιέγραψε ἐπίσης τὴν τελευταία σκηνὴ μεταξύ τους.

— Πρέπει νὰ κάνω γρήγορα! πρόσθεσε. Ὁ γυιός μου θὰ ἀναζητῆ ἀσφαλῶς τὴν ἐρωμένη του, καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ ν' ἀνακαλύψη ποιός τὴν ἀπήγαγε... Ὄχι, πῶς τὸν φοβᾶμαι! Εἶμαι πάντοτε ὁ πατέρας του, κι' ἔχω τὰ μέσα νὰ τοῦ ἐπιβάλω σεβασμό. Μπορεῖ ὅμως νὰ κατορθώση νὰ μοῦ πάρη τὸ κορίτσι. Καὶ τότε θὰ ὑποφέρω ἀφάνταστα, γιατὶ θὰ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ποὺ πόθησα φλογερὰ μιὰ γυναῖκα καὶ δὲν τὴν ἔκαμα δική μου!

— Σᾶς καταλαβαίνω πολὺ καλά. Τί μπορῶ ὅμως νὰ κάμω ἐγώ;...

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω: Ἔχω μάθει ὅτι ξέρετε ὅλα τὰ μυστικὰ τῶν δηλητηρίων...

— Θέλετε νὰ σκοτώσετε τὴν κοπέλλα, γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσετε;

— Δὲν χρειάζεται νὰ τὴν σκοτώσω. Ἔχω ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ μυστηριώδη φίλτρα, ποὺ φέρνουν τὶς γυναῖκες σὲ παραλήρημα.

— Ναί, ἀλλὰ τὰ φάρμακα αὐτὰ δὲν προκαλοῦν ἔρωτα, ὅταν δὲν ὑπάρχη. Ἁπλῶς καὶ μόνον φέρνουν μιὰ νευρικὴ ὑπερένταση, μὲ ἐκστάσεις καὶ παραισθήσεις. Ἔτσι, μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἀγαπᾶ κάποιον, μπορεῖ νὰ πέση θεληματικὰ στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου, ἀκόμη καὶ ἐχθροῦ της, νομίζοντάς τον γιὰ τὸν ἀγαπημένο της.

—Ἆ, μπορεῖτε νὰ τὸ κατορθώσετε αὐτό, γιατρέ;

— Ναί... Ἀλλὰ ἡ κατάστασις αὐτὴ τῆς ὑπνοβασίας — νὰ τὴν ποῦμε ἔτσι — ποὺ ἔχει τὴ μορφὴ τοῦ ἔρωτος, δὲν διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ μιὰ νύχτα.

—Ὤ, γιατρέ! Δῶστε μου τὸ φίλτρο σας! ἐφώναξε ὁ κόμης μὲ ἐνθουσιασμό, ἀγκαλιάζοντας τὸν Ἰσαάκ. Δῶστε μοῦ το, καὶ ζητῆστε μου ὅ,τι θέλετε γιὰ πληρωμή!

— Τὸ θέλετε; Θὰ σᾶς τὸ στείλω τὸ γρηγορώτερο, σήμερα κι' ὅλας. Φροντίστε νὰ τὸ πάρη ἡ γυναῖκα αὐτὴ μαζὶ μὲ τὸ βραδυνὸ φαγητό της. Τὸ ἀποτέλεσμά του θ' ἀρχίση μετὰ δυὸ-τρεῖς ὧρες... Μὴ παραμελήσετε, ἐννοεῖται, καὶ τὴν ψυχολογικὴ πλευρὰ τοῦ πράγματος...

— Δηλαδή; Δὲν σᾶς καταλαβαίνω...

—Φαντάζομαι ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ σᾶς ἀντιστάθηκε, θὰ ἀγαπᾶ κάποιον ἄλλον. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐκμεταλευθῆτε αὐτὸν τὸν ἔρωτά της, γιὰ νὰ δημιουργήσετε τὴν παραίσθησι.

»Τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ τῆς δώση κρυφὰ τὸ φίλτρο, μπορεῖ νὰ ἀρχίση ἀμέσως νὰ τῆς λέη: «Σὲ λίγα λεπτά, θὰ βρίσκεται ἐδῶ ὁ ἀγαπημένος σας», καὶ νὰ τῆς τὸ ἐπαναλαμβάνη κάθε τόσο, ὥστε νὰ τῆς ἐντυπωθῆ στὸ ἐρεθισμένο μυαλό της. Ἔτσι, μόλις ἐμφανισθῆτε σεῖς, σὲ τρεῖς ὧρες, ἡ γυναῖκα θὰ πιστέψη πραγματικὰ ὅτι εἶσθε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶ.

—Θαυμάσια! εἶπε ὁ γέρος κόμης. Θὰ κάμω ὅπως μὲ συμβουλεύσατε.

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες χωρίσθηκαν.

★

Ὅταν ἄρχισε νὰ βραδυάζη, ἡ Ναζίνα ἑτοίμασε ἕνα τονωτικὸ ποτὸ γιὰ τὴν δυστυχισμένη Κλαίρη, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε προσθέσει τὸ φίλτρο τοῦ γιατροῦ Ἰσαάκ. Ἡ νέα τὸ ἤπιε, ἀνύποπτη. Ἀμέσως κατόπιν, ἡ Ναζίνα ἄρχισε τὰ τεχνάσματά της, γιὰ νὰ κάνη τὴν Κλαίρη νὰ πιστέψη ὅτι θὰ ἐρχόταν τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Μαρῖνος της.

—Μὰ πῶς ἔμαθε ὅτι εἶμαι φυλακισμένη ἐδῶ; ἀπόρησε ἐκείνη.

—Δὲν τὸ ξέρω. Πάντως, θάρθη ἀπόψε νὰ σᾶς ἐλευθερώση! Καὶ θὰ χαροῦμε ὅλοι γι' αὐτό, γιατὶ πονεῖ ἡ καρδιά μας ποὺ βασανίζομε μιὰ ἀθῶα... ἀλλὰ τὸ κάνομε ἐπειδὴ ὀφείλομε νὰ ὑπακούσωμε στὸν κόμητα!

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ γέρος κόμης ἔφτασε στὴν ἐρημικὴ βίλλα. Ἡ λαχτάρα του τὸν ἔκανε νὰ βιασθῆ, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὸ γρηγορώτερο τὸ ἁμαρτωλὸ πάθος του.

Ἦταν ντυμένος κομψὰ καὶ μὲ γοῦστο. Φαινόταν ξανανιωμένος. Ἔμοιαζε ἀρκετὰ μὲ τὸν γυιό του.

Ἡ Ναζίνα τοῦ ἀνέφερε ὅτι εἶχε συμμορφωθῆ μὲ τὶς ὁδηγίες του.

—Ὅσο τὸ φίλτρο προκαλοῦσε τὸ ἀποτέλεσμά του, πρόσθεσε, ἡ κοπέλλα ἄρχισε νὰ μεταμορφώνεται. Χαμογελοῦσε πλέον μὲ χαρά. Ἔπειτα θέλησε νὰ ντυθῆ, νὰ χτενισθῆ, νὰ γίνη ὡραιότερη, γιὰ νὰ δεχθῆ τὸν γυιό σας. «Θάρθη ὁ ἄντρας μου!—ἔλεγε. Δὲν θ' ἀργήση! Θάρθη νὰ μὲ πάρη, γιατὶ εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν γάμων μας, καὶ θὰ γίνω ὁλόψυχα δική του! Ἀρκετὰ μᾶς κατέτρεξε καὶ μᾶς ἐχώρισε ἡ Μοῖρα. Ἀπόψε, θὰ μᾶς ἑνώση γιὰ πάντα ὁ Θεός!»

—Θαυμάσια! εἶπε ὁ Κόρνερ. Δὲν γελάσθηκε ὁ γιατρός...

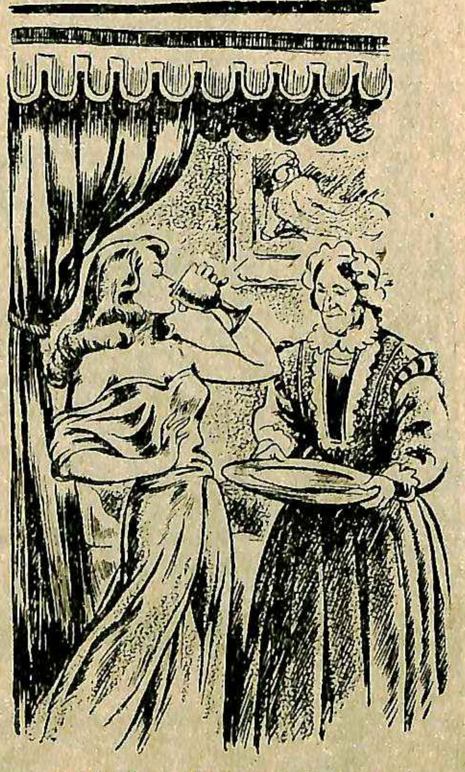

Ἡ νέα ἤπιε τὸ ποτὸ ἀνύποπτη.

—Πιστεύω ὅτι θὰ τὴν βρῆτε σὲ μιὰ τέτοια κατάστασι ἐξάψεως, ὥστε θὰ σᾶς νομίση ἀληθινὰ γιὰ τὸν ἀγαπημένο της.

Ὁ κόμης κατενθουσιασμένος, ἀνέβηκε στὸ διαμέρισμα τῆς Κλαίρης, ἀφοῦ πρῶτα ἔδωσε ὁδηγίες στοὺς ἀνθρώπους του νὰ φρουροῦν καλὰ τὸ σπίτι.

Ἡ Κλαίρη ἄκουσε μὲ λαχτάρα νὰ πλησιάζουν τὰ βήματά του. Ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ, ὡραία σὰν ἄγγελος, δυστυχισμένο καὶ ἀθῶο θῦμα τῆς πιὸ τραγικῆς παραισθήσεως. Τῆς φάνηκε ἀληθινὰ ὅτι ἐρχόταν σ' αὐτὴν ὁ ὡραῖος ἀρραβωνιαστικός της, μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά. Οἱ αἰσθήσεις της εἶχαν ὑποταχθῆ ἀπόλυτα στὴ φαντασία της.

Καὶ τὸ ἀνύποπτο θῦμα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κόρνερ, ἐγκαταλείφθηκε μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, πιστεύοντας ὅτι ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο. Ἐκεῖνος, φλογισμένος ἀπὸ τὸν πόθο, τὴν ἐσήκωσε στὰ χέρια καὶ τὴν ἐπῆγε πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα, ὅπου ἦταν χυμένο ἕνα κόκκινο προκλητικὸ ἡμίφως...

★

Ὁ Μαρῖνο δὲν εἶχε μείνει ἀργός, τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Εἶχε βρῆ τοὺς κατάλληλους συντρόφους, ποὺ θὰ ἔπαιρνε μαζί του. Εἶχε κανονίσει κάθε λεπτομέρεια.

Κατὰ τὶς 10, ξεκίνησε μὲ μιὰ γόνδολα γιὰ τὴ μακρυνὴ καὶ ἐρημικὴ βίλλα. Τὸν συνώδευαν ὀχτὼ φίλοι του, πάνοπλοι καὶ ἕτοιμοι γιὰ κάθε τι, ἀποφασισμένοι νὰ ἐπιτύχουν μὲ κάθε τρόπο τὸ σκοπό τους.

Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὴ βίλλα, ἐβγῆκαν στὴν ξηρὰ κι' ἔκαμαν ἕνα μεγάλο γῦρο, γιὰ νὰ πλησιάσουν ἀθέατοι στὸν περίβολο τοῦ σπιτιοῦ.

Δίπλα στὸν Μαρῖνο βρισκόταν ἕνας ἔξυπνος μικρός, ὁ Πόλντο, ποὺ κρατοῦσε ἕνα εἶδος δικτυωτοῦ σακκιοῦ, πλεγμένου μὲ σύρμα σιδερένιο.

Οἱ δύο αὐτοὶ πλησίασαν στὴν καγκελλόπορτα τῆς βίλλας. Ὁ Μαρῖνο ἔβγαλε μιὰ φωνὴ κουκουβάγιας. Στὸ σύνθημα αὐτό, οἱ φίλοι του ἀπάντησαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὅτι βρισκόντουσαν στὶς θέσεις των καὶ περίμεναν τὴ διαταγὴ νὰ δράσουν.

Ὁ νέος ἔστειλε τότε ἐμπρὸς τὸν Πόλντο καὶ τὸν ἀκολούθησε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

Ἕνας τεράστιος σκύλος φρουροῦσε τὴ βίλλα. Εἶχε ἀρχίσει νὰ γαυγίζη μὲ μανία, ἀκούγοντας τὶς φωνὲς τῆς κουκουβάγιας. Ὅταν ἄκουσε βήματα καὶ εἶδε δυὸ ἀνθρώπους νὰ μπαίνουν στὸν κῆπο, ἐμούγκρισε ἄγρια καὶ ὥρμησε ἐναντίον τοῦ Πόλντο, γιὰ νὰ τὸν ἁρπάξη ἀπ' τὸν λαιμό. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὰ ἔχασε. Κράτησε ἐμπρός του ἀνοιχτὸ τὸ σακκί, ποὺ δὲν φαινόταν στὸ σκοτάδι, ἔτσι ὥστε ὁ σκῦλος, μὲ τὸ τελευταῖο πήδημά του, βρέθηκε μέσα σ' αὐτό, καὶ δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ ξαναβγῆ.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ γέρου κόμητος εἶχαν ἀρχίσει νὰ φωνάζουν καὶ νὰ τρέχουν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Καὶ βρέθηκαν ἔτσι ἐμπρὸς στο Μαρῖνο.

Ὁ νέος σήκωσε τὸ σπαθί του καὶ φώναξε ἀπειλητικά:

—Ὅποιος πλησιάση, εἶναι χαμένος! Θὰ τὸν σουβλίσω σὰν κοτόπουλο!

Ἀλλὰ οἱ ἀντίπαλοί του δὲν ἦσαν ἄνθρωποι ποὺ νὰ δειλιάσουν. Πιστεύοντας ὅτι ἦσαν μόνοι, τράβηξαν τὰ σπαθιά τους καὶ τοῦ ἐπετέθησαν.

Ὁ Μαρῖνο κατώρθωσε νὰ τοὺς ἀντιμετωπίση ὅλους, ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ ἔφτασαν οἱ φίλοι του, ἔπεσαν ξαφνικὰ ἐπάνω τους καὶ τοὺς ἔδεσαν, πρὶν προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν κατάπληξί τους.

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ κράτησε μόνον λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἔπειτα ὁ Μαρῖνο ἀνυπομονῶντας νὰ ἀπελευθερώση τὴν ἀγαπημένη του, ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι.

—Κλαίρη!... Κλαίρη!... φώναξε μὲ λαχτάρα.

Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀπάντησε κανείς! Ποῦ βρισκόταν λοιπὸν ἡ νέα; Τί τῆς συνέβαινε;

* * *

Εἴδαμε πῶς ὁ γέρος κόμης τράβηξε τὴν Κλαίρη πρὸς τὸ κρεββάτι κι' ἄρχισε νὰ τὴν ἀγκαλιάζη καὶ νὰ τὴν φιλῆ, ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸν εὔκολο θρίαμβό του.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἡ Ναζίνα ἄκουσε ξαφνα ἄγρια γαυγίσματα, χτυπήματα σπαθιῶν, φωνὲς καὶ οὐρλιάσματα. Βγῆκε στὴ πόρτα καὶ εἶδε νὰ φτάνουν οἱ φίλοι τοῦ Μαρῖνο καὶ νὰ ἁρπάζουν τοὺς ἀντιπάλους των. Τὴν ἐκυρίευσε τότε τρόμος ἀπερίγραπτος.

ἔτρεξε πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς Κλαίρης, ὥρμησε μέσα καὶ φώναξε:

—Χαθήκαμε, ἐξοχώτατε!...

Ὁ γέρος κόμης χρειάσθηκε μερικὲς στιγμές, γιὰ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὸ πέλαγος τῆς εὐδαιμονίας του καὶ νὰ γυρίση στὴν πραγματικότητα.

— Τί θέλεις ἐδῶ, καταραμένη; οὔρλιασε μὲ μανία στὴν Ναζίνα. Δὲν σοῦ εἶχα πῆ νὰ μὴ μ' ἐνοχλήσης γιὰ κανένα λόγο;

—Χαθήκαμε! τραύλισε ἐκείνη. Πρέπει νὰ φύγωμε! Θὰ μᾶς σκοτώσουν!

— Τί σ' ἔπιασε, τρελλή;... Οἱ ἄνθρωποί μου φυλᾶνε καλὰ τὴ βίλλα.

—Μὰ τοὺς σκοτώνουν κι' αὐτούς!.. Ἀκοῦστε! Ἀκοῦστε!...

Ὁ γέρος τέντωσε τὸ αὐτί του καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη τὴν τρομερὴ πραγματικότητα. Ἀμέσως ἐξατμίσθηκε ὡς διὰ μαγείας ὅλη ἡ ἐρωτική του φλόγα. Καὶ τὸν κυρίευσε ἕνας ἀπερίγραπτος πανικός.

Ἔρριξε ἐπάνω του τὸν μανδύα του καὶ ρώτησε μὲ ἀπελπισία τὴν Ναζίνα:

—Ἀπὸ ποῦ μπορῶ νὰ φύγω;.. Γλύτωσέ με! Θὰ μὲ σκοτώσουν!

Ἡ βίλλα εἶχε δύο πόρτες. Ἡ Ναζίνα τράβηξε τὸν γέρο πρὸς τὴν δεύτερη καὶ τὸν ἐφυγάδευσε.

Συγχρόνως ὁ Μαρῖνο ὁρμοῦσε μέσα στὸ σπίτι, φωνάζοντας τὸ ὄνομα τῆς λατρευτῆς του. Δὲν φανταζόταν καθόλου ὅτι ὁ πατέρας του βρισκόταν ὡς τότε μέσα στὴ βίλλα.

Μὰ γιατί δὲν ἀπαντοῦσε ἡ Κλαίρη; Γιατὶ δὲν ἔτρεχε νὰ ὑποδεχθῆ τὸν ἐλευθερωτή της;...

Ὁ νέος ἀνέβηκε τὴν σκάλα μὲ λίγα πηδήματα, σὰν νὰ εἶχε φτερὰ στὰ πόδια, καὶ μπῆκε στὸ διαμέρισμα τῆς νέας. Στὴν κρεββατοκάμαρα, τὸν περίμενε ἕνα θέαμα τρομερό. Μὲ μιὰ ματιὰ μόνον, κατάλαβε τί ἐσήμαινε ἡ ἀκαταστασία ἐκείνη τοῦ κρεββατιοῦ...

Ἀνασήκωσε τὰ σκεπάσματα καὶ εἶδε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του ἀκίνητη, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια.

— Κλαίρη! φώναξε. Κλαίρη μου! Γιατὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾶς;

Πλησίασε τὸ μέτωπό του στὰ χείλη της... Ὄχι, δὲν ἦταν νεκρή, ὅπως εἶχε φοβηθῆ! Ἀνέπνεε ἐλαφρά. Ἀλλὰ τὰ μέλη της ἦσαν παγωμένα... Εἶχε λιποθυμήσει.

Ὁ Μαρῖνο τὴν ἐφώναξε, δυνατώτερα ἀκόμη. Ἐκείνη ἀνατρίχιασε, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε, οὔτε ἄνοιξε τὰ μάτια της.

Τώρα ποὺ εἶχε περάσει ἡ ἐνέργεια τοῦ σατανικοῦ φίλτρου τοῦ Ἰσαάκ, μετὰ τὴν προσπάθεια τῆς φαντασίας της, εἶχε πέσει σὲ μιὰ θλιβερὴ κατάπτωσι. Ὁ Μαρῖνο τῆς ράντισε τὸ πρόσωπο μὲ νερό, τῆς ἔδωσε νὰ μυρίση ἕνα δυνατὸ ἄρωμα καὶ κατώρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ τὴν κάμη ν' ἀνοίξη τὰ μάτια της.

—Κλαίρη! Τί σοῦ ἔκαναν; τὴν ρώτησε μὲ ἀγωνία. Πές μου, τί σοῦ συνέβη;

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε μὲ τρόμο καὶ μὲ πόνο ἀνείπωτο, σὰν νὰ ἀντίκρυζε ὄχι τὸν ἐλευθερωτή της ἀλλὰ κάποιον ἐχθρό της...

—Ἐγὼ εἶμαι, Κλαίρη, πρόσθεσε ὁ νέος. Δὲν μὲ γνωρίζεις;... Ἔφτασα ἐγκαίρως, γιὰ νὰ σὲ γλυτώσω, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι θὰ ἑνωθοῦμε γρήγορα γιὰ πάντα!

Ἀλλὰ ἐκείνη φαινόταν σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε τὰ λόγια του... Εἶχε καταντήσει σὲ μιὰ κατάστασι ἀξιολύπητη. Ἦταν χλωμὴ σὰν πεθαμένη. Τὰ χείλη της εἶχαν μιὰ ἀπερίγραπτη ἔκφρασι πόνου.

Ὁ Μαρῖνο τὴν ἀγκάλιασε ἀπελπισμένα κι' ἐξακολούθησε νὰ τῆς μιλῆ τρυφερά:

—Γιατὶ δὲν μοῦ λὲς ἕνα καλὸ λόγο, γιατὶ δὲν μοῦ δείχνεις τὸν ἔρωτά σου; Δὲν ξέρεις ὅτι ζῶ γιὰ σένα μόνον;...

Ἡ Κλαίρη ξέσπασε ἔξαφνα σὲ λυγμούς. Καί, ἀνάμεσα στὰ κλάμματά της τραύλισε πνιγμένα:

—Φῦγε!.. Μακρυὰ ἀπὸ μένα!...

—Μὰ τί λές, Κλαίρη; φώναξε ὁ νέος μὲ ἀπόγνωσι.

—Δὲν εἶμαι πιὰ ἀξία σου!

Ἀφοῦ ἡ Κλαίρη πρόφερε τὶς λέξεις αὐτές μὲ μιὰ ὑπερτάτην προσπάθεια, ξαναλιποθύμησε.

Ὁ Μαρῖνο εἶχε μείνει ἀπολιθωμένος, σὰν τὸ βουβὸ ἄγαλμα τοῦ πόνου, χωρὶς νὰ ἔχη γιὰ τὴ δύναμι νὰ ἀρθρώση οὔτε λέξι.

Καταλάβαινε ὅτι εἶχε συμβῆ τὸ ἀνεπανόρθωτο!... Ἡ προσβολή, ποὺ τοῦ εἶχε κάμει ὁ πατέρας του, ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ μποροῦν νὰ σβυσθοῦν μόνον μὲ αἷμα, μὲ τὸ τρομερώτερο ἔγκλημα!

Ε'.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνη. Βλέποντας ὅτι ὁ Μαρῖνο ἀργοῦσε νὰ φανῆ, οἱ σύντροφοί του ἀποφάσισαν νὰ μποῦν στὸ σπίτι, γιὰ νὰ ἰδοῦν τί τοῦ συνέβαινε.

Τὸν βρῆκαν, ἀκίνητον πάντοτε, κοντὰ στὴ λιπόθυμη Κλαίρη.

Ἐκεῖνος γύρισε ἀργὰ τὸ κεφάλι του καὶ πρόφερε μόνον τὶς λέξεις αὐτές:

—Μοῦ τὴ σκότωσαν!

Ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους τους, φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, ἔπιασε τὸ σφυγμὸ τῆς νέας. Ἔπειτα εἶπε μὲ ἀνησυχία:

—Μὰ αὐτὴ ἡ κοπέλλα εἶνε πολὺ ἄρρωστη! Χρειάζεται ἀμέσως περιποίησι...

Μιὰ τελευταία ἐλπίδα γεννήθηκε στὴν καρδιὰ τοῦ Μαρῖνο: Ἴσως ἡ φράσι ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ἡ Κλαίρη, ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ παραληρήματος, τοῦ πυρετοῦ της!

Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶχε ἰδῆ τὸν πατέρα του μέσα στὸ σπίτι. Καὶ τοῦ φαινόταν ἀδύνατον νὰ εἶχε μπορέσει, στὸ λίγο διάστημα ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν περασμένη νύχτα, νὰ νικήση τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀντίστασι τῆς Κλαίρης.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς ἔκαμαν ν' ἀνθίση ἡ ἐλπίδα στὴ σπαραγμένη ψυχή του.

—Βλέπω σοβαρὰ καὶ ἀνησυχαστικὰ συμπτώματα σ' αὐτὴ τὴν νέα! πρόσθεσε ὁ φίλος του. Κυττάξετε πῶς μαράθηκε γρήγορα ἡ ζωτικότης τοῦ κορμιοῦ της... Ὡς καὶ τὰ μαλλιά της ἄσπρισαν ἀπότομα... Θὰ πρόκειται, ἀσφαλῶς, γιὰ κάποια τρομερὴ ἀρρώστεια, ἄγνωστη στὴν Ἐπιστήμη!

Ὁ Μαρῖνο κύτταξε τὸ πρόσωπο τῆς ἄτυχης Κλαίρης κι' ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τρόμου καὶ ἐκπλήξεως: Οἱ παρατηρήσεις τοῦ φίλου του ἦταν σωστές! Ἡ ἀγαπημένη του φαινόταν σὰν νὰ γερνοῦσε ἀστραπιαῖα...

—Πρέπει νὰ φέρωμε ἀμέσως ἕνα γιατρό!... εἶπε ὁ νέος.

—Ἴσως εἶναι προτιμώτερο νὰ πᾶμε τὴν κοπέλλα στὸ σπίτι της, στὴ Βενετία. Ἐκεῖ, θὰ βρῆ περισσότερες περιποιήσεις, καὶ θὰ τὴν ἐξετάση ἕνας γιατρὸς καλός.

—Δὲν ἔχει σπίτι! φώναξε ὁ Μαρῖνο. Εἶνε μόνη στὸν κόσμο... Κι' ἡ γυναῖκα ποὺ τὴν φιλοξενοῦσε, βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια, ἔπειτα ἀπὸ τὴν μυστηριώδη δηλητηρίασι τῆς ἀνεψιᾶς της.

—Μὰ δὲν μᾶς εἶχες πῆ ὅτι μπόρεσες νὰ ξαναβρῆς τὴν μητέρα αὐτῆς τῆς νέας; Γιατί δὲν τὴν πηγαίνομε στὸ σπίτι της;

—Εἶνε ξένη κι' ἐκείνη. Μένει προσωρινῶς σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, φιλοξενουμένη τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας.

—Ἔ, λοιπόν, ἂς πᾶμε τὴν κοπέλλα στὴ Γαλλικὴ Πρεσβεία. Εἶνε τέτοια ἡ περίπτωσί της, ὥστε δὲν θὰ ἀρνηθοῦν νὰ τὴν δεχθοῦν. Ἔτσι, θὰ βρῆ πιὸ ἀφωσιωμένες φροντίδες, καὶ συγχρόνως θὰ τὴν ὠφελήση ἴσως ἡ ἀναγνώρισις τῆς μητέρας της.

Ὁ Μαρῖνο συμφώνησε μὲ τὴν ἰδέα αὐτήν. Ἐτύλιξε τὴν Κλαίρη μ' ἕνα σκέπασμα καὶ τὴν ἐσήκωσε στὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ τὴν μεταφέρη στὴ γόνδολα.

Στὸν κῆπο, εἶδε τοὺς ἕξη φρουροὺς τῆς βίλλας, δεμένους σφιχτὰ στὰ δένδρα. Τοὺς ἀναγνώρισε: Ἦταν ὑπηρέτες τοῦ πατέρα του.

Ἡ φρικτὴ ὑποψία ἄρχισε καὶ πάλι νὰ τὸν βασανίζη. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του. Ἔδωσε τὴν Κλαίρη σ' ἕνα φίλο του, τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ ρίχτηκε ἐπάνω στὸν κοντινότερο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους, φωνάζοντας μὲ φωνὴ τρομερή:

—Πές μου ποιὸς κατάντησε ἔτσι τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου!

—Λυπηθῆτε με!... ἀπάντησε ἐκεῖνος, τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο του. Δὲν φταίω ἐγώ...

—Πές μου, κανάγια, ποιὸς εἶχε ἔλθει στὴ βίλλα, τὴ νύχτα;

Πρὶν μιλήση ὁ δεμένος ὑπηρέτης, ἡ Κλαίρη ἔβγαλε μιὰ ἀδύνατη φωνή, γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸν Μαρῖνο καὶ ψιθύρισε ἱκετευτικά:

—Μὴ λερωθῆς μὲ τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου... Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα! Στεῖλε με τώρα στὴ μητέρα μου. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, ἔπειτα, ἀλλὰ σ' ἐσένα μόνον... Σοῦ τ' ὁρκίζομαι!

Ὁ νέος καταπραΰνθηκε ἀμέσως, ἔβαλε τὸ σπαθί του στὴ θήκη του καὶ γύρισε κοντὰ στὴν Κλαίρη του, γεμᾶτος ἐλπίδα κι' ἐμπιστοσύνη.

Ἐκαταλάβαινε λοιπὸν ἡ νέα... Θὰ τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια... Ἦταν προτιμώτερο νὰ περιμένη τὴν ἐκμυστήρευσί της, κι' ἔπειτα νὰ ἐνεργήση ἀναλόγως!

★

Ὅταν ἡ Κλαίρη ἔφτασε στὴ Γαλλικὴ Πρεσβεία, ὁ πρέσβυς δέχθηκε πρόθυμα νὰ τὴν φιλοξενήση κι' ἔστειλε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήση ἕνα διάσημο γιατρό.

Αὐτὸς ἐξέτασε προσεκτικὰ τὴν ἄρρωστη καὶ συνέστησε ἀπόλυτη ἀνάπαυσι.

Ἡ κατάστασί της ἦταν ἀληθινὰ ἀξιοθρήνητη. Τὴν εἶχε πιάσει ἕνας συνεχὴς καὶ δυνατὸς πυρετός, μετὰ τὸν παροξυσμὸ τῆς φρικτῆς νύχτας. Ὅλοι πίστευαν ὅτι ἡ ἀρρώστεια της προερχόταν ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες καὶ τὶς ἀγωνίες ποὺ εἶχε περάσει.

Κανεὶς ὡστόσο, οὔτε κι' ὁ γιατρός, δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση τὸ ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν της.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἐξέτασι, ὁ Μαρῖνο ρώτησε τὸ γιατρὸ μὲ λαχτάρα:

— Πέστε μου λοιπόν, πῶς τὴ βρίσκετε;

—Ἡ κατάστασίς της εἶνε πολὺ σοβαρή, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἔχω ὅμως κάποια ἐλπίδα... Ἐδῶ πρόκειται γιὰ μιὰ ἀρρώστεια ψυχικῆς φύσεως. Χρειάζεται λοιπὸν κάτι ποὺ νὰ τονώση τὸ πνεῦμα της, νὰ τὴν τρα-

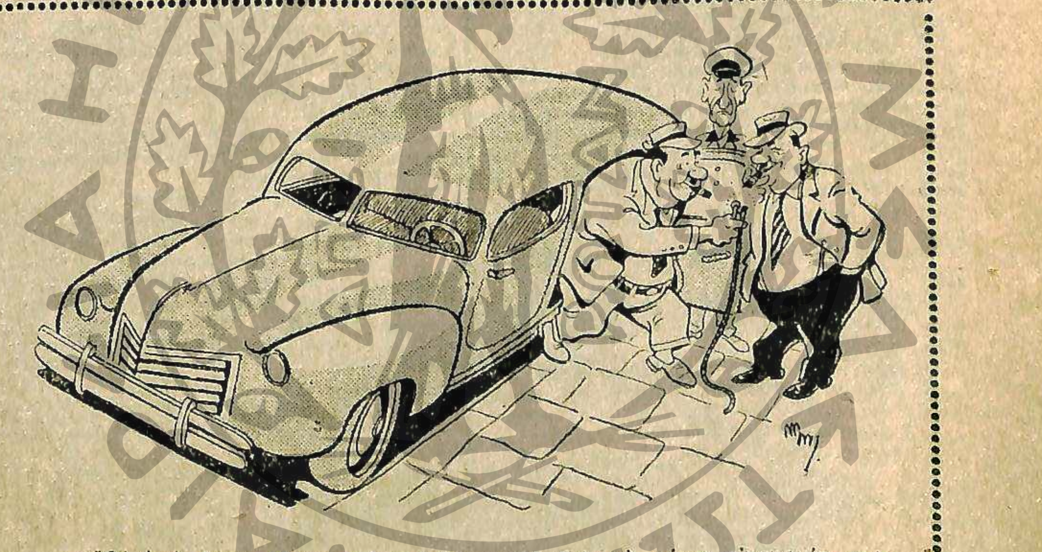

—Ἆ! ἐγώ, ἀγαπητέ μου εἶμαι φιλόνομος! Γιὰ νὰ κάνω οἰκονομία στὴ βενζίνη... ἀγόρασα τσακμάκι!!...

(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

ἐπη ἀπ' τὴν ἄβυσσο ὅπου ἔχει πέσει.

— Τί θὰ εἶναι αὐτὸ τὸ κάτι, γιατρέ;

— Ποιὸς ξέρει;... ἴσως ἕνα θαῦμα! Ἂς ἐλπίζωμε στὸν παντοδύναμο Θεό...

— Πέστε μου, τί πρέπει νὰ κάνωμε;

— Μοῦ εἴπατε ὅτι βρίσκεται ἐδῶ ἐκείνη τὴν ὁποία θεωρεῖτε μητέρα αὐτῆς τῆς κοπέλλας, κι' ὅτι περιμένει ἀνυπόμονα τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ τὴν ἴδῃ, γιὰ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ... Γιατὶ δὲν τὴν ἐφέρατε κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς ἄρρωστης;

— Στὴν κατάστασι ὅπου βρισκόταν ἡ νέα, δὲν μποροῦσα νὰ ἀναλάβω τὴν εὐθύνη μιᾶς τέτοιας συναντήσεως, ποὺ θὰ τὴν ἀναστάτωνε καὶ θὰ τῆς προκαλοῦσε ἴσως συνέπειες ἀνεπανόρθωτες.

— Καὶ ὅμως, ἔτσι μόνον ἐνδέχεται νὰ συμβῇ τὸ θαῦμα ποὺ ἐλπίζω... Ἡ πνευματικὴ κατάπτωσις τῆς ἄρρωστης ἀντανακλᾶ παράξενα στὸ σῶμα της, φέρνοντάς της αὐτὸν τὸ γρήγορο μαρασμό. Τὸ μοιραῖο τέλος δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φτάσῃ, ἂν δὲν προλάβωμε νὰ τονώσωμε τὸ πνεῦμα της καὶ νὰ σταματήσωμε τὴ δηλητηρίασι τοῦ αἵματος. Ἔτσι μόνον ὑπάρχει ἐλπὶς σωτηρίας. Ἀλλοιῶς, εἶνε ὅλα ἀνώφελα.

— Πῶς! Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι μπορεῖ νὰ πεθάνῃ;... ρώτησε ὁ Μαρῖνο, ἀναστατωμένος. Θὰ χάσω αὐτὸ τὸ πλᾶσμα, τὸ μόνο ποὺ ἀγαπῶ στὸν κόσμο;...

— Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς προετοιμασμένος γιὰ τὰ θλιβερώτερα γεγονότα...

— Ὤ, θὰ ἦταν ἄδικος ὁ Θεός, ἂν μοῦ ἔπαιρνε τὴ μοναδικὴ ἐλπίδα τῆς ζωῆς μου!...

— Ἐλάτε, ἡσυχάστε... εἶπε ὁ γιατρός, χτυπῶντας φιλικὰ τὸ νέο στὸν ὦμο. Εἶμαι ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω! Μαζὶ θὰ παλέψωμε κατὰ τοῦ θανάτου, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία σας... Φανῆτε ὅμως δυνατός! Δὲν πρέπει νὰ δώσετε στὴν Κλαίρη σας τὴν ἐντύπωσι τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ἀπελπισίας σας. Χρειάζεται νὰ ξαναβρῇ τὴν αὐτοπεποίθησί της, μὲ τὴν βοήθειά σας.

— Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ λέτε, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴ ζωή της!

— Ὡραῖα! Πηγαίνετε ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου μένει ἡ μητέρα τῆς κοπέλλας. Διηγηθῆτε της μὲ συντομία ὅ,τι συνέβη καὶ παρακαλέσετέ την νάρθῃ ἀμέσως ἐδῶ. Ἐγὼ θὰ σᾶς περιμένω, γιὰ νὰ παρευρεθῶ στὴ συνομιλία καὶ νὰ τῆς δώσω τὴν καταλληλότερη κατεύθυνσι.

Ὁ Μαρῖνο ἔφυγε τρέχοντας, γιὰ νὰ βρῇ τὴν Χριστίνα Πέκτορυ, ποὺ εἶχε πάρει τώρα τὸ ὄνομα κόμησσα ντὲ Μπρισσάκ.

Ὁ γιατρὸς ξαναγύρισε κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς ἄρρωστης. Καὶ τὸ λιγώτερο ἔμπειρο μάτι θὰ καταλάβαινε ὅτι ἡ δυστυχισμένη Κλαίρη εἶχε πάθει μιὰ ἀπὸ τὶς κεραυνοβόλες ἐκεῖνες ἀρρώστειες, ποὺ σκοτώνουν γρήγορα καὶ τὸν δυνατώτερο ἄνθρωπο...

Σὲ λίγο, ὁ Μαρῖνο γύρισε καὶ ἀνήγγειλε σιγὰ στὸ γιατρὸ ὅτι ἡ μητέρα εἶχε ἔρθει μαζί του καὶ περίμενε ἀπ' ἔξω.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ γιατρὸς εἶχε προπαρασκευάσει τὴν Κλαίρη γιὰ τὴν δραματικὴ συνάντησι καὶ τῆς εἶχε συστήσει νὰ δεχθῇ μὲ χαρὰ καὶ μὲ διάχυσι τὴ γυναῖκα ἐκείνη, ποὺ ἦταν πιθανώτατα ἡ μητέρα της. Ἡ νέα εἶχε χαμογελάσει λυπημένα καὶ εἶχεν ἀπαντήσει:

— Θὰ κάμω τὸ καθῆκον μου γιὰ τὴ μητέρα μου, γιατρέ...

Ἔπειτα ὅμως εἶχε προσθέσει μὲ τὸ νοῦ της:

«Ἔρχεται πολὺ ἀργά! Ἡ ζωή μου ἔχει πιὰ τελειώσει. Ἡ ψυχή μου εἶνε γεμάτη δάκρυα καὶ πόνο!»

Ἡ Χριστίνα, κόμησσα ντὲ Μπρισσάκ, ἦταν ἀληθινὰ ἡ χήρα τοῦ πρίγκηπος Κωνσταντίνου Πέκτορυ, ἀνηψιοῦ τοῦ ἄλλου πρίγκηπος Πέκτορυ, τοῦ τωρινοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσσίας στὴ Βενετία. Μολονότι ὁ θεῖος καὶ δολοφόνος τοῦ συζύγου της εἶχε σφετερισθῆ τὰ πλούτη του, αὐτὴ εἶχε διατηρήσει τὴν ἀτομικὴ περιουσία της, ποὺ τῆς ἔδινε ἕνα εἰσόδημα ἀρκετὰ σεβαστό. Κι' ἡ Γαλλικὴ Πρεσβεία εἶχε ἐνδιαφερθῆ τόσο γι' αὐτήν, γιατὶ κατήγετο ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ γαλλικὴ οἰκογένεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ ΤΟΥ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΙΣ

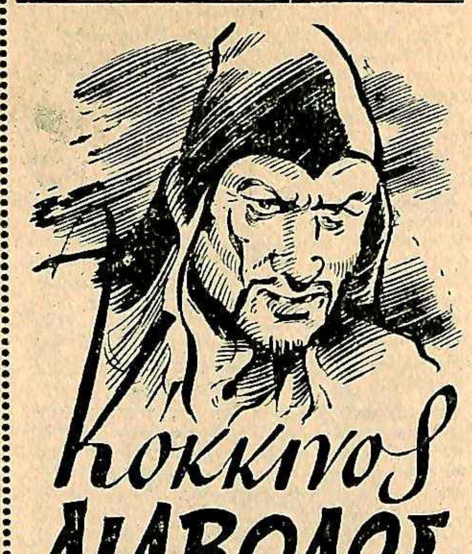

Κόκκινος Διάβολος

40ον

— Γράψε!

Ὁ Διέγος Διὰζ ἔτρεμε σύγκορμος.

Δίσταζε.

— Γράψε, ἄθλιε, τοῦ ξαναφώναξε ἀπειλητικά.

Ὁ Διὰζ κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ. Ποιὸς τὸ ἤξερε ἄλλωστε; Ἴσως μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ ἔσωζε τὴ ζωή του.

Ἔσκυψε κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ.

Τὸ χέρι του ἔτρεμε. Ἔνοιωθε ζάλη, φοβόταν ὅτι δὲν θὰ πρόφταινε νὰ τελειώσῃ. Τί εἶχε; Ἦταν ὁ τρόμος ποὺ ἔνοιωθε ἢ καὶ κάτι ἄλλο τοῦ ἔφερνε τὰ δυνατὰ ἐκεῖνα ρίγη, τὶς λιποψυχίες ἐκεῖνες;

Ὅλοι γύρω τὸν παρακολουθοῦσαν μὲ οἶκτο καὶ ἀηδία.

Κανεὶς ὡστόσο, δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωή. Τόση μακροθυμία ἦταν ἀδύνατη. Ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ γιὰ τὰ φρικτὰ ἐγκλήματα ποὺ εἶχε διαπράξει.

Τέλος, ὁ Διὰζ τελείωσε.

Ἡ ἔγγραφος ἐξομολόγησις τῶν κακουργημάτων του καὶ τῶν προδοσιῶν του ἦταν ἕτοιμη.

Ὁ δόλιος Ἰσπανὸς ἦταν κάθιδρως. Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν περιστοίχιζαν.

— Διάβασε τώρα αὐτὰ ποὺ ἔγραψες, τὸν διάταξε ὁ Λοβέρτ.

Ὁ Διὰζ προσπάθησε νὰ διαβάσῃ, μὰ ἡ φωνή του πνιγόταν. Ἕνα ἀόρατο χέρι τὸν ἔσφιγγε στὸ λαιμό.

— Διάβασε δυνατά! τοῦ φώναξε ἀπειλητικὰ ὁ Λοβέρτ.

Συγκέντρωσε τότε τὶς δυνάμεις του κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὴν τόσο ἀποκαλυπτικὴ ἐξομολόγησί του.

Ὅταν τελείωσε, γονατιστὸς πάντα στὸ δάπεδο, γύρισε στοὺς δικαστάς του κι' ἄρχισε νὰ τοὺς ἱκετεύῃ μὲ τρεμάμενη φωνή:

— Ἔκαμα ὅ,τι μοῦ ζητήσατε... Λυπηθῆτε με... Μὴ μοῦ ἀφαιρέσετε τὴ ζωή... Τί θὰ καταλάβετε νὰ σκοτώσετε ἕνα δυστυχισμένο, ἕναν ἄθλιο σὰν καὶ μένα.

Στὶς ἱκεσίες του αὐτὲς κανένας δὲν ἀπαντοῦσε.

Ὁ Διέγος Διὰζ ἀνατρίχιασε.

Κατάλαβε ὅτι μάταια ἐκλιπαροῦσε τὸν οἶκτο τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ποὺ τόσο τοὺς εἶχε βλάψει.

Καμμιὰ ἐλπίδα πλέον κανένα ἔλεος.

Μάταια τὸ βλέμμα του ἔπεφτε ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο.

Ὁποιοσδήποτε ἄλλος θὰ ἔπαιρνε πάνω στὴν ἀπελπισία του τὴν ἀπόφασι νὰ πεθάνῃ σὰν ἄντρας.

Μὰ ὁ Δὸν Διὰζ δὲν εἶχε τὴ δύναμι αὐτή.

Καὶ τότε συνέβη κάτι τὸ ἀπρόοπτο: Ὁ Διέγος Διὰζ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ Λοβέρτ τὸν πλησίασε καὶ τὸν σκούντησε ἀπότομα μὲ τὸ πόδι.

— Πάψε τὶς κλάψες, δειλέ! τοῦ φώναξε. Προσπάθησε νὰ φανῇς ἄντρας. Καὶ πρὸ πάντων ἐξήγησέ μας κάτι ἀκόμα. Ὡς κατάσκοπος τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ποὺ ἤσουν, θὰ ἔχῃς ἐδῶ μέσα διάφορες σφραγῖδες κι' ἔγγραφα.

Ὁ Διὰζ δὲν δίστασε καθόλου.

— Μάλιστα, εἶπε. Θὰ σᾶς παραδώσω ὅ,τι ζητᾶτε.

Κι' ἀμέσως ἄνοιξε ἕνα κρυφὸ συρτάρι στὸν τοῖχο γεμᾶτο ἔγγραφα.

— Τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Γουλιέλμος Λοβέρτ, ἑτοιμάσου νὰ μᾶς ὑποδείξῃς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ βγοῦμε κρυφὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλι. Μὴν τολμήσῃς νὰ μᾶς ἀρνηθῇς αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητᾶμε.

Ὁ Δὸν Διὰζ ἔλπισε ὅτι ἔτσι θὰ ἐξιλέωνε τοὺς δικαστάς του. Ἀνάβοντας λοιπὸν ἕνα φανάρι, ἄνοιξε τὴ γνωστή μας καταπακτὴ καὶ πρῶτος κατέβηκε τὴ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὰ ὑπόγεια.

Οἱ φυγάδες τὸν ἀκολούθησαν.

Μετὰ μισὴ ὥρα, ἀφοῦ πέρασαν τὶς ὑπόγειες στοὲς κάτω ἀπ' τὴν Τουραίνη, βγῆκαν ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ ἐδάφους σ' ἕνα μικρὸ δάσος ἔξω ἀπ' τὴν πόλι.

Ὁ Δὸν Διὰζ εἶχε λιποθυμήσει δυὸ φορὲς στὸ δρόμο. Κάθησε, τέλος, σ' ἕνα βράχο σφίγγοντας τὸ στῆθος του καὶ στενάζοντας.

Ὁ Γουλιέλμος εἶπε ἰδιαιτέρως μερικὲς λέξεις στὶς τρεῖς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἀπομακρύνθηκαν ἀμέσως. Ἔπειτα πλησίασε τὸν Δὸν Διὰζ καὶ στήριξε στὸν κρόταφό του τὸ στόμιο ἑνὸς πιστολιοῦ.

Μὰ ὁ κόμης τῆς Θούνης τοῦ τράβηξε τὸ χέρι, λέγοντάς του:

— Ἄφησέ τον!... Ὁ Θεὸς τὸν τιμωρεῖ!... Δὲν βλέπεις ὅτι πεθαίνει;

Καὶ μὲ τὴν αἰχμὴ τοῦ ξίφους του ἀνασήκωσε τὸ κάτω μέρος τῆς προσωπίδας, ποὺ χε ξαναφορέσει ὁ Δὸν Διέγος.

Τότε φάνηκε τὸ πρόσωπό του ποὺ εἶχε γίνει κατάμαυρο, ἐνῷ ἀπ' τὸ στόμα του ἔβγαιναν ἀφροὶ αἵματος.

— Ναί, ψιθύρισε ὁ Γουλιέλμος, ὁ κακοῦργος αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ καλὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑπηρετοῦσε... Ὅπως φαίνεται, τὸν ἐδηλητηρίασαν, ἀφοῦ δὲν χρειαζόντουσαν πιὰ τὶς ὑπηρεσίες του... Τὸν ἐδηλητηρίασαν γιατὶ ἤξερε τὰ μυστικά τους!

— Δηλητήριο!... οὔρλιαξε ὁ Δὸν Διὰζ ἔντρομος.

Καὶ προσπάθησε νὰ κρατηθῇ ὄρθιος.

— Ἄχ! οὔρλιαξε ἄξαφνα, σὰν νὰ τοῦ ἦρθε κάποια φώτισι. Ἡ προσωπίδα!... Ἡ προσωπίδα ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ Κοττερὲλ ἦταν δηλητηριασμένη!...

Ἔβγαλε ἀμέσως τὴν προσωπίδα τὴν πέταξε καὶ σωριάστηκε νεκρός.

★

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ κινήματος τοῦ πρίγκηπος Γουλιέλμου τῆς Ὀράγγης ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Φλάνδρας, στὸ ὁποῖο ὁ κόμης τῆς Θούνης πρωταγωνίστησε, οἱ φίλοι μας ξαναγύρισαν στὴν Τουραίνη θριαμβευταί.

Ἐκεῖ ὁ Γοδεφρεῖδος ἀφοῦ ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητά του, ἔγινε καὶ πάλι τὸ εἴδωλο τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ τύψεις πάντοτε σκεπτόταν, ὅτι κάποτε τὸν εἶχε ὑποψιαστῆ γιὰ ἕνα τόσο ἀποτρόπαιο ἔγκλημα...

ΤΕΛΟΣ

Τὸ πάθημα τοῦ λωποδύτη

Ἀφοῦ ἕνας λωποδύτης τοῦ Μιλάνου ἔκλεψε μέσα στὸ τρὰμ ἕνα πορτοφόλι, κατέβηκε, χώθηκε σ' ἕναν ἔρημο δρόμο καὶ τὸ ἄνοιξε. Τὸ πρῶτο λοιπὸν πρᾶγμα ποὺ βρῆκε μέσα, ἦταν... μιὰ φωτογραφία τῆς γυναίκας του, μὲ φλογερὴ ἀφιέρωσι πρὸς τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ πορτοφολιοῦ! Τί νὰ κάνῃ τώρα; Νὰ σωπάσῃ καὶ νὰ κρατήσῃ τὰ χρήματα; Ἢ νὰ μιλήσῃ ἐξηγῶντας ἀναγκαστικὰ ποῦ βρῆκε τὸ πορτοφόλι;... Προτίμησε τὴ δεύτερη λύσι. Βρῆκε δηλαδὴ τὸν τυχερὸ ἀντίπαλό του, τὸν ἀπείλησε, δημιούργησε σκάνδαλο... καὶ κατέληξε στὴ φυλακὴ γιὰ πολλοὺς μῆνες!

Ἡ Γυμνὴ γυναῖκα τῶν Πυρηναίων

Ἕνα ἱστορικὸ μυστήριο

Ἐπὶ ἕνα αἰῶνα καὶ πλέον, οἱ ἱστορικοὶ προσπάθησαν μάταια νὰ διαφωτίσουν τὸ μυστήριο τῆς «Τρελλῆς τῶν Πυρηναίων», ἢ ἀλλέως τῆς «Γυμνῆς γυναίκας τοῦ Μονκάλμ». Τὸ μόνο ποὺ ἔχει ἐξακριβωθῆ γι' αὐτήν, ἀπ' τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τῆς μικρῆς πόλεως Φουά, εἶνε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ πέθανε στὶς 29 Ὀκτωβρίου 1808, στὸν πύργο Φουά.

Ἕνα χρόνο προηγουμένως, μερικοὶ κυνηγοὶ εἶχαν ἰδῆ μιὰ μέρα, πάνω στὰ ψηλὰ βουνὰ τοῦ Βικντεσό, στοὺς πρόποδες τοῦ Μονκάλμ, μιὰ γυναῖκα ὁλόγυμνη, ψηλὴ καὶ τόσο ἡλιοκαμένη ποὺ φαινόταν σὰν μαύρη. Τὸ γυμνὸ σῶμα της τὸ σκέπαζαν μόνον τὰ μακρυὰ μαλλιά της. Ἔτρεχε, πηδοῦσε φαινόταν σὰν νὰ αἰωρεῖτο πάνω ἀπ' τὰ βάραθρα...

Ὅταν προσπάθησαν νὰ τὴ φτάσουν οἱ κυνηγοί, τοὺς ξέφυγε καὶ χάθηκε. Ὡστόσο, σὲ λίγες ὧρες, κατάφεραν νὰ τὴν πιάσουν μερικοὶ βοσκοί. Προσπάθησαν μάταια νὰ τὴ ντύσουν ἀλλ' αὐτὴ ξέσχιζε τὰ ροῦχα της. Τέλος, τὴν ὡδήγησαν στὸ σπίτι τοῦ ἐφημερίου. Ἐκεῖ, ἡ ἄγνωστη βυθίσθηκε σὲ ἀπόλυτη ἀπάθεια.

Παρ' ὅλη τέλος τὴν ἐπίβλεψι καὶ τὶς προσπάθειες ποὺ κατέβαλαν γιὰ νὰ τὴν κρατήσουν περιωρισμένη, ξέφυγε καὶ χάθηκε πάλι στὰ βουνά. Καθὼς ὁ χειμῶνας ἐκεῖνος ἦταν δριμὺς πάνω στὸ Μονκάλμ, σὲ ὕψος 3.000 μέτρων, πίστεψαν ὅλοι ὅτι ἡ «Τρελλὴ τῶν Πυρηναίων» θὰ πέθαινε ἀπ' τὴν πεῖνα καὶ τὸ κρύο, ὅτι δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπαν πιά.

Κι' ὅμως ξαναφάνηκε τὴν ἄνοιξι. Οἱ βοσκοὶ τῆς περιοχῆς τὴν εἶδαν καὶ πάλι πάνω στοὺς βράχους πάντοτε γυμνή. Ἔκανε τώρα συντροφιὰ μὲ τὶς ἀρκοῦδες..

Μιὰ καινούργια ἀποστολὴ κατάφερε νὰ τὴν πιάσῃ καὶ πάλι. Ὅταν τὴν ρώτησε ἕνας ἐφημέριος ποιὰ ἦταν ἀπάντησε... μὲ μιὰ λατινικὴ λέξι: «Πρόμπο!» (ἐπιδοκιμάζω). Μιὰ τρελλὴ ποὺ μιλοῦσε λατινικά, ἦταν κάτι τὸ ἀκατανόητο...

Τέλος, στὶς 17 Αὐγούστου 1808, τὴ μετέφεραν μὲ συνοδεία στὸ ἄσυλο τοῦ Φουά. Δὲν μπόρεσαν ὅμως νὰ τὴν κρατήσουν ἐκεῖ, γιατὶ φώναζε διαρκῶς μὲ θυμό:

— Οἱ ἀρκοῦδες εἶνε φίλες μου... Δὲν μοὔκαναν κακό, μὲ ζέσταιναν ὅταν κρύωνα!

Τὴν ἔκλεισαν κατόπιν σὲ μιὰ στενόχωρη φυλακή, στὸν πύργο τοῦ Φουά. Μὰ ὁ δεσμοφύλακας δὲν μποροῦσε νὰ ἀνεχθῇ τὶς συνεχεῖς φωνές της καί, γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ, τὴν κατέβασε σ' ἕνα μπουντροῦμι. Ἐκεῖ μέσα πέθανε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, ἔπειτα ἀπὸ 13 ἐτῶν φυλάκισι.

Ἂν πιστέψουμε ἕνα ντοκουμέντο τῆς ἐποχῆς, ὁ γιατρὸς ποὺ πῆγε νὰ πιστοποιήσῃ τὸ θάνατό της παρατήρησε ἕνα φαινόμενο καταπληκτικό: Τὸ πτῶμα της ἔλυωνε λίγο-λίγο ὡς ποὺ κατάντησε ἕνας ἄσπρος σκελετός. Ἔπειτα ὁ σκελετὸς αὐτὸς μίκρυνε, μίκρυνε.. κι' ἀπόμεινε τέλος πάνω στὴν κουρελιασμένη κουβέρτα, ποὺ χρησίμευε ὡς νεκροκρέββατο τῆς ἄγνωστης, μιὰ μικρὴ χοῦφτα στάχτη!...

Κοντὰ στὸ μέρος ὅπου ζοῦσε ἡ γυμνὴ γυναῖκα μὲ τὶς ἀρκοῦδες, ἕνας βοσκὸς ἀνακάλυψε μιὰ μικρὴ κασσετίνα. Μέσα σ' αὐτὴν ὑπῆρχαν τὰ χειρόγραφα μιᾶς δραματικῆς ἀφηγήσεως τῆς «Τρελλῆς τῶν Πυρηναίων».

Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα λεγόταν Ἀντέλα ντὲ Μπιντουά.

«Ἀφίνω — ἔγραφε — τὴν τραγικὴ ἱστορία τῆς ζωῆς μου, γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ στὸν κόσμο ὡς τρομερὸ μνημεῖο τῆς θείας ὀργῆς».

Διηγεῖτο ὅτι ἦταν κόρη τοῦ βαρώνου ντὲ Λυνέλ, ἀπ' τὴν Ὠβέρνη. Σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν, τὴν ἀπήγαγε ἕνας τυχοδιώκτης. Ἡ μητέρα της θέλησε νὰ πάρῃ τὸ μέρος της, νὰ τὴ δικαιολογήσῃ σὲ μιὰ βιαία λογομαχία μὲ τὸν πατέρα της. Ἡ Ἀντέλα ἦταν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ σκηνή. Ξαφνικά, ὁ πατέρας της ἔπαθε κεραυνοβόλο ἀποπληξία, ἔπεσε κάτω καὶ χτύπησε τόσο ἄσχημα, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ, ὥστε τὸ κεφάλι του ἄνοιξε καὶ λίγο ἀπ' τὸ μυαλό του ἔτυχε νὰ τιναχθῇ μέσα στὸ στόμα τῆς κόρης του!...

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ βαρώνου ντὲ Λυνέλ, ἡ Ἀντέλα παντρεύτηκε μὲ τὸ βαρῶνο Μπυντουά. Ἔφτασε ἔπειτα ἡ Ἐπανάστασις, κι' οἱ δυὸ σύζυγοι προσπάθησαν νὰ δραπετεύσουν στὴν Ἰσπανία. Πρὶν ὅμως ἀπὸ τὰ σύνορα, ὁ βαρῶνος δολοφονήθηκε ἀπὸ λῃστάς.

Ἡ Ἀντέλα ὡμολογοῦσε στὸ χειρόγραφό της ὅτι ἔγινε φίλη τοῦ ἀρχιλῃστοῦ. Εἶχε ἄραγε ἀκόμη τὰ λογικά της ἢ τὴν εἶχε κυριεύσει ἡ τρέλλα ὅταν πέθανε ὁ ἄντρας της;...

Ὡστόσο τὰ χειρόγραφα αὐτὰ ἀπομνημονεύματα δὲν ἔχουν διασωθῆ. Ὡρισμένοι λοιπὸν ἱστορικοὶ ἀμφισβητοῦν τὴν ὕπαρξί τους καὶ παραδέχονται μιὰν ἄλλη ἐκδοχὴ γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς «Τρελλῆς τῶν Πυρηναίων».

Στὴν πολιτεία τοῦ Φουά, ἡ ὡραιότερη γυναῖκα ἦταν ἡ Ἑρμὰν ντὲ Βαλμενκά. Τὸ ὑπέροχο λοιπὸν αὐτὸ πλᾶσμα ἔγινε μητέρα καὶ γέννησε ἕνα τέρας!

Τὰ λογικά της κλονίσθηκαν τότε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε μιὰ μέρα ποὺ εἶχε μείνει μόνη, μὲ τὸ παιδί της, τὸ στραγγάλισε. Ἀμέσως ξέσπασαν στὸν οὐρανὸ φοβερὲς βροντές, ποὺ γκρέμισαν ἕνα μέρος τοῦ σπιτιοῦ της. Καὶ μέσα στὸ πανδαιμόνιο αὐτό, ἡ ἐγκληματικὴ μητέρα ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τῆς λέῃ:

«Καταραμένη, τρεῖς φορὲς καταραμένη, θὰ σ' ἐγκαταλείψουν ὅλοι ἐπὶ 18 χρόνια!»

Τὴν κυρίευσε τότε πανικὸς κι' ἔφυγε πρὸς τὰ βουνά. Κανεὶς πιὰ δὲν τὴν ξαναεῖδε... Δεκαοκτὼ χρόνια ἀκριβῶς μετὰ τὸ περιστατικὸ αὐτό, πέθανε στὴ φυλακή της ἡ «γυμνὴ γυναῖκα τοῦ Μονκάλμ».

Πρέπει λοιπὸν νὰ πιστέψουμε ὅτι ἦταν ἡ Ἑρμὰν ντὲ Βαλμενκά; Ἢ ἡ Ἀντέλα ντὲ Μπωντουά; Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ... Οἱ γέροι τοῦ Βικντεσὸ διηγοῦνται ἀκόμη τὴν ἱστορία τῆς γυμνῆς γυναίκας, ποὺ ζοῦσε τὸ χειμῶνα μαζὶ μὲ τὶς ἀρκοῦδες. Δὲν ἀναφέρουν ὅμως ποτὲ τὸ ὄνομά της. Λένε ἀκόμη ὅτι, τὶς ξάστερες φθινοπωριάτικες νύχτες βλέπουν τὸ φάντασμά της νὰ τρέχῃ ἀπὸ κορφὴ σὲ κορφή, ὅπως πρὶν ἀπὸ 120 χρόνια...

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεία καὶ ριζικὴ ἀποτρίχωσις μὲ τὰ τελειότερα μηχανήματα βραχέων κυμάτων. Thermoflux Δερματολογικὸν Ἰατρεῖον κ. Ἀνδρέα Χρύτη Νίκης 13 τηλ. 29-548.

Ὧραι 9 π. μ. — 3 μ. μ.

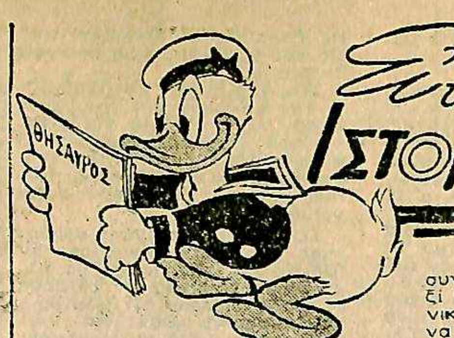

Εύθυμη Ιστοριούλα

Ἀστὴρ πρώτου μεγέθους

Στὴν ὄχθη τοῦ Μάρνη στὸ ἐξοχικὸ κέντρο ἡ «Κόκκινη Πεταλούδα» ὁ Ὀσκὰρ Ἐβαρίστ εἶχε καλέσει δυὸ γνωστά του ἀντρόγυνα σὲ γεῦμα. Ἡ «Κόκκινη Πεταλούδα» φημίζεται γιὰ τὰ καλὰ φαγητά της, τὰ διαλεχτὰ παληὰ κρασιὰ καὶ γιὰ τὰ ὄμορφα ζευγαράκια ποὺ συχνάζουν τακτικὰ ἐκεῖ. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ Ὀσκὰρ ἦταν ἐκλεκτὸς θαμὼν της, καὶ στὸ ζήτημα τῆς καλοφαγίας δὲν εἶχε τὸ ταίρι του! Τὸ πάχος του, τὰ ὁλοστρόγγυλα ρόδινα μάγουλά του ἡ ἤρεμη ἔκφρασι τῶν ματιῶν του, ὅλα σ' αὐτὸν ἔδειχναν τὸν καλοζωϊσμένον ἄνθρωπο, τὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἐγνώρισε πίκρες στὴ ζωή του ἢ τοὐλάχιστον ποὺ δὲν τὶς ἄφισε νὰ τὸν καταβάλουν. Ἦταν ἡ προσωποποίησις τῆς ὑγείας τῆς ἀμεριμνησίας καὶ τῆς μακαριότητος. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔφαγε καὶ ἤπιε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Μετὰ τὸ φαγητό, ζαλισμένος ἀκόμα ἀπ' τὸ ἀφρισμένο κρασὶ τοῦ Μπορντώ πῆρε τὶς δυὸ κυρίες καὶ πήγανε νὰ κάνουν μαζὺ μιὰ μικρὴ βόλτα στὴν ἀκροποταμιά. Ὁ οὐρανὸς ἦταν ἀσυννέφιαστος, τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν καὶ τὸ ποτάμι κυλοῦσε ἀπαλὰ τ' ἀσημένια νερά του. Ὁ Ὀσκὰρ ἔνοιωθε τὰ στήθη του νὰ πλημμυρίζουν ἀπὸ ἀγαλλίασι. Τί ὡραία ποὺ εἶνε ἀλήθεια ἡ ζωή!... Ἔτσι ἐνθουσιασμένος ξεμάκρυνε λίγο ἀπὸ τὶς κυρίες.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἔνοιωσε δυὸ στιβαρὰ χέρια νὰ τὸν ἁρπάζουν ἀπὸ πίσω, νὰ τὸν τραντάζουν ὁλόκληρο, νὰ τοῦ σκεπάζουν τὰ μάτια μ' ἕνα μαντήλι, ἐνῷ συγχρόνως ἀκουγότανε μιὰ βροντώδης φωνή:

— Ψηλὰ τὰ χέρια!

Ὁ Ὀσκὰρ ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ παραλύουν.

«Πάει! ἔφτασε ἡ τελευταία μου στιγμή!» ἦταν ἡ μόνη σκέψις ποὺ μπόρεσε νὰ κάνῃ.

Τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀμυνθῇ. Γύρω του ἄκουγε τρομαγμένα γυναικεῖα ξεφωνητά, βαρειὰ ἀνδρικὰ βήματα. Μὰ ὅλ' αὐτὰ φαινόντουσαν σὰν ὄνειρο... Ἀκόμα δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξί του. Λῃστρικὴ — δολοφονικὴ ἴσως — ἐπίθεσι, σ' ἕνα μέρος τόσο κεντρικό ἑκατὸ μονάχα μέτρα ἀπὸ ἕνα πολυσύχναστο ρεστωράν!.. Αὐτὸ ἦταν ἀνήκουστο, πρωτοφανές, καταπληκτικό, ἀπίστευτο!...

Μὰ γιατί δὲν ἔτρεχαν οἱ φίλοι του νὰ τὸν βοηθήσουν; Καλά, ἴσως αὐτοὶ νὰ μὴν εἶχαν ἀντιληφθῆ τίποτα, ἐκεῖ ποὺ βρισκόντουσαν. Οἱ γυναῖκες τους ὅμως ποὺ τὶς εἶχε πάρει μαζί του στὴν ἀκροποταμιά; Δὲν εἶχαν μιλιὰ νὰ φωνάξουν, δόντια νὰ δαγκώσουν, νύχια νὰ γραντσουνίσουν; Γιατὶ δὲν βοηθοῦσαν διόλου τὸν δυστυχισμένο τὸν Ὀσκάρ; Ἀλλά, ποιὸς ξέρει! Ἴσως οἱ λῃσταὶ νὰ τὶς ἐφίμωσαν κι' αὐτές! Ναί, αὐτὸ θὰ ἔγινε, χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία...

Ὁ Ὀσκὰρ Ἐβαρίστ εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔχασε τοὐλάχιστον δέκα κιλὰ μέσα σὲ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας. Τοῦ φαινόταν πὼς ἡ κοιλιά του, ἡ ἀγαπημένη του κοιλίτσα, γιὰ τὴν ὁποία ἦταν τόσο ὑπερήφανος, ἄρχιζε σιγὰ-σιγὰ νὰ πέφτῃ!... Ἦταν πρόθυμος νὰ δώσῃ καὶ τὴ μισὴ περιουσία του γιὰ νὰ ξανάβρῃ τὴν ἐλευθερία του. Ἂν ὅμως οἱ λῃσταὶ τὸν ἔπαιρναν μαζύ τους, τὸν κλείδωναν σὲ κανένα ὑπόγειο καὶ τὸν τάϊζαν μονάχα ξερὸ ψωμὶ καὶ νερό; Ὤ! ἀνεπανόρθωτη συμφορά!...

— Πνίγομαι!... τραύλισε ξαφνικά.

Ἕνα χέρι χαλάρωσε τὸ σφίξιμο τοῦ μαντηλιοῦ. Ὁ Ὀσκὰρ ἀντελήφθη μὲ μεγάλη του ἔκπληξι, ὅτι τὸ χέρι αὐτὸ ἦταν γυναικεῖο, ἕνα τρυφερό, δροσερό, ἀρωματισμένο χεράκι... Γύρω του ἄκουγε τώρα ἕνα παράξενο μεταλλικὸ θόρυβο, σὰν νὰ μετακινοῦσαν διάφορα μηχανήματα. Οἱ λῃσταὶ κουβέντιαζαν μεταξύ τους σὲ μιὰ γλῶσσα μυστηριώδη. Ὡστόσο ὁ αἰχμάλωτος κατάλαβε πολὺ καλὰ τί ἐσήμαιναν τὰ ἑξῆς λόγια ποὺ τοῦ εἶπαν:

— Ἂν κάνῃς τὴν παραμικρὴ κίνησι, θὰ πεθάνῃς...

Ὁ Ὀσκὰρ ὅμως δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ ζωὴ αὐτὴ μὲ τὰ τόσα θέλγητρά της: τοὺς φασιανούς, τὶς παραγεμιστὲς πέρδικες, τὰ φρουὰ γκρά, τὰ παληὰ κρασιά.

— Δὲν μπορῶ, τοὐλάχιστον— ψιθύρισε δειλὰ — νὰ μάθω ποιοὶ

— Αὐτὰ εἶνε τὰ μερίδιά σας ἀπὸ τὴ χθεσινὴ διάρρηξι. Θὰ κρατάω μόνο φόρο καθαρᾶς προσόδου σύμφωνα μὲ τὸ νόμο!

εἴσαστε καὶ τί θέλετε ἀπὸ μένα;

— Σιωπή!

Τί θέλατε νὰ σᾶς κάνη ὁ φτωχὸς ὁ Ὄσκάρ; Σώπασε καὶ στάθηκε ἀκίνητος. Ἀκίνητος, εἶνε ἕνας λόγος. Γιατὶ ἔτρεμε ὁλόκληρος σπαρταροῦσε σὰν ψάρι, σὰν νὰ τὸν εἶχαν κλείσει, Δεκέμβριο μῆνα, σ' ἕνα ψυγεῖο!

Ξαφνικά, δυὸ στιβαρὰ χέρια σήκωσαν τὰ ἑκατὸ κιλὰ τοῦ Ἐβαρίστ, σὰν φτερὸ καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἕνα αὐτοκίνητο. Δίπλα στὸν Ὄσκὰρ καθότανε μιὰ γυναῖκα. Τὸ κατάλαβε ἀπὸ τὸ δυνατὸ ἄρωμα ποὺ σκορπιζόταν ἀπὸ πάνω της. Μὰ τί εἴδους συμμορία ἦταν αὐτή, ποὺ εἶχε καὶ κυρίες τόσον ἀρωματισμένες; Θὰ ἦσαν, φαίνεται, ἀριστοκράτες λωποδύτες...

Ὁ Ὄσκὰρ δοκίμασε νὰ φωνάξη βοήθεια. Μὰ τοῦ κάκου. Ἕνα χέρι τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα...

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε. Ὁ Ἐβαρίστ ἔνοιωσε καὶ πάλι τὰ ἴδια στιβαρὰ χέρια νὰ τὸν σηκώνουν ψηλά, νὰ τὸν βγάζουν ἀπὸ τὸ ἁμάξι καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν κάπου σὲ καμμιὰ μυστηριώδη βίλλα, χωρὶς ἀμφιβολία. Θεέ μου! Τί εἴδους μαρτύρια τὸν περίμεναν;

— Δολοφόνοι! οὔρλιασε. Ποῦ μὲ πᾶτε δολοφόνοι;...

Εἰρωνικὰ γέλοια τοῦ ἀπάντησαν.

— Φέρτε τὸ μηχάνημα πιὸ κοντά! διέταξε μιὰ ἀνδρικὴ φωνή.

Ὁ Ὄσκὰρ ἔνοιωσε τὶς λίγες τρίχες τῆς κεφαλῆς του νὰ σηκώνωνται ὄρθιες. Ποιὸς ξέρει τί θὰ τοῦ ἔκαναν οἱ ἀπαίσιοι κακοῦργοι μὲ τὸ μηχάνημα αὐτό... Ὁ φόβος δεκαπλασίασε τὶς δυνάμεις του. Ἄρχισε νὰ κλωτσᾶ καὶ νὰ σπαρταρᾶ, προσπαθῶντας νὰ ξεφύγη. Οὔρλιαζε σὰν δαιμονισμένος:

— Σκοτῶστε με ἀμέσως! Μὴ μὲ βασανίζετε! Λυπηθῆτε με! Θὰ σᾶς δώσω ὅσα χρήματα μοῦ ζητήσετε!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ κατάλαβε ὅτι τὸν σήκωσαν καὶ τὸν μετέφεραν καὶ πάλι στὸ αὐτοκίνητο ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως. Τί εἶχε συμβῆ; Γιατὶ οἱ δολοφόνοι ἔφευγαν ἔτσι ξαφνικά; Μήπως εἶχαν παρουσιασθῆ ἀστυνομικοί;

Τέλος τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε. Κάποιος κατέβασε τὸν Ὄσκὰρ καὶ τὸν ἄφησε νὰ πέση μισοπεθαμένος ἀπ' τὸ φόβο σὲ μαλακὸ χῶμα. Τί μαρτύριο τὸν περίμενε τώρα; Μά, ὄχι! Ἄκουσε τὸ ἁμάξι ν' ἀπομακρύνεται. Ὁ θόρυβος τοῦ μοτὲρ του ἀδυνάτιζε σιγὰ-σιγὰ ἔπειτα. Τότε μονάχα ὁ Ὄσκὰρ τόλμησε νὰ λύση, μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἀκόμα, τὸν ἐπίδεσμο ἀπὸ τὰ μάτια του. Καὶ εἶδε ὅτι βρισκότανε κοντὰ στὴ «Κόκκινη Πεταλούδα»!... Ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ ἀναρωτήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ μήπως ἡ τρομακτικὴ περιπέτειά του ἦταν ὄνειρο, ἐφιάλτης καὶ ὄχι πραγματικότης. Πλησίασε στὸ τραπέζι ὅπου οἱ φίλοι του τὸν περίμεναν μὲ τὶς γυναῖκες τους.

— Τί ἔγινες; τὸν ρώτησαν. Σὲ χάσαμε...

— Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶδα ἕνα κακὸ ὄνειρο! ψιθύρισε.

Ἀπέφυγε νὰ διηγηθῆ στοὺς φίλους του τί ἔπαθε — ἢ τοὐλάχιστον τί ἐνόμιζε ὅτι ἔπαθε — ἀπὸ φόβο μήπως γελάσουν εἰς βάρος του.

★

Πέρασαν δυὸ μῆνες. Ἕνα βράδυ, τὰ δυὸ ἀντρόγυνα πήρανε μαζί τους τὸν Ὄσκὰρ στὸν κινηματογράφο. Ἀδιάφορος ἐκεῖνος παρακολουθοῦσε τὶς σκηνὲς ἑνὸς περιπετειώδους φίλμ, ὅταν εἶδε ξαφνικὰ τὴν ἀκροποταμιὰ τὴν «Κόκκινη Πεταλούδα», καὶ μιὰ συμμορία προσωπιδοφόρων νὰ ἐπιτίθεται ἐναντίον ἑνὸς εὔσωμου κυρίου. Καὶ ὁ εὔσωμος αὐτὸς κύριος ἦταν ἡ ἀφεντιά του.

Οἱ θεαταὶ σπαρταροῦσαν στὰ γέλια, βλέποντας τὸν τετράπαχο κύριο νὰ τρέμη ἀπὸ ἀγωνία!...

— Πῶς σᾶς φαίνεται, ἀγαπητέ μου, τὸ ἔργο; τὸν ρώτησε μιὰ ἀπὸ τὶς φίλες του κυρίες χαμογελῶντας εἰρωνικά.

— Μὰ μὲ ποιὸ δικαίωμα, κυρία μου, μὲ γελοιοποιήσατε ἔτσι; φώναξε ὁ Ὄσκάρ.

— Χάριν τῆς τέχνης, φίλτατε! Ἕνας γνωστός μας σκηνοθέτης σὲ εἶδε καὶ τοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι ἡ φυσιογνωμία σου. Ἕνας τύπος σὰν καὶ σᾶς τοῦ χρειαζόταν γιὰ τὸ καινούργιο του φίλμ. Ἂν ὅμως σᾶς παρακαλοῦσε νὰ σταθῆτε μπρὸς στὸ φακό, τὸ παίξιμό σας δὲν θὰ ἦταν τόσο φυσικό. Καὶ σκέφθηκε νὰ σᾶς παίξη τὸ ἀθῶο αὐτὸ παιχνίδι, γιὰ νὰ σᾶς κάνη, ὄχι ἁπλῶς νὰ ὑποδυθῆτε τὸ ρόλο σας, ἀλλὰ νὰ τὸν ζήσετε... Ἐμεῖς δεχθήκαμε νὰ τὸν βοηθήσουμε χάριν τῆς τέχνης... Ἐξ ἄλλου μᾶς ἄφησε γιὰ σᾶς ἕνα τσὲκ ἀρκετὰ σεβαστό. Περᾶστε αὔριο ἀπὸ τὸ σπίτι μου νὰ σᾶς τὸ δώσω...

Οἱ ἐξηγήσεις αὐτὲς ἱκανοποίησαν τὸν Ὄσκάρ. Κι' ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ τὸ φίλμ μὲ προσοχή, γελῶντας κι' ὁ ἴδιος μὲ τοὺς μορφασμούς του. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, ἔσκυψε στὴ διπλανὴ κυρία καὶ εἶπε:

— Ποτὲ δὲν φανταζόμουν ὅτι ἔχω ταλέντο ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου!...

Πρωΐ-πρωῒ ὁ Ὄσκὰρ πῆγε καὶ εἰσέπραξε τὸ τσέκ. Ὑπολόγισε ὅτι μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶχε ἐξασφαλίσει τριάντα πλουσιώτατα γεύματα. Ὕστερα εἶπε στοὺς φίλους του ποὺ τοῦ σκάρωσαν τὴ δουλειά:

— Πέστε στὸν σκηνοθέτη ὅτι ἂν μὲ ξαναχρειαστῆ θὰ εἶμαι πάλι στὴ διάθεσί του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως θὰ προτιμοῦσα καμμιὰ ἐρωτικὴ σκηνή!...

Ε. ΦΟΡΖ

Διὰ τοὺς
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΥΣ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΜΠΑΝΤΟΥΒΑΣ & ΣΕΜΠΟΣ
Μιλτιάδου 4 (2ος δροφος)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Πρὸς τὸν Οἶκον Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς
ΤΖΩΝ ΤΡΑΝΟΥ
Ἀκαδημίας 86

Αἰσθάνομαι ὑποχρέωσιν νὰ εὐχαριστήσω καὶ δημοσίᾳ τὸν Καθηγητὴν κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς Κον ΤΖΩΝ ΤΡΑΝΟΝ διότι σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα ποὺ ἐφοίτησα εἰς τὴν σχολὴν του ἔμαθα τελείως τὴν κοπτικὴ καὶ ραπτικὴ καὶ κατώρθωσα ἀμέσως ἐξερχομένη ἀπὸ αὐτὴν νὰ δημιουργήσω μὲ ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν δική μου ἐργασίαν. Ὀφείλω δὲ νὰ ὁμολογήσω ἀπ' ὅ,τι ἄκουσα καὶ εἶδα ἀπὸ μαθήτριες ἄλλων σχολῶν ὅτι μόνον ἡ σχολὴ ΤΖΩΝ ἔχει τὸ τελειότερον καὶ συντομώτερον σύστημα διδασκαλίας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Ν. ΑΝΤΩΝΑΤΟΥ
Λυκαβηττοῦ 8, Κολωνάκι

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεῖα ἀνώδυνος καὶ χωρὶς σημάδια θεραπεία ρυτίδων κρεατοελιῶν ἀκμῆς λιπαροῦ καὶ ξηροῦ δέρματος πτώσεως κόμης ΠΑΝΑΔΕΣ κτλ. Εἰδικὸς ΓΙΟΕΛ Θαλασσίτου 12. Τηλ. 33-039
Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Εὐάγγελον Φωτιάδην, Μολάους: Δὲν προσέξατε καθόλου τὶς λέξεις ποὺ βάλατε μέσα στὸ σταυρόλεξό σας. Οἱ λέξεις ΟΣΑΚ, ΕΚΣΓ, ΑΝΣ, ΕΚΙ, ΟΜΦΑΚΑ, ΣΙΣΩΝΑ κ. ἄ. δὲν λένε ἀπολύτως τίποτε. Στεῖλτε μας κάτι πολὺ καλύτερο, ἂν θέλετε νὰ δημοσιευθῆ. Γ. Κ. Ρ. Λαμία: Οἱ λέξεις ΕΙΣΧΩΡΙΣΩ, ΑΡΑΠΑΚΙΟΝ, ΝΟΣ, ΥΛ, ΤΥ, ΚΣ, ΣΗ, ΗΡ καὶ ἄλλες πολλὲς δείχνουν ὅτι δὲν κοπιάσατε καὶ πολὺ γιὰ νὰ συμπληρώσετε τὸ σταυρόλεξό σας. Δὲν ἐνεκρίθη. Κ. Κυριαζῆν: Θὰ δημοσιευθῆ, μὲ ἀρκετὲς ὅμως τροποποιήσεις. Ἄλλη φορὰ προσέχετε περισσότερο. Νικήταν Καρδαρᾶν, ΒΣΤ. 902: Θὰ δημοσιευθῆ μὲ ἐλαφρὲς τροποποιήσεις. Ζην. Βα. Παπ., Ἐνταῦθα: Μερικὲς λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας δὲν μᾶς ἄρεσαν. Ἂν μπορέσωμε νὰ τὶς ἀλλάξωμε, θὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Μιχ. Χατζέλιον, Θεσσαλονίκην: Πολὺ καλὰ καὶ τὰ νέα σας σταυρόλεξα. Θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους. Α. Φέρτ: Καλὰ τὰ σταυρόλεξά σας. Τὸ πρῶτο δημοσιεύεται σὲ προσεχές μας τεῦχος. Φίλιππον Κυανίδην: Προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Ἀφθονοῦν οἱ ἀνορθογραφίες καὶ οἱ ἀνύπαρκτες λέξεις. Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καλύτερο γιὰ νὰ δημοσιευθῆ. Δημ. Μπεναρδῆν, Μέναρα: Οἱ λέξεις ΘΟΝ, ΡΗΝΙΣΜΑ, ΑΡΤΥ, ΣΥΝΚΑΤΟΙΚΟΣ κ. ἄ. δὲν εἶνε καὶ πολὺ ἐπιτυχημένες. Φτιάξετε κανένα καλύτερο καὶ στείλετέ το ἀφοῦ προηγουμένως τὸ ἐλέγξετε μόνος σας. Γεώργιον Πηλίχον, Χαλκίδα: Τὰ σταυρόλεξά σας δὲν εἶνε καὶ τόσο ἐπιτυχημένα αὐτὴ τὴ φορά. Στὸ πρῶτο φταίει τὸ σχέδιο, στὸ δεύτερο οἱ λέξεις: ΑΜΙΣ—ΡΙΤΙΣ—καὶ οἱ ἄφθονες γενικὲς καὶ αἰτιατικές. Τὸ δεύτερο ἴσως δημοσιευθῆ μὲ ὡρισμένες διορθώσεις. Γεώργιον Μαυρομάτην: Παρ' ὅλες τὶς συστάσεις μας νὰ γράφετε ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου, ἐσεῖς ὄχι μόνο ἀγνοήσατε τὴν σύστασί μας αὐτή, ἀλλὰ καὶ τὰ στριμώξατε ὅλα μέσα σὲ μιὰ κόλλα χαρτί. Τὸ σταυρόλεξό σας δὲν εἶνε καὶ τόσο καλό. Ἀπόδειξις οἱ λέξεις: ΣΛΑ, ΤΑΤΑΡΑ — ΑΤΑΣ — ΦΟΜΑΙΣ κ. ἄ. Δὲν ἐνεκρίθη. Ἐλευθέριον Παυλῆν, Τρίπολιν: Δὲν εἶνε καὶ λίγα τὰ ἐλαττώματα τοῦ σταυρολέξου σας: 1) δὲν ἔχει κανονικὸ σχέδιο, 2) εἶνε τῶν 15×15 τετραγωνιδίων, 3) περιέχει λέξεις ὅπως οἱ ΟΡΝΟΘΑΣ — ΚΟΜΑΝ κ. ἄ., ποὺ δὲν ταιριάζουν σ' ἕνα σταυρόλεξο μὲ ἀξιώσεις. Δὲν ἐνεκρίθη. Κωνσταντόπουλον Κων., Βασιλάδα Μεσσηνίας: Οἱ λέξεις ΚΑΣΜΙΡΙ, ΑΚΑΤ, ΡΝΙ, ΠΑΣΟ, ΣΙΦΩ κ. ἄ. δὲν εἶνε τόσο καλές. Στεῖλτε μας κανένα καλύτερο, φροντίζοντας νὰ εἶνε καὶ τὸ σχέδιο πιὸ ἁρμονικό. Μόσχον Κιτσικόπουλον, Καβάλλα: Θὰ ἦταν πολὺ καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας, ἂν ἔλειπαν δυὸ μόνο λέξεις: ΡΑΧΙΤΙΣ καὶ ΟΓΚΟ. Θὰ προσπαθήσωμε ὅμως νὰ τὶς διορθώσωμε καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Βασίλειον Φλοῦδον: Ἐκτὸς τῶν πολυαρίθμων λέξεων χωρὶς τελικὸ Ν καὶ Σ, τὸ σταυρόλεξό σας περιέχει καὶ ἄλλες ποὺ δὲν τὶς βρήκαμε σὲ κανένα λεξικό: ΖΑΚΑΡΙ, ΡΕΪΝΑ, ΝΟΣΙΜΑ, ΩΛΗ, ΥΔΒ, ΩΡ κ. ἄ. Περιμένομε κάτι πολὺ καλύτερο. Ν. Ρήγαν, Βόλον: Πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως. Δημοσιεύομε μόνον σταυρόλεξα καὶ ὄχι ἄλλου εἴδους συνεργασίαν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Τὰ παιγνίδια σας δὲν τὰ βρήκαμε καὶ τόσο καλά. Δὲν ἐνεκρίθησαν. Φ. Κοσμᾶτον, Σάμην Κεφαλληνίας: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἔρρολ Φλὺν εἶνε: Warner Bros Studios, Burbank. Calif U.S.A. Γ. Ι. Κόρπαν, Λεχαινά: Τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἔρρολ Φλὺν θὰ τὴ βρῆτε πιὸ πάνω. Τοῦ Spencer Tracy εἶνε: Metro Goldwyn Mayer Culver City, Calif U. S. A. Τοῦ Σὰρλ Μπουαγιὲ ἡ σωστὴ διεύθυνσις εἶνε ἡ δευτέρα ἀπὸ τὶς δυὸ ποὺ ἀναφέρετε στὴν ἐπιστολή σας. Ἡρακλειώτην: Ἡ διεύθυνσις τῆς «βεντέττας» ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε Warner Bros κλπ. Χ. Πολυδώρου, Θεσσαλονίκην: Ἡ διεύθυνσίς της εἶνε Fox Film Studios Hollywood, Calif U. S. A. Σοφία Κερασίδου: Ἡ διεύθυνσίς του εἶνε: Fox Film κλπ. «Ἀτρόμητον Κάουμπόϋ»: Ἡ διεύθυνσις τοῦ «ἀστέρος» ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε Warner Bros κλπ. «Καμέλιαν Κ. Τ. Π.»: Δὲν ἔχομε, δυστυχῶς, περισσότερες πληροφορίες. Θὰ φροντίσωμε ὅμως νὰ μάθωμε αὐτὸ ποὺ θέλετε. Σ. Κυβέλλον, Μυτιλήνη: Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς «ἀστέρες», ποὺ ἀναφέρετε ἔχομε γράψει. Πῶς δὲν τὸ προσέξατε; Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. «Δυὸ Ἀκρίτες», Σ.Τ.Γ. 914Α: Καὶ οἱ δυὸ «βεντέττες» ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν ἔχουν τὴν ἐξῆς διεύθυνσι: Warner Bros κλπ. Σ. Δελαπόρταν: Τὰ δυὸ «σονέττα» σας δὲν εἶνε καὶ τόσο ὀρθόδοξα. Ρίξτε μιὰ ματιὰ στὰ σονέττα τοῦ Μαβίλη καὶ τοῦ Γρυπάρη. Γιὰ τὸ σταυρόλεξο θὰ ἔχετε συντόμως ἀπάντησι. Δ. Πέτρου, Βόλον: Τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἔρρολ Φλὺν θὰ τὴ βρῆτε πιὸ πάνω. «Ἀναγνώστην Pipera»: Εὐχαριστοῦμε, ἀλλὰ δὲν δημοσιεύομε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Τὸ πεζογράφημά σας εἶνε πολὺ προχειρογραμμένο. Ἡ διεύθυνσις τῆς «βεντέττας» ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε: «Eagle Lion, London. «Σ. Κ. Γ.», Βόλον: Δὲν βρήκαμε τὶς μεταφράσεις σας ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀποστολήν. Ἡλίαν Σ. Β., Πειραιᾶ: Ἡ ἀπόκτησις γνώσεων δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει; Ἂν εἴχατε μιὰ πραγματικὴ «δίψα μαθήσεως» θ' ἀποφεύγατε τὶς ἀνορθογραφίες. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὸ γράμμα σας. Ν. Μπαζιάναν, Σοφάδες Θεσσαλίας: Ἐλάβαμε τὰ νέα σατυρικὰ ποιήματά σας. Ἔχουν ἀρκετὸ χιοῦμορ. Ἐξακολουθῆστε νὰ γράφετε. Πρέπει νὰ καλλιεργήσετε τὸ ταλέντο σας. «Τσάμπερλεν», Θεσσαλονίκην: Ὁ «ἀστέρας» ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει ἔχει τὴν ἐξῆς διεύθυνσι: Metro Goldwyn Mayer κλπ. Μισέλ Κορομηλῆ, Βόλον: Μᾶς γράφετε πὼς τὸ χαρτὶ ἐκεῖ εἶνε ἀκριβό. Αὐτὸ τὸ ξέρουμε. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε εἶνε τὸ πῶς, παρ' ὅλη τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀκρίβεια καταφέρατε νὰ γράψετε τέσσερα μυθιστορήματα. Εἶσθε ἀξιοθαύμαστος! Τὸ διήγημά σας εἶνε καλό, χωρὶς ὡστόσο νὰ παρουσιάζη πρωτοτυπία καὶ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. Ν. Δαρδάκην, Καλλιθέα: Ἡ διεύθυνσίς της εἶνε Fox Film κλπ. Πρέπει ὅμως νὰ τῆς γράψετε στὰ Γαλλικὰ ἢ στ' Ἀγγλικά. Μιχαὴλ Ἀσημάκην, Ἐνταῦθα: Ζητῆστε σχετικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἑλληνοαμερικανικὸν Σύνδεσμο, ὁδὸς Τζώρτζ, ἀριθ. 6. Θ. Κατσούλαν, Σ.Τ.Γ.: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ εὐγενικὸ γράμμα. Ἡ φωτογραφία ἐπιστρέφεται. Τ. Λ., Καλάμας: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς γελοιογραφίες. «Κινηματογραφόφιλον»: Θὰ δημοσιεύσωμε συντόμως τὴ βιογραφία τοῦ «ἀστέρος» ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Μ. Ι. Τ. Λεβάδειαν: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀποστολήν, ἀλλὰ δὲν ἐνεκρίθησαν. Εὐάγγελον Ρουσσόπουλον, Σ.Τ.Γ. 917: Τὸ φιλικὸ γράμμα σας μᾶς συνεκίνησε. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά. Σ. Χουρμουζιάδην, Hertford N. C. U. S. A.: Δὲν ἔχει ἐκδοθῆ σὲ βιβλίο αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα. Τὰ τεύχη ὅμως ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν ὑπάρχουν. Σ. Μανωλᾶτον: Ζητῆστε σχετικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἑλληνοαμερικανικὸν Σύνδεσμον, Τζώρτζ 6.

Ἡ Γκλόρια ντὲ Χάβεν, τὸ καινούργιο ἀστέρι τοῦ Χόλλυγουντ, γεννήθηκε στὶς 23 Ἰουλίου 1925. Ὅταν ἦταν μικρή, εἶχε ξετρελλαθῆ κυριολεκτικὰ μὲ τὴ Γκρέτα Γκάρμπο. Ἡ μεγάλη ἠθοποιὸς εἶχε γίνει κυριολεκτικὰ τὸ ὄνειρό της. Τὴν ἔβλεπε καὶ στὸν ὕπνο της ἀκόμη. Καὶ τὴν ἡμέρα δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μιμῆται τὸ ὕφος, τὶς κινήσεις, τὶς ἐκφράσεις της. Οἱ γονεῖς της, ὁ Κάρτερ καὶ ἡ Φλόρα ντὲ Χάβεν, μ' ὅλο ποὺ ἦσαν καὶ οἱ δύο ἠθοποιοὶ καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς καλυτέρους τοῦ Μπροντγουαίη, ἔβλεπαν μὲ ἄσχημο μάτι αὐτὴ τὴ μονομανία τῆς κόρης των καὶ φοβόνταν ὅτι θὰ τὴν ὁδηγοῦσε στὴν τρέλλα.

Ὡστόσο, τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ ἡ μικρὴ Γκλόρια δὲν ἔπαυε οὔτε στιγμὴ νὰ σκέπτεται τὸ ἴνδαλμά της.

Τέλος ὅταν ἔγινε δεκατριῶν χρόνων, ἡ τύχη χτύπησε στὴν πόρτα της, ἀλλοίμονο, ὅμως, γιὰ νὰ τὴν ρίξη σὲ λίγο στὴν πιὸ σκληρὴ ἀπογοήτευσι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ διάσημος παραγωγὸς κινηματογραφικῶν ταινιῶν Ντάβιντ Σέλζνικ ἀναζητοῦσε μιὰ νέα γιὰ ἕνα φίλμ, ποὺ ἑτοίμαζε. Ὅταν εἶδε τὴ Γκλόρια, ἐνθουσιάστηκε τόσο, ποὺ τὴν προσέλαβε ἀμέσως καὶ τὴν πῆρε μαζί του στὸ Χόλλυγουντ.

Ἔγιναν τότε οἱ ἀπαραίτητες δοκιμὲς καὶ ἡ Γκλόρια θριάμβευσε σ' αὐτές. Ὅλα ἔδειχναν πὼς κρατοῦσε πιὰ γερὰ τὴν τύχη μέσα στὰ μικρά της χέρια.

Ἀλλά, ξαφνικά, ὁ Σέλζνικ καταπιάσθηκε μ' ἕνα καινούργιο φίλμ καὶ ἐγκατέλειψε ὁλότελα τὸ παληό. Ὅταν σκέφθηκε νὰ τὸ συνεχίση καὶ πάλι, εἶχαν περάσει δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ Γκλόρια ἦταν πιὰ δεκαπέντε χρόνων.

Ἔγιναν τότε νέες δοκιμές, πού, αὐτὴ τὴ φορά, κατέληξαν σὲ παταγώδη ἀποτυχία. Γιατὶ ἡ Γκλόρια ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ ὅ,τι χρειαζόταν.

Ὁ Σέλζνικ τῆς ἔδωκε τότε μιὰ ἀποζημίωσι καὶ τὴν ξανάστειλε στὸ σπίτι της.

Μὰ ἡ Γκλόρια εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι ν' αὐτοκτονήση. Δοκίμασε, μάλιστα, νὰ πέση ἀπὸ τὸ τραῖνο, ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, τὴν συγκράτησε ἕνας σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος.

Ἔφτασε, τέλος, στὸ σπίτι της, ἀνέβηκε κρυφὰ στὸ δωμάτιο ὅπου ἔμενε προτοῦ νὰ πάη στὸ Χόλλυγουντ, καὶ ἔπεσε στὸ κρεββάτι της.

Οἱ γονεῖς της τὴν βρῆκαν ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα νὰ κλαίη μὲ λυγμοὺς καὶ χρειάσθηκε νὰ κοπιάσουν πολύ, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσουν καὶ νὰ τὴν κάμουν νὰ συνέλθη.

Ἡ Γκλόρια ὁρκίσθηκε τότε μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο τρόπο ὅτι δὲν θὰ ἐνδιαφερόταν ποτὲ πιὰ γιὰ τὸν κινηματογράφο. Ἔπαψε, μάλιστα νὰ παρακολουθῆ τὰ κινηματογραφικὰ ἔργα, ὅπως ἔκανε πρὶν καὶ ρίχτηκε μὲ μανία στὰ σπόρ. Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἔπαιρνε μαθήματα τραγουδιοῦ, γιατὶ εἶχε πολὺ ὡραία φωνή.

Ἔτσι πέρασαν μερικὰ χρόνια ἠρεμίας.

Ἡ Γκλόρια πλησίαζε τώρα τὰ εἴκοσι. Ἕνα βράδυ, μιὰ φίλη της τὴν ἔπεισε νὰ πᾶνε σὲ μιὰ αἴθουσα κινηματογράφου, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν προβολὴ ἑνὸς νέου φίλμ.

Ὅταν βγῆκαν ἀπὸ κεῖ, ἡ Γκλόρια εἶχεν ἐρωτευθῆ τὸν πρωταγωνιστὴ τοῦ ἔργου ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ γνωστὸ ἠθοποιὸ Τζὴν Πάϋν. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα χιμαιρικὸ αἴσθημα, χωρὶς ἀμφιβολία, ὅπως αὐτὰ ποὺ νοιώθουν τόσες νέες γιὰ τοὺς ἠθοποιοὺς τῆς ὀθόνης!

Ἀλλ' ἡ τύχη δὲν τὴν εἶχε ξεχάσει. Μιὰ μέρα, οἱ γονεῖς της κάλεσαν σὲ τραπέζι τὸ γνωστὸ σκηνοθέτη Τζώρτζ Κοῦκορ, ποὺ ἦταν παιδικὸς φίλος τοῦ Κάρτερ ντὲ Χάβεν.

Ὁ Κοῦκορ ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴ Γκλόρια, ὅπως ἄλλοτε καὶ ὁ Σέλζνικ καὶ ζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της τὴν ἄδεια νὰ τὴν πάρη μαζί του στὸ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ τὴν ἔβαλε νὰ φοιτήση σὲ μιὰ δραματικὴ σχολὴ κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ τῆς ἐμπιστεύθηκε ἕναν ἀξιόλογο ρόλο σ' ἕνα φίλμ, ὅπου πρωταγωνιστοῦσαν ὁ Φρέντερικ Μάρς, ἡ Τζόαν Κράουφορντ καὶ ἡ Ρίτα Χαίηγουωρθ.

Ἡ Γκλόρια ἐσημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία σ' αὐτὸ τὸ ἔργο. Ἡ σταδιοδρομία της εἶχεν ἀρχίσει πιά.

Ἀλλ' ἡ εὔνοια τῆς τύχης δὲν περιορίσθηκε σ' αὐτὸ μόνον. Λίγον καιρὸ ἀργότερα, γνωρίστηκε μὲ τὸ παληὸ ἴνδαλμά της τὸν Τζὼν Πάϋν. Ἕνα φλογερὸ εἰδύλλιο ἀναπτύχθηκε ἀμέσως μεταξύ τους καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1945 ἔκαμαν τοὺς γάμους τους.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἡ Γκλόρια ἔφερνε στὸν κόσμο μιὰ χαριτωμένη κορούλα, ποὺ τὴν ὠνόμασε Κάτλην-Χόπ.

Τὸ ζευγάρι Τζὼν Πάϋν-Γκλόρια ντὲ Χάβεν θεωρεῖται σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ σταθερώτερα ἀνδρόγυνα τοῦ Χόλλυγουντ. Οἱ δυὸ σύζυγοι λατρεύονται μεταξύ των καὶ δὲν βλέπει κανεὶς ποτὲ τὸν ἕνα χωρὶς τὸν ἄλλον.

Α. ΜΠΩΜΟΝ

Οἱ βεντέττες... πέφτουν

Ἡ Τζὶν Τίρνεϋ βρίσκεται μέρες τώρα καρφωμένη στὸ κρεββάτι της, μὲ τὸ ἕνα πόδι στὸ γύψο. Γλύστρησε σὲ μιὰ σκάλα καὶ τὸ ἔσπασε.

Δὲν συνέβη ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν Ἄλεξις Σμὶθ, ἡ ὁποία ἂν καὶ στραμπούλησε τὸ πόδι της σὲ σημεῖο ποὺ νὰ περπατᾶ μὲ μεγάλη δυσκολία, πῆγε, παρ' ὅλα τὰ χάλια της καὶ τοὺς πόνους, στὸ στούντιο γιὰ νὰ συνεχίση τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ της «Ἡ γυναῖκα μὲ τ' ἄσπρα». Γιὰ νὰ τὴν διευκολύνη ὁ σκηνοθέτης παρέλειψε μερικὲς σκηνὲς στὶς ὁποῖες ἡ Ἄλεξις περπατᾶ, γιὰ νὰ τὶς γυρίση ἀργότερα.

Καὶ ἡ Τζόαν Κράουφορντ μπλέχτηκε πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα παχὺ χαλὶ τοῦ σπιτιοῦ της. Ἡ πτῶσις της τὴν ἀνάγκασε νὰ μείνη τρεῖς μέρες στὸ κρεββάτι.

Ἂν συνεχισθοῦν οἱ πτώσεις αὐτές, τὸ Χόλλυγουντ πρέπει ν' ἀντιμετωπίση τὴν ἀγορὰ μεγάλης ποσότητος ἀπὸ καροτσάκια-φωτέϊγ καὶ νὰ περιορίση τοὺς ρόλους τῶν φίλμ του σὲ ρόλους ἀναπήρων γυναικῶν!

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο μὲ παροιμία

Βρίσκοντας ὅλες τις λέξεις τοῦ παρακάτω σταυρολέξου, θὰ μπορέσετε κατόπιν διαβάζοντας στὴ σειρὰ τὰ ἀρχικὰ τῶν 24 ὁριζοντίων λέξεων, νὰ σχηματίσετε μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Μηδ' ἑνὸς ἐξαιρουμένου (οὐδ.). —Πολεμικὸν παράγγελμα.

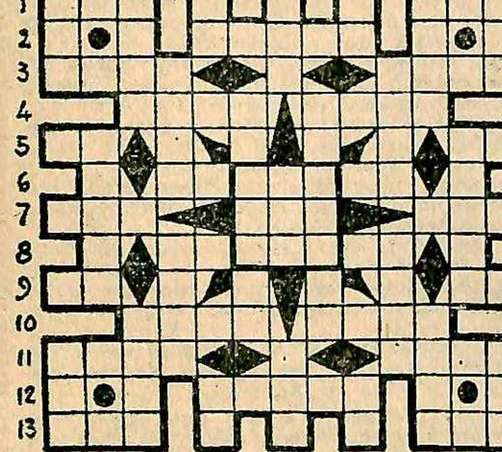

2) Ἕνα εὐχάριστο ἀλλὰ καὶ τρομερὸ δηλητήριο.

3) Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ἱσπανικοῦ ποταμοῦ Ἔβρου ἀπὸ τὸν ὁποῖο πῆρε το ὄνομά της ὁλόκληρη ἡ χερσόνησος.— Δὲν εἶνε λανθασμένα.

4) Ποδοσφαιρικὸς ὅρος. — Κόσμημα ποὺ ὀνειρεύεται κάθε ἀνύπανδρη νέα.

5) Φρούριο ὅπου ἦταν φυλακισμένος ὁ κόμης Μοντεχρῆστος.—Ὑποθετικόν.

6) Κατορθώνω νὰ διατηρηθῶ στὴ ζωή.—Ἀριθμητικό.

7) Πολὺ (γαλλ.).— Ζῶον, ποὺ ὡς κύριον ὄνομα γίνεται γαλλικὴ λουτρόπολις.

8) Μενεξέδες.— Δυὸ σύμφωνα στὴν ἀντίθετη σειρὰ ἀπ' ἐκείνη ποὺ ἔχουν στὸ ἀλφάβητο.

9) Νότα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.— Δίφθογγος, ἀλλὰ καὶ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία

10) Τόπος προσευχῆς.—Γαλλικὴ πόλις ἐπὶ τοῦ Λεΐγηρος ποὺ σημαίνει πύργος

11) Ὄνομα δύο ὁμηρικῶν ἡρώων.— Ὄσπριον.

12) Ἀναπαυτήριο τῶν Τούρκων δερβισῶν.

13) Ἀρχαιότατο γυναικεῖο ὄνομα. — Μονὰς τοῦ ἱππικοῦ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἀπάντησις μᾶλλον δυσάρεστη. — Χαῖρε (λατιν).

2) Ἐπίρρημα χρησιμοποιούμενο στὴ μουσικὴ (Ἰταλ.).

3) Θεὸς τῶν ἀρχαίων. — Πηγὴ ὕδατος.

4) Γυναικεῖο καλλυντικό. — Ταινία δερμάτινη.

5) Ἄρθρο. — Ἄρθρο (πληθ.).

6) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία (οὐδ.). — Ἀναφορικὸ τροπικὸ ἐπίρρημα.

7) Σπουδὴ πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου. — Μέτρον βάρους.

8) Ἐπαναλαμβανόμενο σημαίνει τὸ τραῦμα, στὴν παιδικὴ γλῶσσα. — Δυὸ συνεχόμενα σύμφωνα τοῦ ἀλφαβήτου ποὺ ἀντιπροσωπεύουν καὶ ἀριθμό.

9) Ὅ,τι ἔχει γίνει καὶ κινεῖται.— Προσωπικὴ ἀντωνυμία (ὁ' προσ.).

10) Λιμὴν τῆς Β. Γαλλίας.—Ἀθηναϊκὴ συνοικία.

11) Σωρὸς καιομένων καυσίμων ὑλῶν.—Λέξις ποὺ δὲν πρέπει νὰ προφέρεται μπροστὰ σὲ γεροντοκόρες.

12) Ἀδικία (δημοτ.).

13) Θεὰ τῶν ἀρχαίων. — Ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας.

Λ. Δ.

Διπλῆ ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαία θεά, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα τὸ ὄνομα μιᾶς ἑλληνικῆς πόλεως:

1) Τὸ θῦμα μιᾶς ἀδελφοκτονίας τῆς Π. Διαθήκης.
2) Ἀρχαῖος Ἕλλην ἱστορικὸς συγγραφεύς.
3) Οὐράνιο σῶμα.
4) Σημεῖο τοῦ ὁρίζοντος.
5) Ἤπειρος.

Ἐπιγραφὴ

Α
Κ Ι Ν Ω
Τ Υ Ο Τ Ν Ε

Μήπως μπορεῖτε νὰ διαβάσετε τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφή;

Ἡ λύσις δὲν εἶνε καθόλου δύσκολη. Εἶνε κάτι παρόμοιο μὲ τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου.

Ἐπώνυμα ἀστέρων

Κάτω ἀπ' τὰ παράξενα ὀνοματεπώνυμα ποὺ ἀκολουθοῦν, κρύβονται τὰ ἐπώνυμα μόνον 8 διασήμων ἀστέρων τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, τὰ ὁποῖα θὰ βρῆτε, ἂν διαγράψετε μερικὰ ἀπὸ τὰ γράμματα τῶν ὀνοματεπωνύμων, διαβάζοντας στὴ φυσική τους σειρά.

1) ΣΚΑΡΑΖΟΥ ΦΟΡΙΝΤΑ
2) ΚΛΑΡΑ ΜΑΛΟΥΡΑ
3) ΦΡΙΝΤΑ ΛΙΒΙΣΤΑ
4) ΠΑΡΙΣ ΟΥΓΚΕΡΝ
5) ΑΜΠΟΤ ΓΚΡΑΦΑΡΙΤΑ
6) ΑΜΑΠΟΛΑ ΟΥΛΑΓΙΝΕ
7) ΑΛΜΠΕΡ ΛΟΥΓΚΑΜΑΝΑ
8) ΑΓΚΟΠ ΛΥΜΠΕΡΤΥ.

Π. χ., ΡΑΜΟΝΑ ΚΟΡΤΕΖ = ΜΟΝΤΕΖ (Μαρία).

Γεωγραφικὸ παιγνίδι

ΠΛΙ	ΚΟ	ΛΕ	ΠΟ	ΜΑΙ
ΤΡΙ	ΚΑ	ΝΑΥ	ΛΑ	ΡΙΝ
ΘΟΣ	ΧΑΙ	ΛΙΣ	ΝΑ	ΟΝ

Προσπαθῆστε νὰ συναρμολογήσετε ἀνὰ τρεῖς τὶς παραπάνω συλλαβὲς κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σχηματίσετε τὰ ὀνόματα ἐννέα γνωστῶν πόλεων τῆς Πελοποννήσου.

Πόλεις καὶ Ἰσημερινὸς

ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΙ, ΤΖΙΜΠΟΥΤΙ, ΡΙΟ ΝΤΕ ΙΑΝΕΙΡΟ, ΒΑΤΑΒΙΑ, ΖΑΝΖΙΒΑΡΗ, ΚΕΫΛΑΝΗ, ΧΟΝΟΛΟΥΛΟΥ, ΑΓΙΑ ΕΛΕΝΗ.

Ἀπὸ τὶς πόλεις αὐτὲς οἱ 4 βρίσκονται ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιές εἶνε;

Τὸ κυνῆγι τοῦ θησαυροῦ

Ἐὰν σᾶς ποῦν ὅτι στὸ κέντρο αὐτοῦ τοῦ λαβυρίνθου ὑπάρχει ἕνας θαμμένος θησαυρὸς ἀμυθήτου ἀξίας ποὺ ἔθαψαν

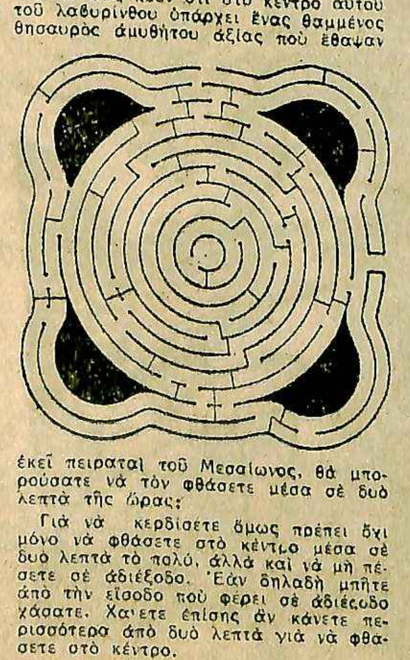

ἐκεῖ πειραταὶ τοῦ Μεσαίωνος, θὰ μπορούσατε νὰ τὸν φθάσετε μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας;

Γιὰ νὰ κερδίσετε ὅμως πρέπει ὄχι μόνο νὰ φθάσετε στὸ κέντρο μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τὸ πολύ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ πέσετε σὲ ἀδιέξοδο. Ἐὰν δηλαδὴ μπῆτε ἀπὸ τὴν εἴσοδο ποὺ φέρει σὲ ἀδιέξοδο χάσατε. Χάνετε ἐπίσης ἂν κάνετε περισσότερα ἀπὸ δυὸ λεπτὰ γιὰ νὰ φθάσετε στὸ κέντρο.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 70

Τό παραμυθάκι σας

Οἱ δέκα νεράϊδες

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας μεγάλος ἄρχοντας κι' εἶχε μιὰ κόρη ὤμορφη σὰν τὸν ἥλιο, ποὺ τὴ λάτρευε: τὴ Νεδέλκα. Κι' ἐπειδὴ φοβόταν μὴν τοῦ ἀρρωστήση δὲν τὴν ἄφηνε νὰ πιάνη τίποτε μὲ τὰ χέρια της. Ἔτσι ἡ κοπέλλα ὅσο μεγάλωνε τόσο καὶ συνήθιζε στὴν τεμπελιά. Μ' αὐτὸ δὲν ἐμπόδιζε νὰ λάμπη ἡ ὠμορφιά της. Ὅταν ἡ κόρη ἔγινε εἴκοσι χρονῶν ὁ πατέρας της τὴν πάντρεψε μ' ἕναν πρίγκηπα.

Ἡ Νεδέλκα λάτρευε τὸν ἄντρα της. Κι' ὅταν ἦρθε ἡ στιγμὴ ν' ἀφήση τὸν πατέρα της αὐτὸς τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε καὶ τῆς εἶπε:

—Νεδέλκα μου πήγαινε στὸ καλό. Καὶ φύλαγε πάντα τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχες στὴν καρδιά σου γιὰ τὸν πατέρα σου.

Καὶ στὸ γαμπρὸ τοῦ εἶπε:

—Νὰ προσέχης πολὺ τὴ Νεδέλκα. Σκέψου ὅτι κι' ἕνα λουλούδι ἂν κόψη ἀκόμα, μπορεῖ νὰ πληγώση τὸ χεράκι της.

Ἔτσι ἔφυγαν καὶ πῆγαν στὸ καλό.

Ἡ Νεδέλκα ζοῦσε εὐτυχισμένη στὸ παλάτι τοῦ ἄντρός της. Πολλοὶ τὴν ὑπηρετοῦσαν. Ὁ ἄντρας της τὴν λάτρευε.

Μὰ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κι' ἡ πεντάμορφη πριγκήπισσα ἄρχισε νὰ στενοχωριέται. Μαύρη μελαγχολία τὴ βασάνιζε. Τὴν πῆγαν στοὺς καλύτερους γιατροὺς τῆς χώρας, ἔφτασε κι' ὁ πατέρας της κοντά της, μὰ οὔτε ἡ λατρεία τοῦ πατέρα της οὔτε οἱ θυσίες τοῦ ἀγαπημένου της μπόρεσαν νὰ σταματήσουν τὸν μαρασμό της.

Ἕνας γέρο-τσοπάνος ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ ἔμαθε τὴν παράξενη ἀρρώστεια τῆς ἀρχοντοπούλας κι' ἔτρεξε νὰ πῆ στὸν πρίγκηπα, ὅτι σὲ μιὰ βαθειὰ σπηλιὰ μένει μιὰ πολὺ γρηὰ μάγισσα ποὺ γιατρεύει ὅλες τὶς ἀρρώστειες καὶ τοὺς καϋμούς.

Ὁ πρίγκηπας καβαλίκεψε τ' ἄλογό του, πῆρε μαζί του καὶ τὸν γέροντα βοσκὸ καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴ σπηλιά. Βρῆκαν ἐκεῖ τὴ χιλιόχρονη μάγισσα καθισμένη μπρὸς σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά.

—Καλή μου μάγισσα, τῆς φώναξε ὁ πρίγκηπας, γιάτρεψε τὴ γυναῖκα μου καὶ σοῦ δίνω τὴ μισή μου περιουσία.

Ἡ μάγισσα πῆγε τότε στὸ παλάτι, κύτταξε καλὰ τὴν ἄρρωστη, ἐξέτασε τὰ χέρια της καὶ τὴ ρώτησε κάτι μυστικά. Ἔπειτα γύρισε καὶ εἶπε:

—Θὰ τὴ γιατρέψω. Μὰ δὲ μπορῶ σήμερα. Δὲν μοῦ ἦρθαν οἱ δέκα νεράϊδες ποὺ μὲ βοηθοῦν κάθε μέρα. Ἐλάτε στὴ σπηλιά μου αὔριο. Πιστεύω νὰ εἶναι ἐκεῖ καὶ οἱ νεράϊδες. Φέρτε μαζὶ καὶ τὴν ἄρρωστη.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅταν πῆγαν ὅλοι στὴ σπηλιὰ ἡ μάγισσα τοὺς εἶπε:

—Οἱ δέκα νεράϊδες εἶναι μέσα. Καὶ τώρα, ἀρχόντισσά μου, πρόσεξε καλὰ

Ἀμέσως πῆρε τὸ χέρι τῆς πριγκήπισσας κι' ἄρχισε νὰ βάζη, ὅπως ἔλεγε, ἀπὸ μιὰ νεράϊδα σὲ κάθε δάχτυλο, μουρμουρίζοντας λόγια μαγικά.

—Τώρα ἀρχόντισσά μου, τῆς εἶπε τελειώνοντας, πήγαινε ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴν ἀφήσης ἀκίνητα τὰ δάχτυλά σου, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, γιατὶ θὰ φύγουν οἱ νεράϊδες κι' ἀλλοίμονό σου!...

Μόλις ἡ πριγκήπισσα γύρισε στ' ἀρχοντικό της δὲν στάθηκε στιγμή. Ἄρχισε νὰ παίζη τὴν ἅρπα της ποὺ τὴν εἶχε παραμελήσει, κατέβαινε στὸν κῆπο, ἔκοβε λουλούδια καὶ ἔφτειανε ὡραῖα μπουκέτα. Ὕστερα ἄρχισε νὰ σιγυρίζη μόνη της τὰ δωμάτια τοῦ παλατιοῦ της. Τί ὡραῖο ποὺ ἦταν τώρα τὸ παλάτι της!.... Μὰ ὅσο δούλευε τόσο περισσότερο τὰ δάχτυλά της ἤθελαν νὰ κινηθοῦν. Πήγαινε πιὰ κι' ἔβλεπε τοὺς ἀρρώστους, καὶ βοηθοῦσε τοὺς φτωχούς. Τώρα τὰ δάχτυλά της ὅλο καὶ κινιόντουσαν. Ἔτρεχε μέσα ἀπ' αὐτὰ ἄφθονο τὸ χρυσάφι σ' ἐλεημοσύνες.... Ἡ ἀδιάκοπη αὐτὴ κίνησις ξανάδωκε στὴν πριγκήπισσα τὴν ὑγεία καὶ τῆς ξανάφερε τὴν εὐτυχία.

Κι' οἱ δέκα νεράϊδες δούλευαν· δούλευαν ἀκούραστα καὶ στόλιζαν τὸ σπίτι, πλούμιζαν τὰ ἐργόχειρα, ἐλεοῦσαν τοὺς φτωχοὺς καὶ πλήθαιναν τῆς ἀρχοντοπούλας τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀντρός της.

Ἦσαν οἱ δέκα νεράϊδες ποὺ τὶς ἔχει κάθε γυναῖκα στὰ χέρια της.... Οἱ νεράϊδες τῆς νοικοκυροσύνης!....

Παιδικὸν πνεῦμα

Ρωτοῦν τὸν μικρὸ Νικάκη:

—Πῶς καλεῖται τὸ ὄργανο μὲ τὸ ὁποῖο μετροῦμε τὸ βάρος ἑνὸς πράγματος;

Κι' ἐκεῖνος μὲ προθυμία:

—Βαρόμετρο!

★

Ὁ πατέρας: Κωστάκη, ἀπὸ ποιὸ ζῶο προμηθευόμαστε τὸ ὡραῖο ζαμπόν;

Κωστάκης: Ἀπὸ τόν... ἀντικρυνὸ μπακάλη, μπαμπά!

Τά χαρτιά σας λένε τήν τύχη

Πῶς τὰ ἑρμηνεύει ἡ κ. Ρολὰντ

Σὲ προηγούμενο τεῦχος μας γράψαμε γιὰ τὴ χαρτομαντεία καὶ γιὰ τὴ σημασία τῶν διαφόρων χαρτιῶν τῆς τράπουλας. Ἀλλὰ ὁ κάθε χαρτομάντις ἔχει τὴ δική του μέθοδο κι' ἑρμηνεύει τὰ χαρτιὰ μὲ διαφορετικὸ τρόπο. Ἡ κ. Ρολὰντ π.χ., ποὺ ἔχει ἐπονομασθῆ ἀπ' τοὺς Παρισινοὺς «Σύγχρονη Μαντὰμ ντὲ Τέμπ» χρησιμοποιεῖ μιὰ τράπουλα μὲ 32 χαρτιά, τὰ ὁποῖα ἐξηγεῖ ὡς ἑξῆς:

♥ ΚΟΥΠΕΣ.—Ἔχουν καλὴ σημασία, συμβολίζουν τὴ εὐτυχία, τὴν ὁμόνοια.	♦ ΚΑΡΩ.—Ἔχουν σχέσι μὲ τὶς ὑποθέσεις, ταξείδια, διαβατήρια, γράμματα.	♠ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ.—Ἔχουν ἄσχημη σημασία, δείχνουν βάσανα, πένθη, προδοσίες.	♣ ΣΠΑΘΙΑ.—Σημαίνουν γενικῶς χρήματα.
Ἄσσος: Τὸ σπίτι.	Ἄ-σ-σ-ο-ς: Ἕνα γράμμα, μιὰ εἴδησι.	Ἄσσος: Χαρτιὰ ὑποθέσεων ἢ ὑπογραφὴ ἑνὸς χαρτιοῦ.	Ἄσσος: Βεβαία ἐπιτυχία στὶς ὑποθέσεις.
Ρήγας: Ξανθὸς ἄντρας.	Ρήγας: Στρατιωτικὸς ἢ ἀντιπρόσωπος τοῦ νόμου.	Ρήγας: Ἄντρας χῆρος ἢ ὁ νόμος.	Ρήγας: Μελαχροινὸς ἄντρας, προστάτης.
Ντάμα: Ξανθὴ γυναῖκα. (προσοχὴ στὸ διπλανὸ χαρτί)	Ντάμα: Γυναῖκα ἐλαφρὴ καὶ κοκέττα, κουτσομπολιά.	Ντάμα: Γυναῖκα χήρα ἢ ἐγκαταλελειμένη.	Ντάμα: Μελαχροινὴ γυναῖκα, καλή, τρυφερή.
Φάντης: Ξανθὸς νέος, διάθημα.	Φάντης: Γράμμα.	Φάντης: Προδοσία, δυσπιστία, νέος προδότης ἢ φθόνος.	Φάντης: Μελαχροινὸς νέος, εἰλικρινὴς καὶ τίμιος.
Δέκα: Θρίαμβος στὶς ὑποθέσεις.	Δέκα: Ἕνας δρόμος.	Δέκα: Τὴ νύχτα (ἀπ' τὶς 5 ὡς τὰ μεσάνυχτα).	Δέκα: Χρήματα.
Ἐννέα: Χαρά.	Ἐννέα: Μιὰ καθυστέρησι.	Ἐννέα: Ἀρρώστεια ἢ μπελάδες.	Ἐννέα: Ἐργασία.
Ὀκτώ: Ἀπρόοπτη ἐπίσκεψι	Ὀκτώ: Μετακίνησις, διάφορες διαπραγματεύσεις.	Ὀκτώ: Θάνατος.	Ὀκτώ: Φιλία, στοργή.
Ἑπτά: Μιὰ καλὴ σκέψι.	Ἑπτά: Εὐνοϊκὴ γνώμη.	Ἑπτά: Ἀνησυχία, ἀβεβαιότης.	Ἑπτά: Μία ἐλπίδα.

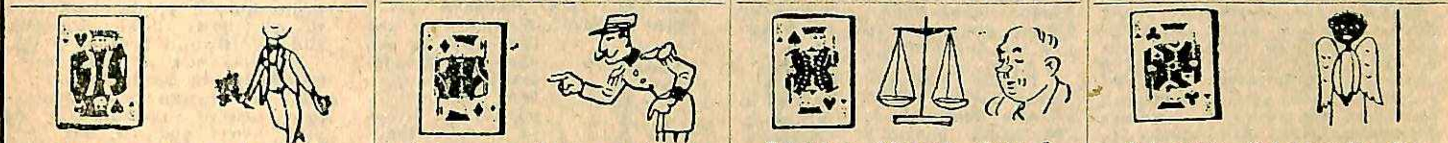

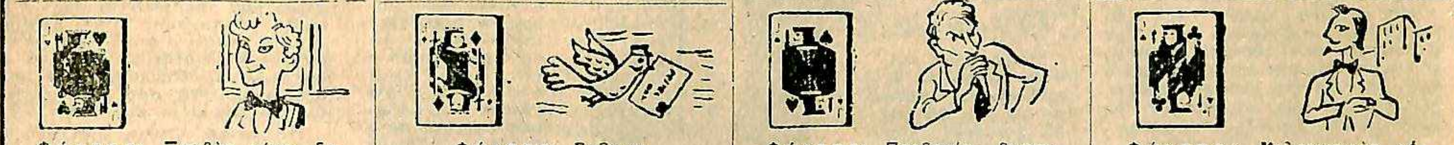

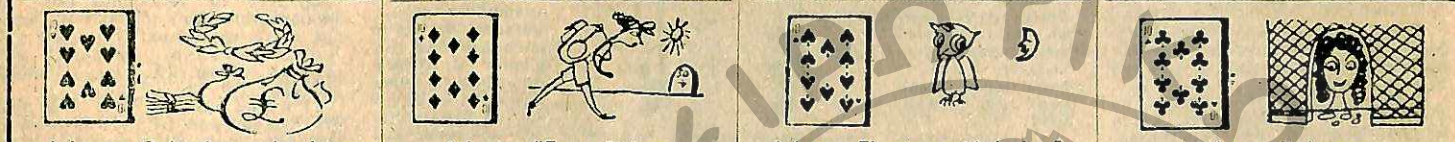

Καὶ τώρα ἕνα παράδειγμα: Ἀφοῦ κόψαμε τὴν τράπουλα, τραβᾶμε 13 χαρτιά. Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι εἶνε τὰ ἑξῆς: 9 καρώ, 7 σπαθί, 10 καρώ, 1 μπαστοῦνι, 10 μπαστοῦνι, φάντης μπαστοῦνι, ρήγας καρώ, φάντης σπαθί, 1 κοῦπα, 8 σπαθί, 7 μπαστοῦνι, 10 κοῦπα 8 καρώ. Νὰ πῶς θὰ τὰ ἐξηγοῦσε ἡ κ. Ρολάντ:

Μὲ μιὰ καθυστέρησι (ἐννέα καρώ) ἐλπίδα (ἑπτὰ σπαθὶ) σ' ἕνα δρόμο (δέκα καρώ) ποὺ ἀφορᾶ χαρτιὰ (ἄσσος μπαστοῦνι) γιὰ μιὰ εἴδησι ποὺ λάβαμε τὴ νύχτα (δέκα μπαστοῦνι). Προσοχὴ ὅμως ἀπὸ προδοσία (φάντης μπαστοῦνι) ἑνὸς στρατιωτικοῦ (ρήγας καρώ). Ὅλ' αὐτὰ μπορεῖ ν' ἀφοροῦν μιὰ κληρονομία ἢ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ θὰ διαπραγματευθοῦμε μ' ἕνα νέο εἰλικρινῆ (φάντης σπαθὶ) σχετικῶς μὲ τὸ σπίτι μας (ἄσσος κοῦπα). Τὸ 8 τῆς φιλίας (ὀκτὼ σπαθὶ) μπορεῖ ἐπίσης ν' ἀντιπροσωπεύη ἕνα διαζύγιο, ἐφ' ὅσον βρίσκεται δίπλα στὸ σπίτι. Μιὰ ἀβεβαιότης (ἑπτὰ μπαστοῦνι), ἀλλὰ τὸ δέκα κοῦπα δείχνει ὅτι θὰ ὑπερνικηθοῦν τὰ ἐμπόδια κι' οἱ στενοχώριες, κατόπιν μιᾶς μετακινήσεως ἢ διαπραγματεύσεων (ὀκτὼ καρώ).

Ἡ σελὶς τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Εἶσθε στενοχωρημένη, ἀγαπητή μου φίλη, γιατί, καθὼς μοῦ γράφετε, βρίσκεσθε σ' ἕνα δίλημμα. Ἔχετε δύο παιδάκια ποὺ εἶνε σωστὰ διαβολάκια κι' ἐνῶ θὰ θέλατε νὰ εἶσθε πολὺ αὐστηρὴ μαζύ τους γιὰ νὰ τοὺς δώσετε ἀνατροφὴ καὶ νὰ τὰ μάθετε πειθαρχία, βρίσκεσθε διαρκῶς ἀντιμέτωπη μὲ τὴ φοβερὴ «γιαγιὰ» τους ποὺ μὲ τὰ χάδια της χαλάει ὅ,τι ἐσεῖς προσπαθεῖτε νὰ φτιάξετε. Καὶ μὲ ρωτᾶτε: «Τί νὰ κάμω ποὺ οὔτε τὴ μητέρα μου θέλω νὰ κακοκαρδίζω, μὰ οὔτε καὶ τὰ παιδιά μου θέλω νὰ γίνουν κακοαναθρεμένα;»

Φοβοῦμαι ὅτι ἀνησυχεῖτε χωρὶς λόγο, καλή μου φίλη, καὶ ὑπερβάλετε κάπως τὰ πράγματα γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ὅτι ἡ μαμά σας θὰ συνήντησε ἴσως κι' ἐκείνη τὶς ἴδιες μὲ σᾶς δυσκολίες ἐξ αἰτίας τῆς «φοβερῆς γιαγιᾶς» ὅπως τὴν λέτε. Αὐτὸ ὅμως δὲν σᾶς ἐμπόδισε νὰ γίνετε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐγίνατε καὶ νὰ εἶσθε τώρα σὲ θέσι νὰ ξέρετε τί θὰ πῆ ἀνατροφὴ παιδιοῦ. Ἡ γιαγιὰ μπορεῖ νὰ παραχαϊδεύη τὰ ἐγγονάκια της, οἱ γονεῖς ὅμως ἔχουν ἀπέναντι τῶν παιδιῶν τους «ἀδυναμίες» ποὺ εἶνε χειρότερες ἀπὸ τὰ χάδια ὅλων μαζὺ τῶν γιαγιάδων. Γιατὶ μιὰ γιαγιὰ ἔχει τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς καὶ ἐπὶ πλέον ξέρει νὰ μαντεύη τί γίνεται μέσα σὲ μιὰ παιδικὴ ψυχή.

Μὴ φοβᾶστε λοιπὸν τὴν ἐπίδρασι της στὰ παιδιά σας. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶνε δύσκολο, νομίζω, νὰ ρθῆτε σὲ μιὰ ἐξήγησι μαζύ της, νὰ μιλήσετε σοβαρά. Ἀσφαλῶς ἐκείνη θὰ σᾶς ἀκούση μὲ προσοχὴ καὶ θὰ σᾶς καταλάβη.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Στὴ χειμωνιάτικη μόδα θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος σημαντικὲς μεταβολές, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τὴ γραμμὴ τῆς σιλουέττας.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔχουμε τὸ μάκρος τῆς φούστας. Ἡ κοντὴ φούστα ἀνάγεται πιὰ στὸ παρελθόν. Ἡ φούστα ποὺ θὰ φορεθῆ τὸν χειμῶνα θὰ ἐμφανίζη τρία διαφορετικὰ μάκρη. Γιὰ μία ἀπογευματινὴ τουαλέττα τὸ μάκρος τῆς φούστας θὰ εἶνε σὲ ἀπόστασι 25 ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Γιὰ φόρεμα περιπάτου μπορεῖ τὸ μάκρος νὰ φτάση τὰ 32 ἑκατοστὰ καὶ γιὰ κοστοῦμι ἐκδρομῆς ἡ φούστα μπορεῖ νὰ εἶνε πιὸ κοντὴ φτάνοντας τὰ 36 ἑκατοστά.

Εἶνε φανερὸ ὅτι τὰ δυὸ πρῶτα μάκρη μετατρέπουν τὴν σιλουέττα σημαντικά. Στὰ ταγιὲρ φυσικὰ τὸ νέο αὐτὸ μάκρος τῆς φούστας ἔχει ὡς ἐπακόλουθο καὶ μάκρεμα τῆς ζακέττας. Διαφορετικὰ θὰ ἔλειπε ἀπὸ τὸ σύνολο ἡ ἁρμονία καὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἀνέχεται —καθὼς ξέρουμε— ποτὲ ἡ μόδα.

Βλέπουμε ἐπίσης τὶς ζακέττες νὰ εἶναι μεσάτες καὶ συχνὰ μιὰ ἰδιόρρυθμη «κοὺπ» κάνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς εἴδους μπέρτας ποὺ δίνει στρογγύλευμα στοὺς ὤμους. Συμπέρασμα: Κάτω οἱ τετράγωνοι ὦμοι οἱ τόσο ἀκαλαίσθητοι, ὅταν ἔβγαιναν ἰδίως ἀπὸ ράπτριες ποὺ δὲν ἤξεραν τὴ δουλειά τους.

Παρουσίαζαν, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὶς κυρίες καὶ τὶς δεσποινίδες σάν... συνταγματάρχας μὲ τὶς ἐπωμίδες τους!

Ἡ μπέρτα ποὺ περιγράφομε στὸ κείμενο.

Τὰ σύνολα

Μὲ τὴ λέξι σύνολον καθὼς ξέρετε προσδιορίζουμε στὴν μόδα τὴν τουαλέττα ποὺ ἀπαρτίζεται ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο φόρεμα καὶ ἔχει ὡς συμπλήρωμα μιὰ ζακέττα ἢ ἕνα τρουὰ κὰρ ἐπανωφόρι ἢ ἀκόμη κι' ἕνα ὁμοιόμορφο ὁλόκληρο ἐπανωφόρι.

Ἡ μόδα κηρύσσεται ἐφέτος ἀπροκαλύπτως ὑπὲρ τοῦ εἴδους τῆς τουαλέττας ποὺ κατορθώνει νὰ συνδυάζη τὴν πρακτικότητα μὲ τὴν κομψότητα. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὸ φόρεμα γίνεται ὅσο τὸ δυνατὸν ἁπλούστερο ὅσον ἀφορᾶ τὴν «κούπ» ἐνῶ στὴν ζακέττα ἢ τὸ τρουὰ κὰρ ἐπανωφόρι ἀποδίδεται μεγαλείτερη σημασία καὶ συχνὰ χρησιμοποιεῖται καὶ ἡ γούνα γιὰ συμπλήρωσί του.

Καθὼς εἴπαμε ὅμως καὶ τὸ ὁλόκληρο ἐπανωφόρι δὲν εἶναι σπάνιο καὶ ἀποτελεῖ κι' αὐτὸ συμπλήρωμα τῆς τουαλέττας. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ κοὺπ ποὺ θεωρεῖται πιὸ κατάλληλη εἶναι τὸ ραγκλὰν τὸ ὁποῖο προϋποθέτει ἐπανωφόρι ριχτὸ ποὺ κολακεύει τόσο τὶς λεπτὲς σιλουέττες.

Χαριτωμένο σύνολο γιὰ τὸν δρόμο κατὰ τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες.

Τὰ καπέλλα

Ἐπανάστασις καὶ στὰ καπέλλα ἢ μᾶλλον στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ φορεθοῦν τὸν χειμῶνα. Εἴχαμε συνηθίσει νὰ τὰ βλέπωμε τοποθετημένα στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ καὶ ν' ἀφήνουν ἀκάλυπτο ὅλο τὸ πίσω μέρος. Τώρα συμβαίνει τὸ ἀντίθετο.

Τὰ καπέλλα ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε μικρά, θὰ φοριοῦνται ὅμως κατὰ ἐντελῶς ἀντίθετον τρόπον ἀφήνοντας ἀκάλυπτο ὄχι μόνον τὸ μέτωπο ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ.

Φυσικὰ θὰ κυριαρχήση τὸ καστόρι, θὰ παίξη ὅμως κάποιο ρόλο καὶ τὸ βελοῦδο σὲ εἶδος τουρμπάν.

Ἄλλος νεωτερισμὸς τοῦ χειμῶνος: θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ ἀνοικτόχρωμα καστόρια, σὲ σχῆμα μπρετόν, ψαλμένα πρὸς τὰ πίσω. Θὰ δίνουν ἀσφαλῶς μιὰ εὔθυμη νότα στὸ βαθύχρωμο τόνο τῆς χειμωνιάτικης ἐμφανίσεως.

Ὅλα αὐτά, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσετε, εἶναι σημαντικὲς μεταβολὲς στὴ μόδα ποὺ θ' ἀκολουθήσωμε τὸν χειμῶνα. Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ προβλέψωμε ἂν θὰ ἀκολουθήσωμε πιστὰ ὅλες τὶς νέες διατάξεις τῆς μόδας. Ἂν ὅμως συμβῆ αὐτὸ ὡρισμένως θὰ μεταβληθῆ πολὺ ἡ γυναικεία σιλουέττα. Ἐπὶ τὸ καλύτερον; Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε. Γιατὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλὲς λεπτομέρειες ποὺ θὰ τὶς ἀναφέρωμε κι' αὐτὲς σὲ προσεχὲς φύλλο. Ὀλίγη ὑπομονή, λοιπόν, κυρίες καὶ δεσποινίδες.

Νέα ἐπίπλωσις

Ἡ ἐπίπλωσις συμβαδίζει πάντοτε μὲ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῶν σπιτιῶν καὶ εἶναι ἑπόμενο τὰ πλατειὰ παράθυρα καὶ οἱ μικρὲς πόρτες νὰ φέρουν κάποιες τροποποιήσεις καὶ στὴν ἐπίπλωσι. Τὰ μεγάλα παράθυρα εἶναι ὅ,τι χρειάζεται στὸν τόπο μας ποὺ ἔχομε τόσο εὐεργετικὸ ἥλιο καὶ φῶς. Ἀντιθέτως οἱ πόρτες ἐμίκρυναν γιατὶ οἱ παληὲς τετράφυλλες καὶ θέσι πολὺ ἔπιαναν, μὴ ἀφήνοντας χῶρο γιὰ τοποθέτησι ἐπίπλων καὶ ἀκαλαίσθητες ἦσαν. Τώρα γίνονται χαμηλὲς δίφυλλες καὶ εἴτε μὲ τζάμια εἴτε ξύλινες εἶναι κομψότατες.

Κυττάξετε π. χ. αὐτὴ τὴ συμπαθητικὴ γωνιὰ ποὺ δείχνει τὸ σκίτσο μας. Δὲν εἶνε χαριτωμένη; Καὶ πόσο λίγα πράγματα ἔχει! Ἕνα ντιβάνι, μιὰ πολυθρόνα καὶ μιὰ ἐταζέρα στὴ μέση γιὰ νὰ τοποθετῆται ἡ λαμπίτσα. Ὅλη τὴν ὀμορφιὰ τὴν δίνουν τὰ μεγάλα παράθυρα κι' ἕνας καθρέφτης τοποθετημένος μὲ τέτοιον τρόπο ἐπάνω ἀπὸ τὸ ντιβάνι, ὥστε ν' ἀντανακλᾶ μέσα ὅλο τὸ τοπεῖο ποὺ φαίνεται ἀπὸ τὸ παράθυρο.

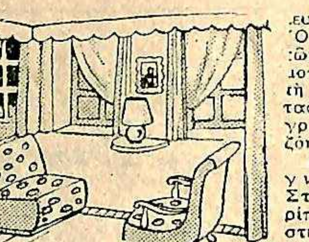

Μιὰ συμπαθητικὴ γωνιὰ μὲ ἐλάχιστα ἔπιπλα.

Ἡ ἀνδρικὴ μόδα

Κάτι ποὺ πρέπει νὰ προσέχουν ἰδιαιτέρως οἱ ἄνδρες εἶναι τὸ ἄρωμα. Γιατὶ εἶναι γνωστὸν πὼς δὲν κάνουν ὅλα τὰ ἀρώματα γιὰ τοὺς ἄνδρες. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀρώματος εἶναι κάπως δύσκολο θὰ ἦταν καλύτερο νὰ μὴ φοροῦν οἱ ἄνδρες ἀρώματα ἀλλὰ μιὰ καλὴ καλώνια ποὺ νὰ ἔχη μυρωδιὰ κολώνιας καὶ ὄχι ἀρώματος. Θὰ προσπαθοῦν δὲ νὰ συνδυάζουν μὲ αὐτὴν καὶ τὸ ἄρωμα τῆς μπριγιαντίνας ποὺ φοροῦν στὰ μαλλιά τους. Πρέπει καὶ αὐτὸ νὰ εἶνε πολὺ ἐλαφρό.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ ἀνδρικῶν μαλλιῶν ἂς μὴ λησμονηθῆ κάθε κύριος ποὺ θέλει νὰ λέγεται κομψὸς καὶ περιποιημένος ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ἀκαλαίσθητο καὶ συχαμερὸ θέαμα ἀπὸ τὰ κολλημένα μαλλιὰ ποὺ ἔστω καὶ ἂν εἶνε καθαρὰ δίδουν κακὴ ἐντύπωσι. Τὰ χτενίσματα ποὺ συνηθίζονται στοὺς ἄνδρες εἶνε ριχτὰ πρὸς τὰ πίσω ἢ ἡ χωρίστρα στὸ πλάϊ. Αὐτὰ εἶνε τὰ δύο κλασσικὰ χτενίσματα μὲ μικρὲς παραλλαγές.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Πονεμένη Κρητικοπούλα: Εὐχαρίστως σᾶς ἀπαντῶ. Ἐκάματε καλὰ νὰ μοῦ γράψετε γιατὶ σὰν ἀναγνώστρια τοῦ «Θησαυροῦ» ἔχετε κάθε δικαίωμα νὰ μὲ συμβουλεύεσθε σὲ ὅ,τι νομίζετε ὅτι μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴ γνώμη μου. Λοιπόν, γιὰ τὴ δική σας ἐπιδερμίδα προτιμῶ ἠπιώτερα μέσα. Δοκιμάστε αὐτὴ τὴ λοσιόν: Κολώνια 250 γρ. Τριανταφυλλόνερο 250 γρ. Βόρακα 5 γρ. καὶ ἐπιμείνατε 1 - 1 ½ μῆνα. Ἐλπίζω νὰ ἐξαλειφθοῦν τὰ στίγματα.

Δυστυχισμένη: Πρώτη φορὰ ἀκούω τέτοιο πρᾶγμα. Ἐπειδὴ εἶνε κάτι ποὺ συνέβη ἀποτόμως σᾶς συνιστῶ νὰ συμβουλευθῆτε ρινολόγον. Ὅσο γιὰ ἄνοιγμα τῶν πόρων χρησιμοποιήσατε αὐτὴ τὴ λοσιόν: Τριανταφυλλόνερο 200 γρ. Βάμμα Βενζόης 2 γρ.

Μιὰν ἀναγνώστριαν. - Στὴ δική σας περίπτωσι ἡ γυμναστικὴ καὶ ἡ κίνησις δὲν θὰ φέρουν ἀποτέλεσμα. Χρειάζεται ὁρμονοθεραπεία, ἀλλὰ θὰ γίνη μόνον ἀπὸ γιατρὸν καὶ ὄχι μὲ ἀνεύθυνες συμβουλές, γιατὶ τότε μπορεῖ νὰ βλάψη τὴν ὑγεία σας.

Ἀπελπισμένην: Πρῶτα νὰ ἀφήσετε πέντε ἡμέρες τὸ πρόσωπό σας νὰ ξεκουρασθῆ ἀπὸ τὴν κακομεταχείρισι ποὺ τοῦ ἐκάματε καὶ ὕστερα ἀρχίσετε ἕνα ἐλαφρὸ μασὰζ κάθε βράδυ μὲ αὐτὴ τὴν κρέμα: Cold cream 25 γρ. Lanoline 5 γρ. Oxyde de zinc 2 γρ. Ἀφοῦ περάσουν καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἡμέρες χρησιμοποιῆστε αὐτὸ τὸ γάλα: Γάλα ἀμυγδάλων 200 γρ. Βάμμα βενζόης 5 γρ.

Πιστεύω πὼς μὲ ὅλα αὐτὰ θὰ ξαναβρῆτε τὴ φρεσκάδα σας. Ὅσο γιὰ τακτική σας κρέμα, ἂν ἔχετε κανένα γνωστὸν στὴν Ἀμερικὴ πέστε του νὰ σᾶς στείλη αὐτὴ τὴ μάρκα ποὺ εἶνε περίφημη: Woodbury Eeauty Cream.

Ἀπελπισμένην: Δὲν ὑπάρχει θεραπεία γι' αὐτὲς τὶς οὐλές, δυστυχῶς. Ὅσο ὅμως περνοῦν τὰ χρόνια θὰ λιγοστεύουν κάπως. Δὲν ἀξίζει πάντως νὰ ὑποβληθῆτε σὲ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις γιὰ τόσο μικρὸ πρᾶγμα.

Μιράντα Δ. Κ.: Φοβοῦμαι πὼς θὰ φθάση κάπως ἀργοπορημένα ἡ ἀπάντησίς μου, γιατὶ πέρασε τὸ καλοκαῖρι. Μὰ τί νὰ σᾶς κάμω ποὺ προηγοῦνται πολλὲς δεκάδες γραμμάτων; Ἔτσι ἀναγκάζομαι ν' ἀνοίγω φακέλλους μὲ σειρὰν προτεραιότητος, χωρὶς νὰ κάνω ἐπιλογή. Ὁπωσδήποτε οἱ συμβουλές μου θὰ σᾶς χρησιμεύσουν γιὰ τὸ ἐρχόμενο καλοκαῖρι.

Νὰ κάνετε τοὐλάχιστον δυὸ ποδόλουτρα τὴν ἡμέρα μὲ νερὸ ποὺ περιέχει ἄφθονο ἁλάτι, καὶ πρὶν φορέσετε τὰ παπούτσια σας νὰ πουδράρετε τὰ πόδια σας καλὰ μὲ αὐτὸ τὸ μῖγμα: Τὰλκ 50 γρ., σαλισιλὰτ 5 γρ., σαλὸλ 25 γρ., βορικὸ σκόνη 25 γρ., ὀξείδιον τσίγκου 30 γρ.

Γκέϊσαν Κ. Τ.: Νὰ τρῶτε πολλὰ φροῦτα, ντομάτα ὠμή, καρότα ὠμά, βούτυρο φρέσκο καὶ νὰ κάνετε κάθε μέρα 1 - 2 ὧρες περίπατο μὲ βῆμα κανονικό.

Σόφη Λ.: Μεταχειρισθῆτε αὐτὴ τὴ λοσιόν: Κολώνια 200 γρ., τριανταφυλλόνερο 200 γρ., βόρακα 4 γρ. Ὅσο γιὰ κρέμα, καλὴ εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ἀλλὰ πρέπει νὰ δοκιμάσετε ἂν ταιριάζη στὴν ἐπιδερμίδα σας, ἀλλοιῶς θὰ σᾶς συνιστοῦσα κάτι ἄλλο. Θὰ τὸ βρῆτε ὅμως στὴν ἐπαρχία;

Ἀλέκαν Θ.: Εἶνε ζήτημα κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Θὰ περάση στὴν ὥρα του. Σᾶς ἐνοχλεῖ, τὸ καταλαβαίνω, μὰ πρέπει νὰ κάνετε λίγη ὑπομονή, γιατὶ δὲν ὑπάρχει θεραπεία.

Λοκαντιέρα: Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια, μὲ συγκινοῦν πολύ, ἂν καὶ βρίσκω πὼς ὅ,τι κάνω εἶνε πολὺ φυσικό. Ἂς εἶνε. Ἂν μποροῦσα θὰ μάλωνα τὸν ἄνδρα σας ποὺ σᾶς πικραίνει μὲ τὰ ἀσυλλόγιστα λόγια του ἀντὶ νὰ σᾶς παρηγορῆ. Τὰ στίγματα αὐτὰ τὰ ἀφήνει δυστυχῶς ἡ ἐγκυμοσύνη κάποτε καὶ θὰ περάσουν μὲ τὸν καιρό, ἀλλὰ χρειάζεται ὑπομονή. Γιὰ νὰ βοηθήσετε τὴν ἐξάλειψί τους βάζετε αὐτὴ τὴν πομάδα: Πρεσιπιτὲ μπλὰν 1.0, Σουνιτρὰτ ντὲ μπισμοὺθ 2.0, Κολκρὲμ 20 γρ. Τὰ μαλλιά σας βοηθῆστε τα νὰ συνέλθουν μὲ τακτικὸ μασσὰζ τῶν ριζῶν μὲ τὰ δάχτυλά σας βουτηγμένα σὲ δαφνόλαδο. Ἐπίσης νὰ λούζεσθε μὲ κρόκον αὐγοῦ κάθε 20 μέρες. Τέλος νὰ χρησιμοποιῆτε μπριγιαντίνη ρευστή.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ὁ «Ἄσσος σπαθί»

18ον — Θ' ἀρχίσω ἀπὸ σήμερα τὶς σχετικὲς διαπραγματεύσεις μὲ τὸ συμβούλιο τῆς ἀντιβασιλείας, ποὺ κυβερνᾶ τὸ μέγα δουκᾶτο, ἀπάντησε ὁ Βαλδεμάρ. Ἔχω κάμει, ἄλλωστε, σύμφωνα μὲ ἐντολὴ τοῦ Αὐτοκράτορος, μερικοὺς ὑπαινιγμοὺς καὶ νομίζω ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν θὰ συναντήση μεγάλες δυσκολίες. Ποῦ μένει τώρα ὁ Μέγας Δούξ;

—Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης, εἶπε μὲ στόμφο ὁ Ἀριμάν, μένει αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸν πύργο τοῦ Μπροῦγκεν. Ὅταν ἔλθη ἡ κατάλληλη στιγμή, θὰ δώσω ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν ἀπόδειξι τῆς ταυτότητός του.

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ Ἀριμὰν ἔφευγε γιὰ τὸ Παρίσι, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ἐπιταχύνη μὲ κάθε μέσο τὴ δίκη τοῦ Μασσιὲ καὶ τῶν ἑπτὰ συνενόχων του.

Ἡ καταδίκη

Ἡ ὑπόθεσι Μασσιὲ—Μαλράϊχ εἶχε συγκινήσει πολὺ τὴν κοινὴ γνώμη.

Ὅπως συμβαίνει σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ὁ κόσμος ζητοῦσε ἄπληστα νὰ μάθη λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δρᾶσι τοῦ ἀπαισίου κακούργου καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐξουσίας, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν αὐτὴ τὴν περιέργειά του ἔδιναν στὴν δημοσιότητα παντὸς εἴδους πληροφορίες, ποὺ ἦσαν τὶς περισσότερες φορὲς ἀνεξέλεγκτες ἢ φανταστικές.

Γιατί, στὴν πραγματικότητα, τὰ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα ποὺ ὑπῆρχαν ἐναντίον τοῦ Μασσιὲ ἦσαν ἐλάχιστα καὶ ἀσήμαντα.

Ὡστόσο, κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶχε γίνει καμμιὰ πραγματικὴ ἔρευνα γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ τὸ παρελθὸν καὶ ἡ δρᾶσις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλωστε, ποιὸς ἐνδιαφερόταν γι' αὐτό;

Ἡ κοινὴ γνώμη, ὁ τύπος, οἱ ἀρχὲς βοοῦσαν ἐναντίον του. Τὸ ὅτι ἦταν ὁ δολοφόνος ἐθεωρεῖτο αὐταπόδεικτον. Τὸ ὅτι ἦταν ὁ Λουδοβῖκος ντὲ Μαλράϊχ ἐθεωρεῖτο ἐπίσης αὐταπόδεικτο.

Ἔτσι ὅλοι καὶ ὅλα εἶχαν συνωμοτήσει ἐναντίον του.

Ὁ Μασσιὲ δὲν εἶχε τίποτε ν' ἀπαντήση στὰ ἐγκλήματα ποὺ τοῦ καταλόγιζαν. Ὑποστήριζε ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἦταν ὁ δράστης των, ἀλλ' ὅτι οὔτε καὶ τὰ ἐγνώριζε, γιατὶ ζοῦσε ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ δὲν διάβαζε ἐφημερίδες. Ἰσχυριζόταν ἐπίσης ὅτι ἀγνοοῦσε ποιὸς ἦταν ὁ Λουδοβῖκος ντὲ Μαλράϊχ καὶ ὅτι τὸ δικό του ὄνομα ἦταν πάντοτε Λεὼν Μασσιέ.

Ἦταν πραγματικὰ ἀθῶος, ἦταν τρελλὸς ἢ ὑποκρινόταν μὲ τέχνη ποὺ θὰ τὴν ζήλευε καὶ ὁ καλύτερος ἠθοποιός;

Ἀλλ' ὁπωσδήποτε ποιὰ ἦσαν τὰ ἐλατήρια ποὺ τὸν εἶχαν ὠθήσει στὰ τρομερὰ κακουργήματα γιὰ τὰ ὁποῖα τὸν κατηγοροῦσαν;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἡ ἀνάκρισις δὲν μπόρεσε νὰ δώση καμμιὰ ἀπάντησι.

Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς δίκης, οἱ ἔνορκοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ κλονίζωνται. Ἀλλ' ἡ κατάθεσις τῆς Ντολορὲς Κέσσελμπαχ ἦταν συντριπτικὴ γιὰ τὸν κατηγορούμενο.

—Ὁρκίζομαι, εἶπε, ὅταν ἐμφανίστηκε στὸ δικαστήριο ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ ἀπήγαγε ἀπὸ τὸ σπίτι μου τῆς ὁδοῦ Ἀμπελώνων καὶ μὲ ἐφυλάκισε κατόπιν στὴν ἀποθήκη τοῦ Μεταπράτη, στὴν ὁδὸν Ἀνεξαρτησίας ἀριθμ. 3.

—Τὸν ἀναγνωρίζετε;

—Δὲν μοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸς εἶνε, ἀπάντησε ἡ χήρα.

Ἡ κατάθεσις αὐτὴ ἐπηρέασε τοὺς ἐνόρκους. Καὶ ἡ ἀπάντησίς των ἦταν καταφατικὴ στὰ ἐρωτήματα ποὺ τοὺς ἔθεσε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις. Ὁ Λεὼν Μασσιὲ ἢ Λουδοβῖκος ντὲ Μαλράϊχ κατεδικάσθη στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν.

Οἱ συνεργάται του ἐθεωρήθησαν ὡς τυφλὰ ὄργανά του χωρὶς θέλησι καὶ χωρὶς πρωτοβουλία καὶ τὸ δικαστήριο δείχθηκε ἐπιεικέστερο ἀπέναντί τους. Τοὺς κατεδίκασε σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα ἀπὸ 10 ἕως 20 χρόνια.

Ἡ δικαιοσύνη εἶχε πῆ τὴν τελευταία λέξι της. Ὁ στυγερὸς ἐγκληματίας θὰ ὑφίστατο τὶς συνέπειες τῶν κακουργημάτων του.

Ὁ ἀντίζηλος

Ὁ Ἀριμὰν ἔπλεε μέσα σὲ πελάγη εὐτυχίας. Ἔπειτα ἀπὸ τόσους κόπους ἀγῶνες καὶ κινδύνους, εἶχε φτάσει στὸν τελικό του σκοπό. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανένα ἐμπόδιο μπροστά του. Εἶχε συντρίψει τοὺς ἀντιπάλους του καὶ εἶχε μείνει νικητὴς πάνω στὸ πεδίο τῆς σκληρῆς μάχης.

Τώρα δὲν τοῦ ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ δρέψη τοὺς καρποὺς τῶν προσπαθειῶν του. Ἦταν ἀποφασισμένος πιὰ νὰ διακόψη κάθε δεσμὸ μὲ τὸ παρελθόν του. Θὰ γινόταν ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος. Καὶ θὰ ζητοῦσε στὴν ἀγάπη καὶ στὴν ἔντιμη δρᾶσι τὴν εὐτυχία ποὺ δὲν εἶχε βρῆ ὡς τότε.

Γιατὶ ὁ Ἀριμὰν ἀγαποῦσε καὶ δὲν προσπαθοῦσε πιὰ νὰ τὸ κρύψη ἀπὸ τὸν ἑαυτό του.

Ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσε δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Ντολορὲς Κέσσελμπαχ. Γιὰ νὰ ζήση μαζί της θὰ θυσίαζε τὸν ἀκατανίκητο πόθο του γιὰ τὶς περιπέτειες. Καὶ θὰ ζητοῦσε στὴν ἔντιμη δρᾶσι τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀπόλαυσι. Καινούργιες φιλοδοξίες καὶ ὄνειρα γεννιόνταν τώρα στὸ μυαλό του.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ τὸν ἀπησχόλησε ἦταν νὰ ἐξαφανίση κάθε ἴχνος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐνοχοποιήση μιὰ μέρα στὰ μάτια τῶν ἀρχῶν. Δὲν ἦταν δύσκολο ἄλλωστε. Γιατὶ στοιχεῖα ἐνοχοποιητικὰ ἐναντίον του δὲν ὑπῆρχαν. Ἡ κοινὴ γνώμη τοῦ καταλόγιζε ἀναρίθμητα ἐγκλήματα. Ἀλλὰ γιὰ κανένα σχεδὸν ἀπ' αὐτὰ δὲν ὑπῆρχαν ἀποδείξεις. Ἀπέμειναν μόνο μερικὲς μικρολεπτομέρειες, ποὺ ὁ διακανονισμός τους δὲν παρουσίασε μεγάλες δυσκολίες.

Συγκέντρωσε κατόπιν τοὺς παληοὺς συντρόφους του, μοίρασε στὸν καθένα ἀπὸ ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸν καὶ τοὺς ἀποχαιρέτησε, λέγοντάς τους ὅτι θὰ πήγαινε στὴ Νότιο Ἀφρική.

Μόνο στὸ Ντουντεβὶλ εἶπε ὅτι δὲν θὰ ἔφευγε ἀκόμη ἢ καλύτερα ὅτι δὲν θὰ ἔφευγε καθόλου.

— Κι' ὁ... μαρκήσιος Ὀλιβιέ; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

— Δὲν ἀποφάσισα ἂν θὰ πεθάνη ἢ ὄχι ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Πιθανὸν νὰ μᾶς χρειασθῆ ἀκόμη..

— Γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ὡραίας Ζακελίνας Ἀντρέ; εἶπεν ὁ Ντουντεβίλ.

—Ἄ, ἀλήθεια! φώναξεν ὁ Ἀριμάν. Τὸ εἶχα ὁλότελα ξεχάσει... Ἀλλὰ ποῦ ἔχω, λοιπόν, τὸ μυαλό μου;... Χθὲς ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἐλεονώρα ἢ ἂν προτιμᾶς ἀπὸ τὴν ὁσία Γενεβιέβη ποὺ μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι εἶνε ὅλα ἕτοιμα γιὰ τὴν ἀπαγωγή.

— Λοιπόν;...

—Θὰ ἰδοῦμε! ἀπάντησε συλλογισμένος ὁ Ἀριμάν. Βέβαια, ἡ ὡραία Ζακελίνα μὲ ἀπασχολεῖ κι' αὐτή. Ἀλλ' ὑπάρχουν τόσες ἄλλες σκέψεις μέσα στὸ μυαλό μου...

Ὁ Ντουντεβὶλ εἶχε καταλάβει. Ἀλλ' ἀπὸ διακριτικότητα δὲν ρώτησε τίποτε ἄλλο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀριμὰν ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ Γερμανία. Ἦταν ἀπὸ τὸν γραμματέα τοῦ κόμητος Βαλδεμάρ, ποὺ τοῦ ἔκανε γνωστὸ ὅτι ἡ τριμελὴς κυβερνητικὴ ἐπιτροπὴ εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Ἕρμαν τὸν 4ο καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν μεγάλο δοῦκα στὸν πύργο τοῦ Μπροῦγκεν, γιὰ νὰ κανονίση μαζί του τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἀναρρήσεώς του στὸ θρόνο.

— Τώρα πιὰ τὰ πράγματα εἶνε θετικά, σκέφθηκε ὁ Ἀριμάν. Τὸ μεγάλο ὄνειρό μου, ποὺ ἦταν ἐπίσης ὄνειρο τοῦ Κέσσελμπαχ, πραγματοποιεῖται. Ἀρκεῖ μόνο νὰ κατορθώσω νὰ πείσω ὅλους ὅτι αὐτὸς ὁ ἠλίθιος Γεράρδος Μπωπρὲ εἶνε ἀληθινὸς ἀπόγονος τῶν μεγάλων δουκῶν τῶν Δυὸ Γεφυρῶν. Νομίζω ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ εἶνε δύσκολο... Δὲν θὰ εἶνε περισσότερο δύσκολο νὰ κάμω τὸν Μεγάλο Δοῦκα τῶν Δύο Γεφυρῶν καὶ τοῦ Βάλντεντς ἕνα πρόσωπο ἐξαιρετικὰ σημαντικό. Γιατί στὴν πραγματικότητα, ἐγὼ θὰ διευθύνω κάθε πρᾶξι, κάθε λόγο, κάθε κίνησί του. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πέσωμε καθόλου ἔξω στὴν ὑψηλὴ πολιτική. Ὁ Πέτρος ὁ Δοὺξ θὰ γίνη τότε ὁ κύριος τῶν τυχῶν τῆς Γερμανίας... Ὄχι, λάθος! Ἐκεῖνος ποὺ θὰ διευθύνη τὶς τύχες τῆς Γερμανίας θὰ εἶμαι ἐγώ! Καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο ὡς τὴ διεύθυνσι τῶν τυχῶν τῆς Εὐρώπης ἡ ἀπόστασις εἶνε πολὺ μικρή... Νομίζω ὅτι πηγαίνουμε περίφημα...

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες ὁ Ἀριμὰν ἔφευγε γιὰ τὸν πύργο τοῦ Μπροῦγκεν.

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς διαδρομῆς, τὸ μυαλό του ἔτρεχε στὴ Ντολορές.

Ναί, τὴν ἀγαποῦσε! Κι' ἐκείνη ἔπρεπε νὰ τὸν ἀγαπάη ἐπίσης ἢ τοὐλάχιστον νὰ αἰσθάνεται μιὰ ἀκατανίκητη ἕλξι γι' αὐτόν.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦσε τώρα ἦταν νὰ ἐμφανισθῆ ξαφνικὰ μπροστά της, γιὰ νὰ ἰδῆ ποιὰ θὰ ἦταν ἡ ἐντύπωσις ποὺ θὰ τῆς προκαλοῦσε ἡ ἐπίσκεψίς του.

Γι' αὐτό, σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο σὲ ἀπόστασι μερικῶν ἑκατοντάδων μέτρων ἀπὸ τὸν

Διὰ τοὺς
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΥΣ ΤΣΑΝΤΕΣ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΜΠΑΝΓΟΥΒΑΣ & ΣΕΜΠΟΣ
Μιλτιάδου 4 (2ος ὄροφος)

Μπιρὲς Ἱστορίες

Ὁ τρυφερώτερος ἄνθρωπος

Κάποτε ἕνας ἐπίσκοπος θέλησε νὰ κάνη περιοδεία στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἡμιαγρίου τότε Καναδᾶ. Τὰ ἴχνη του ὅμως ἀπωλέσθησαν σὲ λίγο. Κατάρτισαν ἀμέσως μιὰ ὁμάδα ἀπὸ ντόπιους Εὐρωπαίους, ποὺ ξεκίνησαν πρὸς ἀνεύρεσί του.

Ἀφοῦ περιπλανήθηκε ἡ ὁμὰς ἐπὶ κάμποσον καιρὸ συνάντησε τέλος μέσα σ' ἕνα δάσος μιὰ ἄλλη ὁμάδα ἀγρίων. Οἱ Εὐρωπαῖοι περιέγραψαν στὸν ἀρχηγό της τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ ἐπισκόπου καὶ τὸν ρώτησαν μήπως τὸν εἶχε δῆ πουθενά.

—Ἂν τὸν εἶδα!... ἀπάντησε αὐτός. Τὸν συναντήσαμε στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους πρὸ τριῶν περίπου ἡμερῶν...

—Ἆ! Ὥστε τὸν εἴδατε; Τί ἅγιος ἄνθρωπος, αἴ;

—Ναί, ναί... ἀπάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀγρίων. Αὐτὸς ἦταν ὁ... τρυφερώτερος παπᾶς ἀπ' ὅσους ἔχω... φάει στὴ ζωή μου!...

πύργο καὶ συνέχισε πεζῆ τὸ δρόμο.

'Ακολουθοῦσε τώρα τὴ μεγάλη δενδροστοιχία ποὺ ἔφερνε στὴν κεντρικὴ πύλη τοῦ πύργου.

'Αλλά, ξαφνικά, ἄλλαξε γνώμη. Καὶ ἀφοῦ διάλεξε ἕνα μέρος ὅπου ὁ τοῖχος τοῦ κήπου ἦταν πιὸ χαμηλός, ἀναρριχήθηκε μὲ προσοχὴ καὶ πήδησε στὸ ἐσωτερικό.

"Αρχισε τότε νὰ προχωρῆ μὲ χίλιες προφυλάξεις ἀνάμεσα στὰ δένδρα, προσπαθῶντας νὰ προσανατολισθῆ.

Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀπὸ ἕνα μικρὸ περίπτερο, νόμισε πὼς ἄκουσε ἕνα θόρυβο φωνῶν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό.

'Ο 'Αριμὰν πλησίασε μὲ προσοχὴ καὶ κύτταξε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς χαραμάδες ποὺ σχημάτιζε ἡ γρίλλια ἑνὸς παραθύρου.

'Εκεῖνο ποὺ εἶδε τότε ἔκαμε ὅλο του τὸ αἷμα ν' ἀνεβῆ στὸ κεφάλι.

'Η κυρία Κέσσελμπαχ ἦταν ξαπλωμένη πάνω σ' ἕνα χαμηλὸ ντιβάνι κι' ὁ Πέτρος ὁ Δούξ, γονατισμένος πλάϊ της, τῆς μιλοῦσε μὲ παραφορά.

"Ενα χαμόγελο πλανιόταν στὰ χείλη τῆς νεαρῆς γυναίκας καὶ μιὰ ἔκφρασις εὐτυχίας ἦταν ἁπλωμένη στὸ πρόσωπό της.

'Ο 'Αριμὰν ἀνατρίχιασε.

"Ηταν δυνατόν, λοιπόν; 'Ο Πέτρος ὁ Δοὺξ ἀγαποῦσε τὴν κυρία Κέσσελμπαχ; Κι' ἐκείνη τὸν ἀγαποῦσε ἐπίσης; Πῶς δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ τίποτε ἀπὸ προτύτερα;

Μιὰ ἀληθινὴ λύσσα τὸν εἶχε κυριεύσει. Καὶ ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ βγάλη τὸ περίστροφό του καὶ νὰ φυτέψη μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ φλυαροῦσε στὰ πόδια τῆς Ντολορές.

'Αλλὰ μετάνοιωσε ἀμέσως. 'Ο Πέτρος ὁ Δοὺξ τοῦ χρειαζόταν. Χωρὶς αὐτόν, ὅλο τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημά του θὰ κατέρρεε.

"Ωρμησε τότε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας. "Ηταν μισάνοιχτη.

'Ο 'Αριμὰν τὴν ἔσπρωξε καὶ βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα μέσα στὸ περίπτερο. Τὸ βλέμμα του στηρίχθηκε βλοσυρὸ πάνω στὸν Πέτρο τὸν Δοῦκα. "Επειτα τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό, τὸν σήκωσε σὰν πούπουλο στὰ στιβαρά του χέρια καὶ τὸν πέταξε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

'Η Ντολορὲς Κέσσελμπαχ εἶχε σηκωθῆ ὄρθια.

— Πῶς τολμᾶτε; εἶπε.

'Ο 'Αριμὰν ξέσπασε σ' ἕνα νευρικὸ γέλιο.

— Θέλετε νὰ πῆτε, πῶς τολμῶ νὰ μεταχειρίζωμαι ἔτσι τὸν δοῦκα τῶν Δύο Γεφυρῶν καὶ τοῦ Βάλντεντς; ρώτησε. 'Αλλὰ τὸ πιστεύετε καὶ σεῖς, λοιπόν, ὅτι εἶνε ὁ μέγας δούξ;... Καὶ βρίσκετε πὼς αὐτὸς ὁ τίτλος ταιριάζει στὸ γελοῖο καὶ ἠλίθιο πρόσωπό του;... Χά, χά, χά! 'Αλλ' αὐτὸς λέγεται Γεράρδος Μπωπρὲ καὶ εἶνε ἕνας ἐλεεινὸς ζητιάνος, ποὺ τὸν μάζεψα ἀπὸ τὶς λάσπες τοῦ δρόμου... Δὲν προσέξατε, λοιπόν, πὼς εἶνε ἕνα γελοῖο ὑποκείμενο, μιὰ βρεγμένη κόττα, ἕνα ταπεινὸ σκουλῆκι τῆς γῆς;

—Δὲν καταλαβαίνω, ψιθύρισε σαστισμένη ἡ κυρία Κέσσελμπαχ.

— Φυσικά, πῶς θὰ μπορούσατε νὰ καταλάβετε; ἀπάντησε ὁ 'Αριμάν. 'Ο Πέτρος ὁ Δούξ, εἶνε ἕνα ὀργανέτο ποὺ τὸ κουρδίζω σύμφωνα μὲ τὶς ἐμπνεύσεις μου, γιὰ νὰ παίζη τὶς συνθέσεις τῆς φαντασίας μου. "Ενα ξόανο! 'Αλλ' αὐτὸ τὸ ξόανο θ' ἀνεβῆ πολὺ ψηλά, γιατὶ τὸ θέλω ἐγώ, ὁ 'Αριμάν, ὁ ἀφέντης καὶ κύριός του! Θὰ πραγματοποιήση τὰ δικά μου ὄνειρα τὶς δικές μου θελήσεις, τὶς δικές μου διαταγές! Γιατὶ ἐγὼ θὰ διευθύνω τὰ πάντα πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνδρείκελλο, ποὺ θὰ τὸ ἀνεβάσω σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐνδοξωτέρους ἡγεμονικοὺς θρόνους τῆς Εὐρώπης...

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, σὰν θαμπωμένος καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ὅραμα, ποὺ παρουσιαζόταν μπροστὰ στὰ μάτια του.

Εἶχε πλησιάσει τώρα τὴ Ντολορὲς καὶ μὲ φωνὴ ὑπόκωφη ἐξακολούθησε:

— Τὸ νομίζετε μικρὸ τὸ νὰ εἶνε κανεὶς μέγας δοὺξ τῶν Δύο Γεφυρῶν καὶ τοῦ Βάλντεντς, ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὄργανον ἑνὸς 'Αριμὰν καὶ παίζει καλὰ τὸ ρόλο του;... Σκεφθῆτε, λοιπόν: Πρὸς τὰ ἀριστερά μου θὰ ἔχω τὴν 'Αλσατία καὶ Λωραίνη καὶ πρὸς τὰ δεξιά μου τὸ Βάδεν, τὴν Βυρτεμβέργη, τὴ Βαυαρία... "Ολα αὐτὰ τὰ κράτη, ποὺ σφαδάζουν κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα τοῦ Πρώσσου αὐτοκράτορος, εἶνε πάντοτε ἀνήσυχα καὶ ἕτοιμα νὰ ἐπαναστατήσουν. Καταλαβαίνετε πόσες φιλοδοξίες μπορεῖ νὰ ξυπνήση, πόσα μίση μπορεῖ νὰ ἐμπνεύση, πόσες ἀνταρσίες καὶ ἐπαναστάσεις μπορεῖ νὰ προκαλέση ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ βρισκόταν ἐκεῖ... στὸ μέσον αὐτῶν τῶν κρατιδίων;... Θὰ εἶνε ἀρκετὲς μερικὲς μικρὲς ἐμπνεύσεις γιὰ ν' ἀναποδογυρισθῆ ὁ κόσμος!... Σᾶς φαίνεται ὄνειρον;... "Οχι, εἶνε πραγματικότης!... Μέσα σὲ λίγο διάστημα, θὰ γίνω ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ διευθύνω τὶς τύχες τῆς Εὐρώπης. Φυσικά, οἱ τιμὲς καὶ ἡ δόξα θ' ἀνήκουν στὸ ξόανό μου. 'Αλλ' ἡ πραγματικὴ δύναμις θὰ βρίσκεται στὰ χέρια μου. Δὲν θὰ εἶμαι οὔτε καγκελάριος, οὔτε ὑπουργός, οὔτε τίποτε. Θὰ παραμείνω στὴ σκιά... Θὰ εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τῶν ἀνακτόρων, ὁ κηπουρὸς ἴσως... Τί ὄμορφο ποὺ θὰ εἶνε στ' ἀλήθεια, νὰ καλλιεργῆς στὰ φανερὰ λουλούδια καὶ νὰ μεταμορφώνης κρυφὰ τὸ χάρτη τῆς Εὐρώπης σύμφωνα μὲ τὶς ἐμπνεύσεις καὶ τὶς θελήσεις σου!

'Η κυρία Κέσσελμπαχ τὸν κύτταζε σὰν ὑπνωτισμένη. Καὶ τὰ μάτια της ἐξέφραζαν τὴν κατάπληξι καὶ τὸν θαυμασμό.

— Νά ποιό εἶνε τὸ ὄνειρό μου, συνέχισε ὁ 'Αριμάν. "Οσο καὶ ἂν σᾶς φαίνεται μεγάλο, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι τὰ γεγονότα θὰ ξεπεράσουν καὶ τὶς πιὸ τρελλὲς ἐλπίδες μου. 'Ο Κάϊζερ ξέρει πολὺ καλὰ τί ἀξίζω. Καί, μιὰ μέρα, θὰ μὲ βρῆ μπροστά του, στὸ μέσον ἑνὸς πολυαρίθμου στρατοῦ, ποὺ θὰ κινῆται σύμφωνα μὲ τὶς θελήσεις μου... Γιατὶ ἡ Γαλλία θὰ εἶνε μαζί μου... Καὶ ἡ 'Αγγλία ἐπίσης... Αὐτὸ ἐπιβάλλει τὸ συμφέρον τους.

'Η Ντολορὲς δὲν προσπαθοῦσε πιὰ νὰ κρύψη τὸ θαυμασμό της. 'Ο 'Αριμάν, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἔνοιωθε μιὰ ἀπέραντη χαρά, βλέποντας πόση γοητεία ἐξασκοῦσε ἀκόμη πάνω σ' αὐτή, τὴ γυναίκα. "Ενα βῆμα ἀκόμη ἂν ἔκανε, θὰ μποροῦσε νὰ τὴν σφίξη στὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς ἐκείνη νὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίστασι.

'Η κυρία Κέσσελμπαχ, νοιώθοντας αὐτὴ τὴν ἀδυναμία της ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

— Φύγετε, σᾶς ἱκετεύω, εἶπε. 'Ο Πέτρος θὰ νυμφευθῆ τὴν Κατερίνα, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι... 'Αλλά, φύγετε...

'Ο 'Αριμὰν ἀποφάσισε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν ἐπιθυμία της. 'Αλλά, καθὼς διευθυνόταν πρὸς τὴν πόρτα, τὸ πόδι του χτύπησε σὲ μιὰ πολυθρόνα καί, σκύβοντας πρὸς τὰ κάτω, διέκρινε ἕνα μικρὸ γυαλιστερὸ ἀντικείμενο.

"Ηταν ἕνας καθρέπτης τῆς τσέπης μὲ ἐβένινο πλαίσιο, ὅπου ὑπῆρχε ἕνα χρυσὸ μονόγραμμα. 'Ο 'Αριμὰν ἀνατρίχιασε καθὼς τὸ διάβασε. "Ηταν ἕνα σύμπλεγμα, μὲ τὰ γράμματα Λ καὶ Μ.

— Λουδοβῖκος ντὲ Μαλρέϊχ, ψιθύρισε μὲ πνιγμένη φωνή.

'Η Ντολορὲς εἶχε γίνει κατακίτρινη.

—'Απὸ ποῦ προέρχεται αὐτὸς ὁ καθρέφτης; ρώτησε ὁ 'Αριμάν, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος της. Θὰ ἦταν πολὺ περίεργο νὰ ὑποθέσωμε πὼς ὁ Λουδοβῖκος ντὲ Μαλρέϊχ, πού, κανονικά, πρέπει νὰ βρίσκεται στὴ φυλακή, τριγυρίζει ἐδῶ μέσα...

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ Ντολορές, παίρνοντας μὲ μιὰ βιαστικὴ κίνησι τὸν καθρέφτη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ 'Αριμάν. "Ισως κανένας ὑπηρέτης...

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Κατερίνα μπῆκε στὸ περίπτερο.

—'Ερχόμουν νὰ σᾶς ρωτήσω γιὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό, εἶπε. Θέλετε...

'Αλλά, ξαφνικά, σταμάτησε. Εἶχε διακρίνει τὸ μικρὸ καθρέφτη, ποὺ ἡ κυρία Κέσσελμπαχ κρατοῦσε στὰ χέρια της.

—'Α, τὸν βρήκατε; εἶπε. Τί καλά!... Εἴχαμε ἀναστατώσει ὅλο τὸν πύργο... Ποῦ ἦταν λοιπόν;

— Τὸν βρῆκα τυχαῖα ἐδῶ μέσα, ἀπάντησε ἡ κυρία Κέσσελμπαχ, ποὺ μόλις κατώρθωνε νὰ κρύψη τὴν ταραχή της. "Η καλύτερα τὸν βρῆκε ὁ κύριος...

'Η Κατερίνα γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐπισκέπτου.

—"Α! ἔκαμε.

Καί, χωρὶς νὰ προσθέση τίποτε ἄλλο, ἔφυγε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ περίπτερο.

Εἶχεν ἀναγνωρίσει τάχα τὸν 'Αριμὰν καὶ τὸν ἀπέφευγε, ἀπὸ ἕνα αἴσθημα περιφρονήσεως καὶ ἀποτροπιασμοῦ πρὸς τὸν κακοῦργο; "Η εἶχε σκεφθῆ ὅτι ἦταν προτιμώτερο νὰ συζητήσουν ἀργότερα μὲ τὴ Ντολορὲς τὰ ζητήματα ποὺ τὶς ἐνδιέφεραν, χωρὶς τὴν παρουσία αὐτοῦ τοῦ ξένου;

'Ο 'Αριμὰν δὲν κατώρθωσε ν' ἀπαντήση σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα. "Αλλωστε, τὸ μυαλό του ἔτρεχε ἀλλοῦ τώρα.

— Γνωρίζατε τὸν Λουδοβῖκο ντὲ Μαλρέϊχ; ρώτησε, ὅταν ἔμειναν καὶ πάλι μόνοι.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ κυρία Κέσσελμπαχ, ποὺ σκέφθηκε ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Κατερίνας, ἦταν περιττὸ νὰ κρυφθῆ πιά.

Εἶχε ξαναβρῆ τώρα τὴν ψυχραιμία της. Καὶ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς πὼς τὸ ὕφος της εἶχε κάτι τὸ προκλητικό, καθὼς ἔδινε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι στὸν 'Αριμάν.

— Τὸν γνωρίζατε; φώναξε ὁ 'Αριμάν. Καὶ γιατὶ δὲν εἴπατε τίποτα ὡς τώρα;... Ποῦ τὸν γνωρίσατε;... Πῶς;... Μιλῆστε... Σᾶς ἱκετεύω...

—"Οχι, ἀπάντησε ἐκείνη.

— Κι' ὅμως εἶνε ἀνάγκη... Σκεφθῆτε λοιπόν: 'Ο Λουδοβῖκος ντὲ Μαλρέϊχ εἶνε ὁ δολοφόνος τῆς κυρίας Δαντὼν καὶ τῶν δυὸ παιδιῶν της, τοῦ συζύγου σας, τοῦ γραμματέως του, τόσων ἄλλων ἀκόμη... Μιλῆστε...

—"Οχι, ξαναεῖπε ἡ Ντολορές.

'Η φωνή της ἦταν σταθερὴ καὶ ἤρεμη.

—'Ακοῦστε με, συνέχισε. "Αν ἐνδιαφέρεσθε πραγματικὰ γιὰ τὴ φιλία μου, μὴν μὲ ξαναρωτήσετε ποτὲ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ μιλήσω. "Ο,τι ἀφορᾷ τὸν Μαλρέϊχ ἀποτελεῖ ἕνα μυστικὸ ποὺ θὰ πεθάνη μαζί μου. Κανεὶς στὸν κόσμο δὲν θὰ τὸ μάθη! Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι!

'Ο 'Αριμὰν ἔμεινε σκεπτικὸς γιὰ μερικὲς στιγμές.

— Καλά, εἶπε ἔπειτα. Δὲν θὰ σᾶς ἀπασχολήσω περισσότερο μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Κάτι ἄλλο τώρα... "Εχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴ φιλοξενία σας... Πρέπει νὰ παραμείνω μερικὲς ἡμέρες στὸν πῦργο... Σᾶς πειράζει αὐτό;

—"Οχι, ἀπάντησε ἡ κυρία Κέσσελμπαχ, ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ δισταγμό.

— Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἐνοχλήσω, ἄλλωστε, συνέχισε. Σύμφωνα μὲ τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ πύργου ποὺ μοῦ παρουσίασαν, ὅταν τὸν ἐνοικίασα, ὑπάρχει στὸ βάθος τοῦ κήπου ἕνα μικρὸ περίπτερο, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μικρὸ σαλόνι καὶ δύο δωμάτια, ἐπιπλωμένα... "Αν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ μείνω ἐκεῖ.

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι, ἀπάντησε ἡ κυρία Κέσσελμπαχ. Θὰ δώσω ἀμέσως ἐντολὴ νὰ φέρουν ἐκεῖ κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς χρειασθῆ...

— Εἶνε περιττό, ἀπάντησε ὁ 'Αριμαν. Σὲ μικρὴ ἀπόστασ. ἔχω ἀφήσει τὸ αὐτοκίνητό μου. 'Ο σωφέρ μου 'Οκτάβιος εἶνε πολὺ καλὸς μάγειρος καὶ θαυμάσιος θαλαμηπόλος.!. Θὰ με ὑπηρετήση καλύτερα ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλον. Τὸ μόνο ποὺ θὰ χρειασθῆ εἶνε νὰ δώσετε ἐντολὴ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ παίρνη ἀπὸ τὴν κουζίνα σας μερικὰ τρόφιμα γιὰ τὴ διατροφὴ καὶ τῶν δύο μας... Εἶστε σύμφωνη;

— Κάμετε ὅπως νομίζετε, εἶπε ἡ Ντολορές.

"Επειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ 'Αριμὰν εἶχεν ἐγκατασταθῆ στὸ περίπτερο τοῦ πάρκου.

Ξαπλωμένος τώρα σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, μονολογοῦσε:

— Ποιό μυστήριο κρύβεται τάχα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;... Γιατὶ ὑπάρχει ἀναμφισβήτητα κάποιο μυστήριο ποὺ δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ ἐξιχνιάσω... Κι' ὅμως αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ σημαντικώτερο. Τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ συνδέει τὴν Ντολορὲς μὲ τὸν Λουδοβῖκο ντὲ Μαλρέϊχ; Καὶ τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ σιωπήση ἐνῶ ἐγνώριζε ὅλα τὰ κακουργήματά του;... Μεταχειρίσθηκα ὅλους σὰν νευρόσπαστα, γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν σκοπῶν μου, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς ἐπιθυμίες, τοὺς πόθους ἢ τὶς σκέψεις των... Κι' ὡστόσο, ἡ δύναμίς μου σταματάει μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, ποὺ παραμένει πάντα γιὰ μένα ἕνα αἴνιγμα... Γιὰ μιὰ στιγμή, εἶχα νομίσει πὼς μ' ἀγαποῦσε... 'Αλλ' αὐτὸ δὲν ἦταν σωστό... "Ισως αἰσθάνεται τὴν ἐπίδρασί μου, ὅταν βρίσκωμαι κοντά της. 'Αλλὰ τίποτε περισσότερο... Εἶμαι βέβαιος ἐπίσης ὅτι δὲν ἀγαπάει οὔτε τὸν Πέτρο. Διαβλέπω κάποιον ὑπολογισμὸ στὸ βάθος τῆς εὐνοίας της γι' αὐτὸ τὸν ἠλίθιο... Γιατὶ ποιά γυναίκα δὲν θἄθελε νὰ παντρευθῆ ἕνα μεγάλο δοῦκα;... 'Αλλὰ τί σκέπτεται, ποιά εἶνε τὰ πραγματικὰ αἰσθήματά της, τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κρύβει στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της;... Καὶ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὴν συνέδεσε μὲ τὸ Λουδοβῖκο ντὲ Μαλρέϊχ; Γιατὶ ξέρει τὸ μυστικὸ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου... Τὸν φοβᾶται μήπως;... Φοβᾶται μήπως δραπετεύση ἀπὸ τὴ φυλακή του καὶ τὴν ἐκδικηθῆ;... Καὶ θὰ μιλήση τάχα, ὅταν βεβαιωθῆ ὅτι τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ τέρατος ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ λεπίδι τῆς λαιμητόμου;

'Ο 'Αριμὰν ἔμεινε γιὰ ἀρκετὴ ὥρα βυθισμένος στὶς σκέψεις του.

Κατὰ τὶς ὀκτώ, τέλος, ὁ 'Οκτάβιος τὸν εἰδοποίησε ὅτι τὸ δεῖπνον του ἦταν ἕτοιμο.

Μ' ὅλο ποὺ εἶχε νὰ φάη ἀπὸ τὸ πρωΐ, ὁ 'Αριμὰν δὲν ἔνοιωθε καμμιὰ ὄρεξι καὶ τὰ ἔβαζε διαρκῶς μὲ τὸ δυστυχισμένο τὸν 'Οκτάβιο, βρίσκοντας ὅτι δὲν εἶχε κάμει τίποτε ὅπως ἔπρεπε.

Στὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ σερβίρισε τὸν καφέ του.

'Ο 'Αριμὰν τὸν βρῆκε κι' αὐτὸν ἄνοστο καὶ ἤπιε μόνο μερικὲς γουλιές.

Μιὰ σκέψις στριφογύριζε ἀδιάκοπα μέσα στὸ μυαλό του: Μήπως ὁ Λουδοβῖκος ντὲ Μαλρέϊχ εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ βρισκόταν κι' αὐτὸς στὸν πῦργο τοῦ Μπροῦγκεν, μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ σχέδια τρομερῶν ἐκδικήσεων;

—Κουταμάρες! εἶπε στὸ τέλος ὁ 'Αριμάν. Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ καλύτερο ποὺ ἔχω νὰ κάμω εἶνε νὰ πέσω στὸ κρεββάτι μου καὶ νὰ κοιμηθῶ...

"Επειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, εἶχεν ἀποκοιμηθῆ βαθειά.

Τρομεροὶ ἐφιάλτες τὸν τάραζαν κάθε τόσο. 'Αλλά, μ' ὅλο ποὺ προσπαθοῦσε ν' ανασηκωθῆ καὶ ν' ἀνάψη τὸ φῶς, δὲν τὸ κατώρθωνε. "Ηταν βυθισμένος σ' ἕνα εἶδος νάρκης.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἄκουσε τὸ παληὸ ρολόϊ τοῦ πύργου νὰ χτυπάη δύο χτυπήματα. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποιος εἶχεν ἀνοίξει τὸ παράθυρο καὶ εἶχε πηδήσει μέσα στὸ δωμάτιο.

'Ο 'Αριμὰν συγκέντρωσε ὅλες τὶς δυνάμεις του γιὰ ν' ἀνασηκωθῆ. 'Αλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τὰ μέλη του ἦσαν βαρειὰ σὰν μολυβένια. Τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, ἦταν νὰ μισανοίξη τὰ βλέφαρά του.

Καὶ τότε εἶδε καθαρὰ μιὰ σκιὰ ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του. Καὶ ἡ σκιὰ αὐτὴ ἔσκυβε πάνω του, ἔτσι ποὺ τοῦ φαινόταν πὼς ἀκουμποῦσε στὸ πρόσωπό του.

Δὲν ἀμφέβαλλε καθόλου τώρα. 'Ο Μαῦρος ἄνθρωπος ἦταν ἐκεῖ!

'Ο 'Αριμὰν ἔκαμε μιὰ καινούργια προσπάθεια γιὰ ν' ανασηκωθῆ. 'Αλλ' οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ κατώρθωσε. Καὶ στὸ μυαλό του πέρασε, ξαφνικά, ἡ σκέψις τοῦ καφὲ ποὺ εἶχε πιῆ καὶ ποὺ εἶχε μιὰ γεῦσι ὅμοια μ' ἑνὸς ἄλλου καφὲ ποὺ εἶχε πιῆ ἐπίσης κάπου ἀλλοῦ... στὸ Βάλντεντς...

Τὰ καταλάβαινε ὅλα τώρα ἢ νόμιζε πὼς τὰ καταλάβαινε... Γιατὶ δὲν ἦταν βέβαιος ἂν ὅλα ὅσα ἔβλεπε ἦσαν ὄνειρο ἢ πραγματικότης.

Ξαφνικά, ἀνατρίχιασε.

Γιατὶ εἶχε ἰδῆ τὸ Μαῦρο ἄνθρωπο νὰ σφίγγη στὸ χέρι του ἕνα γυαλιστερὸ στιλέτο, ποὺ θὰ ἦταν τὸ ἴδιο μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε χώσει στὸ λαιμὸ τοῦ Κέσσελμπαχ, τοῦ Καρόλου, τῆς κυρίας Δαντών, τοῦ 'Αλτενχάϊμ...

'Ο 'Αριμὰν δὲν εἶπε ὡστόσο οὔτε αἰσθάνθηκε τίποτε ἄλλο.

"Οταν ξύπνησε, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, τὸ μυαλό του ἦταν σαστισμένο κι' ἔνοιωθε μιὰ πικρὴ γεῦσι στὸ στόμα του.

Καί, ξαφνικά, ὅλες οἱ τρομερὲς εἰκόνες τῆς νύχτας ξαναγύρισαν στὸ μυαλό του.

—Θὰ ἦταν ἐφιάλτης! ψιθύρισε, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση. Διαφορετικά, τὸ πρᾶγμα δὲν ἐξηγεῖται. Γιατὶ ὁ Μαῦρος ἄνθρωπος δὲν διστάζει... Κι' ἂν εἶνε ἀλήθεια πὼς σήκωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ μὲ χτυπήση θἄπρεπε νὰ μὴν ζῶ αὐτὴ τὴ στιγμή... Γιατὶ δὲν μπορῶ, βέβαια, νὰ φαντασθῶ πὼς θὰ δίσταζε καὶ θὰ μετάνοιωνε τὴν τελευταία στιγμή... "Οχι, αὐτὸ θὰ ἦταν παραλογισμός...

'Ωστόσο, ἄρχισε νὰ ψάχνη προσεχτικὰ μέσα στὸ δωμάτιο, κάνοντας τὴ σκέψι ὅτι ἴσως ἀνεκάλυπτε κάποιο ἴχνος τοῦ νυχτερινοῦ ἐπισκέπτου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΚΑΛΛΟΝΗΣ - ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΦΥΣΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ
Δρ ΑΛ. ΚΟΣΜΙΔΗ
ΣΧΟΛΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
'Ακαδημίας 39. Τηλέφ. 27-793
ΑΘΗΝΑΙ
Καταπολέμησις παχυσαρκίας. Massage δι' ὅλας τὰς παθήσεις. Αἴθουσαι γυμναστικῆς. Εἰδικότης διὰ τὴν ὑπερτρίχωσιν καὶ πάσης δυσμορφίας προσώπου καὶ σώματος

Διά τούς
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΥΣ
ΖΕΡΣΕΫ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Μ ΑΝΤΟΥΒΑΣ & ΣΕΜΠΟΣ
Μιλτιάδου 4 (2ος ὄροφος)

Εἰδικὸς ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
ΔΡ Ι ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
Πανεπιστημ. ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)
'Οδὸς Πιπίνου 38
Τηλ. 85-089 10—1 & 4—7

ΓΕΩΡΓ. ΠΑΝΟΥΣΕΡΗΣ
'Οδοντίατρος
Χειροῦργος — 'Ακτινολόγος
Στοματολόγος
'Επανελθὼν ἐξ 'Αμερικῆς ἐν. θα παρηκολούθησε ἐπὶ μακρὸν τὰς τελευταίας προόδους τῆς ὀδοντιατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ PENN καὶ λαβὼν μέρος εἰς τὰς μεγαλειτέρας ὀδοντιατρικὰς συνεδριάσεις Φιλαδελφείας καὶ Νέας 'Υόρκης ἐγκαταστήσας τὸ πλῆρες καὶ νεωτάτου τύπου ὀδοντιατρεῖον του, ἀφιχθὲν ἐξ 'Αμερικῆς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου 35, 4ον ὄροφον Μέγαρον Χρυσικοπούλου δέχεται ἀπὸ 9-1 π.μ. καὶ 4-8 μ.μ.

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ
'Η κυρία BLOND θὰ διδάξη καὶ ἐφέτος τὰς μαθητρίας της αὐτοπροσώπως μαθήματα ΚΟΠΤΙΚΗΣ καὶ ΡΑΠΤΙΚΗΣ μὲ τὴν γνωστὴν ἐπιστημονικὴν μέθοδόν της.
'Εγγραφαὶ ἤρχισαν ἀπὸ τὰς 15 Σεπτεμβρίου καὶ συνεχίζονται. 'Επίσης εἰδοποιεῖ τὰς παλαιὰς μαθητρίας της ὅτι δύνανται προσερχόμεναι νὰ λάβουν πληροφορίας ἐπὶ τῶν νέων παρισινῶν μοντέλων.
ΟΙΚΟΣ BLOND
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 9
Τηλ. 21-052

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΣΟΛΩΜΟΥ 62α
Τηλ. 53-156

ΠΑΝΑΔΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ
ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ ΦΑΚΙΔΕΣ.
ΑΚΜΗ (σπυριὰ νεότητος)
Ταχεῖα ἐξαφάνισις: ΓΙΟΕΛ.
Βαλαωρίτου 12.

Τὸ νέο βιβλίο ΣΕΞΟΛΟΓΙΑ
'Ανικανότης - Στείρωσις
Δρος ΑΛΕΞ ΤΣΑΚΙΡΗ
'Αριστεῖον Παν)μίου 'Αθηνῶν σύγγραμα πρωτότυπο, ἐπιστημονικὰ ὑπεύθυνο περιέχει τὴν τελευταία λέξι τῆς ἐπιστήμης στὴν ἐξήγησι καὶ θεραπεία τῆς σεξουαλικῆς ζωῆς ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Θὰ πωληθῆ στὰ μεγάλα βιβλιοπωλεῖα καὶ στὸ ἰατρεῖο ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ - ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ τοῦ συγγραφέως ΑΛ. ΤΣΑΚΙΡΗ, 'Αγ. Κωνσταντίνου 28 τηλ. 54 224. Μὲ ταχ. ἐπιταγὴ 20 χιλ. στὴν ἄνω διεύθυνσι στέλλεται στὰς ἐπαρχίας.

Κοπτική-Ραπτική-Β. ΝΙΚΟΛΕΑ
'Αγίου Μάρκου 18—Τηλ. 32-620
ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
'Η Κα Β. ΝΙΚΟΛΕΑ διπλωματοῦχος τῆς μεγαλυτέρας Σχολῆς τῶν Παρισίων PIGIER, μόλις ἐπιστρέψασα ἀπὸ τὸ Παρίσι ἐκόμισε μεγάλην συλλογὴν Μοντέλλων καὶ Πατρὸν πρὸς ἀποκλειστικὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς Πελατείας της.
Αἱ ἐγγραφαὶ μαθητριῶν διὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς Κοπτικῆς Ραπτικῆς συνεχίζονται.

Διά τούς
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΥΣ
ΠΛΕΚΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΜΠΑΝΤΟΥΒΑΣ & ΣΕΜΠΟΣ
Μιλτιάδου 4 (2ος ὄροφος)

ΑΛΜΑ
ΟΡΕ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
'Ο μεγάλος ἀριθμὸς τῶν τελειοφοίτων μας, ποὺ ἵδρυσαν ἀτομικάς των ἐπιχειρήσεις, εἶναι ἡ ἐπισφράγισις τῶν θετικῶν μας ἀποτελεσμάτων.
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44 - ΤΗΛ. 26-391
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 8
(ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ 23α & 23β

Μικρά Αριστουργήματα

Η ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

Έτσι ήταν πάντα. Μικρόσωμη, λεπτή αδύνατη. Από μικρή έμοιαζε μέ μιά εύθραστη ξανθή κουκλίτσα. Μονάχα τά μάτια της ήσαν μεγάλα, ονειροπόλα, καταγάλανα. Δέν τήν έλεγαν ποτέ μέ τ' όνομά της. Τήν φώναζαν «Κουκλίτσα».

Σάν κούκλα τήν είδε κι' ό άνθρωπος πού τήν αγάπησε καί τήν παντρεύτηκε, ό Βαλντιέρι.

Ναί, δέν ήταν γυναίκα ή Τζιάννα, ήταν μιά μικρή κουκλίτσα... Αύτή ή μικρούλα, αύτό τό γλυκό πλασματάκι, θά γινόταν μητέρα; Αδύνατον! Καί όμως ή Κουκλίτσα έγινε κάποτε μητέρα καί κόντεψε νά πεθάνη ώς πού νά φέρη στόν κόσμο τό παιδί της. Μά τό αγοράκι της γεννήθηκε γερό καί δυνατό. Γελαστό κοιμόταν τώρα, ανάμεσα στά μπρατσάκια της.

Από τότε ζούσε διαρκώς ανάμεσα στόν άντρα της καί στό παιδάκι της. Ό άντρας της τήν αγαπούσε, τήν ελάτρευε, ήταν εύγενικός, τρυφερός μαζί της. Τό παιδάκι της τής χαμογελούσε γλυκά. Ήταν τόσο εύτυχισμένη!...

Πέρασε λίγος καιρός. Καί μιά μέρα ή Τζιάννα πήρε ένα γράμμα. Ήταν από μιά παληά φιλενάδα της, συμμαθήτριά της στό Παρθεναγωγείο. Σκόπευε νά τήν επισκεφθή, νά μείνη δυό-τρείς μέρες κοντά της, έπειτα από τόσα χρόνια πού είχε νά τήν δή. Ή Τζιάννα χάρηκε πολύ.

Αγαπούσε άλλοτε πολύ τή Λύδια, τήν ώμορφότερη απ' όλες τίς συμμαθήτριές της στό σχολείο. Καί τώρα πού θά τήν ξανάβλεπε αισθανόταν νά ξυπνά όλη ή παληά της αγάπη γι' αυτήν καί μέ χαρά ξαναθυμόταν τά όμορφα εκείνα χρόνια τού σχολείου. Τήν περίμενε μέ ανυπομονησία. Καί όταν τό τραίνο έφτασε, τό βλέμμα της αναζήτησε ανάμεσα στούς επιβάτες τήν παληά μορφή τής φίλης της.

Μά όχι! Μπροστά της πρόβαλε τώρα μία ώραιότατη γυναίκα, περήφανη κι' επιβλητική. Ή Λύδια. Τήν αναγνώρισε, ώστόσο κι' έπεσε στήν αγκαλιά της.

— Τί όμορφη πού είσαι Λύδια!...

Κι' από τό σταθμό ώς τό σπίτι, φλυάρησαν, φλυάρησαν, χωρίς νά σταματήσουν, γιά χίλια-δυό πράγματα.

Μά, πόσο ώμορφη ήταν αλήθεια, ή Λύδια ή Τζιάννα τό κατάλαβε γιά πρώτη φορά, όταν ό άντρας της γύρισε στό σπίτι κι' αντίκρυσε τή φίλη της. Μιά λάμψι απλώθηκε στό πρόσωπό του, όταν είδε μπροστά του αύτή τήν αστραφτερή ώμορφιά. Φτωχή, δυστυχισμένη κουκλίτσα! Από τή στιγμή εκείνη αισθάνθηκε ένα φόβο, νά πλημμυρίζη τήν τρυφερή της ψυχή...

Α! ένας μικρός, τόσος δά, φόβος καί μιά πολύ μικρή αγωνία, γιά νά πούμε τήν αλήθεια στήν αρχή. Πώς μπορούσε νά βάλη στό νού της τίποτα τό κακό; Ό Βαλντιέρι ίταν ένας τρυφερός καί πιστος σύζυγος. Ή Λύδια, μιά πιστή φίλη.

Μερικές ήμέρες λοιπόν πέρασαν έτσι. Μά τό δράμα είχε αρχίσει νά παίζεται πιά. Καί κανείς από τούς πρωταγωνιστάς του δέν ήθελε καί δέν τολμούσε νά όμολογήση τό ρόλο του. Καί όλοι όταν μιλούσαν, έλεγαν λόγια άδεια χωρίς καμμιά σημασία.

Μά ή ατμόσφαιρα, μέσα στό σπίτι, γινόταν ολοένα καί βαρύτερη. Καί μέσα στήν ήλεκτρισμένη αύτή ατμόσφαιρα, μεγάλωναν ό φόβος καί ή αγωνία τής Κουκλίτσας. Μιά μέρα σκέφθηκε πώς καλύτερο θά ήταν νά πέθαινε. Μά γέλασε μόνη της μ' αυτή τήν ανόητη σκέψι πού είχε κάνει καί σκούπισε τά δάκρυά της πού έτρεχαν απ' τά ροδοκόκκινα μάγουλά της.

Μιά άλλη μέρα καθόταν μόνη μαζί μέ τή φίλη της. Συνομιλούσαν μέ κόπο, μέ δυσκολία, έλεγαν δυό λόγια καί ξανάπεφταν στή σιωπή. Καί όμως, ή Τζιαννίνα, είχε σκεφθή πολύ τό τί θά πή στή φίλη της, είχε κιόλας έτοιμες μέσα στή σκέψι της τίς λέξεις πού θά μεταχειριζόταν. Είχε αποφασίσει νά τής μιλήση καθαρά καί ξάστερα. Θά τής εκμυστηρευόταν τό φόβο της καί τήν αγωνία της. Θά τής έλεγε πόσο τήν αγαπούσε καί όμως πόσο επικίνδυνη εύρισκε συγχρόνως τήν παρουσία της μέσα στό σπίτι της. Α, ναί! Θά τήν εξώρκιζε στή φιλία τους. Καί θά τήν παρακαλούσε, θά τήν ικέτευε νά φύγη, νά πάη μακρυά, όσο μπορούσε γρηγορώτερα!...

Μά νά πού τώρα δέν εύρισκε μέσα της τή δύναμι νά πή ούτε λέξι απ' όλα αυτά πού είχε αποφασίσει καί πού είχε σχεδιάσει μέσα στό μικρό της μυαλό. Νά πού δέν τολμούσε ν' ανοίξη τό στόμα της!...

Ή Λύδια καί ή Τζιαννέτα κυττάχτηκαν γιά μιά στιγμή σιωπηλές. Ήσαν τάχα δακρυσμένα τά μάτια τής Κουκλίτσας; Καί τό είχε καταλάβει ή άλλη αυτό; Κι' είχε διαβάσει μέσα τους όλη τήν αγωνία καί όλους τούς φόβους τής φίλης της; Φτωχή, δυστυχισμένη Κουκλίτσα! Δέν ήταν γυναίκα αυτή. Ήταν μονάχα μιά μικρή, αδύνατη, ξανθή κούκλα!...

Έξαφνα ή Λύδια σηκώθηκε από τή θέσι της καί πήγε καί κάθησε πλάϊ στή φίλη της εκεί, μέσα στό μισοσκόταδο... Ίσως δέν ήθελε νά μένη περισσότερο στό μέρος πού τό φώς έπεφτε επάνω στό πρόσωπό της. Καί τότε τής είπε μέ αργή, ύπόκωφη φωνή, σάν νάβγαιναν τά λόγια μέ κόπο απ' τό στόμα της:

— Τζιαννίνα, πρέπει νά φύγω πιά...

Ή φωνή της κόμπιασε. Κατέβαλε περισσότερη προσπάθεια καί πρόσθεσε:

— Πρέπει νά γυρίσω πιά στό σπίτι... Πήρα γράμμα απ' τόν άντρα μου.

Α! Μά πώς ήταν δυνατόν νά τήν είχε καταλάβει τόσο πολύ ή Λύδια; Καί όμως δέν τής είχε πή τίποτε απ' ό,τι σκεφτόταν. Δέν μπόρεσε νά κρατηθή πιά ή μικρή Κουκλίτσα. Έπεσε στήν αγκαλιά τής φίλης της καί ξέσπασε σέ αναφυλλητά. Μά, περίεργο πράγμα καί ή Λύδια, ή φίλη της, έκλαιγε κι' αύτή μαζί της...

★

Καί τώρα ή Κουκλίτσα είχε μείνει μονάχη στό σπιτάκι της, πού είχε ξαναγίνει ήσυχο.

Ή Τζιαννίνα έρριξε ένα βλέμμα στόν άντρα της, σιωπηλή καί αφηρημένη. Μά φαινόταν ήσυχη σχεδόν εύθυμη. Μιά καλή, αφοσιωμένη, ύπομονετική γυναικούλα. Καί μπροστά της στεκόταν ό άνδρας της. Ό δικός της άντρας καί πάλι, παρ' όλα όσα είχαν συμβή. Ό άντρας της πού θά τόν είχε γιά πάντα πιά, από δώ καί πέρα. Τί άλλο μπορούσε νά θέλη, νά επιθυμή; Είχε σωθή! Καί οί δυό τους είχαν σωθή. Εκείνος θά μπορούσε νά είχε ακολουθήσει κιόλας τήν ώμορφη Λύδια. Μά δέν τό έκανε. Έμεινε εδώ, στό σπίτι του, κοντά της κοντά στή μικρή του Κουκλίτσα...

Χωρίς νά πή τίποτα ή Τζιαννίνα άπλωσε τά χέρια της πρός τό μέρος του, τά στήριξε επάνω στά δικά του — τί γερά χέρια! — σάν νά ήθελε νά βεβαιωθή ότι ήταν ζωντανός, ότι πραγματικά ήταν εκεί κοντά της, δικός της.

Τά μικρά τά αδύνατα χεράκια της σπαρτάρησαν, σάν φτερά ενός μικρού πουλιού. Καί μέ τό σπαρτάρισμά τους αυτό, σάν νά μίλησαν καί σάν νά είπαν χίλια-δυό γλυκά λόγια τά δυό αδύνατα χεράκια.

Ό Βαλντιέρι τήν αγκάλιασε καί τή φίλησε. Κύτταξε προσεχτικώτερα τά καταγάλανα μάτια της. Ήσαν φλογισμένα, κόκκινα. Τί; Είχε κλάψει ή Κουκλίτσα του;

Ναί! Ή Κουκλίτσα έκλαιγε καί τώρα ακόμα. Μά είχε νικήσει. Ήταν εύτυχισμένη.... έκλαιγε από χαρά...

ΦΑΝΝΥ ΡΟΥΚΙΕΡ

Πώς έμεινα νέα

Εκμυστηρεύσεις τής Νάνσυ Κάρολ

Ποιός δέν θυμάται τή Νάνσυ Κάρολ, πού έπαιξε σέ τόσα φίλμ πρίν από 10-15 χρόνια; Οί παληοί θαυμασταί της, πού θά επιθυμούσαν νά μάθουν τί απέγινε τό «άστρο» αύτό τής οθόνης, άς διαβάσουν τίς παρακάτω εκμυστηρεύσεις της:

«— Θυμάμαι τή Νάνσυ Κάρολ απ' τόν καιρό πού ήμουν παιδί! λένε πολλοί γιά μένα.

» Μά κι' εγώ ή ίδια ήμουν παιδί όταν πρό 15ετίας γύρισα μέσα σέ 7 χρόνια 28 φίλμ γιά τήν Παραμάουντ. Δέν είμαι λοιπόν τόσο μεγάλη στά χρόνια, όσο νομίζουν πολλοί. Ώστόσο, είνε γεγονός ότι έμεινα πιό νέα απ' τήν πραγματική ήλικία μου. Μοιάζω σ' αυτό μέ τή μητέρα μου, πού — μολονότι απέκτησε 12 παιδιά — μπορεί, όταν θέλη, νά φανή 20 χρόνια νεώτερη... Όταν όμως ή κόρη μου Πατρίτσια Κίρκλαντ, πού έχει γίνει κι' αύτή ήθοποιός, δηλώνει ότι είνε 20 ετών, δέν μπορώ βέβαια εγώ νά παραστήσω τήν τριαντάρα!...

» Δυό λόγοι πού μέ κάνουν νά φαίνωμαι πιό νέα, είνε τά κόκκινα μαλλιά μου κι' ή ιρλανδική καταγωγή μου. Τά κόκκινα μαλλιά συνοδεύονται συνήθως από μιά ορμητική κι' ανήσυχη ιδιοσυγκρασία. Γι' αυτό κι' οί φίλοι μου μ' έχουν επονομάσει "Κόκκινο Τρόμο". Όταν λοιπόν έχη κανείς τέτοια ιδιοσυγκρασία, δέν βαρειέται ποτέ τή ζωή, αισθάνεται συνεχώς ενδιαφέρον γιά όλα τά πράγματα, κι' επομένως δέν γερνάει.

» Έξ άλλου, οί Ιρλανδοί έχουν τό χάρισμα νά γελούν εύκολα καί νά μήν παίρνουν πολύ στά σοβαρά τό κάθε τι. Αύτό λοιπόν διατηρεί τόν άνθρωπο νέο κι' εύδιάθετο, ενώ τό συνεχές κατσούφιασμα τόν κάνει νά ζαρώση καί νά γεράση...

» Αλλά κι' οί φίλοι μου μ' έχουν βοηθήσει πολύ στό νά μείνω νέα. Γιατί δίνει εξαιρετική ζωτικότητα τό ν' αφοσιώνεται κανείς στούς άλλους καί νά τού αφοσιώνωνται κι' εκείνοι.

» — Βέβαια, μπορεί νά πούν μερικοί, ή Νάνσυ Κάρολ μιλάει έτσι γιατί είνε πλουσία καί έχει τή δυνατότητα νά χαίρεται τή ζωή της, δίχως στενοχώριες!

» Ξεχνούν όμως ότι έχω κερδίσει μέ τόν κόπο μου τά χρήματά μου, κι' ότι, όταν αυτοί περνούσαν μιά ξέγνοιαστη φοιτητική ζωή, ενώ δούλευα 18 ώρες τήν ήμέρα στό στούντιο...

» Εγύρισα τό τελευταίο μου φίλμ πρό 8 ετών, κι' όμολογώ ότι, δέν μού άρεσε πολύ ό εαυτός μου σ' αυτό... Στά επόμενα χρόνια, έπαιξα στό θέατρο κι' ασχολήθηκα μέ τό σπίτι μου καί μέ τήν ανατροφή τής κόρης μου.

» Ζυγίζω σήμερα όσο καί πρό 15 ετών. Ή ήλικία δέν έχει αυξήσει τό βάρος μου. Δέν είνε δέ πολλά τά 54 κιλά μου γιά ανάστημα 1,60. Παρακολουθώ πάντως τό βάρος μου, κι' όταν τό ιδώ ν' ανεβαίνη κάπως, κάνω τή σχετική δίαιτα.

» Κάνω επίσης καθημερινώς γυμναστική σ' ένα γυναικείο γυμναστήριο. Οί φυσικές ασκήσεις καί τό μασσάζ είνε θαυματουργές γιά τή σιλουέττα.

» Προσπαθώ πάντα νά καλλιτερέψω τόν εαυτό μου. Αρχίζω μαθήματα γιά διάφορα πράγματα... αλλά δέν τά τελειώνω πάντοτε! Κάποτε π.χ. άρχισα νά μαθαίνω κινέζικα, έχασα όμως τόν ενθουσιασμό μου καί σταμάτησα, αφ' ότου έμαθα ότι δέν υπάρχει τό «όχι» στήν κινεζική γλώσσα...

» Αύτή ή συνήθειά μου ν' αρχίζω τά πράγματα καί νά μή τά τελειώνω, οφείλεται στό ότι ή ποικιλία είνε γιά μένα μιά απ' τίς νοστιμάδες τής ζωής. Απεχθάνομαι φοβερά τή ρουτίνα τή μονοτονία.

» Διαβάζω άχόρταγα τά άρθρα πού δημοσιεύουν σ' εφημερίδες καί περιοδικά διάφοροι ειδικοί τής καλλονής καί κάποτε, ακολουθώ τίς συμβουλές τους.

» Ώστόσο, ή μεγαλείτερη εξυπηρέτησις πού προσφέρω στήν περιποίησι τού εαυτού μου, είνε ό ύπνος. Κοιμάμαι όσο μπορώ πιό πολύ. Έχω μάλιστα επινοήσει μιά αποτελεσματική μέθοδο θεραπείας τής αϋπνίας. Αξίζει νά τήν ακούσετε. Αντί νά στριφογυρίζω τίς σκέψεις πού μέ απασχολούν μέσα στό μυαλό μου προσέχω στούς διαφόρους θορύβους τής νύχτας: μιά φωνή βατράχου, ένα κρότο αυτοκινήτου, ένα πλατάγισμα κουπιών βάρκας στό ποτάμι... Ή συγκέντρωσί μου στούς εξωτερικούς αυτούς θορύβους δέν αφίνει στό νού μου πολύ χώρο γιά τά σοβαρά προβλήματά μου. Μέ ανακουφίζει λοιπόν, χαλαρώνει τά νεύρα μου καί μού φέρνει τόν ύπνο.

ΝΑΝΣΥ ΚΑΡΟΛ»

●●

Πρωτότυπος εξορκισμός

Ή τελευταία διάγνωσις τών γιατρών πού εξέτασαν τόν Άγγλο ταγματάρχη Άξελ Κίρμπυ ήταν ότι ή χρονία νεφρίτις από τήν όποίαν πάσχει, δέν θά τού επιτρέψη νά ζήση περισσότερο από έξη μήνες.

Ό Κίρμπυ, μόλις άκουσε αυτή τή διάγνωσι, φρόντισε νά βρή μιά νέα πού δέχθηκε νά γίνη σύζυγός του. Ή νέα αύτή έχει τό προσόν ότι... γεννήθηκε μιά 13η Απριλίου. Γιατί, ό Άγγλος ταγματάρχης πιστεύει ότι θά εξορκίση τήν κακή του μοίρα καί θ' αποφύγη τό θάνατο μέ τή βοήθεια τού αριθ. 13. Πραγματικά, έκαμε τούς γάμους του μαζί της στίς 13 Σεπτεμβρίου. Προσκάλεσε στό γαμήλιο τραπέζι 13 πρόσωπα καί νοίκιασε σπίτι στόν αριθμό 13 ενός δρόμου. Αγόρασε επίσης ένα αυτοκίνητο, πού είχε κάμει ώς τή στιγμή εκείνη 13 χιλιόμετρα.

←Τά βλήματα πού θά περιστρέφωνται γύρω άπ' τή Γή, θά εκτελούν μιά ολόκληρη στροφή σέ τόσο μεγαλείτερο χρονικό διάστημα, όσο ψηλότερα θά βρίσκωνται απ' τήν επιφάνεια τής θαλάσσης (γιατί ή περιφέρεια τού κύκλου γίνεται μεγαλείτερη όσο αυξάνει ή ακτίς του). 1. Διεύθυνσις περιστροφής τής Γής. 2. Ατμόσφαιρα τής Γής, πάχους 650-800 χιλιομέτρων. 3. Τροχιά 6 ωρών, ύψος από επιφανείας θαλάσσης 10.800 χιλιόμετρα. 4. Τροχιά 12 ωρών, ύψος 20.000 χιλιόμετρα. 5. Τροχιά 24 ωρών, ύψος 35.700 χιλιόμετρα.

ΤΑ ΑΠΕΙΡΟΠΛΑΝΑ και ή ειρήνη

Όταν θά κατακτηθή ή Σελήνη

ΣΤΟ τελευταίο φύλλο τού αμερικανικού περιοδικού «Κόλλιερς», οί αξιωματικοί Κ. Λέϊνινγκ καί Ρ. Χαϊνλάϊν περιγράφουν τόν τρόπο κατά τόν όποίο πιστεύουν ότι θά εξασφαλισθή στό προσεχές μέλλον ή ειρήνη τού κόσμου. Απ' τό περίεργο καί πρωτότυπο άρθρο τους παίρνουμε τά πιό σημαντικά καί πιό ενδιαφέροντα σημεία:

Πέντε ή έξη μεγάλες αμερικανικές εταιρίες έχουν δηλώσει ότι μπορούν ν' αναλάβουν τήν εγκατάστασι μονίμων Βάσεων στή Σελήνη, εύθύς μόλις γίνη πραγματικότης τό ταξίδι ώς τό δορυφόρο μας. Υπάρχουν ήδη όλα τά απαιτούμενα τεχνικά μέσα. Έφ' όσον ή Σελήνη δέν έχει αέρα, οί Βάσεις αυτές θά πρέπη νά βρίσκωνται μέσα στό έδαφός της καί νάναι ερμητικά κλειστές, ούτως ώστε νά εξασφαλίζουν τήν αναπνοή τού προσωπικού των καί συγχρόνως νά τό προφυλάσσουν απ' τίς τεράστιες μεταπτώσεις τής θερμοκρασίας. Θά ανεφοδιάζωνται, βεβαίως, απ' τή Γή. Ό αέρας τους θ' ανανεώνεται μέ φυτά πλατύφυλλα, πού θά βλαστάνουν κάτω από λάμπες τεχνητού ήλίου καί θ' απορροφούν τό ανθρακικό οξύ γιά νά τό μεταβάλουν σέ οξυγόνο. Ό κυριώτερος σκοπός αυτών τών Βάσεων θάναι ό έλεγχος τής Γής καί ή έγκαιρη παρεμπόδισι κάθε καινούργιου πολέμου. Γι' αυτό, οί Βάσεις τής Σελήνης θάνουν τή σημαία τών Ήνωμ. Εθνών κι' ό διοικητής τους θά ύπακούη μόνο στό Συμβούλιον Ασφαλείας τού Ο.Η.Ε (ασχέτως τής εθνικότητός του)

Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι βρισκόμαστε σέ μιά τέτοια Βάσι — πού θά έχη γίνει πιθανώτατα πραγματικότης μετά 20 ή 30 χρόνια. Ένα «απειροπλάνον» πρόκειται νά ξεκινήση από κεί, γιά ν' αντικαταστήση ένα άλλο πού περιπολεί ήδη γύρω απ' τή Γή. Λέγεται «Ζεύς» καί μοιάζει κάπως σάν ύποβρύχιο μέ πτερύγια ψαριού. Αλλά καί τό εσωτερικό του θυμίζει υποβρύχιο μέ τά πολύπλοκα όργανα σύρματα, σωλήνες, κ.λ.π.

Ό κυβερνήτης μάς συνιστά νά ξαπλωθούμε στά κρεββάτια μας. Κι' έχει δίκηο γιατί τό ξεκίνημα μάς κάνει νά νοιώσουμε ένα ασήκωτο βάρος. Είναι ή δύναμις τής αδρανείας πού φέρνει αντίστασι στήν κίνησι τού σώματός μας. Κι' όμως ή ταχύτης μας είναι σχετικώς μικρή, μόλις διπλασία απ' τή βαρύτητα. Αύτό διαρκεί επί 3 λεπτά μόνον. Έπειτα σταματάει ή αύξησις τής ταχύτητος, σβύνουν οί ρουκέττες καί πετάμε πιά ελεύθερα στό κενό μέ ταχύτητα 2½ χιλιομέτρων στό δευτερόλεπτο. Έχουμε χάσει τελείως τό βάρος μας. Αιωρούμεθα μέσα στήν κλειστή καμπίνα. Τό στομάχι μας επαναστατεί στήν αρχή γιά τήν ασυνήθιστη αυτή κατάστασι, σιγά-σιγά όμως συνηθίζει. Εύτυχώς δέ, γιατί θάταν ανυπόφορο νά μάς βασανίζη συνεχώς ναυτία στίς τρείς ήμέρες τού ταξιδιού... Ό «Ζεύς» φθάνει στό σημείο όπου σταματάει ή έλξις τής Σελήνης κι' επικρατεί πιά ή βαρύτης τής Γής. Αρχίζουμε νά πέφτουμε πρός τή Γή. Ώστόσο δέν τό αντιλαμβανόμεθα στήν αρχή. Εξακολουθούμε νά αιωρούμεθα μέσα στήν καμπίνα. Σιγά-σιγά όμως, αποκτούμε τό βάρος μας.

Τώρα ό κυβερνήτης μεταχειρίζεται τίς κατάλληλες ρουκέττες, ούτως ώστε ν' αλλάξη κίνησι ό «Ζεύς» καί ν' αρχίση νά περιστρέφεται γύρω απ' τή Γή, σέ ύψος μερικών εκατοντάδων χιλιομέτρων. Τό ράνταρ τού επιτρέπει νά επικοινωνήση μέ τούς επιγείους σταθμούς καί μέ τόν «Κρόνο» τό «απειροπλάνο» δηλαδή πού θ' αντικαταστήσουμε.

Ό «Κρόνος» αυξάνει τήν ταχύτητά του σέ 12 περίπου χιλιόμετρα τό δευτερόλεπτο, γιά νά μπορέση ν' απομακρυνθή πρός τή Σελήνη. Καί συνεχίζουμε εμείς τήν περιπολία του.

Ή κυριωτέρα αποστολή τού «Διός» είναι ή επίβλεψις τών ιπταμένων βλημάτων, πού περιστρέφονται συνεχώς γύρω απ' τή Γή έξω απ' τήν ατμόσφαιρά της. Τά βλήματα αυτά μοιάζουν μέ τίς γερμανικές Βόμβες V — 2, αλλά οδηγούνται μέ ήλεκτρικά κύματα καί περιέχουν ατομικές Βόμβες. Δέν κινούνται μέ ατομική ενέργεια, όπως τά «απειροπλάνα». Έχουν ρουκέττες παλαιού τύπου, μέ οξυγόνον καί ξυλόπνευμα. Οί ρουκέττες αυτές ανάβουν μόνο γιά τό ξεκίνημα ή γιά τίς απαιτούμενες τυχόν αλλαγές ταχύτητος ή κατευθύνσεως. Όταν τά βλήματα περιστρέφωνται κανονικά γύρω απ' τή Γή, δέν χρειάζονται κινητήριο δύναμι, γιατί διατηρούν διαρκώς τήν κίνησι πού απόκτησαν αρχικά.

Τά βλήματα αυτά αποτελούν τή μόνιμη εγγύησι τής ειρήνης. Γιατί τό Συμβούλιον Ασφαλείας μπορεί νά τά μεταχειρισθή γιά νά τιμωρήση σκληρά μέσα σέ μιά ώρα τό πολύ, τή χώρα πού θ' απειλήση τίς άλλες. Γιά μεγαλύτερη ασφάλεια, τά βλήματα αυτά διευθύνονται μόνον απ' τίς Βάσεις τής Σελήνης καί τά «απειροπλάνα», πού παίρνουν διαταγές απ' τό Γενικό Επιτελείο τού Συμβουλίου Ασφαλείας.

Τώρα ό «Ζεύς» ακολουθεί τήν τροχιά ενός τέτοιου βλήματος. Ό κυβερνήτης κανονίζει τήν ταχύτητά του έτσι ώστε νά τό πλησιάση από πίσω. Δίνει τότε μιά διαταγή.

Μερικοί άνδρες, μέ ειδικές στολές καί περικεφαλαίες «τού κενού», βγαίνουν στό εξωτερικό τού «απειροπλάνου». Ένας απ' αυτούς, βουτάει στό κενόν καί πετάει πρός τό βλήμα. Χώνει στή μύτη τής Βόμβας ένα ασφαλιστικό εξάρτημα, πού εμποδίζει τή λειτουργία της καί τήν πιθανή έκρηξι. Έπειτα τή δένει μ' ένα συρματόσχοινο, πού καταλήγει στό «απειροπλάνον».

Ανοίγει τότε μιά πλευρική πόρτα τού «Διός» κι' ένα μηχάνημα τραβάει τό βλήμα στό εσωτερικό του. Ή πόρτα ξανακλείνει καί διοχετεύεται αέρας, γιά νά μπορούν οί άνδρες νά εργασθούν χωρίς τίς ενοχλητικές στολές. Έχουν νά επιθεωρήσουν όλους τούς λεπτούς μηχανισμούς τού βλήματος, νά συμπληρώσουν τό απόθεμα τής καυσίμου ύλης του, κ.λ.π. Όταν τελειώσουν όλες αυτές τίς εργασίες, τό βλήμα θά εκσφενδονισθή έξω απ' τό «απειροπλάνον» καί θά συνεχίση τήν αδιάκοπη καί ατελείωτη περιστροφή του γύρω απ' τή Γή, ώς τήν ανεπιθύμητη στιγμή πού θά χρειασθή νά εξοντώση κάποιον εχθρό τής παγκοσμίου ειρήνης.

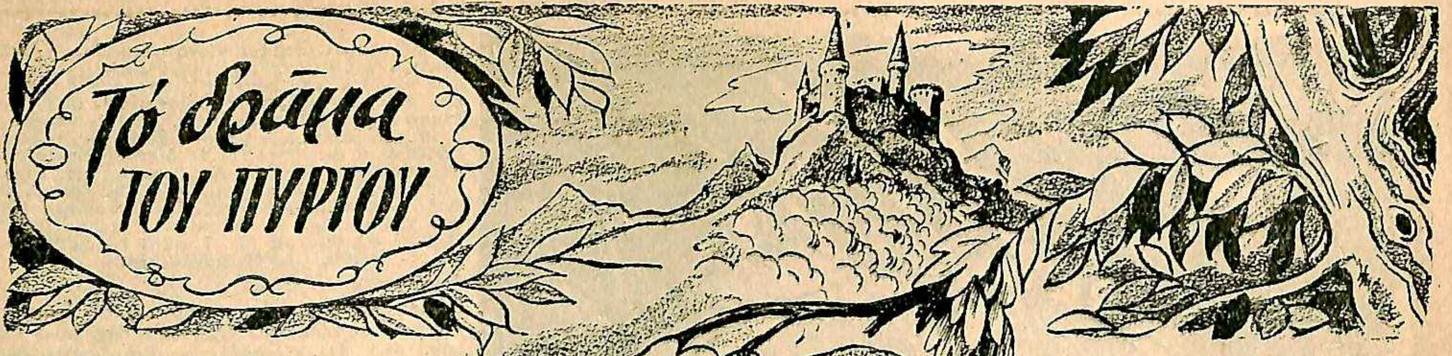

Τό δράμα του πύργου

Δραματικό διήγημα

Ὅποιος ἔτυχε νά περάση ἀπό τό δρόμο τοῦ Σαίν - Ζάμ θά στάθηκε ἀσφαλῶς γιά νά θαυμάση τό παληό κάστρο μέ τούς μυτερούς πυργίσκους, πού ὑψώνεται πάνω ἀπό τίς πεδιάδες τῆς Λάνδης. Λίγοι ὅμως ξέρουνε σ' ὅλες τίς λεπτομέρειές του τό σκληρό δρᾶμα πού ξετυλίχτηκε μιά νύχτα μπροστά στή βαρειά πύλη τοῦ πύργου, ἐδῶ κι' ἑκατό χρόνια.

Ὁ πύργος αὐτός ἀνῆκε στήν ἀριστοκρατική οἰκογένεια τῶν βαρώνων τῆς Καμπανίας.

Στά τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος λοιπόν κατοικοῦσε ἐκεῖ ὁ βαρῶνος Ἄγγελος τῆς Καμπανίας, ἕνας ἐξαιρετικός ἄνθρωπος, καλός μέ τούς ὑποτακτικούς του κι' ἀγαπητός σ' ὅλο τόν τόπο.

Εἶχε ὅμως στήν ὑπηρεσία του, ὡς ἐπιστάτη τόν Ἀντρέα Γκοέν, πού τόν μισοῦσε ὅλος ὁ κόσμος.

Ὁ Γκοέν ἦταν σαραντάρης σχεδόν, περήφανος καί τυραννικός, σκληρός μέ τούς φτωχούς, ἐκδικητικός κι' αὐθαίρετος. Ριχνόταν στίς γυναῖκες καί στά κορίτσια, χωρίς ὅμως καί νά καταφέρνη ποτέ τίποτε, γιατί ὅλες τόν κοροΐδευαν καί τόν περιφρονοῦσαν.

Κοντά στόν πύργο ζοῦσε καί κάποιος Ζάκ Μουασσερόν, ὑποτακτικός τοῦ βαρώνου. Εἶχε μιά ὄμορφη κόρη, γνωστή σ' ὅλα ἐκεῖ τά μέρη γιά τή χάρι της καί τήν τρυφερή καρδιά της. Εἶχε παιγνιδιάρικα μάτια καί δυό δροσερά χείλη, κατακόκκινα σάν κεράσι...

Πολλές φορές, κατά τή συνήθειά του, ὁ Γκοέν δοκίμασε νά τήν ἀγκαλιάση καί νά τῆς πάρη ἕνα φιλί. Ἡ Ροζίνα ὅμως — ἔτσι τήν ἔλεγαν — ἀγρίευε, κι' αὐτός τότε δέν προχωροῦσε πιό πολύ, ὄχι γιατί φοβόταν, ἀλλά γιατί περίμενε μιά πιό κατάλληλη στιγμή.

Ἕνα βράδυ τέλος, ποὖχε βγῆ στό κυνῆγι καί τή βρῆκε μονάχη στό ἀγρόκτημα, ὁ Γκοέν φάνηκε πιό τολμηρός. Ἀλλά ἡ Ροζίνα θύμωσε γιά καλά καί τοῦ φώναξε ἀπότομα:

— Ἄφησέ με, ἥσυχη! Αὐτά τ' ἀστεῖα σου μ' ἀηδιάζουν!

Ὁ Γκοέν ὑποκρίθηκε τότε τόν ἔκπληκτο καί εἶπε στή νέα μέ μιά φωνή γεμάτη μεταμέλεια καί θλίψι:

— Ροζίνα, δέν μ' ἔχεις καταλάβει... Ὁ σκοπός μου εἶνε ἁγνός... Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη τή δύναμι τῆς ψυχῆς μου καί πρίν ζητήσω τό χέρι ἀπ' τό Ζάκ Μουασσερόν, θἄθελα νά ἤμουν βέβαιος ὅτι δέν θ' ἀρνηθῆς νά γίνης γυναῖκα μου...

— Εἶνε περιττό νά μιλήσης τοῦ πατέρα μου γι' αὐτό... τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα. Δέν εἶμαι πιά ἐλεύθερη...

— Τί θέλεις νά πῆς; ἀπόρησε ὁ Γκοέν.

— Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη μέ τόν Μαρσέλ Γκομπέ, τόν ἐξάδελφό μου...

Μιά ἀστραπή μίσους, ἔλαμψε τότε στά μάτια τοῦ Γκοέν. Σούφρωσε τά κατάμαυρα καί πυκνά φρύδια του καί φώναξε:

— Δέν θά τόν πάρης αὐτόν! Δέν θά τόν πάρης!...

— Καί ποιός θά μ' ἐμποδίση; ρώτησε ἡ κόρη.

— Ἐγώ! Στό λέω καθαρά!... Ἐγώ!...

Ἡ Ροζίνα ξέσπασε σ' ἕνα περιφρονητικό γέλιο. Ὡστόσο ἀπό αὐτή τή στιγμή ἔπρεπε νά φοβᾶται καί νά φυλάγεται ἀπό ἕναν τόσο ἄσπονδο ἐχθρό σάν τόν Γκοέν.

Τήν ἴδια ἐκείνη ἐποχή ἡ Γαλλία ἦταν ἀνάστατη. Ἡ ἐπαναστατική θύελλα βρισκόταν σ' ὅλη τή δύναμί της. Ὁ Λουδοβῖκος 16ος ἦταν στή φυλακή, ἡ βασιλική οἰκογένεια εἶχε συλληφθῆ καί ὅλοι οἱ εὐγενεῖς γιά νά σώσουν τό κεφάλι τους κατέφυγαν τραμαγμένοι στήν Ἀγγλία.

Μαζύ τους εἶχε φύγει κι' ὁ βαρῶνος τῆς Καμπανίας.

Ὁ ἀρραβωνιαστικός τῆς Ροζίνας, ὁ Μαρσέλ Γκομπέ, καθόταν στό χωριό Κοντερί στό πατρικό του σπίτι, πάνω στό δρόμο πού ἔφερνε στό λιμάνι τοῦ Τερμόν.

Ἕνα βράδυ λοιπόν, κατά τά μεσάνυχτα, οἱ Γκομπέ ἄκουσαν ξαφνικά δυνατούς χτύπους στήν πόρτα τους.

— Ποιός εἶνε; ρώτησε ὁ πατέρας τοῦ Μαρσέλ.

— Ἕνας φίλος! ἀπάντησε μιά φωνή κ ί συνέχισε: Μαρσέλ, ἔλα ἔξω μία στιγμή. Θέλω νά σοῦ πῶ κάτι... Νά σοῦ ζητήσω μία χάρι...

— Ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ Μαρσέλ νομίζοντας πώς ἦταν κανένας γείτονάς του.

Μόλις ὅμως βγῆκε στήν αὐλή καί πρίν προφτάση νά πῆ μία λέξι, βρέθηκε δεμένος, φιμωμένος καί δέν κατάλαβε πῶς τόν ἅρπαξαν καί τόν ἔσερναν πρός τό δρόμο.

Ὁ πατέρας του ἄκουσε τό θόρυβο κι' ἀνησύχησε. Ἅρπαξε ἕνα φανό καί μαζύ μέ τόν μικρότερο ἀδελφό τοῦ Μαρσέλ ἔτρεξε νά δῆ τί συνέβαινε...

Μά καί οἱ δυό τους ἔφτασαν πολύ ἀργά! Κάπου ἑκατό μέτρα πιό πέρα, στή μέση τοῦ δρόμου, βρῆκαν ξαπλωμένο τόν δυστυχισμένο Μαρσέλ μέ τό κεφάλι ἀνοιγμένο ἀπό μιά τρομερή πληγή, νά κολυμπάη στό αἷμα του!...

Οἱ δολοφόνοι εἶχαν ἐξαφανισθῆ!

Τήν ἄλλη μέρα τό πρωΐ, στόν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, βρέθηκε ἕνα μεγάλο μαχαῖρι μέ ξύλινη λαβή, ποὖχε χαραγμένο ἐπάνω ἕνα ἀρχικό «Α».

Οἱ ὑποψίες ἔπεσαν σέ πολλούς. Ἀπό «Α» ὅμως ἄρχιζαν πολλά ὀνόματα! Κι' ἐπειδή οἱ Γκομπέ, δέν εἶχαν ἐχθρούς, οἱ ἔνοχοι δέν βρέθηκαν καί τό ἔγκλημα σιγα - σιγά ξεχάσθηκε.

Ὁ πόνος τῆς Ροζίνας γιά τό θάνατο τοῦ καλοῦ της ἦταν ἀβάσταχτος. Πένθησε μαζύ μέ τούς δικούς του καί τόν ἔκλαψε σάν ἄνδρα της. Ἀμίλητη καί σάν χαμένη, ἀκολούθησε ὡς τό κοιμητήριο τήν κηδεία του, κι' ἐκεῖ γονάτισε πλάϊ στόν ἀνοιγμένο τάφο κι' ἁπλώνοντας τό χέρι πάνω στό φέρετρο, ὁρκίσθηκε ἀπό μέσα της νά ἐκδικηθῆ γιά τόν ἄδικο χαμό του.

***

Πέντε μῆνες ἀργότερα, ἕνα πρωΐ, κάποιος ἄγνωστος ζήτησε νά ἰδῆ τήν Ροζίνα. Ἐρχόταν ἀπό τόν Ἀντρέ Γκοέν καί τῆς ἔφερνε ἕνα γράμμα.

«Μόλις τώρα ἔμαθα, τῆς ἔγραφε ὁ Γκοέν, τό θάνατο τοῦ δυστυχισμένου Μαρσέλ Γκομπέ καί σέ παρακαλῶ νά μοῦ ἐπιτρέψης νά ἑνώσω τή θλίψι μου μέ τή δική σου. Ὅσο ζοῦσε, δέν εἶχα τολμήσει νά σοῦ ξαναμιλήσω γιά τήν ἀγάπη μου. Τώρα ὅμως πού χάθηκε γιά πάντα, μπορῶ νά ἐλπίζω; Ἕνα λόγο πές μου καί θά τρέξω γρήγορα κοντά σου!».

Ἡ Ροζίνα ἔγραψε ἀμέσως στόν Γκοέν τά ἑξῆς:

«Στίς 15 τοῦ μηνός πού ἔρχεται, τά μεσάνυχτα, θά σέ περιμένω κοντά στή μεγάλη πύλη τοῦ πύργου».

Τήν ὡρισμένη νύχτα, λοιπόν, μόλις ἀντήχησε κι' ὁ τελευταῖος χτύπος τοῦ ρολογιοῦ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας πού σήμαινε μεσάνυχτα, ἡ σκιά τοῦ Γκοέν ξεχώρισε καθαρά μέσα στό φῶς τοῦ φεγαριοῦ. Ἡ Ροζίνα ἦταν ἐκεῖ πού τοῦ εἶχε γράψει καί τόν περίμενε σιωπηλή, ἀνυπόμονη.

Μόλις ἔφτασε κοντά της, ὁ Γκοέν τῆς εἶπε μέ κομμένη φωνή, γεμᾶτος ὁλοφάνερη συγκίνησι:

— Πῶς θά μπορέσω νά σ' εὐχαριστήσω γι' αὐτή τήν ἀπόδειξι τῆς ἐμπιστοσύνης σου σέ μένα; Ἐπί τέλους, ἔννοιωσες τήν εἰλικρίνεια τῆς ἀγάπης μου!...

Μά ἡ Ροζίνα τοῦ ἀπάντησε ψυχρά, μέ σκληρή φωνή:

— Κάνεις λάθος, Γκοέν. Ἦρθα ἐδῶ μόνο καί μόνο γιατί ἤθελα νά σοῦ δώσω πίσω τό μαχαῖρι σου...

— Ποιό μαχαῖρι; ἀπόρησε ἐκεῖνος. Δέν καταλαβαίνω.

— Τό μαχαῖρι σου πού βρέθηκε δίπλα στό ματωμένο κορμί τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου τή νύχτα πού τόσο ἄνανδρα τόν ἐδολοφόνησες!... τοῦ φώναξε ἄγρια ἡ Ροζίνα.

Ὁ Γκοέν τἄχασε. Σαστισμένος, τρομαγμένος, ἀνίκανος νά κάνη τήν παραμικρότερη σκέψι, ἀπάντησε, τρέμοντας σάν τό κίτρινο φύλλο:

— Δέν τόν σκότωσα ἐγώ! Ὄχι! Δέν τόν σκότωσα ἐγώ! Σοῦ τ' ὁρκίζομαι! Τό ὁρκίζομαι στή σωτηρία τῆς ψυχῆς μου.

— Μπορεῖ νά μήν τόν σκότωσες ἐσύ... Δέν θ' ἀρνηθῆς ὅμως ὅτι ἤσουν καί σύ μαζύ μέ τούς δολοφόνους!...

Ὁ Γκοέν ἔσκυψε τότε τό κεφάλι, ἕνωσε τά χέρια του καί εἶπε ἱκετευτικά, μέ φωνή πού ἔτρεμε:

— Αὐτό εἶνε ἀλήθεια... Βλέπεις, σ' ἀγαποῦσα τόσο!...

— Κακοῦργε!... Φονιᾶ!... φώναξε μέ λύσσα ἡ Ροζίνα. Θά πληρώσης ἀκριβά αὐτό τό ἔγκλημα!...

Δέν εἶχε ἀκόμα τελειώσει τά λόγια της αὐτά καί τέσσερες ἄντρες ξεπρόβαλαν ἄξαφνα στό κατεβασμένο ξύλινο γεφύρι τοῦ πύργου. Ὥρμησαν ἐναντίον τοῦ Γκοέν, τόν ἄρπαξαν μέ τά στιβαρά τους χέρια, τόν ἔρριξαν κάτω καί τόν ἔδεσαν πισθάγκωνα. Ὁ σκληρόκαρδος ἐπιστάτης ζητοῦσε τώρα νά τόν λυπηθοῦν. Τά εἶχε χαμένα.

Ἡ Ροζίνα πρόσταξε τούς συντρόφους της:

— Πάρτε τά μεγάλα καρφιά πού φέρατε μαζύ σας καί καρφῶστε τον πάνω στή μεγάλη πύλη τοῦ πύργου.

Ὁ κακοῦργος, ἀκούγοντας αὐτά τά λογια οὔρλιαξε:

— Ἔλεος! Λυπηθῆτε με!

Μά κανείς δέν ἔδωσε προσοχή στά λόγια του. Οἱ σύντροφοι τῆς νέας τόν σήκωσαν ψηλά καί τόν κάρφωσαν γρήγορα, χωρίς νά μιλοῦν, στήν πύλη τοῦ πύργου!...

Ὁ Γκοέν ἐσφάδαζε, ἔτριζε τά δόντια του ἀπό τόν πόνο, μούγγριζε σάν ζῶο πού τό σφάζουν.

Μά κανένας δέν ἔνοιωθε τήν παραμικρή λύπη, τήν παραμικρή συμπόνοια γι' αὐτόν.

— Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ, παρακαλοῦσε, λυπηθῆτε με. Ὑποφέρω φρικτά. Ξεκαρφῶστε με κι' ἀφῆστε με νά φύγω. Καί σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θά χαθῶ γιά πάντα, δέν θά μέ ξαναδῆτε στά μάτια σας. Θά πάω νά κρυφτῶ σ' ἕνα μοναστῆρι, ἀφοῦ μοιράσω τά ὑπάρχοντά μου στούς φτωχούς.

Κανείς δέν ἔδινε ἀπάντησι στά λόγια του.

Ὁ Ἀντρέ Γκοέν γύρισε τότε στή Ροζίνα.

— Ροζίνα, τραύλισε μέ πνιγμένη φωνή, ἔχεις τόσο σκληρή καρδιά; Δέν φοβᾶσαι τό Θεό; Ἐσύ, μία γυναῖκα, παρασύρεις καί τούς ἄλλους σ' ἕνα τόσο σκληρό κι' ἄγριο κακούργημα; Ἔλεος, Ροζίνα!

Ἡ νέα γύρισε καί τόν κύτταξε μέ περιφρόνησι.

— Ἐσύ λυπήθηκες τόν ἀρραβωνιαστικό μου; τοῦ φώναξε. Πῶς λοιπόν ἐπικαλεῖσαι τό ἔλεός μου;

Γύρισε κατόπιν στούς συντρόφους της καί τούς πρόσταξε, μέ φωνή αὐστηρή πού δέν ἔπερνε ἀντίρρησι:

— Τί καθόσαστε κι' ἀκοῦτε τούς θρήνους αὐτοῦ τοῦ ἀχρείου; Ἄς τελειώνουμε τό γρηγορώτερο, φίλοι μου.

Ὁ Γκομπέ τήν πλησίασε ἕτοιμος νά δεχτῆ τίς διαταγές.

— Εἶσαι ἕτοιμος; τόν ρώτησε ἡ νέα.

— Ναί, πρόφερε ἐκεῖνος μέ σφιγμένα δόντια.

— Δέν τρέμουν τά χέρια σου; Δέν θά λυγίση ἡ καρδιά σου; Μίλησε καθαρά, χωρίς κανένα δισταγμό.

— Ὄχι, Ροζίνα, εἶμαι ἀποφασισμένος γιά ὅλα.

Ἡ νέα ἔρριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα στό Γκοέν πού παρακολουθοῦσε τίς κινήσεις καί τά λόγια τους μ' ἀγωνία. Σήκωσε κατόπιν τά μάτια της ψηλά στόν οὐρανό καί ψιθύρισε μέ φωνή ὑπόκωφη ποὔτρεμε ἐλαφρά:

— Θεέ μου, συχώρεσέ με!

Λίγα δευτερόλεπτα πέρασαν. Κανείς δέν μιλοῦσε.

Ὁ Γκομπέ περίμενε.

— Καί τώρα, τή δουλειά σου Μιχάλη Γκομπέ, ξαναπρόσταξε ἡ Ροζίνα. Ἦρθε ἡ στιγμή νά ἐκδικηθῆς τόν ἀδελφό σου, πού τόν ἀδικοσκότωσαν!...

Ὁ Μιχάλης Γκομπέ, ὁ ἀδελφός τοῦ Μαρσέλ, πλησίασε. Τά μάτια του πετοῦσαν φλόγες. Νά την ἐπί τέλους ἡ ὥρα πού τόσο τήν ποθοῦσε! Ἡ ψυχή τοῦ Μαρσέλ Γκομπέ θά μπποροῦσε πειά νά ἡσυχάση, νά ἱκανοποιηθῆ.

Πῆρε μία ἀξίνα, τήν σήκωσε ψηλά καί τήν κατέβασε μέ δύναμι, ἀνοίγοντας στά δύο τό κεφάλι τοῦ Γκοέν.

Ἡ ἐποχή πού συνέβη τό δρᾶμα αὐτό ἦταν τόσο ἀνήσυχη καί τόσο ταραγμένη, πού οἱ ἀνακρίσεις γιά τόν θάνατο τοῦ Γκοέν ἔγιναν πρόχειρα καί βιαστικά χωρίς ν' ἀνακαλυφθοῦν ἐκεῖνοι πού τόν ἐξετέλεσαν.

Πιστή στή θύμησι τοῦ ἀγαπημένου της ἡ Ροζίνα δέν θέλησε νά παντρευθῆ πειά. Τά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς της κλείστηκε στό φτωχικό της σπίτι ἀπ' ὅπου, ἄλλοτε εἶχε ποθήσει νά βγῆ νυφοῦλα. Δέν ἔβγαινε ποτέ ἔξω καί πέθανε μέ τήν πίκρα καί τή λύπη στήν καρδιά.

ΕΡ. ΝΤΑΤΕΝ

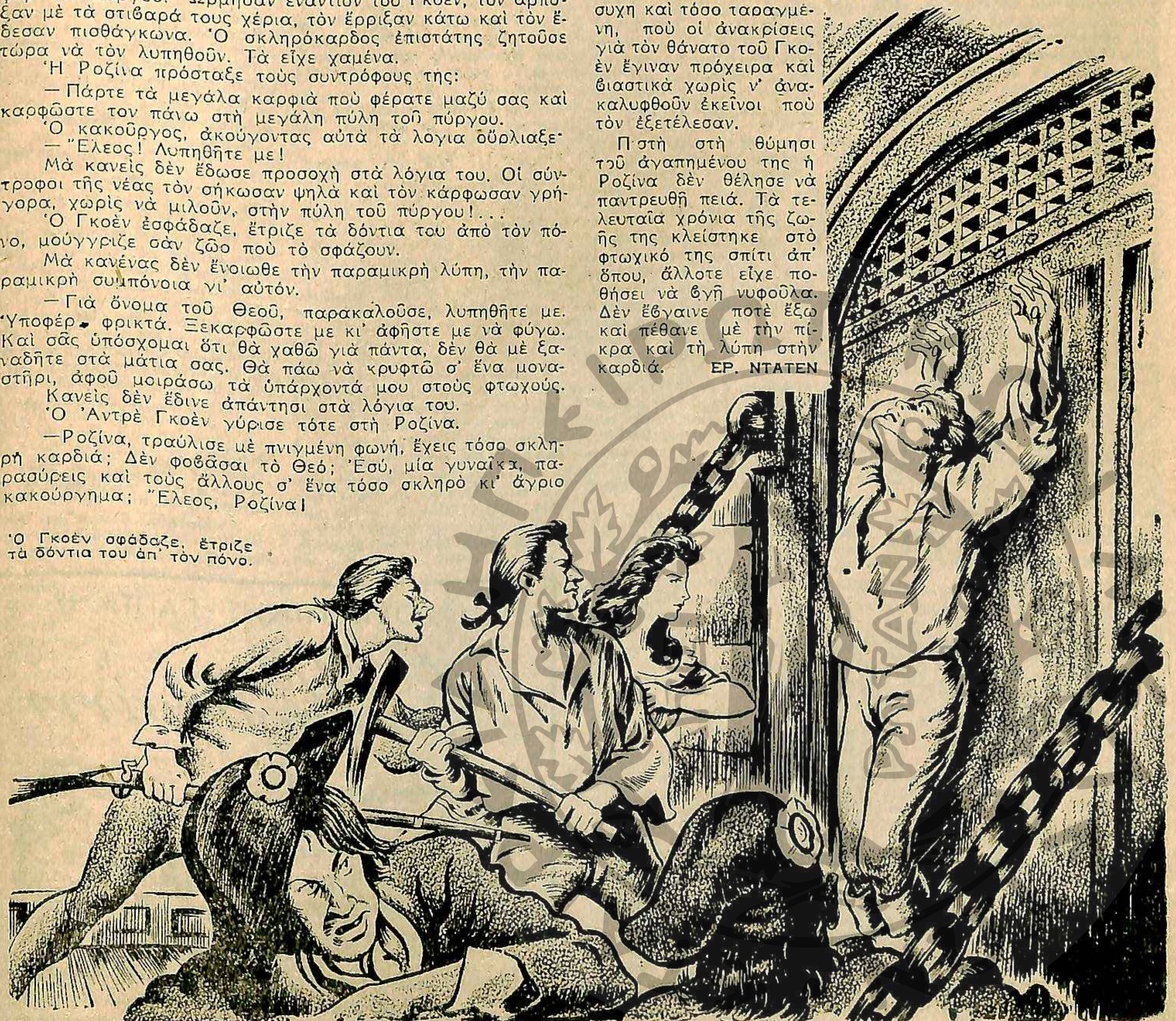

Ὁ Γκοέν σφάδαζε, ἔτριζε τά δόντια του ἀπ' τόν πόνο.

Ἡ φωτογραφία

Ὁ ντέτεκτιβ Χάγκαρτυ γονάτισε στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου τῆς 41ης Ὁδοῦ κι' ἐξέτασε προσεκτικὰ τὴ μαύρη τρυπίτσα πίσω ἀπ' τὸ δεξιὸ αὐτὶ τοῦ νεκροῦ. Ἔπειτα τὸν ἀναποδογύρισε κι' ἔψαξε τὶς τσέπες του. Βρῆκε δυὸ μαντήλια, ἕνα στυλογράφο, 200 δολλάρια καὶ μιὰ ἀπόδειξι ἑνὸς φωτογράφου — ἀπ' αὐτοὺς ποὺ φωτογραφίζουν τοὺς διαβάτες στὸ δρόμο, καθὼς περπατοῦν ἀμέριμνοι. Τὰ πιστοποιητικὰ ταυτότητος τοῦ θύματος ἔφεραν τὸ ὄνομα Μώρις Κάρτριτ. Μὰ αὐτὸ τὸ ἤξερε ἤδη ὁ Χάγκαρτυ. Ποιός δὲν θ' ἀναγνώριζε τὸ γνωστὸ διευθυντὴ γραφείου ἀθλητικῶν στοιχημάτων; Ἡ φωτογραφία του εἶχε δημοσιευθῆ τόσες φορὲς στὶς Κυριακάτικες ἐκδόσεις τῶν ἐφημερίδων. Ἤξερε ἐπίσης ὁ Χάγκαρτυ ὅτι ὁ Κάρτριτ δὲν εἶχε πληρώσει τὰ στοιχήματα τῶν τελευταίων ἱπποδρομιῶν. Εἶχε καταχρασθῆ τὰ χρήματα τῶν πελατῶν του — ποσὸν ἀρκετὰ σεβαστό, ἀφοῦ ἕνας καὶ μόνον, ὁ Γκρέγκορυ Ράβεν γνωστὸς τύπος τῶν ἱπποδρομιῶν τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ 50 ὁλόκληρες χιλιάδες δολλάρια.

Τὰ μάτια τοῦ Χάγκαρτυ ἔλαμπαν ἀπὸ χαρά, καθὼς φύλαγε στὴν τσέπη του αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα τοῦ θύματος. Ἂν κατώρθωνε ν' ἀνακαλύψη τὸ δράστη, θἄταν βέβαια ἡ προαγωγή του. Θὰ γινόταν ἀστυνόμος Β' καὶ θάπαυαν ἐπιτέλους οἱ γκρίνιες τῆς Μάρθας, τῆς γυναίκας του, ποὺ τοὔψαλλε κάθε πρωῒ τὸ ἴδιο τροπάριο...

Ἔβγαλε τέλος τὸ σημειωματάριο καὶ τὸ μολύβι του καὶ κύτταξε τὸ πλῆθος ποὺ συνωθεῖτο γύρω ἀπ' τὸ πτῶμα.

— Ποιός εἶδε τὸ φονιᾶ; ρώτησε. Ποιός μπορεῖ νὰ μοῦ τὸν περιγράψη;

Περισσότεροι ἀπὸ 300 ἄνθρωποι παρουσιάσθηκαν ἀμέσως ὡς αὐτόπται μάρτυρες τῆς δολοφονίας. Κι' ἔτσι περιέγραφαν τὸν ἔνοχο ὡς ψηλὸ καὶ κοντό, χοντρὸ κι' ἀδύνατο, γέρο καὶ νέο, μὲ καπέλλο πράσινο καὶ μαῦρο... Κι' εἶχε ρίξει μιὰ ἢ πέντε ἢ δέκα σφαῖρες, μὲ περίστροφο ἢ ὁπλοπολυβόλο. Καὶ τὸ εἶχε βάλει στὰ πόδια, εἶχε ἀνεβῆ σὲ ταξί, σὲ τράμ, σὲ λεωφορεῖο...

Ὁ Χάγκαρτυ βλαστήμησε ὑπόκωφα κι' ἔκλεισε τὸ σημειωματάριό του. Ἕνας πόλισμαν τῆς Τροχαίας διέλυσε κατόπιν τὸ πλῆθος. Μιὰ κυρία μεσόκοπη ὥρμησε τότε κι' ἅρπαξε ἀπ' τὸ χέρι τὸ Χάγκαρτυ. Λεγόταν κ. Σβάταρουτ. Τὸν παρακάλεσε μὲ φανερὴ συγκίνησι νὰ βρῆ τὸν «Μπίτσυ - μπόυ», τὸ πολυαγαπημένο της σκυλάκι, ποὺ τῆς εἶχε ξεφύγει καθὼς ἑτοιμαζόταν νὰ μπῆ σ' ἕνα κομμωτήριο, ὅπου εἶχε κλείσει ραντεβοῦ γιὰ τὶς 11. Ἦταν σκυλὶ ράτσας, δῶρο τοῦ μακαρίτη τοῦ συζύγου της. Καὶ τὸ εἶχε λούσει μόλις πρὸ 2 ὡρῶν...

Ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε δίπλα στὸ πεζοδρόμιο, καὶ κατέβηκε ὁ ἐπιθεωρητὴς Ράϊαν. Ὁ Χάγκαρτυ κι' ἡ κ. Σβάταρουτ ἔσπευσαν νὰ τοῦ ἀναφέρουν λεπτομερῶς τὰ συμβάντα, ὁ καθένας γιὰ τὴ δική του ὑπόθεσι. Ἐκεῖνος συμφώνησε ἀπόλυτα καὶ μὲ τοὺς δυό: Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία πὼς ὁ δολοφόνος ἦταν ὁ Γκρέγκορυ Ράβεν. Δὲν χωροῦσε ἐπίσης ἀμφιβολία ὅτι ἔπρεπε νὰ βρεθῆ ὁ «Μπίτσυ - μπόυ», ἐφ' ὅσον μάλιστα ὁ μακαρίτης Σβάταρουτ ἦταν στενὸς φίλος τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας.

Ἔτσι λοιπόν, ὁ Ράϊαν ἀνέθεσε στὸ Χάγκαρτυ ν' ἀνακαλύψη πρῶτα τὸ σκυλὶ κι' ἔπειτα τὸ Ράβεν.

Βλαστημῶντας ἀπὸ μέσα του, ὁ ντέτεκτιβ παρέδωσε στὸν ἀνώτερό του τὰ μικροπράγματα ποὺ εἶχε βρῆ στὶς τσέπες τοῦ θύματος καὶ καταπιάσθηκε μὲ τὴν πρώτη ἀποστολή. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἀνακάλυπτε τὸ «Μπίτσυ - μπόυ» νὰ χαζεύη μπροστὰ σὲ κάποια βιτρίνα κοντὰ στὸ κομμωτήριο τῆς κυρίας του.

Ἡ δεύτερη ἀποστολὴ τὸν ἀπασχόλησε κάπως περισσότερο. Μόλις στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα κατάφερε νὰ συλλάβη τὸ Ράβεν καὶ νὰ τὸν ὁδηγήση στὸν ἀνακριτή. Ὁ κρατούμενος ζήτησε ἀμέσως νὰ εἰδοποιηθῆ ὁ δικηγόρος του. Κι' ὅταν ἔφτασε ὁ κύριος αὐτός, ἔφερε μαζί του καὶ τέσσερες ἄλλους ποὺ βεβαίωσαν ἐνόρκως ὅτι στὶς 11 — τὴν ὥρα δηλαδὴ τοῦ ἐγκλήματος — ὁ Ράβεν ἔπαιζε μαζί τους χαρτιὰ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἔτσι, ὁ ἀνακριτὴς ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν ἀφήση προσωρινὰ ἐλεύθερο.

Πέρασαν τρία μερόνυχτα. Κανεὶς δὲν παρουσιάσθηκε νὰ ζητήση τὸ πτῶμα τοῦ Κάρτριτ. Ὁ Ράβεν ἐξακολουθοῦσε ἀμέριμνα νὰ κυνηγάη τὴν τύχη στὰ χαρτιὰ καὶ στὶς κοῦρσες, κι' ὁ Χάγκαρτυ ἀγωνιζόταν νὰ καταρρίψη τὸ ἀκλόνητο ἄλλοθί του.

Τὸ πρωῒ τῆς τετάρτης ἡμέρας, ὁ ντέτεκτιβ ἔπινε τὸ τσάϊ του στὸ δωμάτιό του, ἐξαιρετικὰ ἀπογοητευμένος. Κάθε προσπάθειά του νὰ ξεσκεπάση τὸ δολοφόνο, εἶχε ἀποτύχει. Τὸ ἄλλοθι τοῦ Ράβεν ἦταν γερό. Τὰ εἶχε προβλέψει ὅλα!

— Ἡ κ. Κάρθυ, εἶπε ἡ Μάρθα ἐνῶ ἑτοίμαζε τὶς φρυγανιές, μοῦπε χθὲς τὸ βράδυ ὅτι ὁ ἄντρας της κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψη τοὺς ληστὰς τῆς Τραπέζης κι' ἔτσι περιμένει τὴν προαγωγή του. Ντροπή σου! Ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ καταφέρης!

Ὁ Χάγκαρτυ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, ἀμίλητος. Ἡ Μάρθα τὸν κύτταξε μ' ἀπογοήτευσι κι' ἔπειτα πῆγε νὰ πάρη ἀπ' τὸ γραμματοκιβώτιο τὸ πρωϊνὸ ταχυδρομεῖο. Ἄφισε ὅλους τοὺς φακέλλους πάνω στὸ τραπέζι, κρατῶντας μόνον ἕνα, τὸν ὁποῖο ἄνοιξε μ' ἕνα μαχαῖρι. Ὁ Χάγκαρτυ δάγκανε μηχανικὰ μιὰ φρυγανιά...

— Ἀ, τοὺς ἀπατεῶνες! φώναξε ἔξαφνα ἡ Μάρθα, θυμωμένη. Καινούργιο κόλπο βρῆκαν, γιὰ νὰ παίρνουν τὰ λεφτὰ τοῦ κοσμάκη!

Ἔδειξε στὸν ἄντρα της μιὰ φωτογραφία ποὺ κρατοῦσε, καὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Εἶχε βρῆ μιὰ ἀπόδειξι φωτογράφου μέσα στὴν τσέπη τοῦ σακακιοῦ σου, ποὺ μοῦ τὸ εἶχες ἀφήσει γιὰ σιδέρωμα. Φαντάσθηκα πὼς θὰ ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς φωτογραφίες ποὺ σοῦ τραβοῦν στὸ δρόμο ξαφνικὰ καὶ σοῦ στέλνουν ἔπειτα μιὰ ἀπόδειξι γιὰ νὰ πᾶς νὰ τὴν πληρώσης καὶ νὰ τὴν παραλάβης, ἂν θέλης... Δυὸ χρόνια τώρα ἔχω νὰ δῶ δική σου φωτογραφία. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ πληρώσω τὰ λεφτά, γιὰ νὰ μοῦ στείλουν αὐτὸ τὸ ἐνσταντανὲ τοῦ δρόμου. Καὶ γιὰ κύττα τί μοῦ στέλνουν! Βλέπω ἐδῶ ἀρκετὸν κόσμο, μὰ πουθενὰ δὲν φαίνεσαι ἐσύ!

— Καλὰ νὰ πάθης! ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ χαμογελῶντας. Νὰ μάθης ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ψάχνης τὶς τσέπες μου. Ἡ ἀπόδειξις ἦταν ξένη, καὶ ξεχάσθηκε στὴν τσέπη μου... Γιά φέρε νὰ δῶ τὴ φωτογραφία... Ὢ, διάβολε!...

Πετάχθηκε ἀμέσως ὄρθιος, ἔτρεξε σὰν τρελλὸς στὸ τηλέφωνο καὶ πῆρε ἕναν ἀριθμό.

— Ἐσεῖς εἶσθε, κ. ἐπιθεωρητά; Ἐδῶ Χάγκαρτυ. Τὸν πιάσαμε τὸ φονιᾶ τοῦ Κάρτριτ! Ναί, εἶνε ὁ Ράβεν... Ἀκοῦστε τί συνέβη: Εἶχα βρῆ στὴν τσέπη τοῦ θύματος τὴν ἀπόδειξι ἑνὸς φωτογράφου τοῦ δρόμου. Πῆγα λοιπὸν καὶ ζήτησα τὴ σχετικὴ φωτογραφία... Εἶχα σκοπό, βέβαια, νὰ σᾶς τὸ ἀναφέρω ἀργότερα... Τώρα μόλις μοῦ τὴν ἔστειλαν. Παριστάνει τὸν Κάρτριτ καθὼς περπατάει στὴν 41η Ὁδό. Γύρω του διακρίνονται ἄλλα πρόσωπα κι' ἀνάμεσά τους φαίνεται ὁλοκάθαρα ὁ Ράβεν... Ναί, ὁλοκάθαρα!... Καὶ τὸ κυριώτερο: Διακρίνεται καὶ τὸ σκυλάκι τῆς κ. Σβάταρουτ, ποὺ τρέχει λυτὸ κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Κάτριτ... Ἔτσι ξέρουμε ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ τραβήχτηκε ἡ φωτογραφία: Λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπ' τὸ ἔγκλημα!... Ἔρχομαι ἀμέσως...

— Μὰ τὸ τσάϊ;... ἐπενέβη ἡ Μάρθα.

— Ἄκουσε, ἀγαπητή μου, τὴ διέκοψε ὁ ντέτεκτιβ φορῶντας βιαστικὰ τὸ καπέλλο του. Θέλεις ἢ δὲν θέλεις νὰ προβιβασθῶ;.. Ἄσε λοιπὸν νὰ πάη στὴν εὐχὴ τὸ τσάϊ καὶ τὸ καλό του!

Καὶ ἔφυγε τρέχοντας σὰν τρελλός...

Σ. ΜΠΟΒΕΝ

◆◆

Ἡ πεθερὰ καὶ τὸ διαζύγιο

Ἡ κακὴ συμπεριφορὰ πρὸς τὴν πεθερὰ δὲν ἀποτελεῖ λόγον διαζυγίου. Ἔτσι τουλάχιστον γνωμάτευσε ὁ ἁρμόδιος δικαστὴς τοῦ Λιούες τῆς Ἀγγλίας Τ. Κάσσελυ. Ἡ κ. Μπέττυ Χοὺκ σύζυγος ἑνὸς δασκάλου εἶχε ζητήσει διαζύγιο. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, εἶχε τὸ παράπονο ὅτι ὁ ἄντρας της φερόταν σκληρὰ στὴ μητέρα της. Ὁ σύζυγος ἀπάντησε ὅτι ἡ γυναῖκα του, ἡ πεθερά του κι' ἡ κουνιάδα του εἶχαν σχηματίσει... κοινὸν μέτωπον ἐναντίον του! Κι' ὁ δικαστὴς τὸν ἐδικαίωσε κι' ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴ διαζυγίου τῆς κ. Χούκ.

— Κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶπε, τὸ θῦμα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι εἶνε ὁ ἄντρας σας!

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE

(46081)

Ἡ μοναδικὴ συνταγὴ γιὰ νὰ διατηρηθοῦν τὰ μαλλιά σας στὸ φυσικόν των χρῶμα. Ἐὰν τὰ μαλλιά σας εἶνε ἤδη λευκὰ κάμετε ὀλίγας ἐπαλείψεις μὲ τὸ θαυματουργὸν

JEUNESSE

καὶ ἀμέσως θὰ ἐπανακτήσουν τὸ φυσικόν των χρῶμα

JEUNESSE

ἕνας σταθμὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν λευκῶν τριχῶν στὸ φυσικόν των χρῶμα.

Φαρμακεῖον Κ. Λεμπέση

ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

Τηλ. 53 291. Ὁμόνοια

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ. Ὁδὸς Ἁγίας Σοφίας 24.

ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ). ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΚΙΚΑΣ

ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ) Κομμωτήριον ΠΕΤΡΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥΛΑΚΗ

Ο ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Αἰκ. Καραγιάννη

Γνωστοποιεῖ ὅτι ἡ Κα Καραγιάννη ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων καὶ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἀρχίζουν τὰ μαθήματα ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ & ΝΙΚΗΣ 54 ΕΝΑΝΤΙ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 33 398

Ο ΗΛΙΟΣ θὰ μεταβληθῆ σὲ «ΝΑΝΟ»;

Οἱ νεώτερες ἐπιστημονικὲς θεωρίες

Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι πέντε περίπου χρόνια, ἡ ἐπίσημη ἄποψι τῆς ἐπιστήμης ἦταν ὅτι ὁ ἥλιος, συστελλόμενος, γινόταν ὁλοένα μικρότερος σὲ ὄγκο καὶ ὅτι ἔχανε ταυτόχρονα ἕνα μέρος τῆς ἀκτινοβολίας του. Τὸ φυσικὸ συμπέρασμα ἦταν, συνεπῶς, ὅτι μιὰ μέρα (ἔπειτα ἀπὸ δισεκατομμύρια ἐτῶν ἴσως) θὰ γινόταν ἕνα νεκρὸ ἄστρο καὶ ὅτι τότε ἡ ζωὴ θάσβυνε ὁλότελα πάνω στὸν πλανήτη μας.

Ἀλλ' οἱ νεώτερες ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι αὐτὴ ἡ ἀντίληψις ἦταν σφαλερή. Πραγματικά, εἶνε γεγονὸς ὅτι ὁ ὄγκος τοῦ ἡλίου ἐλαττώνεται διαρκῶς. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἶνε ἀπόλυτα ἐξακριβωμένο σήμερα, ὅτι, ὅσο μικρότερος γίνεται ὁ ὄγκος του, τόσο πολλαπλασιάζεται ἡ θερμότης ποὺ σκορπίζει μέσα στὸ διάστημα.

Εἶνε ἀναμφισβήτητο, παρατηροῦν οἱ ἐπιστήμονες, ὅτι ὁ ἥλιος βρίσκεται σὲ μιὰ κρίσιμη φάσι τῆς ἐξελίξεώς του. Δυστυχῶς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προσδιορισθῆ μὲ ἀκρίβεια ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ φάσις ἢ ποιές ἄλλες θὰ ἐπακολουθήσουν στὸ μέλλον.

Ἡ πιθανώτερα ὑπόθεσις εἶνε ὅτι ὁ ἥλιος τείνει νὰ μεταβληθῆ σὲ «νέον» ἄστρο καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴ συμπύκνωσι τῆς μάζης του ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴ συνεχῆ αὔξησι τῆς ἐκπεμπομένης μέσα στὸ διάστημα θερμότητος.

Κατὰ τὸν δόκτορα Λάντμαρκ αὐτὴ εἶνε ἡ μοῖρα ὅλων τῶν ἄστρων καὶ συνεπῶς καὶ τοῦ ἡλίου.

Δέκα φορὲς περίπου τὸ χρόνο βλέπομε νὰ ἐμφανίζωνται στὸ διάστημα «νέα» ἄστρα. Ἄλλα προέρχονται ἀπὸ τὴ σύγκρουσι ἑνὸς ἄστρου μ' ἕνα νεφελοειδὲς καὶ σ' ἄλλα ἐπέρχεται μιὰ ἐσωτερικὴ ἔκρηξι — ποὺ θὰ ἦταν ὀρθότερο ν' ἀποκληθῆ «ἀτομική» — γιὰ νὰ μετασχηματισθοῦν ἔπειτα στοὺς καλουμένους «Λευκοὺς νάνους».

Οἱ «Λευκοὶ νάνοι» εἶνε τὰ πιὸ περίεργα ἀπὸ τὰ ἄστρα ποὺ γνωρίζομε ὡς σήμερα. Ἡ ὀνομασία αὐτὴ τοὺς δόθηκε ἐπειδὴ εἶνε λιλιπούτεια. Συνήθως ἐμφανίζονται σὰν σύντροφοι ἄλλων γιγαντιαίων ἄστρων. Π. χ. ὁ μικροσκοπικὸς σύντροφος τοῦ Σειρίου εἶνε σχετικὰ μ' αὐτὸν τὸν γίγαντα ὅ,τι ἕνας κόκκος ἄμμου ἐμπρὸς σ' ἕνα μεγάλο μπαλλόνι. Ὁ σύντροφος τῆς Μίρα εἶνε ἐπίσης ὅπως ἕνα σπυρὶ ἄμμου μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο βαρέλι.

Ἡ πυκνότης αὐτῶν τῶν μικροσκοπικῶν ἄστρων εἶνε τρομακτική. Π. χ. τοῦ συντρόφου τοῦ Σειρίου εἶνε 60.000 φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τοῦ νεροῦ. Ἂν ὑποθέσουμε ὅτι φτιάναμε ἕνα ζάρι ἀπὸ τὴν ὕλη αὐτοῦ τοῦ ἄστρου, δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ τὸ μετακινήσωμε, γιατὶ θὰ ζύγιζε 60 κιλά!

Ἀλλ' ἡ πυκνότης τοῦ συντρόφου τοῦ Σειρίου δὲν εἶνε τίποτα ἐμπρὸς στὴν πυκνότητα τοῦ ὑπερνάνου, ποὺ ἀνακαλύφθηκε τὸ 1934 ἀπὸ τὸν Κούϊπερ.

Ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ τοῦ ὑπερνάνου ἔχει θερμοκρασία 28000 βαθμῶν Κελσίου. Ἐξ ἄλλου, ἡ μᾶζα του ἔχει πυκνότητα κατὰ 36 ἑκατομμύρια φορὲς ἀνώτερη ἀπὸ τοῦ νεροῦ. Βγάλτε ἀπὸ τὴν τσέπη σας τὸν ἀναπτῆρα μὲ τὸν ὁποῖον ἀνάβετε τὸ τσιγάρο σας. Μέσα στὸν περιορισμένο χῶρο του, λοιπόν, θὰ μποροῦσαν νὰ χωρέσουν ὅλα τὰ ὑλικὰ ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς μεγάλου ὑπερωκεανείου, ὅπως ἡ «Νορμανδία», ἄν, φυσικά, ἦσαν ἀπὸ τὴν ὕλη τοῦ ὑπερνάνου τοῦ Κούϊπερ.

Αὐτὴ θὰ εἶνε τάχα ἡ ἐξέλιξις τοῦ Ἡλίου μας; Στὴν περίπτωσι αὐτὴ μιὰ θάλασσα πυρὸς θὰ ἐξαπολυόταν ἀπὸ τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας, θὰ ξεπερνοῦσε γρήγορα τὸν πλανήτη μας καὶ θἄφτανε ὡς τὶς ἐσχατιὲς τῆς τροχιᾶς τοῦ Ποσειδῶνος. Κατόπιν αὐτοῦ φυσικὰ τὸ πλανητικό μας σύστημα θὰ καταστρεφόταν στὴ στιγμή.

Ἔχετε προσέξει τί συμβαίνει ὅταν ἕνα κουνοῦπι ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο μικροσκοπικὸ ἔντομο πλησιάση σὲ μιὰ δυνατὴ φλόγα; Ἕνα δευτερόλεπτο ἀργότερα, μάταια θὰ τ' ἀναζητούσατε, γιὰ νὰ ἰδῆτε τί ἀπέγινε. Τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τὴ Γῆ μας. Θὰ ἐξαφανιζόταν στὴ στιγμὴ κι' ἕνας θεατὴς ποὺ θὰ παρακολουθοῦσε τὴν καταστροφὴ ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ πλανητικὸ σύστημα, τοῦ κάκου θ' ἀναζητοῦσε ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη της μέσα στὸ διάστημα.

Αὐτὰ τὰ «οὐράνια δράματα» εἶνε περισσότερο συχνὰ ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε.

Τὸ 1572, ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ «νέα» ἄστρα, — στὸν ἀστερισμὸ τῆς Κασσιόπης — περισσότερο λαμπερὸ ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη, «ἔπιασε φωτιά». Οἱ ἄνθρωποι θεώρησαν αὐτὸ τὸ φυσικὸ φαινόμενο ὡς προμήνυμα τῆς νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου. Ἄλλα «νέα» ἄστρα συνδέθηκαν ἐπίσης μὲ γεγονότα τῆς νεώτερης ἱστορίας. Τὰ σημαντικώτερα ἀπ' αὐτὰ ἦσαν τοῦ Κύκνου, τοῦ Ἁμαξηλάτου καὶ τοῦ Περσέως. Ἕνα ἄλλο «νέο» ἄστρο ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἐμφανίσθηκε στὸν ἀστερισμὸ τοῦ Ἀετοῦ κατὰ τὸ 1918 καὶ ποὺ θεωρήθηκε σὰν προάγγελος τῆς συμμαχικῆς νίκης.

Κατὰ τοὺς συγχρόνους ἐπιστήμονας, ὁ Ἥλιος δὲν θὰ μπορέση νὰ ξεφύγη ἀπ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ μοῖρα καὶ θὰ συμπαρασύρη στὴν καταστροφή του καὶ ὅλο τὸ πλανητικό μας σύστημα. Ἀπὸ τὰ ἐρείπιά του ἕνα καινούργιο πλανητικὸ σύστημα θὰ δημιουργηθῆ πιθανόν, γιατὶ μέσα στὸ Σύμπαν τίποτε δὲν παθαίνει. Ὅλα μετασχηματίζονται διαρκῶς, σύμφωνα μὲ νόμους ποὺ μόλις σήμερα ἡ ἐπιστήμη ἀρχίζει νὰ μαντεύη.

Ἐκπτώσεις Στὴν Ἀποθήκη:

Ἐμμ. Γ. Μαλακοῦ

ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ 1

(πλησίον Ἁγίου Μάρκου)

Τηλέφωνον 32.809

Γυναικεῖες μεταξωτ.	5.000
Κυλόττες	2.000
Κυλόττες μεταξωτὲς	5.000
Κομπιναιζὸν	6.000
Κομπιν. ζέρσεϋ	8.500
Κομπιν. ζέρσεϋ διπλὸ	10.000
Κομπιν. σατινὲ ἔξτρα	17.500
Κάλτσες ἀνδρικ. ριγὲ	1.600
Σοσόνια ἀνδρῶν	1.500
Ἐσώβρακα κοντὰ	4.500
Ὑποκάμ. ἑταμινὲ	8.000
Ὑποκαμ. ζέρσεϋ	10.000
Ὑποκάμ. καρὼ σπὸρ	12.500
Ὑποκάμ. ζέρσ. ἔξτρα	19.500
Ὑποκ. λινομέτ. ΑΛΑ	26.000

Καὶ πολλὰ ἄλλα εἴδη μὲ μικρὸ ἐλάττωμα στὴ μισὴ τιμή. Πώλησις λιανικὴ καὶ χονδρική.

Σπ. ΠΡΙΣΤΟΡΗΣ Ἐπισκευαὶ ὡρολογίων

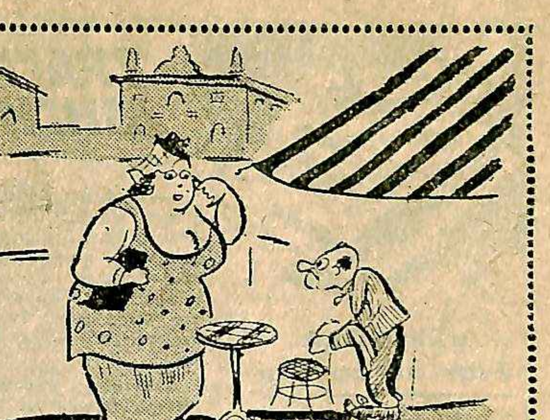

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ

— Καθῆστε, κυρία μου!...

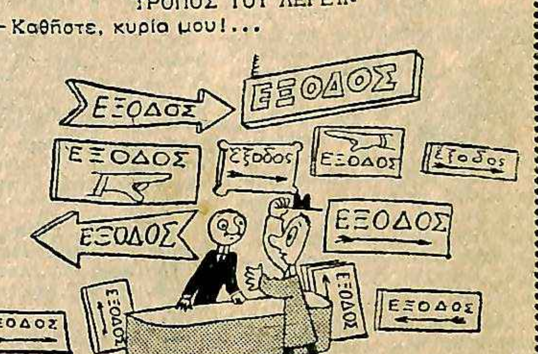

— Ἡ ἔξοδος, παρακαλῶ, ἀπὸ ποῦ εἶνε;

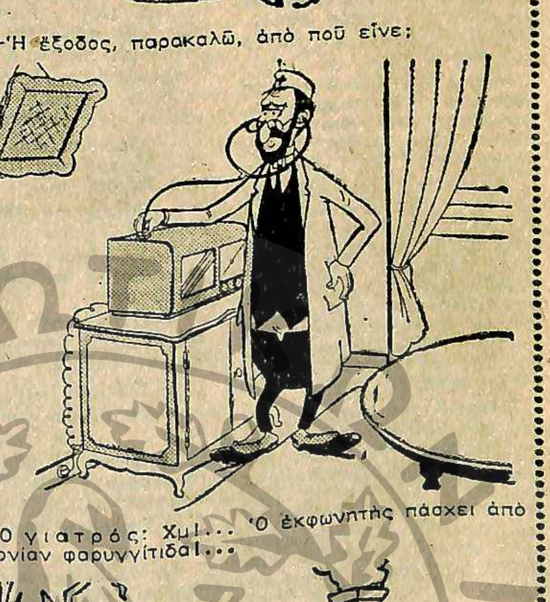

Ὁ γιατρός: Χμ!... Ὁ ἐκφωνητὴς πάσχει ἀπὸ χρονίαν φαρυγγίτιδα!...

— Νὰ σοῦ πῶ: Εἶπα στὴ γυναῖκα μου ὅτι θέλω νὰ ἔχω μιὰ γωνίτσα δική μου σ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«ΣΚΟΤΩΣΑ έναν ἄνθρωπο!»

Ὁ Ματίας Γκερέν, ξαπλωμένος σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, κάπνιζε τὸ ποῦρο του. Ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἑαυτό του. Γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶχε κατακτήσει ἀλματικὰ τὴ δύναμι καὶ τὸν πλοῦτο.

Κι' ὡστόσο, θὰ μποροῦσε νἄχη μερικὲς τύψεις. Πολλὲς ἴσως... Ἀλλὰ σὰν ἄνθρωπος πρακτικὸς ποὺ ἦταν, σκεφτόταν πὼς οἱ τύψεις εἶνε μόνο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν πετυχαίνουν στὴ ζωή. Κι' αὐτὸς εἶχε πετύχει μὲ τὸ παραπάνω.

Ἀναπολοῦσε τώρα μὲ συγκίνησι πὼς εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ ταπεινὸς ὑπάλληλος στὴν Τράπεζα Μοντύ. Τὸν εἶχαν βάλει ὡς βοηθὸ στὸ ταμεῖο.

Μιὰ μέρα, ποὺ ὁ ταμίας μετροῦσε πολλὰ χρήματα, μιὰ δέσμη χαρτονομισμάτων κύλησε κάτω, ἀνάμεσα στὰ πόδια του.

Ὁ Ματίας εἶχεν ἰδῆ αὐτὰ τὰ χαρτονομίσματα κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ δὲν ξεκόλλησε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω τους. Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἐνῶ ὁ ταμίας ἦταν ἀπασχολημένος στὴ θυρίδα μὲ τοὺς πελάτες, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ γλυστρήσῃ ἀθόρυβα, νὰ σκύψη καὶ νὰ πάρη αὐτὴ τὴ δέσμη.

Ἦταν κλοπὴ αὐτὸ ποὺ εἶχε κάμει; Ὁ Ματίας Γκερὲν προσπαθοῦσε νὰ πείση τὸν ἑαυτό του πὼς δὲν ἦταν, μιὰ καὶ δὲν εἶχε βάλει τὸ χέρι του στὸ ταμεῖο. Τὸ ὅτι ὁ ταμίας κινδύνευσε νὰ χάση τὴ θέσι του, αὐτὸ δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθόλου. Γιατὶ θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε πιὸ προσεχτικός.

Ἡ δέσμη αὐτὴ μὲ τὰ χαρτονομίσματα ἦταν ἡ βάσις τῆς περιουσίας του. Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ Ματίας Γκερὲν παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν Τράπεζα καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε ἄρχισε νὰ δίνη τοκογλυφικὰ δάνεια, παίρνοντας γιὰ ἐνέχυρο δαχτυλίδια, ρολόγια, κοσμήματα, διάφορα ἄλλα πολύτιμα ἀντικείμενα.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, εἶχε σχηματίσει ἕνα στρογγυλὸ κεφάλαιο. Χωρὶς ν' ἀφήση τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τοκογλύφου, ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ προσοδοφόρο, ρίχτηκε τότε στὶς ἐπιχειρήσεις κι' ἡ τύχη τὸν εὐνόησε τόσο πολὺ ποὺ ἦταν τώρα ἕνας ἀπὸ τοὺς παράγοντες τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς στὸ Παρίσι.

Ποιὸς ἄλλος θὰ τὰ κατάφερνε καλύτερα

—Τυχερὸς ἢ ἔξυπνος, ψιθύρισε σὲ μιὰ στιγμή, τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι πέτυχα στὴ ζωή. Τί σημασία ἔχει τὸ πὼς ἤμουνα ἄλλοτε τοκογλύφος;... Ποιὸς τὸ θυμᾶται τώρα αὐτὸ ἔπειτα ἀπὸ τὶς τόσες ἄλλες ἐπιτυχίες μου;

Ξαφνικά, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ κι' ἕνας νέος μὲ ὠχρὸ πρόσωπο κι' ἀνήσυχη ἔκφρασι μπῆκε μέσα: ὁ γυιός του ὁ Φίλιππος.

Ὁ Ματίας Γκερέν, βλέποντας τὸ γυιό του σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, πῆρε μιὰ στάσι ἀμύνης. Γιατὶ ἦταν βέβαιος πὼς ὁ Φίλιππος θὰ εἶχε κάμει κάποια καινούργια τρέλλα καὶ πὼς ἐρχόταν γιὰ νὰ τοῦ ζητήση χρήματα.

—Πατέρα, σῶσε με φοβᾶμαι!... ψιθύρισε ὁ νέος.

Τὸ ὕφος τοῦ Ματία Γκερὲν ἔγινε πιὸ αὐστηρὸ ἀπὸ πρίν.

—Ἂν πρόκειται γιὰ χρήματα, εἶνε περιττὸ νὰ μ' ἐνοχλῆς, εἶπε. Γιατὶ ξέρεις πὼς δὲν πρόκειται νὰ σοῦ ξαναδώσω πεντάρα!

Μὰ ὁ Φίλιππος δὲν φάνηκε πὼς πρόσεξε τὰ λόγια του κι' ἐξακολούθησε:

—Ὁρκίσου μου, πατέρα, πὼς θὰ φυλάξης τὸ μυστικὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ.

—Ἀλλὰ τί συμβαίνει, λοιπόν;

—Κάτι ποὺ σὲ ἀφορᾶ ὄχι λιγώτερο ἀπὸ μένα. Ὁρκίσου μου...

—Τί κουταμάρες εἶνε αὐτές; φώναξε ὠργισμένος ὁ Ματίας Γκερέν. Μίλησε...

—Ὁρκίσου μου, πατέρα.

—Καλά, ὁρκίζομαι. Λοιπόν;

Μὲ δυσκολία, σὰν κάτι νὰ τὸν ἔσφιγγε στὸ λαιμό, ὁ Φίλιππος τοῦ εἶπε:

—Σκότωσα ἕναν ἄνθρωπο!

Τὰ πόδια του δὲν τὸν βαστοῦσαν πιά. Καί, μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔπεσε βαρὺς σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀπέναντι στὸν πατέρα του.

—Ἄθλιε!

—Μὴν μὲ βρίζης, πατέρα, εἶπεν ὁ νέος. Γιατὶ τὸ λάθος εἶνε δικό σου... Μὲ τὴν τσιγκουνιά σου, μὲ εἶχες ἀναγκάσει νὰ δανείζωμαι διαρκῶς χρήματα ἀπὸ τοὺς φίλους μου... Καί, λοιπόν..

—Ἄτιμε!

—...Καί, λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τὰ πληρώσω. Χθὲς τὸ βράδυ ἔπαιξα στὴ λέσχη, ἀλλ' ἀντὶ νὰ κερδίσω, ἔχασα τριάντα χιλιάδες φράγκα... Ὁ πιστωτής μου ἦταν ἕνας Βραζιλιανός. Ἔπρεπε νὰ τὸν πληρώσω σήμερα καὶ ἤξερα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένω τίποτε ἀπὸ σένα... Κατὰ τὶς δώδεκα, ἔφυγα ἀπὸ τὴ λέσχη... Ἕνα σωρὸ πένθιμες σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό μου... Στὸ δρόμο, συνάντησα μιὰ παληὰ μου φίλη, τὴ Ζερμαίν... Δὲν ξέρω πὼς κατάφερε νὰ μὲ παρασύρη στὸ σπίτι της... Κι' ἐκεῖ, καθὼς γδυνόταν μπροστά μου, ἔκανε τὴν ἀπερισκεψία νὰ μοῦ δείξη τὰ κοσμήματά της.. Μόλις τὰ εἶδα, τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι μου καὶ δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατηθῶ.. Σὲ μιὰ στιγμή, ρίχτηκα πάνω της καὶ τὰ χέρια μου σφίχτηκαν γύρω στὸ λαιμό της... Νομίζω πὼς δὲν χρειάζεται νὰ σοῦ πῶ ἄλλες λεπτομέρειες.. Σήμερα τὸ πρωΐ, πούλησα τὰ κοσμήματα καὶ ἐξώφλησα τὸ χρέος μου στὸ Βραζιλιανό... Πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι κανεὶς δὲν μὲ εἶδε οὔτε ὅταν μπῆκα, οὔτε ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ζερμαίν...

—Κακοῦργε!... Κλέφτη!

—Πατέρα, δέχομαι τὶς βρισιές σου. Τὸ μόνο ποὺ σοῦ ζητῶ εἶνε νὰ σεβασθῆς τὸν ὅρκο σου... Καὶ κάτι ἄλλο: Ἂν τύχη καὶ μὲ ὑποπτευθοῦν, πρέπει νὰ βεβαιώσης πὼς χθὲς τὸ βράδυ, φεύγοντας ἀπὸ τὴ λέσχη, ἦρθα κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι..

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐνώχλησε τὸ Φίλιππο. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, μάλιστα, ἡ ἀστυνομία συνέλαβε ἕνα γνωστὸ κακοποιό, τὸν Ζὰν Γκωρόν, ὡς δράστη τοῦ φόνου καὶ τῆς ληστείας τῆς Ζερμαίν.

Ἡ δίκη τοῦ Γκωρὸν ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ καὶ τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο.

Ἡ ἐκτέλεσις ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη.

Στὴ σκέψι ὅτι ἕνας ἀθῶος θὰ πλήρωνε στὴ θέσι τοῦ γυιοῦ του, ὁ Ματίας Γκερὲν ἔνοιωσε τὴ συνείδησί του νὰ ἐπαναστατῇ. Καὶ μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι ἀνάγκασε τὸ γυιό του νὰ γράψη μιὰ ἐξομολόγησι τοῦ ἐγκλήματός του.

—Μὴν φοβᾶσαι τοῦ εἶπε. Δὲν θὰ παραδώσω αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι πρὶν ἀπὸ αὔριο τὸ μεσημέρι... Ὡς τότε, ἔχεις ὅλο τὸν καιρὸ νὰ φύγης ἀπὸ τὴ Γαλλία...

Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Φίλιππος εἶχεν ὑπακούσει, χωρὶς νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἀλλά, ξαφνικά, ἕνας τρελλὸς τρόμος ζωγραφίστηκε μέσα στὰ μάτια του.

—Κι' ἂν μὲ πιάσουν προτοῦ νὰ φύγω; φώναξε. Ὄχι!.. Ὄχι!... Δῶσε μου αὐτὸ τὸ χαρτί πατέρα!

Καὶ ὤρμησε ἐναντίον του. Οἱ δύο ἄνδρες ἦρθαν στὰ χέρια. Καί ξαφνικά ἀντήχησε ἕνας πυροβολισμός.

Ὁ Φίλιππος σωριάστηκε νεκρός...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πατέρας του παρουσιάστηκε στὸν εἰσαγγελέα καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν ἐξομολόγησι τοῦ γυιοῦ του, προσθέτοντας ὅτι ὁ Φίλιππος εἶχεν αὐτοκτονήσει γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν καταισχύνη. Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἐξουσίας τὰ μαλλιὰ τοῦ Ματία Γκερὲν εἶχαν γίνει κατάλευκα σὰν τὸ χιόνι...

ΠΩΛ ΒΕΡΝΙΕ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

ΔΙΦΟΡΟΥΜΕΝΟ

— Σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἐπέρασα περίφημα.
— Εἶχες καλὸ δωμάτιο;
— Τὸ δωμάτιο... τῆς καμαριέρας!

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

—Ἀντρούλη μου, μὲ τσίμπησε ἕνα κουνοῦπι!

— Δὲν βρίσκεις τὸ κλειδί; Στάσου νὰ σοῦ ρίξω ἕνα ἄλλο...
— Ὄχι! Ρίξε μου καλλίτερα τὴν τρύπα τῆς κλειδαριᾶς. Αὐτὴν δὲν βρίσκω!

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Ἕνα γράμμα

«Θεῖε Τρούμαν,

Χτὲς μοὔφερε τ' ἀβίζο ὁ ποστιέρης πὼς ἔχω δέμα ἀπ' τὴν Ἀμέρικα, καὶ μὲ γλωσσοφάγανε! Χυθήκανε στσοὶ πόρτες καὶ στὰ παραθύρια καὶ μοῦ φωνάζανε:

«— Ἤβοι, καλέ, ἐσένα κι' ὁ πετεινὸς σοῦ γεννᾶ!»

»— Σκόρδα στὰ μάτια σας, εἶπα καὶ τὴν ἀναπνοή μου τὴν πῆρα στὴν ὁδὸ Σοφοκλέους. Γουστοῦρι πῆγα πρωΐ — πρωΐ νὰ πιάσω πόστο, θεῖε μου.

»Σκάλες καὶ πατώματα ἀνεβαίνω καὶ κονταιασαίνω, ὡς ποὺ δρωμένη καὶ μπαϊλντισμένη βρέθηκα στὴ θυρίδα μὲ τὴν εἰδοποίησι στὸ χέρι. Καὶ καρτεροῦσα... παιδιὰ γεννοῦσα, ὡς ποὺ ν' ἀκούσω τ' ὄνομά μου. Ἀχ νάτανε τὸ μάτι σου νὰ μ' ἔβλεπε ἀπὸ μιὰ μεριά. Σὰν τὴν ναυαγισμένη, σπασμένη μαοῦνα πηγαινορχούμουνα κι' ἀγκομαχοῦσα, φυσοῦσα καὶ ξεφυσοῦσα καὶ βλαστημοῦσα τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή.

»Κι' ἄκουσα κάτι λωλοσερβάγιες στὴν οὐρὰ καὶ ξεφουρνίζανε τουρλοῦ — τουρλοῦ παραμύθια καὶ ἱστορίες γιὰ τὰ δέματα. Ἕνα γεροντοκόριτσο εἶπε πὼς μιὰ γνωστή της βρῆκε τὸ πολιτρὲ μιανοῦ ξουρισμένου Ἀμερικάνου, ποὖχε ἀπὸ πίσω τὴν ἀντρέσα του καὶ τσ' ἤγραφε: «Ἂν εἶσαι λεύτερη, κυρά μου, θὰ σὲ στεφανωθῶ»! Μιὰ ἄλλη πάλι μᾶς εἶπε πὼς ἤλαβε ἕνα σουνένιο πανωφόρι καὶ μέσα στὰ ντυμένα κουμπιὰ τσ' εἴχανε ραμμένες χρουσὲς λίρες!

»Τἄκουγα θεῖε μου, καὶ τρέχανε τὰ σάλια μου! Καὶ περίμενα νὰ 'δῶ τί θἄνε καὶ τὸ δικό μου τὸ κισμέτι.

»Τέλος κατὰ τσ' ἕντεκα ἀκούω μιὰ ἀγριοφωνάρα, λὲς καὶ βρισκόμουνα στὸ Χαϊδάρι: «Ἐφταλία ἡ Σμυρνιά! Ποῦ εἶνε ἐπιτέλους αὐτὴ ἡ Φταλία;»

»— Παροῦσα! εἶπα μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια.

«— Σιγὰ νὰ μὴ σπάσης τ' αὐγά! Ἀμ κουνήσου, χριστιανή μου...» φωνάζει καὶ μ' ἀγριοκυττάζει ὁ τζαναμπέτης.

»Ἤθελα νὰ τὸν σκυλοβρίσω, νὰ βγάλω τ' ἄχτι μου, ἀλλὰ κατάπια τὴν γλῶσσα μου, ἤδωκα τόπο τσ' ὀργῆς ὡς ποὺ νὰ βάλω τὸ δέμα στὸ χέρι.

»— Νά, καλέ, τσ' ἔξη χιλιάδες σου, τοὖπα κοπλιμεντόζικα, νά κι' ὁ βεσικάς, καὶ τὸ στεφανοχάρτι μου γιὰ πιὸ σιγουράντζα.

«— Σὰν πολλὰ τὰ λές. Πάρε τὸ νούμερο σου, καὶ τράβα στὴν ἄλλη οὐρά, μοῦ λέει.

»Ἐκεῖ πιὰ ἤτανε πατῆσμε καὶ πατῶσε, θάλασσα τὰ κεφάλια, πελτὲς τὰ κορμιά. Οἱ μπροστινοὶ τσιρίζανε, οἱ πισινοὶ κλωτσούσανε, ἀναμπουμποῦλα, ἄρτσι βούρτσι, οὗλοι κουλουβάχατα.

»Εὐτυχῶς — μαύρη εὐτυχία — ἀποῦντο μεσημέρι, βρέθηκε τὸ δέμα μου. Βάλε προσοχὴ τώρα θεῖε μου.

«— Τί ἔχει μέσα; Τί σοῦ στέλνουνε;» μ' ἀρωτᾶ ὁ μαγκαζινιέρης, μὲ τσέρα, καὶ σουράτι.

»— Τὴν ἀτομικὴ μπόμπα! τοὖπα στὸ κογιονιαμέντο.

»Μὰ ἐκεῖνος, ἀρπᾶ μὲ γινάτι ψαλλίδια, λάμες, μαχαίρια καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ κόβει τσοὶ σπάγγοι, τ' ἀνοίγει καὶ γουρλώνει ἄγρια τὰ μάτια του.

»Νὰ μὴ σὲ ντραπῶ, θεῖε μου, ἕνα δυὸ κυλόττες σὲ κολόρια μπαριαμλήδικα πεταχτήκανε.

«—Θὰ πληρώσης, μοῦ φωνάζει ὁ γρουσούζης. Ὄχι ὅμως τώρα. Θὰ ξανάρθης αὔριο καὶ θὰ πᾶς στὸ κουμέρκι νὰ σ' ἐκτιμήσουνε καὶ νὰ σοῦ κολλήσουνε ἕνα μπιλιέτο».

»—Τσῆ μάνας σου καὶ τσ' ἀδελφῆς σου νὰ κολλήσουν τὸ μπιλιέτο! Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη τὴν ἐκτίμησί σου. Εἶμαι Σμυρνιά! τοῦ φώναξα.

»Καὶ φώναζα, σπάραζα, τάραζα. Τίποτα ὅμως! Γι' αὐτὸ στὰ γράφω, γιὰ νὰ τους κάνης τὸ ντερμπιέ τους. Πιὸ καλὰ νὰ μοῦ στέλνατε μιὰ λουμουζίνα, ποῦ οὗλοι τσοὶ πήρανε ἄσκαστα, χωρὶς δασμοὺς καὶ κουμερκιάτικα. Ἀ! ἐδῶ πιὰ δὲν ἔχουνε τὸ Θεό τους, θεῖε μου!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκόρ

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

— Νὲ βάρ, νὲ γιόκ; Ντουσσούνμα! Τί ἔκεις μπρέ; ρωτοῦσε περίεργος τὸν Κιρκὸρ ὁ ξάδερφός του ὁ Ἀρτίν.

— Οὐλὲν ἐσοὺ ντὲν κατάλαβες πὼς τουρλοῦ - τουρλοῦ ντέρτια, μεράκια, σεβντὰ ἔκω; ἀπάντησε ὁ Κιρκόρ.

— Βάϊ, καταφερτζῆ, βάϊ! Αὐτὸ ἴτς ποτὲ ντὲν πίστευα. Ἀσκ ὀλσοὺν, σιγανὸ ποτάμι εἶσαι, Κιρκόρ.

— Ἄϊντε μπέ, τί τέλεις; Σάλια-μπάλια νὰ κάνω; Τρουμπέττα νὰ πάρω νὰ φωνάζω πὼς μιὰ κοπέλλα γνώρισα; Πὼς ἀκσὰμ σαμποχτὰν γκοντὰρ μπερςμπὲρ γλέντησα; Ὀλμὰζ μπέ. Ἰντροπὴ εἶνε

— Ἀφερίμ! Γιαβουκλοῦ σου μεάλη σημασία ντίνεις. Μπράβο, ἀντὰμ ἀκιλὴ εἶσαι Κιρκόρ!

— Ἄμα γληγορομπούχτιστο εἶμαι. Τώρα βαζγιεστίμ. Νὰ σιχτιρντίσω τέλω καὶ φοβᾶμαι.

— Γιατὶ μπέ; Νὲ ντεμὲκ φοβᾶσαι;

— Αὐτή, Ἀρτινάκι γιαβρούμ ἴτς ντὲν λογαριάζει τίποτα. Μεάλο ταβατοῦρι τὰ κάνει, γι' αὐτὸ ἀποφεύγω. Αὐτὴ μιὰ ὥρα χωρὶς νὰ βλέπη ἐμένα, νὰ ζήση ντὲν μπορεῖ, ἰτρελλὴ τὰ ἔνεται! Τὰ ρωτάει πάνω - κάτω: νέρντε Κιρκόρ; Καὶ ἅμα μάτη πὼς σιχτὶρ πιλάφι χαζιρεύω νὰ ντώσω, τὰ ζωντανέψη μέσα τζινέρια τση γινάτι, πάθος - πάτος, μεράκι. Αἷμα τὰ τέλει νὰ πίνη. Βαλαὰ - μπιλαὰ πιστόλι ἔκει, καπάτσα εἶνε, φονικὸ τὰ κάνει, γιαβρούμ. Γι' αὐτὸ τέλω σήμερα κοντά μου νὰ εἶσαι, Ἀρτίν.

— Βάϊ βάϊ μπελαλοῦ εἶνε;

Ὁ Κιρκὸρ μὲ φωνὴ ποὺ λὲς κι' ἔβγαινε ἀπ' τὸν τάφο τοῦ ἀπάντησε:

— Ναί, μπέ. Ἐχτές, προχτὲς ἐργκιοὺν χαμπάρι στέλνει ἐμένα πὼς τέλει νὰ δῆ. Καὶ τώρα τὰ ἔρτη. Πεταμένος θὰ ἔνομαι ἀπὸ φόβο μου!

— Καὶ γώ, μπρὲ Κιρκὸρ σ' αὐτὸ ὑπότεσι τί μπορῶ νὰ κάνω;

— Ἕνα ὄμορφο σκέντιο ἔκω: Αὐτὴ πικίντυνη, κακοῦργα εἶνε νὰ σκοτώση ἐμένα τὰ τέλει.

— Ἔ, λοιπόν, λέγε τί τέλεις, Κιρκόρ, σοϊλὲ μπακαλούμ.

— Τώρα ποὺ τἄρτη ἐσοὺ πολίτσια τὰ κάνεις πὼς εἶσαι. Αὐτὴ τσαμποὺκ - τσαμποὺκ τὰ μπῆ μέσα, τὰ κυττάζει ζερβὰ ντεξιά, γροτιὲς τση τὰ σφίξη μίξη, ὕστερα τσάντα - μάντα τση τ' ἀνοίξη πιστολιὰ ἐμένα νὰ ρίξη. Τότε ἐγκὼ τὰ πῶ: Οὐλὲν κάτσε φρόνιμα, γιατὶ τὰ σὲ κάνω τεσλὶμ καρακόλι. Καὶ τὰ βῆξω χαμπάρι νὰ σοῦ ντώσω. Γιαβὰς - γιαβὰς ἐσοὺ τὰ μπῆς μέσα καὶ τὰ φωνάξης: «Μαντὰμ μυστικὸ ἀστυνομία εἶμαι, ἄϊντε καρακολὰ βερετζέϊμ.

— Μπραβο, Κιρκόρ, σπουντσίο κόλπο εἶνε.

Κι' ἀμέσως κρύφτηκε ὁ Ἀρτὶν ἕτοιμος νὰ παίξη τὸ ρόλο του.

Σὲ λίγο ἦρθε ἡ γκόμενα.

— Ἤτελες νὰ βλέπης ἐμένα; τὴν ρώτησε φοβισμένος ὁ Κιρκόρ.

— Ναί, τοῦ εἶπε μὲ ὕφος ἄγριο.

— Ἄϊντε, μπακαλούμ, ν' ἀκούσω.

— Κιρκὸρ γιαβρούμ Κιρκὸρ κουζούμ, ἂν ἤξερες...

— Ἔλα μπρέ, κλάμματα ἄφησε.

— Μὴ φέρεσαι ἀπότομα, χρυσέ μου. Θέλω νὰ χωριστοῦμε σὰν φίλοι, ὄχι σὰν ἐχθροί.

— Ἀναντίμ, μπέ! Βάϊ! βάϊ! ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε; Ἀπὸ ποῦ τὄματες: Σοϊλὲ μπέ. Ἄμα ὄκι καλλίτερα νὰ μὴν πῆς ἐμένα. Ἥσυχα νὰ χωρίσουμε. Αὐτὸ ψεύτικο ντουνιὰ αὐτὰ ἔκει.

— Ἀχ! Κιρκόρ, δὲν πίστευα ποτὲ ἔπειτα ἀπὸ τὸ φλογερὸ ἔρωτα ποὖχες πὼς θὰ δεχόσουνα μὲ τόση ἀδιαφορία νὰ χωρίσουμε.

— Γιατὶ μπέ τί τὰ κερντίσουμε;

— Ὥστε ἀφοῦ εἶνε ἔτσι μπορῶ νὰ σοῦ φανερώσω γιὰ τί σκοπὸ ἦρθα.

Κι' ἀμέσως σκαλίζει μὲ λύσσα τὴν τσάντα της.

— Ἀμάν! Ἀμάν! φωνάζει τρομαγμένος ὁ Κιρκὸρ καὶ ξεροβήχει.

Εὐθὺς ὁ Ἀρτὶν ποὺ ἄκουσε τὸ συνθηματικὸ βήξιμο σὰν ἀνεμοστρόβιλος μπῆκε μέσα.

Μὰ ἡ γκόμενα τοῦ Κιρκὸρ ἀτάραχη συνέχισε νὰ σκαλίζη τὴν τσάντα της καὶ νὰ λέῃ:

— Κιρκὸρ δὲν μ' ἀρέσει νὰ σὲ κοροϊδεύω, σοῦφερα λοιπὸν τὸ πολιτρέ σου, γιατί — μὴ σοῦ κακοφανῆ — τάσιαξα μὲ τὸ φίλο σου τὸν Ἀρτίν.

Κόκκαλο ὁ φουκαρᾶς ὁ Κιρκόρ. Κι' ὅταν σὲ λίγο συνῆρθε, γύρισε κι' εἶπε στὸν Ἀρτίν:

— Ἄκουσες μπέ; Μπαναπόντη ἄντρωπο εἶσαι. Ἐγὼ σκοτωμένο τὰ κάνω ἐσένα! Τζιέρια μου ἤκαψες. Τὰ φάω μάτι σου!..

Κι' ἔσκασε τοῦ Ἀρτὶν ἕνα ἠχηρὸ χαστοῦκι.

Σ. Ρ.

Τί τοὺς ἔλειπε

Ἕνας μουσικοδιδάσκαλος διαπληκτίζεται καθημερινῶς μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ πολλὲς φορὲς τὸ ἀνδρόγυνο φτάνει μέχρις ἀνταλλαγῆς γροθοκοπημάτων. Μιὰ μέρα ὁ μουσικοδιδάσκαλος λέει ἀπελπισμένος στὴν γυναῖκα του:

— Μά, ἐπὶ τέλους τί μᾶς λείπει καὶ δὲν μποροῦμε νὰ συμφωνήσωμε;

— Μᾶς λείπει, ἀπαντᾶ ἐκείνη, ἐκεῖνο ποὺ λείπει καὶ ἀπ' τὴ μουσική σου... Ἡ ἁρμονία!

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Πολλὰ βαρὺς

Ἔλα δῶ, γκαρσόν! Ἔλα δῶ γρήγορα νὰ μὴ σὲ φέρουνε τέσσερις. Τί καφὲς εἶν' αὐτός; Πῶς εἶπες; Καφές; Εὐχαριστῶ πολύ. Τὸ βλέπω ὅτι εἶνε καφές, δὲν εἶμαι οὔτε στραβός, οὔτε στεροῦμαι τῶν ὀσφραντικῶν μου ὀργάνων, δυστυχῶς. Ἀλλὰ σὲ ρωτῶ τί καφὲς εἶνε; Εἶνε πολλὰ βαρὺς καὶ ὄχι; Ὅσο εἶνε αὐτὸς πολλὰ βαρὺς καὶ ὄχι, ἄλλο τόσο εἶμαι ἐγὼ Ἰνδονήσιος. Κι' ἐγὼ παιδί μου, τὸν πίνω πολλὰ βαρὺ καὶ ὄχι. Φαίνεται ὅμως ὅτι πήρατε καινούργιο ταμπὴ στὸ βρωμοκαφενέ σας καὶ βάζει ἐκεῖ τὸ μπρίκι καὶ ὅ,τι βγῆ.

Ἄκου δῶ, λοιπόν, παιδί μου, νὰ σοῦ κάνω λίγη θεωρία περὶ πολλὰ βαρὺν καὶ ὄχι, νὰ σοῦ ἐντυπωθῆ καὶ νὰ μὴν ἔχουμε ἄλλη παρεξήγησι, ποὺ δὲν ξέρω ποῦ μπορεῖ νὰ καταλήξῃ. Ἐγώ, ποὺ λές, εἶμαι ὁ Πελοπίδας ὁ νευρικός. Καὶ τὸν καφέ μου, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, τοὶ πίνω πολλὰ βαρὺν καὶ ὄχι, σὰν ἀξιοπρεπὴς πολίτης. Καὶ ξέρεις τί θὰ πῆ πολλὰ βαρὺς καὶ ὄχι; Πολλὰ βαρὺς καὶ ὄχι, λοιπόν, θὰ πῆ πολὺς καφὲς γιὰ νὰ γίνη βαρὺς καὶ τὸ «ὄχι» θὰ πῆ ὄχι πολλὴ ζάχαρη, γιὰ νὰ μὴ γίνη πετιμέζι. Καὶ ἐπὶ πλέον, ὅταν λέμε πολλὰ βαρύν, ἐννοοῦμε ἀπαραιτήτως καὶ παχὺ καϊμάκι — μισὸ δαχτυλο τουλάχιστον — χωρὶς ἴχνος φουσκάλας ἀπὸ τὶς ἀηδεῖς ἐκεῖνες σαπουνοφοῦσκες ποὺ ἔχουν οἱ γλυκὺ — βραστοὶ καὶ οἱ τούτοις ὅμοιοι παληοκαφέδες.

Αὐτὸς ὅμως ποὺ μοὔφερες δὲν εἶνε πολλὰ βαρὺς καὶ ὄχι. Εἶνε ἕνα ὁποιοδήποτε μαυροζουμι. Καὶ ἐπὶ πλέον ἔχει καὶ δυὸ φουσκάλες ἐντελῶς ἀδικαιολόγητες. Κι' ἐγώ, παιδί μου, ὅταν βλέπω φουσκάλες στὸν καφέ μου, φουσκώνω ὁ ἴδιος, ἐξάπτομαι, ἐκνευρίζομαι καὶ κάνω σαματά. Μπορῶ, δηλαδή, νὰ φτάσω καὶ μέχρι Κακουργιοδικεῖο, μὲ καταλαβαίνεις παιδί μου; Τί εἶπες: Ἂν τὸν δοκίμασα; Μὰ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀνάγκη νὰ τὸν δοκιμάσω, ἠλίθιε! Τὸν βλέπω καὶ τὸν ὀσφραίνομαι. Καὶ καταλαβαίνω περὶ τί εἴδους καφὲ πρόκειται. Τέτοιον καφὲ ἐγὼ δὲν τὸν πίνω. Ἐγὼ τέτοιον καφὲ ἢ τὸν γυρίζω πίσω, ἤ, ἂν ἔχω νὰ κάνω μὲ κανένα ἐπίμονο βλάκα σὰν καὶ σένα, τὸν ἀρπάζω καὶ στὸν ἀδειάζω στὸ παληόμουτρό σου.

Λοιπόν, ἅρπα τον καὶ χάσου ἀπὸ μπροστά μου. Θὰ τὸν πᾶς πίσω καὶ θὰ πῆς τοῦ παληοταμπῆ σου νὰ μοῦ φτιάξη πολλὰ βαρὺν καὶ ὄχι, μεγαλοπρεπῆ, ἐπίσημο καὶ μὲ ὅλα τὰ δοκουμέντα. Νὰ τὸν ρουφήξω νὰ καλμάρουν τὰ νεῦρα μου. Γιατὶ ἐγώ, παιδί μου, τὸν καφὲ τὸν πίνω γιὰ νὰ ἡσυχάσουν τὰ νεῦρα μου καὶ ὄχι νὰ ἐξαφθοῦν περισσότερο. Αὐτὸν νὰ πᾶς νὰ τὸν δώσης σὲ κανέναν ἀτζαμῆ τοῦ καφέ. Ἐγὼ εἶπα καὶ ἐπιμένω: Πολλὰ βαρὺν καὶ ὄχι. Καὶ χοντρὸ φλυτζάνι, βλάκα. Ὁ πολλὰ βαρὺς καὶ ὄχι πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ τοποθετῆται σὲ χοντρὸ φλυτζάνι καὶ ὄχι σ' αὐτὸ τὸ ψιλὸ ποὺ μοὔφερες καὶ μοῦ θυμίζει τὰ φλυτζανάκια τῆς θείας μου τῆς Εὐανθίας. Ἄειντε... Ἅρπα τον καὶ πήγαινε νὰ ἐκτελέσης τὴ διαταγή μου. Κι' ἂν δὲν ξέρη ὁ ταμπῆς σας νὰ φτιάξη πολλὰ βαρὺν καὶ ὄχι, θὰ 'ρθῶ καὶ θὰ τὸν μάθω ἐγώ, μὲ τὸ μπρίκι στὸ κεφάλι. Καὶ πές του, ὅτι εἶνε τοῦ Πελοπίδα τοῦ νευρικοῦ, κι' αὐτὸς θὰ καταλάβη. Ἄειντε, παληόκορμο. Πάρ' τον καὶ φύγε γιὰ νὰ μὴ σοῦ κάνω τὰ μοῦτρα σου καφενεῖο. Εἶπα καὶ ἐπαναλαμβάνω: Πολλὰ βαρὺν καὶ ὄχι, χοντρὸ φλυτζάνι καὶ νὰ μὴ γυρίση τὸ καϊμάκι. Ἄειντε, γιατὶ ἐγὼ ἦρθα νὰ πιῶ καφὲ καὶ ὄχι νὰ πάω κακούργημα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ὁ Κόλιας βέρος Μενιδιάτης, μαλώνει στὴν ταβέρνα καὶ τρώει μιὰ καρεκλιὰ στὸ κεφάλι. Πηγαίνει στὴ γυναῖκα του μὲ ἀνοιγμένο τὸ κεφάλι.

—Ἄς τα γυναῖκα! Ἔφαγα μιὰ καρεκλιὰ κατακέφαλα. Μὰ δὲ θὰ τ' ἀφήσω νὰ περάση ἔτσι...

— Τί θὰ κάνης Κόλια;

— Θὰ βάλω κανέναν ἐπίδεσμο! ...

Οἱ πυραμίδες ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Τί συμπεραίνουν οἱ ἀρχαιολόγοι

Πετῶντας μὲ ἀεροπλάνο πάνω ἀπ' τὴν ἐπόμενη κινεζικὴ ἐπαρχία τοῦ Σενσί, τῆς δυτικῆς Κίνας, ὁ συνταγματάρχης Μώρις Σέχαν, διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης ἀεροπορικῆς ἑταιρείας, ἀνακάλυψε σὲ μιὰ ἔρημη κοιλάδα πολλὲς πυραμίδες, ἀρχαιότερες ἀπ' τῆς Αἰγύπτου. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς ἦσαν σχετικῶς μικρὲς καὶ ἁπλώνονταν σὲ ἔκτασι 100 τετραγωνικῶν μιλλίων περίπου. Ὑπῆρχαν ὅμως δυὸ τεράστιες, ποὺ εἶχαν — κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ συνταγματάρχου — ὕψος 300 μέτρων καὶ πλάτος κάθε πλευρᾶς 450.

Ἐνῶ οἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου δέχονται ἀπὸ αἰῶνες τὶς ἐπισκέψεις τόσων ἀρχαιολόγων καὶ περιηγητῶν, οἱ κινεζικὲς ἔμεναν ἄγνωστες ὡς τώρα. Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς περιοχῆς δὲν τοὺς ἔδιναν καμμιὰ σημασία, θεωρῶντας τις ἁπλῶς ὡς τάφους προγόνων, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνοχληθοῦν οἱ ψυχές τους. Μετὰ τὴν ἀνακάλυψί τους ὅμως ἀπ' τὸ συνταγματάρχη Σέχαν, θὰ τὶς μελετήσουν οἱ σοφοί, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τί κρύβουν στὸ ἐσωτερικόν τους καὶ ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες χτίσθηκαν. Πάντως, ἡ ἡλικία τους κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 2.500 μέχρι τῶν 4.000 χρόνων.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ προξένησε μεγάλη ἔπληξι στοὺς κοινοὺς θνητούς, ὄχι ὅμως καὶ στοὺς λίγους ἀρχαιολόγους ποὺ ἔχουν μελετήσει τὶς πρῶτες κινεζικὲς θρησκεῖες. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε ὅτι αὐτοὶ προέβλεπαν τὴν ὕπαρξι τῶν πυραμίδων, γιὰ τοὺς παρακάτω λόγους:

Οἱ ἄνθρωποι τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς βρισκόντουσαν ἀκόμη σὲ ἡμιαγρία κατάστασι, ὅπως ἄλλωστε τοὺς παριστάνουν διάφορα σχεδιογραφήματα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Φοροῦσαν τομάρια ζώων, πρόχειρα κομμένα καὶ ραμμένα στὸ σῶμα τους. Ἄντρες καὶ γυναῖκες ἦσαν ὡπλισμένοι μὲ τόξα καὶ βέλη, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξασφάλιζαν τὴν τροφή τους. Ἂν δὲν κατάφερναν νὰ σκοτώσουν τίποτε, ἔπρεπε νὰ τραφοῦν μὲ ἀγρίους καρπούς, φύλλα, ρίζες καὶ ἔντομα.

Δὲν εἶχαν δρόμους, οὔτε χωριά, οὔτε μέσα γιὰ νὰ μετροῦν τὸ χρόνο ἢ γιὰ νὰ καθορίζουν τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Τὴν ἡμέρα τοὺς βοηθοῦσε ὁ ἥλιος. Τὴ νύχτα ὅμως, δὲν ἤξεραν ποιὰ διεύθυνσι ν' ἀκολουθήσουν, γιὰ νὰ φτάσουν στὴ σπηλιά τους.

Ἔμαθαν λοιπὸν νὰ συμβουλεύωνται τὰ ἄστρα, ὅπως ἔκαναν τὴν ἡμέρα γιὰ τὸν ἥλιο. Πρόσεξαν πρῶτα τὸ Γαλαξία. Ἔπειτα τοὺς ἔκαμε ἐντύπωσι τὸ ὅτι διάφορα ἄστρα φαινόντουσαν νὰ τριγυρίζουν ἕνα κεντρικὸ καὶ λαμπερώτερο ὅλων: τὸν Πολικὸ Ἀστέρα. Συνεπέραναν λοιπὸν ὅτι αὐτὸς κυριαρχοῦσε σ' ὅλα τ' ἄλλα.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν, κατὰ τὶς ἀντιλήψεις τους, ἕνα πανύψηλο βουνό, ὄχι ἀκανονίστου σχήματος σὰν τὰ βουνὰ τῆς γῆς, ἀλλὰ τετράγωνο καὶ κανονικό, μὲ τὸν Πολικὸ Ἀστέρα στὴν κορυφή του. Στὸ βουνὸ αὐτὸ κατοικοῦσε ἡ μεγάλη Δύναμις, ποὺ κυβερνοῦσε τὸν κόσμο.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι λάτρευαν αὐτὴ τὴ Δύναμι, σκέφθηκαν νὰ στήσουν στὴ γῆ ὁμοιώματα τοῦ βουνοῦ τοῦ οὐρανοῦ. Ἔτσι γεννήθηκαν οἱ πυραμίδες, ποὺ χρησίμευαν ἐπίσης γιὰ τὸν προσανατολισμὸ τῶν ὁδοιπόρων, γιατὶ οἱ τέσσερες πλευρές τους ἔβλεπαν πρὸς τὸ Βορρᾶ, τὸ Νότο, τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴ Δύσι.

Οἱ ἰδέες αὐτὲς γεννήθηκαν πρῶτα στὴ δυτικὴ Ἀσία — ἴσως στὴ Συρία, τὴ Μεσοποταμία, τὴν Περσία ἢ τὴ Μικρὰ Ἀσία — κι' ἀπὸ κεῖ διαδόθηκαν στὴν Κίνα, στὴν Αἴγυπτο καὶ στὶς Ἰνδίες. Ἀργότερα πέρασαν τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ — ὄχι μιὰ μόνον, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς — κι' ἔφτασαν στὴν Ἀμερική.

Εἶχαν βρεθῆ ἤδη πυραμίδες στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴν Κεντρικὴ Ἀμερική. Δὲν ἀπόρησαν λοιπὸν οἱ ἀρχαιολόγοι, ὅταν ἀνακαλύφθηκαν καὶ οἱ κινεζικές.

Οἱ Κινέζοι συμβόλιζαν μὲ διάφορα χρώματα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος: μὲ μαῦρο τὸ Βορρᾶ, κυανοπράσινο τὴν Ἀνατολή, κόκκινο τὸ Νότο καὶ ἄσπρο τὴ Δύσι. Γιὰ τὸ κέντρον χρησιμοποιοῦσαν τὸ κίτρινο. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο οἱ κινεζικὲς πυραμίδες ἔχουν κομμένη τὴν κορυφή τους, ὥστε νὰ σχηματίζεται ἐκεῖ μιὰ ἐπίπεδη ἐπιφάνεια, βαμμένη κίτρινη.

Γύρω ἀπ' τὴ μεγαλείτερη πυραμίδα διασώζονται τὰ ἴχνη ἑνὸς περιτειχίσματος, ποὺ ἔχει μῆκος περίπου 4 χιλιομέτρων καὶ μεγάλες πύλες στὶς τέσσερες πλευρές του. Αὐτὸ δείχνει ὅτι ἡ πυραμὶς ἦταν ἕνα εἶδος ναοῦ, ὅπου γινόντουσαν θρησκευτικὲς τελετὲς πρὸς τιμὴν τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος. Στὶς τελετὲς δὲ αὐτὲς ἔπαιζε βασικὸ ρόλο ἡ αἱματοχυσία, γιατὶ ἡ πίστις ὅτι τὸ αἷμα περιέχει ὑπερφυσικὴ δύναμι ἦταν ἀρχαιότερη ἀκόμη κι' ἀπ' τὴ λατρεία τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἄστρων. Ἄλλωστε οἱ θυσίες τῶν αἰχμαλώτων ἦσαν συνηθισμένες στὴν ἀρχαία Κίνα.

Ἂν — ὅπως πιστεύεται — οἱ κινεζικὲς πυραμίδες εἶνε τάφοι μεγάλων προσωπικοτήτων, οἱ ἐπίσημοι νεκροὶ δὲν κοιμοῦνται μόνοι κάτω ἀπ' αὐτές. Τὸ ἔθιμο ἐπέβαλλε νὰ θάβωνται μαζί τους τὰ ζῶα τους, οἱ ὑπηρέτες τους καὶ τὰ ἀτομικά τους ἀντικείμενα. Αὐτὸ ἐξακριβώθηκε ὅταν ἀνακαλύφθηκε ὁ τάφος τοῦ αὐτοκράτορος Βὰνγκ Τσιέν, ποὺ ὑπῆρξε... ἕνας φοβερὸς ληστής, πρὶν ἀνεβῆ στὸ θρόνο! Μέσα σ' αὐτὸν βρέθηκαν τὰ λείψανα τῶν δυστυχισμένων δούλων του, ποὺ εἶχαν ταφῆ ζωντανοὶ γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ στὴν ἄλλη ζωή!

Ποιὸς βασιλεὺς εἶνε θαμμένος στὴ μεγάλη πυραμίδα τοῦ Σενσί; Πιθανώτατα ὁ θρυλικὸς «Κίτρινος Αὐτοκράτωρ», ποὺ βασίλευε ἐκεῖ τὸν 25ον αἰῶνα π. Χ. καὶ ποὺ ὑπῆρξε ὁ ἱδρυτὴς μιᾶς ἀπ' τὶς σημερινὲς κινεζικὲς θρησκεῖες, τοῦ «ταοϊσμοῦ».

Οἱ ἀρχαιολόγοι ὑπολογίζουν νὰ βροῦν μέσα σ' αὐτὴν τὴν πυραμίδα, μπρούντζινα ἀγγεῖα, μεγάλα πήλινα σκεύη καὶ τρίποδες, πολύτιμες πέτρες σύμβολα καὶ μάσκες ζώων ἀπὸ ἀσήμι, ὄχι ὅμως καὶ χρυσᾶ κοσμήματα, γιατὶ ἡ κατεργασία τοῦ χρυσοῦ ἦταν ἄγνωστη τότε ἀκόμη στὴν Κίνα.

Ἡ μυστηριώδης πυραμίς, ποὺ εἶδε νὰ περνοῦν γύρω της ἀμέτρητες γενεές, θὰ φανερώση ἐπὶ τέλους τὰ μυστικά της στὴν Ἐπιστήμη...

Καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι περιμένουν μὲ ἀπολύτως δικαιολογημένη ἀνυπομονησία τὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα ποὺ θὰ ἱκανοποιηθῆ, ἐπὶ τέλους, ἡ περιέργειά τους.

Μιὰ καινούργια ἀνακάλυψη ἔγινε τώρα μὲ τὶς πoῦδρες **Tokalon**. Ἕνα νέο θαυμαστὸ στοιχεῖο ποὺ ὠμορφαίνει τὸ δέρμα, ἀνακατεύεται προσεκτικὰ μὲ τὴν πιὸ λεπτὴ πούδρα καὶ δίνει ἕνα ὡραῖο χρῶμα καὶ ζωηρὴ λάμψι στὴν ἐπιδερμίδα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο μὲ παροιμία

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΟΛΑ – ΠΥΡ. 2) ΟΠΙΟΝ. 3) ΙΒΗΡ – ΟΡΘΑ. 4) ΣΟΥΤ – ΒΕΡΑ. 5) ΙΦ – ΑΝ. 6) ΖΩ – ΕΝ. 7) ΤΡΕ – ΑΙΞ. 8) ΙΑ – ΣΡ. 9) ΚΕ – ΟΥ. 10) ΝΑΟΣ – ΤΟΥΡ. 11) ΑΙΑΣ – ΦΑΚΗ. 12) ΤΕΚΕΣ. 13) ΕΥΑ – ΙΛΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΟΧΙ – ΑΒΕ. 2) ΦΟΡΤΕ. 3) ΑΡΗΣ – ΝΑΜΑ. 4) ΡΟΥΖ – ΙΜΑΣ. 5) ΤΟ – ΤΑ. 6) ΤΙ – ΩΣ. 7) ΒΙΑ – ΟΚΑ. 8) ΒΑ – ΣΤ. 9) ΟΝ – ΣΥ. 10) ΟΡΑΝ – ΡΟΥΦ. 11) ΠΥΡΑ – ΡΑΦΙ. 12) ΑΔΙΚΟ. 13) ΡΕΑ – ΗΒΗ.

Τὰ δὲ ἀρχικὰ τῶν ὁριζοντίων λέξεων σχηματίζουν διαβαζόμενα στὴ σειρὰ τὴν ἑξῆς παροιμία:

«ΟΠΟΙΟΣ ΒΙΑΖΕΤΑΙ ΣΚΟΝΤΑΦΤΕΙ»

Διπλῆ ἀκροστιχὶς

1) ΑΒελ. 2) ΘΟυκυδίδης. 3) ΗΛιος. 4) ΝΟτος. 5) ΑΣία.

Καθέτως, μὲ τὰ πρῶτα γράμματα σχηματίζεται ἡ θεὰ «ΑΘΗΝΑ».

Καὶ μὲ τὰ δεύτερα ἡ πόλις «ΒΟΛΟΣ».

Ἐπιγραφὴ

Διαβάζοντας τὰ γράμματα ἀπὸ τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχὴ μπορεῖτε νὰ διαβάσετε τὴν ἐπιγραφή:

«ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ».

Ἐπώνυμα ἀστέρων

1) ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ. 2) ΛΑΜΟΥΡ. 3) ΝΓΑΙΒΙΣ. 4) ΠΑΟΥΕΡ. 5) ΜΠΟΓΚΑΡΤ. 6) ΜΠΟΥΑΓΙΕ. 7) ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ. 8) ΚΟΥΠΕΡ.

Γεωγραφικὸ παιγνίδι

1) ΚΟΡΙΝΘΟΣ, 2) ΚΑΛΑΜΑΙ. 3) ΝΑΥΠΛΙΟΝ, 4) ΤΡΙΠΟΛΙΣ, 5) ΛΕΧΑΙΝΑ.

Πόλεις καὶ Ἰσημερινὸς

Ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ βρίσκονται ἡ Ἁγία Ἑλένη, τὸ Ριο Ἰανέϊρο, ἡ Βαταβία καὶ ἡ Ζανζιβάρη.

Ἡ λύσις τοῦ 139ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΤΕΪΟΝ – ΡΥΤΙΣ – ΣΙΩΠΗ. 2) ΑΝΑ – ΚΑΙ. 3) ΠΕΥΚΟ – ΚΡΕΜΑ – ΓΟΡΓΑ. 4) ΣΤΟΑ – ΑΚΡΑ. 5) ΣΙΑΜ – ΑΣΤΕΡΙΑ – ΑΝΙΑ. 6) ΥΟΣ – ΣΑΙ. 7) ΔΑΚΡΥ – ΠΑΠΑΣ – ΝΩΠΟΣ. 8) ΛΑΓΟΙ – ΑΘΗΝΑ. 9) ΑΡΑ – ΣΥΚΟΝ – ΡΙΣ. 10) ΜΑΪΟΣ – ΟΜΙΛΩ. 11) ΑΜΑΞΑ – ΑΦΡΟΣ – ΚΕΝΟΙ 12) ΙΣΑ – ΝΑΙ. 13) ΣΑΡΑ – ΙΑΤΡΙΚΗ – ΑΜΑΡ. 14) ΑΞΩΝ – ΓΑΛΑ. 15) ΛΟΦΟΣ – ΡΗΓΑΣ – ΠΟΥΛΙ. 16) ΙΕΟ – ΣΟΛ. 17) ΑΠΑΤΗ – ΣΚΑΡΑ – ΑΓΑΠΩ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΤΥΠΟΣ – ΔΡΑΜΑ – ΣΕΛΛΑ. 2) ΙΝΑ – ΜΙΑ. 3) ΙΟΥΔΑ – ΚΛΑΜΑ – ΡΑΦΙΑ. 4) ΜΥΡΑ – ΑΞΙΑ. 5) ΝΑΟΣ – ΟΥΓΚΙΑΣ – ΑΣΤΗ 6) ΤΑΣ – ΑΙΞ. 7) ΡΑΚΟΣ – ΠΙΣΣΑ – ΑΩΡΟΣ. 8) ΡΑΤΣΑ – ΦΑΤΝΗ. 9) ΤΡΕ – ΠΟΚΕΡ – ΓΙΑ. 10) ΜΑΡΚΑ – ΟΛΙΓΑ. 11) ΣΚΑΚΙ – ΣΑΝΟΣΚΑΣΣΑ. 12) ΡΑΣ – ΝΗΛ. 13) ΣΙΓΑ – ΑΝΗΛΙΚΑ – ΑΠΛΑ. 14) ΑΙΩΝ – ΛΕΙΑ. 15) ΩΧΡΟΝ – ΠΑΡΩΝ – ΜΠΥΡΑ. 16) ΙΣΟ – ΟΛΑ. 17) ΗΡΑΙΑ – ΣΑΣΣΙ – ΡΑΙΝΩ.

Γιὰ τοὺς... «ἀφηρημένους»

Οἱ πελάτες ἑνὸς μεγάλου ρεστωρὰν τῆς Ν. Ὑόρκης βρίσκουν, τὸν τελευταῖο καιρό, μέσα στὸ σερβίτσιο τους μιὰ μικρὴ ἔντυπη κάρτα, ποὺ ἀποτελεῖ «προειδοποίησι πρὸς τούς... ἀφηρημένους» ἐκ μέρους τῆς διευθύνσεως τοῦ καταστήματος. Γιατί, μέσα σ' ἕνα ἔτος χάθηκαν 25.548 μαχαίρια, 36.168 πηρούνια καὶ 144.720 κουτάλια τοῦ ρεστωράν, συνολικῆς ἀξίας 40.000 δολλαρίων.

«Οἱ κ. κ. πελάται — γράφει ἡ κάρτα — παρακαλοῦνται νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει ὅτι τὰ μαχαιροπήρουνα δὲν συμπεριλαμβάνονται στὴν ἀξία τοῦ γεύματος».

Τὸ πρῶτο θαῦμα ΤΟΥ ΡΑΝΤΑΡ

Πῶς βυθίστηκε τὸ ἰσχυρότερο γερμανικὸ θωρηκτὸ

Τὸ Ἀγγλικὸ Ναυαρχεῖον συνεχίζει τὶς ἀποκαλύψεις του γιὰ τὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Τελευταίως λοιπόν, δημοσίευσε τὴν ἀφήγησι τῆς καταστροφῆς τοῦ γερμανικοῦ θωρηκτοῦ «Σάρνχορστ», ποὺ καταβυθίσθη στὶς πολικὲς θάλασσες τὶς 26 Δεκεμβρίου 1943, ἔπειτα ἀπὸ δραματικὸ τριήμερο κυνῆγι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ «μάχη τοῦ Ἀτλαντικοῦ» βρισκόταν στὸ ὀξύτερο σημεῖο της. Ὁ Χίτλερ εἶχε καταβάλει κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν ἔντασι τοῦ ὑποβρυχιακοῦ πολέμου. Ἀπ' τὰ γερμανικὰ ναυπηγεῖα ἔβγαιναν περισσότερα ἀπὸ 50 νέα ὑποβρύχια τὸ μῆνα, καὶ 600 τέτοια σκάφη βρισκόντουσαν συνεχῶς σὲ δρᾶσι, σκορπίζοντας τὴν καταστροφὴ στὶς συμμαχικὲς νηοπομπές.

Στὴν κρίσιμη λοιπὸν αὐτὴ περίοδο, τὸ Ἀγγλικὸ Ναυαρχεῖο βρῆκε ἕνα φάρμακο ποὺ ἄλλαξε ριζικὰ τὴν κατάστασι: Ἦταν τὸ «ράνταρ», ποὺ εἶχε τελειοποιηθῆ στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ κι' εἶχε ἀποχτήσει ἀκτῖνα δράσεως 600 χιλιομέτρων. Ἔτσι, ὅλα τὰ πλοῖα τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου εἰδοποιοῦντο τώρα γιὰ τὴν παρουσία ἐχθρικῶν σκαφῶν ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι ὥστε νὰ προετοιμάζουν τὴν ἀντεπίθεσι.

Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1943 οἱ Γερμανοὶ συγκέντρωσαν τὶς προσπάθειες τῶν ὑποβρυχίων τους στὸν Ἀρκτικὸ Ὠκεανό. Ἀπὸ κεῖ περνοῦσαν τότε οἱ νηοπομπὲς ἀπ' τὴ Σκωτία πρὸς τὸ Μουρμάνσκ, ποὺ ἐφωδίαζαν τοὺς Ρώσσους μὲ ἄφθονο ἀμερικανικὸ πολεμικὸ ὑλικὸ γιὰ τὶς μελλοντικὲς ἐπιθέσεις τους. Ὅταν τὸ μυρίσθηκαν τὰ γερμανικὰ ὑποβρύχια, μαζεύτηκαν στὴν περιοχὴ αὐτὴ κι' ἐφήρμοσαν μιὰ συνηθισμένη τακτική τους: Παρακολουθοῦσαν δηλαδὴ διασκορπισμένα, μιὰ νηοπομπὴ ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες καί, στὴν κατάλληλη στιγμή, 5 ἢ 6 ἀπ' αὐτὰ χτυποῦσαν αἰφνιδιαστικὰ τὸ σπουδαιότερο σκάφος καὶ τὸ βύθιζαν μὲ τὶς ἀλλεπάλληλες τορπίλλες τους.

Ὡστόσο, τὸ μεγαλείτερο μέρος τῶν νηοπομπῶν ξέφευγε συχνὰ καὶ συνέχιζε τὸ ταξίδι του. Γιὰ νὰ καταφέρη λοιπὸν ἕνα θανάσιμο χτύπημα σὲ μιὰ ἰδιαιτέρως σημαντικὴ νηοπομπή, ποὺ ἔπλεε πρὸς τὸ Μουρμάνσκ, ὁ Χίτλερ διάταξε τὸ θωρηκτὸ «Σάρνχορστ» ν' ἀκολουθήση τὰ ὑποβρύχια καὶ νὰ συντρίψη τὰ 21 συμμαχικὰ πλοῖα τῆς νηοπομπῆς. Τὸ «Σάρνχορστ» ἦταν τὴν ἐποχὴ αὐτή, τὸ μεγαλείτερο γερμανικὸ θωρηκτό, 26.000 τόννων, ὡπλισμένο μὲ 9 κανόνια τῶν 280, ποὺ ἔρριχναν ὀβίδες τῶν 300 κιλῶν.

Πράγματι, ξεκίνησε στὶς 23 Δεκεμβρίου ἀπ' τὸ Τρόμσοε τῆς βορείου Νορβηγίας, ὅπου κρυβόταν ὡς τότε. Ἀλλά, τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας, τὰ νέα ράνταρ τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου σημείωσαν τὴν παρουσία του. Κι' οἱ Ἄγγλοι τοῦ προετοίμασαν μιὰν ἄσχημη ἔκπληξι: Ἐνίσχυσαν τὴ συνοδεία τῆς νηοπομπῆς μὲ τὸ θωρηκτὸ «Δοὺξ τῆς Ὑόρκης» καὶ μὲ μερικὰ ἄλλα ἰσχυρὰ πολεμικὰ πλοῖα...

Τὸ βράδυ τῆς 24ης Δεκεμβρίου, τὸ «Σάρνχορστ» ἄρχισε νὰ κανονιοβολῆ τὰ πρῶτα φορτηγὰ τῆς νηοπομπῆς. Ἀνάμεσα ὅμως σ' αὐτά, ξεπρόβαλε ξαφνικὰ ὁ «Δοὺξ τῆς Ὑόρκης» καὶ 15 ἄλλα πολεμικὰ κι' ἀπάντησαν στὶς γερμανικὲς κανονιές. Τὸ «Σάρνχορστ» ἔκαμε τότε κανονικὴ μεταβολὴ κι' ἀπομακρύνθηκε, ἐπωφελούμενον ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ τὴν τρικυμία. Ἀλλὰ τὰ ράνταρ τὸ παρακολουθοῦσαν ἀμείλικτα...

Ἄρχισε ἔτσι ἕνα κρυφτοῦλι, ποὺ κράτησε 3 ἡμέρες. Τὸ «Σάρνχοστ» περικυκλώθηκε δυὸ φορές, κι' ὅμως πάντοτε κατώρθωνε νὰ ξεφύγη. Ὁ «Δοὺξ τῆς Ὑόρκης» εἶχε ταχύτητα μικρότερη καὶ σπάνια κατάφερνε νὰ φτάση σὲ ἀπόστασι βολῆς. Μερικὰ μικρὰ ἀγγλικὰ τορπιλλοβόλα, ἐξ ἄλλου ποὺ προχώρησαν ἀσυλλόγιστα, ἔπαθαν ἀβαρίες κι' ἀναγκάσθηκαν ν' ἀποτραβηχτοῦν.

Σ' αὐτὲς ὡστόσο τὶς ἀψιμαχίες, καὶ τὸ «Σάρνχορστ» εἶχε πάθει μερικὲς ἀβαρίες κι' ἡ ταχύτης του εἶχε ἐλαττωθῆ. Ἔτσι τὸ ἀπόγευμα τῆς 26ης Δεκεμβρίου περικυκλώθηκε ὁριστικὰ ἀπ' τοὺς ἀντιπάλους του. Τὰ κανόνια τῶν 381 τοῦ «Δουκὸς τῆς Ὑόρκης» ἔκρυβαν σχεδὸν τελείως τὸ «Σάρνχορστ» μέσα στὸν καπνό. Τὸ πηδάλιό του εἶχε σχεδὸν καταστραφῆ, καὶ τὸ σκάφος διέγραφε κύκλους διαρκῶς πιὸ στενούς. Ὁ Ἄγγλος ναύαρχος ἔδωσε τότε στὰ τορπιλλοβόλα τὸ σύνθημα τῆς τελικῆς ἐπιθέσεως...

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἀσύρματος τῶν ἀγγλικῶν πλοίων συνέλαβε ἕνα ραδιογράφημα ποὺ ἔστελνε ὁ Γερμανὸς ναύαρχος στὸ Χίτλερ, σὰν ἀποχαιρετιστήριο μήνυμα:

«Φύρερ μου. Τὸ «Σάρνχορστ» θὰ ἀγωνισθῆ μέχρι τελευταίας βολῆς. Ἔπειτα ἐγὼ καὶ ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους θὰ αὐτοκτονήσουμε...».

Ἕντεκα ἀγγλικὰ πολεμικὰ προχώρησαν στὸ μεταξύ. Οἱ προβολεῖς καὶ οἱ φωτοβολίδες καταύγαζαν τὴ σκηνή. Οἱ τορπίλλες ἄρχισαν νὰ ἐκσφενδονίζωνται πρὸς τὸ θωρηκτό. Ἡ τελευταία ρίχθηκε στὶς 7.48' ἀπ' τὸ πλοῖο «Μπέλφαστ».

Ἀκούσθηκε ξαφνικὰ μιὰ δυνατὴ ἔκρηξις, κι' ὅταν διαλύθηκε ὁ καπνὸς στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης δὲν φαινόταν τίποτε. Τὸ γερμανικὸ θωρηκτὸ εἶχε χαθῆ κάτω ἀπ' τὰ νερά.

Οὔτε ὁ ναύαρχος ὅμως οὔτε ὁ πλοίαρχός του εἶχαν κρατήσει τὴν ὑπόσχεσί τους ν' αὐτοκτονήσουν! Τοὺς εἶδαν μακρυὰ νὰ κολυμποῦν στὴν ταραγμένη θάλασσα. Βούλιαξαν ὅμως, πρὶν προλάβουν νὰ τοὺς διασώσουν οἱ Ἄγγλοι.

Διασώθηκαν μόνον 36 ἄνδρες κι' ἕνας ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ ἐκφράζη τὴν ἔκπληξί του γιὰ τὸ κατόρθωμα τῶν Ἄγγλων νὰ μένουν συνεχῶς σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ «Σάρνχορστ» κατὰ τὸ πολυήμερο κυνῆγι του. Κατάλαβε δέ, μόνον ὅταν ὁ Ἄγγλος ναύαρχος τοῦ ἔδειξε τὰ νέα ράνταρ.

Τὸ μυστικὸ τοῦ μηχανήματος αὐτοῦ κρατήθηκε ζηλότυπα. Κι' ἀργότερα βυθίσθηκαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο δυὸ ἄλλα γερμανικὰ πειρατικὰ σκάφη, τὰ θωρηκτὰ «Μπίσμαρκ» καὶ «Τίρπιτζ».

Ἡ μάχη τοῦ Ἀτλαντικοῦ κερδήθηκε ἀπ' τοὺς Συμμάχους. Ἦταν πιὰ μοιραία κι' ἀναπόφευκτη ἡ συντριπτικὴ ἧττα τοῦ Χίτλερ.

Σ. ΤΡΙΜΠΙΛΑΚ

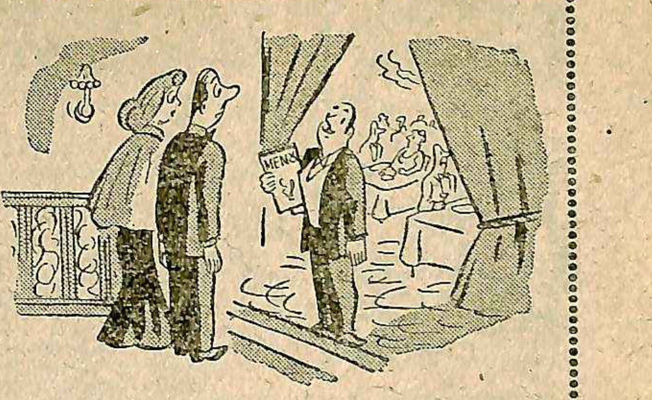

—Θέλομε ἕνα τραπέζι κοντὰ σ' ἕνα γκαρσόνι, παρακαλῶ!...

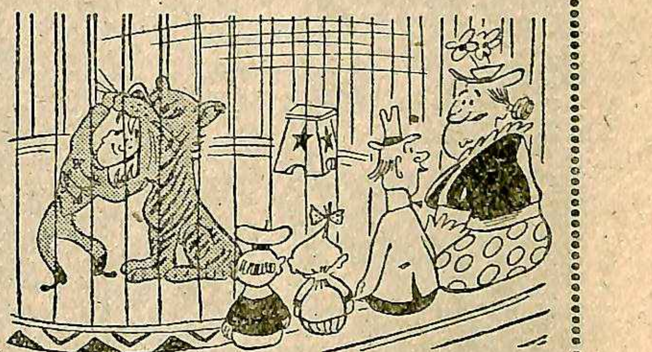

ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ ἔβαζες, Ἀγησίλαε, τὸ κεφάλι σου σὲ στόμα λιονταριοῦ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐμένα ρωτᾶς, ποὺ ζῶ μαζύ σου τόσα χρόνια;

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

Ὅταν ὁ καμαριέρης παραθερίζει...

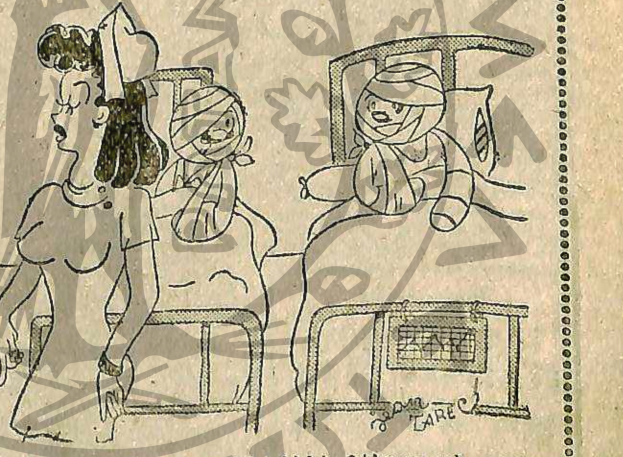

—Ἐγὼ εἶχα γίνει καλά, ἀλλὰ θέλησα νὰ φιλήσω τὴ νοσοκόμα καὶ...

Μέσα στήν τρικυμία

Δραματικό διήγημα

Ἡ «Ντολίντα» ἔσχιζε γρήγορα τά κύματα καί κάθε λεπτό πού περνοῦσε τήν ἔφερνε καί πιό μακρυά ἀπό τό λιμάνι τῆς Βρέστης.

Βρισκόταν τώρα στό ἀνοιχτό πέλαγος κι' οἱ ναῦτες, σ' ἕνα νεῦμα τοῦ καπετάνιου, ἄρχισαν νά ρίχνουν τά δίχτυα στή θάλασσα.

Ἀπό κάμποσο καιρό τώρα ὁ Πάντρον Κασίνο σπάνια ἄνοιγε τό στόμα του. Κι' ἐκεῖνοι πού ὑπηρετοῦσαν στό πλοῖο του ἦσαν συνηθισμένοι νά καταλαβαίνουν τίς διαταγές του ἀπό τά νεύματα πού τούς ἔκανε.

Τό ἴδιο εἶχε κάμει καί τώρα. Καθισμένος στό τιμόνι, εἶχε φέρει τό πλοῖο πάνω στή διεύθυνσι τοῦ ἀνέμου. Ἔκαμε κατόπιν μιά μικρή στροφή πρός τά ἀριστερά, γιά νά κόψη λίγο τήν ταχύτητα καί σέ μιά στιγμή σήκωσε τό δεξί του χέρι.

Οἱ ναῦτες κατάλαβαν τότε πώς ἔπρεπε νά ρίξουν τά δίχτυα.

Ὅταν τέλειωσαν πειά τή δουλειά τους συγκεντρώθηκαν ὅλοι στήν πλώρη κι' ἄρχισαν νά διηγοῦνται εὔθυμες ἱστορίες μεταξύ τους.

Δυό μόνον ἄνθρωποι εἶχαν πάει πρός τό μέρος τῆς πρύμνης κι' εἶχαν καθήσει κοντά στόν καπετάνιο.

Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Πέτρος Λογκόνι ὁ δεύτερος καπετάνιος κι' ὁ ἄλλος ὁ μικρός Ἄγγελος, ὁ γυιός τοῦ Πάντρον Κασίνο.

Ἀπό χρόνια τώρα, ὁ Πέτρος Λογκόνι καί ὁ Πάντρον Κασίνο δούλευαν μαζί. Εἶχαν τήν ἴδια περίπου ἡλικία, μόνο πού ὁ Λογκόνι ἦταν πρόσχαρος καί γελαστός, ἐνῶ ὁ καπετάνιος τῆς «Ντολίντα» ἦταν σοβαρός καί λιγομίλητος.

Κάποτε, ὅμως, εἶχαν χωριστῆ. Κι' αὐτό ἔγινε τήν ἐποχή πού ἡ Ντολίντα, ἡ γυναῖκα τοῦ Πάντρον Κασσίνο, εἶχε μείνει ἔγκυος, δύο περίπου χρόνια μετά τό γάμο τους.

Γιατί εἶχε φύγει τότε ὁ Λογκόνι; Ὁ Πάντρον Κασίνο θυμόταν πώς τοῦ εἶχε πῆ πώς ἤθελε νά γνωρίση κι' ἄλλους τόπους. Μά ἡ ἀλήθεια εἶνε πώς δέν τόν εἶχε πολυρωτήσει γι' αὐτό τό ταξεῖδι του. Γιατί, τήν ἐποχή ἐκείνη, ἦταν ἀπορροφημένος ἀπό τή σκέψι πώς ἡ ἀγαπημένη του Ντολίντα θά τοῦδινε ἕνα παιδί. Ἀργότερα, ὅταν γεννήθηκε αὐτό τό παιδί, ἔσβυσε ἀπό τό πλοῖο του τό ὄνομα τῆς γρηᾶς μητέρας του «Ἄννα-Μαρία» κι' ἔγραψε στή θέσι του τό ὄνομα τῆς γυναίκας του: «Ντολίντα».

Ἔπειτα ἀπό δυό χρόνια, ὁ Πέτρος Λογκόνι εἶχε ξαναγυρίσει κι' ὁ Πάντρον Κασσίνο τόν ξαναπῆρε κοντά του. Τόν εἶχε κάμει, μάλιστα, δεύτερο καπετάνιο, στή «Ντολίντα».

—Πιστεύω, τοῦ εἶχε πῆ γελῶντας, πώς δέν θά σοῦ ξανάρθη ἡ ἐπιθυμία νά φύγης.

Καί πραγματικά, ὁ Πέτρος Λογκόνι δέν ἔδειχνε πιά καμμιά διάθεσι γιά νά ξαναφύγη. Φαινόταν ἀφωσιωμένος στόν Πάντρο Κασίνο. Μά ἐκεῖνος πού ἀγαποῦσε πιό πολύ ἦταν ὁ μικρός Ἄγγελος. Περνοῦσε ὁλόκληρες ὧρες παίζοντας μαζί του κι' ὅταν τό παιδί μεγάλωσε κι' ὁ πατέρας του ἄρχισε νά τό παίρνη μέσα στό πλοῖο γιά νά τό ἐξοικειώση μέ τή θάλασσα, στεκόταν κοντά του, γιά νά τοῦ ἐξηγῆ τό κάθε τι καί νά τό προφυλάη ἀπό κάθε κίνδυνο.

Ὁ Πάντρον Κασσίνο δέν εὕρισκε τίποτε τό παράξενο σ' αὐτό. Ἀλλά, μιά μέρα, πού ὁ Πέτρος ἔκανε μπάνιο μαζί με τό μικρό Ἄγγελο, τό βλέμμα του εἶχε σταματήσει διαδοχικά καί στούς δύο καί, ξαφνικά, μιά θανάσιμη ὠχρότητα εἶχεν ἁπλωθῆ στό πρόσωπό του.

Γιατί εἶχε προσέξει κάτι πού τοῦ ἔκανε ἐξαιρετική ἐντύπωσι. Ὁ Πέτρος καί ὁ Ἄγγελος εἶχαν μιά καταπληκτική ὁμοιότητα μεταξύ τους καί αὐτή ἡ ὁμοιότητα δέν περιοριζόταν μόνο στό πρόσωπό τους. Ὡς καί τά κορμιά τους ἀκόμη εἶχαν τήν ἴδια διάπλασι, τίς ἴδιες γραμμές, τό ἴδιο μαῦρο σημάδι στόν ἀριστερό ὦμο.

Ἀπό τή στιγμή ἐκείνη, ὁ Πάντρον Κασσίνο ἔγινε περίλυπος καί σκυθρωπός. Γιατί μιά τρομερή ὑποψία εἶχε περάσει ἀπό τό μυαλό του: μήπως τό παιδί αὐτό δέν ἦταν δικό του;

Κι' ὅσο ἀνασκάλευε τίς ἀναμνήσεις του, ἡ ὑποψία αὐτή γινόταν μιά βεβαιότητα. Θυμόταν τώρα τήν ξαφνική ἀναχώρησι τοῦ παλιοῦ συντρόφου του, τήν ταραχή τῆς γυναίκας του, τή συγκίνησι τοῦ Πέτρου, ὅταν ξαναγυρίζοντας ἔσφιξε μέσα στήν ἀγκαλιά του τό μικρό Ἄγγελο, ἕνα σωρό ἄλλες λεπτομέρειες, πού δέν τίς εἶχε προσέξει ἄλλοτε, ἀνύποπτος ὅπως ἦταν.

Ὅλες αὐτές οἱ λεπτομέρειες συνδυάζονταν τώρα μέσα στό μυαλό του κι' ἡ μιά συμπλήρωνε τήν ἄλλη. Ἡ ὁμοιότητα μεταξύ τοῦ Πέτρου Λογκόνι καί τοῦ Ἀγγέλου ἦταν ὁλοφάνερη. Μόνο ἕνας στραβός δέν θά τήν ἔβλεπε. Ἄν τοὐλάχιστον ζοῦσε ἡ Ντολίντα θά τήν ἀνάγκαζε νά τοῦ πῆ τήν ἀλήθεια. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει ἀπό κάμποσα χρόνια κι' ἔτσι δέν μποροῦσε νά μάθη τίποτε ἀπ' αὐτή τήν πλευρά.

Ὡστόσο, τό σαράκι τοῦ ξέσχιζε πάντα τήν καρδιά. Καί τί δέν θά'δινε γιά νά βγῆ ἀπό τήν ἀμφιβολία, γιά ν' ἀποκτήση μιά χειροπιαστή ἀπόδειξι!

Αὐτή τήν ἀπόδειξι, πού τόσο ποθοῦσε, ἡ μοῖρα θέλησε νά τοῦ τήν δώση ἐκείνη τήν ἡμέρα.

Ἔπειτα ἀπό κάμποση ὥρα μιά τρομερή τρικυμία ξέσπασε ξαφνικά στό πέλαγος. Τά κύματα σηκώνονταν σάν βουνά γύρω στό μικρό σκάφος κι' ὁ ἀέρας εἶχε τόση ὁρμή, πού ἔκανε τά κατάρτια νά τρίζουν ἀπαίσια, ἕτοιμα νά σπάσουν.

—Κατεβάστε τά πανιά! οὔρλιαζε ὁ Πάντρον Κασίνο.

Ὅλοι οἱ ναῦτες ἔτρεξαν ἀμέσως στά ξάρτια.

Καί τότε ἔγινε τό δυστύχημα. Ἕνα μεγάλο κῦμα ἅρπαξε σέ μιά στιγμή τό μικρό Ἄγγελο καί τόν παρέσυρε μαζί του στήν ἀφρισμένη θάλασσα.

—Τό παιδί μου!

Ἡ κραυγή αὐτή βγῆκε ταυτόχρονα ἀπό τό στόμα τοῦ Πάντρον Κασίνο καί τοῦ Πέτρου Λογκόνι. Τά βλέμματά τους διασταυρώθηκαν γιά μιά στιγμή, ἀλλά δέν εἶπαν τίποτε οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος.

Ἕνα λεπτό ἀργότερα, ὁ Πέτρος Λογκόνι βουτοῦσε στή θάλασσα. Τόν εἶδαν σέ λίγο νά κρατάη ἀπό τή μέση τό μικρό καί νά παλεύη μέ τά μανιασμένα κύματα.

Ὁ Πάντρον Κασσίνο, σκυθρωπός καί ἀμίλητος, διηύθυνε τό σκάφος πρός τό μέρος τους.

Εἶχαν πλησιάσει ἀρκετά τώρα κι' οἱ ναῦτες ἑτοιμάζονταν νά πετάξουν μεγάλα σχοινιά στούς δύο ναυαγούς γιά νά πιασθοῦν.

Ἀλλά, ξαφνικά ἔγινε κάτι τό τρομακτικό.

Μέ μιά ἀπότομη κίνησι, ὁ Πάντρον Κασσίνο γύρισε τό τιμόνι κι' ἔφερε τό πλοῖο ἀντίθετα στόν ἄνεμο καί τά μανιασμένα κύματα.

Ἡ πλώρη τῆς «Ντολίντα» ἀνασηκώθηκε γιά μιά στιγμή στόν ἀέρα καί τό πλοῖο ἔγειρε στό δεξιό πλευρό.

Μερικοί ναῦτες ἔτρεξαν κοντά στόν Πάντρον Κασσίνο.

—Καπετάνιε!

Ἐκεῖνος τούς κύτταζε χωρίς νά καταλαβαίνη κι' ἄρχισε νά γελάη σάν τρελλός ὅπως δέν τό εἶχε κάμει ποτέ ἄλλοτε.

Κατάλαβαν τότε πώς ὁ καπετάνιος τους εἶχε τρελλαθῆ καί μέ βίαιες κινήσεις τόν ἀπομάκρυναν ἀπό τό τιμόνι, ἐνῶ ἕνας ἄλλος ἔπαιρνε τή θέσι του.

Ἡ «Ντολίντα» εἶχε σωθῆ κι' οἱ δυό ναυαγοί ἀνέβαιναν σέ λίγο στό πλοῖο.

★

Τήν ἄλλη μέρα, ὁ Πέτρος Λογκόνι καί ὁ μικρός Ἄγγελος ἔφυγαν ἀπό τή Βρέστη. Μερικοί ναῦτες τούς συνάντησαν, πολλά χρόνια ἀργότερα στό Βαλπαραΐζο. Ὁ νέος εἶχε πάρει πιά τό ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ πατέρα του καί ζοῦσε πάντα μαζί του.

Σ' ἕνα κελλί τοῦ ἀσύλου τῆς ἁγίας Μελανίας, στά περίχωρα τῆς Βρέστης ἕνας ἄνθρωπος κλαίει καί γελάει διαδοχικά.

Εἶνε ὁ Πάντρον Κασσίνο, ὁ παληός πλοίαρχος τῆς «Ντολίντα».

ΖΩΡΖ ΝΤΕ ΛΥΣ

◆

Μέλισσες—Τρυπάνια

Στήν ἀμερικανική πολιτεία τοῦ Ντελαγουώρ ὑπάρχουν μέλισσες μήκους 3 πόντων, πού τρυποῦν τά ξύλα. Ἕνα ἀντρόγυνο εἶχε στήσει μέσα σ' ἕνα δάσος ἕνα ξύλινο σπίτι 6 δωματίων. Ὅταν λοιπόν ἐπῆγε νά κατοικήση σ' αὐτό, ἔπειτα ἀπό λίγο καιρό, τό βρῆκε... σωστό σουρωτῆρι, ἀπ' τίς τρύπες πού εἶχαν ἀνοίξει παντοῦ οἱ μέλισσες!

Διά τούς
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΥΣ
ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΜΠΑΝΤΟΥΒΑΣ & ΣΕΜΠΟΣ
ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 4 (Β' ὄροφ.)

Τό καλλίτερο τσάϊ

Συμβουλές στίς οἰκοδέσποινες

Μή λυπᾶσθε καί μελαγχολῆτε γιατί πέρασε τό καλοκαίρι. Ὁ χειμῶνας ἔχει κι' αὐτός τίς χάρες του. Θά ξαναϊδῆτε τίς συντροφιές σας καί θά τίς προσκαλέσετε στό σπίτι σας γιά ἕνα τσάϊ.

Γιά νά μείνουν ἀπόλυτα εὐχαριστημένοι οἱ προσκεκλημένοι σας, δέν πρέπει νἆναι περισσότεροι ἀπό τρεῖς ἤ τέσσερες. Ἄν δέν γνωρίζωνται καλά μεταξύ τους, φροντίσετε νά τούς φέρετε σ' ἐπαφή, μέ τήν κατάλληλη συνομιλία.

Πάνω σ' ἕνα τραπέζι ἔχετε ἑτοιμάσει ὅ,τι σᾶς χρειάζεται γιά τό σερβίρισμα τοῦ τσαγιοῦ: τά πιατάκια σκεπασμένα μέ πετσετάκια, τά φλυτζάνια πάνω ἀπ' αὐτά, καί μέσα στά φλυτζάνια τά κουταλάκια. Στό κέντρον τοῦ τραπεζιοῦ θά βρίσκωνται ἡ ζαχαριέρα, ἡ γαλατιέρα, τό πιάτο μέ τίς φέτες τοῦ λεμονιοῦ, ἕνα δοχεῖο γιά τό βραστό νερό κι' οἱ πιατέλες μέ τά βουτήματα.

Τό καλλίτερο τσάϊ γίνεται μέσα σέ τσαγιέρες μετάλλινες.

Κάθε οἰκοδέσποινα ἔχει τά μικρά μυστικά της στήν παρασκευή τοῦ τσαγιοῦ. Ὑπάρχουν ὡστόσο μερικοί βασικοί καί γενικοί κανόνες:

1) Ἡ τσαγιέρα πρέπει νά χρησιμοποιῆται ἀποκλειστικά γιά τσάϊ κι' ὄχι γιά ἄλλα ζεστά.

2) Εἴτε μετάλλινη εἶνε εἴτε πορσελάνινη, δέν πρέπει ποτέ νά πλένεται ἐσωτερικῶς μέ σαπουνάδα.

3) Μήν ἀφίνετε ὑπολείμματα ἀπό τσάϊ μέσα σ' αὐτήν. Μόλις ἀδειάση, τήν ξεπλένετε μέ βραστό νερό καί τή στραγγίζετε, ἀλλά δίχως νά τή σκουπίσετε, γιατί, ὅσο καθαρό κι' ἄν εἶνε τό πανί μπορεῖ νά τῆς δώση μιά δυσάρεστη ὀσμή.

4) Μεταχειρίζεσθε φρέσκο νερό,παρμένο ἀπ' τή βρύση τή στιγμή πού θά τό βράσετε μέσα σ' ἕνα δοχεῖο προωρισμένο ἀποκλειστικά γι' αὐτό τό σκοπό.

5) Μή σπιάνετε τό τσάϊ, παρά μόνο τή στιγμή πού θά τό σερβίρετε.

6) Ζεματίσατε τήν τσαγιέρα καί χύνετε τό πρῶτο αὐτό νερό, πρίν βάλετε μέσα τό τσάϊ γιά βράσιμο.

Ἄλλοι θέλουν τό τσάϊ δυνατό κι' ἄλλοι ἐλαφρό. Πάντως ἡ κανονική ποσότης εἶνε μιά κουταλιά τοῦ καφέ φύλλα τσαγιοῦ γιά κάθε ἄτομο, κι' ἐπιπλέον ἄλλη μιά συμπληρωματική γιά ὅλους μαζί (π.χ. γιά 3 πρόσωπα 4 κουταλιές). Οἱ ἀναλογίες αὐτές ἰσχύουν γιά 1 - 4 πρόσωπα. Προκειμένου γιά περισσότερα, θά λογαριάσετε μισή κουταλιά τοῦ καφέ γιά καθένα.

Ἀφοῦ ζεσταθῆ καλά ἡ τσαγιέρα, βάζετε μέσα τό τσάϊ καί πρασιέτετε λίγο βραστό νερό, τόσο μόνο ὥστε νά μουσκευθοῦν τά φύλλα. Ἀφίνετε νά μουσκώσουν ἐπί 5 λεπτά κι' ἔπειτα προσθέτετε ὅλη τήν ποσότητα τοῦ νεροῦ, βραστοῦ πάντοτε. Μ' αὐτή τή μέθοδο, τό τσάϊ γίνεται δυνατό καί πολύ ἀρωματικό. Ἔτσι τό φτιάνουν στή Ρωσσία. Βάζουν δέ σέ κάθε φλυτζάνι λίγο ἀπ' αὐτό καί τό ἀραιώνουν μέ νερό, πού σιγοβράζει διαρκῶς μέσα σ' ἕνα σαμοβάρι.

Ἄν προτιμᾶτε τσάϊ ἐλαφρό, γεμίζετε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τήν τσαγιέρα μέ βραστό νερό περιμένετε 6 - 8 λεπτά καί σερβίρετε.

Τό γάλα πού συνοδεύει τό τσάϊ, προτιμώτερο νἆναι ἄβραστο. Γιατί τό βρασμένο ἀλλοιώνει τή γεῦσι τοῦ τσαγιοῦ καί σχηματίζει μέσα του ἀντιαισθητικές «κλωστές». Στήν Ἀγγλία, βάζουν πρῶτα τό γάλα στό φλυτζάνι, ἔπειτα τή ζάχαρη, καί τελευταῖα ρίχνουν τό τσάϊ.

Μπορεῖτε νά προσθέσετε στό τσάϊ μερικά φύλλα μέντας, ὅπως συνηθίζεται στή Βόρειο Ἀφρική ἢ γιασεμιά, ὅπως γίνεται στή Ρωσσία.

Ἐπίσης μπορεῖτε, ἀντί βραστοῦ νεροῦ νά μεταχειρισθῆτε μόνο γάλα, στό ὁποῖο μουσκεύουν τά φύλλα τοῦ τσαγιοῦ.

Τό τσάϊ γίνεται ἀρκετά τονωτικό καί σᾶς ξαναδίνει τίς δυνάμεις σας σέ περίπτωσι καταπτώσεως ἄν ρίξετε σ' αὐτό λίγο καλό κονιάκ.

Μέ τό κονιάκ τέλος, τό τσάϊ γίνεται καί περισσότερο θερμαντικό.

Μιά ἁμαρτωλή

Μιά ψιλή, ἐκνευριστική βροχή ἔχει ἀρχίσει. Ἡ νύχτα ἁπλώνεται σκοτεινή. Οἱ δρόμοι εἶνε ἔρημοι. Ποῦ καί ποῦ κανένας βιαστικός τρέχει γιά νά φτάση τό γρηγορώτερο σπίτι του.

Μιά γυναίκα μέ βαμμένο πρόσωπο καί τσαλακωμένη τουαλέττα μπῆκε βρεγμένη, λαχανιασμένη στό Ἀστυνομικό Τμῆμα τῆς συνοικίας καί ζήτησε νά δῆ τόν ἀστυνόμο. Θέλει νά καταγγείλη ὅτι τῆς ἔκλεψαν στό δρόμο τήν τσάντα. Τῆς τήν ἅρπαξε ἕνας ἀλητάκος.

— Τόν γνωρίζετε τό μικρό; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος, κυττάζοντάς την περιφρονητικά καί βαργεστημένα γιατί κατάλαβε τί εἴδους γυναίκα ἦταν.

— Ὄχι, μά ἄν τόν δῶ μπορεῖ νά τόν γνωρίσω ἀπαντᾶ αὐτή. Φοροῦσε μιά ριγωτή μπλέ φανέλλα.

Ὁ ἀστυνόμος διέταξε νά φέρουν στό γραφεῖο μερικά ἄστεγα παιδιά πού εἶχε μαζέψει ἡ ἀστυνομία τό βράδυ ἐκεῖνο.

— Μήπως εἶνε κανένα ἀπ' αὐτά; ρωτάει τή γυναίκα.

Ἐκείνη ἔρριξε τή ματιά της πάνω στά φοβισμένα προσωπάκια τῶν μικρῶν καί δέν ἀπάντησε.

Δέν τολμοῦσε νά πῆ ἄν ἦταν αὐτός ἤ ἐκεῖνος ἀπ' τούς μικρούς. Πολύ περισσότερο δίσταζε νά μιλήση γιά κάποιον μικρό πού φοροῦσε ριγωτή μπλέ φανέλλα.

Ὁ ἀστυνόμος ὅμως ἐπλησίασε τόν μικρό καί τοῦ εἶπε μέ ἄγρια φωνή:

— Ποῦ τήν ἔκρυψες τήν τσάντα τῆς κυρίας;

— Δέν τήν ἔκλεψα ἐγώ... ξεφώνισε τρομαγμένο τό παιδί.

Τό προσωπάκι του, ὁ τόνος τῆς φωνῆς, τά ξανθά ἄτακτα μαλλιά του ἔκαναν τήν καρδιά τῆς ἁμαρτωλῆς γυναίκας νά σφιχτῆ. Χαμήλωσε τά μάτια της καί δέν μιλοῦσε.

—Ἐλᾶτε αὔριο νά ὑποβάλετε μήνυσι, τῆς εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Σάν ὑπνωτισμένη κατέβηκε τίς λίγες σκάλες τοῦ τμήματος. Σάν ὑπνωτισμένη μέ τήν καρδιά βαρειά σέρνει τώρα τά βήματά της πάνω στό λασπωμένο δρόμο καί βιάζεται νά φτάση στό δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου πού μένει. Προχωρεῖ μέσ' στό σκοτάδι καί τ' ἀραιά φωτάκια πού συναντᾶ στό πέρασμα της φαντάζουν σάν χιλιάδες ματάκια κλαμμένα πού τήν κυττάζουν ἐπίμονα. Οἱ στάλες τῆς βροχῆς πάνω στούς τσίγκους μοιάζουν μ' ἕναν ἀτελείωτο θρῆνο. Θυμᾶται τόν μικρό πού εἶδε στό τμῆμα κι' ἀναστενάζει.

Τά μάτια της βουρκώνουν.

—Ἄμοιρο παιδί!... ψιθυρίζει.

Καί μιά ἀβάσταχτη ἀγωνία γεμίζει τήν ψυχή της.

★

Ἡ Γιάννα ξαπλωμένη τώρα στό κρεββάτι τοῦ ξενοδοχείου της περιμένει ἀνυπόμονη τήν αὐγή. Ἀνυπομονεῖ νά τρέξη στό τμῆμα καί νά βεβαιωθῆ. Ἡ φωνοῦλα τοῦ ἀλητάκου καί τά ξανθά του μαλλιά κάτι τῆς θύμισαν.

Ἡ Γιάννα, ἡ γυναῖκα μέ τό βαμμένο πρόσωπο σβύνει σιγά - σιγά, παύει νά ὑπάρχη. Θυμᾶται τή ζωή της πρίν ἀπό ἀρκετά χρόνια. Τότε τήν ἔλεγαν Ἰωάννα κι' ἦταν μιά ἀθῶα παιδοῦλα. Μά πόσο δυστυχισμένη ὅμως!... Πόσο ἄτυχη!...

Ἡ μητεροῦλα της πέθανε κι' ὁ πατέρας της, ἕνας μέθυσος, εἶχε ξαναπαντρευτῆ.

Πέντε ὁλόκληρα χρόνια ὑπόφερε ἡ Ἰωάννα τά σκληρά λόγια καί τά βασανιστήρια τῆς μητρυιᾶς της. Σέ ποιόν νά πῆ τόν πόνο της;

Κι' ἄξαφνα μιά μέρα γιά νά τήν ξεφορτωθοῦν θέλησαν νά τήν παντρέψουν μ' ἕναν πολύ ὕποπτο γέρο, ἕνα ἀχρεῖο ὑποκείμενο.

Ἡ Ἰωάννα τρελλάθηκε ἀπ' τήν ἀπελπισία της. Καί μιά σκοτεινή νύχτα ἔφυγε κρυφά ἀπ' τό σπίτι της. Βρέθηκε ἀμέσως κάποιος «προστάτης» καί τή μάζεψε σ' ἕνα δωμάτιο ξενοδοχείου. Κι' ἀπό τότε ἡ ζωή της κατάντησε μαρτύριο, ντροπή, ἐξευτελισμός.

Ἕνας χρόνος πέρασε. Κι' ἔξαφνα ἔννοιωσε πώς ἦταν μητέρα. Ἔφερε στόν κόσμο ἕνα παιδί, ἕνα πλάσμα ἐπίσης δυστυχισμένο. Κι' ἡ ζωή της κύλησε ἴδια καί χειρότερη.

Τό ἀγοράκι της μεγάλωσε μέ χίλια βάσανα. Ἡ Γιάννα ἔλειπε μέρες καί νύχτες ὁλόκληρες ἀπό κοντά του. Κι' ἐκεῖνο τριγύριζε στούς δρόμους καί ἀλήτευε. Μιά ἡμέρα κατέβηκε στόν Πειραιᾶ καί καταστάλαξε ἐκεῖ πέρα στό λιμάνι. Ἔτσι, παιδί καί μάνα χάθηκαν ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο. Ἐπί ἔξη χρόνια.... Ἡ Γιάννα ἀδιαφόρησε. Οὔτε ἀναζήτησε τό παιδί της, οὔτε τό θυμόταν πειά. Ἡ ἀκατάστατη ζωή της εἶχε μαράνει τήν καρδιά της.

Καί τώρα... Τό μητρικό φίλτρο ξύπνησε μέσα της. Συλλογιζόταν τόν ἀλητάκο τοῦ τμήματος κι' ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά καί τά μάτια της βούρκωναν...

★

Ἡ Γιάννα ἀπό πολλήν ὥρα περιμένει στό τμῆμα τόν ἀστυνόμο. Ἐπί τέλους ἐκεῖνος ἔφτασε. Φέρνουν τό παιδί στό γραφεῖο.

—Ἔχεις γονεῖς; τό ρωτᾶ ὁ ἀστυνόμος.

—Ὄχι. Εἶχα μιά μάνα... μά τήν ἔχασα, πᾶνε χρόνια τώρα, ἀπαντᾶ ὁ μικρός.

— Πῶς σέ λένε;

— Παυλάκη!

Μιά κραυγή ἀντήχησε τή στιγμή αὐτή καί ἡ Γιάννα σωριάστηκε λιπόθυμη στό πάτωμα. Ὅταν συνῆλθε ρίχτηκε κι' ἀγκάλιασε τό μικρό μέ λαχτάρα φωνάζοντας:

— Παιδί μου! Παιδάκι μου!...

— Μητέρα μου! ψιθυρίζει τό παιδί κι' ἀρχίζει τά κλάματα. Μητέρα δέν εἶμαι κλέφτης. Μήν ἀφήσης νά μέ βάλουν φυλακή!

Ἡ Γιάννα σήκωσε τά μάτια της, ἀντίκρυσε τόν ἀστυνόμο πού παρακολουθοῦσε συγκινημένος τή σκηνή καί ψιθύρισε:

—Ἐγώ φταίω γιά ὅλα! Ἐγώ ἐγκατέλειψα τό ἄμοιρο παιδί μου ἀπροστάτευτο. Μή τοῦ κάνετε κακό. Τώρα πού τό βρῆκα, θά βρῶ κι' ἐγώ τόν ἑαυτό μου, θά γίνω ἄλλη γυναίκα.

Ὁ ἀστυνόμος σηκώθηκε, ἔβγαλε τά γυαλιά του καί σκούπισε ἕνα δάκρυ.

—Πηγαίνετε εἶπε, καί βγῆκε ἀπό τό γραφεῖο.

★

Μάνα καί παιδί προχωροῦν στό δρόμο σφιχτά πιασμένοι ἀπό τό χέρι. Στήν πρώτη ἐκκλησία πού συνάντησαν μπῆκαν καί προσευχήθηκαν. Παρακάλεσαν μέ δάκρυα στά μάτια τό Θεό νά τούς βοηθήση νά ξαναβροῦν τήν γαλήνη καί τή χαρά ἀνάμεσα στούς τίμιους ἀνθρώπους.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ἄσπρα κι' ὡραῖα
ΔΟΝΤΙΑ μέ τήν
OREODONT
ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Γάμοι ἀταίριαστοι ΣΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ

Ὁ ἔρως χρόνια δέν κυττᾶ...

Μιά Ἀμερικανίδα 24 ἐτῶν, ἡ Ντόλλι Κόξ ἀπ' τό Ντιτρόϊτ, συνελήφθη καί πρόκειται νά δικασθῆ ἐπί «ἀποπλανήσει ἀνηλίκου!» Κατηγορεῖται ὅτι ἀπήγαγε ἕνα φοιτητή μικρότερό της κατά 8 χρόνια καί ἑλληνικῆς καταγωγῆς — ὅπως δείχνει τό ἐπίθετό του: Λούϊς Κοτρώνης. Ὁ Τύπος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἀφιέρωσε ὁλόκληρες στῆλες σ' αὐτή τήν ὑπόθεσι. Βρῆκε δέ τήν εὐκαιρία νά μελετήση ἕνα κοινωνικό πρόβλημα: ἄν μιά γυναίκα μπορῆ καί πρέπη νά παντρεύεται μ' ἕναν ἄντρα ἀρκετά μικρότερον ἀπ' αὐτήν.

Ἄλλοι ἀπαντοῦν καταφατικά κι' ἄλλοι ἀρνητικά. Καί οἱ μέν καί οἱ δέ ἔχουν τά ἐπιχειρήματά τους, ἠθικά, ψυχολογικά καί ἰατρικά. Τά παραδείγματα ὅμως πού μᾶς προσφέρει ἡ ἱστορία φαίνονται νά δικαιώνουν τούς πρώτους. Ἀναφέρονται πράγματι ἀμέτρητοι γάμοι τέτοιου εἴδους, πού φαινόντουσαν ἀταίριαστοι κι' ὅμως ἀποδείχθηκαν στήν πρᾶξι σταθερώτατοι.

Ἡ Χαντίγια, ἡ σύζυγος τοῦ Μωάμεθ, παντρεύτηκε τό μέλλοντα προφήτη ὅταν ἐκεῖνος ἦταν 25 ἐτῶν κι' αὐτή 40. Κι' ὅμως ἡ ἕνωσί τους ὑπῆρξε εὐτυχισμένη καί γόνιμη. Ὁ Μωάμεθ ἀπόχτησε ἀπ' τή Χαντίγια 6 παιδιά καί τήν ὠνόμασε μιά ἀπ' τίς τέσσερες ἅγιες τοῦ Ἰσλάμ.

Ὁ διάσημος Ἄγγλος πολιτικός Ντισραέλι (λόρδος Μπηκονσφιλντ) παντρεύτηκε, σέ ἡλικία 35 ἐτῶν, μέ μιά γυναίκα μεγαλείτερή του κατά 12 χρόνια. Ἀποτέλεσαν δέ ἕνα ταιριασμένο ἀντρόγυνο ἐπί 30 χρόνια, ὡς τό θάνατο δηλαδή τῆς λαίδης Μπηκονσφιλντ.

Στήν ἱστορία τῆς Γαλλίας, συναντοῦμε πρῶτα - πρῶτα τό παράδειγμα τοῦ Ἐρρίκου Β'., πού εἶχε ὡς τό θάνατό του εὐνοουμένη του τήν Ἀρτέμιδα τοῦ Πουατιέ, κατά 20 χρόνια μεγαλείτερή του.

Ὁ Ναπολέων εἶχε 7 χρόνια λιγώτερα ἀπ' τή Ἰωσηφίνα. Ὅταν τήν παντρεύτηκε, τό 1796, θεώρησε σωστό νά κρύψη αὐτή τή διαφορά. Παρουσίασε λοιπόν τόν ἑαυτό του ὡς μεγαλείτερο κατά 2 χρόνια καί τήν Ἰωσηφίνα κατά 4 χρόνια νεώτερη. Ὁ ἀδελφός του Λουκιανός, τήν ἡμέρα τῶν γάμων, ὠνόμασε τή νύφη «γρηά γυναίκα μέ μεγάλα παιδιά»! Κι' ὅμως ὁ Ναπολέων ἀφοσιώθηκε τόσο στήν Ἰωσηφίνα— ἀδιάφορο ἄν ἐπῆρε ἀργότερα διαζύγιο γιά πολιτικούς λόγους — ὥστε εἶχε τό ὄνομά της στά χείλη του, ὅταν ξεψυχοῦσε στήν Ἁγία Ἑλένη.

Ἐπίσης εὐτυχισμένα ἔζησε ὁ κόμης ντέ Λωζέν μέ τή Μεγάλη Δεσποινίδα, μολονότι ἦταν κατά 6 χρόνια νεώτερός της.

Ἡ σύζυγος τοῦ ὑπουργοῦ Γκυζό τοῦ Λουδοβίκου—Φιλίππου τόν περνοῦσε κατά 14 χρόνια. Κι' ὅμως τοῦ χάρισε τόση εὐτυχία, ὥστε χρειάσθηκε νά περάσουν 15 χρόνια ἀπ' τό θάνατό της, γιά ν' ἀποφασίση μέ δυσκολία νά ξαναπαντρευτῆ ὁ Γκυζό.

Ὁ περίφημος δανδής κόμης ντ' Ὀρσαί παντρεύτηκε τήν Ἀγγλίδα διανοουμένη λαίδη Μπλέσσινγτον, μεγαλείτερή του κατά 12 χρόνια. Μετά τό θάνατό της ἔμεινε ἀπαρηγόρητος, καί πέθανε κι' αὐτός μετά 3 χρόνια.

Ὅταν ὁ βασιλεύς τῆς Σερβίας Ἀλέξανδρος Ὀβρένοβιτς παντρεύτηκε τήν Δράγα Μασίν, χήρα ἑνός Τσέχου μηχανικοῦ, ἦταν 24 ἐτῶν κι' ἡ γυναίκα του 33. Ἀφοῦ γνώρισαν ἐπί 3 χρόνια τήν ἀπόλυτη εὐτυχία, δολοφονήθηκαν μαζί, τό 1903 ἀπό μιά ὁμάδα συνωμοτῶν.

Ὅσο γιά τούς αἰσθηματικούς δεσμούς διασήμων ἀνδρῶν μέ γυναῖκες πιό ἡλικιωμένες ἀπ' αὐτούς, ὑπάρχουν ἀμέτρητες τέτοιες περιπτώσεις στήν ἱστορία.

Ἐπί 14 ὁλόκληρα χρόνια, ὁ Γκαῖτε ἀγαποῦσε τήν κ. Στάϊν, κι' ἄς ἦταν μεγαλείτερή του κατά 7 χρόνια. Ἡ γυναίκα αὐτή ἐπέδρασε πολύ στήν ἀνάπτυξι τῆς μεγαλοφυΐας του. Μόλις εἶχε βγῆ ἀπ' τήν ἐφηβική ἡλικία, ὁ Ρουσσώ ἀγάπησε φλογερά τήν κ. ντέ Γουώρενς, 12 χρόνια μεγαλείτερή του. Κι' ἡ λατρεία του διήρκεσε ἐπί πολλά χρόνια.

Ἐπίσης ὁ Μπαλζάκ ἦταν γιά πολύν καιρό ἐρωτευμένος μέ τήν κ. ντέ Μπερνύ, μεγαλείτερη κατά 3 χρόνια... ἀπ' τή μητέρα του! Ἀργότερα ἀγάπησε τήν κόμησσα ντ' Ἀμπραντέ, πού θά μποροῦσε κι' αὐτή νἆταν μητέρα του, ἐφ' ὅσον τόν περνοῦσε κατά 18 χρόνια!

Τέλος, ὁ διάσημος φυσικομαθηματικός Ἀμπέρ ἔνοιωσε ἔρωτα βαθύ καί διαρκῆ γιά τήν κ. Ρεκαμιέ, μολονότι ἦταν κατά 23 χρόνια μικρότερός της!

Τό μουλάρι τοῦ ρᾶς

Ὁ ρᾶς Χαϊλού, ἕνας ἀπ' τούς ἰσχυρότερους καί πλουσιώτερους φυλάρχους τῆς Ἀβησσυνίας, ἡλικίας 100 ἐτῶν, ἔχει 3 Ρόλς - Ρόϋς καί 9 ἄλλα αὐτοκίνητα, κι' ὅμως κυκλοφορεῖ πάντοτε στούς δρόμους τῆς Ἀντίς - Ἀμπέμπα μ' ἕνα μουλάρι! Πίσω του, σέ ἀρκετή ἀπόστασι, ἀκολουθοῦν πεζῆ 15 ὑπηρέτες. Αὐτοί εἶνε πολύ εὐχαριστημένοι ἀπ' τήν προσήλωσι τοῦ ρᾶς στίς παραδόσεις, γιατί σκέπτονται τί θά τράβουσαν ἄν ἦσαν ἀναγκασμένοι νά τρέχουν πίσω ἀπό ἕνα αὐτοκίνητο 40 ἵππων, ἀντί γιά ἕνα μουλάρι!

Ἐξωτικὲς Ἱστορίες

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

'Ο δύτης Τόνι Ταορμίνο ψάρευε μαργαριτάρια, στὶς ἀκτὲς ἑνὸς νησιοῦ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Μιὰ μέρα λοιπὸν— μιὰ εὐτυχισμένη μέρα—βρῆκε δυὸ ἀπ' τὰ ὡραιότερα μαργαριτάρια τοῦ κόσμου: τὰ «Κόκκινα Δίδυμα», μεγάλα καὶ κοκκινωπά, ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸν κάμουν βαθύπλουτο.

Πετοῦσε ἀπ' τὴ χαρά του. Ὅλοι τὸν μακάριζαν γιὰ τὸ εὕρημά του. Μόνο ἕνας γέρος ψαρᾶς τοῦ εἶπε:

— Τὰ μεγάλα μαργαριτάρια φέρνουν μεγάλη δυστυχία, παιδί μου! Κι' αὐτὰ ἐδῶ, πίστεψέ με, εἶνε τὰ πιὸ γρουσούζικα ἀπ' ὅλα! Βλέπω μέσα τους αἷμα!...

Σὲ λίγες μέρες, οἱ νησιῶτες ἔμαθαν ὅτι ὁ Ταορμίνο εἶχε στείλει τὰ «Κόκκινα Δίδυμα» σ' ἕναν κοσμηματοπώλη, στὸ Σίδνεϋ, στὸν ὁποῖο πουλοῦσε ὅλα τὰ μαργαριτάρια ποὺ εὕρισκε. Κι' οἱ ψαράδες τὰ ξέχασαν μὲ τὸν καιρό...

Μόνον ἕνας δὲν τὰ ξέχασε: 'Ο Πέρσυ Βοὺ Τσάγκ, ἕνας Κινέζος ποὺ εἶχε ταξειδέψει πολὺ στὴν Εὐρώπη κι' εἶχε σπουδάσει στὴν Ἀγγλία. Αὐτὸς ἦταν ξακουστὸς σ' ὅλο τὸν Εἰρηνικὸ γιὰ τὴν πονηριά του.

Πῆγε νὰ βρῇ λοιπὸν ἕναν ἀπ' τοὺς λευκοὺς κατοίκους τοῦ νησιοῦ, τὸ Χάρρυ Φρίσμπυ. 'Ο Φρίσμπυ ἦταν ἕνας παραστρατημένος, ἄλλοτε μεσίτης στὸ Λονδῖνο, ποὺ εἶχε ξεπέσει σιγὰ - σιγὰ κι' εἶχε καταλήξει σ' ἐκεῖνο τὸ νησί. Ὅλοι τὸν ξέρανε γιὰ ἄνθρωπο δίχως τύψεις, ἱκανὸ νὰ κάνῃ τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ πιῇ. Τὸ πιοτὸ ἦταν ἡ ζωή του.

'Υποδέχθηκε τὸν Κινέζο μὲ κατεβασμένα μοῦτρα. Δὲν τοῦ εἶχε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη. Θυμόταν ὅτι εἶχε πληρώσει μιὰ ἄλλη ἐπίσκεψί του μὲ ἕξη μῆνες φυλακή. Τὴ φορὰ ἐκείνη, ὁ Πέρσυ Βοὺ Τσάγκ τὸν εἶχε βάλει νὰ παραλάβῃ κοκαΐνη ἀπὸ ἕνα ἰαπωνικὸ λαθρεμπορικὸ καράβι κι' ἡ ἀστυνομία τὸν εἶχε πιάσει ἐπ' αὐτοφώρω.

'Ο Κινέζος ἤξερε τὴν ἔχθρα τοῦ Φρίσμπυ. Ἔσπευσε λοιπὸν νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ ὅτι ἡ ἐπίσκεψί του ἀφοροῦσε κάτι πολὺ θετικώτερο κι' ἐπικερδέστερο. Γιὰ νὰ τὸν φέρῃ μάλιστα στὰ νερά του, ἔβγαλε καὶ τοῦ πρόσφερε μιὰ μπουκάλα οὐΐσκυ. Αὐτὸ τὸν μαλάκωσε, κι' ἔτσι μπόρεσε ὁ Κινέζος νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὸ σχέδιό του.

— Ξέρεις, Φρίσμπυ, τοῦ εἶπε, τὰ «Κόκκινα Δίδυμα» δὲν βρίσκονται στὸ Σίδνεϋ; 'Ο Ταορμίνο εἶχε πῆ ψέμματα πὼς τἄστειλε ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ δοκιμάσῃ κανεὶς νὰ τοῦ τὰ κλέψῃ... Ἔμαθα πὼς τἄχει ἀκόμη ὁ ἴδιος!

— Ποῦ τὄμαθες; ρώτησε ὁ Φρίσμπυ, ἀδειάζοντας τὴ μποτίλια μὲ τὸ οὐΐσκυ.

— Μοῦ τὸ εἶπε ἡ Τσικουΐτα.

'Η Τσικουΐτα ἦταν ἡ φιλενάδα τοῦ Ταορμίνο.

Ἀλλὰ ὁ Φρίσμπυ δυσπιστοῦσε ἀκόμη...

— Ἂν μοῦ φέρῃς τὰ «Κόκκινα Δίδυμα», πρόσθεσε ὁ Κινέζος, θὰ σοῦ δώσω 5 χιλιάδες λίρες!

— Δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ μὲ κρεμάσουν γιὰ 5.000 λίρες! ἀπάντησε ὁ Φρίσμπυ. Ἂν ὁ Ταορμίνο ἔχῃ τὰ μαργαριτάρια, θὰ τὰ φυλάῃ σ' ἕνα σακκουλάκι κρεμασμένο στὸ λαιμό του, ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ ψαράδες μαργαριταριῶν. Καί, καθὼς εἶνε χειροδύναμος, θὰ πρέπῃ νὰ τὸν σκοτώσω γιὰ νὰ τοῦ τὰ πάρω!

— Κάνεις λάθος, δήλωσε ὁ Κινέζος. 'Ο Ταορμίνο εἶνε ἔξυπνος ἄνθρωπος. Δὲν κρατάει ἐπάνω του τὰ μαργαριτάρια. Τὰ φυλάει σ' ἕνα παληὸ βάζο τοῦ γλυκοῦ, μαζὶ μὲ κάτι παληοσίδερα. Ποιὸς θὰ σκεφθῇ ποτὲ νὰ ψάξῃ ἐκεῖ μέσα;...

— Σύμφωνοι τότε! εἶπε ὁ Φρίσμπυ. Θὰ σοῦ φέρω τὰ μαργαριτάρια καὶ θὰ μοῦ δώσῃς τὶς 5 χιλιάδες λίρες.

Ὅταν ἔφυγε ὁ Κινέζος, ὁ Φρίσμπυ χαμογέλασε πονηρά. Δὲν ἦταν τόσο κουτός, ὥστε νὰ τοῦ δώσῃ τὰ μαργαριτάρια! Τώρα ποὺ ἤξερε τὴν κρύπτη τους, θὰ τἄκλεβε καὶ θὰ πήγαινε νὰ τὰ πουλήσῃ ὁ ἴδιος.

Ἑτοίμασε τὸ μικρό του κόττερο, καὶ τὸ βράδυ, ὅταν βεβαιώθηκε πὼς κοιμόταν ὁ Ταορμίνο, γλύστρησε ἀθόρυβα μέσα στὴν καλύβα του.

Προχώρησε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν κι' ἔφτασε στὸ ράφι. Τὸ χέρι του ἔπιασε τὸ παληὸ βάζο. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ἕνα σακκουλάκι. 'Ο Φρίσμπυ τὸ ψηλάφησε κι' ἔνοιωσε, μέσα ἀπ' τὸ ὕφασμα, τὰ δυὸ χοντρὰ μαργαριτάρια.

Ἔχωσε τὸ σακκουλάκι στὴν τσέπη του καί, ἀθόρυβα πάντα, τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Τσικουΐτας:

— Ταορμίνο! Σήκω γρήγορα!... Κάποιος μπῆκε στὸ σπίτι! Σκότωσέ τον!...

'Ο Φρίσμπυ πήδησε πρὸς τὴν πόρτα. Μὰ ὁ Ταορμίνο εἶχε πεταχθῆ κι' ὅλας ἀπάνω καὶ τὸν εἶχε ἁρπάξει ἀπ' τὸ λαιμό. 'Ο Φρίσμπυ ἔβγαλε τὸ σουγιᾶ του καὶ τὸν χτύπησε στὸ στῆθος.

'Ο νέος ψαρᾶς σωριάστηκε κάτω, νεκρός. 'Ο Φρίσμπυ δρασκέλισε τὸ πτῶμα κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι του.

Μὲ χέρια ποὔτρεμαν ἀπὸ συγκίνησι, ἄναψε τὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου, ἄνοιξε τὸ σακκουλάκι κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα... δυὸ βώλους, σὰν αὐτοὺς ποὺ παίζουν τὰ παιδιά!

Ὑπῆρχε καὶ κάτι ἄλλο μέσα στὸ σακκουλάκι: ἕνα κομμάτι χαρτί.

'Ο Φρίσμπυ κύτταξε τοὺς βώλους, σαστισμένος... Ἔπειτα κύτταξε καὶ τὸ χαρτί. Κάτι ἦταν γραμμένο σ' αὐτό... Μόλις τὸ διάβασε, πετάχτηκε ὄρθιος κι' ἔτρεξε στὴν παραλία. Τὸ κόττερό του εἶχε φύγει!

Ἕνας ἀστυνομικὸς τὸν βρῆκε σὲ λίγο στὴν ἀκροθαλασσιά, νὰ γυρίζῃ σὰν τρελλὸς καὶ νὰ φωνάζῃ:

— Τὴν ἔπαθα!... Τὴν ἔπαθα ἀπ' τὸν Κινέζο!...

Τὸν ἔπιασε, τοῦ πῆρε τὸ χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε, καὶ διάβασε:

«Χάρρυ, κουτέ μου ἄνθρωπε. Οἱ ψαράδες μαργαριταριῶν — ὅπως εἶπες πολὺ σωστὰ — φυλᾶνε πάντα τὰ μαργαριτάρια τους σ' ἕνα σακκουλάκι, ποὺ τὸ κρεμοῦν στὸ λαιμό τους σὰν φυλαχτό. Ἔτσι ἔκανε κι' ὁ Ταορμίνο. Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ τὸ πάρω, χωρὶς νὰ τὸν σκοτώσω; Μὰ δὲν εἶχα διάθεσι νὰ γίνω φονηᾶς... Εὐτυχῶς, ἐσὺ μὲ διευκόλυνες! Σ' εὐχαριστῶ ἐπίσης ποὺ ἑτοίμασες τὸ κόττερό σου. Μοῦ χρειαζόταν πολὺ γιὰ νὰ τὸ σκάσω ἀπ' τὸ νησί... Πολλὰ φιλιὰ ἀπὸ μένα κι' ἀπ' τὴν λατρευτή μου Τσικουΐτα, ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ σκοτωμένου τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ μαργαριτάρια καὶ ποὺ ἔρχεται μαζί μου. «Πέρσυ Βοὺ Τσάν».

ΚΟΝΑΛ Ο' ΝΤΕΛ

Κρητικὲς μαντινάδες

Ψιλομελαχροινάκι μου τοῦ κάτω κόσμ' ἀέρι,
ὡς πότε θὰ μὲ τυραννᾷς καὶ δὲν μὲ κάνεις ταίρι;

Ἄσπρη εἶσαι σὰν τὰ γάλατα, κόκκινη σὰν τὸ μῆλο,
διάλεξε νειὸ μελαχροινό, γιὰ νὰ τὸν κάνῃς φίλο.

Ἄσπρη καντήλα, μὴ ραγῇς, στριφτὸ κερὶ μὴ λυώσῃς,
βρύση μου τετρακάθαρη ἀλλοῦ φιλὶ μὴ δώσῃς.

Ἄσπρο χεράκι παχουλό, σὲ δίφυλλο μανίκι
ἂς τὄβαζα προσκέφαλο, κι' ἂς πλήρωνα τὸ νοῖκι.

Ἄσπρ' εἶσαι σὰν τὰ γάλατα, παχειὰ σὰν τὸ τρυγόνι
κι' ἡ γειτονιά σου σὲ θωρεῖ καὶ σ' ἀποκαμαρώνει.

Ψυχομανῶ στὸ πεῖσμα σου καὶ μονοκιτρινιάζω,
μὰ μ' ἕνα βλέμμα σου γλυκὸ τὴν ὄψι πάλι ἀλλάζω.

Σὰν τὸ λεμόνι κίτρινο μ' ἔκαμε ὁ σεβντᾶς σου
καὶ λυώνω ἀπ' τὰ λόγια σου καὶ τὰ πεισματικά σου.

Σεβντᾶ 'καμα, σεβντᾶ κρατῶ, σεβντάδες χαμπαρίζω,
μὰ τὸ δικό σου τὸ σεβντᾶ δὲν τονε νταγιαντίζω.

Σὰν τὸ λεμόνι κίτρινο μ' ἔκαμε ὁ σεβντᾶς σου,
νὰ κάνω τὰ χατήρια σου καὶ τὰ θελήματά σου.

Πές μου τὸ ναί, ἀγάπη μου, νὰ ἔχω μιὰ ἐλπίδα,
νὰ σβύσω τὴ σκληρὴ φωτιὰ ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
'Ιδοὺ τὸ μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

'Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

Σημ.: Αἱ προσκομίζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκομμα λαμβάνουν δωρεὰν κάτι.

Ἀνατολίτικο χιοῦμορ

ΤΟ ΣΕΡΜΠΕΤΙ

Μιὰ μέρα κάλεσε τὸν Ναστραδὶν Χότζα νὰ πάῃ νὰ φάῃ σπίτι του, ὁ πλούσιος φίλος του 'Οσμὰν Μπέης.

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ὁ Χότζας. Τρόχισε τὰ δόντια του, ξέσφιξε τὸ ζουνάρι του κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ τιμήσῃ μὲ τὸ παραπάνω τὸ γεῦμα τοῦ Μπέη.

Στὸ σπίτι ποὺ πήγανε τοὺς περίμενε στρωμένο ἕνα πλούσιο τραπέζι.

'Ο Μπέης εἶχε κι' ἄλλους καλεσμένους. 'Αφοῦ προσευχήθηκαν κι' ἔπλυναν τὰ χέρια τους, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια, ρίχτηκαν στὸ φαγὶ σὰν γλάροι.

— Φάγε, Ναστραδίν, ἔλεγε ὁ Χότζας στὸν ἑαυτό του, γέμισε τὴ κοιλιά σου γιὰ ἕνα ἑξάμηνο γιατὶ τέτοιο τσιμποῦσι μονάχα στὸν Παράδεισο θὰ τὸ βρῇς, ὅταν σὲ καλέσῃ ὁ Ἀλλὰχ κοντά του!

Μετὰ τὸ φαγητὸ οἱ καλεσμένοι τοῦ Μπέη πέρασαν στὸ μπαξέ. 'Εκεῖ, ἐπειδὴ ἔκανε τρομερὴ ζέστη, καὶ εἶχαν διψάσει ἀπὸ τὶς πικάντικες σάλτσες τῶν φαγητῶν ὁ Μπέης πρόσταξε νὰ φέρουν ἕνα παγωμένο σερμπέτι.

Οἱ ὑπηρέτριες ἔφεραν τὸ σερμπέτι μέσα σ' ἕνα φαρφουρένιο δοχεῖο καὶ τὸ ἀκούμπησαν στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ μαζὶ μὲ τὰ κουτάλια.

Τὸ ἔφερε ὅμως ὁ διάβολος κι' ἀπόμεινε γιὰ τὸ Χότζα ἕνα μικρὸ κουτάλι τοῦ γλυκοῦ, ἐνῷ ὁ πλαγινός του ὁ Ἀχμὲτ εἶχε προφτάσει κι' εἶχε πάρει ἕνα μεγάλο κουτάλι.

Ἔτσι ἐνῷ ὁ Χότζας μόλις ἔβρεχε τὰ χείλη του μὲ τὸ σερμπέτι, ὁ Ἀχμὲτ πλάϊ του ρουφοῦσε μεγάλες κουταλιὲς καὶ ξεφώνιζε:

— Βάϊ! βάϊ!... Ἂς εἶνε δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ!

Στὸ τέλος ὁ Ναστραδὶν δὲν κρατήθηκε. Γύρισε στὸν Ἀχμὲτ καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν μοῦ δίνῃς τζάνουμ καὶ μένα μιὰ στιγμὴ τὸ κουτάλι σου;

— Τί τὸ θές, Χότζα;

— Δός μου το ποὺ σοῦ λέω.

— Μὰ τί τὸ θέλεις;

— Νὰ δοξάσω κι' ἐγὼ λιγάκι τὸν Ἀλλάχ! ἀπάντησε ὁ Χότζας.

Τὸ σκόντο

Μιὰ φορὰ ὁ Ναστραδὶν Χότζας ἔχοντας κεσάτια ἔκανε τὸν περατάρη στὸ ποτάμι ποὺ ἦταν στὸ χωριό του.

Ἕνα πρωΐ, ἐκεῖ ποὺ καθόταν καὶ περίμενε πελάτες παρουσιάστηκαν μπροστά του ἕξη τυφλοὶ ποὺ πήγαιναν νὰ ζητιανέψουν στὴν ἀντικρυνὴ πόλι ποὺ γινόταν πανηγύρι.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πλησίασε τὸ Ναστραδὶν καὶ τοῦ εἶπε:

— Χότζα, ἐφέντη, πόσα θὲς νὰ μᾶς περάσῃς στὴν ἄλλη ὄχθη;

— Θὰ πληρώσετε ἕναν παρᾶ ὁ ἕνας, τοὺς ἀπάντησε ὁ Χότζας.

Οἱ τυφλοὶ δέχτηκαν, μπῆκαν στὴ σχεδία καὶ ξεκίνησαν.

Στὴ μέση ὅμως τοῦ ποταμοῦ, ἡ σχεδία ἀναταράχτηκε ἀπὸ τὴν ὁρμὴ τοῦ ρεύματος κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς τυφλοὺς ἔπεσε στὸ νερὸ κι' ἔγινε ἄφαντος.

Οἱ ἄλλοι τυφλοὶ ποὺ κατάλαβαν τί συνέβη ἄρχισαν τότε νὰ κλαῖνε ἀπελπισμένα καὶ νὰ ξεφωνίζουν:

— Σταμάτα, Χότζα!... Ἀμάν, τί θὰ γίνουμε!... Χάσαμε τὸ σύντροφό μας!

Καὶ δός του κλάμματα καὶ ξεφωνητά.

'Ο Χότζας δὲν κρατήθηκε πειά.

— Βρὲ παιδιά, πάψτε νὰ σκούζετε, τοὺς φώναξε. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς πληρῶστε μου ἕναν παρᾶ λιγώτερο!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α.Ν. 1092/1938.

'Ιδιοκτήτης Διευθυντής: 'Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀριθ. 3.

'Υπεύθυνος Τυπογραφείου Σ.Π. Μπέλλας— Κατοικία: Ζεφύρου 4. Ν. 'Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ἐτησία....	δρχ. 95.000
»	Ἑξάμηνος .	» 48.000
»	Τρίμηνος ..	» 24.000

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ, διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ τοῦ ξενητεμένου

Παράξενο διήγημα

Καθηγήτριες κι' οἱ δύο σὲ κάποιο κολλέγιο κοριτσιῶν, ἀποφάσισαν νὰ περάσουν μερικὲς μέρες τῶν διακοπῶν τους, κάνοντας ἕνα γῦρο στὴν Καλιφόρνια μὲ αὐτοκίνητο. Ἦταν κι' οἱ δυό τους ἤρεμοι καὶ θετικοὶ τύποι γυναικῶν, χωρὶς μεγάλη φαντασία κι' ἀπολάμβαναν μὲ τὴν ψυχή τους τὸ ταξεῖδι αὐτό.

Ἀργὰ μιὰ νύχτα, ὁδηγοῦσαν τ' αὐτοκίνητό τους ἀνάμεσα στοὺς ἐκτεταμένους καὶ μονότονους κάμπους τοῦ Κάνσας, σκοπεύοντας νὰ φτάσουν σὲ κάποιο χάνι, τριάντα μίλλια μακρυά, ὅταν τὸ ἁμάξι τους ἔπαθε μιὰν ἀβαρία καὶ σταμάτησε. Οἱ δυὸ κυρίες, ποὺ ἤξεραν μονάχα νὰ ὁδηγοῦν, χωρὶς νἄχουν ἰδέα ἀπὸ μηχανὲς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸ διορθώσουν. Τὸ μόνο ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν, ἦταν νὰ περιμένουν, νὰ περάσῃ κανένα ἄλλο αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ τὶς βοηθήσῃ. Σὲ λίγο ὅμως ἔμαθαν πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δρόμο κανένα αὐτοκίνητο ὡς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ.

Τότε, ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς κυρίες, πρόσεξε ἕνα διώροφο ἐξοχικὸ σπίτι, ποὺ βρισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι, πέρ' ἀπ' τὸ δημόσιο δρόμο. Πλησίασαν σ' αὐτὸ μὲ προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ριχτῇ κανένας σκύλος, καὶ χτύπησαν δειλὰ τὴν ἐξώπορτα. Κανένας δὲν τοὺς ἀπάντησε. Σχημάτισαν τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ σπίτι ἦταν ἀκατοίκητο. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἀνακάλυψαν πὼς ἡ πόρτα δὲν ἦταν κλειδωμένη, καὶ μπῆκαν μέσα, φωνάζοντας δυνατὰ καὶ ρίχνοντας τὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν φανῶν τους σ' ὅλες τὶς γωνιές. Βρῆκαν τὸ σαλόνι καὶ τὴν κουζίνα σ' ἀπόλυτη τάξι. Μονάχα, ἕνα στρῶμα σκόνης πάνω σ' ὅλα τὰ ἔπιπλα ἔδειχνε πὼς εἶχε κάμποσον καιρὸ νὰ μπῇ ἄνθρωπος ἐκεῖ μέσα.

Οἱ κυρίες εὐλογοῦσαν τὴν τύχη τους ποὺ βρήκανε στέγη, κι' ἀποφάσισαν νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους στὸ σαλόνι.

Τὸ ντιβάνι ἦταν πολὺ ἀναπαυτικό, καὶ ξάπλωσαν κι' οἱ δυό τους σ' αὐτό, ἀφοῦ ἔβγαλαν τὰ φορέματά τους καὶ τυλίχτηκαν στὶς ρόμπες τους ποὺ πῆγαν καὶ τὶς ἔφεραν ἀπ' τ' αὐτοκίνητο. Στὸ τζάκι ὑπῆρχαν ξερὰ κούτσουρα. Οἱ κυρίες τ' ἄναψαν, καὶ σὲ λίγο, ἕνας γλυκὸς ὕπνος τὶς πῆρε.

Μερικὲς ὧρες ἀργότερα, ἡ μιὰ ἀπ' τὶς κυρίες ξύπνησε μὲ τὸ βέβαιο συναίσθημα πὼς κάποιος εἶχε μπῆ μέσα στὸ σπίτι. 'Η φίλη της ἀναπήδησε ξυπνῶντας κι' ἐκείνη τὴν ἴδια στιγμή. Μιὰ παγωνιὰ εἶχε ἁπλωθῆ μέσα στὸ δωμάτιο μαζὶ μὲ μιὰ μυρωδιὰ ἁλμυρῆς θάλασσας, ἂν κι' ὁ ὠκεανὸς βρισκόταν χιλιάδες μίλλια μακρυά.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνας νέος μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο. Γλύστρησε μᾶλλον μέσα, γιατὶ δὲν ἄκουσαν βήματα. Φοροῦσε μπόττες καὶ δερμάτινα ροῦχα ἀδιάβροχα. Σταγόνες νεροῦ ἔλαμπαν πάνω στὰ κοκκινωπὰ γένεια του. Τρέμοντας σύγκορμος, ζύγωσε στὴ φωτιὰ ποὺ κόντευε νὰ σβύσῃ καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸ τζάκι.

'Η μιὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες ξεφώνισε τρομαγμένη.

'Ο νέος γύρισε ἀργὰ τὸ κεφάλι του, ἀναστέναξε πένθιμα, κι' ἔπειτα διαλύθηκε σιγὰ σιγὰ μὴν ἀφίνοντας κανένα ἴχνος...

Οἱ δυὸ γυναῖκες κατατρομαγμένες μαζεύτηκαν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη κι' ἀπόμειναν ἐκεῖ ὡς ποὺ ὁ πρωϊνὸς ἥλιος φώτισε τὸ σκονισμένο δωμάτιο.

— Τὸ εἶδα! Εἶμαι βέβαιη πὼς τὸ εἶδα! εἶπε ἡ μιὰ ἀπ' αὐτές.

— Φυσικά, τὸ εἶδες. Ἀφοῦ τὸ εἶδα κι' ἐγώ, ἀπάντησε ἡ ἄλλη δείχνοντας τὸ τζάκι.

Ἐκεῖ μπροστά, τὸ πάτωμα ἦταν βρεγμένο, κι' ἕνα κομμάτι ἀπὸ γλυστερὸ πράσινο φύκι βρισκόταν πεσμένο κατὰ γῆς.

Οἱ κυρίες βιάστηκαν νὰ βγοῦν ἔξω στὸ ὕπαιθρο. 'Η πιὸ θαρραλέα ὅμως ἀπ' τὶς δυό, ἔσκυψε προτοῦ νὰ φύγουν, καὶ σήκωσε τὸ θαλασσινὸ χορτάρι. Τὸ κράτησε μακρυά της, προσεχτικά, ὥσπου νὰ στεγνώσῃ κι' ὕστερα τὸ φύλαξε μέσ' στὴν τσάντα της.

Τυχαῖα πέρασε σὲ λίγο κάποιο αὐτοκίνητο. 'Ο σωφὲρ του προσφέρθηκε πρόθυμα νὰ βοηθήσῃ τὶς κυρίες καὶ τράβηξε τὸ αὐτοκίνητό τους ὡς τὸ κοντινότερο γκαράζ. Ἐνῷ ὁ μηχανικὸς ἐπιδιώρθωνε τὴ μηχανή, οἱ κυρίες τὸν ρώτησαν γιὰ τὸ ἔρημο σπίτι ποὺ εἶχαν ἀφίσει μερικὰ μίλλια πίσω, κοντὰ στὸ δρόμο.

— Ἄ, θὰ λέτε τὸ σπίτι τοῦ Νιοῦτον, εἶπε ὁ μηχανικὸς χωρὶς νὰ δείξῃ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Εἶν' ἄδειο, κάπου δυὸ χρόνια τώρα. Ὅταν πέθανε ὁ γερο-Νιοῦτον, ἄφισε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, σπίτι, σοδιές, ἀγρόχτημα, στὸ γυιό του τὸν Τόμ. Σ' ἐκεῖνον ὅμως δὲν ἄρεσε ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ καὶ μιὰ μέρα ἔφυγε πέρα στὴν Ἀνατολή. Ἔλεγε πὼς θὰ γινόταν θαλασσινὸς σὰν τὸν παπποῦ του. Ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε οὔτε ξανακούστηκε ποτέ!

Ὅταν οἱ κυρίες γύρισαν στὸ κολλέγιο, ἔδειξαν τὸ πράσινο θαλασσινὸ χορταράκι, ποὺ ἦταν ἀκόμα φρέσκο στὸ διευθυντὴ τοῦ Βοτανολογικοῦ τμήματος. Αὐτὸς ἀμέσως ἐπεβεβαίωσε τὶς ὑποψίες τους.

— Εἶνε χορτάρι τῆς θάλασσας, τοὺς εἶπε. Καὶ μάλιστα, ἕνα εἰδικὸ χορτάρι ποὺ βρίσκεται πάντα πάνω σὲ πτώματα πνιγμένων!

Λίγες μέρες ἀργότερα, τὰ Ναυτικὰ Νέα, ἀνέγραφαν τὴν εἴδησι πὼς κάποιος Τόμας Νιοῦτον εἶχε μπαρκάρει καπετάνιος τοῦ καραβιοῦ «Ρόμπερτ Ἄντονυ», στὶς 14 Ἀπριλίου 1937. Τὸ καράβι αὐτὸ καταποντίστηκε αὔτανδρο, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἄγρια θύελλα, ἔξω ἀπ' τὴν ἀκτὴ τοῦ Γκρῆνλαντ.

Ἔτσι τὸ μυστήριο τοῦ φαντάσματος στὸ ἔρημο σπίτι καὶ τοῦ θαλασσινοῦ φυτοῦ ἐξηγοῦνταν ἀπόλυτα. 'Ο Νιοῦτον εἶχε ἐπισκεφθῆ μετὰ τὸ θάνατό του τὸ ἔρημο σπίτι του κι' ἔπειτα ἔφυγε γιὰ τὸν κόσμο τῶν πνευμάτων.

ΤΖΩΝ ΦΑΛΣΤΕΡ

Τὸ ἰδανικὸ πόδι

Στὴ Νέα Ὑόρκη διεξήχθη πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες ὁ διαγωνισμὸς πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ ὡραιοτέρου ποδιοῦ. Οἱ νέες ποὺ ἔλαβαν μέρος σ' αὐτὸν ξεπερνοῦσαν τὶς 500.

Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῆς ἐπιτροπῆς, τὸ ἰδανικὸ πόδι πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ 1/6 τοῦ συνολικοῦ μήκους τοῦ σώματος. Ἀπὸ τὶς νέες ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸ διαγωνισμὸ μόνον 4 εὑρέθησαν ὅτι συγκεντρώνουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἰδανικοῦ ποδιοῦ. Ὅλων τῶν ἄλλων τὰ πόδια ἦσαν παραμορφωμένα ἀπὸ τὰ παπούτσια.

'Ο διαγωνισμὸς σταμάτησε ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Σὲ μιὰ προκήρυξί της ἡ Ἐπιτροπὴ συνιστᾷ στὶς Ἀμερικανίδες μητέρες νὰ προτιμοῦν γιὰ τὰ κορίτσια τους τὰ σανδάλια ἢ τὰ πολὺ ἁπλὰ πέδιλα ὡς τὴν ἡλικία τῶν 18 χρόνων. Γιατὶ ἡ χρῆσις παπουτσιῶν πρὶν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία καταστρέφει τὸ γυναικεῖο πόδι.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἐλαττώματα τῶν ποδιῶν

Σὲ πολλὰ γράμματα μοῦ ζητοῦν νὰ γράψω γιὰ τὰ διάφορα ἐλαττώματα τῶν ποδῶν: πλατυποδία, κάλους, κότσια, σκληρύνσεις κτλ. ὡς καὶ γιὰ τὴν ἐνδεικνυομένη στὴν κάθε περίπτωσι ἐπιστημονικὴν περιποίησι γιὰ τὴν θεραπεία ἢ τὴν ἀνακούφισίν των.

'Ο πόνος, ἡ ὑπερένταση τῶν νεύρων καὶ ἡ ἀδιαθεσία ποὺ προξενοῦν τὰ πάσχοντα πόδια, προκαλοῦν στὰ περισσότερα ἄτομα νευρικότητα, τὰ ἐμποδίζουν στὴν κανονικὴ βάδισιν ἢ τοὺς προκαλοῦν μιὰ χρονία χώλωσιν.

'Η κυριώτερη καὶ βασικὴ πάθησις τῶν ποδῶν εἶνε ἡ παραμόρφωσι τῶν τόξων ποὺ ἔχει ὡς ἐπακόλουθα τὴν πλατυποδία, τοὺς κάλους, τὰ κότσια, τὶς σκληρύνσεις, τὶς ἐξογκωμένες κλειδώσεις καὶ παραμορφώσεις τῶν δακτύλων, τὴν κλίσιν πρὸς τὰ ἔξω ἢ πρὸς τὰ ἔσω τῶν πτερνῶν, τοὺς πόνους τοῦ πέλματος καὶ τῶν ἀστραγάλων κτλ. Ὑπάρχουν κατὰ τὴν ὀρθοπεδικὴ ἐπιστήμην τόξα σὲ κάθε πόδι. Τὸ πρῶτο τόξο εἶνε μιὰ γραμμὴ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ μεγάλο δάκτυλο καὶ τελειώνει στὴν πτέρνα. Τὸ δεύτερο τόξο εἶνε ἐπίσης μιὰ γραμμὴ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ μικρὸ δάκτυλο καὶ φθάνει ὡσαύτως στὴν πτέρνα. Τὸ τρίτο τόξο εἶνε ἀκριβῶς στὸ μέσον τοῦ ποδιοῦ καὶ τὸ τέταρτο τόξο ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὰ δάκτυλα.

Τὰ τόξα αὐτὰ εἶνε τὰ θεμέλια τοῦ ὅλου ἀνθρωπίνου σώματος. Εἶνε τὰ ὑποβαστακτικὰ σημεῖα ποὺ κρατοῦν τὰ βάρη τοῦ σώματος καὶ ἰσορροποῦν τὴν βάδισιν. Τὰ σημεῖα δὲ αὐτὰ πρὸς καλλιτέρα κατανόησιν εἶνε τὰ ἑξῆς: 'Η πτέρνα, ἡ βάσις τοῦ μικροῦ δακτύλου καὶ ἡ βάσις τοῦ μεγάλου δακτύλου.

Καθὼς βλέπετε ἡ θέσις τῶν τόξων εἶνε τοιαύτη ὥστε νὰ ἐξουδετεροῦνται τὰ ἀπότομα κτυπήματα καὶ νὰ προστατεύωνται τὰ εὐαίσθητα μέρη τοῦ πέλματος καὶ τῶν ὀστῶν. 'Η οἱαδήποτε λοιπὸν παραμόρφωσι τῆς καμπύλης τῶν τόξων συνεπείᾳ στενοῦ παπουτσιοῦ ἢ πολὺ φαρδειοῦ ἐπίσης, ἡ μακρὰ ὀρθοστασία ἢ τέλος ἡ φυσικὴ ἀδυναμία τῶν ποδῶν τοῦ ἀτόμου (ρευματισμοί, ἀρθρίτις κτλ.) προκαλεῖ πρήξιμο καὶ παρέκκλισιν τῆς ἰσορροπίας τοῦ ποδιοῦ, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας προκαλεῖται κατὰ τὴν βάδισιν τὸ τρίψιμο αὐτοῦ ἐπάνω στὸ παποῦτσι.

Συνέπειες αὐτῆς τῆς τριβῆς εἶνε οἱ κάλοι, τὰ κότσια, οἱ σκληρύνσεις, οἱ νύσσοντες πόνοι τῆς πτέρνας κι' ἡ παραμόρφωσις ἐν γένει τοῦ ποδιοῦ διότι λόγῳ τῆς συνεχοῦς τριβῆς καὶ πιέσεως τοῦ παπουτσιοῦ κατὰ τὴν βάδισιν ἐπέρχεται μιὰ σκλήρυνσις τῆς ἐπιδερμίδος, ἀκριβῶς στὸ μέρος τοῦ ποδιοῦ, ὅπου γίνεται ἡ τριβή, ὁπότε καὶ ἀρχίζει ὁ σχηματισμὸς τοῦ κάλου. Μὲ τὸν καιρὸ συνεχιζομένης τῆς ἀφορμῆς ἡ ἐπιδερμικὴ αὐτὴ σκλήρυνσις χώνεται μέσα στὸ δέρμα (ρίζα τοῦ κάλου). 'Ο κάλος πιεζόμενος ἀπὸ τὸ παποῦτσι κατὰ τὴν βάδισιν ἐπάνω στὰ εὐαίσθητα νεῦρα τοῦ ποδιοῦ, ἐπιφέρει τὸν πόνον. 'Επίσης ἡ πλατυποδία εἶνε συνέπεια παρημελημένων ἀδυνάτων τόξων.

Μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῆς πλατυποδίας καὶ τῶν ἄλλων ἐλαττωμάτων τὸ παποῦτσι παίρνει σιγὰ σιγὰ ἄλλη φόρμα καὶ παραμελουμένης τῆς καταστάσεως αὐτῆς μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου διάφορες παραμορφώσεις τῶν δακτύλων μετὰ θηλωδῶν ἀλλοιώσεων καὶ ἐξελκώσεων ἐπακολουθοῦν. Τὴν κατάστασιν αὐτὴν πολλὲς φορὲς συνοδεύουν ἡμικρανία καὶ πόνοι νύσσοντες στὶς γάμπες καὶ στὰ δάκτυλα, δίκην διόδου δι' αὐτῶν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Νευρικότης καὶ ὑπερευαισθησία καταλαμβάνει τοὺς πάσχοντας καὶ μερικὴ ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν. Τὸ μαρτύριον ἰδίως ἐπαυξάνεται μὲ τὴν χρῆσιν καινούργων ὑποδημάτων καὶ μέχρις ὅτου ταῦτα λάβωσιν τὴν κατάλληλη παραμορφωτικὴ φόρμα τῶν ποδιῶν των.

Ὅλες αὐτὲς οἱ παραμορφώσεις πλέον χάρις στὰς προόδους τῆς 'Ορθοπεδικῆς 'Επιστήμης μποροῦν νὰ βελτιωθοῦν ἀκόμη δὲ καὶ νὰ ἐξαλειφθοῦν, ὁπότε ἀμέσως ἐπέρχεται ἡ φυσικὴ κατάστασις τῶν τόξων τῶν ποδῶν καὶ ἡ ἀνακούφισις τοῦ πάσχοντος ἀποκαθισταμένης τῆς ἀνωδύνου καὶ ἐλευθέρας βαδίσεως. Οἱ ἀντιαισθητικές, ὀχληρὲς ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνες ἀνωμαλίες τῶν ποδῶν βελτιοῦνται σὲ ὁποιαδήποτε ἡλικία ἀρκεῖ νὰ γίνῃ ὀρθὴ καὶ ἐπισταμένη ἐξέτασις παρ' εἰδικοῦ ὀρθοπεδικοῦ καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ καταλλήλου ὑποστηρικτικοῦ πέλματος. Ἀλλὰ περὶ αὐτῶν εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
'Ιατρὸς - Δερματολόγος

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ἂν σᾶς πειράζει ἰσχιαλγία βρέξτε μιὰ πετσέτα σὲ ζεστὸ νερό, διπλῶστε την καὶ βάλτε την ἐπάνω στὸ πονεμένο μέρος. Θὰ σᾶς ἀνακουφίσῃ πολύ.

★

Προσέχετε, ὅσο μπορεῖτε, νὰ μὴν καταπίνετε κουκούτσια φρούτων, γιατὶ εἶνε πιθανὸν ἕνα ἀπ' αὐτὰ νὰ γίνῃ ἀφορμὴ σκωληκοειδίτιδος.

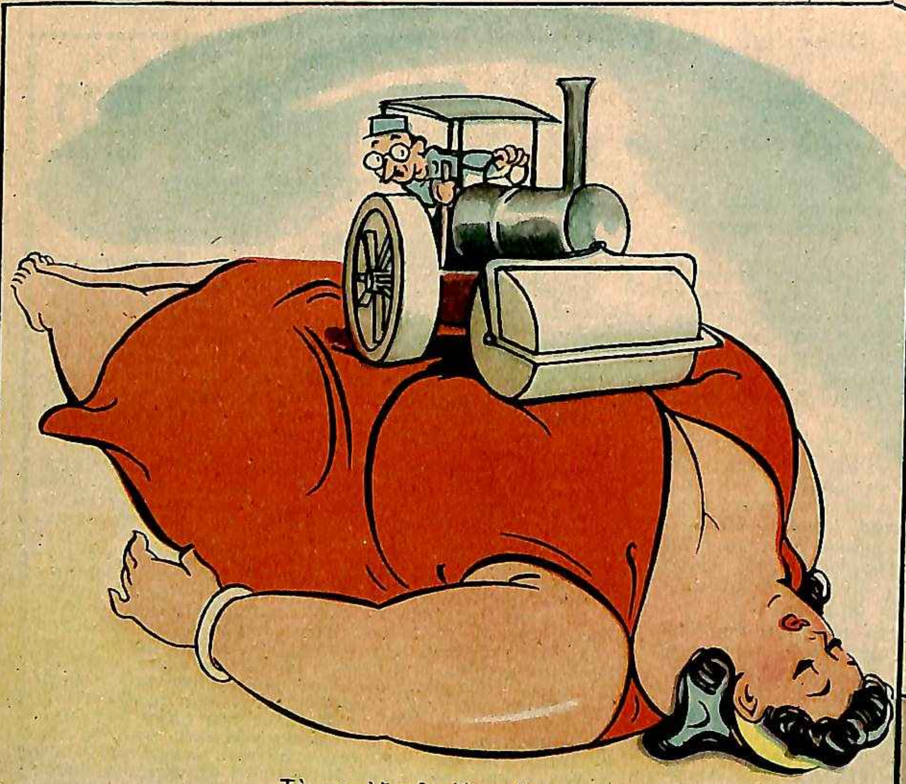

Τὸ μασὰζ τῆς Χοντρῆς.

— Ταιριασμένο ἀντρόγυνο, ἔ;
— Τρίχες! . . .

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

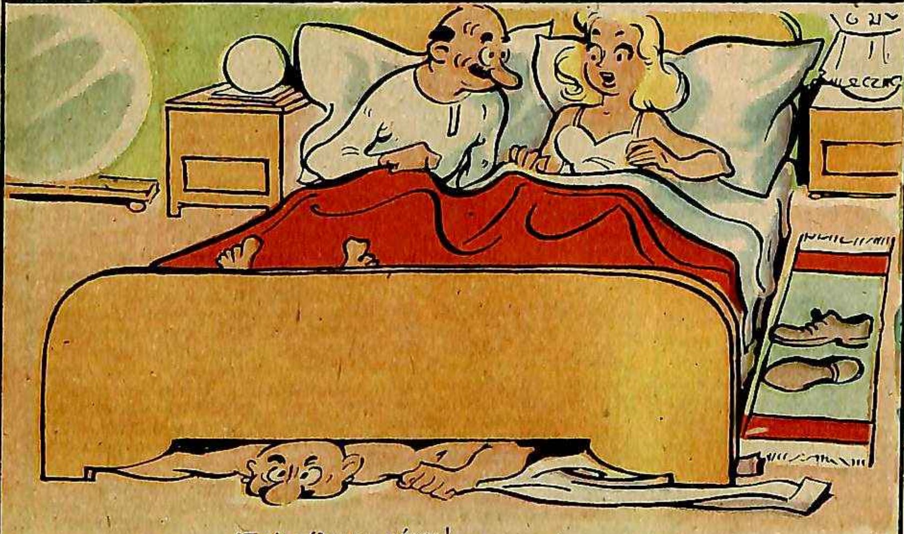

— Ἐπὶ τέλους, μόνοι! . .

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

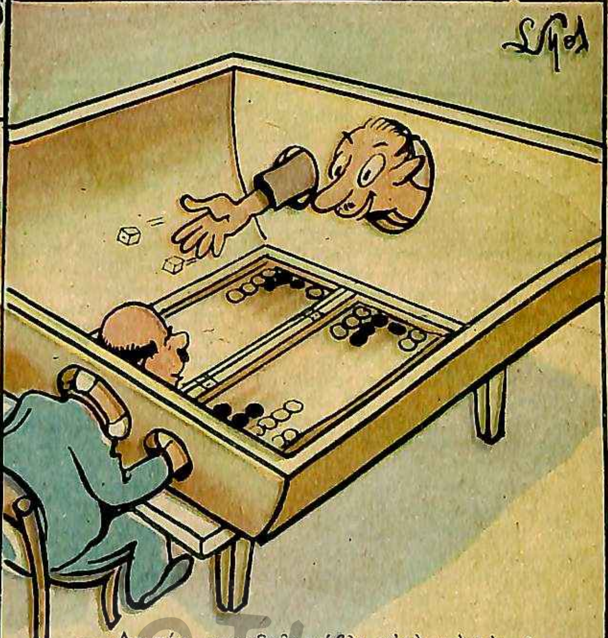

— Λοιπόν, σπουδαῖο τάβλι αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν πέφτουν ἔξω τὰ ζάρια! . . .

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

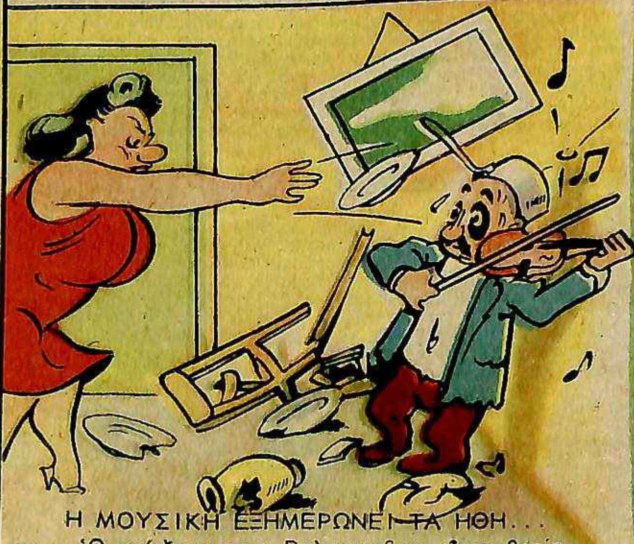

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΞΗΜΕΡΩΝΕΙ ΤΑ ΗΘΗ . . .

Ὁ σύζυγος: Βρὲ γυναῖκα, εἶσαι θηρίο ἀνήμερο! Μιὰ ὥρα παίζω βιολὶ γιὰ νὰ σ' ἐξημερώσω κι' ἀκόμη δὲν τὸ κατάφερα!

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Ὁ ταβερνιάρης: Τί διάβολο! Δὲν ἔχει πάτο αὐτὸ βαρέλι; Μιὰ ὥρα ἔχεις τὴ σωλῆνα μέσα! . . .

(Σκίτσο Ν. Νομικ